C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Smith_Wilbur-Pisen_slonu.pdb

**PDB Name:** Smith Wilbur-pisen slonu
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 5.5.2007
**Modification Date:** 5.5.2007
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

Smith Wilbur
Píseň slonů

STAVENÍ KRYTÉ DOŠKY a bez oken postavil Daniel Armstrong svýma vlastníma rukama z hrubě opracovaného pískovce. Zbudoval ho už téměř před deseti lety v době, kdy ještě pracoval jako mladší strážce zvěře u správy národního parku. Později budovu přeměnili na sklad cenných trofejí. Johnny Nzou zasunul klíč do masivního visacího zámku a otevřel dvojité dveře z přitesaných kmenů teaku. Johnny byl vrchní strážce národního parku v Chiwewe. Kdysi dávno začínal jako Danielův stopař a nosil mu zbraně. Mladého a bystrého příslušníka kmene Matabele Daniel naučil při světle táborových ohňů číst, psát a mluvit plynně anglicky. Daniel také půjčil Johnnymu peníze na zaplacení prvního semestru dálkového studia na Jihoafrické univerzitě, na které mnohem později získal titul bakaláře přírodních věd. Dva mladíci, jeden černý a druhý bílý, hlídali často pěšky nebo na kolech rozlehlé území národního parku spolu. Jejich přátelství utvrzené v divočině nevybledlo ani po následných letech odloučení. Daniel nahlédl do zšeřelého interiéru skladiště a tiše hvízdl.
„Sakra, hochu, ty ses činil za tu dobu, co jsem byl pryč."
Materiál v hodnotě několika set tisíc dolarů byl naskládán až do výše stropních trámů. Johnny Nzou pohlédl do Danielovy tváře a přivřenýma očima hledal v přítelově výrazu náznak výčitky. Byla to spíše bezděčná reakce, protože Johnny vědět, že Daniel je spojenec, který celému problému rozumí dokonce lépe než on sám. Ale záležitost nesla tak emoti vní náboj, že se stalo Johnnyho druhou přirozeností oc,ekávat odpor a nepřátelství.
Daniel se obrátil k svému kameramanovi. „Nešlo by to tady nasvítit? Chtěl bych pár dobrých záběrů interiéru."
Kameraman s těžkou baterií, zavěšenou u pasu, nemotorně vykročil dopředu a zapnul ruční obloukový reflektor. Vysokou hromadu trofejí zaplavilo ostré modrobílé světlo.
„Jocku, chci abys šel za námi, jak budeme se strážcem procházet skladiště," instruoval kameramana Daniel. Muž přikývl a popošel blíž, prvotřídní videorekordér Sony mu balancoval na rameni. Jockovi bylo kolem pětatřiceti. Měl na sobě pouze krátké khaki kalhoty a na nohou otevřené sandály, a přesto se jeho snědý hrudník leskl potem. V horkém údolí řeky
Zambezi to bylo normální. Kožený řemínek mu v zátylku držel pohromadě dlouhé vlasy. Vypadal spíš jako rocková hvězda, ale velkou kameru ovládal mistrovsky.
„Ted vás, šéfe," řekl a pomalu sjížděl kamerou z neurovnané hromady sloních klů na Danielovu ruku, která poplácávala elegantní křivku lesklého klu. Skončil plným záběrem Daniela.
Nebyl to samotný doktorát biologie ani jeho knihy a přednášky, co z Daniela udělalo mluvčího africké ekologie a mezinárodně uznávanou autoritu. Měl navíc zdravý vzhled člověka pohybujícího se v přírodě a osobní kouzlo, které se tak dobře vyjímalo na televizní obrazovce. Svou roli sehrál také hluboký sugestivní hlas. Jeho přízvuk si podržel dostatek sandhurstských podtónů, které změkčovaly plochou nemelodickou výslovnost samohlásek koloniální angličtiny. Jeho otec býval během druhé světové války štábním důstojníkem gardového pluku.
Sloužil v severní Africe pod velením Vawella a Montgomeryho a po válce odešel do Rhodesie pěstovat tabák. Daniel se narodil v Africe, ale studia dokončil v Anglii na univerzitě v
Sandhurstu. Když. se pak s diplomem vrátil domů do Rhodesie, nastoupil u správy národního parku.
„Slonovina," řekl Daniel a pohlédl do kamery. „Od času faraonů jedna z nejkrásnějších a nejvíce ceněných přírodních substancí. Stala se slávou afrických slonů a jejich strašným prokletím." Daniel se začal procházet mezi hromadami uložených klů a Johnny Nzou ho následoval. „Dva tisíce let člověk lovil slony, aby získal toto živé bílé zlato, a přesto ještě před pouhými deseti lety žilo na africkém kontinentu víc než dva milióny slonů. Jejich populace se zdála být nevyčerpatelným zdrojem - majetkem, který byl chráněn a přiměřeně využíván - a pak se něco zvrtlo, záležitosti začaly fungovat tragicky špatně. Jen za posledních deset let byl vybit téměř celý milión těchto úžasných zvířat. Lze jen těžko pochopit, jak se něco takového mohlo stát. My jsme nyní zde proto, abychom zjistili, proč se situace vyvinula tak zle a jak by se ohrožená populace afrických slonů dala zachránit před úplným koncem." Pohlédl na Johnnyho. „Dnes je tu se mnou pan John
Nzou, vrchní strážce národního parku Chiwewe, jeden z nové generace afrických ochránců přírody. Čirou náhodou jméno Nzou znamená v nářečí shona slon. Ale John Nzou je pan Slon více než pouhým jménem. Jako strážce v Chiwewe odpovídá za největší a nejzdravější sloní stáda, jaká ještě najdete v africké divočině. Řekněte nám, pane Nzou, kolik klů zde v této místnosti národního parku Chiwewe skladujete?"
„V současné době tu bude necelých pět set klů - čtyři sta osmdesát šest, abych byl přesný - s průměrnou váhou sedm

kilogramů na kus.“
„Na mezinárodním trhu se slonovina platí třemi sty dolary za kilogram,“ skočil mu Daniel do řeči, „takže zde je uloženo dobře přes milión dolarů. Odkud se všechny ty kly vzaly?“
„Ano. Některé z nich byly získány sběrem, kly zvířat, která byla nalezena v parku mrtvá. Část byla zabavena strážci parku pytlákům, ale velká většina klů pochází z probírek, které naše oddělení musí provádět.“ Na konci skladiště se oba muži na chvíli zastavili a obrátili se ke kameře. „K programu snižování stavů se vrátíme později. Nejdříve nám Johnny povězte něco víc o aktivitě pytláků v Chiwewe. Jak zlé je to s nimi tady?“ „Situace se zhoršuje den ode dne.“ Johnny smutně zakroutil hlavou. „Sloni v Tanzánii, Keni a Zambii jsou vybiti a profesionálové obracejí svoji pozornost na naše zdravá stáda zde, níže na jihu. Přicházejí ze Zambie na druhém břehu řeky
Zambezi, jsou organizovaní a lépe vyzbrojení než my. Střílejí a zabíjejí - slony, nosorožce a také lidi. Byli jsme donuceni postupovat stejně.
Když narazíme na bandu pytláků, začínáme střílet první.“
„To vše kvůli tomuto…“ Danielova ruka spočinula a nejbližší kupě klů. Některé z nich byly téměř rovné, dlouhé a tenké připomínaly jehlice na pletení. Jiné, zahnuté, zase vzbuzovaly představu obrovského napnutého luku. Konce jedněch, ostré jako hroty kopí, kontrastovaly s tupým zakončením druhých, krátkých a silných. Byla zde celá paleta barevných tónů: od perlově lesklých až po máslově alabastrové odstíny.
Ale také s trhavými skvrnami od přírodních šťáv, mnohé z nich poznamenané jizvami a opotřebované stářím. Většina uskladněné slonoviny kdysi patřila samicím nebo nedospělým zvířatům.
Velikost několika párů nepřesáhla dokonce délku lidského předloktí - ty nosili nejmladší sloni. Velkých zakřivených kusů, královských klů starych samců, byste našli ještě méně. Daniel položil ruku na jeden takový s výrazem, ktery nebyl určen pouze pro kameru. Znovu pocítil plnou tíhu melancholie, která ho před časem dohnala k tomu, aby začal psát o mizející staré
Africe a destrukci jejího kouzelného království zvířat.
„Úžasná a moudrá zvířata byla redukována na toto,“ jeho hlas přešel v šepot. „I když se to zdá neodvratné, nemůžeme nevidět současnou tragickou povahu změn, které zachvátily tento světadíl. Africký slon je symbolem této země. Jestli umírá slon, neumírá s ním i Afrika?“ Byl naprosto upřímný a kamera to zaznamenala věrně. Tato upřímnost byla také nejsilnějším argumentem pro enormní zájem o jeho televizní programy po celém světě. Daniel se s nemalým úsilím vytrhl ze svého zanícení a obrátil zpět k Johnnymu Nzou. „hekněte nám, strážce, je osud slonů opravdu zpečetěn? Kolik těchto nádherných zvířat máte v Zimbabwe a kolik z toho jich žije v parku Chiwewe?“
„Počet slonů žijících v Zimbabwe se odhaduje na dvaapadesát tisíc. Stavy v našem parku známe mnohem přesněji. Před pouhými třemi měsíci se nám podařilo provést vzdušný průzkum sponzorovaný Mezinárodním svazem pro ochranu přírody. Celé území parku bylo vyfotografováno a ze snímků s vysokou rozlišovací schopností byla zvířata spočítána.“
„Takže kolik?“ zeptal se Daniel.
„V samotném Chiwewe osmnáct tisíc kusů.“
„To je velká populace blížící se třetině všech zbývajících zvířat v zemi - a celá žije na této malé rozloze.“ Daniel zvedl obočí.
„V ovzduší všeobecných chmur a pesimismu, které dnes převládají, musí být pro vás tento fakt velkou vzpruhou.“
Johnny Nzou se zamračil. „Právě naopak, doktore Armstrongu, tyto počty nám nedávají spát.“
„Mohl byste nám to blíže vysvětlit prosím?“
„Je to jednoduché, doktore. Prostě nemůžeme uživit tolik slonů. Podle našich odhadů by ideální počet zvířat pro celou Zimbabwe neměl přesáhnout třicet tisíc. Jediné zvíře spotřebuje denně až tunu zelené hmoty. Aby se sloni nasytili, vyvracejí z kořenů stromy, které rostly stovky let. Poradí si dokonce i s takovými velikány, kteří mají průměr kmene čtyři stopy.“
„Co se stane, když necháte mohutná stáda růst bez omezení?“
„Velice jednoduchá představa. V krátkém čase přemění tento park v údolí prachu, a až k tomu dojde, celá populace slonů zajde. Nebude nic - žádné stromy, žádný park, žádní sloni.“
Daniel povzbudivě přikývl. Až bude film sestříhávat, zařadí do tohoto místa sérii snímku, které získal před nedávnem v keňském parku Amboseli. Byly na nich zachyceny úděsné obrazy zkázy: holá červená zem a mrtvé černé stromy. Zbavené kůry a listí zvedaly své nahé ruce větví k tvrdé modři afrického nebe a kolem ležely mršiny velkých zvířat podobné odhozeným koženým pytlům - následek hladu a řádění pytláků.
„Znáte řešení, Johnny?“ zeptal se Daniel tiše.
„Ano, ale bohužel velmi drastické.“
„Ukážete nám, oč jde?“ Johnny Nzou pokrčil rameny. „Není to nic pěkného na pohled, ale proč ne. Můžete se stát svědky toho, co musí být uděláno. Daniel byl vzhůru dvacet minut před východem slunce. Zvyk, který s i vypěstoval zde v údolí, z něj nevyprchal ani po mnoha letech strávených ve velkoměstech mimo Afriku. Nepodepsala se na něm ani mnohá rána prožitá v severnějších oblastech zeměkoule a střídání rasových zón při častých letech mezi světadíly. Zásluhu na jeho přetrvávání měly ovšem i roky strašné lesní války v Rhodesii, když byl povolán ke službě v bezpečnostních silách. Pro Daniela představoval rozbřesk nejúžasnější část dne a v tomto údolí to platilo dvojnásobně. Vysoukal se ze spacího pytle a sáhl pro boty. Spal i s ostatními muži pl ně oblečený na zemi sežehnuté sluncem. Uprostřed kruhu ležících postav doutnaly uhlíky táborového ohně. Nepostavili ani boura, hradbu z trnitých větví, která by je chránila před zvěří, třebaže z nedaleké strže se během noci ozýval pravidelně lví řev a vrčení. Daniel si zavázal boty a vyklouzl z kruhu spících mužů. Rosa zavěšená jako perly na stoncích travin rnu zmáčela kalhoty až po kolena. Došel k vyvýšené skalce při okraji srázu, usedl na hrubý žulový výstupek a zachumlal se do větrovky. Svítání přicházelo kradmo. Šálivou rychlostí barvilo mráčky nad velkou řekou do pastelových odstínů růžové a šedé a

zvedající se ranní mlha pulzovala nad zelenými vodami Zambezi podobná spiritistické ektoplasmě. Na bledém pozadí oblohy se temně rýsovala ranní letka kachen vyrovnaná v přísné formaci s křídly rychle kmitajícími jako čepele nožů. Docela blízko zařval lev. Náhlý uragán zvuku odeznával v sérii slábnoucích mručivých stenů. Lví volání už slyšel nesčetněkrát, a přece na něj pokaždé působilo stejně. Na světě neexistovalo nic podobného a pro Daniela představoval řev lva pravý hlas
Afriky. Pak na okraji bažiny pod skalkou, kde seděl, zahlédl stín velké kočky. Lev s prověšeným břichem se kolébal ze strany na stranu v rytmu své arogantní chůze. Mohutnou hlavu s černou hřívou nesl nízko u země. Z pootevřené tlamy za černými pysky svítily bílé tesáky. Daniel zvíře nespustil z očí, dokud nezmizelo v houštině příbřežní vegetace. Teprve pak vzdychl radostí, kterou mu podívaná přinesla. Blízko za ním se ozvaly podezřelé zvuky. Už chtěl vyskočit, když na rameni ucítil čísi ruku. Johnny Nzou se posadil na žulovou plotnu vedle něho a zapálil si cigaretu. Danielovi se nikdy nepodařilo vymluvit mu ten zlozvyk. Jako už tolikrát v minulosti seděli v družném tichu a pozorovali, jak čím dál rychleji přichází nový den. Čekali, dokud slunce v nábožném okamžiku nevystrčilo svůj žhavý okraj nad černou masu lesa a změněné světlo neprojasnilo celý svět kolem. Svítil a leskl se jako glazovaný keramický výtvor čerstvě vytažený z vypalovací pece.
„Stopaři dorazili do tábora před deseti minutami. Našli stádo.“ Johnnyho slova přerušila ticho i kouzlo chvíle. Daniel sebou trhl a pohlédl na něho. „Kolik je jich?“ zeptal se.
„Asi padesát“ To byl dobrý počet. Těžko by dokázali zpracovat víc, protože v horkém údolí se maso i kůže začínaly rychle kazit. Na druhou stranu by menší počet neospravedlnil nasazení všech těch mužů a drahého vybavení.
„Jsi opravdu rozhodnutý filmovat?“ zeptal se Johnny. Daniel přikývl. „Pečlivě jsem to uvážil. Pokus utajit celou věc by nebyl fér.“
„Lidé konzumují maso a nosí zvířecí kůže, ale nechtějí vidět, jak to vypadá na jatkách,“ namítl Johnny.
„Tohle je celý komplex citlivých problémů, které se snažíme analyzovat. Lidé mají právo o tom vědět.“
„U jiného bych v tom hledal novinářskou touhu po senzaci,“
poznamenal Johnny a Daniel se zachmuřil.
„Jsi snad jediný člověk, který mi tohle může říct - protože ty víš nejlépe, oč jde.“
„Ano, Danny, já to poznal lépe,“ přitakal Johnny. „Vím, že to nenávidíš stejně jako já, a přesto jsi byl první, kdo mě učil, že je to nezbytné.“
„Dejme se do práce,“ navrhl Daniel rozmrzele. Vstali a šli mlčky zpátky k zaparkovaným nákladním vozům. Tábor už hyl na noh u a nad volným ohněm se vařila káva. Střelci balili přikrývky i spací pytle a kontrolovali pušky. Byli čtyři, dva černí a dva bílí, a ani jednomu z nich nebylo ještě třicet.
Nosili jednoduché khaki uniformy se zelenými výložkami na ramenou, a třebaže zacházeli se svými zbraněmi s nedbalou elegancí veteránů, neustále žertovali a bavili se v radostném živém duchu. Černí i bílí spolu vycházeli přátelsky, přestože už dorostli do věku zralého pro boj. Ve válce by pravděpodobně stáli na opačných stranách, napadlo Daniela. Ten zakořeněný pozůstatek hořké minulosti ho nepřestával mást. Kameraman Jock už byl v pilné práci. Danielovi občas připadalo, že kamera se stala přirozenou součástí jeho těla - něco jako hrb.
„Chystám se ti před kamerou položit pár natvrdlých otázek.
Mohly by tě trochu nadzvednout,“ varoval Johnnyho Daniel. „My oba známe odpovědi na tyto otázky, ale musíme trochu předstírat, jasné?“
„Tak do toho.“ Johnny vypadal před kamerou dobře, Daniel si to ověřil při prohlížení záběrů z minulého večera. Jednou z radostí práce s novou filmovací technikou byla možnost okamžité kontroly natočeného materiálu. Johnny připomínat Casiuse Claye zamlada, než se z něho stal Mohammed Ali. Byl ale štíhlejší v tváři a jeho stavba kostí byla také jemnější a více fotogenická. Měl působivý živý výraz a barva jeho kůže nebyla tolik tmavá, aby vytvářela nadměrné kontrasty a s nimi i fotografické potíže. Stáli nad táborovým ohněm a Jock se k ním přiblížil s kamerou.
„Tábořím na březích řeky Zambezi a právě vyšlo slunce.
Stopaři narazili nedaleko odtud na stádo padesáti slonů.“
Daniel se obráti( na Johnnyho a ten přikývl. „Strážce, vysvětlil jste mi, že park Chiwewe nemůže uživit tak velký počet těchto obrovských zvířat a že tento rok jich musí být z parku odstraněno nejméně tisíc kusů. Nejen pro dobro ekologie, ale v zájmu prostého přežití zbývajících sloních stád. Jak je hodláte odstranit?“
„Musíme udělat probírku,“ odpověděl Johnny krátce.
„Probírku?“ zeptal se Daniel. „To znamená zabít je, ne?“
„Ano. Já a moji lidé je zastřelíme.“
„Všechny? Johnny, vy se dnes chystáte zabít padesát slonů?“
„Musíme postřílet celé stádo.“
„A co mladá slůňata a březí samice? Neušetříte ani jedno zvíře?“
„Musí padnout všechna,“ trval na svém Johnny. „Ale proč.
strážce? Nemůžete je odchytit, uspat a převézt někam jinam?“
„Cena za dopravu zvířete velkého jako slon je zarážející.
Velký samec váží šest tun a dospělá samice čtyři. Podívejte na terén v údolí.“ Johnny ukázal na strže, za které by se nemusely stydět ani velehory, na rozlámaná skalnatá návrší a divoký les. „Potřebovali bychom speciální vozidla a cesty, po kterých by se dostala sem a zase zpátky. A i kdyby tohle všechno bylo možné, kam bychom je převezli? Už jsem vám řekl, že máme v Zimbabwe slonů nadbytek. Kam potom máme tato zvířata umístit? Jednoduše pro ně není místo.
„Takže vy na rozdíl od zemí, které dovolily, aby vlivem pytláků a nerozumné ochranářské politiky přišly o svá sloní stáda, jste v situaci popsané v Hlavě XXII. Vaše ochrana stád fungovala tak dobře, že nyní musíte sami ta nádherná

zvířata zabíjet a nechat zmaru.“
„Ne, doktore Armstrongu, my je neponecháme zmaru. Velkou část hodnoty jejich těl zachráníme. Slonovinu, maso, kůže, to vše prodáme a výtěžek se vrátí zpět ochranářům, na boj proti pytlákům a na hlídání našeho parku. Smrt těchto zvířat nebude úplně marná.“
„Ale proč musíte zabíjet matky a děti?“ vyptával se Daniel.
„Nehrajete fér, doktore,“ napadl ho Johnny. „Používáte emotivně zabarveného jazyka bojovníků za práva zvířat. Matky a děti? Proč je raději nenazvete krávami a telaty a nepřipustíte, že kráva sežere stejně jako býk a potřebuje stejně veliký prostor - a telata dospívají velmi rychle.“
„Takže vy myslíte...,“ spustil Daniel, ale Johnny se přes úvodní varování začínal zlobit.
„Počkejte,“ přerušil ho. „Je v tom ještě něco víc. Musíme odstranit celé stádo, protože je naprosto nutné, aby žádné ze zvířat nepřežilo. Sloní stádo je složitá rodina. Téměř všichni jeho členové jsou pokrevně spříznění a stádo má vysoce vyvinutou sociální strukturu. Sloni jsou inteligentní zvířata, asi nejinteligentnější hned po primátech. Rozhodně více inteligentní než kočky nebo psi, nebo dokonce i delfíni. Oni znají - chci říci, že opravdu rozumí…,“ zmlkl a odkašlal si. Jeho vlastní pocity ho přemohly a Daniel ho měl o to raději, nikdy ho neobdivoval víc než v tento okamžik.
„Hrozné na tom je,“ Johnnyho hlas zdrsněl, „že jestliže dovolíme jedinému zvířeti probírku přežít, zavleče svůj děs do jiných stád v parku a pak nastane rychlý rozklad sociálního chování slonů.“
„Není to trochu přitažené za vlasy, strážce?“ zeptal se Daniel tiše.
„Vůbec ne. Už k tomu dříve došlo. Po válce se v národním parku Wankie objevil desetitisícový přebytek slonů. V té době jsme věděli velmi máto o technice a následcích masových probírek. Brzy jsme se měli poučit. Naše první neohrabané pokusy téměř úplně rozbily sociální řád ve stádech. Odstřelem starších zvířat jsme zničili zdroje zkušeností a přenosné moudrostí. Zničili jsme jejich migrační návyky, hierarchii a disciplínu ve stádech, dokonce i jejich rozmnožovací zvyky.
Jako by téměř chápali, že se na ně řítí pohroma, začali býci krýt sotva dospělé krávy dřív, než byly na svůj úkol připraveny. Podobně jako u lidí je sloní samice zralá pro množení ve věku patnácti až šestnácti let. Po děsivém stresu, který přinesly probírky, býci ve Wankie kryli pubertální krávy staré deset jedenáct let. Výsledkem takových spojení byly zakrslé malé zrůdy.“ Johnny zavrtěl hlavou. „Ne, jediná cesta je vyhubit celé stádo najednou.“ Téměř s úlevou vzhlédl k nebi. Pod narůstajícími kopulemi mraků zaslechli vzdálený zvuk podobný hmyzímu bzukotu.
„Přilétá pátrací letoun,“ vysvětlil tiše a sáhl po mikrofonu rádia.
„Dobré ráno, Sierra Mike. Vidíme vás asi čtyři míle jižně od naší polohy. Dáme vám signál žlutou dýmovnicí.“ Johnny pokynul jednomu ze svých mužů a nad vršky stromů se vznesl hustý, sírově žlutý mrak.
„Roger Parku. Vidím váš kouř. Udejte prosím směr na cíl.“
Johnny se při slově „cíl“ zamračil a v odpovědi zdůraznil alternativní výraz. „Včera večer při západu slunce se stádo pohybovalo na sever k řece asi pět mil jihovýchodně od naší polohy. Je v něm asi padesát zvířat.
„Díky, Parku. Zavolám znovu, až je najdeme.“ Sledovali, jak letadlo zamířilo na východ. Byla to stará jednomotorová cessna, která sloužila za války v buši jako K-Car letoun zabiják. Po patnácti minutách rádio znovu ožilo.
„Haló, Parku. Mám vaše stádo. Padesát kusů osm mil od vaší současné polohy.“ , Stádo bylo rozptýleno po obou březích vyschlého č s řečiště, které se prořezávalo řadou nízkých žulových kopců. Les zde byl zelenější a bujnější, protože kořeny stromů nacházely kolem břehů sezónní řeky dostatek spodní vody. Větve akácií se ohýbaly pod zátěží lusků, které visely šedesát stop nad zemí v chomáčích, s konci hnědými jako sušenky. Dvě slonice přišly k jednomu z obtěžkaných stromů. Obě byly staré víc než sedmdesát let a ve stádě se těšily matriarchální úctě. Mezi vyzáblými starými matronami s potrhanýma ušima a slzícíma očima existovalo po půl století silné pouto. Byly napůl sestry následná mládata téže matky. Starší, odstavená při narození její sestřičky, pomáhala při její výchově stejně pečlivě a něžně, jak by to dokázala starší sestra u lidí. Prošly spolu dlouhým životem a vytěžily z něho moudrost a spoustu cenných zkušeností, kterými obohatily hluboké starověké instinkty dané jirn při narození.
Vídaly se během zničujících suchých měsíců v dobách strádání a nemocí. Těšily se spolu radostí blažených deštů a nadbytku potravy. Znaly všechny tajné úkryty v horách a díry s vodou na poušti. Věděly, kde číhají lovci a kde leží hranice území, ve kterém byly ony i celé stádo v bezpečí. Jedna druhé sloužily jako porodní báby, spolu opouštěly stádo, když přišel čas na některou z nich, a svou přítomností si poskytovaly oporu i v těžkých chvílích porodu. Z novorozených mládat si navzájem stahovaly plodový vak. Společně je vychovávaly, učily a chránily až do dospělosti. Dnes už pro ně dny plodnosti dávno minuly, ale starost o stádo a jeho bezpečí zůstávala jejich povinností a hlavním zájmem. Hlavní radostí i starostí se staly mladší slonice a nová mládata, která nesla díl jejich vlastní krve. Vypadá poněkud pošetilé přisuzovat hrubým zvířatům lidské emoce jako jsou láska a respekt nebo věřit, že chápou pokrevní příbuznost či kontinuitu svého rodu. Ale nikdo z těch, kdo jednou viděl, jak staré slonice uklidňují zvednutím uší a ostrým křikem rozpustilé potomky nebo pozoroval stádo, které je následuje s bezpodmínečnou poslušností, by nemohl zpochybnit jejich autoritu. Kdo viděl, jak se něžně mazlí chobotem se slůňaty nebo je přenášejí přes příkré a obtížné úseky sloních cest, nedokázal pochybovat o jejich péči. Při ohrožení zatlačily slůňata za sebe a s ušima doširoka roztaženýma vyrážely k jejich obraně, choboty stočené a připravené srazit nepřítele k zemi. Velcí samci s obrovskými břichy je možná zastínili co do velikostí, ale ne co do chytrostí a zuřivosti. Kly slonů - samců byly delší a mohutnější a někdy vážily více než sto liber. Staré slonice měly kly nepěkné, vřetenovitě tvarované, opotřebované a popraskané. Samice stářím ztrácely původní barvu a pod zjizvenou šedí kůže jim trčely kosti, ale své povinnosti ke stádu plnily vytrvale dál. Samci drželi s vlastním stádem jen volné společenské vztahy. Když zestárli, dávali přednost rozluce a vytvářeli menší dvou a tříčlenné staromládenecké skupinky. Slonice navštěvovali jen tehdy, když je přivábil opojný pach jejich říje. Staré samice však zůstávaly s ostatními členy stáda a představovaly pevný základ jeho sociální struktury. Těsně svázaná společnost plodných slonic a jejich mládat plně spoléhala na jejich moudrost a zkušenost při

zajišťování každodenních potřeb a boji o přežití. Obě sestry se v dokonalé shodě přibližovaly ke stromu plnému semenných tobolek. Postavily se z protilehlých stran, opřely čela do hrubé kůry. Kmen, jehož průměr přesahoval čtyři stopy, se zdál pevný jako sloup z mramoru.
Nahoře, sto stop nad zemí, vytvářely větve složitou kostru, kterou plody a zeleň listů proměnily v kopuli katedrály vypínající se pyšně k nebi. Staré slonice s kmenem mezi čely, začaly v jednotném rytmu kývat stromem tam a zpátky. Zpočátku vítězila tuhost kmene, strom dokázal vzdorovat i jejich spojeným silám. Ale slonice pracovaly vytrvale. Tlačily a povolovaly, hned jedna a hned druhá se z opačných stran opíraly o kmen celou váhou. Drobné chvění stoupalo vzhůru do koruny a vysoko nad nimi se začaly třást větvičky, jako by je čechrala čerstvá bríza. Přetlačovaly se rytmicky dál, dokud se nezačal hýbat i kmen. Nejprve se uvolnil jediný zralý lusk.
Padal sto stop a rozbil se o hlavu jedné ze slonic, pevně zavřela slzící oči, ale v úsilí nepolevila. Kmen mezi jejich hlavami se otřásl a začal se kývat. Zpočátku váhavě, ale pak čím dál rychleji. Další tobolka dopadla na zem a pak další a další. Plody pršely jako těžké kapky přicházející bouře.
Mladší zvířata si uvědomila, co se děje, plácala vzrušeně ušima a běžela ke stromu. Plody akácií, bohaté na proteiny, byly jejich oblíbenou pochoutkou. Radostně obklopila obě slonice, sbírala padající plody a chobotem si je strkala hluboko do jícnů. Nyní už se silně kýval tam a zpátky celý mohutný strom. Jeho větve se divoce zmítaly, až opadávalo listí, a plody s drobnými větvičkami pršely dolů a odskakovaly od hřbetů shromážděných zvířat jako kroupy při krupobití. Obě slonice, stále opřené o kmen jako pár soupeřících beranů, nepřestávaly třást, dokud déšť padajících plodů neustal.
Jakmile poslední z nich spadl, odstoupily zpátky s hřbety pokrytými vrstvou suchého listí, ulomených větví, kousků kůry a sametových tobolek. Stály s hlavami sehnutými po kotníky hluboko v koberci napadaných trosek a hbitými růžovými konci chobotů radostně cpaly zlatohnědé lusky do otevřených tlam s pokleslými trojúhelníkovými pysky. Sotva začaly hodovat, výměšky podočních žláz jim jako slzy radosti zaplavily líce.
Celé stádo se natlačilo k předložené hostině. Jak se jim choboty kývaly, stáčely a plnily žaludky chutnými sousty, ozvaly se tiché zvuky, které jako by rezonovaly každým objemným šedým tělem. Jemné kručení v nejrůznějších tóninách prokládaly tiché klokotavé vzdechy sotva slyšitelné pro ucho člověka. K tomuto podivnému chóru spokojenosti se připojila i ta nejmenší zvířata. Zdálo se, že těmi zvuky vyjadřují radost ze života a upevňují hluboká pouta, která spojovala členy stáda. Byla to sloní píseň. Jedna ze starych slonic zachytila nebezpečí hrozící stádu. Oznámila své znepokojení ostatním zvukem, který byl úplně mimo rozsah slyšitelnosti lidského ucha. Celé stádo strnulo v naprosté nehybnosti. Dokonce i nejmenší slůňata reagovala okamžitě. V kontrastu nastalého děsivého ticha, které vystřídalo šťastný ruch hostiny, vyniklo hlasité vrčení průzkumného letadla. Staré slonice poznaly zvuk motoru. Za posledních několik let ho zaslechly mnohokrát a vždy byl spojen se zvýšenou aktivitou lidí a s pocity napětí. Divočinou se pak telepaticky šířila nevysvětlitelná hrůza, vysílaná jinou skupinou slonů v parku. Věděly už, že zvuk ze vzduchu přichází jako předehra k praskavému chóru střelby a pachu sloní krve, který se pak šířil v proudech teplého vzduchu podél břehů strže. Často poté, co zvuky letadla a střelba umlkly, narazily na místa v lese, kde zem potřísnily skvrny zaschlé krve, a ucítily pach strachu, bolesti a smrti doplněný ostrým zápachem rozkládajících se vnitřností. A zdrojem byli příslušnícijejich vlastní rasy. Jedna z nich začala couvat a zlostně třepat hlavou ve směru, odkud zvuk přicházel. Potrhané plachty uší jí hlasitě pleskaly a vydávaly zvuk, jako když se hlavní plachta velké lodi plní větrem. Pak se rozběhla a strhla k útěku celé stádo. Dva dospělí sloni, kteří hodovali se stádem, se při prvním náznaku nebezpečí odpojili a zmizeli v lese. Instinktivně vytušili, že stádo je mnohem zranitelnější, a hledali záchranu v sólovém úniku.
Mladé slonice s mládaty prchaly v houfu za matronami a menší ze slůňat se zoufale snažila stačit delšímu kroku matek. Za jiných okolností by jejich spěch vypadal komicky.
„Haló, Parku. Stádo vyrazilo směrem na jih k průsmyku Imbelezi.“
„Roger, Sierra Mike. Nasměrujte je prosím na odbočku k Mana
Pools.“ Stará slonice vedla stádo ke kopcům. Chtěla se dostat ze dna údolí do horšího terénu, kde by stíhání znemožnily skály a prudké svahy. Hukot motoru letadla před ní ji ale odřízl cestu do průsmyku. Vyběhla nejistě a zvedla hlavu k obloze, kde se na sebe do neuvěřitelné výšky vršily velké kupy mraků. Doširoka roztáhla uši, rozervané a odřené trním, a otočila svou věkovitou hlavu vstříc děsivému zvuku. Pak uviděla i letadlo. Ranní slunce se zalesklo v čelním okně kabiny v okamžiku, když prudce změnilo směr a v náletu nízko nad vrcholku stromů se řítilo k ní. Hukot motoru přešel v řev.
Obě slonice se otočily najednou a vyrazily zpátky k řece. Za nimi pádil zbytek stáda jako neuspořádaná jízda kavaleristů.
Jak zvířata běžela, zvedal se za nimi prach a jako jemný bledý opar stoupal nad koruny stromů.
„Parku, stádo nyní běží vaším směrem. Je pět mil před odbočkou.“ „Díky, Sierra Mike, nechte je běžet volně. Netlačte na ně příliš tvrdě.“
„Wilco, Park.“ Johnny Nzou změnil svůj volací znak.
„Všem K-jednotkám,“ pokračoval. „Všechny K-jednotky se soustředí u odbočky na Mana Pools.“
K jednotky, neboli střelecké týmy, představovaly čtyři landrovery roztroušené podél hlavní trasy vedoucí od správní budovy parku podél srázu. Postavil je tam jako poslední linii, aby obrátily zvířata, kdyby se situace vyvinula nepříznivě a stádo vyrazilo nevhodným směrem. Nyní to vypadalo, že jich nebude zapotřebí. Průzkumné letadlo plnilo svůj úkol s profesionální zkušeností.
„Zdá se, že se nám akce zdaří hned na první pokus,“
poznamenal Johnny, zařadil zpátečku, otočil vůz o sto osmdesát stupňů a vyrazil po trase dolů. Mezi kolejemi v písku rostl hřeben trávy a landrover na hrbu poskočil a rozkýval se. Do tváře jim zafoukal vítr a Daniel sundal klobouk z

hlavy a nacpal si ho do kapsy. Přes jeho rameno Jock zabíral stádo buvolů, kteří vyplašení zvukem automobilu postupně vybíhali z lesa před nimi a křížili jim cestu.
„Zatraceně!“ Johnny dupnul na brzdu a podíval se na hodinky.
„Pitomí nyati nás tady zablokují.“ Stovky tvorů podobných kravám pádily v semknutém houfu. Zvířata řvala a bečela a kopyty vířila prach. Na zdupanou trávu dopadaly cákance jejich řídkých zelených výkalů. V několika minutách stádo přeběhlo.
Johnny vystartoval do stěny zvířeného prachu a landrover kodrcavě přejel zem přeoranou velkými rozštěpenými kopyty. Na křižovatce za ohbím trasy už čekala shromážděná ostatní vozidla. Vedle nich stála skupinka čtyř střelců s puškami v rukou. Obrátili k nim pohledy plné očekávání. Johnny prudce zastavil, až kola sklouzla ve smyku, a hrábl po mikrofonu vysílačky. „Sierra Mike, nahlaste prosím polohu.“
„Park, stádo je dvě míle od vás, právě se blíží k Long
Vlei.“ Vlei byl název pro otevřenou pastvinu a Long Vlei sledovala břeh řeky v délce čtyř mil. V období deštů se louka měnila v močál, ale nyní představovala ideální místo pro zamýšlenou akci. Už ji použili ke stejnému účelu i dříve.
Johnny seskočil ze sedadla a sebral z vozu pušku. Stejně jako všichni ostatní jeho lidé byl vybaven levnou, sériově vyráběnou kulovnicí Magnum ráže 0.375 a solidními náboji s projektily, které se vyznačovaly maximálním průnikem ve tkáni a kostech. Muže pro tuto práci vybral na základě jejich výborného střeleckého umění. Zabíjení musí proběhnout rychle a tak šetrně, jak je to jen možné. Budou muset mířit na hlavy zvířat a nespoléhat na jistější, ale pomaleji zabíjející rány na tělo.
„Jdeme!“ vyštěkl Johnny. Nebylo třeba podrobnějších pokynů.
Třebaže byli mladí, byli už spolehlivými profesionály a nedělali podobnou práci poprvé. Ale i tak měli zasmušilé tváře a v jejich výrazu byste marně hledali stopu vzrušení nebo radosti. Tohle nebyl sport. Zjevně se vůbec netěšili na krvavou práci, která je čekala. Byli vysvlečení do trenýrek, na nohou měli sportovní boty bez ponožek. Jedinou těžší složkou jejich běžecké výstroje byla zbraň a pásy se střelivem kolem pasu. Byli štíhlí a svalnatí a Johnny Nzou byl stejně dobrý jako kterýkoliv z nich. Běželi stádu vstříc. Daniel vyrazil za Johnnym. Věřil, že se pravidelným běháním a cvičením udržel v dostatečná formě, aby mu stačil. Zapomněl už, co znamená být fit pro lov a boj, takový, jaký museli denně podstupovat Johnny a jeho hoši. Nesli se lesem volně a bez námahy jako lovečtí psi. Zdálo se, že jejich nohy si samy hledají cestu mezi keři a kameny, spadlými větvemi a dírami od mravenečníků. Jako by se ani nedotýkaly při běhu země. Daniel kdysi také tak běhával, ale dnes jeho boty těžce dopadaly na zem, v nerovném terénu několikrát klopýtl. Zaostávali s kameramanem čím dál víc. Johnny Nzou dal signál a muži se rozvinuli do bojové linie. Les před nimi náhle skončil, ocitli se na otevřené travnaté ploše Long Vlei. Sto yardů široký pruh louky byl porostlý suchou, světle béžovou trávou vysokou až do pasu. Fronta střelců se zastavila na okraji lesa a pozorovala
Johnnyho ve středu mýtiny. Se zakloněnou hlavou sledoval pátrací letoun, který se v prudké zatáčce nad lesem postavil téměř kolmo na křídlo. Daniel s kameramanem doběhli k
Johnnymu. Sotva popadali dech a přitom neuběhli ani míli. Trochu Johnnymu záviděl.
„Támhle jsou,“ zvolal Johnny tiše. „Už je vidět prach.“
Kroužící letadlo odděloval od vrcholků stromů bledý opar.
„Běží rychle.“
Johnny pokynul pravou paží a bojová linie se poslušně prohnula do tvaru podobného rohům buvolího býka, s Johnnym uprostřed. Na další signál vykročili na mýtinu. Lehká bríza jim ovívala zpocené tváře, zvířata je nezvětří. Ačkoliv se stádo původně instinktivně rozběhlo proti větru, aby nevběhlo do nebezpečí, letadlo ho obrátilo a donutilo běžet opačným směrem. Sloní zrak neoplývá ostrostí a zvířata neměla šanci včas zpozorovat řadu lidských postav. Past byla nastražena a sloni, hnáni nízko letící cessnou jako stádo ovcí psem, běželi přímo do ní. Dvě staré slonice se vyřítily z lesa v plném běhu, s ušima složenýma dozadu. Nohy jim jen kmitaly a při každém dopadu těžkých končetin se jim na těle vlnivě zatřásly šedé záhyby volné kůže. Stádo za nimi bylo roztaženo do délky.
Nejmladší zvířata už byla unavená a jejich matky je musely choboty pobízet do běhu. Půlkruh nehybných střelců čekal otevřený jako ústí rybářské sítě na hejno ryb. Sloni dokážou lépe rozeznat pohyb než neostré tvary lidských postav, jak jim je prezentovaly jejich slabé, panikou stižené oči.
„První složíme ty dvě stařeny,“ volal Johnny tlumeně.
Poznal obě matrony a věděl, že bez nich bude stádo dezorientované a nerozhodné. Jeho rozkaz si střelci předávali dál. Slonice ve vedení pádily přímo k Johnnyho stanovišti. S
puškou ve vysokém držení, opřenou šikmo přes hrudník, je nechával přijít blíž. Ale necelých sto yardů před Johnnym se začaly odchylovat z jeho směru doleva a Johnny se poprvé pohnul. Zvedl pušku, mával s ní vysoko nad hlavou a křičel v nářečí sindebele. „Nanzi Inkosikaze - tady jsem, vážené staré dámy.“ Obě staré slonice konečně zjistily, že stín před nimi není pahýl stromu, ale smrtelný nepřítel. Okamžitě zamířily k němu a všechnu svou zděděnou nenávist, hrůzu a strach o stádo soustředily na něho. Troubily do světa svou zášť a prodloužily krok, zpod jejich kolosálních tlap vystřelovala oblaka prachu.
Uši srolované podél horního okraje neklamně signalizovaly zlobu. Před skupinou drobných lidských postav narůstala jejich těla jako horský masiv.
Daniel v té chvíli hořce zalitoval, že nebyl prozíravý a neozbrojil se. Už zapomněl, jak děsivý je to pocit, když se ze vzdálenosti pár desítek kroků na člověka řítí slon rychlostí čtyřiceti mil v hodině. Jock stále natáčel, nedbal, že zlostný řev obou slonic přebralo celé stádo a že se na ně řítí jako lavina šedé žuly vytržená ze skály výbuchem nálože. Když se nejbližší zvíře dostalo do vzdálenosti třiceti yardů, opřel
Johnny pažbu pušky o rameno a nahnul se dopředu, aby vyrovnal zpětný náraz při výstřelu. Modrá ocel hlavně postrádala optický zaměřovač. Při střelbě na blízký cíl nebylo optiky třeba, právě naopak. Bylo výhodnější spoléhat na

přímý pohled.
Od uvedení na trh v roce 1912 se už tisíce sportovních i profesionálních lovců shodly na tom, že puška Holand & Holand ráže 0.375 je nejvšestrannější a nejúčinnější kulovnice, jaká kdy byla do Afriky přivezena. Při mírném zpětném rázu měla veškeré výhody neodmyslitelné přesnosti a 300 gramů těžká kulka s plochou dráhou letu a mimořádnou průbojností byla sama o sobě balistický zázrak. Johnny zamířil na hlavu vedoucí slonice do záhybů chobotu mezi její staré krátkozraké oči.
Výstřel práskl ostře jako rána bičem a na vodnaté šedé kůži přesně v místě, kam mířil, vyskočil po zásahu načechraný bílý obláček. Střela prošla sloní lebkou stejně lehce jako hřebík zralým jablkem. Vyřadila z činnosti horní část mozku a přední nohy se pod slonicí podlomily. Když těžké tělo dopadlo, zvedl se prach a Daniel cítil, jak se mu pod nohama zachvěla zem.
Johnny si vzal na mušku druhou slonici v okamžiku, kdy se dostala na úroveň své sestry. Nabil pouhým potažením závěru k sobě a zpátky, aniž by musel pažbu kulovnice spustit z ramena.
Prázdná nábojnice vyskočila vysoko do vzduchu a padala velkým obloukem k zemi, když třeskla druhá rána. Oba výstřely vyšly tak krátce po sobě, že s ozvěnou téměř splynuly v jedinou prodlouženou detonaci.
Kulka zasáhla přesně bod, kam byla mířena, a druhá slonice zemřela stejně rychle jako první. Nohy se jí podlomily, lehla na břicho a opřela se o hřbet své sestry. Z nepatrných otvorů po střelách jim z čel pulzovaly drobné erupce růžové mlhy.
Stádo za nimi ovládl zmatek. Zdivočelá zvířata do sebe narážela, běhala v kruhu, zadupávala trávu a zvedala vířivá mračna prachu. V prašné cloně jejich postavy vypadaly jako přízraky. Mládata s ušima hrůzou přitisklýma k lebkám hledala útočiště pod nohama svých matek, ale ty je v šíleném tanci odkopávaly a zašlapávaly do země. Střelci se za neustálé palby blížili ke stádu. Střelba splývala v jediný nepřetržitý rachot podobný zesílenému zvuku hustého krupobití na plechové střeše.
Stříleli zásadně na hlavu a kulky při dopadu na lebeční kost vydávaly zvuk jako dobře napálený golfový míček. Po každém výstřelu jedno ze zvířat padlo mrtvé nebo omráčené. Většina jich byla zabita čistě. Sedla jen na zadek a pak se svalila na zem jako pytel kukuřice. Občas však kulka skončila jen v blízkostí mozku, slon se začal vrávoravě točit, a když po chvíli spadl na bok, kopal nohama, vydával zoufalý nářek a bezmocně tápal chobotem zvednutým k nebi.
Jedno slůně leželo se zlomenou páteří pod tělem matky a žalostně naříkalo. Sloni, kteří zůstali za hradbou těl svých druhů, se snažili je přelézt. Ale střely je nemilosrdně posílaly zpátky, spadli na těla již dříve mrtvých zvířat a po nich šplhali další jen proto, aby se stali příštím cílem. Byla to rychlá záležitost.
V několika minutách nestál na nohou jediný dospělý kus.
Zvířata ležela jedno přes druhé v beztvarých hromadách a v šíleném kole smrti běhala už jen mládata. Narážela do mrtvých těl a s nářkem se pokoušela choboty probudit k životu své matky. Střelci pomalu se smrtící jistotou stahovali kruh kolem zdecimovaného stáda. Blížili se, nabíjeli, stříleli a znovu nabíjeli. Nakonec padla i mládata. Když už nestálo jediné zvíře, vešli střelci mezi hromady ležících těl. Zastavovali se jen krátce, aby vystřelili poslední jistící kulku do velkých hlav. Většina zvířat už na druhou ránu nereagovala. Jen sporadicky se slon, který nebyl ještě mrtvý, při výstřelu zachvěl, zamrkal očima a natáhl nohy v poslední křeči. Pak se jeho tělo definitivně uvolnilo v náručí smrti. Šest minut od Johnnyho prvního výstřelu zavládlo na
Long Vlei opět ticho. Jen v uších střelců doznívala brutální melodie střelby. Zvířata se nehýbala. Ležela pokosená jako obilí po průjezdu lišty žacího stroje a vysušená zem pila jejich krev. Střelci stáli osamoceně v odstupech jeden od druhého, jakoby ohromeni a zaskočeni velikostí masakru, který způsobili. S lítostí hleděli na kupy těl padesáti pobitých slonů - na dvě stě tun masa a kostí. Johnny Nzou konečně prolomil kouzlo, které je ovládlo. Přešel pomalu k místu, kde v čele stáda padly obě staré slonice. Ležely vedle sebe, dotýkaly se hřbety a nohy měly úhledně skrčené pod sebe. Nebýt krvácejících ran na čelech, vypadaly jako živé. Johnny se nad nimi zastavil, opřel pažbu pušky o zem a dlouhou chvíli pozoroval obě stará těla. Vůbec si nevšiml, že ho Jock natáčí.
Jeho pohyby ani slova nebyly připraveny a ani v nejmenším nahrány.
„Hamba gahle, Amakhulu," zašeptal. „Odejděte v míru, stařenky. Jste spolu ve smrti stejně, jak jste držely spolu zaživa. Odejděte v míru a odpustte nám, co jsme provedli vašemu rodu." Odešel dál k řadě stromů na okraji lesa. Daniel za ním nešel, věděl, že Johnny potřebuje chvíli zůstat sám.
Ostatní střelci se dál vyhýbali jeden druhému. Nebylo žádného halasu ani vzájemných gratulací. Dva z nich se ještě procházeli v neutěšené náladě mezi hromadami mrtvol a třetí dřepěl u posledního zvířete, které složil. Kouřil cigaretu a vytrvale hleděl na prašnou zem mezi svýma nohama. Poslední odložil pušku, stál s rameny svěšenými a s rukama v kapsách pozoroval oblohu a přilétající supy. Mrchožraví ptáci se zpočátku jevili proti zářící hradbě bílých kumulů jako pouhé tmavé body, jako zrnka pepře napadaného na bělostný ubrus.
Když přiletěli nad hlavy střelců, vykroužili v přísně uspořádané formaci vzdušné kolo - temné kolo zmaru nad zónou smrti. Jejich stíny přebíhaly po hromadách pobitých zvířat na
Long Valey. O čtyřicet minut později Daniel zaslechl zvuk blížících se nákladních aut a uviděl, jak se v koloně plouží lesem. V čele konvoje běžela rota polonahých mužů se sekerami a mačetami. Vysekávali keře a upravovali hrubou trasu tak, aby je mohly vozy následovat. Johnny s viditelným ulehčením vstal z místa, kde seděl sám na okraji lesa, a přišel blíž řídit práce se stahováním a dělením masa. Pomocí navijáků řetězy vytahovali jednotlivé kusy z hromad stranou a stahovači rozřízli šedou vrásčitou kůži po celé délce břicha a páteře.
Pak přišly na řadu opět navijáky, s jejichž pomocí kůži stáhli. Poddávala se v dlouhých pruzích s praskavými zvuky trhané podkožní tkáně. Z vnější strany byla špinavě šedá a z druhé, vnitřní, překvapivě bílá. Muži pak rozložili pásy kůže na prašnou zem a posypávali je hrubou solí. Nahá těla slonů nabízela v jasném slunci nezvykle obscénní podívanou. Vlhkou fialovou svalovinou prorůstalo bílé mramorování tuku a velká břicha vyzývavě trčela do vzduchu,

jako by zvala nože domorodých řezníků. Jeden ze stahovačů zapíchl zakřivený nůž do břicha staré slonice v místě, kde začínala hrudní kost. Šel podél těla, pečlivě kontroloval hloubku řezu tak, aby neprořízl vnitřnosti. Sloní břicho se otevíralo, jako by táhl za sponu obřího zdrhovadla. Nejdříve se zaleskl obnažený žaludek podobný vrchlíku padáku a za ním se vyvalily kolosální cívky střev, které uvolněné ožily svým samostatným životem.
Připomínaly probuzeného hroznýše, ktery se kroutí a vlní pod váhou vlastního kluzkého těla. Vzápětí se muži chopili motorových pil. Výfuky chrlily do vzduchu oblaka modravého dýmu a neodbytný zvuk dvoudobých motorů 2ně1 na poli smrti téměř jako znesvěcení. Při odřezávání zvířecích končetin odlétávaly od ocelových řetězů úlomky kostí a jemná mlha roztrhané tkáně. Nakonec se pily zakously do páteří a žeber, a když se těla rozpadla na jednotlivé části, začali je pomocí navijáků nakládat do nenasytných chladírenských vozů. Zvláštní skupinka mužů obcházela hromady vnitřností a železy podobnými lodním hákům vytahovali ven dělohy samic. Daniel sledoval, jak rozřízli obrovitou, tmavě fialovou dělohu v obalu zvětšených cév. Z fetálního lůžka vyklouzl v proudu plodové vody zárodek velikostí vzrostlého psa a ležel v pošlapané trávě. Do narození mu chybělo jen několik týdnů, byl to již dokonalý malý slon. Slůně v oděvu načervenalých chlupů, který by brzy po porodu ztratilo, bylo živé a chabě pohybovalo chobotem.
„Zabijte ho," zostra nařídil Daniel. Bylo nepravděpodobné, že by mohlo cítit bolest, ale přesto se s úlevou odvrátil, když muž jedním úderem svého nože udtal drobnou hlavu. I když věděl, že nic z probírky nesmí přijít nazmar, pocítil nevolnost. Kůže nenarozených slůňat byla zvlášt jemná a vysoce ceněná. Ve formě kabelky nebo kufru mohla vynést pěkných pár set dolarů. Aby se trochu uvolnil, prošel se po louce, na níž zbyly ze stáda už jen hlavy zvířat a kupy vnitřností. Ze střev se nedalo použít nic, a tak zůstanou napospas supům, hyenám a šakalům. Kly usazené ve svých kostěných lůžkách představovaly nejcennější část celého úlovku. Pytláci nebo lovci slonoviny starších časů by nikdy neriskovali jejich poničení nešetrnou ránou sekery. Běžně kly nechávali v lebce, dokud nevyhnila chrupavčitá výplň, která je držela na místě, a nezměkla natolik, aby uvolnila své sevření. Za čtyři až pět dnů by se daly pohodlně vytáhnout rukama nepoškozené a v perfektním stavu. Bohužel nyní na podobnou proceduru nezbývalo času a kly musely být vyjmuty hned. Stahovači, kteří se specializovali na tuto činnost, patřili mezi nejzkušenější a obvykle bývali také nejstarší. Měli bílé kudrnaté hlavy a bederní roušky umazané od krve. Dřepěli u hlav a domorodými noži trpělivě dolovali bílé hřídele slonoviny. Zatímco se tito muži věnovati své náročné práci, Daniel přistoupil k Johnnymu a Jock na ně zamířil kameru ve chvíli, kdy Daniel prohlásil: „Otřesná práce."
„Ale nezbytná," dodal Johnny krátce. „Každý dospělý slon vynese v průměru tři tisíce dolarů za kůži, maso a slonovinu."
„Pro mnoho lidí to bude znít pěkně komerčně, zvlášt když se stanou svědky tvrdé reality při probírce." Daniel zavrtěl hlavou.
„Musíte přece vědět, že ze strany ochránců zvířat je vedena ostrá kampaň, aby se sloni dostali na dodatek k dohodě o mezinárodním obchodu s ohroženými druhy."
„Ano, vím to."
„Pokud k tomu dojde, pak bude zakázáno prodat jakýkoliv sloní produkt, kůži, slonovinu nebo maso. Co si o tom myslíte, strážce?"
„Zlobí mě to, a moc." Johnny odhodit nedopalek cigarety a přímo s divokým výrazem ho patou zuřivě zašlápl.
„To by znamenalo konec dalších probírek, nemám pravdu?" trval na svém Daniel.
„Vůbec ne," odporoval Johnny. „Počty stád budeme muset udržovat stále. Probírky zůstanou dál nezbytné. Jediný rozdíl bude v tom, že ze slonů nic neprodáme. Všechno z nich přijde nazmar. Řekl bych, že trestuhodně nazmar. Ztratíme milióny dolarů na příjmech, které jsou v současné době vynakládány na ochranu zvěře a zlepšení služeb v přírodních rezervacích…"
Johnny se odmlčel a sledoval, jak dva ze stahovačů uvolňují bělavý kel z houbovitého lůžka a ukládají ho opatrně do hnědé trávy. Jeden z nich pak zkušeně vytáhl z dutiny klu nervy -
dlouhé měkké želatinové jádro. Pak pokračoval. „Tento kel nám nejlépe pomůže ospravedlnit existenci parku a zvířat v něm.
Dokáže přesvědčit místní kmeny, které žijí v blízkém kontaktu s divokou zvěří v oblastech hraničících s přírodními rezervacemi."
„Nerozumím," vybídl ho Daniel. „Chcete říct, že místní kmeny odmítají park a jeho zvířecí populaci?"
„Ne, pokud jim přináší nějaký zisk. Jestli jim můžeme dokázat, že jedna slonice má hodnotu tři tisíce dolarů a zahraniční lovec zaplatí za odstřel trofejního slona padesát nebo i sto tisíc dolarů, pak poznají, že jediný slon má větší cenu než celá stovka nebo i tisícovka jejich koz a bídného skotu. A když pak zjistí, že se část peněz vrátí lidem jejich kmene, pochopí výhody ochrany stád."
„Chcete říct, že místní rolníci nevidí hodnotu divoké zvěře jednoduše jen v ní samé?" Johnny se hořce usmál. „To platí jen pro svět luxusu a přetvářky. Tady lidé žijí blízko hranici existenčního minima. Průměrný roční příjem rodiny se pohybuje kolem sto dvaceti dolarů, to je deset dolarů za měsíc. Nemohou si dovolit dělit se o půdu a pastviny s krásnými, ale bezcennými zvířaty. Pokud má divoká zvěř v
Africe přežít, pak musí za to zaplatit. V této tvrdé zemi není zadarmo nic."
„Člověk by si myslel, že sám život v těsné blízkosti divočiny vypěstuje instinktivní cit pro ni," pokračoval Daniel.
„Jistěže ano, ale je přísně pragmatický. Po tisíciletí žil primitivní člověk v souladu s přírodou a zacházel s ní jako s obnovitelným zdrojem. Eskymáci žijící z losa, tuleně a velryby nebo američtí Indiáni závislí na stádech bizonů instinktivně pochopili, jak je využívat. Nám se to nepodařilo. Oni byli s přírodou v rovnováze, dokud nepřišel bílý muž s výbušnými hlavicemi harpun a Sharperovou puškou. Nebo v Africe s elitními úřady pro zvěř a se zákony, které staví černého domorodce do role kriminálníka, když loví na vlastní půdě. Se zákony, které rezervují divočinu Afriky pro pár vyvolených, aby se na ni mohli chodit dívat a nadšeně vzdychat."

„Z vás se stává rasista," popíchl ho Daniel mírně. „Starý koloniální systém přece úspěšně chránil divokou zvěř."
„Jak je potom možné, že zvěř v Africe přežila milióny let před tím, než se tu objevil bílý člověk? Ne. Koloniální systém byl ochranářský, a ne konzervativní."
„Cožpak je mezi těmito dvěma výrazy rozdíl?"
„liště. Jsou diametrálně odlišné. Ochranáři popírají lidské právo na využívání přírodního bohatství. Popírají právo člověka lovit zvířata i za cenu hrozícího zničení druhu jako celku. Kdyby zde vládli ochranáři, zabránili by nám dělat probírky stád a nehleděli by na konečný efekt takového zákazu.
Jak věci vidíme my, výsledkem by bylo zničení celé sloní populace, destrukce lesa a krajiny vůbec."
„Ale daleko nejosudovější chybu udělal koloniální protekcionismus, který odstavil černé kmeny od zisků z řízeného využívání přírodního bohatství. Odepřel jim podíl na kořisti a vypěstoval v nich nenávist vůči divoké zvěři. Zlomil v domorodém člověku přirozený instinkt pro správu svých přírodních zdrojů. Sebral mu kontrolu nad přírodou a postavil ho do role konkurenta divoké zvěře. Z černého rolníka se stal nepřítel zvířat. Sloni plení jeho zahrady a ničí stromy, jejichž dřevo potřebuje k topení. Buvoli a antilopy spasou trávu, na které živí svůj dobytek. Nakonec mu krokodýl sežere babičku a lev zabije otce… Je pak těžké pochopit, že stáda zvěře nenávidí?"
„Jaké řešení máte, strážce? Je vůbec nějaké?"
„Od doby, co jsme získali nezávislost na koloniálním systému, se vytrvale pokoušíme měnit postoj lidí ke zvěři," odpověděl Johnny. „Od počátku se domorodci domáhali povolení vstupu do národních parků vyhlášených bílým mužem. Chtěli si v parku uřezat strom, nakrmit svá zvířata a postavit si tam své vesnice. Ve většině se nám je podařilo vzdělat do té míry, že chápou přínos turistiky, safari a kontrolovaných probírek, protože je jim umožněno podílet se na výnosu z těchto aktivit.
Začíná se rodit nový vztah k přírodě, smysl pro uchování a citlivé využívání přírodního bohatství. Myšlenkový posuv je zvlášt patrný u mladé generace. Jestli si však ochranářští nadšenci v Evropě nebo Americe vynutí zákaz safari a zákaz prodeje slonoviny, pak bude celé naše úsilí k ničemu.
Pravděpodobně se to také stane rozsudkem smrti nad africkým slonem a s ním i veškerou divokou zvěří."
„Chcete tím říct, že je nakonec všechno jen otázkou ekonomiky?" zeptal se Daniel.
„Samozřejmě. Jako všechno na světě," souhlasil Johnny.
„Když budeme mít dostatek prostředků, zastavíme pytláky. Když dokážeme rolníkům, že se jim to vyplatí, udržíme je i s jejich kozami za hranicemi parků. Ale peníze musí odněkud přijít.
Nové nezávislé státy v Africe si při své populační explozi nemůžou dovolit luxus lepšího světa. Nemůžou si dovolit uzavřít své přírodní zdroje, musí je využívat a pěstovat. Když jim v tom zabráníte, pak sami přispějete k vyhubení divoké zvěře v Africe." Johnny smutně pokývl hlavou. „Ano, je to záležitost peněz. Pokud zvěř zaplatí, zůstane." Bylo to perfektní. Daniel pokynul Jockovi, aby zastavil kameru a poplácal Johnnyho po rameni.
„Mohl bych z tebe udělat filmovou hvězdu. Vypadáš tak přirozeně," zažertoval, ale jen napůl. „Co ty na to, Johnny? Dokážeš pro Afriku udělat zatraceně víc na stínítku obrazovky než tady s kulovnicí."
„To mě chceš nechat spát v hotelích a v tryskových letadlech, místo abych spal pod hvězdami?" Johnny dával najevo své znechucení. „To chceš, abych si také kolem pupku vypěstoval pěkný tukový polštář?" Dloubl Daniela do žaludku.
„Abych sípal a lapal po dechu, sotva uběhnu sto yardů? Ne, díky, Danny. Zůstanu zde. Tady můžu místo kokakoly pít vodu ze
Zambezi a místo Big Macu baštit buvoli řízek." Poslední role nasolených sloních kůží a kly nedospělých slonů naložili už při světlech reflektorů. Nákladní vozy se pak vyšplhaly zpátky na cestu vinoucí se okrajem srázu k budovám správy parku v
Chiwewe. Johnny jel v zeleném landroveru v čele pomalého konvoje mrazírenských vozů. Daniel seděl vedle něho. Tiše spolu mluvili nezávazným jazykem starých přátel, kteří si dokonale rozumí.
„Vražedné počasí." Daniel si rukávem košile otřel zpocené čelo. Navzdory pozdní noci byla teplota a vlhkost vzduchu až znervózňující. „Brzy začne pršet."
„Dobře že jsme z údolí venku," zabručel Johnny. „ Po dešti se cesta promění v bažinu a většina brodů přes řeky přestane být průjezdná." Příchod deštů se dal čekat každým dnem a turistický tábor v Chiwewe byl již týden uzavřený.
„Vůbec se netěším na odjezd," přiznával Daniel. „Připadal jsem si zase chvíli jak za starých časů."
„Staré časy," přikývl Johnny. „Užili jsme si spolu kupu švandy. Kdy se zase objevíš v Chiwewe?"
„Nevím, Johnny. Ale moje nabídka byla myšlena upřímně.
Pojed se mnou. Už jsme jednou byli dobrý tandem a mohli bychom být zas. Vím to."
„Díky, Danny," zavrtěl Johnny hlavou, „ale na mě čeká práce tady"
„Já to jen tak hned nevzdám," varoval Daniel a Johnny se zašklebil.
„Já vím. Nikdy nic jen tak nevzdáš."
Brzy ráno Daniel vylezl na malý kopeček za budovami správy, aby pozdravil vycházející slunce, ale nebe bylo temné a plné hrozivých mračen.
Horko nepolevilo a bylo víc než obtížné. Během pobytu získal nádherný materiál a navázal na staré přátelství s Johnnym
Nzou, ale jeho nálada se přesto zhlížela v chmurném svítání.
Představa, že uběhne kdoví kolik let, než se znovu setkají, ho rozteskňovala. Poslední den pobytu pozval Johnny Daniela na snídani, čekal ho pod moskytiérou na velké kryté verandě bungalovu. který kdysi býval Danielovým domovem. Daniel se zastavil pod verandou a rozhlédl se po zahradě. Vypadala stejně, jak ji Vicky navrhla a založila.
Vicky si tehdy Daniel přivedl do Chiwewe jako dvacetiletou novomanželku. Štíhlá dívka s usměvavýma zelenýma očima a dlouhými blond vlasy byla jen o několik let mladší než Daniel. Zemřela na běžný záchvat malárie v přední ložnici s

výhledem do zahrady, kterou měla tolik ráda. Bez varování se k němu přidal zhoubný mozkový bakteriální kmen a vše skončilo rychle, dřív než se stačil v parku objevit létající doktor. Okamžitě po smrti Vicky vtrhli do zahrady sloni. Přestože doposud nikdy za plot nevstoupili, a navzdory vysazenému kruhu citrusů plných lákavých plodů a množství čerstvé zeleniny, vyplenili tu noc celou zahradu.
Vytrhali z kořenů dokonce i ozdobné keře a růže a stalo se tak přesně v hodinu její smrti. Vypadalo to, jako by sloni byli citliví na smrt, jako by vycítili odchod Vicky ze světa a
Danielův žal. Daniel odjel z Chiwewe nedlouho potom, vzpomínky na Vicky byly příliš bolestné, aby mohl zůstat. Nyní žil v bungalovu Johnny Nzou a jeho krásná Matabelka Mavis se starala o zahradu. Kdyby to záviselo na Danielovi, nezařídil by věci jinak. Toho rána připravila Mavis tradiční matabelskou snídani
- jídlo velmi oblíbené u pasteveckých kmenů Nguni: kukuřičnou kaši a husté kyselé mléko v calabase - nádobě vydlabané z tykve. Po snídani šli s Johnnym do skladu slonoviny. V půli cesty se Daniel zastavil a pohlédl směrem k táboru návštěvníků. Tábor byl obehnaný plotem na ochranu před zvěří a tvořily ho kulaté stavby s doškovými střechami. Rondavely, jak se těmto stavbám typickým pro africký jih říkalo, stály rozptýleny pod korunami planých fíkovníků.
„Jestli se nepletu, tak jsi tvrdil, že je tábor pro hosty již uzavřený," poznamenal Daniel. „Ale před jedním z rondavelů stojí automobil."
„To je zvláštní host, jistý diplomat, velvyslanec
Tchaj-wanu v Harare," vysvětloval Johnny. „Intenzívně se zajímá o divoká zvířata, zvláště slony, a přispěl velkým dílem na zachování zvěře v této zemi. Má u nás mimořádná privilegia.
Chtěl tu pobýt mimo turistickou sezónu bez dalších hostí.
Držím tábor otevřený jen kvůli němu …" Johnny se odmlčel a pak vykřikl: „Támhle zrovna je!" Na úpatí kopce stáli tři muži, ale byli příliš daleko, aby se daly rozeznat jejich tváře.
‚Šli dál ke skupince a Daniel se zeptal:
„Kam se poděli dva bílí střelci, kteří včera pomáhali při probírce?"
„Časně ráno odjeli domů. Byli vypůjčení z národního parku
Wankie." Když se ocitli blíž, Daniel poznal tchajwanského diplomata. Vypadal příliš mladě na vysokou funkci, kterou zastával. Třebaže pro lidi ze Západu je mnohdy obtížné odhadnout věk orientálců, Daniel ho zařadil někam těsně za čtyřicítku. Byl pohledný, urostlý a štíhlý. Rovné černé vlasy natřené olejem měl sčesané dozadu z vysokého čela. Jeho inteligentní tvář se vyznačovala čistou až voskově bledou pletí. Něco ve vzhledu toho muže napovídalo, že jeho předkové nebyli čistí Číňané, na jeho genech se kdysi podepsala evropská krev. Třebaže mu v očích svítila jantarová čerň, byly příliš kulaté a jejich víčka postrádala typický kožní záhyb ve vnitřních koutcích.
„Dobré ráno, Vaše Excelence," pozdravil ho Johnny se zjevným respektem. „Je dost teplo i pro vás?"
„Dobrý den, Johnny." Velvyslanec opustil oba černé společníky a vyšel jim v ústrety. „Dávám horku přednost před chladem." Měl na sobě volnou modrou košili s rozhalenkou a krátkými rukávy. Byl elegantní a studený.
„Mohu vám představit doktora Armstronga?" zeptal se Johnny.
„Danieli, tohle je Jeho Excelence Ning Cheng Gong, velvyslanec Tchaj-wanu."
„Doktora Armstronga mi nemusíte představovat. Je to slavný muž." Cheng sevřel Danielovu ruku a přímo kouzelně se usmál:
„Četl jsem vaše knihy a sledoval vaše televizní programy s největším zájmem a radostí." Jeho angličtina byla bezchybná, jako by se narodil v anglicky mluvící zemi. Daniel k němu pocítil náklonnost.
„Johnny mi prozradil, že se zajímáte o africkou ekologii a že jste se velkým dílem zasloužil o záchranu přírody v téhle zemi." Cheng odpověděl zamítavým gestem. „Přál bych si jen, abych mohl udělat víc." Pohlédl zamyšleně na Daniela.
„Promiňte, doktore Armstrongu, ale já nečekal, že v tuto dobu najdu v Chiwewe jiné hosty. Byl jsem ujištěn, že je tábor prázdný." Třebaže tón připomínky zněl přátelsky, Daniel vycítil, že nebyla pronesena jen tak do větru.
„Nemusíte se obávat, Vaše Excelence. Já i můj kameraman odjíždíme dnes odpoledne. Brzy budete mít celé Chiwewe jen pro sebe," ujistil ho Daniel.
„Nevysvětlujte si to špatně. Nejsem tak sobecký, abych si přál váš odchod. Ve skutečnosti je mi líto, když slyším, že odjíždíte. Jsem si jistý, že bychom měli spoustu námětů k rozhovoru." Přes Chengovo ujišťování Daniel vycítil, že ten muž bude rád, až s Jockem odjedou. Jeho výraz zůstal přívětivý a jeho chování přátelské, ale v hloubce pod dvorným zevnějškem se ukrývalo něco, čeho se Daniel podvědomě obával. Velvyslanec se k nim přidal a cestou do skladiště uvolněně hovořil. Před skladem pak odstoupil a sledoval, jak muži z parkového týmu vynášejí z nákladního vozu před vraty náklad čerstvé slonoviny z poslední probírky. To už byl na místě i Jock a ze všech možných úhlů zabíral scénu. Než kly potřísněné zaschlou krví uložili, zvážili je na staré váze u vchodu do skladiště.
Johnny Nzou seděl za vetchým stolem a do knihy s koženou vazbou zaznamenával váhu každého kusu. Poté mu přidělil registrační číslo, které jeden z jeho lidí soupravou sta rych ocelových razidel vyznačil na povrch klu. Zaregistrované a orazítkované kly se tak staly legální slonovinou a mohly být vyvezeny ze země. Cheng, sledující proceduru s živým zájmem, si všiml jednoho páru, který byl přes svou nevýraznou velikost mimořádně krásný. Kly z jemnozrnného materiálu měly elegantní křivku a přesně stejný tvar. Když ležely na váze, Číňan přistoupil blíž, dřepl si vedle nich a hladil je něžně, jako by hladil ruku milenky. „Jsou dokonalé," předl. „Přímo umělecké dílo." Když si ale uvědomil, že ho Daniel pozoruje, zarazil se. Daniela odpuzovala chtivost, která čišela z předváděné scénky, a ten pocit se zřejmě dal z výrazu jeho tváře vyčíst. Cheng se postavil a pohotově vysvětloval.
„Slonovina mě vždycky fascinovala. My Číňané ji, jak možná víte, považujeme za vysoce vzácnou substanci. Jen málo čínských domácností se obejde bez nějakého díla vyřezaného ze slonoviny. Přináší svému majiteli štěstí. Moje rodina jde v pověrčivosti za hranice běžného fetišismu. Můj otec začal svou životní kariéru jako řezbář slonoviny a jeho umění

bylo tak výrazné, že brzy vlastnil obchody s uměleckými předměty ze slonoviny v Taipei, Bangkoku a také v Hongkongu a Tokiu. Už v mých vejranějších vzpomínkách se objevuje barva slonoviny a chut jejího dotyku. Jako chlapec jsem se sám učil řezbě v dílně v Taipei a naučil jsem se slonovině rozumět a milovat ji stejně jako můj otec, dnes má jedny z nejrozsáhlejších a nejcennějších sbírek…“ Zmlkl. „Odpustte prosím. Občas se nechám unést svou vášní. Ale tohle je opravdu mimořádně krásný pár klů. Je velice vzácné najít tak přesně se shodující dvojici. Otec by se ocitl v extázi, kdyby je spatřil.“
Touzebně za nimi hleděl, když je odnášeli dozadu do skladiště a ukládali mezi stovky ostatních.
„Zajímavá povaha,“ poznamenal Daniel, když se s Johnnym vracel nahoru k bungalovu na oběd. „Ale jak se ze synka řezbáře slonoviny stal velvyslancem?“
Johnny se usmál. „Ning Cheng Gongův otec možná pocházel ze skrovných poměrů, ate nezůstal v nich. Pochopil jsem, že i když stále vlastní své obchody a sbírky, už pro něho sotva představují jen koníčka. Je znám jako jeden z nejbohatších mužů na Tchajwanu. A to už, jak si jistě dovedeš představit, musí být velmi bohatý, ne-li nejbohatší z celého ostrova. Jak jsem slyšel, má prsty zapíchnuté v nejsladších koláčích kolem pobřeží Pacifiku stejně jako v Africe. Má velkou rodinu, Cheng je nejmladší a nejbystřejší ze čtyř synů. Já ho mám rád, ty ne?“
„Ano, působí velmi příjemně, ale něco mi na něm nesedí.
Všiml sis jeho tváře, když hlaďil ty kly? Bylo to,“ Daniel chvíli hledal vhodný výraz, „až nepřirozené.“
„Vy spisovatelé!“ Johnny deprimovaně zavrtěl hlavou. „Když už nemůžete nějakou senzaci najít, vymyslíte si ji.“ Oba se rozesmáli. Ning Cheng Gong stál s jedním z černých strážců pod kopcem a pozoroval Daniela, jak s Johnnym mizí mezi stromy msasa.
„Nelíbí se mi přítomnost bílého muže,“ poznamenal Gomo, starší strážce a podřízený Johnnyho Nzou. „Možná bychom měli počkat na jindy.“
„Bílý muž dnes odpoledne odjíždí,“ odpověděl Cheng chladně.
„Kromě toho jsi dostal dobře zaplaceno. Plány jsou připravené a nedají se už měnit. Lidé jsou na cestě a nelze je vrátit zpátky.“
„Zaplatil jste jen polovinu domluvené částky,“ protestoval Gomo.
„Druhou polovinu zaplatím, až bude práce hotova, ne dřív,“
odpověděl Cheng tiše a Gomovi zasvítily oči jako hadovi. „Víš, co máš dělat,“ pokračoval. Gomo chvíli mlčel. Cizinec mu opravdu zaplatil. Tisíc amerických dolarů představovalo Gomův plat za šest měsíců a slíbil dvojnásobek-celoroční plat.
„Uděláte to?“ rozkazovačně se zeptal Cheng.
„Ano,“ souhlasil Gomo. „Uděláme.“ Cheng přikývl. „Musí to být hotovo tuto, nejpozději zítřejší noc. Budte oba připravení.“
„Budeme připravení,“ slíbil Gomo. Nasedl do svého landroveru, kde už na něho čekal druhý černý strážce. Cheng se vrátil do svého rondavelu v prázdném turistickém kempu. Chatka byla k nerozeznání od zbývajících třiceti staveb, které v chladné sezóně běžně okupovala celá plejáda návštěvníků.
Donesl si z ledničky studený nápoj a usedl na verandu, aby v jejím stínu přečkal nejteplejší hodiny dne. Byl nervózní. Hluboko v nitru také cítil obavy o připravovanou akci. Třebaže uvážil veškeré eventuality plánu a připravil se na každou z nich, vždy se mohlo vynořit něco nečekaného a nepředpokládaného. Třeba jako dnes přítomnost Daniela Armstronga. O akci podobného formátu se pokoušel poprvé. Byla to dokonce jeho vlastní iniciativa. Otec, ktery jinak věděl o všech jeho záměrech, řádně schvaloval drobnější zásilky, ale tentokrát bylo riziko nepoměrně větší, i když úměrné odměně.
Když uspěje, vysloužíi si otcovo uznání a to pro Chenga znamenalo daleko víc než samotný materiální zisk. Jako nejmladší syn se musel daleko víc snažit, aby si vysloužil lásku svého otce. Už jen z tohoto jediného důvodu nesměl zklamat. Za léta svého účinkování na ambasádě v Harare si
Cheng upevnil své postavení v nezákonném obchodě se slonovinou a rohy nosorožců. Začalo to jakoby náhodnou poznámkou při večeři se skupinou středních vládních úředníků. Při řeči vzpomněli výhody diplomatických privilegií a přístupu k diplomatické kurýrní službě. S obchodním výcvikem, který mu připravil jeho otec, Cheng okamžitě rozpoznal, oč zde běží, a odpověděl nezávazným, ale povzbudivým způsobem. Po týdnu choulostivého vyjednávání byl Cheng pozván na partii golfu s jistým vyšším vládním hodnostářem. Chengův šofér zaparkoval vůz z velvyslanectví na parkovišti za golfovým klubem v Harare a podle instrukcí ho nechal bez dozoru. Oficiálně byl Cheng hráčem s desetijamkovým handicapem, ale pokud chtěl, nevadilo mu hrát mnohem níž. Při té příležitosti dovolil svému protivníkovi vyhrát tři tisíce dolarů a zaplatil mu je hotově před svědky v golfovém klubu. Když se pak vrátil do své rezidence, nařídil zaparkovat mercedes v garážích a propustil ho. V kufru našel šest velkých nosorožčích rohů, zabalených do jutové pytloviny.
Odeslal je s nejbližší diplomatickou poštou do Taipei.
Prostřednictvím otcova obchodu v Hongkongu byly prodány za šedesát tisíc dolarů. Otec, potěšený úspěšnou transakcí, napsal Chengovi dlouhý dopis plný uznání, ve kterém mu připomněl svůj hluboký zájem a lásku ke slonovině. Když dal
Cheng diskrétně najevo, že je nejen znalec nosorožčích rohů, ale také slonoviny, bylo mu nabídnuto k výhodné koupi pár kousků neregistrovaných a neoznačených klů. Netrvalo dlouho a v malém uzavřeném světě pytláků se proslechlo, že v oboru je nový zákazník. Za pár měsíců ho kontaktoval jistý sikhský podnikatel. Chetti Singh z Malawi ostentativně hledal tchajwanského investora do rybářského podniku, který provozoval na jezeře Malawi. Jejich první setkání dopadlo nadmíru dobře. Cheng zjistil, že cifry Chettiho Singha jsou atraktivní, a sdělil je do Taipei otci, a ten záměr schválil a souhlasil se založením společného podniku. Jakmile byty na ambasádě podepsány dokumenty, pozval Cheng

Singha na večeři, a ten během jídla prohlásil: „Vím, že váš proslulý otec nade vše miluje slonovinu. Jako výraz mého nejvyššího uznání bych pro něj mohl obstarat pravidelné dodávky. Věřím, že byste zajistil dopravu zboží k vašemu otci bez zbytečných červených pásek.
Většina zboží nebude bohužel označena, ale to by snad nemuselo vadit.“
„Rudé pentle se mi zhloubi duše protiví,“ ujistil ho Cheng.
V krátkém čase Chengovi došlo, že Chetti Singh je hlavou sítě operující v afrických zemích, kde se ještě vyskytovala zdravá populace slonů a nosorožců. Sbíral bílé zlato a rohovinu v
Angole stejně jako v Botswaně, Zambii, Tanzanii a Mosambiku.
Kontroloval celou strukturu své organizace až po vlastní složení ozbrojených band, které pravidelně plenily národní parky těchto zemí. Zpočátku byl Cheng pouze jedním ze zákazníků. Později, když začalo rybářské partnerství na Malawi vzkvétat a týdně vylovili do sítí stovky tun drobných rybek kapenta, které po usušení putovaly na východ, doznal jejich vztah změny. Stal se srdečnějším a důvěrnějším. Nakonec Chetti Singh nabídl Chengovi a jeho otci podíl na obchodu se slonovinou. Přirozeně že protiváhou nabídky měly být další investice potřebné pro rozšíření partnerských operací a také tučná suma za Singhovo dobré jméno v podnikání.
Celkem se požadavek vyšplhal k hodnotě blízké miliónu dolarů.
Cheng dokázal v zastoupení otce rafinovaně snížit počáteční výši vkladu na polovičku. Teprve až se Cheng stal plnoprávným podílníkem, ocenil rozsah a intenzitu operací Chettiho Singha.
Ten člověk dokázal nasadit tajné komplice do administrativy každé země, která ještě měla sloní stáda. Řada jeho kontaktů sahala až na ministerskou úroveň. Ve správě většiny národních parků měl informátory a úředníky zapsané na svých výplatních listinách. Někteří z nich byli pouhými stopaři zvěře nebo obyčejnými strážci, ale jiní patřili k vrchním strážcům a vedoucím parků, k těm, kteří sami zodpovídali za péči a ochranu stád. Spojenectví bylo natolik lukrativní, že když
Chengovi vypršel původní termín ve funkci velvyslance, otec zajistil prostřednictvím přátel v tchajwanské vládě prodloužení jeho mise o další tři roky. V tu dobu už si byli
Chengův otec i bratři plně vědomi možností investic, které
Afrika nabízela. Celá rodina víc a víc tíhla k černému kontinentu. Cheng ani jeho otec neměli žádných zábran, pokud šlo o apartheid, a začali mohutně investovat v Jižní Africe.
Plně si uvědomovali, že světový odsudek a politika ekonomických sankcí stlačily ceny pozemků a jiných hodnotných majetků na úroveň, kterým nemohl žádný rozumný investor odolat. „Ctěný otče,“ řekl Cheng při jednom z častých návratů do Taipei, „během deseti let zmizí ze země apartheid a vláda bílé menšiny. Až k tomu dojde, vyšplhají se ceny nemovitostí v
Jižní Africe na svoji skutečnou hodnotu.“ Nakupovali ranče o rozloze desítek tisíc akrů za cenu rovnající se ceně třípokojového bytu v Taipei. Od amerických firem, které jejich vláda donutila opustit Jižní Afriku, skoupili továrny, kancelářské budovy a nákupní centra. Za majetek v hodnotě jednoho dolaru platili pět až deset centů.
Ale Chengův otec, který mimo jiné zastával postavení ředitele hongkongského dostihového klubu, byl příliš mazaný hráč na to, aby vsadil všechny své karty na jednoho koně. Investoval proto i v jiných afrických zemích. Právě se dojednávala smlouva mezi
Jižní Afrikou, Kubou, Angolou a Amerikou o nezávislosti
Namibie a rodina vložila investice do rybářských licencí a důlních práv v této zemi. Prostřednictvím Chettiho Singha byl
Cheng představen ministrům vlád v Zambii, Zaire, Keni a
Tanzanii, kteří byli za finanční pozornost ochotni příznivě pohlížfa na tchajwanské investice ve svých zemích.
Chengova otce však přes všechny obrovské investice stále přitahovala původní profese - obchod se slonovinou. Byl v tom kus sentimentu, nebot jeho zájem o černý kontinent vzbudila slonovina. Když při posledním setkání Cheng klečel před otcem a prosil ho o požehnání, starý pán mu řekl : „Můj synu, velice by mě potěšilo, kdybys v Africe dokázal najít větší množství registrované a označené slonoviny.“
„Milovaný otče, jediným zdrojem legální slonoviny jsou vládní aukce...“ Cheng zmlkl, když uviděl otcův výsměšný pohled.
„Slonovina nakoupená při vládních dražbách přinese jen nepatrný zisk,“ zasyčel stařec. „Očekával jsem od tebe větší pochopení, můj synu.“ Otcovo pokárání se Chenga hluboce dotklo a při nejbližší příležitosti promluvil s Chettim Singhem.
Chetti Singh si rozvážně hladil svou vlnitou bradu. Muž to byl neobyčejně hezký a zářivě bělostný turban ještě dodával jeho vzhledu na atraktivnosti. „Právě myslím na jediný možný zdroj registrované slonoviny,“ odpověděl. „Na vládní skladiště.“
„Domníváš se, že by se dala slonovina získat ze skladů ještě před dražbou?“
„Snad…“ Chetti Singh pokrčil rameny. „Ale vyžádá si to dlouhé a pečlivé přípravy. Dej mi nějaký čas, abych mohl ten složitý problém uvážit.“ Za tři týdny se potkali znovu v Singhově kanceláři v Lilongwe.
„Dlouho a usilovně jsem o tom přemýšlel a našel jsem řešení,“ řekl mu Sikh.
„Co to bude stát?“ zeptal se Cheng instinktivně.
„Kilo za kilo. Ne víc než za neregistrovanou slonovinu. Ale protože připadá v úvahu jen jediná možnost, jak zásilku vypravit, musíme být prozíraví a snažit se, aby byla co největší. Nejlépe celý obsah skladu. Jak by se na to díval tvůj otec?“ Cheng věděl, že by nabídka otce potěšila. Na mezinárodním trhu byla registrovaná slonovina hodnocena troj až čtyřnásobně výš než surovina ilegální. „Zvažme, která země by nám takové dostatečné množství mohla poskytnout,“ vybídl

Chetti Singh, ale bylo zřejmé, že se již rozhodl. „Zaire ani
Jižní Afrika ne. V těchto dvou zemích nemám příliš efektivní organizaci. V Zambii, Tanzanii a Keni zůstalo už jen málo slonoviny. Zbývá Botswana, ale ta neprovádí žádné větší probírky, a pak už jen Zimbabwe.“
„Výborně,“ spokojeně přikývl Cheng.
„Slonovina jde každý druhý rok do dražby. Do té doby je shromažďována ve skladištích ve Wankie, Harare a Chiwewe. Zboží musíme získat v některém z těchto míst.“ „Ve kterém?“
„Sklad v Harare je velmi dobře střežen.“ Chetti Singh zvedl tři prsty na ruce, a když vyloučil Harare, jeden z nich zavřel. „Wankie je největší park, ale leží daleko od zambijských hranic.“ Na ruce mu zůstal vztyčený poslední prst. „Zbývá Chiwewe. Mám mezi osazenstvem parku důvěryhodné agenty.
Potvrdili mi, že sklad je v současné době téměř plný registrované slonoviny, a leží necelých třicet mil od řeky Zambezi - hranice se Zambií. Některá z mých skupin může překročit řeku a dostat se bez potíží na místo jednodenním pochodem.“
„Zamýšlíš skladiště vyloupit?“ nahnul se Cheng přes desku stolu.
„O tom nemůže být nejmenších pochyb.“ Chetti zavřel poslední vztyčený prst a zatvářil se překvapeně. „Ty bys to snad dokázal jinak?“
„Asi máš pravdu,“ odpověděl Cheng váhavě. „Je to ale reálné?“
„Chiwewe leží v odlehlé a pusté části země u řeky, která tvoří státní hranici. Vyšlu přepadovou skupinu dvaceti mužů vyzbrojených automatickými zbraněmi a vedenou nejlepšími a nejspolehlivějšími lovci. Za tmy se v kanoích dostanou přes
Zambezi a ve dne rychlým pochodem dorazí k budovám správy parku a zaútočí. Zlikvidují všechny svědky…“ Cheng nervózně zakašlal. Chetti Singh zmlkl a pátravě na něho pohlédl.
„Nebude jich víc než čtyři pět. Pár strážců je v mých službách a turistický tábor bude kvůli deštům prázdný. To znamená, že většina osazenstva odjede na dovolenou domů do svých vesnic.
Zůstane tam jen vrchní strážce a dva nebo tři ze stálých zaměstnanců.“
„Není jiná možnost než jejich likvidace?“ Chengovo váhání nebylo otázkou skrupulí. Nezdálo se mu jen moudré podstupovat zbytečné riziko, kterému by se dalo vyhnout.
„Jestli můžeš navrhnout alternativní řešení, rád o něm popřemýšlím,“ opáčil Chetti Singh. Po chvíli uvažování Cheng zavrtěl hlavou.
„Ne. Alespoň ne ted. Ale pokračuj prosím. Rád bych slyšel celý tvůj plán.“
„Výborně. Moji muži zabijí všechny svědky, zapálí skladiště a okamžitě zmizí za řeku.“ Sikh přestal mluvit a se špatně skrývanou radostí pozoroval Chengovu tvář, odhadl již jeho příští otázku. Chenga mrzelo, že ji musel vyslovit, protože zněla hloupě i jeho uším.
„Ale co bude se slonovinou?“ Chetti Singh se tajemně usmál a donutil ho ptát se dál.
„Odnesou ji pytláci? Tvrdils, že to bude jen malá skupina.
Určitě nebudou stačit odnést všechno, nebo se mýlím?“
„V tom je právě krása mého plánu. Nájezd jé jen návnada pro zimbabwskou policii - chcíplý slaneček.“ Tentokrát se i Cheng zasmál použitému příměru. „Donutíme je uvěřit, že pytláci slonovinu odnesli. Pak je nenapadne hledat ji na území své země.“ V horku na verandě své chýše pokyvoval Cheng zamyšleně hlavou. Plán Chettiho Singha byl geniální, až na to, že nepočítal s pří tomností Armstronga a jeho kameramana. Ale po pravdě tohle nemohl předvídat nikdo. Ještě jednou ho napadl odklad nebo úplné zrušení akce, ale téměř okamžitě takové myšlenky zavrhl. V téhle době už budou Singhovi muži za řekou na cestě k táboru. Neexistovala možnost, jak se s nimi spojit a přimět je, aby se vrátili. Už byli daleko za bodem návratu.
Pokud se Armstrong a jeho kameraman zdrží do příchodu komanda, musí být odstraněni spolu s ostatními. Chengův sled myšlenek přerušilo zvonění telefonu na druhé straně verandy. Chata pro velmi důležité hosty měla jediná v turistickém táboře zavedený telefon. Vyskočil z křesla a spěchal k přístroji. Čekal na ten hovor, představoval část plánu Chettiho Singha.
„Velvyslanec Ning,“ ohlásil se. Odpověděl mu Johnny Nzou.
„Je mi líto, že vás obtěžuji, Vaše Excelence, ale máte tady vaši ambasádu v Harare. Nějaký člověk, který si říká pan Huang a tvrdí, že je váš chargé. Vezmete si ten hovor?“
„Díky, strážce. Promluvím s panem Huangem.“ Cheng věděl, že hovor přichází podružnou linkou, která je natažena přes sto padesát mil divokého buše z místní telefonní ústředny v malé vesničce Karoi. Nedivil se proto, když hlas jeho chargé z
Harare zněl jako nezřetelný šepot přicházející odněkud ze vzdáleného konce galaxie. Sdělil mu zprávu, kterou očekával. Cheng bez meškání zatočil klikou starobylého telefonu. Na místní lince se znovu ozval Johnny Nzou.
„Pane Nzou, musím se neodkladně vrátit do Harare. Jde o velmi nepříjemnou věc. Tolik jsem se těšil na dalších pár dnů odpočinku.“
„Je mí to také líto, že musíte odjet. Chtěli jsme vás s ženou pozvat na večeři.“
„Snad někdy jindy.“
„Chladírenské vozy odjíždějí dnes večer s masem do Karoi.
Nejlépe kdybyste jel v jejich doprovodu. Váš mercedes nemá náhon na všechna čtyři kola, a jak to vypadá, začne každou chvíli pršet.“ Tohle patřilo také k Singhovu plánu.
Přepadení bylo připraveno tak, aby se časově shodovalo s probírkou sloních stád a s odjezdem chladírenských vozů. Cheng se po chvilce záměrného váhání zeptal: „Kdy odjíždějí ty vozy?“
„Jeden má nějaké problémy s motorem.“ Gomo úmyslně poškodil alternátor, aby zdržel odjezd konvoje do příchodu

přepadového komanda.
„Ale řidič vozu mi tvrdil, že bude schopen vyjet už v šest večer.“ Johnny Nzou pod vlivem okamžitého nápadu náhle změnil tón.
„Mále.m bych zapomněl. Doktor Arrnstrong odjíždí za chvíli, mohl byste jet s ním.“
„Ne. Ne!“ rychle odmítl Cheng. „Já nemohu vyjet tak brzy.
Počkám raději na nákladní vozy.“
„Jak si přejete.“ Johnnyho hlas zněl poněkud nejistě.
„Těžko vám však mohu zaručit, že konvoj skutečně vyjede v daný čas. A jsem si jistý, že by doktor Armstrong nenamítal odjet o hodinku nebo dvě později.“
„Ne,“ odpověděl Cheng rozhodně. „Nechci doktoru
Armstrongovi přidělávat starosti a zdržovat ho. Pojedu s vaším konvojem. Mnohokrát vám děkuji, strážce.“ Aby definitivně ukončil hovor a předešel další diskusi, zavěsil sluchátko.
Zamračil se. Armstrongova přítomnost začínala být stále víc na obtíž. Čím dříve zmizí, tím lépe. Trvalo dvacet minut, než od strážcova bungalovu zaslechl zvuk motoru. Vstal, vyšel k proskleným dveřím verandy a sledoval, jak landcruiser sjíždí dolů. Na dveřích vozu byl znak firmy Armstrong Production:
paže bez těla s loktem ohnutým do stylizované kulturistické polohy, která dávala vyniknout heroicky objemnému bicepsu.
Zápěstí ruky zdobil náramek pobitý hřeby. Doktor Armstrong řídil a vedle něho na sedadle spolujezdce seděl jeho kameraman. Konečně! Cheng pokývl spokojeně hlavou a pohlédl na hodinky. Bylo pár minut po jedné hodině. Do doby, než dorazí přepadový oddíl a začne útok na budovy správy parku, zbývaly nejméně čtyři hodiny, dost času na to, aby už byli dostatečně daleko. PÍSEM Když Daniel Armstrong zahlédl Chenga, zastavil, spustil boční okno a usmál se na něho.
„Johnny mi říkal, že dnes také odjíždíte, Vaše Excelence,“ volal.
„Víte určitě, že bychom vám po cestě nemohli být prospěšní?“
„Ani v nejmenším, doktore,“ smál se Cheng zdvořile. „Už je všechno zařízeno. Nemusíte mít o mě žádné obavy.“
Armstrong ho začínal opravdu znepokojovat. Byl to urostlý muž s hustými kučeravými vlasy, které mu propůjčovaly ledabylý vzhled člověka zvyklého žít venku. Jeho pohled byl přímý a úsměv lenivý. Chenga napadlo, že člověku ze Západu musí připadat velmi atraktivní, zvláště pokud takovým člověkem hude žena.
Chengovi s čínským vkusem se však jeho nos jevil směšně veliký a jeho široká ústa měla nestálý dětský výraz. Nebýt očí, klidně by ho vynechal jako možnou hrozbu. Ale právě ty oči
Chenga znepokojovaly. Byly pozorné a pronikavé. Armstrong ho ještě pár vteřin upřeně pozoroval. Pak se znovu usmál a vyklonil se z otevieného okénka toyoty.
„Dobrá tedy. Budte zdráv, Vaše Excelence. Doufám, že se nám opět brzy naskytne příležitost k rozhovoru.“ Zařadil rychlost, zvedl pravou ruku k pozdravu a sjížděl k hlavní bráně tábora.
Cheng se díval za vozem, dokud mu nezmizel z očí, a pak se otočil k hřebenu kopců. Nerovný a rozervaný obrys na obzoru připomínal krokodýlí zuby. Nějakých dvacet mil na západ prořízl temné hlavy bouřkových mraků jasný blesk. Ještě když se díval na oblohu, začaly z pokleslýeh břich těžkých mračen padat první kapky. Mlhavě modré čáry deště houstly, až přešly v prudký liják a vzdálené kopce zahalil neproniknutelný, olověně šedý závoj. Chetti Singh nemohl akci načasovat lépe.
Údolí i sráz se brzy promění v bažinu a policejní tým vyslaný prošetřit podezřelé okolnosti v Chiwewe najde cesty nesjízdné.
Když se jim pak konečně podaří dostat se do parku, průtrže mračen dávno zahladí veškeré stopy po přepadovém komandu.
„Jen aby tu byli brzy,“ přál si Cheng toužebně. „Měli by to udělat dnes a nenechávat nic na zítřek.“ Zkontroloval znovu čas ještě nebyly dvě hodiny. Slunce zapadá v půl osmé, ale při tomhle počasí s hustými mraky přijde soumrak určitě dřív. „Měli by to udělat dnes,“ opakoval vroucně. Déšť však brzy ustal. Cheng vzal ze stolu na verandě dalekohled a ošoupaný výtisk
Robertsova atlasu Ptáci Jižní Afriky. Musel předstírat strážci parku, jaký je nadšený obdivovatel přírody, ale nešlo to jinak, byla to omluva pro jeho přítomnost v parku. Nasedl do svého mercedesu a odjel ke správcově kanceláří za skladištěm slonoviny. Johnny Nzou seděl za psacím stolem. Jako u mnoha jiných zaměstnanců ve veřejných službách, polovinu jeho práce představovalo vyplňování formulářů a psaní výkazů a zpráv.
Když se Cheng objevil mezi dveřmi, Johnny vzhlédl od kupy papírů.
„Napadlo mě, že bych mohl zajet k napajedlu Fig Tree Pan, než vyjedou mrazicí vozy,“ vysvětloval. Johnny se chápavě usmál, když si všiml dalekohledu a příručky. Obojí patřilo k typické výbavě pozorovatele ptáků a Johnny pocifoval náklonnost ke každému, kdo s ním sdílel lásku k přírodě.
„Pošlu pro vás někoho z mých lidí, až bude konvoj připravený k odjezdu, ale nemohu s jistotou slíbit, že to bude dnes večer,“ odpověděl Johnny. „Prý je u jednoho z vozů spálený alternátor, a náhradní díly jsou v této zemi zatracený problém. Prostě nemáme dostatek valut, abychom mohli zaplatit vše, co potřebujeme.“ Cheng odjel k uměle vybudované studni, která se nacházela asi míli od správního střediska parku na okraji malé vlei. Větrné kolo napájelo stružkou vody z vrtané studny nevelké blátivé jezírko. Voda lákala ptáky a zvěř do blízkostí tábora. Když Cheng dojížděl na malé parkoviště, odkud byl dobrý výhled na jezírko, zastihl u něho drobné stádo kudu. Velké béžově zbarvené antilopy s dlouhými krky a ušima podobnýma trumpetám měly na hřbetu bledé pruhy podobné čmárancům křídy. Samcům zdobily hlavy silné spirálovité rohy.
Vyplašená zvířata spěšně odběhla na štíhlých nohách do buše.

Cheng měl talent nejen pro řezbu slonoviny, byl také dobrým malířem akvarelů. Divocí ptáci byli jedním z jeho oblíbených námětů. Maloval je v tradičním, romanticky laděném čínském stylu. Dnes však byl příliš vzrušený, aby vzal do rukou i dalekohled, třebaže se k okraji napajedla sneslo velké barevné hejno ptáků. Nevnímal ohnivé pěnkavy, které zazářily na vysvitnuvším slunci jako drobné šarlatové plamínky, ani jiskřivě zelené špačky. Dnes se prostě nedokázal soustředit.
Místo pozorování ptáků zastrčil do špičky ze slonoviny cigaretu a nervózně vdechoval kouř. Napajedlo si vybral pro schůzku s velitelem pytláků a tak nyní usilovně kouřil a neklidně sledoval okolní houštiny. Od otevřeného okna na opačné straně mercedesu se ozval hlas. Překvapeně sebou trhl a otočil se k muži, který stál venku vedle auta. Od koutku levého oka až po křivku rtů mu přes tvář běžela jizva. Zvedala mu horní ret a budila zdání, že se muž křečovitě a nesymetricky usmívá. Chetti Singh ho na jizvu upozornil - byla neklamným poznávacím znamením.
„Sali?“ bezdechým hlasem se zeptal Cheng. Pytlák ho pořádně vylekal. „Vy jste Sali?“
„Ano,“ přitakal muž a zasmál se půlkou znetvořených úst.
„Jsem Sali.“ Ve fialově černé pleti zasvítila jizva živou růží. Muž měl pomenší statnou postavu se širokými rameny a svalnatými údy, které halila roztrhaná košile a krátké kalhoty z vybledlé khaki látky. Zjevně dlouho pochodoval, protože měl propocenou košili a z kalhot ztvrdlých vrstvou špíny trčely až po kolena uprášené nohy. Cheng rychle ucukl, když v horku ucítil pach starého potu - čpavý kozí odér nemytého těla.
Pytlák postřehl jeho gesto a úsměv se mu změnil v nefalšovaný škleb.
„Kde máte své muže?“ ptal se dál Cheng a Sali jen ukázal palcem za sebe do houští.
„Jste ozbrojeni?“ pokračoval ve výslechu a Saliho škleb nabyl na nestoudnosti. Ani se nenamáhal s odpovědí na tak stupidní otázku. Cheng si uvědomil, že úleva kombinovaná s nervozitou z něj dělá mluvku. Rozhodl se, že bude zdrženlivější, ale než tomu mohl zabránit, vypadla z něj další otázka. 4g
„Víte, co máte udělat?“ Sali si konečky prstů přejel lesklou jizvu a přikývl.
„Nesmíte nechat žádné svědky.“ Z pytlákových očí Cheng vyčetl, že nerozumí, a proto větu formuloval jinak. „Musíte je všechny zabít,“ řekl. „Až sem přijde policie, nesmí najít nikoho, kdo by mluvil.“ Sali pokývl hlavou na znamení souhlasu. Chetti Singh už mu vše dopodrobna vysvětlil a pro něho to byly samozřejmé a vítané příkazy. 5ali hluboce nenáviděl lidi ze správy parku. Bylo tomu sotva rok, co spolu se dvěma mladšími bratry a malou skupinkou dalších mužů překročili Zambezi a lovili nosorožce. Narazili tehdy na protipytláckou jednotku, která byla stejně jako oni vyzbrojená samopaly AK-47. Bývalí partyzáni se vyznali v řemesle a v následující divoké přestřelce jednoho z bratrů zabili a druhý zůstal po zásahu do páteře doživotně zmrzačený. Bez ohledu na zranění byl odvezen k soudu do Harare, kde ho odsoudili k sedmi letům žaláře. Nebylo se čemu divit, že Sali neoplýval láskou ke strážcům zvěře. Z jeho výrazu to bylo také jasně patrné, když Chenga ujišťoval:
„Nezůstane nikdo.“
„Kromě dvou,“ upřesňoval rozkaz Cheng. „Doma a Davida. Znáte ty muže?“
„Znám je oba,“ zněla 5aliho odpověď, už s nimi nejednou spolupracoval.
„Budou u velkých nákladních vozů v dílnách. Zajistěte, aby všichni vaši muži věděli, že se jich ani vozů nesmí dotknout.“
„Řeknu jim to.“
„Vrchní strážce bude ve své kanceláři a jeho žena se třemi dětmi v bungalovu na kopečku. V obytné části tábora jsou ještě čtyři táboroví sluhové se svými rodinami. Zajistěte jejich obklíčení ještě předtím, než začnete střílet. Nikdo z nich nesmí utéct.“
„Kecáte jako opice v keři planých trnek,“ odpověděl Sali výsměšně. „Tohle už dávno vím. Chetti Singh mi všechno řekl.“
„Tak jděte a udělejte, co vám řekl,“ nařídil Cheng zostra.
Sali se nahnul otevřeným oknem do vozu a donutil Číňana zadržet dech a odtáhnout se co nejdál. Třel palcem o ukazováček v univerzálním gestu žádosti o peníze a Chcng sáhl do přihrádky v palubní desce vozu. Vytáhl desetidolarové bankovky stočené do ruliček po stu a převázané gumičkou. Počítal je a skládal do Saliho nastavené ruky. Třikrát po tisíci dolarech zmizelo v pytlákově kapse. Za tu sumu získá celé obrovské zásoby bílého zlata. Zaplatí tak zhruba pět dolarů za kilogram slonoviny, který v Taipei prodá za tisíc. Na druhé straně pro Saliho představovaly smotky zelených bankovek ohromné jmění. Za celý svůj život nedržel pohromadě tolik peněz. Obvyklá odměna za dobrého slona činila všeho všudy okolo třiceti dolarů - řekněme dolar za kilo slonoviny. To byla mzda za riziko života při pronikání hluboko do zakázaného teritoria a při střelbě na mohutné zvíře lehkými kulkami z AK-47, za odříznutí těžkých klů a jejich dopravu neschůdným terénem za všechnu tu námahu a nebezpečí pouhých třicet dolarů. Poklad, který mu Cheng vložil do dlaní, reprezentoval odměnu, kterou by mohl očekávat za pět let tvrdé a nebezpečné práce. Co ve srovnání s tím znamenalo zabití několika zaměstnanců parku a jejich rodin? Vždyf šlo o nepatrnou námahu a minimální riziko. Za tři tisíce dolarů to bude opravdové potěšení. Oba muži byli s obchodem nadmíru spokojeni.
„Budu čekat zde, dokud neuslyším střelbu,“ řekl Cheng mírně a Sali v širokém úsměvu odhalil velké, zářivě bílé zuby včetně hluboko posazených zubů moudrostí.
„Nebudete muset čekat dlouho,“ slíbil a zmizel v buši stejně tiše, jak se objevil. . Daniel Armstrong jel uvážlivě. Cesta byla s ohlee dem na zvyklosti centrální Afriky docela dobrá, pravidelně ji štěrkovali, aby návštěvníci mohli pohodlně dojet do parku. Přesto nespěchal. Toyotu vybavil veškerým tábornickým zařízením, a tak pokud se dokázal obejít, nespával v motelech nebo jiných běžných ubytovacích zařízeních. Nedělal tak jed nak proto, že jich v této zemi bylo málo a ležely daleko od sebe, ale i pak ve většině případů nabízely pohodlí, které nedosahovalo zdaleka úrovně, jakou si dokázal zajistit sám při táboření. Dnes asi pojede jen do slunce západu a pak se poohlédne po nějakém vhodném místě v lese u příjemného potoka, kde by mohl pohodlně sjet z cesty, rozbalit vak s potravinami a otevřít

plechovku dobrého piva. Nepočítal s tím, že by mohl dojet do Mana Pools, a určitě ne tak daleko, aby se dostal na asfaltovou dálnici vedoucí od mostu přes Zambezi v Chirundu na jih do Karoi a do Harare. Jock byl příjemný společník -
vlastnost, která také rozhodla o tom, že si ho najal. Už to spolu táhli přes pět let. Jock pracoval jako nezávislý kameraman a Daniel s ním uzavřel smlouvu, hned jak měl nový projekt schválený a finančně pokrytý. Projeli Afriku křížem krážem od hrozivých pláží Skeleton Coast v Namibii až po suché a hladové amby a hory Etiopie. Nevynechali ani nitro Sahary. I
když jejich vztah nedospěl k hlubokému, oddanému přátelství, strávili spolu dlouhé týdny sami v nejodlehlejší divočině a jen zřídka mezi nimi docházelo ke sporům. Jak Daniel sjížděl po svažité cestě plné zatáček, přátelsky klábosili. Kdykoliv jejich pozornost upoutal nějaký pták, zvíře nebo strom, zastavili, Daniel si dělal poznámky a Jock filmoval. Ještě neujeli ani dvacet mil, když je zastavil úsek cesty v místě, kde se minulé noci krmilo velké stádo slonů. Olámané větve a vzrostlé monopanové stromy vyvrácené z kořenů o tom svědčily neomylně. Některé ze stromů napadaly přes cestu a úplně ji zatarasily. Z ostatních, které zůstaly stát, sloni oloupali kůru a nechali kmeny bělostně nahé plakat slzami mízy.
„Hajzlíci zatracení," šklebil se Daniel, když přehlížel spoušť, kterou natropili. „Zdá se, že si libují v blokování cest."
Pokud vůbec bylo třeba nějaké demonstrace nutnosti pravidelného omezování počtu stád, pak tahle byla názorná a neoddiskutovatelná. Monopanové lesy mohly snést jen omezené zásahy podobného destruktivního charakteru. Podařilo se jim sjet z cesty a objet většinu padlých stromů, i když jednou nebo dvakrát byli donuceni strom odtáhnout navijákem, aby se vůbec dostali dál. Tak se stalo, že dojeli na dno údolí až po čtvrté odpoledne. Odbočili na východ a pokračovali monopanovým lesem směrem na odbočku do Mana Pools, blízko které natáčeli likvidaci sloního stáda. V té chvíli byli oba zabráni do úvah, jak nejlépe využít velkého množství natočeného materiálu.
Daniel zažíval pocity přehnaného očekávání. Dostavily se vždy v tomto stadiu práce, když měl všechno potřebné v jednom hrnci a zbývalo jen dovařit a dokořenit. Nyní už se mohl vrátit do
Londýna a v pronajaté střižně studií Castle Film strávit dlouhé týdny a měsíce v temné komoře, ponořený do vyčerpávající, ale nekonečně zajímavé a vděčné práce při sestřihu scén a doplňování komentáře. Poslouchal trochu nepřítomně, co Jock říká, a přestože řídil, pozorně vnímal okolí. Přesto málem přehlédl zajímavou věc. Jel dál a teprve po dvou stech yardů mu došlo, že zahlédl něco neobvyklého.
Snad to byly zbytky zkušeností z války v buši, kdy každá sebemenší stopa mohla varovat před nastraženou minou - zákeřnou smrtí ukrytou pod povrchem cesty. V oněch dnech by určitě reagoval rychleji, ale dlouhý čas již otupil jeho reflexy. Daniel zastavil, Jock přestal vyprávět a tázavě na něho pohlédl.
„Co se děje?"
„Nevím." Daniel zařadil zpátečku. „Asi nic," zabručel, ale někde hluboko v jeho mysli klíčily pochyby. Zatáhl ruční brzdu a vylezl z kabiny. Jock se naklonil z okna na opačné straně auta. „Já nic nevidím."
„O to právě jde," souhlasil Daniel. ,"1e tam čisté místo."
Ukázal na prašný povrch cesty, obraz úžasného života v buši.
Do všudypřítomného koberce stop byla vetkána drobná véčka koroptví frankolínů a jiných ptáků, klikaté čáry hmyzu a ještěrek, otisky kopýtek antilop různých druhů a také stopy zajíců, munga a šakala. Ornamenty stop přerušoval hladký neposkvrněný pruh. Daniel podřepl a chvíli studoval tu čistou plochu. „Někdo zametal stopy," řekl.
„A co je na tom, ksakru, tak divného?" Jock vylezl z kabiny také a připojil se k Danielovi.
„Možná nic." Vstal. „Nebo všechno. To záleží, jak se na věc podíváš."
„Tak ven s tím," vybídl ho Jock.
„Jedině lidská bytost zakrývá své stopy, a to jen tehdy, když jde o něco nefér. A kromě toho, je normální, aby se někdo pohyboval pěšky uprostřed národního parku?" Daniel prohlížel měkký povrch země pečlivě zahlazený větví a odstoupil stranou do chomáčovité trávy při okraji cesty. Okamžitě rozpoznal jiný způsob zakrývání stop. Trsy trávy byly pošlapané a rozdrcené, jako by to byly kameny v brodu přes potok. Vypadalo to na velkou skupinu a Daniel cítil, jak se mu ježí chlupy na předloktí. Bylo to stejné jako za starých časů, když sloužil coby zvěd a našel stopy po skupině partyzánských teroristů.
Zažíval podobné bezdeché napětí a vzrušení a tížil ho stejný kámen strachu v útrobách. Ty dny nebezpečí už patřily dávno minulosti, ale přesto potřeboval vynaložit značné úsilí, aby dokázal potlačit nepříjemné pocity. Sledoval stopu dál.
Třebaže vykazovala určité základrjí znaky opatrnosti, byla to opatření pouze povrchní. .lednotka Zanu by si za válečných dnů počínala mnohem profesionálněji. Padesát yardů od cesty našel
Daniel první zřetelný otisk obuté lidské nohy. Pár yardů dál se stopy seřadily do zástupu na úzkou stezku zvěře, o jejich zakrytí se už nikdo nestaral. Mířily nekompromisně ke srázu a k základnímu táboru v Chiwewe. Daniela zarážela velikost skupiny, napočítal stopy šestnácti až dvaceti osob. Sledoval je ještě asi tři sta yardů a pak se zastavil a usilovně přemýšlel. Když uvážil početnost oddílu a směr, odkud přicházel, pak se nabízelo jednoduché vysvětlení: jde o bandu pytláků, kteří překročili Zambezi a jdou po slonovině a nosorožcích. Tím by se také dala vysvětlit snaha zahladit stopy. Měl by co nejrychleji upozornit Johnnyho Nzou, aby dal dohromady skupinu proti nájezdníkům, která by jim podobné záměry překazila. Daniel zvažoval, jak to nejlépe udělat. Měl dvě možnosti: bud zatelefonovat z Mana Pools, vzdáleného něco přes hodinu jízdy, nebo se vrátit do Chiwewe a varovat Johnnyho osobně.
Rozhodnutí přišlo samo, jakmile uviděl nedaleko v lese před sebou řadu telefonních sloupů. Na sloupech z místního dřeva, napuštěných černým kreozotem, ochranou proti termitům, se matně leskly v nízkém slunci měděné dráty. Mezi dvojicí sloupů přímo před ním však dráty chyběly. Daniel k nim zamířil. Z
nejbližšího sloupu visely na zem vodiče stržené z bílých porcelánových izolátorů. Daniel si prohlédl konec jednoho

drátu. Nebylo nejmenších pochyb, telefonní vedení někdo přerušil úmyslně. Tvárný kov nesl čerstvou stopu po štípacích kleštích. Spousta stop kolem sloupu jen dotvrzovala podezření.
„Proč by, ksakru, potřebovali pytláci strhávat telefonní vedení?“ divil se Daniel nahlas a tíživý pocit se vrátil.
„Tohle vypadá opravdu nepěkně. Musím Johnnyho varovat. Měl by se na tyhle chlápky podívat zatraceně rychle. Zbývá už jen jedna cesta, jak to udělat.“ Rozběhl se zpátky k vozu.
„Co se tu, kčertu, děje?“ divil se Jock, když Daniel vyskočil do kabiny a nastartoval motor.
„Nevím, ale af už je to cokoliv, vůbec se mi to nelíbí,“
odpověděl Daniel, vycouval mimo cestu a rozjel se zpátky směrem, odkud přijeli. Nyní už pospíchal a jel jako o závod. Za landcruiserem se táhl ohon prachu. Zpomaloval jen přes příkré vyschlé brody v korytech vodních toků, ale hned za nimi sešlapával plynový pedál zase k podlaze. Banda už by mohla být v táboře, napadlo ho. Cesta, po které jel, zatáčela velkým obloukem kolem prolákliny, kdežto pytláci postupovali přímo.
Museli sice prudce vystoupat na plató, ale oproti vzdálenosti, kterou byl nucen urazit Daniel, měli cestu kratší skoro o třicet mil. Odhadl, že telefonní linku mohli přestřihnout před pěti až šesti hodinami. Svůj odhad odvodil ze stavu terénu na místě, z postupující eroze stop a zotavení pošlapané trávy.
Nenapadal ho žádný důvod, proč by banda pytláků chtěla navštívit správní středisko v Chiwewe. Spíše naopak, měli by se mu vyhnout pokud možno co největším obloukem. Ale jejich stopy směřovaly jednoznačně k táboru, a přerušili telefonní spojení. Takové drzé, agresivní chování nebylo u pytláků běžné. 3estli jejich skutečným cílem bylo Chiwewe, pak tam už zřejmě musí být. Pohlédl na hodinky. Ano, už mohli vylézt na sráz a dostat se k táboru před hodinou nebo tak nějak. Ale proč? Nebyli tam přece žádní turisté. V Keni a dalších zemích dále na sever se pytláci poté, co vyhubili sloní stáda, obrátili proti turistům a olupovali je. Mohli dostat tip od svých komplicůze severu, ale turisté v Chiwewe nejsou. Není tam nic, co by stálo…, zarazil se, když mu svitla mylnost jeho úvah.
„Doprdele!“ šeptl.
„Slonovina.“ Náhlá obava mu zmrazila pot ve tváři.
„Johnny,“ vyšeptl znovu. „A Mavis a děti…“ Landcruiser už přímo letěl a smykem projížděl první ostrou zatáčku začínajícího stoupání na plató. Když z ní vyjížděl, uviděl před sebou vélký bílý kamion blokující téměř celou šířku cesty. V okamžiku, kdy naplno sešlápl brzdy a vůz se začal znovu smýkat, poznal, že je to jeden z mrazicích vozů. Vyhnul se těsně jeho levému blatníku a přes krajnici vjel do skupiny keřů vedle cesty. Toyota zůstala stát s nosem kousek od mohutného kmene monopanového stromu. Jock při brzdění narazil setrvačností na palubní desku. Daniel vyskočil z kabiny a běžel k mrazicirnu vozu, který zastavil a blokoval zadní dveře toyoty. Za volantem uviděl Goma, jednoho ze starších strážců.
„Omlouvám se, byla to moje vina. Jste v pořádku?“ Gomo, ještě otřesený téměř jistou srážkou, kývl hlavou. „Jsem v pořádku, doktore.“
„Kdy jste odjeli z Chiwewe?“ ptal se Daniel dál a Gomo zaváhal. Z nějakého důvodu ho ta otázka vyvedla z míry. „Jak je to dlouho?“ trval na svém Daniel.
„Já nevím jistě…“ V tu chvíli se ozval zvuk dalšího vozidla přijíždějícího po cestě dolů. Daniel se ohlédl a uviděl druhý mrazicí vůz, jak pomalu vyjíždí ze zatáčky. Aby v prudkém klesání odlehčil brzdám, jel na nízký převodový stupeň.
Padesát yardů za ním se vynořil modry mercedes Ning
Cheng Gonga. Obě vozidla zpomalila a zastavila za Lomovým kamionem. Daniel šel k mercedesu. Když došel blíž, velvyslanec
Ning otevřel dveře a vystoupil z vozu na prašnou cestu.
„Co tady děláte, doktore Armstrongu?“ vypadal vzrušeně, ale mluvil tiše, sotva slyšitelným hlasem. Daniel na otázku nereagoval a sám se zeptal: „Kdy jste odjeli z Chiwewe?“
Zoufale čekal ujištění, že Johnny a Mavis jsou v pořádku, ale velvyslancova reakce ho zmátla. Chengova nervozita rostla.
„Proč se na to ptáte?“ šeptl. „Proč se vůbec vracíte? Měl jste přece být na cestě do Harare.“
„Podívejte, Vaše Excelence. Chci jenom vědět, že v Chiwewe nejsou žádné potíže.“
„Nic se tam neděje,“ ujišťoval ho Cheng. Daniel si všiml, že mu na čele vyrazily drobné kapičky potu. „Všechno je v pořádku. Odjížděl jsem před hodinou. Strážce Nzou je v pohodě.
Mluvil jsem s ním, než jsem vyjel, a nepozoroval jsem nic neobvyklého.“ Utřel si kapesníkem pot z tváře.
„Před hodinou?“ zeptal se Daniel a ověřil si čas na svých hodinkách. Velvyslancovo ujištění mu přineslo velkou úlevu.
„Takže jste odjížděli v půl sedmé?“
„Ano, ano.“ Chengův hlas nabyl na ostrostí. „Pochybujete snad o mých slovech? Nevěříte, co vám říkám?“ Daniela překvapil jeho tón a podrážděná reakce.
„Špatně jste mi rozuměl, Vaše Excelence. Samozřejmě že nepochybuji o vašich slovech.“ Velvyslancova prestiž byla hlavním důvodem, proč Chetti Singh trval na Chengově přítomnosti v Chiwewe. Cheng by se přirozeně rád vyhnul účasti na přepadu a nejraději by odletěl do Taípei a zajistil si tak neotřesitelné alibi, ale Chetti Singh vyhrožoval, že odvolá akci, pokud při ní Cheng nebude. Měl dosvědčit, že k přepadu došlo až poté, kdy konvoj nákladních vozů opustil Chiwewe. Byl to rozhodující moment celé operace. Slovo akreditovaného velvyslance bude mít velkou váhu při následném vyšetřování.
Svědectví dvou černých strážců by nemuselo být přijato bez výhrad. Policie by mohla zkusit ostřejší výslech v cele zadního traktu vězení v Chikurubi a Chetti Singh si nedělal velké iluze o tom, jak statečně by jeho komplici podobné zacházení nesli. Ano, policie musí uvěřit, že v okamžiku, kdy
Cheng opouštěl s konvojem Chiwewe, bylo všechno v pořádku.
Musí pak dospět k přesvědčení, že nájezdníci bud slonovinu odnesli, nebo ji strávily plameny spolu se skladištěm.

„Lituji, že jsem ve vás vyvolal dojem. jako bych vám nevěřil, Vaše Excelence," uklidňoval ho Daniel. „Mám jen obavy o strážce Johnnyho."
„Dobrá, já vás znovu ujišfuji, že nemáte žádný důvod k obavám." Cheng nacpal kapesník do kapsy a sáhl do horní kapsičky rozhalenky pro balíček cigaret. Mírně nejistými prsty vyklepal jednu, ale upadla mu pod nohy do prachu cesty. Když se pro ni shýbal, Daniel instinktivně pohlédl dolů a všiml si skvrn na boku jedné z bílých sportovních bot a záložce modrych kalhot. Na první pohled vypadaly jako zaschlá krev. Daniela to zarazilo, ale pak si vzpomněl, že Cheng byl ráno při ukládání čerstvé slonoviny do skladiště. Vysvětlení se tak nabízelo samo, ušpinil se od klů znečištěných sloní krví. Cheng si všiml jeho pohledu a rychle, jakoby provinile, nasedl do mercedesu a zabouchl dveře. Daniel mimoděk zaregistroval nezvyklý vzor podrážek jeho obuvi, jejichž otisky zůstaly v prachu na cestě. Měly podobu rybích šupin.
„Jsem rád, doktore, že se mi podařilo rozptýlit vaše obavy." Cheng se usmál z okna mercedesu. Získal opět jistotu a jeho úsměv byl zase milý a okouzlující. „Ušetřil jsem vám zbytečnou cestu zpátky do Chiwewe. Jsem si jistý, že se rád připojíte k našemu konvoji, abyste se dostal z parku před skutečným nástupem deštů." Nastartoval. „Nemohl byste jet v čele před nákladními vozy?"
„Děkuji, Vaše Excelence," zavrtěl hlavou Daniel a ustoupil stranou. „Pokračujte s konvojem, já se nepřipojím. Chci v každém případě zpátky. Někdo musí Johnnyho varovat." PÍSEW
Chengův úsměv vyprchal. „Přidělváte si zbytečně spoustu starostí, věřte mi. Co kdybyste mu zavolal z Mana Pools nebo z Karoi?"
„Cožpak jsem vám neříkal, že přestřihli telefonní dráty?"
„Doktore Armstrongu, to je absurdní. Jsem si jistý, že se mýlíte. Myslím, že přeháníte důležitost této …"
„Myslete si, co je vám libo," skončil Daniel a odcházel od okénka mercedesu.
„Doktore Armstrongu," volal za ním Cheng. „Podívejte na ty deštové mraky. Můžete tu také zůstat trčet celé týdny."
„Zkusím to," odpověděl Daniel bezstarostně, ale v duchu si myslel: Proč jen tolik naléhá? Něco tu začíná zatraceně smrdět. Rychle se vracel k iandcruiseru. Když míjel nákladní vozy, všiml si, že ani jeden z černých strážců neopustil kabinu. Oba vypadali zasmušile a bez jediného slova ho nechali projít kolem.
„Gomo," zavolal Daniel, „potáhni kousek dopředu, at můžu vy" jet. Í2idič mlčky uposlechl. Za ním projel kolem i druhý kamion a nakonec i velvyslanců mercedes. Daniel zvedl ruku na pozdrav, ale Cheng sotva pohlédl jeho směrem. Odpověděl ledabylým gestem a sledoval nákladní vozy.
„Co říkal ten Číňan?" ptal se Jock, když Daniel vycouval s toyotou zpátky na cestu a rozjel se do prudkého stoupání.
„Tvrdil, že v Chiwewe byl klid, když odtud před hodinou odjížděl," zněla Danielova odpověd.
„To je dobrá zpráva." Jock otevřel chladničku a vytáhl plechovky piva. Nabídl jednu Danielovi, ale ten jen zavrtěl hlavou a soustředil se na jízdu. Jock otevřel svoje pivo, dlouze se napil a spokojeně říhl. Světla začalo ubývat a o čelní sklo se rozplesklo pár těžkých dešfových kapek. Daniel nezpomalil. Než dojeli nahoru na plató, byla již úplná tma. Světla blesků co chvíli prořízla temnotu a osvítila les ostrou modrou září. Po nebi se naháněly hromy a duněly v žulových skalách kolem cesty jako kanonáda.
Déšf ve světle reflektorů vyvolával představu stříbrných šípů a kapky při dopadu na sklo explodovaly do bílé tříště. Rozpršelo se tak silně, že stěrače nestačily brát vodu dostatečně rychle. V uzavřené kabině bylo brzy nepříjemně dusno a čelní sklo se začalo mlžit. Daniel se nahnul a rukou zkusil setřít vysráženou vlhkost, ale po prvním pokusu to vzdal a raději trochu otevřel boční okno. Když do kabiny vpadl čerstvý noční vzduch, okamžitě nakrčil nos a zavětřil. Jock reagoval o vteřinku později. „Kouř," vykřikl. „Jak daleko jsme od tábora?"
„Už jsme skoro na místě," odpověděl Daniel. „Hned za dalším žebrem." Pach kouře poněkud zeslábl a Daniela napadlo, jestli nepochází z ohňů na vaření v oddělení pro služebnictvo. Z
dálky vyskočila ze tmy brána hlavního tábora. Bíle natřené sloupy korunovaly preparované sloní lebky a velký nápis hlásal: VÍTEJTE V REZERVACI CHIWEWE V DOMOVĚ SLONŮ a pod ním menší upozorňoval: Všichni přijíždějící návštěvníci se musí okamžitě hlásit v kanceláři strážce parku. Dlouhou příjezdovou cestu k bloku hlavních budov lemovalo z obou stran stromořadí casií. Po cestě tekla silná vrstva vody a od kol toyoty tryskaly bílé gejzíry. Náhle je udeřil do chřípí čpavý zápach kouře. K pachu spálených došků a dřeva se přidával ještě nějaký jiný nepříjemný odér. Maso nebo kosti? Možná slonovina.
Daniel ale neznal pach spálené slonoviny.
„Žádná světla," zabručel, když uviděl temné obrysy budov krčících se v dešti. Elektrický generátor neběžel a celý tábor tonul v temnotě. Pak si všiml rozptýleného rudého světla, které probleskovalo mokrými korunami casií a skotačilo po stěnách stavení.
„Některá z budov hoří." Jock poposedl na sedadle dopředu.
„Tak proto ten kouř." Reflektory toyoty vykrajovaly ve tmě před nimi světelný tunel, na jehož konci se objevila temná beztvará hromada. Zamlžené čelní sklo zhoršovalo výhled a
Daniel nějakou chvíli nemohl rozpoznat, oč jde. Zdálo se, že ta podivná záře vystupuje právě z těch míst. Teprve až přijeli blíž a refektory lépe osvětlily scénu, poznal, že ty černé, doutnající trosky jsou pozůstatek skladiště slonoviny. Zděšeně zastavil, vylezl z kabiny do bláta a civěl na ruiny. Zdi popraskané žárem plamenů se většinou zřítily. Musel to být pekelný oheň, když dokázal natropit takovou spoušf. Ani kaskády deště nedokázaly požár úplně uhasit a čadivý dým stále stoupal vzhůru. Cáry olejovitého kouře přelétaly ve světlech reflektorů toyoty a občas vyš1ehly i plameny, které příval deštových kapek hned zase zatlačil zpět do požářiště.
Promáčená košile se Danielovi lepila na tělo a zplihlé vlasy mu visely přes oči. Odhrnul je z čela a vylezl na zbytky zřícené zdi. Propadlá střecha přikryla plochu skladiště vrstvou černého popela, z níž trčely ohořelé trámy. Navzdory dešti byl kouř ještě stále příliš hustý a žár natolik silný na to, aby se mohl přiblížit a zjistit, kolik slonoviny leží pod

zčernalou hromadou trosek. Daniel ucouvl a rozběhl se k vozu.
Vylezl do kabiny a dlaní si vytřel vodu z očí.
„Byl jsi tam?“ ptal se Jock. „Vypadá to, že ti parchanti napadli tábor?“ Daniel neodpověděl. Nastartoval a hnal toyotu nahoru do svahu k bungalovu, kde bydlel Johnny Nzou.
„Vytáhni světlo,“ vyštěkl. Jock poslechl, klekl na sedadlo a chvíli šmátral v objemné skříňce na nářadí, která byla přišroubována v zadní části kabiny. Vytáhl velkou bateriovou svítilnu Magnelite. Stejně jako celý tábor, byla i strážcova chata pohroužená ve tmě. Mohutný stříbrný proud deštové vody vytékal z okapového žlabu a zakrýval částečně výhled na verandu. Daniel vytrhl Jockovi svítilnu z rukou a vyskočil ven do deště.
„Johnny!“ volal. „Mavis!“ Doběhl ke vstupním dveřím. Visely dokořán napůl vytržené ze závěsů. Vběhl na verandu. V chodbě ležely poházené kusy roztříštěného nábytku. Přejížděl světlem trosky. Knihy z Johnnyho oblíbené sbírky se válely na podlaze, vyházené ze skříněk podél zdi. Z vytržených vazeb trčely žalostně vějíře listů.
„Johnny“ křičel Daniel. „Kde jsi?“ Vběhl otevřenými dvoukřídlými dveřmi do obývacího pokoje a znovu ho zarazila míra destrukce. Na kamenné podestě před krbem se zaleskla hromada střepů - rozbité Mavisiny vázy a ozdoby. Rozpárali také čalounění pohovky i křesel, koberec změnili v latrínu a zdi v pisoár. Páchlo to tam jako ve chlévě. Daniel překročil ěpící hromádky fekálií a proběhl chodbou k ložnicím.
„Johnny!“ křičel zoufale a svítil do koutů chodby. Konec zdi zdobila malba, která tam dříve nebyla. Tmavá skvrna ve tvaru hvězdice kryla velkou plochu původně bílé omítky. Daniel na ni chvíli nechápavě hleděl. Pak sjel světlem dolů na drobnou skrčenou postavu ležící u zdi. Johnny a Mavis pojmenovali svého jediného syna po Danielovi. K velké radosti obou rodičů přivedla Mavis na svět po dvou dcerkách konečně i syna. Danielovi Nzou byly čtyři roky, ležel na zádech a jeho doširoka otevřené oči slepě hleděly do kuželu světla. Zabili ho starým barbarským způsobem, který kdysi býval v Africe běžný. Stejně jako Chakové nebo Mzilikaziové likvidovali mužské příslušníky poražených kmenů - chytili malého Daniela za kotníky, zatočili s ním a nechali jeho hlavu narazit do zdi. Z roztříštěné lebky vystříkl mozek na stěnu a spolu s krví potřísnil hrubou bílou omítku. Daniel podřepl nad chlapcovým tělem. Třebaže měl lebku zdeformovanou nárazem, nápadná podoba po otci zůstala. Daniela začaly v očích pálit slzy. Pomalu vstal a otočil se ke dveřím ložnice.
Byly napůl otevřené a Daniel se děsil, co za nimi uvidí, ale musel jít dál. Dveře tiše zavrzaly. Chvíli stál a strnule zíral do míst, kam dopad světelný kužel. Pak se prudce otočil, vyběhl zpět do chodby a opřel se o stěnu. Měl dojem, že se zadusí, a těžce chytal dech. Zahlédl obraz, který mu připomněl již málem zapomenuté scény z války v buši. Uplynulá léta nahlodala jeho odolnost a změkčila tvrdou kůru, kterou si vypěstoval na svou ochranu. Už neměl tu sílu hledět nezúčastněně na krutost, se kterou jsou lidé schopni ubližovat svým bližním. Johnnyho dcerky byly starší než jeho syn. Miriam bylo deset a Suzie téměř osm. Ležely u nohou postele nahé a s nohama od sebe. Obě byly vícenásobně znásilněny a jejich nedospělá rodidla se změnila v potrhanou krvavou změť. Mavis ležela na posteli. Nezdržovali se tím, aby ji vysvlekli úplně, jen ji vyhrnuli sukni k pasu. Ruce natažené za hlavu měla spoutané a přivázané k dřevěnému čelu postele. Dvě malá děvčátka musela zemřít hrůzou a ztrátou krve při opakovaném násilí, Mavis zřejmě dožila konce pozorností návštěvníků, protože jí na závěr prostřelili hlavu. Daniel se nakonec donutil vejít zpátky do pokoje. Otevřel vestavěnou skříň, kde
Mavis ukládala čisté ložní prádlo, a prostěradly přikryl těla všech tří. Nedokázal se však dotknout děvčátek. Dokonce se ani neodvážil zatlačit jejich oči, v nichž se ještě stále zračila hrůza a strach.
„Milosrdná matko boží,“ zašeptal Jock na prahu. „Tohle nemohly udělat lidské bytosti. To snad by nedokázaly ani krvežíznivé šelmy.“ Daniel vycouval z ložnice a zavřel dveře.
Zakryl ještě tělíčko malého Daniela.
„Našels Johnnyho?“ zeptal se Jocka. Hlas měl drsný, hrdlo stažené hrůzou a žalem.
„Ne.“ Jock zavrtěl hlavou a zmizel v chodbě. Vzápětí se vypotácel ze dveří verandy na déšť. Daniel slyšel, jak zvrací do květinového záhonku před vchodem. Zvuky prozrazující znechucení jeho druha zapůsobily na Daniela jako vzpruha. Potlačil vlastní nevolnost, zlolbu i žal a začal se zase ovládat.
„Johnny,“ poroučel sám sobě, „musíš najít Johnnyho!“ Rychle prošel další dvě ložnice a zbytek domu, ale po příteli nebylo ani stopy. V Danielovi začal doutnat plamínek naděje.
„Možná se mu podařilo utéct,“ pokračoval v samomluvě.
„Třeba zmizel do buše.“ S velkou úlevou opustil chatu změněnou na márnici. Stál venku s tváří obrácenou nahoru a nechal na ni dopadat chladivé kapky deště. Otevřel ústa - potřeboval dostat pryč z jazyka a hrdla hořkou pachut žluče. Když posvítil na své nohy, uviděl, jak krev na jeho podrážkách rozmývá voda do růžové skvrny. Odřel podrážky v písku příjezdové cesty a zakřičel na Jocka.
„Jdeme hledat Johnnyho.“ Sjel z návrší zpět k táboru služebnictva. Celý prostor zůstal ještě od válečných dob obehnaný plotem z ostnatého drátu. Plot již byl v bídném stavu a brána chyběla úplně. Jakmile projeli vstupem, pach kouře zesílil. Ve světlech vozu se objevila řada vypálených chat s propadlými střechami a prázdnými okny. Déšť již většinou plameny uhasil a jen tu a tam se plazily vzhůru tenké pramínky lCOUře a vznášely se nad ruinami jako bledé věnce. Zem kolem chatek byla poseta množstvím drobných předmětů, které svítily odraženým světlem reflektorů jako diamanty. Daniel věděl, oč jde, ale přesto vystoupil a jeden z nich zvedl. Podržel prázdnou mosaznou nábojnici na světle a prohlížel známou kruhovou patku s označením. Ráže 7.62 mm, východoevropská výroba všudypřítomný samopal AK-47, symbol násilí a revoluce v
Africe a po celém světě. Banda zřejmě vystřílela celý tábor, ale těla neviděl. Daniela napadlo, že mrtvé asi naházeli do chat před tím, než je zapálili. Zbloudilý závan větru, který přinesl pach spáleniště, mu jeho domněnku potvrdil. Typický pach kouře podbarvoval zápach spálené tkáně, vlasů a kostí. Vyplivl nechut, která mu zůstala na jazyku, a vešel mezi chatky.

„Johnny!“ volal do noci. „Johnny, jsi tu někde?“ Jedinou odpovědí byly praskavé zvuky a syčení dohořívajících plamenů, doplňované dechem větru a pleskotem kapek ve větvích mangovníků. Procházel mezi troskami chat a střídavě svítil kolem sebe, až zahlédl tělo muže ležící venku před ruinami jednoho z příbytků.
„Johnny!“ vykřikl znovu, rozběhl se a přiklekl k němu. Tělo oblečené v napůl spálené khaki uniformě zaměstnance parku bylo silně otrořelé. Spálená kůže a maso se odloupávaly z boku torza a části obličeje. Muž se zřejmě dokázal posledními silami odplazit z plamenů, ale Johnny Nzou to nebyl. Daniel v něm poznal jednoho z mladších strážců. Vyskočil a doběhl zpátky k vozu.
„Našels ho?“ zeptal se Jock, ale Daniel zavrtěl hlavou.
„Kristepane. Oni snad zamordovali všechny v táboře. Proč to dělali?“
„Svědci!“ Daniel nastartoval. „Odstranili všechny svědky.“
„Ale proč? Co chtěli? Vždyt to nedává smysl.“
„Slonovinu. Pro tu přece přišli.“
„Ale skladiště zapálili!“
„Až když vynesli jeho obsah.“ Toyota vyjela zpátky na cestu a vyrazila do svahu.
„Kdo to mohl být, Danny? Kdo to udělal?“
„Jak to, ksakru, mám vědět? Shifta, bandité, pytláci.
Přestaň se už blbě ptát.“ Danielova zlost však teprve začínala. Až doposud byl pod vlivem šoku a hrůzy. Projel kolem temného bungalovu na kopci a vracel se zpátky k hlavnímu táboru. Kancelář vrchního strážce zůstala nedotčená. Když však
Daniel přejel světlem baterky střechu, našel zčernalé místu, kam dopadla zápalná pochodeň. Ale dobře položené došky nebyly náchylné k rychlému vzplanutí, nebo oheň v zárodku uhasil dešfový příval. Jak už bývá pro Afriku typické, déšf ustal stejně náhle, jako začal. Jednu chvíli lilo tak hustě, že viditelnost před světly toyoty nepřesáhla padesát yardů, a hned nato přestalo pršet úplně. Jen ze stromů ještě kapalo.
Mezi roztrhanými bouřkovými mračny, která odnášela čerstvá bríza, vysvitly první hvězdy. Ale Daniel si sotva stačil změny všimnout. Vyskočil z kabiny a běžel na širokou terasu. Vnější zed budovy zdobily preparované lebky zvěře žijící v parku. Jak spěšně rázoval po dlouhé kryté verandě, prázdné oční důlky a zakřivené rohy propůjčovaly scéně siabě osvětlené baterkou jakýsi morbidní nádech a zvyšovaly Danielův pocit marnosti a zmaru. Napadlo ho, že se měl nejdříve podívat sem a nepospíchat do bungalovu. Dveře Johnnyho kanceláře byly otevřené a Daniel se na prahu zastavil. Sbíral odvahu jít dál.
Podlahu a desku stolu kryl koberec rozházených papírů.
Místnost byla vypleněná, stohy formulářů vyházeny z polic, zásuvky kancelářsk,:ho stolu vytaženy a jejich obsah vysypaný na podlaze. Zřejmě hledati Johnnyho klíče od modrého sejfu zabudovaného ve zdi. A našli je, trčely v zámku prázdného trezoru. Světlo baterky přejíždělo poničenou místnost, až spočinulo na neforemné kupě ležící před stolem.
„Johnny!“ zašeptal. „Kriste Ježíši, to snad ne!“
„Napadlo mě, že bych mohl zajet k napajedlu .. v u Fig
Tree Pan, když už musím čekat na opravu mrazicího vozu.“ Hlas velvyslance P.linga vyrušil Johnnyho Nzou z práce. Johnny vzhlédl od papírů, ale jeho pohled postrádal sebemenší náznak
- nevole. Podle Johnnyho názoru patřilo k jeho hlavním povinnostem zajistit přístup do divočiny každému, kdo se zajímal o přírodu. A Ning Cheng Gong k těmto lidem určitě patřil. Johnny se usmál nad jeho vybavením: příručkou a dalekohledem. Vstal od stolu, vděčný za důvod, že může na chvíli uniknout z nezáživné papírové práce, vyšel s velvyslancem na verandu a doprovodil ho k mercedesu, kde s ním ještě pár minut pohovořil. Poradil mu místa, kde by mohl zahlédnout vzácného plachého ptáka, příhodně nazvaného lesní tuhýk nádherný. Cheng se zmínil, že by ho rád viděl. Když
Cheng odjel, Johnny zašel do opravářské dílny, kde Gomo opravoval alternátor nepojízdného kamionu. Pochyboval, že Gomo je schopen opravu úspěšně dokončit. Stejně nezbude než ráno zavolat do Mana Pools, aby mu poslali mechanika, uvažoval cestou. Útěchou mu byla skutečnost, že sloní maso v útrobách vozu vydrží bez újmy dostatečně dlouho. Mrazicí agregát vozu byl totiž napojený na táborový generátor, a když Johnny kontroloval teplotu v mrazicím prostoru, teploměr ukazoval dvacet stupňů pod bodem mrazu. Maso bylo určeno na prodej jednomu výrobci krmiva pro zvířata v Harare. Johnny nechal
Goma nad rozebraným alternátorem a vrátil se do své kanceláře pod casiovými stromy. Jakmile vyšel z dílny, vyměnili si Gomo s Davidem, druhým černým strážcem, významné pohledy.
Alternátor, který tak usilovně opravoval, byl starý opotřebovaný kus, našel ho na šrotovišti v Harare a vymontoval právě pro tento účel. Původní alternátor v perfektním stavu měl ukrytý za sedadlem řidiče v kabině kamionu. Jeho zpětná montáž a připojení nezabere ani deset minut. Po návratu do kanceláře se Johnny znovu ponořil do nudné práce nad formuláři a výkazy. Jednu chvíli pohlédl na hodinky a zjistil, že chybí pár minut do jedné hodiny. Chtěl dokončit týdenní hlášení ještě před obědem. Měl sice nutkání odejít domů dřív - před obědem vždy rád chvíli pobyl s dětmi, zvlá.Šště se synem -, ale odolal pckušení a usilovně pracoval dál. Stejně věděl, že
Mavis pošle děti za ním, aby ho k obědu přivedly, ráda servírovala oběd čerstvý a teplý. Úsmál se, když si paedstavíl jejích příchod, a jakmile zaslechl otevírat dveře, vzhédl s očekáváním od stolu.
Úsměv mu zmizel z tváře. Na prahu stál cizí muž, podsaditý a s křivýma nohama. Byl oblečený do špinavých hadrů. Obě ruce držel za zády, jako by něco skrýval.
„Ano?“ zeptal se Johnny krátce. „Kdo jste a co chcete?“ Muž se pokusil o úsměv. Měl velmi tmavou plet, jejíž odstín hrál temně fialovým podtónem. Jak se usmíval, zkřivila mu jizva na tváři ústa do zlomyslného šklebu. Johnny vstal od stolu a šel k muži.

„Co si přejete?“ zeptal se znovu a muž ve dveřích odpověděl:
„Tebe!“ V rukou, které až dogosud držel za tělem, měl samopal AK-47. Jeho hlaveň mířila na Johnnyho břicho. Johnny zůstal stát uprostřed místnosti naprosto bezbranný, ale takřka okamžitě se vzpamatoval. Měl reflexy lovce a vojáka a deset kroků nalevo byly pancéřované dveře. Vyrazil k nim. Za nimi ukládal zbraně, kterými park disponoval. Viděl ve stojanech pušky, ale hrůzou mu nohy ztěžkly, jako by je měl z betonu, když si uvědomil, že žádná z nich není nabitá. Sám přísně dohlížel na dodržování tohoto příkazu. Munice se nacházela uzamčená ve skříňce pod stojanem. To vše mu blesklo hlavou, když mířil ke dveřím. Koutkem oka uviděl, jak bandita s jizvou na tváři stáčí hlaveň samopalu za ním. Sehnul se k podlaze a s mrštností akrobata uskočil stranou. Vyhnul se první dávce střel. Dostal se rychle zpět na nohy a slyšel, jak muž kleje.
Johnny skočil ke dveřím. Podle toho, jak muž zacházel se samopalem, mu bylo jasné, že je to zkušený zabiják. Snad jen zázrakem ho první salva minula. Vzduch zhoustl prachem z rozstřílené omítky na zdi a Johnny do něho skočil, ale tušil již, že uniknout nestihne. Protivník byl příliš dobrý, aby se nechal napálil podruhé. a k úkrytu za dveřmi zbývalo ještě kus cesty. Vteřina se v Johnnyho vnímání táhla donekonečna.
Odhadoval, jak dlouho může trvat, než muž znovu získá rovnováhu a srovná hlaveň rozhozenou předcházející sérií střel, při automatické střelbě z AK-47 k tomu docházelo vždy.
Sklopit hlaveň a zamířit před druhou salvou mu zabere necelou vteřinu. Johnny se rozhodl rychle a znovu prudce odskočil stranou, ale o zlomek času se opozdil.
Střelec tentokrát zamířil níž, aby kompenzoval nežádoucí reakci zbraně po výstřelu a stiskl spoušf. Jedna střela proletěla Johnnyho stehnem, ale kost nezasáhla. Druhá si našla cíl v dolní části hýždě a rozbila hlavici stehenní kosti i s jejím lůžkem v pánvi. Jak Johnny padal, další sprška střel skončila neškodně ve stěně. Levá noha nebyla k ničemu. S rukama rozhozenýma doširoka jako ukřižovaný hledal oporu na zdi vedle zárubní. Muž se zašklebil a přehodil páčku voliče režimu střelby na jednotlivé rány, zřejmě si nemohl dovolit plýtvat střelivem. Každý výstřel ho přišel na deset zambijských kwacha a náboje musel nosit stovky mil v ranci.
Každý náboj se tak stal cenným a zmrzačený strážce už mu byl stejně vydán na milost. Jedna další kulka postačí.
„A ted, umřeš,“ řekl tiše a střeli! Johnnyho do břicha.
Střela vyrazila Johnnymu dech z plic a jeho výdech zazněl jako exploze. Brutální síla nárazu ho prohnula v pase a narazila tvrdě na stěnu. Pak se pomalu svezl na podlahu. Ve válce již zažil postřelení, ale nebyl to plný zásah, a tak šok, ktery zažíval, byl daleko za nejhoršími představami. Od pasu dolů necítil tělo, ale mozek stále pracoval bezchybně. Vnímal až nepředstavitelně jasně, jako by příval adrenalinu do krve vyhnal jeho smysly na samou hranici možností. Předstírej mrtvého! blesklo mu hlavou, ještě než dopadl. Spodní část těla byla paralyzována, ale zbytek donutil k uvolnění. Dopadl na podlahu bezvládně, jako když se skácí pytel mouky, a nehýbal se. Hlavu měl vytočenu stranou a studená betonová podlaha mu chladila líc. Slyšel, jak útočník přechází po místnosti.
Gumové podrážky jeho bojových bot vydávaly tichý vrzavý zvuk.
Pak se zdroj zvuku dostal Johnnymu do zorného pole. Boty byly zaprášené a sešlapané na doraz. Muž nenosil ponožky a Johnny ucítil kyselý pach jeho zapařených chodidel.
Pak zaslechl kovové klapnutí mechanismu pro volbu režimu střelby a ucítí! tvrdý dotyk ústí hlavně na spánku, muž se chystal na jistící ránu. Nesmíš se pohnaut, opakoval si v duchu a zkamenět. Doutnala v něm poslední zoufalá naděje. Věděl, že stačí sebemenší pohyb, a muž stiskne spoušf. Musí ho oklamat a přesvědčit, že je mrtvý. Zvenku náhle dolehl křik a pak série výstřelů. Tlak hlavně na 3ohnnyho spánku povolil, smradlavé boty udělaly čelem vzad a odpochodovaly ke dveřím.
„Jdeme! Nemařte čas!“ křičela zjizvená tvář ze dveří. Johnny znal nářečí severního Chinianju natolik, aby rozuměl. „Kde jsou kamiony? Musíme naložit slonovinu.“ Zambijec se víc o
Johnnyho nestaral a vyběhl z kanceláře. Johnny věděl, že jeho zranění jsou smrtelná. Cítí!, jak mu uniká krev z protržené tepny v rozkroku. Překuiii se na bok a rychle uvolnil vršek kalhot. Okamžitě ho zasáhl pach jeho vlastních fekálií, poslední střela mu protrhla střeva. Sáhl rukou do rozkroku a prsty ucpal ránu. Cítil, jak teplá krev pulzuje a stříká na hřbet ruky. Odtlačil stranou ulomený konec stehenní kosti a nahmatal roztrženou tepnu. Co Mavis a děti? přišlo mu vzápětí na mysl. Co by mohl pro ně udělat? Současně zaslechl výstřely.
Přicházely shora z míst, kde se nalézaly obytné chaty a také jeho vlastní bungalov. Musí jich být celá banda, uvědomil si a jeho zoufalství gradovalo. Napadli obytnou část a děti. Och, bože! Moje děti! Na okamžik se zabýval myšlenkou na zbraně ve vedlejší místnosti, ale věděl, že se k ním ani nedokáže dostat. A i kdyby se mu to podařilo, co zmůže s rozstříleným břichem a bez nohy. Slyšel vrčení a poznal zvuky dieselových motorů. Došlo mu, že to jsou mrazicí vozy, a kousek naděje se mu vrátilo. Gomo a David…, pomyslel si, ale jeho radost neměla dlouhého trvání. Jak ležel na boku s rukou v ráně, uvědomil si, že vidí otevřenými dveřmi ven. Jeden z bílých mrazírenských vozů zacouval ke skladu klů a ocitl se v obdélníku dveří. Gorno seskočil z kabiny a začal vzrušenými posuňky domlouvat muži s jizvou, zřejmě veliteli skupiny. Ve stavu, v jakém se Johnny nalézal, a při rychle ubývajících silách mu trvalo pár vteřin, než pochopil. Tak Gomo je jedním z nich.
On to všechno připravil. Vlastně to nebylo zas až tak šokující překvapení. Johnny věděl o korupci ve vládě, která obludně kvetla na všech ministerstvech, včetně oddělení pro správu parků. Sám předkládat důkazy komisi pro vyšetřování úplatkářské aféry a žádal přísnější postihy. Také Goma znal dobře. Byl arogantní a sobecký, přesně typ na na něco podobného. Ale tak velkou zradu nečekal. Na ploše před skladištěm, kam Johnny dohlédl, se začali rojit další členové gangu. Zjizvená tvář je rychle zorganizovala do pracovní skupiny. Jeden z nich odstřelil zámek u dveří do skladiště a bandité odložili zbraně a nahrnuli se do budovy. Když spatřili hromady slonoviny, vykřikovali v záchvatu chtivé radosti.
Utvořili řetěz a kly jeden za druhým putovaly do mrazicího prostoru vozu. Johnny přestával vidět, jako by mu před

očima přecházely temné mraky, a v uších mu začal znít tichý zpěv.
Umírám, pomyslel si nezúčastněně bez jakýchkoliv emocí. Cítil, jak mu tupost z ochrnutých nohou stoupá výš až k hrudníku.
Náhle však rozpoznal mezi mlhavými postavami pod verandou velvyslance Ninga. Nejprve myslel, že blouzní, ale pak se mu přece jen podařilo zahnat šero z očí. Ning měl na krku zavěšený dalekohled a z jeho jednání čišela neskutečně studená uhlazenost. Johnny se pokusil varovat ho výkřikem, ale z jeho hrdla vyšel jen zvuk podobný tichému vranímu zakrákání, které se doneslo sotva na práh místnosti. Pak k vlastnímu překvapení uviděl zjizveného banditu, jak k němu přišel a zasalutoval.
Třebaže v jeho pozdravu nebyl patrný přílišný respekt, dalo se z něho vyčíst přinejmenším uznání autority.
„Je to Ning?“ Johnny nechtěl uvěřit. „Nezdá se mi to, je to skutečně on.“ Jejích hlasy se donesly až k Johnnymu. Mluvili anglicky.
„Musíte své muže popohnat,“ řekl Ning Cheng Gong. „Chci opustit tábor co nejdřív. Musí urychlit nakládání.“
„Peníze,“ odpověděl Sali. „Tisíc dolarů…“ Jeho angličtina byla příšerná.
„Už jste dostal zaplaceno,“ odbyl ho Cheng znechuceně. „Sám jsem vám dával peníze.“
„Chci víc peněz. Další tisíc dolarů.“ Sali se mu smál drze do očí.
„Více peněz, nebo já skončím. My odejdeme a necháme vás se slonovinou tady.“
„Ty darebáku,“ zavrčel Cheng.
„Já nerozumím darebaku, ale ty jsi možná také darebaku.“
Saliho ústa se roztáhla od ucha k uchu. „Dej peníze hned.“
„Nemám u sebe žádné peníze,“ odpověděl Cheng sklesle.
„My jdeme! Hned! Vy si naložte slonovinu sami.“
„Počkejte.“ Bylo vidět, jak Cheng rychle hledá řešení.
„Nemám peníze. Vezměte si slonovinu. Kolik chcete. Vezměte si tolik, kolik unesete.“ Uvědomil si, že budou schopni vzít jen zanedbatelnou část zásob. Co muž, to jeden kel, víc stejně neunesou. Dvacet mužů, dvacet klů - zanedbatelná ztráta. Šali ho upřeně pozoroval a zvažoval nabídku. Viditelně chtěl vydojit ze situace maximum. Nakonec přikývl.
„Dobrý! My vezmeme slonovinu,“ řekl a odcházel.
„Počkej, Sali,“ volal za ním Ning. „Co je s lidmi z parku? Postarali jste se o ně?“
„Všichni mrtví.“
„Strážce a jeho žena s dětmi?“
„Všichni mrtví,“ opakoval Sali. „Žena mrtvá a její černoušci také. Moji muži nejdřív prci-prci všechny tři ženy. Moc legrace. Prima prci-prci. Pak je zabili.“
„A co strážce? Kde je?“ Sali pohodil hlavou směrem k
Johnnyho kanceláři. „Já ho střelil: bum, bum. On zemřel jako ngulubi, zemřel jako prase.“ Zasmál se. „Velmi dobrá práce, co?“ Odcházel pryč se samopalem přes rameno a s úsměvem na tváři. Cheng se vydal za ním. Když zmizeli z očí, přišla Johnnymu na pomoc zlost a vzkřísila v něm jiskřičku nové síly.
Pytlákova slova v něm vzbudila děsivou představu toho, co asi musela zažít Mavis s dětmi. Zdálo se mu, že vidí tu scénu tak živě, jako by při ní byl sám. Věděl o loupežích a znásilňování své - prožil přece válku v buši. Z posledních sil se plazil ke stolu.
Věděl, že nemůže použít zbraně, a mohl jedině doufat, že se mu alespoň podaří zanechat v posledních minutách života nějakou zprávu. Papíry se válely všude na podlaze. Kdyby se dostal k jednomu z nich a dokázal napsat, co viděl, policie třeba později zprávu najde… Sunul se kupředu jako zmrzačená housenka. Ležel na zádech a jednou rukou stále svíral přetrženou tepnu. Přitáhl si zdravou nohu, zapřel se patou a odtlačil kousek dopředu. Každý pokus vynesl pár centimetrů.
Vlastní krev fungovala jako mazadlo, zmenšovala tření a usnadňovala postup. Urazil několik stop směrem ke stolu a snažil se dosáhnout na jeden list papíru. Poznal formulář výplatní listiny. Ještě se ho nedotkl, když zjistil, že se osvětlení v místnosti změnilo. Někdo stál mezi dveřmi. Otočil hlavu a spatřil velvyslance Ninga, jak ho pozoruje. Přišel přes verandu a měkké gumové podrážky sportovních bot mu umožnily pohybovat se neslyšně. Stál ve dveřích jako zkamenělý a dlouhou chvíli vytřeštěně zíral na Johnnyho. Pak děsivě zaječel: „Je živý. Sali, rychle sem! Pořád ještě ži“ je. Cheng zmizel ze dveří a za stálého křiku běžel přes verandu.
„Sali, poběž! Rychle!“ To byl konec a Johnny to věděl.
Zbývaly mu již pouhé vteřiny. Překulil se a sebral list.
Jednou rukou přitiskl papír k podlaze,uvolnil stisk na tepně a vytáhl druhou ruku. Okamžitě cítil, jak mu v ráně pulzuje krev. Ukazováčkem začal čmárat vlastní krví na čistý list papíru. Stvořil velké N, podivně nakloněné ke straně, a zatočil se s ním svět. NI. Bylo neuvěřitelně těžké se soustředit. Další čára, která měla představovat písmeno I, byla protažená a zakřivená podobně jako J. S
bolestí dokázal udělat tečku, aby byl význam písmene jasnější.
Prst se mu přilepil do zasychající krve. Uvolnil ho.
Hleděl na druhé N. Bylo kostrbaté, podobné dětskému výtvoru.
Prst odmítal poslouchat diktát vůle. Stále slyšel, jak velvyslanec volá Saliho, a pak zaslechl i alarmující pytlákův křik.
NIN Johnny začal psát G, ale ukazováček mu zabloudil stranou. Vlhká rudá písmena se mu roztančila před očima a trhavě plavala jako pulci ve vodě. Na verandě zaslechl dupot nohou a Saliho hlas. „Myslel jsem, že je mrtvý. Ted ho dorazím!“ Johnny zmačkal papír v levé ruce, která nebyla od krve, vrazil ji pod košili a převalil se na břicho. Levá ruka mu zůstala pod tělem. Neviděl už, jak Sali vbíhá dovnitř.
Přitiskl tvář k betonové podlaze. Zaslechl ještě mlaskání pytlákových podrážek na podlaze pocákané krví a pak

cvaknutí pojistky zbraně. To už Sali stál rozkročmo nad ním. Johnny neměl strach, zavalil ho jen hluboký pocit lítosti a rezignace. Když ucítil tlak ústí hlavně v týlu hlavy, myslel na Mavis a na děti. Dokonce cítil jisté ulehčení, nezůstane žít sám bez nich. Byl rád, že nikdy neviděl, co se s nimi stalo, že nemusel být svědkem jejich agonie a ponížení. Byl už i tak téměř mrtvý, když mu kulka pronikla lebkou a zaryla se do betonu pod ní.
„Zasraná věc," klel Sali, ustoupil o krok stranou a hodil si samopal přes rameno, slaboučká stužka kouře se ještě plazila z hlavně.
„Takového chlapa je těžké zabít. Vyplýtval jsem miningi kulek, každá za deset kwacha. Příliš mnoho!" Ning Cheng Gong k němu přistoupil. „Víte jistě, že jste dokončil práci spolehlivě?" zeptal se.
„Má v hlavě díru," bručel Sali, když zvedal Johnnyho klíče a odcházel vyrabovat sejf. „Kufa! Je mrtvý, definitivně."
Cheng popošel blíže k mrtvole na podlaze a hleděl na ni fascinován smrtí. Zabíjení ho vzrušovalo, sexuálně vzrušovalo. Ne sice tak silně, jako by tomu bylo u mrtvé mladé dívky, ale vzrušený byl. Místnost naplnil pach krve a on ten pach miloval. Byl zabrán do myšlenek a ani si nevšiml, že stojí v kaluži krve. Teprve Gomovo volání zvenku ho vytrhlo z tranzu.
„Všechna slonovina je naložena. Můžeme jet." Cheng couvl a znechuceně zaklel, když zjistil, že si krví umazal záložku svých pečlivě vyžehlených modrych kalhot.
„Já už odjíždím," oznámil Salimu. „Nezapomeňte ještě zapálit skladiště." V trezoru našel Sali tašku s měsíčními výplatami osazenstva parku. Aniž by zvedl oči od jejího obsahu, zavrčel.
„Pro jistotu zapálíme všechno." Cheng seběhl ze schodů verandy a nastoupil do mercedesu. Pokynul Gomovi a oba nákladní vozy vyjely. Kly uložené v mrazicím prostoru kryla vrstva sloního masa a zběžná kontrola nemohla odhalit nic podezřelého. Stejně nebylo nikoho, kdo by je zastavil.
Chránily je znaky parku namalované na kamionech a khaki uniformy s výložkami u obou řidičů. Dokonce ani časté silniční kontroly by neměly být problém. Pátraly především po politických disidentech, pytláci pro ně představovali okrajovou záležitost. Vše probíhalo přesně podle plánů
Chettiho Singha. Cheng pohlédl do zpětného zrcátka. Sklad klů byl již v plamenech a pytláci se řadili do pochodového zástupu. Každý si odnášel jeden kel. Cheng se samolibě usmál.
Možná že Saliho chtivost mu nakonec bude ku prospěchu. Pokud by je policie chytila, zmizení slonoviny se dá dobře vysvětlit. Část odnesli pytláci a zbytek shořel. Na Chettiho naléhání nechal ve skladišti shořet čtyřicet klů, aby pro případné rozbory v policejní laboratoři zajistil stopy po spálené slonovině. Jak by Chetti řekl: „Další chcíplý slaneček…" Nyní se již Cheng zasmál hlasitě. Byl v povznesené náladě. Úspěch nájezdu a vzrušení z násilí, krve a smrti ho hřálo a naplňovalo pocitem síly. Cítil se jako vládce. Znenadání si uvědomil silnou erekci. Rozhodl se, že další zabíjení si příště vezme na starost sám. Docela samozřejmě předpokládal, že bude nějaké příští zabíjení a ještě mnoho dalších. Smrt jiných propůjčovala Chengovi pocit nesmrtelnosti.
„Johnny, ach bože! Johnny!" Daniel podřepl vedle
Johnnyho těla a dotkl se jeho krku pod uchem, pokoušel se nahmatat pulz krční tepny. Bylo to jen instinktivní gesto, protože rána v týlu Johnnyl ho hlavy mluvila za všechno. Kůži měl studenou a Daniel si netroufal obrátit ho tváří nahoru. Nechtěl vidět, jak střela opustila obličej. Stál nad ním a jen se houpal na patách. Aby potlačil znervóziíující třes způsobený lítostí a žalem, nechal se unášet vztekem. Přikrmoval zlobu a staral se o ni jako o plamen svíce v temné noci. Hřála prázdné místo v duši, které uvolnil Johnny. Konečně vstal, posvítil baterkou na podlahu před sebe, a vyhýbaje se kalužím Johnnyho krve, šel ke dveřím zbrojnice. Na panelu za dveřmi našel vypínač dálkového ovládání generátoru proudu. Zapnul ho a uslyšel vzdálené bublání startovaného naftového agregátu z elektrárny poblíž hlavní táborové brány. Chod motoru zrychloval, až se ustálil na monotónním vrčení. V tom okamžiku se k němu připojil generátor, žárovka zablikala a rozzářila se naplno. Z okna uviděl, jak příjezdovou cestu zalilo světlo pouličních lamp.
Po průchodu korunami casiových stromů se zbarvilo svěží zelení a v listí jiskřily deštové kapky. Daniel se vrátil pro svazek klíčů, ktery visel v zámku trezoru, a vešel do zbrojnice. Na stojanech u zdi byly kromě loveckých pušek ráže 0.375, používaných při probírkách, i samopaly AK 47. Sloužily hlídkám stíhajícím pytláky. Strážci parku potřebovali vyrovnat palebnou sílu pytláckých band. Odemkl skříňku s náboji pod stojanem a našel čtyři plné zásobníky nastrkané v plátěných pytlících upevněných na pásu. Zavěsil si pás přes rameno, sňal ze stojanu zbraň a naučenými pohyby nasadil jeden ze zásobníků, návyky z války nešlo zapomenout. Ozbrojený a plný zloby seběhl dolů z verandy.
„Začneš u skladiště slonoviny," rozhodl se. „Jestli někde zůstaly stopy, budou tam." Obešel spálenou budovu a ve světle lamp z cesty hledal nějakou známku po otiscích bot. Baterkou si ověřoval všechno, co vzbudilo jeho pozornost. Kdyby se zamyslel nad svým počínáním, došlo by mu, že maří čas. Jediné stopy, které mohly odolat náporu lijáku, se nacházely pod převislou střechou verandy. V blátě před vstupem do skladiště našel jen otisky pneumatik těžkých nákladních vozů, ale i ty už byly sotva zřetelné. Daniel si jich nevšímal, hledal bandu, a ta kamiony neodjela. Rychle zvětšoval kruhy svého průzkumu ve snaze najít směr odchodu banditů. Zaměřil se hlavně na severní stranu, protože s téměř naprostou jistotou odešli zpět k řece Zambezi. Bezvýsledně.
Nenašel žádnou stopu, po které by se mohl vydat, a v podstatě ani nic jiného nečekal. Stál pod temnými stromy a třásl se zlostí.
„Kdybych mohl na ty parchanty aspoň vystřelit," vztekal se.
V tomto okamžiku a v náladě, která ho ovládala, mu nepřipadalo důležité, že by byl sám proti dvacítce profesionálních zabijáků. Jock byl kameraman, ne voják, v boji by mu nebyl nic platný. Obrazy zmrzačených těl v ložnici bungalovu a Johnnyho roztříštěné hlavy však přemohly jakékoliv racionální uvažování. Daniel zjistil, že se neovladatelně třese, a vydal se zpátky na cestu, aby se trochu uklidnil a dal dohromady své rozběsněné myšlenky.
„Zatímco ty tu mařiš čas, oni se pohodlně vzdalují,"
vyčítal si nahlas. „Jedinou možností je odříznout je od řeky, ale k tomu potřebuješ pomoc." Uvažoval o parku v Mana

Pools, tamní strážce byl dobry chlap. Daniel ho znal z dřívějška. Měl zorganizovanou protipytláckou skupinu a rychlý říční člun k dispozici. Mohli by sjet po proudu a hlídat místo, kde přecházejí řeku na zambijskou stranu. Daniel konečně začal uvažovat logicky a rozběhl se zpátky k Johnnyho kanceláři. Z
Mana Pools by se mohl dovolat do Harare a přimět policii, aby vyslala průzkumné letadlo. Pochopil rozhodující vliv rychlosti. Za nějakých deset hodin může být gang už za řekou.
Nemůže ale nechat Johnnyho jen tak ležet tváří ve vlastní krvi. Ztráta několika minut přece nic nerozhodne, a on mu naposled projeví úctu a alespoň přikryje jeho tělo.
Ve dveřích Johnnyho kanceláře se zastavil. Stropní světla byla neúprosně pravdivá a odhalovala celou hrůznou scénu v plné nahotě. Odložil zbraň a pátral po něčem, čím by mohl přítele zakryt. Závěsy v čelním okně byly sice ušity ze zeleného erárního sukna, ale slunce už je vybělilo dostatečně, aby mohly sloužit za prozatímní rubáš. Strhl jeden a šel s ním k Johnnyho tělu. Johnny ležel v podivně zkroucené poloze s jednou rukou pod tělem a tváří v kaluži husté sražené krve.
Daniel ho opatrně obrátil. Tělo ještě nejevilo známky posmrtné tuhostí. Zachvěl se, když uviděl Johnnyho tvář, kulka mu vyletěla ven pravým obočím. Růžkem závěsu mu trochu otřel obličej a pak urovnal tělo do přirozené polohy na zádech.
Vytáhl Johnnyho levou ruku zpod košile. Danielův zájem vzrostl, když zahlédl v jeho pěsti papír. Uvolnil Johnnyho prsty a vytáhl pomačkaný list papíru. Vstal, přešel ke stolu a na jeho desce papír uhladil. Poznal okamžitě, že se Johnny snažil něco načmárat vlastní krví. NJNC. Zamrazilo ho nad těmi otřesnými písmeny. Velká kostrbatá písmena podobná dětské čmáranici byla rozmazaná a stěží čitelná. Nedávala žádný smysl. I když písmeno J přečetl jako I, zpráva pořád neříkala nic. Daniel ji studoval dál. NINC. Bud představovala holý nesmysl, nebo její význam byl natolik obskurní, že mohl něco znamenat jen pro umírajícího muže. Náhle však pocítil podvědomé nutkání, něco v jeho vědomí se dralo nesměle na povrch. Zavřel na minutku oči, aby nepropásl příležitost.
Tohle mu často pomáhalo vyčistit hlavu, když potřeboval najít nějakou skrytou myšlenku nebo zapadlou vzpomínku. Byl již docela blízko. Cítil její stín na samé hranici vědomí, jako by tušil stín hladového žraloka pod hladinou zkaleného moře.
NINC. Otevřel oči a zjistil, že hledí na podlahu, na které zůstaly krvavé otisky jeho vlastních podrážek a podrážek vraha. Ale nemyslel na ně. Stále mu v hlavě ležel záhadný nápis, který mu Johnny zanechal. Pak ale cítil, jak jeho zrak přitahuje jedna stopa. Nervy v něm se zachvěly a zasténaly jako struny houslí po úderu smyčce. Vzor otisku připomínal rybí šupiny. NINC. Znělo mu opakovaně v mysli a pak zřetelná stopa náhle změnila smysl posledního písmene a jako ozvěna přinesla význam nový. Byl burcující. NING! Johnny se snažil napsat NING! Daniel pocítil mrazivý účinek odhalení a roztřásl se.
„Velvyslanec Ning - Ning Chenhg Gong.“ Je to vůbec možné?
Ale stopa na podlaze dosvědčuje, že ano. Ning zde musel být poté, co Johnnyho zastřelili. Ning lhal, když tvrdil, že odjel… Danielovi se přetrhl řetěz myšlenek, když ho jako šíp ze samostřílu zasáhla ta vzpomínka. Krev na záložce bledě modrých kalhot. Stopy Ningových sportovních bot a krev -
Johnnyho krev. Konečně našla Danielova zloba svůj konkrétní cíl, ale byla to už zloba chladná a konstruktivní. Vecpal krvavou zprávu zpět do Johnnyho ruky a vrátil jeho prsty do původní polohy - pro policii. Pak přehodil přes Johnnyho a jeho roztříštěnou hlavu zelený závěs. Několik vteřin ještě stál.
„Dostanu toho bastarda. Za tebe, starý příteli. Za tebe,
Mavis a děti. To ti slibuji, Johnny. Ve jménu našeho přátelství. Přísahám.“ Sebral samopal a vyběhl z kanceláře. V několika vteřinách, než se dostal k toyotě, mu došly i další detaily. Vzpomněl na Chengovo rozrušení, když myslel, že se
Daniel zdrží v Chiwewe déle, a pak zřetelné uspokojení v okamžiku, když se dověděl o jeho odjezdu. Pohlédl směrem k vypálenému skladišti, kde zbyly sotva zřetelné stopy po pneumatikách. Bylo to vymyšleno geniálně. Banda pytláků na sebe přitáhne pronásledovatele, zatímco slonovina se poveze v kamionech, které patří parku. Daniel si připomněl i podivně nevlídné chování Goma a druhého řidiče, když se s nimi střetl na cestě. Nyní byl důvod jasný: seděli na hromadách uloupené slonoviny. Žádný div, že se chovali nenormálně. Usedl za volant landcruiseru a přikázal Jockovi, aby nastoupil také.
Pohled na hodinky mu řekl, že do desíti chybí několik minut.
Chenga a nákladní vozy potkal na cestě před necelými čtyřmi hodinami. Snad by je mohl dohonit dřív, než se dostanou na dálnici a zmizí. Uvědomil si, že akce byla naplánována velice pečlivě. Určitě mají připravenu únikovou trasu a způsob, jak se zbavit slonoviny. Nastartoval landcruiser a razantně zařadil. „Neutečeš s lupem, ty špinavá svině!“
Nedávná bouřka spláchla cestu na mnoha místech. Voda vyhloubila napříč trasou příkopy hluboké po kolena, v nichž zůstaly obnaženy kameny veliké jako hlavy. Daniel se přes ně hnal tak divoce, že Jock měl co dělat, aby se udržel na sedadle.
„Zatraceně, Danny, zpomal trochu, nebo nás oba zabiješ. Kam to, kčertu, vůbec jedeme? Nač ten spěch?“ Daniel mu vylíčil celou situaci tak stručně, jak to jen šlo.
„Velvyslance se přece nemůžeš dotknout,“ namítal Jock přerušovaně, jak mu právě poskakující vozidlo dovolilo vyrážet slova.
„Jdeš na to špatně. Nakonec ukřižují tebe, člověče.“
„Jdu na to dobře,“ ujišťoval ho Daniel. „Po Johnnyho vzkazu to cítím v morku kostí.“ Ze svahů strže tekly potoky vody, a když se dostali na dno údolí, zpomalili. Dojížděli ke břehu říčního koryta pod úpatím srázu. Vyschlý brod, který nedávno bez potíží přejeli tam a zpátky, nyní zmizel v proudu kalné vody. Přijeli blíž a ve světle reflektorů mlčky hleděli na vodní živel pod sebou.

„Přes tohle nikdy nepřejedem," ustrašeně varoval Jock.
Daniel nechal běžet motor a seskočil do bláta hlubokého po kotníky. Doběhl k okraji zběsilé, blátivě kalné vody. Plavaly v ní drobné kmeny a keře vyrvané z kořenů. Od druhého břehu
Daniela dělilo možná padesát stop. Dolní větve stromu rostoucího poblíž brodu trčely těsně nad hladinu vody a splašený proud po nich občas chňapal. Daniel se přichytil nejdelší z nich a vlezl do proudu. Musel se pevně držet oběma rukama, aby ho neodnesl. Tlak vody byl příliš velký a nohy měl co chvíli nade dnem, ale nevzdal se a doručkoval co nejdál. S
potížemi se postavil, voda mu sahala až do pasu. Větev, které se držel, se ohýbala jako rybářský prut. Namáhavě se vracel ke břehu. Vynořil se do půl těla promočený, s kalhotami přilepenými k tělu a s čvachtající vodou v botách.
„Půjde to," ujišťoval Jocka, když vlezl zpátky do vozu.
„Zešílels?" vybuchl Jock. „Já do toho nejdu."
„V pořádku! Dobře! Máš dvě vteřiny, abys vypadl z kabiny,"
odpověděl Daniel vážně a zařadil nejnižší převod a pohon na všechny čtyři kola.
„Nemůžeš mě tu přece nechat," ječel Jock. „Vždyf se kolem potuluje spousta lvů. Co si tady počnu?"
„To je tvůj problém, kamaráde. Bud zůstaneš, nebo pojedeš."
„Tak dobrá. Jed! Utop nás oba!" Jock kapituloval a sevřel okraje sedadla. Daniel sjel ze břehu do kalné vody. Jel stejnoměrnou rychlostí a brzy jim voda sahala nad úroveň předních kol. Nos toyoty však stále směřoval dolů a vůz se prudce naklonil k ustupujícímu dnu. Když voda dosáhla na rozpálený blok motoru, vyvalil se oblak páry, ze světel zbyla jen matná zář na hladině. Vlna před vozem zakryla kapotu motoru a olizovala čelní okno. Benzinový motor by se už asi zahltil, ale velký diesel je vytrvale tlačil kupředu. Vodazačala natékat do kabiny. Seděli zatopení do poloviny Lýtek.
„Jsi opravdu šílený," křičel Jock a zvedl nohy na přístrojovou desku. Pohyb landcruisereru ztratil plynulost.
Masa vody nadnášela karosérii a přítlačná síla pneumatik na kamenité dno se zmenšila.
„Můj ty bože!" vykřikl Jock, když se na ně ze tmy vyřítil strom i s kořeny. Narazil ze strany na landcruiser, zasáhl jedno z bočních oken a opřel se po celé délce karosérie. Tlak plovoucího kmene je strhl do proudu a začal vozem točit. Po dokončení plné otočky jeho smrtelné objetí pominulo. Konečně plavali volní, ale rychle se potápěli, jak voda vytlačovala vzduch uvězněný v prostorách vozu. Hladina uvnitř stoupala a sahala jim už po pás.
„Lezu ven," vykřikl Jock a opřel se do dveří. Zmocnila se ho panika, když zjistil, že je tlak vody nepustí. „Nejdou otevřít," ječel.
Pak náhle ucítili, jak se kola zase opřela o dno. Proud je zanesl do zátočiny a zatlačil na mělčinu k vnějšímu břehu. Motor stále běžel, upravená roura sání vzduchu s filtrem vybíhala až pod střechu kabiny. Daniel už dávno upravil přívod vzduchu právě pro podobné nouzové případy. Na mělčině se kola chytila na dně a točila je kupředu.
„Vydrž, miláčku," prosil Daniel. „Dostaň nás z toho." A
spolehlivý vůz poslechl. Chvěl se sice a poskakoval, ale táhl je z vody ven. Světla vysvobozená z vodního zajetí znovu zazářila a osvětlila druhý břeh. Proud je zanesl k strmé blátivé lavici a protáčející se přední kola se do ní zuřivě zakousla. Nedaleko po proudu bylo místo s mírnějším spádem břehu a landcruiser se k němu vytrvale plazil. Motor řval, pneumatiky zabořené hluboko do země rvaly ven z podmáčené půdy drny i s kořeny, až se konečně prohrabaly na pevnější podklad.
Zabraly naplno a toyota vyjela z řečiště. Ze všech škvír v karosérii se hrnuly proudy vody jako z vynořující se ponorky a motor vyjádřil radost z vítězství ještě divočejším řevem. Vjeli do monopanového lesa.
„Já žiju," zašeptal Jock. „Aleluja!" Daniel zamířil souběžně s břehem a pomalu, s častým couváním se vymotal mezi vzrostlými kmeny až na cestu. Vyhodil nízký převod a přivedl motor do normálních obrátek. Vyrazili zprudka směrem k odbočce do Mana Pools.
„Kolik jich ještě bude?" ptal se Jock úzkostlivě. Daniel se od chvíle, kdy našel Johnnyho tělo, poprvé usmál. Ale byl to jen krátký a smutný úsměv.
„Čtyři nebo pět. Víc ne," odpověděl. „Nedělní noční projížďka. Co má být?" Zkontroloval čas. Cheng s mrazicími vozy měl před nimi téměř čtyřhodinový náskok. Museli puejet brody ještě dřív, než je zaplavily vody z náhorního plata. Deštěm změklá zem pod monopanovými stromy připomínala teplou čokoládu. Tahle černá zem, vhodná pro pěstování bavlny, byla nechvalně známá tím, že se v ní za dešfů lehce utopilo jakékoliv vozidlo. Laodcruiser klouzal a bořil se, nechávaje za sebou hlubokě koleje rozjetého bahna.
„Před námi je další řeka," varoval Daniel, když se sklon terénu náhle zvětšil a puíbřežní keře sevřely úzkou cestu z obou stran.
„Obleč si plovací vestu." Jock se k němu obrátil a ve světle palubní desky se jeho tvář jevila smrtelně bledá.
„Kéž by tenhle dopadl alespoň stejně jako předcházející!"
vykoktal. „Slibuji padesát otčenášů a deset zdrávast…"
„Přiměřená cena - bude to hračka," ujišťoval ho Daniel, jakmile světla reflektorů olízla brod. V Africe vysoká voda opadne stejně rychle, jako se přihrne. Déšt skončil před dvěma hodinami a celá náhorní rovina již byla téměř bez vody. Na opačném břehu se dala dobře odečíst úroveň nejvyšší vody.
Sahala do výšky možná šesti stop nad současnou hladinu.
Landcruiser tentokrát překonal brod hladce. Voda mu ani nestačila zchladit reflektory a už se triumfálně hrabal na druhý břeh.
„To je síla modlitby," poznamenal Daniel. „Pokračuj, Jocku, ta povodeň z tebe nakonec udělá věřícího člověka." Voda na příštím brodu opadla ještě víc. Sotva zakryla kola a Daniel nemusel ani při projíždění řadit. Po čtyřiceti minutách zastavil před dveřmi bungalovu správce parku v Mana Pools.

Zatímco Jock vytrvale troubil, Daniel bušil pěstmi do dveří.
Správce vyšel nejistým, rozespalým krokem, měl na sobě jen podvlékačky. „Kdo je to?“ zeptal se v nářečí shona štíhlý svalnatý čtyřicátník Isaac Mtwetwe. „Co se, ksakru, stalo?“
„Isaaku, to jsem já,“ vol<zl Daniei. „Dějí se hrozné věci.
Strč si prdel do slušných kalhot, čeká na tebe práce.“
„panny?“ Isaac si stínil oči proti světlu reflektorů. „Jsi to ty, panny?“ Posvítil baterkou Danielovi do obličeje. „Oč jde? Co se přihodilo?“ „Daniel mu plynně odpověděl v jeho jazyce. „Velká skupina pytláků napadla tfibor v Chiwewe. Zabili Johnnyho Nzou i s rodinou a celé osazenstvo.“
„Dobrý bože!“ Isaac se už probral úplně.
„Myslím, že přišli ze Zambie,“ pokračoval Daniel. „A
počítám, že se pokusí překročit Zambezi asi dvacet mil níže po proudu. Musíš sebrat svůj tým a zahradit jim cestu.“ Daniel mu rychle sdělil další údaje, které zjistil: odhadovaný počet pytláků, jejich výzbroj, čas, kdy opustili Chiwewe, a přibližný směr a rychlost pochodu. Pak se zeptal: „Projely tudy mrazicí vozy z Chiwewe? Měly namířeno do Harare.“
„Asi kolem osmé hodiny,“ potvrdil Isaac. „Projeli těsně před tím, než se rozvodnily řeky. Doprovázel je civilista, nějaký Číňan v modrém mercedesu, jeden z kamionů ho táhl na laně. Mercedes se do bláta moc nehodí.“ Isaac se při řeči oblékal. „Co máš v plánu, Danny? Ví.m, že jste byli s Johnnym
Nzou přátelé. Když se k nám připojíš, můžeš si na ty svině aspoň vystřelit.“ Znal dobře Danielovu pověst a uznával ho, třebaže bojovali v buši na opačných stranách. Daniel zavrtěl hlavou.
„Jedu za karniony a mercedesem.“
„Tomu nerozumím.“ Isaac vzhlédl od napůl zavázaných bot a jeho hlas zněl poněkud zmateně.
„Ted není čas na vysvětlování, ale souvisí to s Johnnyho vraždou. Musíš mi věřit, Isaaku.“ Daniel nemohl mluvit o slonovině a velvyslanci Ningovi dřív, než získá důkazy.
„Věř mi,“ opakoval a Isaac přikývl.
„Dobrá, Danny, dostaneme ty parchanty zabijácké, než zmizí za řekou,“ sliboval. „Ty jed dál a udělej, co musíš.“ Daniel opustil Isaáka i s členy jeho týmu na břehu Zambezi.
Nastoupili do rychlého, dvacet stop dlouhého člunu se závěsným motorem Yamaha o výkonu devadesáti koňských sil. Jako většina ostatního vybavení byl člun vysloužilcem z války v buši.
Daniel jel nocí dál na západ po cestě sledující tok Zambezi.
Hloubka kolejí po kamionech se nyní ještě zvětšila. Ve světlech reflektorů vypadaly tak čerstvé, jako by tam někdo jel před několika minutami. Zcela určitě zde vozy projížděly, když už pťestalo pršet. Vzor pneumatik se zřetelně vyjímal v černé hlíně cesty.
Jeden z kamionů zřejmě stále táhl Chengův vůz, protože Daniel našel v opakovaných intervalech stopy po tažném laně. Zátěž je musí hodně zpomalit, uvažoval se zadostiučiněním. Nepochybně je nyní rychle dohánime. Jak upřeně hleděl před sebe, jestli se ve tmě neobjeví červená koncová světla mercedesu, jeho ruka pohladila AK-47, položený mezi sedadly. Jock si všiml jeho gesta a tiše ho varoval: „Neudělej nějakou hloupost, Danny.
Vždyt nemáš jediný důkaz. Nemůžeš jen tak ustřelit velvyslanci hlavu pro pouhé podezření. Zchladni trochu, člověče.“
Zpoždění za konvojem se ukázalo větší, než původně Daniel myslel. Bylo už po půlnoci, když dojeli na křižovatku s asfaltovou dálnicí vedoucí na sever do Chirundu k mostu přes
Zambezi. Směrem na jih pak dálnice šplhala v serpentinách nahoru k Harare, hlavnímu městu Zimbabwe. Na křižovatce zajel
Daniel s landcruiserem k okraji cesty a s baterkou v ruce vyskočil z kabiny. Konvoj velice pravděpodobně zamířil na jih do Harare. Sotva by se odvážili provézt náklad sloního masa a klů přes celnice v Zimbabwe a Zambii. V tomto případě by nemohli spoléhat ani na královské úplatky. Potvrzení svých úvah našel Daniel téměř okamžitě. Pneumatiky obou kamionů i mercedesu přivezly spoustu černého bahna. Blátivá stopa postupně slábla, jak se pneumatiky zbavovaly nánosu zeminy.
„Takže na jih,“ prohodil Daniel, když se nasoukal zpátky za volant. „Míří na jih. Měli bychom je dostihnout každou minutu.“ Zařadil nejvyšší rychlost a sešlápl pedál plynu až k podlaze. Ručička tachometru se přiblížila k údaji 90 mil za hodinu a těžké pneumatiky vozu příšerně svištěly na černém asfaltovém povrchu dálnice. Ještě míli od výjezdu se občas objevovaly hranaté kousky bláta, vypadlé z dezénu pneumatik. Vypadaly jako kostky čokolády.
„Už nemohou být daleko před námi,“ utrousil Daniel, a jen to dořekl, spatřili vpředu světla reflektorů.
Znovu pohladil pažbu samopalu a Jock na něj nervózně pohlédl.
„Prokristovyrány, Danny. Já nechci být pomocníkem při krvavé vraŽdě. Vězení v Chikurubi prý není zrovna pětihvězdičkové ubytování.“ Světla se přiblížila a Daniel zapnul výkonné přídavné reflektory. Zklamaně vzdychl. Čekal, že uvidí známé obrysy mrazírenského j, kamionu s jeho vysokou, zářivě bílou karosérií, ale místo něho se I, ze tmy vyhouplo vozidlo, které ještě nikdy předtím neviděl. Obrovský dvacetitunový kolos MAC táhl neméně objemný vlek se II čtyřmi nápravami. Jak vlastní ložný prostor kamionu, tak i vlek přikrývaly těžké nylonové plachty zelené barvy, s oky přivázanými I! k hákům na bočnicích. Silniční monstrum stálo při okraji dálnice nosem k severu, k mostu v Chirundu.
Kolem obra pobíhali tři muži a provazy upevňovali plachtu.
Světla přijíždějícího landeruiseru je překvapila, zastavili se jako I, opení a bez hnutí hleděli vstříc blížícímu se vozidlu. Dva z nich byli černí Afričané odění do vybledlých kombinéz.
Třetí muž, výrazné postavy, měl na sobě khaki oblek typu safari. I I Jeho snědý obličej zdobily vousy a hlavu jakási bílá pokrývka. Teprve když Daniel přijel blíž, poznal, že jde o úhledně vázaný bílý turban, do jehož závitů měl muž zastrčeny konce pečlivě nanucených vousů. Byl to Sikh. Když

Daniel zpomalil a zastavil před tahačem, Sikh něco vykřiI kl na zbývající dva muže, všichni tři se pak obrátili a spěšně vylezli do kabiny vozu.
„Počkejte okamžik!“ volal Daniel a vyskočil z landcruiseru.
„Chtěl bych si s vámi pohovořit.“ Sikh už seděl za volantem.
„Stůjte!“ křičel rozhodným hlasem a doběhl na úroveň kabiny. Sikh, sedící dobrých pět stop nad Danielovou hlavou, se nahnul z okna a hleděl shora na Daniela.
„Ano. Oč jde?“
„Promiňte, že vás obtěžuji,“ oslovil ho Daniel. „Nepotkali jste cestou dva nákladní vozy?“ Sikh na něho zíral mlčky a Daniel dodal: „Velké bílé nákladní vozy - nemohl jste je přehlédnout. Jely spolu a s nimi pravděpodobně i limuzína, modrý mercedes.“ Sikh zatáhl hlavu zpět do kabiny a vyměnil několik slov se dvěma Afričany v nářečí, kterému Daniel nerozuměl. Zatímco netrpělivě čekal na odpověd, všiml si firemního loga namalovaného na dveřích kabiny. CHETTI SINGH
LIMITED IMPORT EXPORT P.O. BOX 52, LILONGWE MALAWI Malawi byl malý suverénní státeček sevřený mezi třemi daleko většími sousedy: Zambií, Tanzanií a Mosambikem. Malá země hor, řek a jezer jakž takž prosperovala pod vedením osmdesátiletého diktátora Hastingse Bandy. Její obyvatelstvo žilo stejně štastně jako v každém jiném africkém státě stíhaném bídou a tyranií.
„Pane Singhu, strašně spěchám,“ volal Daniel. „Řeknete mi prosím, jestli jste viděl ty kamiony?“ Sikh, zjevně znepokojený, bez meškání vystrčil hlavu z kabiny.
„Jak znáte mé jméno?“ divil se a Daniel ukázal na nápis na dveřích.
„Aha! Jste zřejmě chlapík s bystrým postřehem.“ Sikhovi viditelně spadl kámen ze srdce. „Ano. Moji muži mi připomněli, že jsme skutečně potkali dva vozy asi před hodinou. Jely na jih. Ale mercedes s nimi nebyl. Tím jsem si naprosto jistý.
Žádný mercedes. Absolutně.“ Nastartoval motor tahače MAC.
„Jsem rád, že jsem vám mohl pomoci. Také mám strašně naspěch.
Musím se vrátit domů do Lilongwe. Sbohem, příteli. Hodně štěstí na cestách a dobře dojedte.“ Vesele zamával a tahač se pomalu rozjížděl. Ležérní tón Sikhových slov rozezněl v
Danielovi falešnou strunu. Jak se těžce naložený trajler valil kolem něho, zachytil se jedné z ocelových lišt a vyšvihl se na stupátko na zádi vleku. Nahlížel mezerou mezi lištami korby a plachtou do nákladního prostoru. 86 g Ve světlech stojícího landcruiseru viděl, že vlek je plně naložený jutovými pytli.
Nápis na nejbližším z nich oznamoval: „Sušené ryby. Vyrobeno v…“ Země výroby nebyla čitelná. Nos Danielovi potvrdil obsah
- zápach napůl zkažených ryb byl neobyčejně silný a nezaměnitelný. Tahač zvyšoval rychlost a Daniel raději seskočil. Setrvačná síla ho ještě chvíli hnala kupředu, uběhl tucet kroků a zůstal stát. Hleděl za vzdalujícími se koncovými světly soupravy. Jeho instinkt mu říkal, že zde něco smrdí stejně neodbytně jako samotný náklad pod plachtou, ale nevěděl, co udělat. Zamyslel se. V ohnisku jeho zájmu zůstaly mrazírenské vozy a Ning v merčedesu, ale Sikh se svým monstrem uháněl na opačnou stranu, na sever. Nemohl sledovat oba současně, i kdyby měl důkazy, že případy spolu nějak souvisí.
Ale nic takového momentálně dokázat nemohl.
„Chetti Singly“ opakoval si jméno a číslo poštovní schránky, aby si údaje pevně vryl do paměti. Pak se rozběhl k čekajícímu landcruiseru.
„Kdo to byl?“ chtěl vědět Jock, „a co říkal?“
„Viděl mrazírenské kamiony zhruba před hodinou, směřovaly na jih. Jedeme za nimi.“ Vyjel z odstavného pruhu a s vervou sešlápl plynový pedál. Silnice začala stoupat do kopců vedoucích k centrální vysočině. Rychlost postupně klesala, ale pořád ještě jeli okolo sedmdesáti mil v hodině. Jock od setkání s Chetti Singhem nepromluvil a jeho rysy prozrazovaly vyčerpání a nervozitu. Pohlédl úkosem na Daniela, jako by se chystal protestovat, ale potom si to rozmyslel. Cesta se zvedala do kopců v sérii mírných zatáček. Na výjezdu další zatáčky se před nimi znenadání objevil jeden z mrazírenských kamionů. Jel sotva poloviční rychlostí než landcruiser.
Zdolával prudké stoupání na nízký převod a chrlil oblaka dýmu.
Řidič se držel s vozidlem středové čáry a Daniel neměl dostatek místa na předjeti. Mačkal tlačítko klaksonu a přepínal dálková světla, aby přiměl kamion uhnout ke krajnici, ale marně.
„Uhni, ty bestie vrahounská,“ vrčel Daniel zlostně a znovu na dlouhou dobu podržel spínač houkačky.
„Vydlábni se na to, Danny,“ prosil Jock. „Přeháníš. Uklidni se trochu, člověče.“ Daniel vyjel k levé krajnici, jako by chtěl předjíždět, a znovu zahoukal. V bočním zrcátku uviděl tvář řidiče. Byl to Gomo. Pozoroval Daniela v zrcátku také, ale neudělal nic. aby ho pustil před sebe. Z jeho výrazu se dala vyčíst směs strachu a vzteku nebo také viny a zášti. Záměrně blokoval cestu, a když se ho Daniel snažil předjet po nesprávné straně, přejel na opačnou krajnici.
„Poznal nás,“ syčel Daniel vztekle. „Ví, že jsme se vrátili do Chiwewe a viděli ta krvavá jatka. Tuší, že ho podezíráme, a pokouší se nás zdržet.“
„Poslouchej, Danny. Tohle všechno si jen namlouváš. Jeho chování se dá vysvětlit tuctem jiných důvodů. Já nechci mít nic společného s tímhletím bláznivým podnikem.“
„Na to je příliš pozdě, kamaráde,“ odpověděl Daniel. „At se ti to líbí, nebo ne, už v tom jedeš.“ Daniel prudce zabočil na opačnou stranu a Gomo tentokrát nestačil reagovat dostatečně rychle. Daniel přeřadil a sešlápl plynový pedál naplno. Landcruiser poskočil kupředu a předjel zád kamionu. Stále s plným plynem se vzápětí protáhl škvírou mezi ocelovými bočnicemi a okrajem vozovky a dotáhl se na úroveň kabiny.
Asfaltový povrch však stačil pouze pro vnitřní pár kol, vnější kola už jela po krajnici nebezpečně blízko okraji srázu

spadajícího do údolí Zambezi. Od kol odlétaly gejzíry volného štěrku.
„Danny, ty hovado šílené," řval Jock vztekle. „Oba nás zabiješ. Mám už toho všeho po krk." Landcruiser přibral betonový sloupek dopravní značky varující před nebezpečným klesáním. Značka nárazem odletěla, vůz se nebezpečně zakymácel, ale Daniel nepovolil a sunul se dál podél kabiny těžkopádného kamionu. Gomo shlížel z výše svého posedu na konkurenční vůz. Daniel se nahnul kupředu, aby na něho viděl, a rezolutním gestem ruky mu přikazoval uhnout a zastavit. Gomo přikývl a poslechl. Odbočil s nákladálem doleva a uvolnil cestu landcruiseru.
„Tohle vypadá lépe," pochvaloval si Daniel a vrátil se s vozem zpátky na pevný povrch do mezery, kterou mu Gomo uvolnil. Vlezl do pasti. Obě vozidla byla stále vedle sebe, když Gomo náhle strhl řízení na opačnou stranu. Než stačil Daniel zareagovat, narazil kamion do boku landcruiseru. Střet ocelí skončil ohňostrojem jisker. Hmota kamionu a jeho setrvačnost odhodila podstatně lehčí vozidlo zpátky nakrajnici. Daniel bojoval s řízením, aby zvládl náraz, ale volant mu nezadržitelně klouzal mezi prsty, až si v jednom okamžiku myslel, že má vykloubený palec. Bolest mu vystřelovala až do lokte. Prudce šlápl na brzdu, zpomalil a kamion ho předjel. Když se Danielovi konečně podařilo zastavit, byl landcruiser u samého okraje cesty a pravé přední kolo volně viselo nad srázem. Svíral namoženou ruku a do očí mu vběhly slzy bolesti. Postupně cítil, jak se mu vrací do ruky síla, a s ní se vrátila i zlost. Kamion byl v té době již možná padesát yardů vpředu a rychle se vzdaloval. Daniel zařadil zpátečku a pomalu vycouval na pevný povrch cesty. Levý bok vozu byl poškrábaný, v laku karosérie se objevily lesklé kovové rýhy tam, kde se o ni otřela bočnice kamionu.
„Tak co?" zavrčel Daniel na Jocka. „Potřebuješ ještě nějaký další důkaz? Tohle byl úmyslný pokus odepsat nás. Ién parchant
Gomo je vinen, jako že je peklo." Světla kamionu zmizela za ohbím zatáčky a Daniel se pustil do dalšího stíhání.
„Gemo nás nenechá předjet, to je jasné," obrátil se k Jockovi.
„Musím se dostat za ním do kabiny a vytáhnout ho ven."
„Já s tím rozhodně nechci nic mít," protestoval Jock.
„Zatraceně, proč to nenecháš policii?" Daniel nedbal jeho protestů a rozjel se za kamionem naplno. Po výjezdu ze zatáčky zjistili, že stíhaný vůz je jen pár set yardů před nimi.
Vzdálenost mezi vozidly se rychle zmenšovala. Daniel upřeně pozoroval vozidlo před sebou. Škrábance na jeho boku nebyly zdaleka tak znatelné jako u landcruiseru. Gomo už jel také podstatně rychleji, protože stoupání se před vrcholem kopce zmírnilo. Uzamčené dvojkřídlé zadní dveře mrazicího prostoru zajišťovala silná svislá tyč a jejich okraje lemovalo těsnění z černé gumy. Na levém boku skříně se nacházel ocelový žebřík vedoucí na rovnou střechu k ventilátorům chladicích aparatur pod sklolaminátovými kryty.
„Pokusím se dostat na žebřík," oznámil Daniel Jockovi.
„Jakmile vypadnu ven, musíš převzít řízení." „Se mnou nepočítej, člověče. Jak už jsem řekl, mám toho dost." „Fajn." Daniel se na něho ani nepodíval. „Neřid! Nech vůz tak a nabourej se s ním. Bude na tomhle hnusném světě o jednoho blbečka míň." Daniel zvažoval rychlost a vzdálenost obou přibližujících se vozidel. Otevřel dveře. Závěsy omezující jejich otevření Daniel odstranil již dřív, aby dveře nebránily plnému výhledu při filmování, a tak se křídlo otevřelo naplno a přilehlo ke karosérii. S jednou rukou na volantu se Daniel vyhnul ven. „Vem si volant, je tvůj," vykřikl na Jocka a vytáhl se na střechu landcruiseru, na zraněný palec si ani nevzpomněl. Gomo se právě rozhodl, že jim znovu zablokuje cestu a vybočil doleva. Když se vzdálenost mezi vozidly dostatečně zmenšila, Daniel skočil. Překonal úzkou mezeru snadno, zachytil se příčky žebříku a vytáhl se nahoru dřív než na sebe ocelové boky vozů narazily. V rozptýleném světle reflektorů zahlédl bledou a zpocenou Jockovu tvář. Landcruiser uhnul, zpomalil a rázem se ocitl za bílým kamionem. Jock jel velice nejistě. Nechal vůz dojíždět samovolně, a když mírné stoupání jeho pohyb dostatečně zpomalilo, zajel ke krajnici a zastavil. Daniel se jako opice škrábal nahoru po úzkých příčkách žebříku. Ze zádi vedl po celé délce střechy k ventilátorům ochoz s nízkým zábradlím. Daniel se po čtyřech plazil kupředu a v zatáčkách, kde ho odstředivá síla hrozila strhnout stranou, lehal na břicho a pevně se tiskl k zábradlí.
Trvalo celých pět minut, než se dostal na oddělenou kabinu řidiče. Byl si jistý, že Gomo neví o jeho přítomnosti na střeše, vysoká skříň nákladního prostoru mu bránila ve výhledu dozadu. Kromě toho Gomova sebedůvěra zřejmě pěkně narostla, když konečně odradil landcruiser od dalších pokusů o předjeti. Silnice za kamionem byla totiž prázdná a světla stíhajícího vozu už nebyla v dohledu. Daniel se opatrně přesunul na stranu spolujezdce a pohlédl dolů. Pod dveřmi se nacházela stupačka a masivní držák bočního zrcátka nabízel bezpečný úchyt. Zbývalo jen zjistit, zdali Gomo nezajistil dveře. Neměl žádný důvod, proč by to dělal, utěšoval se
Daniel, když naposled pohlédl na kužely světel běžící před kamionem. Počkal, až cesta zatáčela doleva. Zachytil se ramena zpětného zrcadla a sklouzl přes okraj střechy. Odstředivá síla ho přitiskla na bok kabiny a pomohla mu dostat se bezpečněji dolů. Chvíli kopal nohama do vzduchu, než nalezl pevnou oporu ocelového stupátka. Držel se dál zrcadla a nakukoval bočním oknem do kabiny. Gomo k němu obrátil polekanou tvář a něco vykřikl. Natáhl se, aby dosáhl na zajišťovací páku dveří, ale šířka sedadla pro spolujezdce mu bránila, aby se k ní dostal včas. Kamion sebou divoce smýkl a málem vyjel mimo cestu. Gomo znovu sevřel volant oběma rukama. Daniel trhnutím otevřel dveře kabiny a cpal se dovnitř. Pěst, která dopadla pod jeho levé oko, ho napůl omráčila, ale hned se vzpamatoval, natáhl se k páce ovládání podtlakových brzd a naplno ji zvedl.
Současně zablokovaná kola začala hvízdat a kamion se smýkal po asfaltu dálnice. Gomo vyletěl ze sedačky. Setrvačná síla ho přišpendlila hrudníkem na volant a hlavou narazil do čelního skla tak silně, až se v místě nárazu objevila pavučina prasklin. Následující smyk ho vrátil do sedadla napůl v bezvědomí. Daniel hrábl po volantu a podařilo se mu udržet směr až do úplného zastavení. Kamion zůstal trčet u krajnice s vnějšími koly v příkopu. Když vypnul motor, natáhl se ke dveřím šoféra a otevřel je. Pak chytil Goma za ramena a vystrčil ho prudce z kabiny ven. Gomo sletěl šest stop dolů a skončil na kolenou v příkopu. Na čele mu rostla boule barvy zralých fíků. Daniel seskočil za ním a uchopil ho za límec uniformy.

„Tak to bychom měli.“ Zkroutil límec jako škrtidlo. „Zabil jsi Johnnyho Nzou a jeho rodinu.“
„Prosím, doktore, já nevím, oč jde. Proč bych to dělal?“
Sotva sípal, jak ho Daniel škrtil.
„Lžeš, darebáku. Jsi vinen …“ Gomo šmátral pod blůzou uniformy. V pochvě za pasem měl nůž. Daniel zaslechl cinknutí přezky, a když Gomo odepnul pouzdro, zahlédl i záblesk uvolněné čepele. Pustil límec Gomovy uniformy a odskočil zpátky právě včas. Ostří nože mu prořízlo záhyb košile a jemně škráblo dolní žebra hrudníku. Gomo vyskočil na nohy s nožem v ruce.
„Zabiju tě,“ hrozil a třepal hlavou, aby zahnal závraf po nárazu. Mával zbraní v typickém stylu bojovníků na nože a mířil na Danielovo břicho.
„Zabije tě, ty bílý hovnožroute.“ Vyrazil a ohnal se nožem proti Danielovi. Ten uskočil a čepel zasvištěla snad palec od jeho žaludku.
„Jo!“ Gomo se křečovitě šklebil. „Jen skákej, ty bílý paviáne. Utíkej, malá bílá opičko.“ Znovu se ohnal a donutil Daniela k dalšímu ústupu. Nezbývalo mu než poskakovat a uhýbat ranám. Gomo nyní změnil směr svých pokusů, mířil níže na stehna, potřeboval Daniela zchromit, ale přitom si pečlivě hlídal, aby ho Daniel nemohl chytit za zápěstí. Jak Daniel couval, předstíral, že zakopl. Upadl na jedno koleno a opřel se levou rukou o zem, jako by hledal oporu.
„Jo!“ Gomo ucítil příležitost a vyrazil dokončit dílo, ale
Daniel nabral hrst štěrku a hodil ho Gomovi do obličeje. Byl to starý trik používaný při boji na nože, ale Gomo na něj naletěl. Když mu štěrk zasáhl očí, instinktivně zvedl ruce, aby si chránil obličej, a Danielovi se podařilo mu ruku s nožem zachytit a vykroutit vzhůru. Stáli proti sobě hrud na hrudi, paže s nožem vzhůru nad hlavami. Daniel prudce sklonil hlavu a udeřil Goma čelem do nosu. Gomo zasténal, a když zavrávoral dozadu, Daniel ho okamžitě tvrdě nakopl kolenem do rozkroku. Přímý zásah do genitálií byl i na Goma příliš. Vykřikl a ruka s nožem povolila. Daniel narazil klouby jeho pěsti na ocelovou výztuhu karosérie vozu. Jakmile Gomovi nůž vypadl z bezvládných prstů, Daniel ho bleskově přišlápl a současně přizvedl Goma, který tak ztratil rovnováhu úplně a spadl zády do příkopu. Než se mu podařilo dostat na nohy, stál už Daniel nad ním a tiskl mu špičku nože pod bradu. Hrot se malinko zapíchl do kůže na jeho krku a na stříbrné oceli jako vybroušený rubín zasvítila kapka rudé krve.
„Nehýbej se,“ zavrčel Daniel, „nebo ti podříznu chřtán, hajzle zákeřný.“ Trvalo pár vteřin, než se vydýchal. „Dobře. A ted pomalu vstaň.“ Gomo se postavil a držel si nakopnuté přirození. Daniel ho přitlačil zády k vozu, nepřestávaje nožem ohrožovat jeho hrdlo.
„Máš uvnitř slonovinu, co? Tak se na ni podíváme, kamaráde.“
„Ne,“ sotva slyšitelně odpověděl Gomo. „Není tam ani kousek slonoviny. Nevím, co pořád chcete. Vy jste se snad zbláznil.“
„Kde jsou klíče od zadních dveří?“ dožadoval se Daniel a
Gomo jen zakoulel očima, aniž by pohnul hlavou.
„Mám je v kapse.“
„Pomalu se otoč,“ nařídil Daniel. „Obličejem k vozu.“ Když
Gomo poslechl, Daniel ho bleskově uchopil paží zezadu pod krkem a postrčil ho kupředu, až narazil hlavou na ocelovou bočnici. Vykřikl bolestí.
„Promiň, jestli to udělám znova,“ zašeptal mu Daniel do ucha.
„Ale prasečí kvikot mi zní jako rajská hudba.“ Přitlačil nůž do Lomových zad v místě ledvin právě tak silně, aby přes oděv ucítil jeho hrot.
„Dej sem klíče.“ Přitlačil na nůž trochu víc a Gomova ruka rychle zajela do kapsy. Slabě zacinkaly, když je vytáhl ven. Aniž by uvolnil škrtící chvat, strkal Daniel Goma před sebou k zadním dveřím.
„Odemkni!“ vyštěkl. Gomo zasunul klíč do zámku a mechanismus povolil hned na první pokus.
„Dobře. A nyní vezmi z opasku pouta,“ rozkázal. Každý strážce ve službě nosil ocelová pouta povinně.
„Nasad si jeden náramek na pravou ruku,“ pokračoval Daniel,
„a dej mi klíč.“ S pouty visícími na zápěstí mu Gomo přes rameno podal klíč. Daniel ho strčil do kapsy a zaklapl druhý náramek kolem ocelové výztuhy boční stěny. Nyní, když byl Gomo spolehlivě připoután ke konstrukci vozu, Daniel uvolnil stisk a otočil klikou dveří. Rázně je otevřel dokořán. Z útrob lednice na něho dýchl mrazivý vzduch naplněný nepříjemným pachem odleželého sloního masa. Uvnitř byla tma. Daniel vyskočil na plošinu a našel vypínač. Zářivka u stropu zamrkala a zalila mrazicí prostor studenou modrou září. Kusy rozřezaných sloních těl s pruhy bílé jinovatky visely v řadách na hácích uchycených na stropních kolejnicích. Tuny masa těsně namačkaného tvořily téměř pevnou stěnu a Daniel viděl jen první řadu. Poklekl a zkontroloval mezeru nad podlahou. Na ocelovém dně lednice našel zmrzlou krev, ale nic víc. Cítil, jak mu zatrnulo v ledví, čekal, že pod zavěšenými kusy masa objeví sloní kly. Těžce vstal a protlačil se dovnitř. Chlad mu skoro nedovolil dýchat a dotyky mraženého masa byly nepříjemné až odporné. Přesto se dral dál, rozhodnutý stůj co stůj najít ukrytou slonovinu. Po deseti minutách to vzdal. V celém nákladním prostoru nenašel nic, kam by se dal tak objemný kontraband ukryt. Seskočil na cestu. Oblečení měl ušpiněné, ale nedbal na to a po čtyřech lezl pod rám kamionu v naději, že by tam mohla být nějaká tajná skryš. Když konečně vylezl,
Gomo se zajíkal smíchy. „Žádná slonovina, co? Neříkal jsem vám? Nic. Přepadl jste státní vozidlo a zbil státního zaměstnance. Pěkně jste si zavařil, bílý hochu.“
„Ještě jsme neskončili,“ připomněl mu Daniel rázně. „A
neskončíme, dokud mi nezazpíváš písničku, písničku o tom, co jste s Číňanem udělali se slonovinou.“
„Žádná slonovina,“ opakoval Gomo. Daniel ho chytil za rameno a obrátil znovu tváří k nákladáku. Jediným zručným pohybem uvolnil pouto od karosérie, zkroutil mu ruce za záda a náramek zaklapl i na druhém Gomově zápěstí.
„Fajn, brácho,“ utrousil zlověstně. „Půjdeme tam, kde se nám bude lépe pracovat.“ Přitlačil Gomovi spoutané ruce mezi

lopatky a vedl ho k předku kamionu. S rukama za zády ho připoutal k nárazníku mezi ret7ektory. Gomo byl bezmocný.
„Johnny Nzou byl můj přítel.“ Daniel ta slova téměř šeptal.
„Ty jsi znásilnil jeho ženu a dvě malé dcerky. Rozbils jeho synovi hlavu o stěnu a zastřelils Johnnyho …“
„Ne, já ne. Já nic nevím,“ zavřeštěl Gomo. „Já nikoho nezabil. Žádná slonovina, žádné zabíjení…“ Daniel tiše pokračoval, jako by Gomo nic neřekl.
„Musíš mi věřit, když ti říkám, že už se těším, co s tebou udělám. Pokaždé když vykřikneš, vzpomenu si na Johnnyho a bude mi dobře.“
„Nic nevím. Jste blázen.“ Daniel zasunul nůž pod Gomův opasek a prořízl ho. Khaki kalhoty mu kousek sjely a zůstaly viset na kyčlích.
„Kolik žen jsi měl, Gomo?“ zeptal se. „Čtyři? Pět? Kolik?“
Nařízl horní okraj kalhot, spadly mu až na kotníky. „Myslím, že by si tvé ženy přály, abys mi pověděl o slonovině, Gomo.
Určitě by tě přesvědčily, abys mi řekl i o tom, jak zemřel
Johnny Nzou.“ Daniel stáhl Gomovy slipy na kolena.
„Hledme, co to tady máš?“ Zasmál se chladně. „Už vidím, jak budou tvé ženy brzy strašně nešfastné, Gomo.“ Daniel uchopil přední cípy Gomovy košile a roztáhl je tak prudce, až se utrhly knoflíčky a odletěly kamsi do tmy mimo světla reflektorů. Oba díly košile mu pak shrnul přes ramena dozadu.
Gomo před ním stál po kolena nahý. Hrudník a břicho mu kryl hustý černý koberec chlupů. Pod břichem se v trsech kudrnaté plsti mohutně vyjímaly odznaky jeho mužství.
„Tak spust tu písničku o slonovině a panu Ningovi,“ vyzval ho Daniel a plochou čepele vytáhl ven Gomův svěšený penis.
PÍSEf Gomo zalapal po dechu a pokusil se uniknout chladivému doteku kovu, ale mříž chladiče ho tlačila do zad. Nebylo kam uhnout.
„Mluv, Gomo! Řekni aspoň sbohem svému matondo.“
„Zešílel jste,“ sípal Gomo. „Nevím, co chcete.“
„Nic víc než ufiknout tohle,“ pokračoval Daniel. Tlustá měkká hadice visela přes ostří nože. Připomínala chobot právě narozeného slůněte: tmavě černý, protkaný uzly žil a s chomáčem svraštělé kůže na konci.
„Zbavím tě toho přívěsku a donutím tě ještě, abys ho na rozloučenou políbil.“
„Já nezabil Johnnyho Nzou.“ Gomovi se zlomil hlas. „To já nebyl.“
„A co jeho ženu a děti? Seznámils je s tímhle velkým hnusným klackem?“
„Ne. Zbláznil jste se? Já nic…“
„Podívej, Gomo. Stačí jen trochu otočit nožem, asi takto…“ Daniel vytočil zápěstí a pozvedl ostří. Jemná kůže nepatrně povolila, nebylo to nic víc než šrábanec, ale Gomo zaječel hrůzou.
„Přestaňte,“ blekotal. „Povím vám to. Ano, řeknu vám všechno, co vím. Jen prosím přestaňte!“
„Dobře. Pověz mi o Chetti Singhovi…“ Daniel vyslovil to jméno s naprostou jistotou. Byia to návnada a Gomo na ni skočil.
„Ano, řeknu vám o něm, když mě nepořežete. Prosím neřežte mi ho.“
„Armstrongu!“ Daniela vyrušil známý hlas. Vůbec neslyšel, kdy k ním Jock s Iandcruiserem přijet, musel v tom čase prohledávat mrazicí prostor kamionu. Nyní Jock stál v okrajovém polostínu jeho světel.
„Nech ho, Armstrongu!“ Jockův hlas byl drsný a rozhodný.
„Jdi pryč od toho muže!“ přikázal.
„Ty se odtud klid,“ utrhl se na něho Daniel. Ale Jock popošel blíž a Daniel ke svému překvapení uviděl v jeho rukou samopal. Zacházel s ním s naprostou samozřejmostí a jistotou.
„Nech ho být,“ rozkázal Jock. „Zašeis daleko - příliš daleko.“
„Ten muž je zločinec a vrah,“ protestoval Daniel, ale namířená zbraň ho donutila ustoupit. Jock mířil na jeho břicho.
„Nemáš jediný důkaz. V kamionu žádná slonovina není,“ odpověděl Jock. „Nemáš nic.“
„Už se málem přiznal,“ namítl Daniel zlostně. „Jen kdyby ses do toho nepletl …“
„Mučil jsi ho,“ opáčil Jock stejně vztekle. „Bodejt by se nepřiznal, když měl nůž na přirození. Má svá práva, a ty mu je nebudeš upírat. Ted ho odvaž a nech ho jet!“
„Ty citlivko milosrdná,“ soptil hněvem Daniel. „Tohle tady není člověk, je zvíře …“
„Je to lidská bytost,“ oponoval Jock. „Já musím zakročit.
Kdybych jen přihlížel, budu stejně vinen jako ty. A já nechci strávit příštích deset let ve vězení. Pust ho!“
„Nejdřív se přizná, jinak mu ufiknu koule.“ Danil sevřel jeho šourek a potáhl, volná kůže se natáhla jako pružná lesklá guma. Daniel výhrůžně zvedl nůž. Gomo vykřikl a Jock pozvedl samopal a vystřelil. Mířil stopu nad Danielovu hlavu. Výšleh z hlavně učesal Danielovy husté kučeravé vlasy zplihlé potem.
Ustoupil pár kroků zpátky a zacpával si uši.
„Já tě varoval, Danieli.“ Jock měl zarputilý výraz. „Dej mi klíče od pout.“ Daniel byl ještě otřesen prvními výstřely, když Jock vypálil znovu a tentokrát kulky přeoraly štěrk mezi Danielovýma nohama.
„Myslím to vážně, přísahám. Zabiju tě, Danny, jestli mě budeš dál tahat do svého bláznivého dobrodružství.“
„Viděls přece Johnnyho…“ Daniel vrtěl hlavou s rukama stále na uších, střelba ho částečně ohlušila.
„Viděl jsem také, jak jsi hrozil tomuto muži, že ho vykastruješ. To stačí. Dej sem klíče, nebo příští dávku dostaneš do kolena.“ Daniel viděl, že to myslí vážně, a neochotně mu klíče podal.
„V pořádku. A ted se pěkně postav stranou,“ nařizoval dál.
Jednou rukou odemkl zámek náramku na Gomově ruce a podal mu klíč, nepřestávaje přitom mířit na Danielovo břicho.

„Ty zasraný idiote," zuřil Daniel. „Ještě minutku a měl jsem ho. Zjistil bych, kdo zabil Johnnyho a co se stalo se slonovinou." Gomo si uvolnil pouto na druhé ruce, spěšně natáhl kalhoty a zapnul košili. Nyní, když byl volný a oblečený, vrátila se mu statečnost. „Má hovno!" řekl hlasitě a vyzývavě. „Nic jsem neřekl. Nevím, co se stalo Johnnymu Nzou.
Když jsem odjížděl z Chiwewe, byl naživu ."
„Dobrá. Tohle všechno můžete říct policii," zastavil ho Jock.
„Dovezete mě do Harare. Doneste mi z landcruiseru tašku a kameru. Jsou na předním sedadle." Gomo spěchal zpátky k landcruiseru.
„Poslyš, Jocku. Dej mi jen pět minut," prosil Daniel, ale
Jock ho odbyl ledabylým mávnutím samopalu.
„My jsme spolu skončili, Danieli. První, co udělám, bude, že všechno nahlásím policii v Harare. A řeknu jim to přesně." Gomo se vrátil ověšený Jockovou videokamerou a plátěnou kabelou. „Ano. Povíte policii, že jste viděl, jak mi chtěl tenhle bílý hovnožrout uříznout ocas," vykřikoval. „heknete jim, že žádnou slonovinu nenašel a…"
„Nastupte si," přerušil ho Jock, „a nastartujte." Gomo uposlechl, a když odcházel, Jock se obrátil k Danielovi.
„Lituji, Danny. Zůstaneš sám. Já už ti víckrát pomáhat nebudu.
Když se mě budou ptát, budu svědčit proti tobě. Musím si hlídat vlastní zadek."
„Ty nepřestaneš být posera," zavrtěl hlavou Daniel. „Ale když tak stále meleš o spravedlnosti - co Mavis a Johnny?"
„To, cos předváděl ty, nemá nic společného se spravedlností,"
Jock zvýšil hlas. „Hrál sis na šerifa, policejní oddíl a nakonec i na kata. Tohle není spravedlnost, to je msta. Já v ní nechtěl mít účast. Moji adresu máš a peníze, které mi dlužíš, mi můžeš poslat. Tak se měj, Danny. Je mi líto, že to takhle končí." Vylezl do kabiny a posadil se na místo spolujezdce. „Nepokoušej se nás znovu zastavit." Zamával samopalem.
„Umím s tím zacházet." Zabouchl dveře a Gomo vyjel s kamionem na dálnici.
Daniel zůstal stát ve tmě a hleděl za červenými rubíny koncových světel kamionu, dokud nezmizely v zatáčce. V uších mu stále zvonily nedávné výstřely, bylo mu nevolno a cítil slabou závrat. Vracel se k místu, kde Jock nechal stát landcruiser, a trochu kulhal. Těžce se posadil na sedadlo.
Zlost s ním ještě chvíli lomcovala. Měl vztek na Chenga a jeho komplice, na Goma a nejvíc na Jocka a jeho zásah. Ale zloba pomalu vyprchávala a nastoupila vážnost vlastní nepříjemné situace, do které se dostal. Vyslovil obvinění a nemá pro ně důkazy. Poškodil státní majetek, ohrozil životy, dopustil se vážného útoku na státního úředníka a málem mu způsobil těžkou újmu na zdraví. Mohli by ho dostat na tucet paragrafů. Pak ale znovu pomyslel na Johnnyho a jeho rodinu a vlastní potíže ztratily důležitost.
„Chybělo už tak málo a věděl bych všechno," litoval hořce.
„Dalších pět minut s Gomem a měl bych je v hrsti." Musel se rozhodnout, co podnikne dál, ale bolela ho hlava a nebyl schopen soustředit se na logické úvahy. Nemělo smyslu stíhat znovu Goma. Byl ted na koni a navíc se mu nějakým způsobem podařilo zbavit slonoviny. Jaké další možnosti ještě zbývají?
Samozřejmě že Ning Cheng Gong byl klíčem k celé zápletce. Ale jediné stopy, které zbyly poté, co slonovina zmizela, byl
Johnnyho kryptický nápis a otisk podrážky v jeho kanceláři.
Pak tu byl ještě Chetti Singh. Gomo vlastně přiznal, že ho zná. Co mu odpověděl, když ho Daniel zkoušel a uvedl mu Sikhovo jméno? „Ano, řeknu vám o něm, když mě nepořežete…"
Zbývala také banda pytláků. Rád by věděl, jestli se Isaakovi podařilo dostat se včas k Zambezi a zastavit je. Issac neměl podobné zábrany jako Jock a s Johnnym byli také přátelé. Ten už bude vědět, jak dostat infoňnace z chyceného pytláka.
Zavolám z policejní stanice v Chirundiu do Mana Pools, rezolutně zakončil úvahy a nastartoval. Otočil vůz do opačného směru a vracel se. Policejní stanice u mostu v Chirundu byla blíž než Karoi. Měl by na policii ohlásit, co se stalo, a zařídit, aby se pátrání rozběhlo co nejdříve. Policie se také musí dozvědět o Johnnyho poznámce a krvavých stopách na podlaze. Hlava ho nepřestávala bolet. Zastavil a v lékárničce našel pár tablet panadolu. Zapil je několika hlty kávy z termosky. Po chvilce jízdy začala bolest ustupovat a Danie!
mohl urovnat své myšlenky. K mostu v Chirundu dojel kolem čtvrté hodiny ranní. Na stanici měl službu jediný desátník.
Seděl za stolem s hlavou opřenou v dlaních a spal tak tvrdě, že s ním musel Daniel několikrát zatřást, než se probudil. Chvíli nechápavě hleděl opuchlýma červenýma očima na Daniela, pak zamrkal a zvedl hlavu.
„Chtěl bych ohlásit vraždu, mnohonásobnou vraždu." Daniel zahájil dlouhý pracný proces rozhýbávání úřední mašinérie.
Když viděl, že desátník váhá, co má udělat, poslal ho pro náčelníka do rondavelu za budovou stanice. Po dlouhé době se dostavil seržant v kompletní uniformě včetně opasku Sama
Browna a čepice. Ještě napůl spal.
„Zavolejte CID v Harare," nabádal ho Daniel. „Musí vyslat jednotku do Chiwewe."
„Nejdřív musíme sepsat protokol," trval na svém seržant.
Zapadlá venkovská stanice si nemohla dovolit luxus psacího stroje. Seržant sepisoval Danielovu výpověd kostrbatým dětským písmem. Jak v duchu vyslovoval každé jednotlivé písmenko, rty se mu neslyšně pohybovaly v opakovaném diktátu. Daniel chtěl převzít propisku a napsat text sám.
„Sakra, seržante. Tam leží mrtví lidé, a zatímco my tu sedíme, vrazi utíkají pryč." Ale seržant dál nevzrušeně psal své slohové cvičení a Daniel jen obracel oči v sloup. Mělo to však i určitou výhodu, při tempu, jakým diktoval, mohl pečlivě formulovat svoji výpověd. Sestavil časový snímek včerejších událostí: čas, kdy opustil Chiwewe a řekl sbohem

Johnnymu
Nzou, čas, kdy našel stopy nájezdníků a rozhodl se pro návrat do parku s varováním. Uvedl také okamžik, kdy na cestě potkal mrazírenské vozy v doprovodu velvyslancova mercedesu.
Popsal svůj rozhovor s velvyslancem Ningem a zaváhal, nemá-li se zmínit o krvavých skvrnách, kterých si všiml na jeho kalhotách. Mohlo by to vypadat jako obvinění.
„Čecrt vem protokol," rozhodl se a dopodrobna popsal modré kalhoty včetně sportovních bot se vzorem na podrážkách, který připomíná rybí šupiny. Pocítil smutné zadostiučinění, když pokračoval v líčení svého návratu do Chiwewe. Nezapomněl na poznámku v Johnnyho ruce ani na otisk podrážky s rybím vzorerr na podlaze kanceláře. Nijak se v této souvislosti nezmínil o tchajwanském velvyslanci, at si policie utvoří svůj vlastní názor. Potíže nastaly, když měl vylíčit své pronásledování mercedesu a obou mrazicích kamionů. Musel uvést nějaký motiv bez toho, aby sám sebe obvinil z nezákonného postupu a příliš zřetelně poukázal na roli Ning Cheng Gonga.
„Jel jsem za konvojem, abych se zeptal, jestli něco neví o zmizelé slonovině," diktoval. „Nepodařilo se mi však dostihnout velvyslance Ninga a vedoucí kamion. Mluvil jsem jen se strážcem Gomem, řidičem druhého kamionu, kterého jsem dojel na Karojské cestě. Popřel, že by o celé události něco věděl, a dovolil mi prohlédnout náklad. pádnou slonovinu jsem nenašel." Nutil se, aby tohle přiznal, ale musel se pojistit proti nařčení, které by Gomo mohl proti němu později vznést.
„Pak jsem dospěl k názoru, že je mou povinností dostavit se na nejbližší policejní stanici a ohlásit smrt vrchního strážce v Chiwewe, jeho rodiny a osazenstva parku, spálení budov a zničení jiného státního majetku." Konečně mohl Daniel výpověd podepsat. Bylo už dávno po rozednění, když policista vyhověl
Danielovu naléhání a zavolal do vedení CID v Harare.
Následovala dlouhá slovní výměna mezi místním velitelem a celou řadou postupně starších detektivů v Harare, kteří si ho předávali jeden druhému. Daniel jen zatínal zuby.
„AWS," opakoval tiše. „Africa Wins Againí" - Afrika zase vítězí. Konečně rozhodli, že seržant pojede do tábora v Chiwewe se služebním landroverem a tým detektivů odletí z
Harare letadlem a přistane na provizorní přistávací dráze parku.
„Chcete, abych jel do Chiwewe s vámi?" zeptal se Daniel, když seržant konečně skončil telefonování a začal s přípravami na expedici do parku. Seržant se zatvářil rozpačitě. Nedostal z CID žádné instrukce, jak naložit se svědky.
„Nechte nám adresu a telefonní číslo. Zavoláme vám, kdybychom vás potřebovali," vyřešil problém po dlouhém zamračeném uvažování.
Daniel cítil velké ulehčení, že je zase volný. Od chvíle, kdy přijel na policejní stanici, měl spoustu času na zvážení situace a vymyšlení plánu, jak se pojistit pro všechny možné alternativy. Měl by se co nejdříve spojit s Isaakem. Jestli chytil někoho z pytláků, bude to pořád nejkratší směr k Ning
Cheng Gongovi. Ale musí promluvit s Isaakem dřív, než předá zajatce policii.
„Mohl bych použít váš telefon?" požádal desátníka poté, co velitel stanice se skupinou uniformovaných policistů odjeli v zeleném landroveru do Chiwewe.
„Policejní telefon," vrtěl desátník hlavou, „není veřejný telefon." Daniel vytáhl zelenou bankovku v hodnotě deseti zimbabwských dolarů a položil ji před něho na desku stolu. „Je to jen místní hovor," vysvětloval. Bankovka zmizela jako zázrakem a desátník s úsměvem pokynul k aparátu. Daniel získal přítele. Isaac odpověděl na zavolání téměř okamžitě, jakmile ústředna v Karoi hovor přepojila do Mana Pools.
„Isaaku," vyhrkl Daniel a vydychl si. „Kdy jste se vrátili?"
„Před minutou jsem vstoupil do kanceláře," odpověděl Isaac.
„Není to ani deset minut, co jsme se vrátili. Mám jednoho muže zraněného. Museli jsme ho dopravit do nemocnice."
„Takže jste se s nimi utkali?"
„Ano, utkali. Přesně jak jsi říkal, Danny, velká banda a pěkní hajzli."
„Chytili jste někoho z nich?" ptal se Daniel dychtivě dál.
„Jestli se ti podařilo pár sebrat, jsme pod střechou a pěkně v suchu."
Isaac Mtwetwe stál u kormidla dvacet stop dlouyf v, hého útočného člunu a plul tmou dolů po řece. Jeho muži se krčili na podlážce pod lubem člunu, zachumlaní do teplých pláštů.
Vítr vyvolaný rychlou jízdou znásoboval chlad říční mlhy.
Závěsný motor běžel nestejnoměrně a co chvíli vynechával. Už podruhé musel Isaac nechat člun volně splývat s proudem a odejít na zád, aby ho přiměl k poslušnosti. Potřeboval by řádnou generálku jako sůl, ale stále se nedostávalo dost cizí měny na dovezení náhradních dílů. Dokázal znovu motor uvést do chodu a vyrovnal příd po proudu. Tlustý srpek měsíce vystrčil růžek nad tmavé stromy lemující břehy Zambezi. Slabé měsíční světlo však Isaakovi stačilo, aby rozjel člun na nejvyšší rychlost. Třebaže důvěrně znal každý zákrut řeky po délce padesáti mil až dolů do Tete a k hranicím s Mosambikem, mělčiny a skalnaté výčnělky byly příliš složitým oříškem i pro něho, aby si dovolil jimi projet za úplné tmy. Měsíční zář proměnila mlhu nad vodou v zářivý perlový prach a hladinu otevřené vody obdařila svitem leštěného obsidiánu. I když pluli rychle, tlumený hukot motoru téměř nebylo slyšet.
Připlouvali k hrochům, kteří se pásli na příbřežním rákosu, a monstrózní obojživelníci si jich všimli, až když se plavidlo dostalo na jejich úroveň. V panice sjížděli v strmém toboganu kluzkých stezek z břehu do řeky a ve fontánách explodující vody mizeli pod hladinou. Hejna kachen nocující v zátočinách a mrtvých ramenech je v plachosti daleko překonávala. Blízkost člunu je zvedala z rákosí a jejich siluety se míhaly proti vycházejícímu měsíci. Isaac věděl naprosto přesně kam jet. Za války v buši byl nezávislým bojovníkem a při nájezdech na farmy bílých a přepadech táborů bezpečnostních sil režimu Iana
Smithe překročil velkou řeku nesčetněkrát. Znal dobře všechny finesy a triky pytláků. Z některých bývalých

spolubojovníků se časem stali pytláci, změnili se v novodobé nepřátele a Isaac je nyní nenáviděl stejně jako kdysi Selouskě skauty nebo rhodesijskou lehkou pěchotu. V úseku od Chirundu do Mana Pools byla Zambezi široká přes půl míle. Nájezdníci nutně potřebovali čluny, aby překonali mocný zelený proud. Sháněli je stejným způsobem, jak to kdysi dělali partyzáni - od místních rybářů. Zambezi živila kočovnou populaci rybářů, kteří si stavěli vesnice na jejím břehu. Byla to jen provizorní sídliště, protože rytmus jejich životům udávala měnící se nálada řeky. V průběhu roku museli sledovat migraci hejn tilapií, tygřích ryb a ostnatých okounů, kterými se živili, a při povodních, kdy voda zatopila příbřežní roviny, byli nuceni odstěhovat se do výše položených míst. Tak vždy po několika měsících kmen opustil své provizorní rákosové chýše s rámy na sušení ryb a čadivými ohni a zanechal je zkáze.
Součástí Isaakových povinností se stalo také monitorování pohybu lidí od řeky, protože využívání toku mělo významný vliv na jeho ekologii. Když v nočním vzduchu ucítil kouř ohně a pach sušených ryb, přiškrtil motor a tiše zamířil k severnímu břehu. Pokud pytláci přešli ze Zambie tady, určitě se sem vrátí. Zápach ryb zesílil. Nízko nad hladinou se táhly pruhy kouře a mísily se s mlhou. Na břehu, v řadě šikmo k řece, stály čtyři chýše se střapatými došky na střechách. Pod nimi na úzké pláži ležely vytaženy čtyři dlouhé dlabané kanoe.
Isaac zamířil k pláži a vyskočil na břeh. Zbytek osádky zůstal v člunu. Z nízkého vchodu krajní chýše vylezla stařena. Měla kolem pasu jen kůži z antilopy lechve, na hrudi jí plandaly prázdné seschlé prsy.
„Zdravím vás, matko," uctivě pozdravil Isaac. Vždy se snažil s lidmi od řeky vycházet v dobrém.
„Ráda tě vidím, synku," uculovala se stařena a Isaac ucítil štiplavý pach konopí. Lidé kmene Batonka roztloukli tuto rostlinu na kaši, smísili ji s čerstvým kravským lejnem a ze směsi uhnětli kobližky, které sušili na slunci. Získali tak kvalitní tabák do svých hliněných dýmek s rákosovými troubeli.
Vláda jim udělila zvláštní výjimku, aby mohli pokračovat v tradičním stylu života. Zvyk praktikovaly hlavně staré ženy kmene.
„Jsou všichni vaši muži v chýších?" zeptal se Issac tiše.
„A všechny čluny na břehu?" Stařena se nejdřív vysmrkala.
Přimáčkla palcem jednu nosní dírku a z druhé vyletěl do ohně proud stříbřité substance. To, co jí ulpělo na horním rtu, setřela dlaní.
„Všichni moji synové i jejich ženy spí a děti jsou s nimi," zakdákala.
„Neviděla jste žádné cizí muže se zbraněmi, kteří by chtěli převézt přes řeku?" vyzvídal Isaac. Stařena zavrtěla hlavou a poškrábala se.
„Neviděli jsme žádné cizince."
„Vážím si vás, matko," rozloučil se Isaac formálně a vložil jí do nastavených pařátů malý papírový sáček cukru.
„Mír s tebou." Odběhl zpátky ke člunu, nastartoval motor a muži z posádky odvázali člun a naskákali do něho. Další vesnice ležela tři míle dolů po vodě. Isaac znovu vyšel na břeh. Náčelníka této vesnice znal osobně a našel ho, jak sedí sám u ohně, nad kterým se sušily ryby. Kouř udržoval v uctivé vzdálenosti pištící mrak komárů. Před dvaceti lety mu krokodýl utrhl jednu nohu, ale přes tento handicap patřil stále k nejodvážnějším člun ům na řece. Isaac ho pozdravil, dřepl si vedle něho k ohni a podal mu balíček cigaret.
„Sedíš sám, Babo. Proč nespíš? Trápí tě něco?"
„Starému muži zbývá spousta vzpomínek a ty ho trápí," odpověděl vyhýbavě.
„Jako třeba ozbrojení cizinci, kteří se dožadovali převozu ve tvých kanoích?" zeptal se Isaac. „Dals jim, co chtěli, Babo?" Náčelník zavrtěl hlavou. „Jedno děcko je zahlédlo, jak jdou přes zátopovou rovinu, a běželo varovat vesnici. Stihli jsme ukryt kanoe v rákosí a utéct do buše."
„Kolik jich bylo?"
„Stary muž dvakrát zvedl roztažené prsty obou rukou. „Byli to tvrdí muži s puškami a tvářemi jako lvi," zašeptal. „Báli jsme se."
„Kdy se to stalo?" pokračoval ve výslechu Issac.
„Předminulou noc," odpověděl náčelník. „Když nenašli ve vesnici žádné lidi ani žádné čluny, byli moc zlí. Křičeli na sebe a mávali puškami, ale nakonec odešli." Kývl bradou na východ po proudu. „Ted se bojím, že se vrátí. Proto jsem vzhůru, zatímco vesnice spí."
„Lidé kmene Mbepura ještě táboří na místě zvaném Red
Birds?" zeptal se Isaac na závěr a náčelník přikývl.
„Díky, stary otče." Místo dostalo své jméno „Red Birds" -
Červení ptáci - podle hejn opeřenců s karmínově zbarvenou hrudí, kteří se živili včelami a hloubili svá hnízda v kolmých hliněných březích vytvořených erozí řeky. Vesnice Mbepura ležela na severním břehu naproti hliněnému útesu ptačí kolonie. Isaac se blížil s motorem bublajícím při tichém volnoběhu, nechávaje člun snášet proudem. Všichni jeho muži byli ve střehu. Odložili již teplé pláště a dřepěli ve člunu se zbraněmi v pohotovosti. Krátký záběr motoru postrčil člun blíže ke břehu. Vesnice Mbepura se podobala předcházejícím osadám, tvořilo ji několik ježatých chatrčí postavených blízko vody. Zdála se být opuštěná. Ohně pod sušáky dohořely a kotvící kůly trčely z mělkého blátivého kotviště prázdné, bez kanoí. Lidé kolem řeky plně záviseli na lodicích, byl to jejich nejcennější majetek. Isaac nechal dál člun splývat s proudem a teprve kus pod vesnicí spustil motor naplno a vyjel zpátky doprostřed Zambezi a dál k jižnímu břehu. Jestli gang překročil řeku na tomto místě, určitě se sem při zpáteční cestě zase vrátí. Isaac natočil ciferník hodinek k měsíci a zkontroloval čas. Podělil vzdálenost z Chiwewe přibližnou pochodovou rychlostí a přidal něco na pravděpodobné zdržení způsobené potížemi s těžkým nákladem uloupené slonoviny.
Pohlédl k měsíci. Začínal blednout, nepochybná známka blížícího se svítání. Příchod nájezdníků se dal očekávat kdykoliv během následujících dvou tří hodin.
„Kdyby se mi tak podařilo najít místo, kam ukryli kanoe,"

bručel si pro sebe. Ve vesnici Mbepura zrekvírovali pytláci zřejmě ce lou flotilu lodic. Upamatoval se na svou poslední návštěvu ve vesnici. Tehdy tam viděl sedm nebo osm plavidel. Lodice, vydlabané z jednoho kusu kmene stromu kigelia, byly vratké a pro plavbu napříč řekou se do jedné nevešlo víc než šest až sedm pasažérů. Banda zřejmě odvlekla zároveň i muže z vesnice, aby jim dělali veslaře. Plavba v kanoi vyžadovala velkou zručnost a zkušenost, protože při plné zátěži bylo plavidlo špatně ovladatelné. Issaac počítal s tím, že veslaře drží na druhém břehu pod dozorem.
„Zkusíme kanoe najít," rozhodl se Isaac. Otočil člun k jižnímu břehu a sjel trochu níž, kam je pravděpodobně proud snesl. Když našel vjezd do laguny, zajel přídí do hustého porostu papyru, který kryl její ústí. Vypnul motor a muži se rukama přitahovali za tuhé papyrové stonky, aby člun dostali hlouběji do houštiny. Isaac stál na přídi a pádlem sondoval hloubku. Jakmile se ocitli v dostatečně mělké vodě, Isaac s jedním mužem z posádky přebrodili vodou na břeh. Zbytek mužstva zůstal u člunu. Na břehu se rozdělili. Isaac poslal svého společníka po proudu, aby se poohlédl po kanoích nebo po stopách větší skupiny lidí, a sám se vydal opačným směrem, proti proudu. Šel v mlze svižně a tiše jako přízrak. Odhadl situaci dobře, protože neušel ani půl míle, když ucítil kouř.
Vůně byla příliš silná, aby se sem dostala přes vodu z vesnice na druhém břehu široké řeky, a Isaac věděl, že jižní břeh není v těchto místech obydlen. Byl už součástí národního parku.
Tiše se blížil ke zdroji kouře. Terén v těchto místech spadal prudce do vody a právě v červeném jílu srázného břehu si hloubili svá hnízda včelojedi. V jednom místě narušovala sráz ryha zarostlá vegetací. Úzká zátočina, do které ústil potok, byla jako stvořená pro přístaviště. Slabé světlo začínajícího rozbřesku stačilo Isaakovi, aby právě tak dohlédl na svah pod sebou. Kanoe byly vytaženy vysoko na břehu, takže ze člunu na řece nebyly viditelné. Isaac jich napočítal sedm - celá flotila z vesnice Mbepura na protějším břehu. Poblíž u dvou malých ohňů polehávali veslaři. Kožešiny, které měli na sobě, si na ochranu před moskyty přetáhli přes hlavy a v šeru vypadali jako těla v márnici. U každého z ohňů seděl jeden pytlák se samopalem v klíně. Hlídali, aby se některý z veslařů nevypařil i s kanoí.
„Danny to odhadl naprosto přesně," komentoval situaci Isaac.
„Čekají, až se nájezdníci vrátí." Odešel od břehu a obloukem se vydal dál od řeky. Po dvou stech krocích narazil na pevnou, dobře vyšlapanou stezku zvěře, která vedla dál do vnitrozemí směrem k táboru v Chiwewe. Isaac šel po ní až do míst, kde stezka klesala do mělkého vyschlého řečiště. Dno sezónní říčky kryla vrstva zářivě bílého písku. Stopy v něm byly dostatečně čitelné i v ranním šeru. Napříč písečným nánosem se táhla šňůra otisků bot lidí pochodujících v zástupu
Okraje stop však již byly neostré a porušené stopami zvěře.
„Budou nejmíň den staré," odhadoval Isaac. Určitě tu prošli pytláci směrem k Chiwewe a velice pravděpodobně se budou stejnou cestou vracet zpátky k čekajícím kanoím. Isaac našel místo v ostrůvku hustých keřů jesse, odkud byl dobrý výhled na stezku. Skryl se v nich a čekal. Za zády mu mělká strž zarostlá vegetací vysoké sloní trávy zajišťovala dobrou ústupovou cestu. Světla rychle přibývalo a brzy měl v dohledu dlouhý úsek stezky protínající monopanový les. Ranní ptačí chór zahájil párek heuglinových červenek ve strži za ním. O
něco později mu nad hlavou přetáhlo rychlým letem první ranní hejno divokých kachen. Jejich šípovitá formace, křehká a černá proti nebi zbarvenému po mandarínkách a modři volavčího peří, zmizela kamsi směrem k řece. Isaac čekal v úkrytu trpělivě dál. Neměl možnost přesněji určit, kdy se pytláci objeví.
Danny sice spočítal, že jim cesta zabere deset hodin, a jestli se nemýlil, měli by se ukázat každou minutu. Ale jeho odhad nemusel být zdaleka přesný, a tak se Isaac raději připravil na delší čekání. Za války čekávali v záloze i celé dny. Jednou se dokonce nehnuli z místa po pět dnů. Jedli, spali a vykonávali svoji potřebu, aniž by 10g se postavili na nohy. Trpělivost patří mezi prvořadé ctnosti lovce stejně jako válečníka. V dáli se ozval paviání štěkot, křiklavé alarmující volání, jakým lstivé opice vítají dravce, který se objeví v jejich blízkostí. Vzápětí se přidali i další členové opičí tlupy, ale pak postupně křik ustal a zavládlo ticho. Nebezpečí bud pominulo, nebo opice zaběhly hlouběji do lesa. Isaakova nervozita rostla. Příčinou poplachu paviánů mohl být stejně tak leopard jako zástup pochodujících mužů. O patnáct minut později zaslechl docela blízko další křik, ponuré, drsné a výhrůžné zavřeštění. To jiná předsunutá hlídka z buše reagovala na přítomné nebezpečí. Isaaka to už nevzrušilo, jen několikrát zamrkal, aby lépe viděl. Po chvíli se k němu donesl jiný, méně nápadný zvuk pestrého orchestru divočiny - vířivý bzukot křídel hledače medu. Zvuk Isaakovi napověděl, kde ho má hledat, a brzy kus před sebou spatřil v koruně monopanového stromu drobného ptáčka nedefinovatelné hnědé barvy. Poletoval nad stezkou ze stromu na strom a vyluzoval svůdné zvuky. Tím hlasem vodí člověka k hnízdům divokých lesních včel. Zatímco lidé plení úl, poletuje opeřenec nedaleko a čeká na svůj podíl z kořisti. Jeho zažívací trakt je uzpůsobený na trávení včelího vosku, kterým se živí, a tato vlastnost z něj dělá naprostý unikát ptačí říše. Legenda tvrdí, že pokud byste mu odepřeli jeho díl, zavede vás příště k smrtelně jedovaté mambě nebo lvu lidožroutovi. Když se hledač medu přiblížil víc, Isaac zahlédl pod korunami stromů pohyb. Z řady stínů se záhy vyklubal zástup pochodujících mužů. Jeho čelo se přiblížilo ke strži, nad kterou se ukrýval. Byli oblečení do špinavých, potrhaných oděvů a hlavy jim kryla všehochut nejrůznějších čelenek, baseballových čapek a starých vybledlých vojenských klobouků.
Každý z nich nesl samopal AK47 a sloní kel. Počínali si různě.
Někteří nesli kořist na hlavách a zakřivené konce klů, kopírující rytmus kroků, se jim houpaly před i za těly. Jiní si je naložili na ramena, jednou rukou přidržovali náklad a druhou svírali zbraně. Většina si upletla z trávy a kury měkké podložky, kterými mírnili nepříjemný tlak těžkých břemen.
Námaha mnohamílového pochodu se jim zračila ve zkřivených obličejích, ale nikdo zátěž neodhodil. Kel představoval pro každého nesmírné bohatství, a než by se ho vzdali, raději riskovali tělesné útrapy a třeba i trvalé následky. Muž v čele zástupu byl pomenší, ale statný, se silnýma křivýma nohama. V
měkkém ranním světle mu na tváři zasvítila velká lesklá jizva.

„Sali," zasyčel Isaac, když ho poznal. Mezi zambijskými pytláky měl bezkonkurenční pověst nejhoršího z nich. Dříve už dvakrát překročil hranici a vždy to pár dobrých lidí zaplatilo životem. Rychlým kývavým krokem podobným klusu se přiblížil k
Isaakovu úkrytu. Na hlavě mu balancoval mohutný, medově zbarvený kel. Zdálo se, že na něm, jako jediném ze všech, není znát únava náročného pochodu. Isaac počítal muže, kteří pochodovali před jeho očima jako na přehlídce. Slabší a pomalejší zůstali daleko za čelem skupiny, nestačili vražednému tempu, které Sali nasadil. Trvalo víc než sedm minut, než se kolem proplahočil poslední pár. Chamtivost je donutila, aby si vybrali těžké kusy, které byly nad jejich síly, a nyní jí platili daň. „Devatenáct," skončil počítání
Isaac. Nechal je přejít, ale jakmile poslední z nich zmizel v zákrutu stezky k řece, opustil úkryt a vydal se strží zpátky. Pohyboval se s nejvyšší opatrností, protože si nebyl jistý, jestli vzadu na stezce ještě někdo z pytláků nezůstal. Svůj člun našel zakotvený v papyrusové houštině tam, kde ho opustil. Když nastupoval, všiml si, že muž, kterého poslal dolů po řece, je už také zpátky. Tiše svým podřízeným vylíčil, co zjistil, a sledoval jejich výrazy. Všichni tři byli ve svém řemesle spolehliví a dobří, ale početní převaha se jim zdála příliš hrozivá. Navíc pytláci skutečně byli, jak je nazval náčelník rybářské vesnice, „tvrdí muži s tvářemi jako lvi".
„Zaútočíme na vodě," vysvětloval Isaac svůj plán.
„Překvapíme je, když to budou nejméně očekávat. Nemusíme čekat, až vystřelí první, stačí, že jsou ozbrojeni a nesou slonovinu z parku." Prezident Zimbabwe Robert Mugabe vydal směrnici, která mluvila jednoznačně. Už příliš mnoho Iídí z parků se stalo obětí neustálých šarvátek. Měli proto právo začít střílet na pytláky při pouhém zahlédnutí, na obvyklou formální výzvu zbývalo času málokdy. Výrazy mužů ztvrdly, když se chopili zbraní. Isaac nařídil vyvézt člun z houštiny pomocí rukou a teprve dál na volné vodě stlačil spínač startéru. V
motoru prásklo a zůstal němý. Po několika dalších pokusech o nastartování začala baterie slábnout. Proud je rychle snášel dolů. S tichými kletbami pospíchal Isaac na zád a sundal kryt motoru. Nervózně pracoval v obavách, že banda již nahoře nakládá uloupenou slonovinu a chystá se s ní přes řeku do bezpečí vlastního teritoria. Nechal motor bez krytu a přeběhl k řízeni. Tentokrát naskočil, chvíli běžel normálně, ale pak se začal dusit. Rychlá injekce paliva po přidání plynu ho opět přivedla do pravidelného chodu. Isaac motor vytočil do plných obrátek a širokým obloukem nasměroval příd člunu proti proudu.
Zvuk nekrytého motoru se nesl na míli daleko a nemohlo být pochyb, že bandu varovat. Když vyjeli ze zákrutu řeky, všechny kanoe už byly na vodě a směřovaly k protějšímu břehu.
Vycházející slunce měli v zádech a široká hladina řeky před nimi ležela nasvětlená jako divadelní scéna. Jasně smaragdové vody Zambezi lemovaly ostrůvky pozlaceného papyru všude, kam slunce rozhodilo své ranní paprsky. V každém ostře nasvíceném člunu jeli kromě veslaře ještě tři pasažéři se svým nákladem slonoviny. Hladině vody na přídích přetížených plavidel chybělo k lubu sotva půl dlaně a muži skrčení na dně vypadali, jako by seděti pod vodou. Veslaři pádlovali jako o život.
Dlouhé listy jejich špičatých pádel se rytmicky blýskaly nad vodou a vedoucí kanoi chybělo ke spásnému krytu rákosí u zambijského břehu už jen necelých sto yardů. Šroub motoru
Yamaha nechával za útočným člunem dlouhou zpěněnou brázdu směřující k vedoucí lodici.
Jak se k sobě plavidla blížila, Isaac poznal zjizvenou Saliho tvář. Dřepěl v zahnuté přídi a opatrně natáčel hlavu k motorovému člunu. Bál se udělat prudší pohyb, aby neporušil křehkou rovnováhu plavidla. „Tentokrát mi neutečeš," zašeptal
Isaac a stáhl páku plynu. Náhle se Sali zprudka postavil.
Lodka se pod nim divoce zakymácela a začala nabírat vodu. S
tváří zkřivenou vztekem vykřikl jakousi kletbu, zvedl zbraň a vypálil dlouhou dávku na blížící se člun. Kulky provrtaly laminátový trup. Jedno z měřidel na ovládací desce před
Isaakem po zásahu doslova explodovalo. Isaac se přikrčil, ale dál držel směr plavby. Sali odhodil prázdný zásobník, z pásu přes prsa nasadil nový a znovu vypálil. Na slunci žlutě zasvítila křivka vyhazovaných prázdných nábojnic. Muž na přídi motorového člunu vykřikl, chytil se za břicho a spadl na dno lodi. Okamžik nato najela příd člunu rychlostí třiceti uzlů na lodici. Křehké dřevo kanoe zapraskalo a náraz vyhodil pasažéry do vody. Sali těsně před nárazem odhodil zbraň a skočil do řeky. Pokoušel se dostat co nejhlouběji pod hladinu ve snaze uniknout dnu najíždějícího člunu. Doufat, že se mu podaří bez nadechnutí překonat posledních několik yardů zbývajících k okraji rákosí. Ale naplněné plíce mu bránily v rychlém ponoření. Přestože jeho tělo směřovalo téměř kolmo dolů, jeho nohy zůstaly jen několik palců pod hladinou. Lodní šroub roztočený na nejvyšší rychlost proletěl nad Saliho levou nohou a jako krajíc z chleba ve strojku mu hladce oddělil chodidlo u kotníku a obral svalovínu z lýtka až na kost. V následující vteřině byt člun pryč a nakloněný v prudké otáčce mířil k další kanoi. Najel bez váhání doprostřed křehkého trupu, poslal její posádka do řeky a jako závodník při slalomu, který se záměrně strefuje do tyčí branek, si v dalším ostrém náklonu vybíral příští cíl. Muži z třetí lodky ani nečekali, až se jejich člun nárazem rozpadne, a s křikem naskákali do vody. Prudký zelený proud je snášel rychle dolů. Isaac už se ani nezdržoval potopením prázdného plavidla a zamířil k další kanoi. Posádka divoce gestikulovala, křičela a střílela proti řítící se pohromě. Na vodě kolem člunu vyskakovaly fontánky po střelách do posledního okamžiku, než se lodice i s osazenstvem ocitla pod jeho trupem. Zbývající lodice se obrátily a veslaři zběsile pádlovali zpátky k jižnímu břehu. Isaac je doskihl snadno a rozbil zád nejbližší z nich. Cítil, jak se motor dusí, když listy šroubu porcovaly lidské tělo, ale okamžik nato už se motor zase rozeřval naplno a člun poskočil kupředu. První posádky se již dostaly ke břehu. Pytláci vyskákali z lodí a šplhali na strmý hlinitý břeh. Pokoušeli se vylézt nahoru, ale suchý červený jíl se jim drobil pod rukama a zpomaloval jejich postup. Isaac obrátil příd proti proudu, ubral plynu právě natolik, aby udržel člun na místě, a křičel na ně přes vodu:
„Jsem správce parku. ste zatčeni. Zůstaňte stát, kde jste, a nepokoušejte se utíkat, jinak začneme střílet." Jeden z

pytláků byl již nedaleko od horního okraje břehu, když se mu pod nohama odlomil kus zeminy a on i s částí břehu sjel dolů.
Seděl po pás v červené bahnité vodě a samopalem mířil na muže v motorovém člunu. To už ale dva nezranění Isaakovi muži klečeli u okraje člunu se zbraněmi připravenými.
„Bulala! Zabte je! „ vyštěkl Isaac. Muži spustili dlouhé dávky téměř současně a smršť kulek zametla břeh. Oba byli výborní střelci, Isaac je sám vybíral do svého týmu.
Nenáviděli pytláky, kteří decimovali sloní stáda a hez milosti zabíjeli jejich kamarády a nyní dokonce ohrožovali i jejich vlastní životy. S potěšením kosili zbylé členy bandy, kteří hledali záchranu na příkrém břehu. Bavili se. Nechávali je dolézt co nejvýš k horní hraně a pak je krátkými dávkami posílali zpátky do bahnité vody u břehu. Isaac jim v tom nebránil. Sám měl s pytláky dlouhý nevyřízený účet a několik let vězení, které by je čekalo, nepovažoval za dostatečný trest za jejich zločiny. Když i poslední z nich skončil ve vodě, otočil člun a zamířil zpátky k severnímu břehu. Sali, muž s jizvou na tváři, byl vůdce pytláků. Své druhy považoval jen za nemyslící hovada, něco jako potravu pro děla. Nečinilo by mu potíže dát dohromady novou pytláckou bandu při ceně několika dolarů za hlavu. Fungoval jako zažívací trakt celého pytláckého byznysu, a pokud by Isaac nedostal jeho, pak by výsledek celého dnešního zásahu nestál za moc. Jestli ho dnes nevyřídí, Sali se do týdne nebo do měsíce vrátí s novou partou darebáků. Musí definitivně rozdrtit hlavu jedovaté mamby, jinak opět udeří. Isaac dojel blízko k rákosí a pátral v místech, kde najel na první z kanoí. Přiškrtil motor, nechal člun unášet proudem a jen občasným přidáním plynu se držel pár yardů od stěny rákosí. Oba jeho společníci stáli u bočního zábradlí a pozorně hledali nějakou stopu po Salim. Nedalo se odhadnout, kam až mohl proud pytláka zanést, než se mu podařilo dostat se do úkrytu. Isaac zamýšlel jet ještě míli po vodě, a pokud při prvním průjezdu nic nenajdou, vystoupí a prohledají břeh, jestli se Sali nevydrápal z řeky a nezmizel na domácí půdě. Byl rozhodnutý jít za ním tak dlouho, dokud ho nedostihne. Striktní znění zákona nedávalo Isaakovi možnost zatknout Saliho na zambijské straně, ale protože šlo o nebezpečného vraha a notorického banditu, byl připraven bojovat, bude-li přinucen, a vpálit Salimu kulku do hlavy, kdyby zambijská policie zasáhla a pokusila se mu ho odvést.
Právě když o tom přemýšlel, upoutalo jeho pozornost rákosí v místě, kde člun splýval. Malá plocha porostu byla porušena a stonky rostlin polámané, jako by tudy někdo proplouval a pomáhal si rukama.
„Krokodýli snad nemají ruce,“ bručel si Isaac pro sebe a přijel s člunem blíž. Celá záležitost se musela udát teprve nedávno, protože ohnuté lodyhy rákosu se ještě před jeho očima pomalu narovnávaly do původní polohy. Isaac se malounko usmál. Nahnul se z člunu, utrhl kus nalomeného stonku a prohlédl si si ho. Vláknitým vnitřkem se táhla barevná šmouha a zbarvila Isaakovy prsty dorůžova. Ukázal stonek muži stojícímu za jeho zády.
„Krev,“ přikývl dotázaný. „Je zraněný. Šroub …“ Nestačil dokončit myšlenku. Před nimi v houštině rákosí někdo vykřikl.
Byl to děsivý výkřik plný bezmezné hrůzy, všichni tři zůstali na chvíli jako přimrazení. Isaac se vzpamatoval, přidal plyn a postrčil příd člunu dál do houštiny. Výkřiky vpředu neustávaly. Pod hladinou Sali cítil, jak se nad ním přehnal člun. Hlavu měl plnou ohlušujícího řevu motoru a vířícího lodního šroubu, hluk se řítil na jeho y. smysly ze všech stran současně. Pak ho něco udeřilo do levé nohy tak silně, až myslel, že ji má vytrženou z kyčle. Náraz ho ve vodě otočil a trvalo mu hodnou chvíli, než se zorientoval. Zkoušel plavat k hladině, ale levá noha odmítala poslušnost. Necítil bolest, jen tupou těžkou nehybnost, jako by měl nohu zalitou v betonovém bloku, který ho táhne do zelených hlubin Zambezi. Divoce kopal zdravou nohou, až konečně dostal hlavu nad hladinu. S očima plnýma vody viděl nejasně, jak motorový člun kličkuje mezi zbytkem kanoí, rozbíjí je a posílá jejich vřískající posádky do vody. Sali byl rád, že ostatní lodi upoutaly pozornost pronásledovatelů a dovolily mu vyklouznout.
Věděl, že zbývá jen pár minut, než se člun vrátí a bude po něm pátrat. Otočil hlavu. Okraj rákosin již nebyl daleko a zloba s bojovou náladou ho ještě neopustily. Zápasil s proudem. Mrtvě těžká levá noha ho brzdila jako vlečná kotva, ale usilovné záběry paží přes hlavu ho přece jen pomalu dotáhly do blízkostí porostu a o pár vteřin později se již rukama dovlekl do úkrytu. V hloubi vysokého rákosového koberce se zastavil, převrátil na záda a podíval zpátky na dráhu v houští, kterou urazil. Dech mu uvázl v hrdle, když spatřil brázdu červeně zbarvené vody. Chytil bezvládnou levou nohu za koleno, pozvedl ji z vody a nevěřícně na ni zíral. Noha pod kolenem končila holou kostí trčící z rozbité tkáně. Chodidlo chybělo a z přetrhaných cév zmrzačené končetiny rytmicky vystřikávala krev a rozplývala se do velké červenohnědé skvrny. Drobné stříbrné rybky vzrušené pachem krve vyskakovaly ze zkalené vody a uždibovaly drobná sousta roztrhané svaloviny. Sali se rychle ponořil a zdravou nohou se pokusil změřit hloubku ke dnu. Voda se mu zavřela nad hlavou a zapadl hluboko do nánosu říčního bahna. Když se mu konečně zase podařilo vynořit, dusil se a kašlal vodu. Tvrdé stonky rákosu zůstaly jedinou jistotou, dno hluboko pod ním neskýtalo záchranu. Zdáli od druhého břehu zaslechl střelbu a pak kňučení motoru hnaného na vysoké obrátky. Zvuk člunu se blížil, nebylo pochyb, že se vracejí a budou ho hledat. Vytí motoru náhle přešlo do tlumeného bublání volnoběhu a pak uslyšel hrubé hlasy pátrající posádky. Tušil, že by ho mohli objevit, a znovu se ponořil. Cítil, jakse ho zmocňuje studená letargie a jak spolu s krví mu uniká do řeky síla a s ní i život. Vyburcoval zbytek sil a zatahoval se dál do rákosí k zambijskému břehu. Konečně se dovlekl k ploše volné vody lemované vzrostlým papyrem. Světlina měla velikost tenisového kurtu a hladina byla z velké části pokryta plochými okrouhlými listy, nad nimiž zdvíhaly do ranního slunce své rozkošné hlavy blankytně modré květy leknínů. V zatuchlém vzduchu okolních bažin voněly jemně a omamně. Náhle Sali zpozorněl. V jezírku leknínů se něco pohnulo. Voda se v jednom místě mírně zvedla a zvlnila a kývání květů prozrazovalo kradmé pohyby pod nimi. Sali věděl, oč jde. Jeho masité rty barvy jater se bezděčně rozevřely, začal hrůzou slintat. Rudá skvrna, která se nezadržitelně rozlévala dál do teritoria leknínů, nesla autoritativní svůdný pach, vábnou chut jeho vlastní krve. Sali nebyl žádný posera a jen máloco mu dokázalo nahnat strach, ale zde potkával tvora z jiného světa, z tajemného světa chladných vodních hlubin.
Neovladatelný strach mu uvolnil svaly řitního svěrače a jeho střeva se začala samovolně vyprazdňovat. Nový druh

vůně zvedl příšeru ke hladině. Sukovitá hlava podobná lesklému černému špalku si razila cestu lekníny směrem k němu. Na vypouklinách s povrchem připomínajícím stromovou kůru sedět pár korálkovitých ještěřích očí a výsměšně si Saliho měřil. Z
nerovného zprohýbaného okraje čelistí trčely bílé tesáky.
Věnec vodních květů, který se zachytil na čele netvora, mu ještě zdůraznil výraz zarputilé hrozby. Znenadání hladinu prořízl černý ocas s dvojitým zubatým hřebenem, divokým mrskáním rozvířil vodu do bílé pěny a překvapující rychlostí hnal dlouhé šupinaté tělo kupředu. Sali vykřikl. Isaac stál u kormidla a mířil s člunem hlouběji do rákosí. Tuhé vláknité stonky se namotávaly na šroub a brzdily pohyb plavidla, až nakonec zůstalo úplně stát. Muži přeběhli na příd a rukama vtahovali člun hlouběji do porostu rákosí, odkud se dostali k ploše otevřené vody. Těsně před přídí hladina bouřlivě vřela a spršky vody jiskřící ve slunečním světle zkrápěly hlavy mužů ve člunu. V rozvířené vodě se převracelo a svíjelo ohromné šupinaté tělo. Z krajek bílé pěny co chvíli vyšlehl zubatý ocas a zablýsklo se máslově bílé břicho netvora. Na okamžik se nad hladinou objevila lidská ruka a v prosebném gestu se natahovala ke člunu. Isaac se nahnul a uchopil její zápěstí. Saliho mokrá ruka mu začala vyklouzávat, ani oběma rukama nedokázal udržet spojenou váhu ještěra a jeho oběti. Jeden z pomocníků mu přiskočil na pomoc a chytil Salího za loket. Společnou silou kousek po kousku táhli mužovo zmrzačené tělo z vody. Sali se ocitl na mučidlech, z jedné strany o něho bojovali lidé v člunu a z druhé strany ho tahal zpátky pod vodu strašný plaz. Třetí muž znenadání vypálil do vody salvu z automatické zbraně. Kulky se bez efektu odrazily od povrchu krokodýlího těla, jako by to byl plát z oceli. Jediným výsledkem byly spršky vody v očích mužů tahajících Saliho.
„Nech toho!“ sípal Isaac. „Nebo ještě zastřelíš někoho z nás.“ Muž odhodil samopal a popadl Saliho za druhou ruku. Nyní už na straně člunu bojovali o Saliho v děsivé přetahované tři muži. Pomalu získávali převahu a centimetr po centimetru tahali z vody ven pytlákovo tělo i s odpornou hlavou plaza.
Tesáky bestie svíraly Saliho břicho. Krokodýlí zuby postrádají ostré hrany a kořist udolají tak, že po zakousnouti se převalují celým tělem ve vodě a smýkají obětí tak dlouho, dokud neutrhnou jednotlivé končetiny nebo spolykatelné kusy těla. Netvor odmítal pustit kořist, i když už táhli Saliho přes okraj člunu. Jak bil ocasem o vodu, zvrátil se dozadu a břicho nevydrželo. Krokodýl odpadl i se Saliho vnitřnostmi v tlamě. Jakmile tah povolil, mužům se podařilo vytáhnout Saliho do člunu úplně, ale krokodýl se stále nevzdával a držel sousto dál. Zubožený Sali sice ležel na dně člunu, ale lesklá změf jeho střev se táhla přes okraj do vody jako bizarní pupeční šňůra, která ho spojovala s životem. Krokodýl ještě jednou trhl hlavou a střeva povolila. Sali na zakrvácené podlaze člunu naposled zachroptěl a skonal. Nastalé ticho přerušoval jen namáhavý dech tří mužů, kteří se doposledka snažili Saliho zachránit. Fascinovaní hrůzou hleděli na jeho zmrzačené tělo, až Isaac Mtwetwe konečně pronesl šeptem:
„Nedokázal bych pro tebe najít vhodnější smrt.“ Mluvil v nářečí shony formálním obřadním slohem. „Neodejdeš v míru, ó, zlý Sali. Nechť tě na tvé cestě provázejí všechny tvé zlé skutky.“ „Nechytili jsme nikoho,“ odpověděl Isaac Danielu Armstrongovi.
„Říkáš nikoho?“ křičel Daniel do telefonu. Spojení bylo špatné a hlas na druhém konci linky ,1 se ztrácel v praskotu atmosférických výbojů začínající bouřky, která se právě formovala nad vzdálenytn koncem údolí. „Ani jednoho, Danny,“
zvýšil Isaac hlas. „Osm jsme zabili. Zbytek se bud dostal domů do Zambie, nebo je sežrali krokodýli.“ „Co se stalo se slonovinou, Isaaku? Měli kly s sebou?“
„Ano, každý si přinesl jeden, ale všechny skončily v řece, když se kanoe potopily.“ „Čert aby to spray“ klel Daniel.
„Ted bude daleko těžší přesvědčit úřady, že většina slonoviny byla z Chiwewe odvezena v mrazicíeh vozech.“ Stopa Ning Cheng
Gonga vychládala každou hodinu.
„Místní policejní jednotka je na cestě do tábora v
Chiwewe,“ informoval Daniel Isaaka.
„Vím, Danny. Momentálně jsou právě u mě. Jen co vyřídím leteeký transport zraněného do nemocnice v Harare, připojím se k ním. Chci vidět, co ti bastardi provedli Johnnymu Nzou.“
„Poslyš, Isaaku, já se vydám po jediné zbývající stopě.
Vede k lověku, který má celou tu záležitost na svědomí.“
„Bud opatrný, Danny. Ti lidé nežertují a mohli by ti zle ublížit. Kam máš namířeno?“
„Já už si tě někde najdu,“ vyhnul se odpovědi Daniel, odložil sl4chátko a vyšel ven k landcruiseru. Nasoukal se za volant a uvažoval. Uvědomit si, že tohle všechno je jen odklad, že si s ním zimbabwská policie bude chtít co nevidět znovu promluvit. A bude to vážnější rozhovor než dnes. Zbývá jediná možnost: odjet ze země. Konečně, stopa vede stejným směrem. Odjel k hraničnímu přechodu a zaparkoval před závorou.
Svůj pas a papíry k landcruiseru měl v pořádku. Formality při výjezdu netrvaly déle než půl hodiny, což byl na africké poměry bezesporu rychlostní rekord. Daniel přejížděl po mostě s ocelovými pilíři, který spojoval břehy Zambezi, a bylo mu jasné, že nevstupuje do ráje. Zambie byla po Ugandě a Etiopii jednou z nejchudších zemí v Africe. Cynik by to přičetl skutečnosti, že se tato země zbavila koloniální nadvlády
Británie mezi prvními, napadlo Daniela. Plody politiky strukturálního chaosu tak měly čas dozrát a úpadek se projevil v plné parádě. Velké měděné doly kdysi v soukromých rukou patřily k nejvýnosnějším podnikům na kontinentu, a dokonce mohly konkurovat i bájným zlatým dolům níže na jihu. Po získání nezávislostí je prezident Kenneth Kaunda znárodnil a zavedl v nich proces afrikanizace. Výsledkem bylo vyhození zkušených inženýrů a manažerů, kteří neměli černou plet. V
několika letech tak dokázal zázračně proměnit mnohamiliónové roční zisky ve ztráty stejné velikostí. Daniel se připravil na utkání se zambijskou administrativou.

„Můžete mi říct, jestli tudy projel minulou noc můj přítel?
Jel domů do Malawi," zeptal se uniformovaného úředníka, který se vyhrnul z budovy celnice zkontrolovat vůz, neveze-li kontraband. Muž otevřel ústa, aby protestoval nad urážkou, které se Daniel dopustil tím, že požádal o vyzrazení úřední informace. Zastavila ho nabídnutá pětidolarová bankovka.
Zambijská měna, kwacha, pojmenovaná po „úsvitu svobody z jařma koloniální nadvlády," měla při svém zrodu hodnotu srovnatelnou s americkým dolarem. Pozdější nekonečné devalvace ustavily úřední kurs na hodnotě 30 : 1, ale na černém trhu byste za dolar museli zaplatit necelých 300 kwacha. Zábrany celního úředníka roztály jako letní sníh, když pohlédl na svůj měsíční plat.
„Jak se jmenoval váš přítel?" zeptal se dychtivě.
„Pan Chetti Singh. Iťídil velký kamion s nákladem sušených ryb."
„Počkejte." Úředník zmizel na stanici a v několika minutách byl zpátky.
„Ano…," přikývl. „Váš přítel tudy projel po půlnoci."
Ztratil úplně zájem o prohlídku Danielova vozu, orazítkoval mu pas a veselým krokem odtančil do své kanceláře.
Daniela až trochu zamrazilo, jak lehce se dostal přes hranice, a zamířil do Lusaky, hlavního města země. V Zambii přestávaly zákony platit za hranicí zastavěného území. V buši policie stavěla nesčetné bariéry s kontrolami, ale nikdy nebyla tak pošetilá, aby vyhověla prosbám o pomoc těch, kteří se na opuštěných a rozbitých cestách dostali do potíží.
Po dvaceti pěti letech nezávislosti upadly cesty do pozoruhodně zoufalého stavu. V
některých výmolech živičného povrchu vozovky byste zapadli po kolena. Daniel snížil rychlost na dvacet pět mil v hodině a kličkoval mezi dírami, jako by jel minovým polem. Zato krajina kolem cesty byla kouzelná. Projížděl úžasnými vzdušnými lesy s mýtinami zlaté trávy, kterým se říkalo „damboes". Kopce a návrší musela kdysi na úsvitu věků modelovat gigantická ruka samotného stvořitele. Zřícené kamenné věže a erozí vyhlodané skalní stěny vytvářely neuvěřitelně nádherný chaos, jímž protékaly početné řeky. Byly hluboké a čisté. Daniel dojel k první závoře. Sto yardů od překážky zpomalil natolik, že se doslova plížil. Oběma rukama nervózně svíral volant. Policie bývala v buši velmi nedůtklivá a vždy naladěná ke střelbě.
Když zastavil, přistoupil k vozu uniformovaný policista v zrcadlových brýlích a vrazil hlaveň samopalu do otevřeného okna.
„Zdar, příteli," pozdravil arogantně. Hlaveň mířila na
Danielovo břicho, prst na spoušti. „Vystup si." Když Daniel vystupoval, vytáhl balíček chesterfieldek. „Kouříte?" zeptal se a vrazil ho konstáblovi do ruky. Policista vytáhl hlaveň automatu z okna a zběžným pohledem zkontroloval, není-li balíček načatý. Pak se jeho rty roztáhly v úsměvu a Daniel si trochu oddechl. Okamžik později zastavil za Danielovým landcruiserem kamion jakési lovecké společnosti. Nahoře v ložném prostoru, zaplněném tábornickým vybavením, seděli muži s loveckými puškami a stopaři zvěře. Za řízením seděl profesionální lovec s hustým vousem a snědou tváří poznamenanou dlouhým pobytem pod širým nebem. Klient vedle něho zato vypadal jako městský člověk, jeho únavu a vyčerpanost nedokázal zakrýt ani nový safari oblek, ani zebří kožešina lemující jeho stetson.
„Daniel!" Lovec se vyklonil z bočního okénka kabiny.
„Daniel Armstrong!" vykřikoval nadšeně. Daniel ho konečně poznal. Setkali se krátce před třemi lety, když Daniel natáčel dokument o safari v Africe, nazvaný „Člověk je lovec". Nemohl si hned vzpomenout na mužovo jméno, ale pamatoval si, že spolu vyprázdnili láhev haigu u táboráku v údolí Luangwa. Současně mu přišlo na mysl, že tenhle člověk měl spíše pověst chvastouna a pijana než tvrdého lovvce, také tehdy zkonzumoval nepoměrně větší díl obsahu láhve.
„Stoffel." Konečně se Danielovi vybavilo lovcovo jméno.
Potřeboval spojence a ochránce a v buši platili lovci od safari společností za aristokracii. „Stoffel van der Merve," zajásal hlasitě. Stoffel vylezl z kabiny, mohutný, těžkopádný, ale s širokým úsměvem. Jako většina profesionálních lovců v
Zambii pocházel z Jižní Afriky.
„Sakra, člověče, jsem rád, že tě zase vidím." Jeho chlupatá tlapa pohltila Danielovu dlaň. „Dávají ti tady trochu zabrat, co?"
„No…" Daniel nedopověděl a Stoffel se obrátil k policistovi.
„Hej, Juno, to je můj kamarád. Budeš s ním zacházet slušně, rozumíš?" Konstábl se omluvně usmál. Daniela vždy trochu mátlo, jak spolu bílí a černí Afričané vycházejí v osobních vztazích, pokud se mezi ně neplete politika. Možná je to právě tím, že bílí se už stali skutečnými Afričany, a tak jeden druhému rozumějí. Vždyt nakonec vedle sebe žijí víc než tři sta let. Daniel se v duchu usmál, v tomto případě bylo zatraceně dobré, že si rozuměli.
„Potřebuješ své maso, co?" Stoffel si dál dobíral černého policistu. „Dáváš doktorovi do těla, a maso žádné."
Lovci měli své pravidelné trasy na vzdálená území, kde platily jejich lovecké koncese, a tak znali jména ostrahy silničních uzávěr. Časem se mezi nimi ustavily jakési stálé tarify zvané „bonsela".
„Hej!" zavolal Stoffel na stopaře vzadu na nákladu. „Dejte tady Junovi tučnou buvoli kýtu. Vidíte, jak hubne. Musíme ho trochu vykrmit." Zpod plachty vytáhli zadní kýtu ještě v původním balení černé kůže, zaprášenou a plnou modrých much.
Lovci měli přístup k neomezenému množství masa ze zvěře, kterou jejich klienti legálně ulovili.
„Ten ubohý bastard trpí nedostatkem proteinů," vysvětloval
Stoffel svému zákazníkovi. Američan mezitím vystoupil z kabiny také a přišel za nimi. „Za kýtu z buvola vám prodá svoji ženu a za dvě i svou duši. Za tři by pravděpodobně vyměnil i celou svoji zasranou zem. A každá z těch tří transakcí bude mizerná koupě!" Rozchechtal se hlasitě a představil svého klienta Danielovi.
„Tohle je Steve Conrack z Kalifornie."

„Já vás znám, doktore Armstrongu," vložil se do hovoru
Američan. „A je pro mě velkou ctí, že vás potkávám. Nikdy si nenechám ujít vaše pořady v televizi. Čistě náhodou si vezu jednu vaši knihu a byl bych moc rád, kdybyste mi ji podepsal.
Kvůli dětem, až se vrátím domů. Velice vám fandí." Daniel se vnitřně zachvěl nad cenou slávy, ale když muž přišel s výtiskem jedné jeho starší publikace, podepsal se na volný list.
„Kam máš namířeno?" vyzvídal Stoffel. „Do Lusaky? Tak mě nech jet před sebou a já ti zaženu z cesty potíže. Jinak bůhví co se všechno může přihodit. Může ti trvat týden stejně jako celou věčnost, než se tam dostaneš sám." Strážce v uniformě s úsměvem zvedl závoru a zasalutoval, když projížděli kolem. Od této chvíle postupovali hladce jako královské procesí. Jen zpod plachty pravidelně mizely kusy masa.
„Cesty samé růže - a buvoli steaky všude, kam se pohneme,"
liboval si s úsměškem Daniel a sešlápl plynový pedál, aby udržel tempo s nákladákem před sebou. Jeli úrodnou krajinou zavlažovanou vodami řeky Kafue. Byla to oblast cukru, kukuřice a tabáku - plodin pěstovaných na farmách převážně bílých
Zambijců. Před získáním nezávislosti dávali farmáři přednost vzájemné soutěži o nejkrásnější farmu a vzkvétající majetek.
Bělostná stavení svítila ze svěží zeleně s láskou obdělávaných polí a dobytčích ohrad jako perly. Za pečlivě udržovanými ploty se v dohledu z cesty popásala stáda zdravého dobytka. V
tyto dny patřil zanedbaný majetek k vynuceným pokusům vlastníků odvrátit chtivé a podezíravé zraky závistivců.
„Vypadá-li váš statek příliš dobře," vysvětloval Danielovi jeden z bílých usedlíků, „oni přijdou a seberou vám ho."
Nemusel ani Danielovi blíže vysvětlovat, koho mínil zájmenem
„oni". „V této zemi platí zlaté pravidlo: Když už něco máš, tak se s tím, pro živého boha, nechlub." Bílí farmáři žili jako malý osamocený kmen ve své drobné enklávě. Podobně jako jejich pionýrští předkové si sami vyráběli mýdlo a další potřeby, které v prázdných regálech místních obchodů prostě nebyly. Žili převážně z vlastnoručně vypěstovaných produktů, ale na druhé straně se dokázali vyžít ve svých klubech golfu a póla nebo divadelních společnostech. Děti posílali do škol a univerzit v Jižní Africe s drobnými obnosy přísně hlídaných cizích měn, které jim byly přidělovány. Hlavy drželi pěkně nízko pod parapetem, aby na ně nebylo příliš vidět. Dokonce i mocným u vesla v Lusace došlo, že bez nich by celá chatrná ekonomie zkolabovala úplně. Jimi vyprodukované plodiny, hlavně cukr a kukuřice, zachraňovaly ostatní populaci země před hladomorem a jejich tabáková úroda pomáhala udržovat slábnoucí příliv cizích měn představovaný upadající těžbou mědi.
„Kam jít?" položil Danielův informátor řečnickou otázku.
„Když odtud odejdeme, půjdeme jen v podvlíkačkách. Nedovolí nám vzít s sebou ani penny nebo kousek nábytku. Máme jedinou možnost: vyždímat ze země, co se dá." Když se obě vozidla přiblížila k hlavnímu městu, Daniel zažil demonstraci jednoho z mnoha úděsných jevů v Africe těchto dnů masového stěhování venkovského obyvatelstva do velkých měst. Ještě než dojel na předměstí, ucítil pach brlohů. Byla to úděsná směsice kouře z ohňů na vaření, zápachu otevřených latrín.
hnijících hromad odpadků a kyselého aroma piva, pokoutně vařeného v otevřených nádobách. Spolu s pachem tisíců lidských těl, které bez tekoucí vody nebo řeky nebylo kde umýt, ucítil nefalšovaný dech nemoci, bídy, podvýživy a nevědomosti -
vyzrálý pach novodobé Afriky. Daniel pozval Štoffela a jeho klienta k baru hotelu Ridgeway na drink. Po chvíli je ale s omluvou opustil a odešel se přihlásit k pobytu. Dostal pokoj s výhledem na plavecký bazén a okamžitě vlezl pod sprchu.
Jakmile spláchl špínu a vyčerpání posledních dvaceti čtyř hodin, sáhl po telefonu a zavolal na britský komisariát. Zastihl telefonistku právě před koncem denního zaměstnání.
„Mohl bych mluvit s panem Michaelem Hargreavem prosím?"
Zadržel dech. Před dvěma lety ještě Mike Hargreave pracoval v
Lusace, ale za tu doby mohl být přeložen bůhví kam.
„Přepojím vás," odpověděla dívka po krátké pauze a Daniel vydechl úlevou.
„Tady je Michael Hargreave."
„Miku, to jsem já, Daniel Armstrong."
„Dobrý bože, Danny! Odkud voláš?"
„Odtud z Lusaky."
„Tak vítej zpátky v pohádkové zemi. Jak se ti daří?"
„Miku, mohl bych tě vidět? Potřebuji další laskavost."
„Co kdybys přišel dnes na večeři? Wendy bude radostí bez se" be. Michael bydlel v diplomatické rezidenci v Nobs Hill nedaleko vládní budovy. Stejně jako všechny ostatní domy v této ulici byl i jeho dům opevněn jako vězení v Maze. Chránila ho deset stop vysoká zed se spirálami ostnatého drátu na vrcholu a dva noční strážní molongo u vstupní brány. Michael
Hargreave utišil párek hlídacích rotvajlerů a nadšeně Daniela přivítal.
„Nenecháváš nic náhodě, Miku." Daniel ukázal na bezpečnostní opatření a Michael se ušklíbl.
„Jen v této ulici dochází v průměru k jednomu vloupání za noc. A nepomáhají ani psi, ani ostnatý drát." Vešli do domu. Wendy jim vyšla vstříc a políbila Daniela na uvítanou. Se svými blond vlasy a neuvěřitelně anglickou pletí vypadala jako růžové poupátko.
„Úplně jsem zapomněla, že ve skutečnosti vypadáš mnohem hezčí než na televizní obrazovce," usmála se na něho.
Michael

Hargreave připomínal víc oxfordského učence než člověka zvyklého zacházet s automatickou M16. S Danielem se poprvé setkal v Rhodesii ke konci války. Daniel tehdy vedl jednotku
Selouských skautů do sousedního Mosambiku. Cílem byl partyzánský tábor, o kterém rhodesijská výzvědná služba tvrdila, že slouží k výcviku nových odvedenců do ZANLA. Když ale tábor přepadli, našli většinou staré muže a ženy s dětmi.
Bylo tam tehdy na pět set těch neštastníků, nezůstal z nich naživu nikdo. Na zpátečním pochodu Daniel klopýtal ve tmě a nemohl se ubránit slzám. Nekonečné povolávání do aktivní služby a léta permanentního nebezpečí opotřebovaly jeho nervy přespříliš. Teprve mnohem později se dozvěděl, že utrpěl nervový kolaps. V onom kritickém okamžiku byl kontaktován tajnou skupinou Alfa. Válka se už táhla mnoho let a skupina armádních a policejních důstojníků došla k závěru, že situace je bezvýchodná. Navíc si už také uvědomili, že nestojí na straně strážných andělů, ale samotného dábla. Rozhodli se ukončit zničující občanskou válku a donutit bílého rasistu
Smíthe přijmout mír vyjednaný Velkou Británií. Prakticky to znamenalo připustit demokratické a svobodné volby a zahájit proces národního usmíření mezi rasami. Všichni členové skupiny
Alfa, které znal, byti vynikající muži. Patřili mezi ně i starší důstojníci, z nichž mnohé proslavily velitelské úspěchy, a nosili vyznamenání za statečnost. Daniel ty lidi obdivoval, neodolatelně ho přitahovali.
Michael Hargreave sloužil jako náčelník britské jednotky výzvědné služby v Rhodesii. Setkali se krátce poté, co se Daniel připojil ke skupině Alfa. Pracovali sice společně, ale
Daniel sehrál menší roli v procesu, ktery nakonec vyvrcholil smlouvou uzavřenou v lancasterském domě a skoncoval s ukrutnostmi a nesmírným utrpením lidu v zemi. Konec bílého režimu Iana Smithe nezastihl Daniela v zemi. Rhodesijská tajná služba odhalila jeho zradu a Daniel, varovaný ostatními členy skupiny, narychlo odjel za hranice, aby unikl zatčení a téměř jisté popravčí četě. Odvážil se k návratu, teprve když země změnila název na Zimbabwe a k moci se dostal nový režim pod vedením Roberta Mugabeho. Když se Daniel s Michaelem setkal poprvé,byl jejich vztah rezervovaný a ryze pracovní, ale vzájemné uznání a důvěra nakonec přerostly v ryzí přátelství, které vydrželo již deset let. Michael nalil whisky a pak si povídali a vzpomínali, dokud je Wendy nezavolala ke stolu.
Domácí strava byla pro Daniela vzácnost a Wendy jen zářila, když se rozplýval nad jejím kuchařským uměním. Nad brandy se
Michael zeptal: „Tak, o jakou laskavost ti jde?“
„Ve skutečnosti se jedná o dvě laskavosti.“
„Přestaň se upejpat a mluv, chlapče.“
„Nemohl bys zařídit, aby se mé natočené kazety dostaly do
Londýna tvou diplomatickou poštou? Cením si jich víc než života, neodvážil bych se je svěřit zambijské poště.“
„To je maličkost,“ souhlasil Michael. „Odešlu je v zítřejší zásilce. A co ta druhá záležitost?“
„Potřebuji nějaké informace o jistém džentlmenovi jménem Ning Cheng Gong.“
„Měli bychom ho znát?“ zeptal se Michael.
„Zřejmě ano. Je tchajwanským velvyslancem v Harare.“
„V tom případě asi máme jeho záznam. Jde o přítele, nebo nepřítele?“
„Nejsem si úplně jistý - alespoň momentálně ne.“
„Pak neříkej nic.“ Michael vzdychl a přistrčil karafu s brandy před Daniela. „Zítra před obědem mnáš mít výtisk z počítače. Mám ho poslat do hotelu?“
„Bůh ti zaplaf, kamaráde. Já ti zatím zůstanu dlužen.“
„Ale nesmíš zapomenout, Danny.“ Zbavít se starosti o pásky natočené s Jockem znamenalo pro Daniela velkou úlevu. Reprezentovaly léta namáhavé práce a téměř veškeré jeho pozemské statky. Věřil tak silně v úspěch nového námětu, že navzdory své dřívější praxi nehledal finanční pomoc zvenčí a celé riziko vzal na sebe. Vložil do podniku téměř půl miliónu dolarů, které našetřil za posledních deset let, kdy pracoval jako nezávislý autor a televizní producent. Příštího rána odvezl Danielovy pásky diplomatický kurýr k letadlu Britských aerolinií. Za dvanáct hodin byly v Londýně. Poslal je na adresu Castle Studio, kde v bezpečí přečkají, než se Daniel dostane k jejich sestřihu a transformaci do podoby příštího televizního seriálu. Už pro něj vybral i název - „Umírající
Afrika“. Michael Hargreave nesvěřil údaje o Ning Cheng Gongovi třetí osobě, ale osobně výtisk doručil Danielovi do hotelu Ridgeway.
„Vybral sis pěkného ptáčka,“ poznamenal. „Nečetl jsem všechno, ale i to málo stačilo, abych zjistil, že s Ningovou rodinou nejsou žerty. Vykašli se na to, Danny, jsou to velké ryby.“ Podal mu zapečetěnou obálku. „Dávám ti to pod jednou podmínkou: Hned jakmile to dočteš, všechno spal. Mám tvé slovo?“ Když Daniel přikývl, Michael pokračoval. „Přivedl jsem z komisariátu jednoho maníka, pohlídá ti tvůj vůz. Nemůžeš si dovolit nechat ho bez dozoru na ulici. Alespoň v Lusace ne.“
Daniel odnesl obálku do svého pokoje a objednal si čaj.
Jakmile ho přinesli, zamkl se a ve spodním prádle ulehl na postel. Spis obsahoval jedenáct stránek fascinujícího čtení. Johnny Nzou mu nastínil jen zlomek majetku a postavení Ningovy rodiny. Její historie začínala patriarchou jménem Ning Heng H
Sui. Aktivity toho muže byly tak různorodé a propojené s mezinárodními společnostmi a podniky v Ženevě, Lucemburku a
Jersey, že autor zprávy na konci této části lakonicky připsal: „Seznam investic pravděpodobně neúplný“. Když procházel informace pozorněji, všiml si, že od data dosazení
Ning Cheng Gonga na post velvyslance v Africe došlo k jemnému posunu ve směrování investic. Třebaže kapitál Ningovy rodiny byl stále soustředěn převážně na pobřeží Pacifiku, investice v

Africe a ve společnostech se základnami v Africe vzrostly na významné procento celého portfolia. Na dalších stránkách našel údaje analyzované počítačem, které ukazovaly, že během posledních šesti let vzrostl podíl afrických aktivit z nuly na více než dvanáct procent. Tvořily ho investice do jihoafrických důlních konglomerací, do afrických pozemků a potravinářských podniků, a dokonce ještě větší do lesů, papíren a dobytčích rančů po celé Africe na jih od Sahary.
Nebylo třeba jasnovideckého nadání k pochopení, že Ning Cheng
Gong nasměroval rodinu k černému kontinentu. Na čtvrté straně počítačové sjetiny se Daniel dočetl, že se Ning Cheng Gong oženil s čínskou dívkou z jisté bohaté tchajwanské rodiny a že svatbu smluvily jejich rodiny. Manželský pár rněl dvě děti:
syna, narozeného v roce 1982, a o rok mladší dceru. Mezi
Chengovy koníčky patřila orientální hudba a sbírky orientálního umění, zvláště pak uměleckých předmětů z jantaru a slonoviny. Byl uznávaným expertem přes netsuké - ozdobné japonské knoflíky ze slonoviny. Hrál tenis a golf a rád jezdil na plachetnici. Vyznával také bojová umění a pyšnil se dokonce čtvrtym davem. Kouřil s mírou a pil alkohol pouze při společenských záležitostech. Drogy nepoužíval vůbec. Jediný nešvar, který zpráva uváděla a ktery se dal využít k nátlaku na Ning Cheng Gonga, byl jeho zvyk pravidelně navštěvovat prvotřídní bordely v Taipei. Jeho zvláštní sexuální choutky směřovaly k vypracovaným fantaziím se zřetelně sadistickými sklony. V roce 1987 jedna z dívek při takové produkci zemřela.
Rodině se zřejmě podařilo skandál ututlat, protože Ning Cheng Gong nebyl obžalován.
„Mike měl pravdu," připustil Daniel, když odložil spis. „Je to velká ryba a dobře chráněná. Nejlépe bude postupovat pěkně opatrně krok za krokem. Nejdříve Chetti Singh. Kdyby se mi podařilo dostat se k němu, mohl by být klíčem k řešení i on."
Při oblékání na večeři ještě jednou procházel stránky záznamu.
Chtěl se naposled ujistit, že nepřehlédl nějakou zmínku, která by směřovala k Malawi a ke spojení s Chetti Singhem. Nenašel nic a na večeři odcházel trochu rozladěný a zaskočený. Role mstitele, kterou si přisoudil, ho začínala děsit. Na pětistránkovém hotelovém jídelníčku našel vše, co si mohl přát, od uzeného skotského lososa až po hovězí roštěnec z charollaiského skotu krmeného mlékem. Když si ale objednával, číšník smutně zavrtěl hlavou.
„Lituji, nemáme." Situace vzápětí přerostla do originální hry - hádanek, které se daly nazvat „Lituji, nemáme". Číšník vypadal opravdu neštastně, když Daniel bez úspěchu procházel menu, dokud si nevšiml, že všichni hosté bez výjimky jedí šlachovitá pečená kuřata s rýží.
„Ano," zazářil číšník, „kuře s rýži máme. Co si budete přát jako zákusek?" Daniel, který již prokoukl celý trik, zkontroloval další stoly.
„Co takhle banánový pudink?" Číšník zavrtěl hlavou.
„Nemáme." Podle výrazu jeho tváře Daniel poznal, že se začíná bavit. Vstal a přistoupil k nigerijskému podnikateli u vedlejšího stolu.
„Promiňte, pane, ale můžete mi říct, co to jíte?" Vrátil se ke svému stoiu. „Vezmu si banánové potěšení," řekl a číšník radostně přikývl.
„Ano, dnes máme banánové potěšení." Tahle malá komedie vrátila Danielovi dobrou náladu a smysl pro humor.
„AWA," ujistil sám sebe. „Afrika znovu vítězí." Číšníka jeho viditelné ocenění potěšilo a povzbudilo.
Příští jitro zastihlo Daniela na cestě do Chipata při hranicích s Malawi. Nemělo valného smyslu očekávat, že v hotelu dostane odpovídající snídani a kromě toho se vzbudil mnohem dřív, než otevírali hotelovou kuchyni. Do slunce východu ujel v téměř sto mil a s výjimkou krátkých zastávek na jídlo jel po celý zbytek dne. Na hranice dorazil následujícího rána a s lehkým srdcem vstoupil na území Malawi.
Nejenže tato zemička byla na pohled ješte: kouzelnější než ta, ze které přijel, ale lidé se zde v porovnání se Zambijci tvářili spokojeně a bezstarostně. Ne nadarmo měla Malawi přezdívku africké Švýcarsko. Vysoké hory a náhorní roviny s jezery a nádhernými řekami potvrzovaly oprávněnost příměru.
Obyvatelé Malawi, známí svou inteligencí a přizpůsobivostí, byli vyhledáváni pro práce na nejrůznější úrovni, od služby v domácnostech až po práci v dolech a průmyslu. Bez zásob přírodních surovin se pro Malawi stali nejcennějším bohatstvím a vývozním artiklem lidé. Pod despotickou vládou benevolentního osmdesátiletého prezidenta na doživotí se zvláštní talent rnalawijského lidu utužil a zvýraznil. Venkov nebyl zanedbán a migrace obyvatelstva do měst zůstávala pod kontrolou. Každá rodina byla donucena představeným vesnice postavit si vlastní obydlí a vypěstovat si pro sebe dostatek potravy. Na prodej pak pěstovali bavlnu a podzemnici olejnou.
Na horských úbočích se navíc dařilo čajovníku s lístky vynikající kvality. Když se Daniel blížil k hlavnímu městu Lilongwe, kontrasty v krajině kolem začaly být ještě nápadnější. Projížděl čistými, upravenými a očividně prosperujícími vesnicemi. Lidé kolem cesty byli urostlí a dobře oblečení. Většina místních krasavic dávala přednost dlouhým sukním s potištěnými vzory v národních barvách a portréty zobrazujícími „Kamuzu" - prezidenta Hastingse Bandu.
Krátké sukně ženám a dlouhé vlasy mužům zakazoval prezidentský výnos.
Podél cest nabízeli obyvatelé vesnic na prodej kuriozity vyřezávané ze dřeva a potraviny. Vidět dostatek jídla byla vůbec zvláštnost v kterékoliv africké zemi. Daniel zastavil několikrát a nakoupil vajíčka, mandarínky, pomeranče a také svůdně červená rajčata a pražené burské oříšky. Pokaždé prohodil s prodávajícím pár žertovných slov. Po bídě a zanedbanosti krajiny, kterou nedávno opustil, působilo povzbudivým dojmem všechno, co zde viděl. Pokud si mohou obyvatelé zajistit dobré živobytí, pak sotva kde najdete lidi tak přátelské a okouzlující jako v Africe. Danielův obdiv rostl.
„Jestli nemáš rád černochy, pak nežij v Africe," řekl mu kdysi otec. Za minulá léta si Daniel na tuhle radu vzpomněl mnohokrát a její platnost byla čím dál víc zřetelnější.

Samotné Lilongwe překvapilo Daniela ještě víc. S mladým hlavním městem, projektovaným a postaveným pod architektonickým dozorem a za finančního přispění Jižní
Afriky, se nemohla rovnat žádná jiná metropole na černém kontinentu. Bylo to vskutku moderní a funkční město bez zapáchajícího předměstí. Hotel Capital se nacházel blízko středu města obklopen parky a trávníky. Jakrnile Daniel osaměl ve svém pokoji, prolistoval si telefonní seznam. Chetti Singh byl význačný muž a zřejmě rád slyšel zvuk svého jména, protože v seznamu ho reprezentoval sloupec čísel. Zdálo se, že má prsty namočené v každém hrníčku s medem: Singhova továrna na zpracování ryb, Singhův obchodní dům, Singhovy pily, koželužny, garáže a zastoupení Toyoty - seznam čísel zabíral půl stránky. Pěkně nápadný ptáček, pomyslel si Daniel v duchu.
Ted se aspoň ukáže, jestli ho dovedu zvednout na dobrou sportovní ránu. Než se oholil a vysprchoval, pozorná pokojová služba mu odnesla ušpiněný oděv do čistírny a zválený kabát do buše vyžehlila do perfektnosti.
„Bude třeba doplnit zásoby jídla v pojízdné spíži,“
uvažoval Daniel nahlas. „Dobrá záminka.“ Sešel po schodech dolů k recepci a nechal si poradit, jak se dostane k Chetti Sinhgovu obchodnímu domu.
„Na konci parku,“ nasměroval ho muž u přepážky. S
předstíranou nedbalostí projížděl parkem. Napadlo ho, že s emblémem železné paže na dveřích otřískaného landcruiseru, zaprášeného cestou přes půl Afriky, sotva patří k nenápadným návštěvníkům města. Kabát do buše s londýnským střihem a hedvábný šátek okolo krku také nebyly zrovna běžně nošené svršky.
„Modli se, aby si Chetti Singh nepamatoval tvoji tvář a nevšiml si té noci tvého auta.“ Obchodní dům Chettiho Singha stál na hlavní třídě v nové čtyřpatrové budově moderního vzhledu s čistými, mramorem dlážděnými podlahami a obloženými stěnami. Přeplněné regály nabízely nejrůznější zboží za rozumné ceny a hala byla plná zákazníků. Věc v Africe naprosto nezvyklá. Daniel se vmísil mezi hospodyně, které tlačily své nákupní vozíky, a prohlížel si interiér a obsluhující personál. Východ strážily čtyři pokladny s mladými asijskými dívkami. Byly rychlé a zručné a registry pod jejich elegantními prsty hbitě vyzváněly sladkou melodii mamonu.
„Chetti Singhovy dcery,“ odvodil Daniel z nápadné podoby.
Drobné postavy v pestrobarevných sárí vypadaly nádherně jako kolibříci. Uprostřed haly na vysokém pódiu seděla Asijka středního věku a bdělým okem sledovala dění po celé ploše obchodu. Vlasy barvy kovové šedi měla spleteny do copu, a třebaže její sárí nekřičelo tolik barvami, jeho lem byl obšit zlatým vláknem. Četné prsteny na obou rukou zdobily diamanty nejrůznější velikostí, od hrášku až po vrabčí vajíčko.
„Matka Singhová,“ usoudil Daniel. Když se jednalo o manipulaci s hotovými penězi, dávali asijští podnikatelé přednost lidem blízkým domu, což se možná také stalo základem jejich univerzálního úspěchu. Vybral si potraviny a doufal, že se mu podaří zahlédnout kořist, ale Sikha s turbanem nespatřil. Konečně se marná Singhová zvedla ze své rozhledny a trochu těžkopádným, i když honosným krokem přešla halu. Zlatý lem jejího dlouhého sárí zašustil po schůdcích schodiště, které se krčilo v rohu haly tak nenápadně, že ho Daniel doposud ani nezaregistroval. Vstoupila do dveří na vyvýšené podestě vedle výtahu a Daniel si všiml zrcadlového okna ve stěně. Šlo určitě o sklo průhledné jen jedním směrem. Pozorovatel za ním, ač sám neviděn, měl dokonalý přehled po celém podlaží. Daniel nepochyboval, že místnost slouží Chettimu Singhovi jako kancelář. Otočil se zády k obdélníku zvědavého okna s obavami, že byl nechtěně půl hodiny pod dozorem. Na jakékoliv skryvání je pravděpodobně příliš pozdě, uvažoval a odešel k jedné z pokladen. Než mu dívka namarkovala nákup, snažil se držet tvář stranou od protější stěny haly. Když žena Chettiho Singha vstoupila do kancelá v, ře, její manžel stál na svém pozorovacím stanovišti u okna. Okamžitě na něm poznala, že je rozrušený. Oči měl přivřené a zamyšleně si potahoval vousy. „Ten běloch tam dole,“ pokývl hlavou k regálům pod oknem. „Všimla sis ho?“
„Ano.“ Přistoupila k němu. „Všimla jsem si ho, hned jak vešel. Napadlo mě, že by mohl být vojákem nebo policistou.“
„Co tě k tomu přivedlo?“ zeptal se. Rozhodila paže ve výmluvném gestu. Měla ruce, které byste stěží čekali u ženy jejího objemu. Svým půvabem by stále dobře slušely mladé dívce, se kterou se Chetti Singh oženil před necelými třiceti léty. Bledé dlaně si barvila henou.
„Byl vysoký, šel hrdě a stál zpříma,“ vysvětlovala. ,“Tako voják.“
„Myslím, že už jsem ho viděl,“ zamyšleně řekl Chetti Singh.
„Před několika dny. Ale byla noc a nejsem si docela jistý.“
Zvedl sluchátko telefonu a navolil dvojmístné číslo.
Oknem sledoval, jak jeho druhá dcera zvedá telefon umístěný vedle kasy.
„Poklade,“ oslovil ji nářečím hindi. „Ién muž u tvé pokladny. Platí kreditní kartou?“
„Ano, otče.“ Byla nejbystřejší z jeho dětí a cenil si jí téměř stejně jako svého druhého syna.
„Zapamatuj si jeho jméno a zjisti, kde bydlí.“ Chetti Singh odložil telefon a pozoroval, jak běloch platí svůj nákup a obtěžkán taškami odchází od pokladny. Jakmile vyšel ven, zavolal otec znovu.
„Jmenuje se Armstrong,“ ochotně sdělovala dcera. „D. A.
Armstrong. A říkal, že je ubytovaný v hotelu Capital.“
„Dobře. Zavolej mi rychle Chaweho.“ Dívka se obrátila na otočném křesle a přivolala jednoho z uniformovaných hlídačů od hlavních dveří. Podala mu sluchátko.
„Chawe, poznal jsi toho malungu, který právě odešel? Toho vysokého s vlnitými vlasy,“ zeptal se Chetti Singh a tentokrát v jazyce angoni.
„Všiml jsem si ho,“ odpověděl vrátný stejným jazykem, „ale neznám ho.“
„V noci před čtyřmi dny,“ napovídal mu Chetti Singh. „Na silnici blízko Chirundu poté, co jsme skončili nakládání kamionu. Zastavil a mluvil s námi.“ Chvíli bylo ticho. Chawe zvažoval otázku a Chetti Singh viděl, jak se začíná ukazováčkem dloubat v no,e, neklamná známka rozpaků a nejistoty.

„Možná," vyslovil konečně Chawe svůj úsudek. „Ale nevím jistě." Vytáhl tlustý ukazováček z nosní dírky a pozorně si ho prohlížel. Jeho kmen Angoni, vzdálení příbuzní královské linie
Zulu, se uchýlil vysoko na sever před dvěma stoletími za éry krále Chaky. Chawe byl rozený válečník a hlubší myšlenky se mu oklikou vyhýbaly.
„Sleduj ho," přikázal Chetti Singh. „Ale ne aby tě uviděl, rozumíš?"
„Rozumím, nkosi." Chaweho potěšilo, že byl převelen do akce, a pružným krokem vypadl ze dveří. Vrátil se za půl hodiny a vypadal jako spráskaný pes. Sotva prošel hlavními dveřmi. zavolal Chetti Singh dceři potřetí.
„Okamžitě pošli Chaweho nahoru do mé kanceláře!" Chawe zůstal stát na podestě u dveří a připomínal gorilu. Chetti Singh ho začal zpovídat. „Sledoval jsi toho muže, jak jsem ti nařídil?"
„Je to ten muž, nkosi." Chawe přešlápl z nohy na nohu. Přes jeho velikost a sílu mu šéf naháněl hrůzu. Viděl, co se stalo těm, kteří se mu znelíbili. Po pravdě to byl on, kdo byl odpovědný za udržování disciplíny. Váhavě vešel do kanceláře a vyhýbal se přímému pohledu na pána. „Je to ten muž, ktery s námi v noci hovořil," dodal a Chetti Singh se zamračil.
„Jak to, žes najednou tak jistý, když jsi dříve pochyboval?" obořil se na Chawa.
„Auto, vysvětloval Chawe. „Šel k němu a ukládal do něho nákup, který si přinesl od nás. Je to stejný vůz. Má na boku namalovanou lidskou rukou, mambo."
„Dobrá." Chetti Singh pochvalně přikývl. „Vedl sis dobře. Kde je ten muž nyní?"
„Odjel v autě pryč. Nemohl jsem ho dál sledovat. Je mi to líto, nkosi Kakulu," pokorně se omlouval Chawe.
„Nevadí. Vedl sis dobře," opakoval Chetti Singh. „Kdo má dnes v noci službu ve skladišti?"
„Já, mambo…" Chawe se znenadání usmál. Měl velké rovné a nádherně bílé zuby. „A samozřejmě ještě Nandi."
„Ano, samozřejmě." Chetti Singh vstal. „Večer, až zavřeme obchod, přijdu dolů. Chci se přesvědčit, že Nandi je na svou práci připravena. Myslím, že dnes v noci můžeme očekávat potíže. Chci, aby bylo všechno v naprostém pořádku. Dej Nandi do malé klece. A žádné chyby, rozumíš, Chawe?"
„Rozumím, mambo."
„Tak v šest hodin dole ve skladišti." Občas bylo rozumné Chawemu příkaz zopakovat.
„Nkosi." Chawe kradmo vycouval z místnosti, aniž na svého pána pohlédl. Když zmizel, Chetti Singh seděl a několik minut upřeně hleděl na zavřené dveře. Pak opět zvedl telefon. Přímá volba přes mezinárodní ústřednu je v Africe vždy sázka do loterie. Zimbabwe téměř sousedila s Malawi, dělil je pouze úzký pruh mosambického území, ale přesto trvalo dvacet minut, než po dvanácti pokusech dostal spojení do Harare.
„Dobré odpoledne," ozvalo se na druhém konci drátu. „Tady je ambasáda republiky Tchaj-wan. Co si přejete?"
„Rád bych mluvil s velvyslancem."
„Bohužel, Jeho Excelence není momentálně přítomna. Mám mu nechat zprávu, nebo vás mám přepojit na někoho jiného?"
„Jsem Chetti Singh. Jsme velmi dobří známí."
„Držte si linku prosím." O minutu později se ozval sám
Cheng. „Domluvili jsme se přece, že mi nebudeš volat na tohle číslo."
„Je to absolutně neodkladná záležitost," odpověděl Chetti Singh rozhodně.
„Na téhle lince nemůžu mluvit. Zavolám ti zpátky do hodiny.
Dej mi své číslo a čekej." O čtyřicet minut později zazvonil na stole Chettiho Singha telefon, jehož číslo nebylo uvedeno v seznamu.
„Tahle linka je bezpečná," řekl Cheng, když Chetti Singh zvedl sluchátko. „Ale i tak budeme diskrétní."
„Znáš bílého chlápka jménem Armstrong?"
„Doktora Armstronga? Jistě. Znám ho."
„Je to ten muž, který tě otravoval v Chiwewe a který si na zpáteční cestě všiml skvrn na tvých šatech?"
„Ano." Cheng hovořil nevzrušeným hlasem. „To je v pořádku, neboj se, nic neví."
„Tak proč potom slídí v Lilongwe?" namítl Chetti Singh.
„Ještě nemám mít obavy?" Chvíli bylo ticho. „V Lilongwe?"
konečně se ozval Cheng. „On tě viděl v tu noc na cestě do Chirundu?"
„Ano." Chetti Singh se zatahal za bradku. „Zastavil a mluvil se mnou. Ptal se mě, jestli jsem neviděl kamiony z parku."
„Kdy k tomu došlo? Potom, co jsme přeložili slonovinu do kamionu k tobě ?"
„Opatrně!" napomenul ho Chetti Singh. „Ano, poté. co jsme se rozloučili. Právě jsme zavazovali plachtu, když ten bílý chlápek přijel a…" Cheng ho přerušil. „Jak dlouho jste spolu hovořili?"
„Minutu, víc ne. Potom odjel na jih k Harare. Byl jsem jistý, že jede za vámi."
„Ano, dojel Goma a donutil ho sjet z cesty." Chengův hlas ztratil poklidný tón. „Prohledal kamion. Pochopitelně že nic nenašel."
„Nepochybně má podezření."
„Nepochybně," sarkasticky souhlasil Cheng. „Když ale s tebou mluvil jen minutu, jak jste se stačili seznámit? Určitě nemohl vědět kdo j si."
„Přečetl si jméno i adresu z nápisu na dveřích tahače,"
přiznal Chetti Singh. Cheng zmlkl na dobu, než by pomalu napočítal do pěti. „Já si nápisu nevšiml. To nebylo rozumné, příteli. Měls ho zakrýt."
„Nemá smysl zavírat dveře klece, když už je ptáček venku,"
namítl Chetti Singh.
„Kde je …" Cheng se zarazil. „Kde je zboží? Už jsi ho odeslal?"
„Ještě ne. Odjede zítra."

„Nemůžeš se ho zbavit dřív?“
„To nepřipadá v úvahu.“
„Pak musíš něco udělat s Armstrongem, kdyby začal být příliš zvědavý.“
„Ano,“ přitakal Chetti Singh. „Budu s ním jednat pevně a nekompromisně. A co z tvé strany? Je o vše postaráno? Co tvůj mercedes?“
„Ano.“
„A oba řidiči?“
„Ano.
„Už tě navštívily úřady?“
„Ano, ale byla to jen formalita,“ ujišťoval ho Cheng.
„Žádné překvapení. Ani nepadlo tvoje jméno. Ale už rni nesmíš víckrát volat na ambasádu. Používej jen toto číslo. Moji lidé zajistili bezpečnost linky.“ Chetti Singh si pozorně zapsal diktované číslice.
„Dám ti vědět, co se stalo s tím chlápkem. Je pěkně protivný.“
„Doufám, že už dlouho nebude.“ Cheng zavěsil a instinktivně sáhl na jeden z knoflíků netsuke, které měl rozloženy na stole. Byla to vynikající miniaturní řezba ze slonoviny, která zobrazovala starce a mladé děvčátko. Děvče sedělo na starcově klíně a zbožným pohledem dcery hledělo na jeho ušlechtilou vrásčitou tvář s bradkou. Každý drobný detail vyřezal před třemi stoletími jistý velký umělec z dynastie Iókugawa.
Slonovina vyleštěná dotyky lidských prstů po staletí svítila jako jantar. Teprve když se knoflík převrátil, ukázalo se, že gár je pod volnými rouchy nahý a že starcův úd vězí až po kořen mezi dívčími stehny. Ten námět Chenga přitahoval. Byl to jeden z jeho nejoblíbenějších kousků z celé ohromné sbírky.
Mnul ho mezi palcem a ukazováčkem jako korálek růžence.
Hedvábný dotyk slonoviny ho jako vždy uklidnil a pomohl mu soustředit myšlenky. Čekal, že ještě uslyší o Danielu Armstrongovi, ale to nijak nezmenšovalo otřes, který v něm vyvolala Chetti Singhova zpráva. Sikhovy otázky oživily staré pochyby a znovu, snad už posté, procházel všechna opatření.
Při odjezdu z Chiwewe si nevšiml krve na svých botách a šatech a teprve Armstrong mu je svým pohledem připomněl. Tento důkaz jeho viny mu hlodal v mysli po celý zbytek cesty údolím řeky
Zambezi. Na dálnici, když potkal čekajícího Singha, se mu svěřil se svými obavami a ukázal mu skvrny na kalhotách.
„Neměls chodit na místa, kde se zabíjelo. To bylo v každém ohledu velice pošetilé.“
„Musel jsem se ujistit, že je práce dokončena. A bylo dobře, že jsem to udělal. Strážce ještě žii.“
„Budeš muset šaty spálit.“ Nebylo pravděpodobné, že by se v tu noční hodinu na dálnici někdo objevil, ale přesto nenechali nic náhodě. Sjeli s kamiony z cesty a kryti stromy přeložili slonovinu do nákladní soupravy
Chettiho Singha. I s pomocí skupiny Singhových mužů jim práce zabrala téměř dvě hodiny - klů bylo příliš mnoho.
Mezitím
Chetti Singh rozdělal malý oheň. Když se rozhořel, svlékl se
Cheng do spodního prádla a vzal si jiné šaty z kufru. Chetti
5ingh dřepěl u ohně a pálil veškeré Chengovy svršky. Nakonec vzplály jasným plamenem i gumové podrážky sportovních bot.
Rychle se proměnily v popel a Chetti Singh klackem postrčil zpátky do plamenů ohořelé zbytky. Zůstal jen jemný popel.
„V mercedesu bude určitě také habaděj stop po krvi,“
připomněl Chetti Singly když odcházel od ohně. „Na podlaze a na plynovém a brzdovém pedálu.“ Vytáhl z vozu gumovou rohožku, strhl gumové obložení pedálů a všechno spálil. Černý čadivý kouř pálené gumy ho štípal do očí, ale stále ještě nebyl spokojený.
„Budeš se muset zbavit vozu.“ Poradil Chengovi, co má udělat.
„O zbytek se postarám sám,“ zakončil instruktáž. Ještě dřív než skončilo překládání slonoviny, byl Cheng na cestě do Harare. Jel rychle, jako by chtěl ujet vzpomínkám na svou účast při přepadu. Dostavila se podobná reakce jako po jeho sexuální pantomimě v domě Lady Myrtle Blossom v Taipei. Tehdy se také třásl a bylo mu špatně. Zapřísahal se pak, že už nic podobného neudělá. Velvyslancovu rezidenci představovala rozlehlá budova na třídě poblíž golfového klubu. Dojel k ní pozdě po půlnoci a okamžitě odešel do ložnice. Minulý týden zařídil, aby žena i s dětmi odletěla domů na Tchaj-wan, a tak byt v domě sám. Spěšně se vysvlékl a nacpal oblečení do plastikového pytle. Třebaže ho v Chiwewe na sobě neměl, strašila ho představa, že by na něm mohla ulpět sebemenší stopa po krvi. Pak se osprchoval. Stál pod horkým deštěm téměř půl hodiny a drhnul si ruce a nehty kartáčem s tuhými štětinami. Jakmile cítil, že voda odplavila i poslední náznaky krve a pach střelného prachu, vzal si ze skříně nové oblečení a pytel s odloženými šaty odnesl do mercedesu zaparkovaného v garáži rezidence. Strčil ho do kufru vedle plátěné tašky.
Dychtil zbavit se každé ma ličkosti, která mu připomínala Chiwewe. Dokonce nechal v autě i dalekohled a atlas ptáků. Vycouval na příjezdovou cestu k rezidenci, nechal otevřenou bránu a klíček v zapalování. Bylo již hodně po druhé hodině ráno. Zažil dlouhý den a noc plnou aktivity se silným nervovým vypětím, ale přesto neměl na spánek ani pomyšlení. V brokátovém županu neklidně přecházel po ložnici, dokud neuslyšel vrčení startéru. Zhasl lampu na nočním stolku a spěchal k oknu s výhledem na příjezdovou cestu. Přišel právě včas, aby zahlédl, jak mercedes s nerozsvícenými světly mizí v opuštěné ulici. Vydechl úlevou a vlezl do postele. Ještě než usnul, přemýšlel, jak rychle Chetti Singh všechno zařídil. Chetti Sihghův syn vedl pobočku rodinných aktivit v Harare a byl téměř stejně pohotový a spolehlivý jako jeho otec. Ráno po snídani Cheng zavolal na policii a nahlásil odcizení vozu. Našel se za dvacet čtyři hodin poblíž Hatfieldu na cestě k letišti. Neměl pneumatiky ani motor a byl vyhořelý. Po výbuchu nádrže s palivem z něho zbyl jen ohořelý rám. Cheng věděl, že pojišťovna zaplatí plnou hodnotu vozu bez protestů a zbytečných průtahů.

Příštího rána zavolal Chengovi anonym a bez jakéhokoliv úvodu či vysvětlování řekl: „Podívejte se na pátou stránku dnešního
Heraldu.“ Hlas patřil Asiatoví a přízvukem se velmi podoba(
hlasu Chettiho Singha. Dole na stránce pod nevýrazným titulkem
„Ubodán při opilecké hádce“ se nalézala šestiřádková zprávička oznamující, že Gomo Chisonda, strážce zvěře zaměstnaný v parku
Chiwewe, byl smrtelně pobodán neznámým mužem při bitce v městské pivnici. Příští den stejný hlas v telefonu oznámil: „Stránka sedm.“ Tentokrát by se Cheng vsadil, že hlas patří synovi Chettiho Singha. Titulek „Železniční nehoda“ uváděl krátkou noticku. „Tělo Davida Shiri, bývalého strážce národního parku v Chiwewe, bylo nalezeno na železniční trati poblíž Hatfieldu. Mrtvý muž měl v krvi vysoký obsah alkoholu.“
Dále mluvčí zimbabwských drah nabádal veřejnost k opatrnosti na nechráněných železničních přejezdech.
Od začátku roku se jednalo už o čtvrtou podobnou nehodu. Jak
Chetti Singh slíbil, nezůstal jediný žijící svědek. O tři dny později Chengovi zavolala policie.
„Je mi to opravdu líto, že vás musíme obtěžovat, Vaše
Excelence. Předpokládám, že z tisku víte o vražedném útoku na tábor parku v Chiwewe. Věřím, že nám hudete schopen pomoci při vyšetřování této neštastné události. Zjistili jsme, že jste byl v osudný den v táboře a že jste odtud odjel jen několik hodin před incidentem.“
„Ano, komisaři. Máte pravdu.“
„Neměl byste námitky proti svědecké výpovědi? Víte sám, že vás chrání diplomatická imunita a nemáte povinnost nic takového dělat, ale hodně byste nám pomohl.“
„Samozřejmě že budu spolupracovat všemožným způsobem. Sám jsem znal zavražděného vrchního strážce osobně a velmi jsem ho obdivoval. Udělám všechno, abych pomohl k odhalení pachatelů tohoto ohavného zločinu.“
„Budeme vám velice vděčni, Vaše Excelence. Pošlu za vámi staršího inspektora, který vás vyslechne.“ Inspektor byl statný Shona v civilních šatech a doprovázel ho uniformovaný zimbabwský policista. Oba byli až přehnaně uctiví. S mnohými omluvami inspektor vyzval Chenga, aby mu popsal průběh svého pobytu v Chiwewe včetně odjezdu v koloně s mrazicími kamiony.
Cheng vyhověl a zhostil se úlohy bezchybně. Nezapomněl se zmínit o svém setkání s Danielem Armstrongem. Když skončil, inspektor chvíli nervózně posedával, než zase promluvil.
„Doktor Armstrong také vypovídal, Vaše Excelence. Potvrdil vše, co jste uvedl, ale prohlásil, že spatřil na vašich šatech skvrny od krve.“
„Kdy to mělo být?“ Cheng se tvářil nechápavě.
„Když vás a kamiony z parku potkal na cestě v údolí
Zambezi. Vracel se do Chiwewe poté, co narazil na stopy útočníků.“ Chengův obličej se rozjasnil. „Ach, ano. Byl jsem při ukládání klů po probírce sloních stád. Jak si jistě dokážete představit, bylo kolem spousta krve. Jistě jsem šlápl do nějaké krvavé louže.“
Inspektor se začal potit. „Pamatujete se, Vaše Excelence, co jste měl ten večer na sobě?“ Chengovi naskočily od přemýšlení vrásky na čele. „Košili s rozhalenkou, modré bavlněné kalhoty, a pokud si vzpomínám, ještě pár pohodlných sportovních bot. Prostě běžné oblečení.“
„Máte ještě ty věci?“
„Ano, samozřejmě. Košile i kalhoty jsou právě v čistírně a boty mi již vyčistili. To víte, moje peněženka dělá divy…“ Zmlkl náhle a usmál se, jako by ho právě něco napadlo.
„Inspektore, vy chcete vidět ty svršky. Možná že je dokonce chcete dát na rozbor?“ V té chvíli už inspektor rozpaky očividně trpěl. Zavrtěl se v křesle. „Nemáme žádné právo žádat vás o tento druh spolupráce, Vaše Excelence. Ovšem s ohledem na výpověd doktora Armstronga… Pokud byste nenamítal…“
„Pochopitelně že ne,“ sebevědomě prohlásil Cheng s úsměvem.
„Jak jsem uvedl, chci spolupracovat v jakémkoliv směru.“
Pohlédl na hodinky. „Bohužel, za hodinu obědvám s ministerským předsedou. Nebudete nic namítat, když vám ty věci pošlu na stanici po někom z mého personálu?“ Oba policisté vyskočili z křesel. „Je nám velice líto, že jsme vás připravili o drahocenný čas. Velice si vážíme vaší pomoci. Jsem si jistý, že vám díky vyjádří i sám vrchní komisař.“ Aniž by vstal od stolu, zastavil Cheng inspektora u dveří.
„V Heraldu jsem četl, že útočníci byli zadrženi. Je to pravda?“ zeptal se. „Našla se u nich ukradená slonovina?“
„Bandité byli zastaveni při přechodu hranice se Zambií.
Bohužel, byli bud zabiti, nebo se jim podařilo uprchnout. Část slonoviny zmizela v řece a zbytek zřejmě padl za obět plamenům.“
„To je smůla…,“ vzdychl Cheng. „Měli by se zodpovídat za ty hrůzné vraždy. Ale vám to alespoň usnadnilo práci, ne?“
„Ted když jste nám pomohl vysvětlit poslední nejasnosti, zřejmě věc uzavřeme. Vrchní komisař vám jistě písemně poděkuje a to bude tečka za celým případem.“ PÍSEK waeuR $QNŮ sIwITH V
balíčku oblečení, které Cheng vybral v šatníku a odeslal komisaři, byly věci odpovídající popisu uvedenému při výslechu s jedinou výjimkou: nikdy nespatřily údolí Zambezi. Cheng vzdychl, když si to všechno připomněl, položil netsuke zpátky na stůl a mrzutě na něj hleděl. Věc neskončila. Dokud se kolem ní bude motat doktor Daniel Armstrong, budou potíže. Může se znovu spolehnout na Chettiho Singha? Zbavit se dvou strážců z parku byla jedna věc, ale Armstrong je zvíře nepoměrně větší.
Má mezinárodní uznání a je slavný. Když zmizí, neobejde se to bez otázek. Stlačil knoflík domácího telefonu a řekl: „Lee, přijel sem prosím.“ Mohl si na své otázky odpovědět sám bez své sekretářky, ale pohled na ni ho vždycky potěšil.

Třebaže pocházela z rolnické rodiny v horách, byla velice bystrá a milování chtivá. Vedla si výborně na tchajwanské univerzitě, ale nebyl to její akademický úspěch, proč si ji Cheng vybral.
Postavila se u stolu dostatečně blízko, aby na ni dosáhl, kdyby chtěl, a její chování jasně dávalo najevo servilitu a podřízenost. Pokud šlo o vztahy k mužům a zvlaště ke svému pánovi, zůstaly v ní přes všechno vzdělání návyky tradiční dívčí výchovy.
„Ověřila jsi rezervaci u aerolinií Quantas?“ zeptal se.
Nyní když Armstrong čenichá v Lilongwe, stal se návrat do
Taipei nezbytným. Konečně, kdyby chtěl zůstat dál velvyslancem, nikdy by se nepouštěl do dobrodružství v Chiwewe. Žena s dětmi už odjela a sám chystal odjezd na konec rrrěsíce. Zbývalo pouhých osm dní.
„Ano, Vaše Excelence. Rezervace letenky je potvrzena,“
uctivě, skoro šeptem odpověděla Lee. Její hlas mu zněl stejně lahodně jako slavičí tlukot v otcově lotosové zahradě. Vzrušoval ho.
„Kdy přijdou stěhováci?“ zeptal se a pohladil ji. Při dotyku jeho ruky se jemně zachvěla a to ho ještě více vzrušilo.
„V pondělí odvezou první věci, můj pane,“ oslovila ho tradičním titulem. Rovné černé vlasy jí spadaly až na ramena a hrálo v nich svěio.
Cheng jel prsty výš po jejím stehně. Měla kůži jemnou a hladkou jako knoflík ze slonoviny.
„Upozornila jsi je na hodnotu a křehkost mých sbírek?“ ptal se dál a štípl ji pod sukní. Stiskl kousek té vláčné kůže připomínající slonovinu mezi nehty palce a ukazováčku. Cukla malinko horním rtem.
„Ano, můj pane,“ zašeptala s náznakem bolesti v hlase.
Stiskl silněji. Zůstane jí na bezvadné kůži zadku drobná rudá hvězdička znamení, které tam najde, až za ním dnes večer přijde. Pocit, étery zažíval, když působil bolest, ho povznášel. Dokázal zapomenout na doktora Armstronga i na potíže, které by mohl připravit. Momentálně byla policie mimo stopu a Lee Wangová rozkošná a poslušná. Měl osm dní pokoj od manželky a příležitost vychutnat si Lee do sytosti. Pak se vrátí domů pro otcovu pochvalu. Daniel odemkl zadní dveře landeruiseru a potraj viny nakoupené v obchodním domě
Chettiho Singha uložil do vyprázdněné spíže. Pak usedl za volant, a než se motor nahřál, našel v zápisníku adresu dalšího ze Sikhových podniků. S pomocí několika ochotných chodců našel průmyslovou oblast rozkládající se v blízkostí železničního nádraží. Chetti Singh zde vlastnil pět akrů pozemků zčásti zastavěných průmyslovými halami. Některé parcely byly ještě volné a zarůstalo je bylí a hustý porost keřů. U jedné takové plochy velký poutač hlásal:
DALŠf PROJEKT
CHETTIHO SINGHA MfSTO PRO PLÁNOVANÉ PŘÁDELNY BAVLNY Rozvoj!
Zaměstnání! Prosperita! Vzestup! PRO MALAWI!
Při okraji volného prostranství za plotem s korunou ostnatého drátu stály dílny agentury Toyota, které patřily Chetti Singhovi. Před nimi čekalo na předprodejní údržbu asi sto nových automobilů Toyota. Pokryvala je ještě vrstva špíny usazené během dlouhého transportu z pobřeží na nekrytých vlecích. Otevřenými dveřmi haly Daniel uviděl skupinu mechaniků při práci. Všichni předáci vypadali na Asiaty a několik z nich nosilo bílé sikhské turbany. Zbytek zaměstnanců v kombinézách byli černoši. Celý podnik působil velice dobře, byl zjevně úspěšně vedený a prosperující. Daniel vjel do dvora a zůstal stát před přijímací kanceláří. Zastavil jednoho z předáků v uprášené modré kombinéze a předstíral, že potřebuje údržbu na svém voze. Podařilo se mu přitom podrobně si prohlédnout dílnu i správní budovu. Bylo zřejmé, že ukradená slonovina se tam ukryt nedala. Když udělal objednávku a dozvěděl se, že má přistavit landcruiser zítřejšího rána v osm hodin, popovídal si s předákem dílny a zjistil, že pila a skladiště Singhovy obchodní společnosti se nacházejí vedle v ulici vzadu za dílnami servisu. Vycouval a objel blok. Pilu našel snadno. Na soukromé železniční vlečce stála řada vagónů s dřevem pokáceným v lesích na úpatí nedalekých hur. Hluk okružních pil se nesl daleko do ulice. Projel branou a nahlédl do otevřených hal. Vířící kotouče pil, od jejichž zubů odlétávaly fontány žlutých řezin, se s vervou zakusovaly do kmenů a ve vzduchu protepleném sluncem dominovala výrazná smolná vůně čerstvého řeziva. Všude kolem se tyčily stohy nových desek a trámů připravených k expedici. Daniel pomalu přejel dvůr ke skladům. Komplex skladištních budov byl obehnán vysokým plotem z drátěného pletiva potaženého zelenou vrstvou umělé hmoty. Vršky pevných betonových sloupků vyhnutých směrem do ulice spojoval ostnatý drát. Skladiště tvořilo pět částečně samostatných budov. Společnou střechu se zářezy a hřebeny světlíků kryl zubatý profil nenatřených vlnitých plátů z azbestu. Každé z pěti skladišt mělo velké rolovací dveře, jaké se používají u leteckých hangárů. Tentokrát nápis uváděl:
CHETTI SINGHOVA OBCHODNÍ SPOLEČNOST ÚSTŘEDNÍ DEPO A SKLADIŠTĚ.
Zřejmě se nestydl za své jméno, protoze ho inzeruje, kde se dá, pomyslel si Daniel škodolibě. U vstupní brány se krčila zděná vrátnice a u závory postával strážný. Když míjel poslední z budov, všiml si, že vysoká vrata otevřená dokořán nabízejí pohled do útrob haly. Pulz se mu zrychlil, když uprostřed zahlédl velký kamion Chettiho Singha. Byl to tentýž vůz, u kterého zastavil v noci před čtyřmi dny nedaleko
Chirundu na cestě do Harare. Desetikolový trailer se zelenou plachtou pokryval nános stejného červeného prachu, jaký nesl jeho landcruiser. Parta černých dělníků zadními dveřmi nakládala pomocí vysokozdvižného vozíku palety s hnědými pytli. Mohly obsahovat kukuřici stejně jako cukr nebo rýži. Po pytlích se sušenými rybami, které spatřil té osudné noci na ložném prostoru kamionu, však nebylo ani vidu. Spustil boční okénko a potáhl nosem vzduch, ale ucítil jen výfukové plyny dieselova motoru. Přejel kolem poslední budovy a napadlo ho, že se otočí a prozkoumá otevřené skladiště ještě jednou.
„Zatraceně,“ vzpamatoval se. „Už jsi zřejmě upoutal dost pozornosti. Jsi nenápadný jako cirkus, co přijede do malého města.“ Vrátil se stejnou cestou do hotelu, nechal landcruiser na hotelovém parkovišti a šel do svého pokoje. Vešel do koupelny a napustil plnou vanu vody horké tak, jak jen dokázal vydržet. Když se do ní ponořil, kůže mu zrudla, ale její

póry ztratily i posledních zbytky špíny z afrických cest. Jakmile lázeň poněkud vychladla, palcem u nohy připustil další dávku vřelé vody. Když vstat, aby si namydlil spodní partie těla, uviděl v naptl zamlženém zrcadle nad vanou svůj obraz a zavedl s ním řeč.
„Podívej, Armstrongu. Nejrozumnější věcí by bylo zajít s tím podezřením na policii. Je to nakonec jejich džob, at ho dokončí."
„Ale počkat, Armstrongu," odpověděl si okamžitě. „Odkdy děláš jen rozumné věci? A navíc jsi v Africe. Policajtům potrvá tři čtyři dny, než zvednou zadky, a pan Singh bude mít spoustu času, aby se zbavil slonoviny, která se někde tady určitě potlouká. Zítra už může být pozdě."
„Chceš mi říct, Armstrongu, že čas je nyní naprosto důležitý?"
„Přesně tak, starý brachu."
„Ale také zrovna nemiluješ scény s pláštěm a dýkou, chlapeckým slíděním a hrou na amatérského detektiva."
„Kdo, já? Nebud hloupý, vždyt mě znáš."
„To teda ano," souhlasil. Mrknu! na sebe do zrcadla a ponořil se zpátky do horké lázně tak prudce, až přes okraj vany vycákla na podlahu pěna. Večeře se oproti poslednímu jídlu v zambijském hotelu nesrovnatelně zlepšila. Řezy z cejna čerstvě vyloveného z hotelového bazénu byly lahodné stejně jako jemné víno Hamilton-Russelovo chardonnay z mysu Dobré naděje. Ač nerad, povolil si jen půl láhve.
„Čeká tě práce," bručel si pro sebe a odešel na pokoj připravit se. Nepotřeboval spěchat, do půlnoci měl času habaděj. Když byl hotov, natáhl se na postel a těšil se z očekávaného vzrušení. Čas se mu vlekl a co chvíli kontroloval hodinky. V jedné chvíli si dokonce myslel, že se zastavily, a přiložil je k uchu, jestli opravdu jdou. Čekání bylo vždy nejhorší částí akce. Chetti Singh sledoval, jak strážný vyprovází z oby chodu posledního zákazníka a zavírá za ním dvojitá prosklená křídla dveří. Hodiny na zdi ukazovaly deset minut po páté. Uklízeči se už pustili do práce, ale dcery u pokladen měly ještě napilno. Dělaly denní uzávěrku a zdálo se, že jsou oddány své práci celou svou duší jako panny ministrující u oltáře nějaké tajemné církve. Matka, která nad nimi stála vznešená, připomínala velekněze. Nastala vrcholná chvíle - závěr celodenního rituálu. Konečně odcházely od pokladen v pořadí přesně podle hodností, matka vpředu a dcery za ní. Nejstarší šla první a nejmladší poslední. Vešly do kanceláře a položily před Chettiho Singha hotovost: pečlivě převázané štůsky bankovek a plátěné pytlíky mincí. Manželka předložila pásky z pokladních tiskáren.
„Výborně!" pochválil je Chetti Singh v jazyce hindi.
„Určitě nejlepší den od Vánoc." Mohl by odříkat denní tržby za posledních šest měsíců, aniž by potřeboval nahlédnout do záznamů. Zanesl částku do knihy a za pečlivého dozoru rodiny zamkl peníze spolu s poukázkami plateb z kreditních karet do objemného sejfu, vestavěného v zadní stěně kanceláře.
„Na večeři přijdu později," řekl ženě. „Musím ještě do skladiště dohlédnout na pár věcí."
„Nevadí, papá. Jídlo budeš mít připraveno, až se vrátíš."
Přiložila ruce na rty v gestu úcty a dcery následovaly matčina příkladu. Pak opustily kancelář ve stejném pořadí, jak přišly.
Chetti Singh vzdychl potěšením. Byla to dobrá děvčata - jen se měla narodit jako synové. Čeká ho počertech těžký úkol najít pro každou z nich vhodného ženicha. Dolů do průmyslové zóny jel cadillakem. Vůz už nebyl nový. Nedostatek valut neumožňoval prostým obyvatelům dovážet luxusní automobily, ale
Chetti Singh měl jako vždy svůj systém. Navštívil zaměstnance amerického diplomatického sboru před tím, než odjížděli do
Washingtonu. Podle celních předpisů platných v Malawi si mohli diplomaté bezcelně dovézt nový vůz a na konci své mise ho v místě prodat. Chetti Singh jim při návratu na Malawi zaplatil dvojnásobek ceny automobilu v malawijských kwacha. Za ty peníze si královsky žili a po celé tři roky svého poslání vůz používali. Celý oficiální plat pak mohli pohodlně ušetřit.
Když se vraceli domů, Chetti Singh převzal vůz a rok s ním jezdil, dokud nedozrál termín střídání dalšího diplomata. Pak ojetý vůz vystavil ve výloze své prodejny Toyota s cenovkou uvádějící trojnásobek ceny nového vozu v USA. Obvykle ho stihl prodat do týdne. Žádný zisk mu nebyl příliš malý, aby nad ním mávl rukou a žádná ztráta tak zanedbatelná, aby jí nelitoval.
Nebylo proto náhodou, že za pár let nashromáždil jmění, o jehož velikostí neměla potuchy ani jeho manželka. U brány skladiště mu Chawe zvedl závoru a vpustil ho i s cadillakem dovnitř.
„Nuže?" zeptal se velkého Angona.
„Přijel," odpověděl Chave. „Přesně jak jste předpověděl.
Projel po cestě kolem skladu deset minut po čtvrté. Jel pomalu a celou dobu nahlížel přes plot dovnitř." Chetti Singh se rozmrzele mračil. „Ten chlap začíná vskutku otravovat. Ale nevadí," řekl nahlas a Čhawe se přihlouple usmál, anglicky uměl jen málo.
„Pojed se mnou," nařídil mu Chetti Singh a Chawe si vlezl na zadní sedadlo, nikdy by si nedovolil takovou drzost, aby se posadil vedle pána. Chetti Singh jel pomalu podél skladištního komplexu. Veškeré dveře už byly zavřené a uzamčené. Sklady neměly žádný poplašný systém proti lupičům a prostranství kolem plotu nebylo dokonce ani osvětleno. Nebylo tomu dávno, co v údobí dvou či tří let docházelo k opakovaným vloupáním.
Nepomáhaly ani poplašné systémy, ani reflektory. Zoufalý
Chetti Singh konzultoval problém s nejslavnějším sangonem v zemi. Byl to starý domorodý léčitel a kouzelník, ktery žil osamoceně nahoře na mlžném platu Mlanje, obklopen jen divočinou a svými žáky. Za poplatek souměřitelný s jeho pověstí sešel z hor a s velkými fanfárami a obřady svěřil skladiště pod ochranu nejsilnějších a nejzlomyslnějších duchů a démonů, které ovládal. Chetti Singh pozval na ceremonii všechny flákače a otrapy z města. Se zájmem a trochu i s hrůzou sledovali, jak stařec zbavil černého kohouta hlavy a krví postříkal každý z pěti vstupních portálů. Poté za

mocných zaříkadel nasadil do všech čtyř rohů plotu lebky paviánů.
Diváci byli obřadem velice dojati a brzy se po všech putykách a nálevnách ve městě rozneslo, že Chetti Singh je pod magickou ochranou. Po šest měsíců od události se neztratilo nic. Pak se ale jeden gang ve městě osmělil vyzkoušet účinnost kouzla a zlodějům se podařilo odnést deset televizorů a čtyřicet rozhlasových přijímačů. Chetti Singh poslal pro kouzelníka a dožadoval se záruky na jeho služby. Po dlouhém handrkování od něho koupil za výhodnou cenu dokonalou zabezpečovací soustavu. Jmenovala se Nandi. Od jejího příchodu došlo už jen k jednomu pokusu o vyloupení. Zloděj zemřel v městské nemocnici se skalpovanou lebkou a vyhřezlými vnitřnostmi. IVandi vyřešila problém krádeží definitivně.
Chetti Singh jel po cestě kolem vrútřní strany plotu. Byl neporušený a z rohových sloupků se ještě stále šklebily paviání lebky. Infračervená čidla nechal Chetti Singh nedávno demontovat a prodal je za slušnou cenu nějakému zambijskému obchodníkovi. Vedle Nandi byla zbytečná. Když dokončil obhlídku plotu, zaparkoval vůz za skladištěm vedle drobné kůlny kryté stejnými vlnitými panely jako hlavní budova. Hned na první pohled bylo zřejmé, že přístavek přilepený vzadu na skladiště je novějšího data. Jakmile Chetti Singh vystoupil z vozu, udeřil ho do nosu slabý štiplavý zápach vycházející z jediného okénka boudy. Bylo posazeno vysoko a mělo silné mříže. Pohlédl na Chaweho. ,“le bezpečná?“
„Je v malé kleci, jak jste nařídil, mambo.“ Přes ujištění se nejdříve podíval špehýrkou ve dveřích a teprve pak je otevřel a vešel do šera. V kontrastu jasného večerního slunce venku bylo světlo dopadající malým otvorem okna zanedbatelné.
Zápach podstatně zesílil, divoký ostrý pach byl přímo agresivní. Pak se ze šera ozvalo zlostné zavrčení. Chetti Singh bezděčně ustoupil o krok zpátky.
„Můj ty bože,“ zasmál se křečovitě, aby zakryl nervozitu.
„Dneska jsi v mimořádně dobré náladě.“
Zvíře v kleci se pohnulo. Tmavý stín s blýskavýma žlutýma očima ucouvl na neslyšných tlapách.
„Nandi.“ Chetti Singh se znovu usmál. Nandi bylo jméno matky krále Chaka a znamenalo „Sladká“. Nahmatal vypínač a vnitřek kůlny ozářilo namodralé světlo zářivky u stropu.
Leopardí samice couvla co nejdál k zadní stěně klece, skrčila se a pozorovala muže nenávistnýma očima. Mírně ohrnula horní pysk, kryjící bílé tesáky, a tiše zavrčela. Velká kočka měřila od hlavy po špičku ocasu sedm stop. Při odchytu v lesích náhorní roviny Mlanje vážila sto dvacet liber. Starý kouzelník ji chytil již jako dospělou šelmu. Na svobodě měla pověst notorického daviče psů a koz a terorizovala vesnice na celém úbočí hor. Krátce před odchytem zle zřídila mladého pastevce, ktery se odvážil bránit své stádo. Velké kočky z lesa mívaly tmavší zbarvení než stejný druh z otevřených savan. Tato leopardice barvou víc připomínala pantera, ale sytě černé růžice na kožichu neklamně prozrazovaly její původ. Bez mrknutí oka upřeně pozorovala oba muže a v intervalech úměrných své náladě mrskala zahnutým ocasem jako raménkem metronomu. Míra její zloby byla srovnatelná s otřesným zápachem, který naplňoval stísněný prostor vyhřáté kůlny.
„Zlobíš se?“ zeptal se Chetti Singh tiše. Při zvuku jeho hlasu ohrnula pysk ještě výš.
„Ale ne dost,“ usoudil a ze stěny vedle vypínače sejmul elektrický bodec na pohánění dobytka. Kočka reagovala okamžitě. Znala dobře pálení elektrických výbojů a příští zavrčení přešlo v řev. Zvíře sebou nervózně cukalo kupředu a zpátky, hledalo únik před očekávaným utrpením. Na straně nejblíže stěně skladiště se klec zužovala do jakéhosi hrdla podobného hrdlu láhve. Tunel odpovídal rozměry leopardímu tělu a končil ocelovým hradítkem ve stěně skladu. Bodec k pohánění byl připevněn k dlouhé hliníkové tyči. Chetti Singh ji zasunul mezi mříže klece a natáhl se, aby dosáhl na šelmu, která se prudkými pohyby snažila vyhnout hrotům. Chetti Singh se smál a naháněl ji po kleci s úmyslem dostat ji do úzkého tunelu. Nakonec skočila proti tyčím klece. Zatínala drápy do oceli a s divokým vrčením se pokoušela tlapou zasáhnout svého mučitele. Ale délka tyče chránila Chettiho Singha dostatečně.
„Pane na nebi! Ty jsi ale navztekaná,“ řekl obdivně a dotkl se hrotem její šíje. Vyšlehl modrý výboj, šelma ztuhla jako po žihadle a pak skočila k tunelu na opačném konci klece. Právě na tento okamžik čekal Chawe a okamžitě za ní spustil dvířka.
Zůstala vězet v pasti nosem proti ocelovému hradítku ve stěně skladu a drátěným pletivem dvířek za zadkem. Tunel byl tak nízký, že se hřbetem téměř dotýkala stropu, a příliš úzký , aby mohla otočit hlavu a chránit si boky. Sevřena ze všech stran byla bezmocná. Chetti Singh podal bodec Chawemu.
Přistoupil ke stolu u dveří, rozmotal přívodní šňůru malé elektrické pájky a zapnul ji do zásuvky na stěně. Pak se vrátil i s pájkou k tunelu, kde se bezmocně krčila šelma.
Prostrčil ruku mřížemi a poplácal šelmu po hřbetě, kožešinu měla na dotyk hustou a hedvábnou. Zdálo se, že její tělo přímo bobtná zlobou. Svíjela se a vrčela, ale nemohla před dotykem ani uhnout, ani zuby dosáhnout na nenáviděnouruku. Chetti
Singh zvedl pájku a plivl na měděný hrot, aby se přesvědčil, je-li dostatečně horký. Slina zasyčela a vypařila se. Spokojeně zabručel, znovu prostrčil ruku mřížemi a zvedl šelmě ocas. Objevily se chmýřím ochlupené zvířecí genitálie a našpulený černý kroužek řitního otvoru. Leopardice syčela nad urážkou a drápy naplno vytaženými drásala betonovou podlahu.
Věděla, co přijde, a pokoušela se stáhnout ocas a zakrýt své choulostivé partie.
„Pomoz mi,“ zavrčel Chetti Singh a Chawe uchopil zvířecí ocas. Kroutil se mu v rukou jako had, ale dokázal ho udržet nahoře a uvolnit svému pánu obě ruce. Chetti Singh důkladně prohlížel jemnou tkáň, pokrytou dolíky a zhojenými jizvami. Ty čerstvé byly ještě růžové a lesklé. Přiblížil rozpálený kov a pečlivě vybíral místo, které by poranil a přitom nePÍSE!“
waeue SIONŮ sMirw zasáhl čerstvě zahojenou kůži. Kočka cítila blízkost tepla a celé její tělo se křečovitě napnulo v

očekávané bolesti.
„Jen trošičku, má krásko," domlouval jí Chetti Singh. „Jen tolik, abys byla dost zlá, potkáš-li dnes v noci doktora Armstronga." Pokud Leopardi nejsou poranění, nepředstavují pro lidi příliš vážnou hrozbu. Člověk není součástí jejich přirozené kořisti a instinktivní strach z něho je u nich vyvinut natolik, že se mu raději vyhnou, než by ho napadli. Z poraněného leoparda, zvláště pokud je záměrně týrán, se však stává jedno z nejdivočejších a nejnebezpečnějších afrických zvířat. Chetti Singh se dotkl rozpáleným hrotem měkkého okraje leopardího zadku. Ozvalo se slabé zasyčení následované obláčkem kouře a zápachem spálené kůže a chlupů. Leopardice zavyla bolestí, zakousla se do železné mříže a Chetti Singh pečlivě prohlížel poranění. Po delší praxi již dokázal způsobit spáleninu, která byla mimořádně bolestivá, ale nepoškodila vzhled zvířete ani mu nepřekážela v pohybu. Navíc se do týdne zahojila.
„Dobrý!" ohodnotil svůj výkon. Žhavý hrot jen poškodil povrch kůže. Drobné, ale bolestivé zranění rozzuřilo temně zlatou kočku na nejvyšší míru. Chetti Singh odložil pájku na stůl a vzal lahvičku s dezinfekčním roztokem. Šlo o silnou jódovou tinkturu, tmavě žlutou a páchnoucí tekutinu. Pálení tinktury na klůcku, ktery přiložil na čerstvou ránu, zvýšilo vztek zvířete k nepříčetnosti. Leopardice sebou znovu trhla, zasyčela a vrhla se proti omezujícím mřížím. Velké žluté oči měla šílené zlobou a u tlamy pěnu.
„To stačí, otevři hradítko," nařídil Chetti Singh a Chawe pustil kočce ocas. Stáhla ho okamžitě mezi nohy. Když pak zvedl páku ocelového šoupátka, šelma bleskově proběhla otvorem a s posledním zavrčením zmizela ve skladišti.
Zpočátku bylo obtížné donutit ráno leopardici k návratu do klece, ale kombinovaný účinek elektrického bodce a lákavé vůně kozího masa, kterým ji krmili, nakonec udělal své, naučila se vracet zpátky na zavolání.
Jiného výcviku se jí nedostalo. Noc co noc se plížila skladištěm, zmučená a ve vražedné náladě a za úsvitu se vrátila do temné klece. Ležela tam, lízala si čerstvé poranění a vytrvale čekala na příležitost pomstu své pokoření a bolest.
Chawe zavřel hradítko a vyšel za svým pánem ven do poslední záře zapadajícího slunce. Chetti Singh si otíral tvář bílým kapesníkem, ve vyhřáté páchnoucí kůlně bylo horko k zalknutí.
„Zůstaneš ve vrátnici u hlavní brány," přikazoval Chawemu.
„Nebudeš vycházet na obchůzky kolem plotu a nebudeš bránit bílému muži ve vstupu do skladiště. Jestli se mu podaří dostat se dovnitř, Nandi ti dá vědět…" Při té představě se oba zasmáli. Vzpomněli si na posledního narušitele a na to, v jakém stavu ho odváželi na úrazové oddělení všeobecné nemocnice.
„Až uslyšíš, že ho má Nandi v práci, zavoláš mi z vrátnice.
Mám telefon vedle postele. Nepokoušej se vstupovat dovnitř, dokud nepřijedu. Potrvá to patnáct dvacet minut, než se objevím, za tu dobu nás Nandi zbaví spousty starostí." Chetti
Singhova žena připravila k večeři úžasnou porci karí. Jako dobrá a poslušná žena se neptala manžela, kde byl. Po večeři strávil dvě hodiny nad účty. Používal složitý systém účetnictví: držel dvě různé účetní knihy. Jednu pro výběrčího daní - ta obsahovala fiktivní údaje o zisku - a druhou, autentickou, která byla vedena puntičkářsky přesně. Podle ní odváděl desátek chrámu. Falšovat přiznání světské daně byla jedna věc, ale který moudry muž by si dovolil šidit bohy? Než ulehl, odemkl ocelový trezor vestavěný vzadu v šatníku, vytáhl dvouhlavňovku s dvanácti drážkami v každé hlavni a krabici nábojů SSG. Na nošení střelné zbraně měl policejní oprávnění.
Kdykoliv to bylo možné a užitečné, ctil zákon a právo. Žena na něho tázavě pohlédla, ale neodvážila se komentovat jeho počínání. Sám neuznal za vhodné uspokojit její zvědavost, opřel zbraň v rohu poblíž dveří a zhasl světlo. Pod přikrývkou se s ženou pomiloval obvyklým rychlým způsobem. Za deset minut už zdravě chrápal. Telefon u jeho postele zazvonil sedm minut po druhé hodině ranní. Chetti Singh se vzbudil hned při prvním zvonění, a než se přístroj stačil ohlásit podruhé, měf sluchátko na uchu.
„Nandi ve skladišti pěkně zpívá," hlásil Chawe v jazyce angoní.
„Už jdu," odpověděl Chetti Singh a spustil nohy z postele.
Ulice bez světel byla temná. „Alespoň to půjde něco snadněji," bručel si pro sebe Daniel, když zastavil s landcruiserem na otevřeném prostranství tři sta yardů od plotu centrálního skladiště r Chettiho Singha.
Poslední míli jel krokem se zhasnutými světly. Jakmile vypnul motor a vystoupil z kabiny de tmy, zůstal snad deset minut stát a poslouchal. Pak pohlédl na hodinky. Bylo něco málo po jedné. Na sobě měl tmavě modré kalhoty a černou koženou bundu.
Přes hlavu si natáhl kuklu z černé vlny a kolem pasu připnul malou nylonovou tašku, která obsahovala pár věcí vybraných z nářadí v automobilu. Na střeše toyoty vezl dva vysouvací hliníkové žebříky, které mu normálně sloužily jako podložky pod kola při potížích v písku nebo hlubokém blátě. Každý z nich vážil sotva sedm liber a oba je pohodlně unesl v jedné ruce. Vydal se ke skladišti přes parcelu plnou lebedy a držel se za frontou keřů v dostatečné vzdálenosti od cesty. Plocha, přes kterou procházel, sloužila jako smetiště. Obezřetně obcházel hromady odpadků a dával pozor, aby si na střepech z láhví nepořezal lehkou obuv z pogumovaného plátna. Padesát stop od plotu odložil žebřík a přikrčil se za rezavý vrak auta. Pozoroval skladiště. Zdálo se mu divné, že nikde v objektech ani kolem oplocení nesvítí světla.
„Příliš dobré. A příliš snadné" šeptal si pro sebe a popošel blíž. Rozptýlené osvětlení vrátnice u hlavní brány poskytovalo právě tolik světla, aby proti němu mohl prozkoumat plot. Na první pohled zjistil, že není pod proudem, ale nemohl najít ani žádný signální drát poplašného systému.
Opatrně se plížil k zadnímu rohu ohrady. Jestli je plot vybaven infračervenými čidly, budou namontovány právě v rozích. Na vrcholu rohového sloupu svítilo něco bílého, ale po bližší prohlídce zjistil, že je to vybělená opičí lebka. Oplatil jí škleb a cítil se mírně nesvůj, když se vracel pro žebříky. Zpátky se na rohu oplocení posadil a čekal, až vyjde strážný na obchůzku. Po půlhodině nabyl dojmu, že plot není hlídaný vůbec. Vstal. Nejrychleji by se dostal dovnitř, kdyby prostříhal otvor nůžkami na drát, ale protože chtěl při své návštěvě zanechat co možná nejméně stop, musel na to jinak.

Nastavil oba žebříky na plnou délku a pak jeden z nich opřel o rohový sloupek. Čekal, že zazní jekot poplašné sirény, ale bylo ticho. Ulevilo se mu a zhluboka se nadechl. S druhým žebříkem v ruce vylezl nahoru. Musel se vyklonit, aby přes vyhnuté zábrany z ostnatého drátu dostal žebřík na opačnou stranu bariéry. Chtěl ho spouštět pomalu, ale vyklouzl mu z ruky. Třebaže tráva ztlumila jeho pád, pro Danielovy uši zněl dopad stejně silně jako rána z revolveru. Chvěl se napětím přikrčený na žebříku a čekal, kdy se ozve výkřik nebo výstřel.
Nestalo se nic. Po minutě začal zase dýchat. Sáhl pod bundu a vytáhl odtud roličku pěnové gumy, kterou používal jako polštář, když spával pod hvězdami. Byla tlustá asi palec a spolehlivě obalila trny ostnatého drátu. Opatrně ji položil přes korunu plotu. Rukama v kožených rukavici se pevně zachytil drátu v mezeře mezi ostny a překulil se na opačnou stranu ohrady. Pád ztlumil kotoulem, přikrčil se a poslouchal do tmy. Nic se nedělo. Chvatně postavil žebřík z vnitřní strany sloupu, aby mohl v případě nouze rychle ven. Nenatřený hliník zářil ve tmě jako maják a určitě by přilákal pozornost strážného na obchůzce.
„S tím už nenadělám nic," povzdychl si a vydal se k boční stěně skladiště. Plížil se kolem zdi k rohu budovy vděčný za tmu, která ho obklopovala a kryla. Na minutku zastavil a naslouchal. Někde v dálce se ozval psí štěkot a z nádraží doléhalo supění lokomotivy posunující vagóny. Jinak bylo ticho. Nahlédl za roh a pokračoval podél zadní stěny traktu. Ve zdi nenašel jiný otvor kromě řady světlíků pod střešním okapem ve výšce nejméně třiceti stop.
Před sebou zahlédl obrysy nějakého přístavku přilepeného k zadní zdi skladu, ale jeho střecha končila hluboko pod okapovými žlaby hlavní budovy. Jak se blížil, ucítil slabý nepříjemný zápach připomínající hnojivo guáno nebo pach nevydělaných kůží. Obešel kůlnu a zápach zesílil, ale Daniel mu nevěnoval pozornost. V místě, kde se bouda přimykala k hlavní zdi, vedla okapová roura. Zkusil, jestli udrží váhu jeho těla, a pak rychle vylezl nahoru. V několika vteřinách už ležel na střeše přístavku a obhlížel řadu malých oken v hlavní zdi. Dvě z nich byla otevřená a chybělo mu k nim už jen deset stop. Z tašky u pasu vytáhl nylonovou šňůru, na jejím konci uvázal vícenásobný uzel. Rozhodil šňůru po střeše kůlny, a když ji smotal zpátky do volných závitů, vyhodil švihem zápěstí zauzlovaný konec vzhůru. Uzel narazil na sloupek mezi otevřenými křídly okna, odrazil se a spolu se šňůrou mu spadl na záda. Zkusil to znovu a se stejným výsledkem. Při pátém pokusu uzel proletěl otevřeným světlíkem dovnitř. Okamžitě trhl šňůrou zpátky a její konec s uzlem se při zpětném švihu třikrát omotal kolem okenního sloupku. Silně zatáhl, závity držely. Aniž by povolil napětí lana, začal šplhat nahoru.
Opíral se gumovými podrážkami o nenatřenou azbestovou stěnu a byl v mžiku téměř nahoře. Opice by to nedokázala rychleji.
Těsně pod oknem ucítil, jak úvaz povoluje. Sjel o kousek níž, ale uzel se zřejmě znovu zasekl a držel. Daniel se vzpamatoval z úleku a pokračoval ve výstupu. Konečně dosáhl rukou na okenní rám a trochu se uklidnil. Třicet stop nad zemí kopal nohama do prázdna a ocelová hrana rámu se mu i přes rukavici zařezávala do prstů. Dalším křečovitým vzepětím dostal na rám i druhou ruku. Silou obou paží se již dokázal vytáhnout do okna. Sedět obkročmo na rámu světlíku a těžce dýchal.
Několik následujících vteřin ještě uklidňoval dech a poslouchal, jestli neuslyší zevnitř objektu nějaký zvuk. Z tašky vytáhl baterku Maglite, jejíž čočku ještě na hotelu přeiepil červenou plastikovou páskou. Nenápadný, rubínově červený kužel světla dopadl dolů do haly. Na podlaze pod ním se nacházely stohy přepravních beden všemožných velikostí a tvarů.
„To snad ne!" zasténal polohlasně. Takové množství nečekal.
Potřeboval by týden na to, aby je všechny prohlédl, a tato prostora byla jen jednou z pěti hal skladištního komplexu. Sjel světlem po stěně pod sebou. Vlnité panely byly uchyceny ke konstrukci budovy pomocí svařených úhelníků, které vytvářely jakýsi žebřík a nabízely pohodlnou cestu na betonovou podlahu o třicet stop níž. Zhasl baterku a začal slézat. Dole se rychle vecpal do mezery mezi bedny a znovu poslouchal. Už chtěl pokračovat dál, když ho nenadálý zvuk zarazil. Nepatrný šelest na hranici slyšitelnosti spíš vycítil, než skutečně slyšel. Pokud vůbec existoval, okamžitě přestal. S bijícím srdcem čekal další dlouhé vteřiny, ale zvuk se již neopakoval. Světlo baterky poněkud zaplašilo obavy. Tiše procházel hangárem plným žoků a přepravek. Na konci haly stál velký kamion. „Tím bych měl začít," uvažoval nahlas a snažil se po čichu najít sušené ryby. Zarazil se uprostřed kroku a zhasl světlo. Opět zaslechl něco, co snad ani nebylo zvukem, ale spíše pouhou předtuchou čehosi ukrytého v temnotě kolem. Zadržel dech a znovu slyšel nebo jen cítil ten pohyb.
Nedokázal říct. oč jde, ale představivost mu nabízela vysvětlení: plíživé kroky doprovázené tichým šelestem dechu. Čekal. Nic. Slyšel jen vlastní podrážděné nervy. Interiér skladu nebyl rozdělen žádnými příčkami a pouze ocelové podpěry střechy dělily prostor na jakési oddíly. Znovu zůstal stát a čichal. Ano, konečně ucítil sušené ryby. Pospíchal dál a pach narůstal. O koncovou zed haly se opírala pyramida naskládaných pytlů, které sahaly až po střechu. Nápis na pytlích uváděl:
„Sušené ryby. Vyrobeno v Malawi." Nápisu vévodil znak -
stylizovaný kohout v postoji sólového pěvce a pod ním vycházející slunce. Daniel nahmatal v tašce šroubovák dlouhý dvanáct palců, dřepl ke hromadě pytlů a začal je sondovat.
Hrubou jutovinu propichoval hrotem šroubováku a točil jím, jestli za vrstvou sušených ryb nenarazí na pevný předmět. Pracoval rychle, pět šest spěšných bodnutí do každého pytle, kolem kterého prošel a na ktery dosáhl. Pak se vydrápal nahoru a pokračoval v horních řadách pyramidy. Před vrcholem se zastavil a zamyslel. Jeho původní předpoklad, že kly jsou ukryty v pytlích se sušenými rybami. se ukázal falešný. Kdyby se Cheng Ning Gong skutečně pokusil přebalit celý náklad slonoviny z mrazicích vozů do pytlů v Chetti Singhově nákladáku, nemohl by to stihnout za pár hodin, do chvíle, než se na místo dostal Daniel. Jediné, co mohl za tu dobu udělat, bylo uložit kly na podlahu kamionu a přikrýt je pytli se sušenými rybami. Daniel syčel přes zatáté zuby, rozmrzelý vlastní zbrklostí. Vždyf pro velké kly z kořisti by ani objemné pytle svou velikostí nestačily. A konečně, jaký by to byl obal pro transport drahocenného kontrabandu ven z

Afriky kamsi do cílové stanice na východě nebo bůhví kde jinde? Ostré hroty klů by dříve nebo později pronikly vrstvou ryb a propíchly chatrnou jutovou tkaninu.
„Zatracený pitomče.“ Daniel kroutil hlavou. „Měls utkvělou představu…“ Posvítil kolem baterkou a strnul. Měl dojem, že na periférii osvětlené plochy zahlédl odlesk zvířecích očí a kradmý temný stín něčeho velkého. Když ale zamířil světlo do podezřelého místa, musel přiznat, že to byl jen další výplod jeho vzrušené fantazie.
„Stárneš a měkneš,“ domlouval si. Sjel z hromady pytlů na podlahu, procházel se mezi haldami zboží a kontroloval nápisy na bednách. „Chla.dničky Defy“,
„Broskvové kompoty pana Koo“, „Prací prášek Sunlight“.
Každý obal byl konsignován pro „Obchodní společnost Chettiho
Singha“. Všechny ty věci byly dovezeny sem, ale Daniel hledal zboží směřující ven ze skladu. Před sebou na nákladní rampě poblíž dveří uviděl vysokozdvižný vozík. Na spuštěné vidlici spočívala objemná bedna a za vozíkem ležela řada stejných obalů, zřejmě připravených pro nakládání do železničního vagónu přistaveného u rampy. Tohle je určitě zboží určené k expedici, zajásal a málem se k rampě rozběhl.
Ještě mu chybělo pár desítek yardů, když si uvědomil, že jde o tradiční bedny používané pro přepravu čaje. Byly zhotovené z překližky, přibité na pevné dřevěné kostře a zajištěné ocelovou páskou. Přečetl si nápis na boku nejbližší bedny a cítil, jak se mu ježí chlupy v zátylku. LUCKY DRAGON
INVESMENTS 1555 CHUNGCHING S ROAD TAIPEI TCHAJ-WAN
„U všech rohatých!“ zašklebil se Daniel spokojeně. „Čína!
Šťastný drak! Šťastný pro koho?“ Přistoupil k vozíku a sáhl na ovládání. Elektrický motor tiše předl a bedna se začala zvedat. V úrovni očí ji zastavil a vešel pod zdvižený náklad, nechtěl, aby na víku nebo na bocích přepravky zůstaly stopy.
Vrazil šroubovák do překližky dna mezi rameny zdvihacího mechanismu. Překližka zapraskala a povolila. Pokračoval v díle, dokud nevznikl kruhový otvor dostatečně velký, aby jím prostrčil ruku. Obsah bedny byl zabalen do silné plastikové fólie, kterou nedokázal holou rukou protrhnout. V tašce u boku našel kapesní nůž a vyřízl jím kus vnitmího obalu. Ucítil známou vůni sušených čajových lístků. Hrabal se šroubovákem v té aromatické směsi a čaj se pomalu sypál na betonový povrch rampy. Když dostal bez odporu dovnitř celou délku šroubová ku, zmocnily se ho první pochyby. Na rampě ležela stovka stejných beden a kly mohly být v kterékoliv z nich, nebo také v žádné.
Několika dalšími bodnutími zvětšil otvor v překližce a silou znásobenou pochybami a rostoucí frustrací vrazil šroubovák do masy čaje. Hrot prudce zastavil na čemsi pevném, že si málem narazil zápěstí. Tiše vykřikl radostí a dychtivě zvětšoval otvor ve dně, až jím prostrčil obě ruce. Napadaný čaj shrnul nohama stranou. Konečně se dotkl rukama předmětu ukrytého v čaji. Byl hladký a měl válcový tvar. Přikrčil se pod dírou, a přivíraje víčka před stružkou čajových Lístků, vytrvale padajících otvorem ven, pohlédl nahoru. Ve světle baterky se matně zaleskl krémově bílý povrch sloního klu. Hrotem šroubováku vytrvale útočit proti nažloutlé hmotě, dokud se mu nepodařilo odštípnout kousek o velikostí přibližně posledního článku palce.
„Už není pochyb,“ zašeptal, když prohlédl vzorek a poznal strukturu zrn slonoviny, připomínající jemné drátěné pletivo. „Ted vás mám, parchanti zatracení.“ Spěšně nacpal do díry vyříznutý kus plastikové fólie, aby zabránil dalšímu vysypávání čaje na rampu, smetl rozsypané čajové lístky a nacpal je do kapes. Ještě posvítil baterkou kolem, aby se ujistil, že nezapomněl na nic, co by prozradilo jeho zájem.
Uklízet dokonale nemělo valný smysl. Doufal, že dělníci, kteří budou ráno pokračovat v nakládání, si zbytku lístku napadaných na zemi nevšimnou. Spustil vidle s bednou dolů a ještě jednou světlem přelétl podlahu kolem - a tentokrát už viděl dobře.
Při okraji rampy se krčil velký černý stín a sledoval ho očima, které se ve světle baterky leskly jako opály. Sotva se první paprsek světla dotkl zvířete, odplížilo se až nepřirozeně rychle a tiše, jako když se rozplyne obláček kouře. Daniel instinktivně ustoupil k vozíku a dál prohledával světlem místo, kde naposled stín spatřil. Zvuk, který se znenadání ozval, měl stejný efekt, jako by někdo polechtal receptory jeho nervů brusným kotoučem. Ozvěna prolétla halou a odrazila se od vysokého stropu. Drásavá intonace si nezadala se skřípáním pily na dřevo, která v plném záběru narazí na kov. Bezděčně zatal zuby. Poznal okamžitě, komu hlas patří, ale nechtěl věřit tomu, co slyší.
„Leopard!“ vydechl a s mrazením v útrobách si uvědomil hrozící nebezpečí. Šelma měla na své straně veškeré výhody. Noc byla jejím dnem a tma jí dodávala agresivitu a smělost.
Stáhl z čočky svítilny červený filtr a netlumeným bílým světlem projížděl kouCy skladiště. Zahlédl ji znovu, plížila se za ním v kruhu. Typický manévr před útokem, napadlo
Daniela. Kočkovité šelmy obvykle obcházejí kořist, dřív než vyrazí k rozhodujícímu úderu. Při dopadu světla leopard zmizel jediným pružným skokem za řadou beden s čajem a ze tmy se znovu ozval nenávistný vrčivý chór.
„Jde po mně!“ V dobách, kdy hlídal park v Chiwewe, napadl leopard jednoho strážce a Daniel mu první přišel na pomoc.
Nyní mu před očima živě defilovala zranění, která ten muž utrpěl. Jiná nebezpečná kočka v Africe, lev, nemá vrozené návyky, jak útočit na dvounohou vzpřímenou kořist, jakou je člověk. Když ho napadne, srazí ho nejdříve k zemi a pak nemilosrdně rve zuby a drápy tu část těla, na kterou dosáhne.
Často jen trhá a hryže jedinou končetinu, dokud nepřijde záchrana. Leopardi zdánlivě znají anatomii lidského těla. Paviáni tvoří podstatnou část jejich kořisti, a proto vědí, že hlava a břicho jsou nejzranitelnější části primátů. Obvyklý útok pak vypadá následovně: šelma skočí na obět a předními tlapami se zavěsí za ramena. Zadníma nohama pak kope způsobem podobným domácí kočce, která si hraje s klubkem vlny. Obnažené drápy dokážou vyvrhnout vnitřnosti člověka po půl tuctu takových kopanců. Současně leopard zatne tesáky do krku nebo tváře napadeného a předními tlapami si přidržuje jeho hlavu zezadu. Často přitom oběť skalpuje a se skalpem se mnohdy odpoPÍSEtr roučí i temeno

lebky podobně jako vršek naměkko uvařeného vajíčka. To vše proběhlo Danielovi hlavou, když se leopard plížil kolem. Jeho divoký řev se rozléhal po hale už nepřetržitě. Daniel, přikrčený za vysokozdvižným vozíkem, si zapnul zip kožené bundy až po bradu, aby si chránil krk, a nylonovou tašku si přetáhl na břicho. V pravé ruce sevřel pevněji šroubovák a s baterkou v levé sledoval hrozivé kroužení šelmy.
„Můj bože, to je mohutné zvíře!“ uvědomil si, když ho uviděl v plné velikostí. Ve světle baterky se jevilo tmavé a připomínalo pantera. Zkušenosti z buše hovořily o tom, že tmavé kočky jsou nejdivočejší. Držet leoparda trvale v kuželu světla se ukázalo nemožné. Byl stejně prchavý jako stín a
Daniel pochopil, že nemá šanci vrátit se na místo, kudy do skladiště vnikl. Bylo příliš daleko, aby se tam dostal s nechráněnými zády. Kočka by ho určitě napadla, dřív než by překonal půlku vzdálenosti. Nervózně projížděl světlem prostory haly, hledaje jinou možnost úniku. Pytle s rybami!
Zkoumal pyramidu zvedající se na úroveň oken třicet stop nad podlahu.
„Kéž by se mi tak podařilo dostat se ke světlíku!“ zašeptal toužebně. Hloubka pod okny byla sice děsivá, ale měl nylonovou šňůru, která by výšku pádu podstatně snížila. „Dělej něco!“
pobízel sám sebe. „Ztrácíš čas a kočka každou chvíli zaútočí.“
Stroj za zády představoval relativní jistotu a musel ještě chvíli sbírat odvahu, aby dokázal opustit bezpečný přístav. Na otevřeném prostranství byl lehce zranitelný a jeho možnosti byly ve srovnání s rychlostí a silou šelmy nepatrné. V okamžiku, kdy se chystal opustit své útočiště, zařval leopard znovu a Danielovi připadal jeho řev daleko zlobnější a děsivější než před chvílí.
„Nech toho!“ zaječel v naději, že lidský hlas šelmu odradí. Kočka uskočila stranou a zmizela za hromadou beden - a Daniel udělal chybu. Hloupou a neodpustitelnou chybu. Sám znal možná nejlépe ze všech lidí, že před divokým zvířetem se nesmí utíkat. Zvláště velkým kočkám nesmíte nikdy ukázat záda..
Jejich instinkt jim velí stíhat. Když začnete běžet, musí zaútočit. Neodolají podobně jako domácí kočka, která vyrazí za prchající myší. Daniel doufal, že se mu podaří doběhnout k hromadě pytlů včas. Otočil se a vyběhl. Z temnot za ním vyrazil leopard k neslyšnému útoku. Daniel ho vůbec neslyšel do okamžiku, než mu přistál na zádech celou svou vahou znásobenou setrvačností. Daniela náraz hodil kupředu.
Cítil, jak se mu drápy zatínají mezi lopatky a na okamžik myslel, že mu pronikly do těla. Naštěstí nedopadl na betonovou podlahu, ale skončil na šikmé stěně pytlů se sušenými rybami, která dopad ztlumila. Přesto na chvíli ztratil dech a měl dojem, jako by se mu lámala žebra. Jak se potácel pod váhou šelmy na zádech, došlo mu, že její drápy drží jen kůži bundy a vinělý svetr pod ní. S oporou pytlů před sebou se mu podařilo nějak ustát na nohou. Cítil, jak se zvíře na jeho zádech hrbí a chystá zadní nohy k akci. Představil si, jak mu drápy rozdírají kůži a svaly na stehnech, rvou cévy a šlachy a způsobují otřesná zranění, která v několika minutách musí skončit vykrvácením. Odstrčil se oběma rukama od pytlů před sebou a stočil tělo do klubka, až se mu kolena ocitla pod bradou. Leopardovy drápy zasáhly nylonový pás tašky a sjely do prázdna. V následujícím okamžiku obě těla dopadla na beton podlahy. Daniel nebyl žádný drobínek a šelma se ocitla pod jeho tělem. Ozvalo se sípavé zavrčení a Daniel cítil, jak bestie uvolňuje drápy svírající bundu.
Zprudka se otočil.
Jakmile se dostal na kolena, sáhl jednou rukou za sebe.
Uchopil záhyb kůže na krku leoparda a silou znásobenou hrůzou a strachem serval zvíře se zad a odhodil ho proti hromadě beden. Vrátilo se zpátky jako odražený gumový míč. Hned první leopardův útok vyrazil Danielovi baterku z ruky. Odkutálela se po podlaze a zůstala u jedné z beden. Její paprsky směřovaly vzhůru a odrážely se od světlé překližkové stěny. Rozptýlené světlo stačilo, aby Daniel včas zpozoroval další výpad šelmy.
Zaútočila s čelistmi otevřenými dokořán a její drápy směřovaly na Danielova ramena. Narazili na sebe hrud proti hrudi a kočka okamžitě chystala zadní nohy do polohy vhodné pro útok na
Danielovo břicho. Tesáky útočila na tvář a krk, jak jí velel instinkt. Byl to klasický leopardí útok a Daniel se ho pokusil zastavit šroubovákem, který vrazil jako udídlo do leopardovy otevřené tlamy. Náraz ulomil jeden z tesáků šelmy u samého patra a Daniel, opřený zády o stoh pytlů, udržel její tlamu z dosahu svého obličeje. Leopardice zavrčela a horká sprška zvířecích slin stříkla Danielovi do tváře. Otřesný pach mordy mu zahltil chřípí. Zvíře pustilo jednou tlapou rameno, natáhlo ji dozadu po týlu Danielovy hlavy a současně skrčilo zadní nohy s naplno vytaženými drápy, připravenými roztrhat jeho břicho. Naštěstí se Daniel opíral hlavou o pytel s rybami a leopardí drápy se zasekly do hrubé pytloviny sotva palec od jeho ucha. Následně kočka vymrštila obě zadní nohy, ale místo břicha zasáhla drápy nylonovou tašku. Vražedný výpad byl tak na chvíli odražen. Šelma dál rvala jutový pytel, jako by si ani neuvědomovala svůj omyl. Zadníma nohama křečovitě kopala, ale trhala jen nylon tašky. Leopard odvracel hlavu, aby se zbavil oceli vražené mezi čelisti. Daniel pustil hrot šroubováku, vytáhl ho stranou a zamířil na oko šelmy. Rána to byla divoká a hrot šroubováku pronikl do široce rozevřených nozder bestie, ale místo aby skončil nosním kanálem v mozku, pronikl jen chrupavkou, sjel podél čelisti a vynořil se pod uchem kočky. Ta zařvala bolestí, polevila v útoku a Daniel se překulil a leopardici setřásl. Až doposud Daniel jako zázrakem neutrpěl žádné zranění. Když se však odtahoval od zvířete, jeho tlapa dál držela Danielovo rameno. Drápy mu sjely po paži, pronikly kůží bundy i vrstvou oblečení pod ní a zajely do ramenního svalu. Bolelo to jako rána nožem a Daniel posbíral poslední zbylé síly. Vykopl oběma nohama současně a patami narazil na břicho šelmy ve chvíli, kdy znovu zaútočila.
Kopnutí ji odhodilo stranou, kde se prskající tmavé klubko ztratilo v temnotě. Nedaleko po levici objevil Daniel mezi uloženými pytli škvíru širokou právě tak, aby se do ní vešel. Nemeškal a pozpátku se tam vecpal. Nyní měl záda i buky v bezpečí a leopardice mohla útočit jen přímo zepředu. S
vrčením vrazila hlavu mezi pytle a snažila se dosáhnout na
Daniela, který odrážel útoky šroubovákem. Mířil na oči, ale většinou minul a jen jednou se mu podařilo zvíře zasáhnout. Místo oka mu ale propíchl jazyk. Odskočilo zpátky s bolestným zasyčením.

„Táhni pryč! Zmizni!“ řval Daniel víc proto, aby si dodal odvahy, než z přesvědčení, že slova odradí rozzuřenou šelmu od dalších útoků. Zapřel se nohama a tlačil tělo dál do páchnoucí hory sušených ryb. Leopardice přecházela kolem ústí škvíry sem a tam a při každém průchodu světlo baterky na chvíli zmizelo.
Najednou se posadila na zadek, přední tlapou si začala omývat zraněný čenich a lízat kožich. V tu chvíli Danielovi neodolatelně připomínala domácí kočku při běžné hygieně. Pak ale znovu vlezla do mezery a drápy zkoušela dosáhnout na svou kořist. Daniel naslepo šermoval šroubovákem proti zvířecí tlapě. A úspěšně. Fo zásahu leopardice zlostně vyprskla a vycouvala ven. Neměla už dost odvahy, aby se pokusila o další útok, a tak dál vytrvale hlídkovala před vchodem a vždy po několika minutách se zastavila a zařvala vztekem. Daniel cítil, jak mu po paži stéká krev a lepí se na prsty. Podržel šroubovák mezi koleny a byl připravený odrazit příští útok.
Jednou rukou s pomocí zubů si kapesníkem obvázal paži pod ramenem. Rána se nezdála být hluboká, kožený rukáv bundy ho ochránil před vážnější újmou, ale i tak začínala v rameni tepat bolest. Daniel si byl vědom, jak nebezpečné dokáže být i sebemenší poranění způsobené zuby či drápy masožravců, pokud není včas ošetřeno. Ale to byla pouze jedna starost, která ho trápila. Blížilo se ráno a on tu trčel uvězněný leopardem.
Stejně to byl zázrak, že zvířecí řev zatím nepřivolal něčí pozornost. Mohl každým okamžikem čekat, že se objeví hlídač. Jak tak přemítal, skladiště náhle zalilo světlo. Bylo nečekaně jasné, až zvíře sedlo na zadek a zmateně mžouralo. U vstupu do haly se ozval šramot a pak bzučení elektromotoru otevírajícího hlavní dveře. Vystřídal ho zvuk automobilu, ktery vjel dovnitř. Leopardice zavrčela a s hlavou u země pomalu ustupovala dozadu do haly. Pak někdo vykřikl: „Hej, Nandi!
Zpátky do klece! No tak, zpátky!“ Daniel poznal hlas Chettiho
Singha. Leopardice přikrčeným klusem zmizela Danielovi z výhledu. Chetti Singh vykřikl znovu. „Rychle! Zavři klec!“ Uzávěr zapadl s kovovým klapnutím. „Vidíš někde toho bělocha?
Dej pozor, může být stále živý.“ Daniel se pokusil zalézt ještě hlouběji do svého úkrytu, i když věděl, že nemá reálnou naději uniknout prozrazení. A šroubovák mohl sotva považovat za účinnou zbraň.
„Tady je baterka a ještě svítí.“
„A támhle u pytlů s rybami, to vypadá jako krev.“ Opatrné kroky se přibližovaly.
„Nandi odvedla svou práci.“
„Podej mi baterku.“ Hlasy už zněly blízko. Pár nohou zakryl
Danielovi výhled a v následující vteřině ho oslnilo světlo baterky.
„Můj ty bože!“ stejný hlas přešel do angličtiny. „Tady máme toho ptáčka a je v docela dobrém stavu. Jak se daří, doktore
Armstrongu? Těší mě, že se můžeme konečně oficiálně seznámit.“
Daniel mlčky hleděl do oslňujícího světla a Chetti Singh pokračoval žoviálním tónem. „Už nebudete víc potřebovat zbraň, že ne? Budte tak hodný a podejte mi ten šroubovák!“ Daniel se ani nepohnul, aby splnil přání Chettiho Singha, a ten se jen usmál. „Tohle je anglická puška, milý pane. Zhotovil ji jistý pan Purdey a je nabitá. Malawijská policie pochopí, že šlo o sebeobranu. Ještě jednou vás pokorně prosím o spolupráci.“
Daniel mu rezignovaně hodil šroubovák pod nohy. Chetti Singh ho odkopl stranou.
„Ted už byste mohl vylézt ze své boudy, doktore.“ Daniel se vysoukal ven a vstal. Zraněnou paži si tiskl k hrudi. Chetti Singh namířil pušku na jeho břicho, obrátil se k uniformovanému hlídači a řekl v jazyce angoni: „Chawe, zkontroluj bedny. Podívej se, jestli malungu některou z nich neotevřel.“ Daniel poznal černého hlídače z obchodního domu.
Zvíře. Nebezpečně vyhlížející bestie, otipoval ho. Raději bych měl za soupeře leoparda, pomyslel si hořce, když sledoval urostlého Angona krátčet po rampě k vysokozdvižnému vozíku. Pár kroků před vozíkem Chawe vykřikl, poklekl a sebral z podlahy hrstku čaje, který Daniel při úklidu přehlédl. Sledoval stopu drobných lístků až k bedně trůnící na lyžinách vozíku.
„Zvedni bednu, Chawe!“ nařídil Chetti Singh a Chawe se posadil k řízení. Bedna stoupala a z jejího dna padal deštík čajových lístků. Chawe seskočil dolů a vrazil ruku do díry, kterou v překližce udělal Daniel.
„Vtipný a mazaný,“ výsměšně kroutil hlavou Chetti Singh.
„Úplný Sherlock Holmes. Ale někdy se nevyplácí být příliš chytrý, drahý pane.“ Daniel hleděl do Sikhových očí a zvažoval jeho afektovanou klaunskou řeč. Ne, ten muž nebyl žádný klaun, z těch očí hleděla smrt.
„Chawe, kde nechal bílý muž svůj vůz?“ Chetti Singh otočil hlavu, ale nepřestal mířit na Danielovo břicho.
„Jel bez světel. Ale já ho slyšel přijíždět z jihu. Myslím, že ho nechal někde na volné ploše vzadu.“ Mluvili v jazyce angoni, aby jim Daniel nerozuměl. Avšak Danielova znalost nářečí zulu a ndebele mu pomohla pochopit význam jejich slov.
„Jdi a přivez ho!“ přikázal Chetti Singh. Jakmile Chawe odešel, Daniel a Chetti Singh se mlčky měřili pohledy. Daniel hledal nějaký náznak slabostí nebo nerozhodnosti, ale Sikh byl klidný a soustředěný a pušku svíral pevně v rukou.
„Mám vážně zraněnou ruku,“ ozval se konečně Daniel.
„Máte moji upřímnou soustrast, drahý doktore.“
„Hrozí nebezpečí infekce.“
„To ne.“ Chetti Singh se usmál. „Než se infekce ohlásí, už o tom nebudete vědět.“
„Vy mě chcete zabít?“
„To je nečekaně vtipná otázka, doktore. Jaká jiná možnost mi zbývá, když jste objevil mé malé tajemství z Chiwewe. Jak už jsem se dříve zmínil, příliš mnoho vědomostí je smrtelná nemoc. Ha, ha!“
„Když už musím umřít, proč nenasytíte moji zvědavost a nepovíte mi víc o Chiwewe? Kdo připravil přepadení, vy, nebo Cheng Ning Gong?“
„Bohužel, drahý pane. Já nevím nic o Chiwewe ani o tom druhém chlápkovi. A kromě toho nemám ukecanou povahu.“

„Nemáte co ztratit, když mi něco prozradíte. Kdo vlastní investiční společnost Lucky Dragon?“
„Je mi líto, doktore, ale svoji zvědavost si budete muset vzít do hrobu.“ Zaslechli přijíždět landcruiser a Chetti Singh ožil. „Chawemu to netrvalo dlouho. S ukrytím vozu jste si nedělal příliš starostí. Co kdybyste laskavě šel k hlavním dveřím, doktore? A pamatujte, že skvělá zbraň pana Purdeye se nachází pouhou stopu za vašimi zády.“ Daniel vykročil, zraněnou paži si stále držel u těla. Když se vynořili ze stohů beden, uviděl vedle prázdného železničního vagónu zelený cadillac. Chetti Singh zřejmě neopustil bezpečí automobilu, dokud nebyla leopardice zavřená v kleci. Daniel si připomněl kůlnu za budovou a nepříjemný zápach kolem ní a pochopil, jak je šelma držena a ovládána. Kromě toho bylo zřejmé, že ani
Chetti Singly ani jeho pochop zvířeti příliš nedůvěřují. Právě naopak. Dokud byl leopard volný, byli oba značně nervózní.
Před východem ze skladiště Chetti Singh Daniela zastavil.
Těžké dveře se začaly otevírat a před vchodem se objevila
Danielova toyota s rozsvícenými světly. Chawe stál u ovládací skříňky a právě ze zámku vytahoval klíč ve formě kódové karty, kterou měl na krátkém řetízku přivázanou k opasku.
„Všechno je připraveno,“ ohlásil Chetti Singhovi.
„Víš, co máš dělat,“ připomněl mu Chetti Singh. „Nechci víckrát toho holuba zpátky na střeše. A dej si pozor, af nezůstanou žádné stopy. Musí to vypadat jako nehoda, rozumíš?
Běžná dopravní nehoda na horské cestě.“ Znovu mluvili angonským nářečím v pevné víře, že Daniel nemůže rozumět.
„Bude to nehoda,“ ujišťoval Chawe, „a možná s trochou ohně.“ Chetti Singh se obrátil k Danielovi. „A ted se, drahý pane, posadíte za řízení svého vozu a Chawe vám řekne, kam máte jet. Prosím poslechněte ho na slovo. Střílí velice dobře a rád.“ Daniel poslušně vylezl do kabiny landcruiseru. Chawe se posadil na sedadlo za něj a Chetti Singh mu podal pušku.
Předání proběhlo čistě a rychle, jako když nabíječ podává zbraň při lovu tetřívků ve Skotsku. Než mohl Daniel využít příležitosti, už cítil tlak ústí hlavně v zátylku. Chetti
Singh přistoupil k otevřenému okénku na řidičově straně.
„Chaweho angličtina je hrozná,“ řekl žoviálně a přešel do afrického lingua franca - jakési verze esperanta používaného v Africe.
„Wena kuluma fanikalo? - to znáte, ne?“
„Ano,“ odpověděl Daniel stejným žargonem.
„Výborně. Nebudete mít mezi sebou žádné komunikační bariéry. Stačí jen plnit příkazy, doktore. Jinak by vám kulka na tu vzdálenost mohla zle pocuchat účes.“ Chetti Singh odstoupil a Chawe nařídil couvat. Daniel poslechl, otočil landcruiser a vyjel hlavní bránou na veřejnou cestu. Ve zpětném zrcátku ještě viděl, jak Chetti Singh odchází ke svému cadillaku a otevírá dveře. Ale cesta zatáčela a Daniel ztratil skladiště z dohledu. Chawe vyštěkával krátké příkazy a dodával jim váhy štoucháním hlavně do Danielova zátylku. Jeli prázdnými ztichlými ulicemi spícího města směrem k jezeru a horám na východě. Venku za městem Chawe nařídil zrychlit jízdu. Cesta byla v dobrém stavu a landcruiser vesele předl.
Danielova zraněná paže mezitím ztuhla a začala doopravdy bolet. Nechal ji proto odpočívat v klíně a řídil jen zdravou rukou. Snažil se nemyslet na bolest. Po hodině začala cesta stoupat a vinula se vzhůru v sérii ostrych vlásenek. Před nimi byl výjezd na první horské úbočí. Lesy, které z obou stran sevřely cestu, zhoustly a ztmavly. Rychlost jízdy postupně klesala. Pomalu začínalo svítat a Daniel za kužely světel pozoroval, jak se ze šera noří obrysy stromů. Netrvalo dlouho a mohl jasně rozeznat jejich vršky proti jasnící se obloze.
Opatrně otáčel zápěstím v rukávu ztuhlém zaschlou krví, aby viděl na hodinky. Světla už přibylo natolik, že dokázal rozeznat ciferník. Bylo sedm minut po šesté. Měl dost času na zhodnocení své situace a zvážení možností muže, který mu tlakem hlavně trvale dával najevo svou přítomnost. Neměl pochyby, že má za sebou silného soupeře. Ten muž by dokázal zabít bez váhání a bez výčitek svědomí a se zbraní manipuloval s odstrašující jistotou. Na druhé straně nebyla puška ve stísněném prostoru kabiny landcruiseru zrovna nejvhodnější zbraň. Daniel probíral možné alternativy. Rychle zavrhl myšlenku napadnout Chaweho uvnitř kabiny - ustřelil by mu hlavu dřív, než by se k němu stačil otočit. Mohl by kopnutím otevřít dveře vozu a vyskočit za jízdy, ale to by musel snížit rychlost jízdy, aby měl vůbec šanci přečkat pád na zem bez zranění. Opatrně povoloval nohu na plynovém pedálu. Chawe téměř okamžitě zaregistroval změněný zvuk motoru a přitlačil na hlaveň.
„Kawaleza! Jed rychleji!“ Takhle to nepůjde, ušklíbl se
Daniel a poslechl. Chawe snad nebude riskovat nevyhnutelnou havárii a nezastřelí ho při vysoké rychlosti. Bude lépe počkat, až Chawe přikáže zastavit nebo sjet z cesty. Daniel se rozhodl čekat na ten okamžik. Potom zkusí stejnou hru znova.
Cesta začala stoupat prudčeji a zatáčky byly ostřejší. Jitro se probouzelo do mlhavé šedi.
Při projíždění serpentin se vždy na okamžik otevřel výhled do údolí pod nimi. Jako mohutná řeka ho vyplňoval šedivý opar, přes který probleskovaly bílé kaskády horské říčky, spěchající do šera údolí. Běžela jim vstříc další zatáčka a Daniel se právě rozhodl, že jí využije, když tu Chawe ostře zavelel:
„Zastav! Zajed ke kraji! Támhle.“ Daniel přibrzdil a zamířil ke krajnici. Stáli u hrany kolmého srázu. Okraj cesty lemovaly bíle natřené kameny a za nimi už jen kolmý sráz padající dvě či tři sta stop dolů do kamenitého koryta horské bystřiny.
Daniel zatáhl ruční brzdu a cítil, jak mu srdce pospíchá a hrozí vyskočit z hrudního koše. Přijde výstřel nyní?
Neodbytná otázka se mu vtírala do mysli. Hloupost. Pokud má celá věc vypadat jako nehoda, musí na to Chawe jinak.
Ale velký Angoni nevypadal na člověka, kterého by někdy unavilo přemýšleni.
„Vypni motor,“ rozkázal. Daniel udělal, jak bylo řečeno.

„Dej ruce za hlavu," zněl další příkaz a Daniel pocítil drobnou úlevu, ještě mu pár vteřin zbývá. Poslechl a čekal. Uslyšel cvaknutí kliky dveří, ale tlak ústí hlavně v zátylku nepolevil. Otevřenými zadními dveřmi vpadl do kabiny čerstvý horský vzduch.
„Nehýbej se," varoval Chawe a vylezl zadem z vozu, nepřestávaje mířit na Daniela otevřenými dveřmi. V okamžení stál vedle vozu.
„Otevři pomalu." Hlaveň mířila bočním okénkem Danielovi do tváře. „A ted vystup." Daniel slezl dolů. Chawe držel pušku v jedné ruce jako pistoli, a nepouštěje Daniela z mušky, sáhl levou rukou do vozu. Daniel uviděl na zadním sedadle ocelovou páku zvedáku, během jízdy ji Chawe asi vytáhl pod předními sedadly. V té chvíli Daniel pochopil, jak se ho chce zbavit.
Puškou ho dostrká k okraji propasti a pak stačí jedna rána zezadu pákou do hlavy a Daniel poletí z útesu dolů do kamenité rokliny. Za ním půjde landcruiser s otevřenými dveřmi na straně řidiče a možná s hořícím hadrem nacpaným v plnicím otvoru palivové nádrže. Další neopatrný turista doplatil na riskantní jízdu v nechvalně známém úseku horské cesty. Nic mimořádného, co by vzbudilo podezření policie nebo upoutalo její pozornost k Chetti Singhovi a nákladu uloupené slonoviny v Lílongwe vzdáleném sto míl od místa nehody. V té chvíli
Daniel uviděl svoji příležitost. Jak se Chawe natahoval do otevřených dveří, ztratil částečně rovnováhu, a třebaže puškou mířil dál na Danielovo břicho, nemohl spolehlivě opravit náměr, kdyby Daniel znenadání uskočil. Daniel skočil kupředu.
Ne po muži ani po jeho zbrani, ale ke dveřím. Narazil do nich plnou vahou a přirazil je. Chaweho ruka zůstala uvězněna mezi křídlem a sloupkem dveří. Chawe zařval, ale výkřik nestačil přehlušit praskot kostí, připomínající lámání suchých klacků přes koleno. Jeho tlustý ukazováček podobný krvavému jelítku potáhl spoušf. Jedna hlaveň vystřelila a kulka minula
Danielovu hlavu o necelou stopu. Zpětný náraz vyhodil hlaveň pušky nahoru. Daniel zakolísal, ale pokračoval v akci. Přiskočil a uchopil pušku za pažbu a teplou hlaveň. Chawe neměl šanci udržet zbraň jednou rukou, zvláště když ho oslabovala bolest poraněné levice. Vystřelil sice i z druhé hlavně, ale rána vyšla neškodně kamsi k obloze. Závěr pušky narazil Chawemu do obličeje a rozbil mu horní ret a nos.
Odneslo to i pár předních zubů. Chawe zařval bolestí a zoufale se snažil vyprostit ruku uvězněnou mezi dveřmi. Danielovi se podařilo vytrhnout mu zbraň z ruky úplně a ocelovým vyložením pažby Chaweho znovu udeřil do tváře. Tentokrát ránu ze strany nevydržela jeho čelist. Chaweho zdeformovaný obličej pošedl, a jak zavrávoral dozadu, Daniel zatáhl za kliku dveří, ty se otevřely a nečekaně ruku uvolnily. Chawe padal dozadu a rozhozenýma rukama hledal oporu ve vzduchu. Předloktí zlámané ruky mu volně plandalo v nepřirozeném úhlu k paži.
Když patami zakopl o bíle natřený kámen při krajnici, ztratil rovnováhu úplně a zmizel za okrajem propasti. Jeho výkřiky umlčely kameny na dně rokle a zavládlo nezvykle těžké ticho.
Daniel stál opřený o bok landcruiseru, pušku tiskl na prsa a zběsile dýchal námahou a vypětím několika posledních vteřin.
Trvalo mu chvíli, než se vzpamatoval a dokázal se nahnout přes okraj strže. Chawe ležel přímo pod ním tváří dolů na kamenech při horním okraji říčního stupně. Na skále nebyly vidět žádné stopy po jeho pádu. Daniel rychle uvažoval. Má nahlásit útok policii a oznámit ji nález uloupené slonoviny? Nesmysl. Pro bílého muže v Africe není dobré zabít černocha ani v sebeobraně. Dokonce ani v Malawi ne. I v tomto relativně civilizovaném státě by ho za to mohli ukřižovat. Z úvah ho vyrušil hluk nákladního vozu sjíždějícího shora se zařazeným nízkým převodovým stupněm. Rychle položil pušku na podlahu landcruiseru a přikryl ji plachtou. Pak odešel k okraji propasti a donutil se močit. Ze zatáčky vyjel těžký tahač s návěsem plným klád přivázaných řetězy k rámu plošiny. V kabině seděli dva černoši - řidič a jeho pomocník. Daniel předvedl, jak otřepává kapky a zapíná zip. Černý šofér se zašklebil, zvedl ruku k pozdravu a Daniel mu pozdrav vrátil. Jakmile dřevaři zmizeli z dohledu, nasedl do lancruiseru a vyjel nahoru. Po dvou stovkách yardů našel odbočku na nepoužívanou lesní cestu, zabočil a jel po ní, dokud vůz nezmizel v hustém porostu na vyrubané pasece. Vystoupil a opatrně se pěšky vracel zpátky, připravený ukryt se při prvním zvuku přijíždějícího vozidla. V osudné zatáčce zkontroloval, je-li
Chaweho tělo stále na místě. Instinkt mu velel nechat ho tam a ztratit se ze scény co nejrychleji, netrpěl iluzí, že by malawijské vězení poskytovalo víc pohodlí než kterékoliv jiné v Africe. Ruka ho začala nesnesitelně bolet. Cítil už plíživé kroky začínající infekce, ale rozhodl se, že se na ránu podívá až později, až odstraní důkazy. Obcházel kraj srázu, až našel cestu dolů. Byla to stezka zvěře, damanů a malých horských antilop - příkrý a zrádný chodník. Trvalo mu dvacet minut, než se dostal k Chaweho tělu. Dotkl se kůže na jeho krku: byla studená jako kůže hada a nemělo smyslu hledat pulz. Chawe byl mrtvý. Rychle prohlédl jeho kapsy. Ohmataná a umaštěná nákupní knížka představovala jediný dokument prokazující Chaweho totožnost. Té se musel zbavit. Kromě roztrhaného špinavého kapesníku a několika mincí našel ještě pár nábojů SSG a kódovou kartu do zámku ve skladišti. Poslední dvě věci se mohly hodit a Daniel si je nechal. Uspokojen tím, že ztížil případnou identifikaci na nejvyšší míru, shodil tělo do řeky.
Sledoval, jak se pod stupněm zatočilo a jak ho voda rychle odnáší dolů. Doufal jen, že se zachytí někde níž na kamenech či kořenech stromů v nepřístupné části strže a že tam zůstane dostatečně dlouho, aby přilákalo krokodýly k hostině. Pak už bude totožnost stěží prokazatelná. Když vylezl nahoru k landcruiseru, měl ruku jako v ohni. Posadil se do kabiny a na sedadlo vedle rozložil lékárničku. Svlékl krví nasáklé oblečení a obličej se mu protáhl. Třebaže drápy nevnikly hluboko pod kůži, ze zarudlých naběhlých škrábanců už začínal prýštit hustý nažloutlý hnis. Natřel poranění silnou vrstvou batadinové masti a ruku ovázal. Pak naplnil injekční stříkačku širokospektrálním antibiotikem a vpíchl si její obsah do bicepsu levé ruky. Znovu zkontroloval čas a zjistil, že bude osm. Vycouval z lesní cesty zpátky na hlavní silnici a pak krokem projížděl zatáčku kolem okraje propasti. Stopy po pneumatikách landcruiseru i stopy vlastní byly dobře viditelné a napadlo ho, jestli by je neměl odstranit. Ale vzpomněl si na muže v kabině dřevařského tahače, kteří

ho tam zahlédli.
„Už se tu motáš dost dlouho," odbyl úvahy nahlas. „Jestli máš zastavit Chettiho Singha, musíš zpátky do Lilongwe," dodal a rozjel se k hlavnímu městu. Jak se blížil k předměstské zástavbě, provoz na cestě zhoustl. Potkával hodně landroverů a toyot vůbec, a tak nebyl se svým vozem ani příliš nápadný. Jen ho trochu mrzela vlastní neopatrnost, když. na dveřích vozu nechal všem na obdiv osobní logo.
„Copak mě napadlo, že se budu muset skryvat před justicí?"
ospravedlňoval se, ale stejně věděl, že už se dál nemůže producíroval po Lilongwe v landcruiseru. Zajel na letiště a nechal vůz na veřejném parkovišti. Vytáhl tašku s toaletními potřebami a čistou košili a šel se umýt a převléct na letištní toaletu. Zakrvácené svršky nacpal do kontejneru s odpadky.
Kontrola vlastního vzhledu v zrcadle ho uspokojila. Došel k názoru, že zase vypadá dostatečně solidně, a.by mohl mezi lidi a neupoutával zbytečnou pozornost. Vyšel tedy z toalety a zamířil k telefonní budce v letištní hale. Právě přistálo letadlo jihoafrických aerolinií z Johanesburku a příletová hala byla plná turistů a jejich zavazadel. Nikdo mu nevěnoval nejmenší pozornost. Čislo policie pro nouzová volání našel na tabulce nad telefonním automatem. Překryl mikrofon složeným kapesníkem a spustil swahilsky.
„Chtěl bych ohlásit loupež a vraždu," oznámil policejní spojovatelce. „Spojte mě rychle s komisařem."
„Inspektor Mopala," ozval se hluboký autoritativní hlas.
„Vy máte nějaké informace o vraždě?"
„Poslouchejte dobře," řekl mu Daniel. „Chci vám jen oznámit, že slonovina uloupená z národního parku v Chiwewe je zde v Lilongwe. Při loupeži bylo zabito nejméně osm lidí. Lup je ukryt v bednách s čajem ve skladišti obchodní společnosti
Chettiho Singha v průmyslové čtvrti. Měli byste si pospíšit, protože zboží brzy zmizí."
„Kdo volá prosím?" zeptal se policista.
„To není důležité. Jen běžte rychle do skladiště a zabavte slonovinu," odpověděl Daniel a zavěsil. Odešel k půjčovně aut společnosti Avis, která měla kancelář na opačném konci haly.
Dívka u přepážky se na něj mile usmála a ukázala na modrý
Volkswagen Golf. „Lituji, ale bez rezervace vám nic jiného nemohu nabídnout." Vrátil se s golfem k uprášenému landcruiseru a nenápadně přemístil pušku zabalenou v plachtě do vypůjčeného vozu. Do palubní přihrádky ještě strčil dalekohled. Když odjížděl, ohlédl se, aby si ověřil, že landcruiser na parkovišti není nápadný. Jel po jižní straně železniční trati až k rušné čtvrti s tržnicí pod širým nebem.
Pamatoval se na ni z dřívější prohlídky města. V půl jedenácté dopoledne bylo tržiště plné kupujících a obchodníků s nejrůznějším zbožím. V okolí trhu parkovaly desítky nákladních vozů a mikrobusů, mezi kterými se drobný modrý volkswagen pohodlně ztratil. Tržiště se rozkládalo na vyvýšeném prostranství, ze kterého byl dobrý výhled na železniční traf a celou průmyslovou čtvrť za ní. Daniel zjistil, že se nachází asi půl míle od skladišť Chettiho Singha. Byl dost blízko, aby mohl prostým okem přečíst písmena v názvu podniku na zdi budovy. S devítínásobným zvětšením dalekohledu mohl pohodlně dohlédnout od hlavní brány až ke dveřím skladu. Daly se dokonce rozeznat i výrazy v tvářích mužů pracujících na nákladní rampě. Vraty skladišť projíždět oběma směry pravidelný proud nákladních vozů. Daniel mezi nimi poznal i velký tahač Chettiho Singha, ale nezahlédl žádný policejní vůz, přestože od oznámení uplynulo již čtyřicet minut.
„Tak pojedte, lidi!" bručel netrpělivě. Sotva to dořekl, uviděl dýmající lokomotivu, jak jede po hlavní trati k odbočce vlečky a míří ke skladištnímu komplexu. Jela pozpátku a strojvedoucí se vykláněl z bočního okna. Když se přiblížila k oplocení, strážný otevřel bránu z drátěného pletiva a stroj vjel dovnitř, kde zmizel Danielovi z dohledu. O minutu .později uslyšel charakteristické kovové údery nárazníků a klinkání zapínaných spojek. Po delší prodlevě se lokomotiva vynořila ze skladiště se třemi plně naloženými vagóny.
Souprava pomalu nabírala rychlost. Náklad na vagónech kryly těžké plachty. Daniel je pozorně zkoumal triedrem, ale nedokázal rozeznat, jestli se pod nimi skutečně nalézají bedny s čajem. Spustil dalekohled a udeřil pěstí o volant volkswagenu. „Kde, kčertu, zůstala policie?" Volal jim přece už víc než před půl druhou hodinou. V návalu zlosti mu však došlo, že získat povolení k prohlídce může trvat i mnohem déle.
„Musela to být určitě slonovina," bručel si pro sebe. „Na rampě přece nebyl žádný jiný náklad určený pro vývoz. Ano, určitě šlo o slonovinu. Vsadil bych se o cokoliv, že už míří na Tchaj-wan." Lokomotiva rozvážně táhla tři vagóny velkým obloukem vlečky k hlavní trati. Daniel spěšně nastartovat a vyjet na silnici. Jel rychle a začal předjíždět těžce naložené náklaááky jedoucí směrem k přejezdu přes železniční trat.
Výstražná červená světla už blikala a zněl i varovný signál, ale teprve spadlé závory donutily Daniela zastavit. Lokomotiva sebevědomě přesupěla kolem stojícího volkswagenu rychlostí o málo větší než volná chůze. Daniel zatáhl ruční brzdu, a nechávaje motor v chodu, vystoupil z vozu a podlezl závoru.
První vagón ho míjel na dosah ruky. Na boku ve skřínce pro návěštní papíry byla vylepena adresa příjemce: LUCKY DRAGON
INVESTMENT CO Místo určení: Tchaj-wan přes Beiru náklad:
beden čaje Poslední možné pochyby se rozplynuly. Daniel zlostně hleděl za odjíždějícím vlakem. Odváželi mu důkaz přímo před nosem. Červená světla pohasla, zvonek ztichl a závory stoupaly vzhůru. Řidiči z vozů za volkswagenem začali okamžitě troubit a netrpělivě blikat světly.
Daniel odbočil na první cestu, která vedla doleva souběžně s tratí a našel vhodné místo k zastavení s výhledem na kolejiště nádraží. Sledoval dalekohledem, jak tři vagóny s plachtami posunují a připínají na konec dlouhého nákladního vlaku. Když za ně připojili služební vůz, dala se celá souprava do pohybu.
S velkou zelenou lokomotivou v čele směřoval had nákladních vagónů na jih do Mosambiku k přístavu Biera v

Indickém oceánu, vzdálenému pět set mil. Neměl žádnou možnost, jak zabránit tomu, co se dělo před jeho očima. Hlavou mu sice vířily fantastické nápady, unést celý vlak nebo dojet na policii a donutit je k okamžité akci, která by zabránila výjezdu vagónů ze země. Ale místo toho se vrátil na svoji dřívější pozorovatelnu na tržišti a pokračoval v hlídce s dalekohledem.
Cítil se mizerně. Uvědomil si, že minulou noc nezamhouřil oko a k tomu ho stále bolela zraněná ruka. Sundal obvaz z paže a s úlevou zjistil, že infekce nepokračuje. Právě naopak, škrábance začínaly zasychat. Vrátil obvaz zpátky na místo. Pozoroval skladiště a snažil se přijít na nějaký způsob, jak zastavit náklad slonoviny, ale cítil, že má svázané ruce. Nakonec vždy skončil u Chaweho smrti. Chetti Singhovi by stačilo ukázat prstem a ocitne se ve vězení pro podezření z vraždy. Nemohl si dovolit obrátit pozornost úřadů ke své osobě. Zatímco čekal, vzpomínal na Johnnyho Nzou, na Mavis a jejich děti. Vzpomínky mu pomáhaly živit nenávist k jejich vrahům a zahnat slabomyslnost. Téměř dvě hodiny po odjezdu vlaku začalo být kolem skladiště podezřele živo. Hlavní branou projel zelený cadillac Chettiho Singha, sledovaný dvěma šedivými policejními landrovery plnými uniformovaných polícistů. Po krátké diskusi se strážným u brány vjely vozy dovnitř a zastavily před otevřenými vraty skladu. Z landroverů vylezlo jedenáct policistů a jejich velitel krátce promluvil s
Chetti Singhem, který stál vedle svého cadillaku. V
dalekohledu vypadala jeho nádherná tmavá tvář pod sněhobílým turbanem klidná a sebevždomá.
Policisté zmizeli ve skladišti a po hodině se objevili znovu.
Důstojník gestikuloval a vzrušeně něco Chettimu Singhovi vysvětloval. Zřejmě se mu omlouval, protože Chetti Singh jen rozhořčeně mával rukama a nakonec s velkomyslným úsměvem zavrtěl hlavou. Policisté nasedli do vozů a odjeli. Chetti
Singh se za nimi díval od svého zeleného vozu, a když ho
Daniel dál pozoroval dalekohledem, viděl, jak mu úsměv mizí z tváře.
„Ty parchante!“ zašeptal. „Ještě z toho nejsi úplně venku.“
Chvíli v sobě dusil zlost, potřeboval uvažovat racionálně.
Může nějak zastavit zásilku, než opustí hranice země? Vrátil se k původním úvahám, ale vzápětí je zavrhl. Věděl, že vlak dojede na hranice během několika hodin a že nemá čím ho zastavit. Co kdyby zasáhl v Beiře, než náklad přeloží na lod směřující na Dálný východ. Ten nápad vypadal slibněji. ale pořád byl ještě příliš nejistý. Z toho mála, co o Chetti Singhovi věděl, již pochopil, že Chetti Singh má díky úplatkům širokou síť vlivných konexí ve většině zemí střední Afriky. S
jistotou věděl, že tomu tak je v Zambii a v Zimbabwe, proč by ji neměl mít také v Mosambiku, v jednom ze států černého světadílu, kde se korupci a chaosu dařilo nejlépe. Byl si nyní jistý, že většina kontrabandu prochází místním skladištěm a
Chetti Singh určitě. kanály spojení se světem zabezpečil.
Protože Malawi byl vnitrozemský stát, musí kanál nutně zahrnovat správu přístavu v Beiře, mosambickou armádu a policii včetně celní správy. Chetti Singh je platí a oni ho budou chránit. Přesto se rozhodl, že to za zkoušku stojí.
Zajel na hlavní poštu v centru města. Nedalo se čekat, že by malawijská policie disponovala zařízením na rychlé sledování telefonních hovorů, ale přesto si raději připravil jen krátkou zprávu a hovořil přes kapesník. Mluvil swahilsky.
„Vyřidte inspektoru Mopalovi, že uloupená slonovina opustila sklad v jedenáct třicet pět dopoledne a jede vlakem do Biery. Je ukrytá v bednách čaje určených pro investiční společnost Lucky Dragon v Taipei.“
Než se spojovatelka v policejní ústředně stačila zeptat na jméno, zavěsil a odešel. Přešel ulici a zastavil se v malém obchodního domě naproti poště. Pokud ani tentokrát policie nezakročí, zůstane všechno na něm. Nakoupil balíček zápalek, roličku samolepicí pásky, šňůru proti komárům a dva kilogramy mraženého mletého masa. S nákupem odjel do hotelu Capital.
Okamžitě jak vstoupil do pokoje, poznal, že ho někdo prohledával. Otevřel plátěnou příruční tašku, její obsah byl jinak uspořádaný.
„Nic pro Chettiho Singha,“ bručel si s chmurným zadostiučiněním, pas i cestovní šeky si před odjezdem uložil v hotelovém trezoru. Skutečnost, že se mu někdo hrabal v soukromí, jen upevnila Danielovo mínění o Chettim Singhovi.
„Není to jen velký darebák, je také mazaný. Má všechno dobře zorganizované a zatím mu triky vycházejí. Uvidíme, jestli se nám zdaří pokazit mu skóre. Ale nejdřív trochu spánku.“
Převázal paži, vstříkl si další dávku antibiotika a svalil se na postel. Spal až do večeře. Když se pak osprchoval a převlékl, cítil se svěží a v povznesené náladě. Bolest ustupovala a mohl rukou už vládnout daleko lépe. Zdálo se, že jeho mozek pracoval i ve spánku, protože když se posadil k psacímu stolu a rozbalil svůj drobný nákup, byly mu veškeré detaily plánu naprosto jasné. Zapálil jeden konec šňůry a nechal ji hořet po dobu další práce, měřil rychlost jejího odhořívání. Kapesním nožem odřezal hlavičky z celého balíčku zápalek a dřívka hodil do koše na papír. Samotné hlavičky zabalil do kusu papíru a drobný balíček veliký jako pěst zajistil lepicí páskou. Pak zkontroloval rychlost hoření provázku, za půl hodiny ho ubylo asi dva palce. Než donesl čadící zbytek do koupelny a spláchl ho na toaletě, štiplavý kouř na odpuzení hmyzu ho donutil kýchat. Vrátil se ke stolu a uřízl dva kousky šňůry v délkách pěti palců, což představovalo zpoždění něco přes hodinu. Propíchl obal balíč ku, strčil konce provázků dovnitř a zajistil páskou. Staly se z nich časované rozbušky pro jeho amatérskou zápalnou bombu.
Dvě pro jistotu, kdyby jedna selhala. Když skončil, sešel. do hotelové jídelny a dal si dobrou večeři a půl láhve vína Chardonnay. Po večeři ještě jednou ověřil adresu Chetti
Singhovy rezidence a v mapě města, pečlivě zpracované místní obchodní komorou, vyhledal příslušnou ulici. Odešel na parkoviště, nasedl do volkswagenu a vyjel do téměř prázdných ulic. Minul osvětlený vchod obchodního domu

Chettiho Singha a objel celý blok. V uličce za budovou uviděl pytle s odpadky a prázdné lepenkové krabice čekající na odvoz. Spokojeně se usmál, když vysoko na zdi nad hromadou odpadků zahlédl detektor kouře. Pak zamířil na letiště. Na téměř prázdném parkovišti se stal jeho landcruiser příliš nápadným. Dal proto zřízenci deset kwacha a požádal ho, aby na vůz dohlédl.
Otevřel zadní dveře a chvíli se hrabal v lék.rničce. Hledal prášky na spaní. Později ve městě zastavil pod lampou pouličního osvětlení a otevřel plastil<:ový sáček s mletým masem, které mezitím úplně rozmrzlo. Nehtem palce otevíral kapsle a sypal jejich obsah na maso. Vyprázdnil jich padesát.
Takové množství by uspalo i starého slona, spokojeně zhodnotil dávku a důkladně směs promísil. Sídlo Chettiho Singha se nalézalo v luxusní okrajové čtvrti poblíž vládní budovy.
Vzhledný dům, možná největší a nejvýstavnější ze všech v ulici, stál uprostřed dvou či tří akrů trávníků osázených kvetoucími keři. Daniel zaparkoval níž v neosvětlené části ulice a vracel se pěšky zpátky. Když došel na úroveň Chetti Singhovy zahrady, vynořily se ze tmy dva černé stíny a běžely k plotu. Daniel poznal německé rotvajlery. Nejodpornější zvířata hned po hyenách, napadlo ho, když psiska začala dorážet na drátěné pletivo, dychtíce po jeho krvi. Doprovázeli ho po druhé straně plotu až na konec zahrady.
Když míjel vstupní bránu na příjezdové cestě, všiml si řetězu s jednoduchým visacím zámkem. Dvě minuty práce se sponkou na papíry, pomyslel si. Rotvajleři zůstali stát v rohu a Daniel zahnul za roh neosvětlené ulieky. Vytáhl z kapsy balíček masa, rozdělil ho na dva stejné díly a vracel se zpátky stejnou cestou. Psi na něho stále čekali. Hodil poloviční dávku masa přes plot a sledoval, jak ho jeden ze psů očichal a sežral.
Pak hodil zbývající část druhému hafanovi a díval se, dokud v něm maso nezmizelo také. Vrátil se k volkswagenu, odjel zpátky do města a nechal ho stát v ulici před obchodním domem. Ještě ve voze zapálil konce šňůry a jemně na ně foukal, aby se ujistil, že hoří spolehlivě. Pak vystoupil a pomalým krokem odešel do uličky za budovu. Byla temná a prázdná. Za chůze odhodil zápalnou bombu mezi lepenkové krabice a beze spěchu opustil uličku. Do desáté hodiny chybělo pár minut. Zajel zpátky k domu Chettiho Singha, ale tentokrát zaparkoval tři bloky před ním. Natáhl si černé rukavice a pod sedadlem řidiče vytáhl dvojhlavňovku zabalenou v tenké plachtovině. Rozložil zbraň na tři díly a pečlivě otřel veškeré otisky prstů.
Jakmile vystoupil z vozu, zastrčil hlaveň do nohavice kalhot a zámek s pažbou ukryl pod bundu. Hlaveň mu trochu překážela při chůzi, ale považoval za vhodnější mírně kulhat než se producírovat po ulici s puškou v ruce, neměl ani zdání, jak často policie hlídkuje v této čtvrti. Prohlédl ještě kapsy, jestli má náhradní náboje a Chaweho klíč od skladu. S neohebným kolenem pajdal k domu Chettiho Singha. Psi k plotu nepřiběhli a neobjevili se ani po tichém zapískání. Dávka drogy v mase byla silná natolik, že by je mohla vyřadit ze hry jednou provždy. Zdolání zámku u brány na vjezdu mu netrvalo ani předpokládané dvě minuty. Nechal bránu otevřenou dokořán a tiše se kradl přes trávník, vyhýbaje se skřípajícímu štěrku příjezdové cesty. Třebaže Malawi nebyla zdaleka tak nebezpečná jako Zambie, Daniel se připravil na konfrontaci s nočním hlídačem. Nezastavil ho ale nikdo, Chetti Singh zřejmě důvěřoval více zvířatům než lidem. Z úkrytu popínavých bungavilií pozoroval hlavní budovu. Byla postavena ve stylu nízkého ranče s velkými zdobnými okny. Za závěsy většiny z nich svítilo světlo a tu a tam přes ně přeběhl stín. Daniel bez námahy rozeznal robustní postavu matky Singhové od podstatně éteričtějších stínů jejích dcer. K domu se přimykala dvojitá garáž a v otevřených dveřích jedné z nich Daniel rozeznal chromování cadillaku. Chetti Singh byl doma. Sestavil pušku a zasunul náboje SSG do komor. Na krátkou vzdálenost by dokázaly člověka přepůlit. Když uzavřel zámek a zajistil spoušť, natočil ciferník hodinek proti světlu z oken.
Přibližně za dvacet minut šňůry dohoří a balíček vybuchne jasným plamenem. Vznícený odpad pak vyprodukuje dostatek kouře, aby detektor v několika vteřinách zareagoval.
Nespouštěje okna domu z očí, spěšně přešel trávník. těrk na cestě mu tiše zachrastil pod nohama, a byl v garáži. Napjatě očekával výkřik, ale když se žádný neozval, zkusil dveře cadillaku. Byly zamčené. Ve stěně garáže sousedící s domem se rýsoval tmavý obdélník dveří. Těmi musí Chetti Singh projít.
Do vyhlášení požárního poplachu zbývalo ještě asi patnáct minut. Pak přijde ten okamžik, kdy se Chetti Singh pohrne k vozu, aby odjel k ohni. Čas se vlekl a Daniel se snažil nemyslet na morální stránku toho, co se chystal udělat. Chaweho Daniel zabil v sebeobraně, ale dříve za války v buši zabíjel úmyslně. Na rozdíl od mnoha jiných mu to nepřinášelo uspokojení ani radost. I když zabíjení patří k povinnostem vojáka, přesto se v něm po každé takové akci hromadil pocit viny a lítosti. Ten pocit také v podstatě přispěl k tomu, že
Daniel odmítl etiku války a rozhodl se připojit ke skupině
Alfa. A přesto se dnes zase připravoval zabíjet. Dokonce plánoval promyšlenou a chladnokrevnou vraždu. Ty bezejmenné oběti, které za ním zůstaly ležet jako zkrvavené balíky na bitvou sežehnutých savanách, to byli svým způsobem také vlastenci. Stateční černí mužové, možná, nebo spíš určitě odvážnější než byl on sám. Byli připraveni obětovat se pro svoji vizi svobody a práva. A třebaže oni dávno zemřeli, jejich vize žila a dařilo se jí, zatímco jeho vlastní idea zešedla a vymizela. Rhodesie, za kterou bojoval, již neexistovala a dávno skončené zabíjení se mu nyní jevilo jako obscénní rituál bez vášně, a jak si čím dál víc uvědomoval, i bez morálky. Může vůbec památkou na Johnnyho Nzou ospravedlnit připravovanou akci? Bude mu v nitru hořet dostatečně horký plamen pomsty, aby dokázal přesvědčit sám sebe, že má právo stát se katem bez rozsudku nad provinilcem? Pokaždé když si však představil Mavis a její děti, oheň v duši vždy znovu jasně vzplál. Věděl, že nedokáže nechat zločin bez odplaty, a stejně dobře věděl, jak ho bude trápit pocit viny, až žár zloby vychladne a promění se ve studený popel výčitek. Ale není vyhnutí, musí to udělat. Někde v domě za dveřmi zazvonil telefon. Daniel se probral z úvah a otřásl se jako kokršpaněl, který právě vylezl z vody. Zbavil se. posledních pochyb a nejistoty a sevřel pevněji pušku. V domě zadupaly spěšně kroky, klíč v zámku zarachotil a dveře se rozlétly. Objevil se v nich muž. Byl bez turbanu, a protože měl světlo v zádech, Daniel nebyl jistý, je-li to skutečně Chetti Singh. Muž se zastavil u cadillaku a v ruce mu zacinkaly klíče. Nervózně

hledal zámek na dveřích vozu a tiše klel, když se mu to nedařilo. Pak se otočil k vypínači na zdi. Garáž zalilo světlo. Chetti Singhova hlava byla prosta pokrývky. Dlouhé nestříhané vlasy spolu s vousy, mírně prokvetlými stříbrem, měi stočeny do uzlu na temeni hlavy. Stál k Danielovi otočen napůl zády a prsty lovil ve svazku klíčů, dokud nenašel ten pravý. Odemkl dveře cadillaku. Daniel k němu přistoupil a dloubl ho ústím hlavně do zad. „Pan Purdey vám neradí žádné hrdinské činy, pane Singhu. Prohlíží várn zrovna páteř."
Chetti Singh ztuhl a jen pomalu otáčel hlavou, dokud jeho zděšené oči neuviděly přes rameno Danielovu tvář.
„Já myslel…," začal a zarazil se. Daniel zavrtěl hlavou.
„Věci se udály jinak. Bohužel, Chawe nebyl dost bystrý. Měl jste ho už dávno vyhodit, pane Singhu. A ted obejděte vůz, ale pěkně pomalu. Podržíme si svou důstojnost, ne?" Puškou ho nelítostně postrčil kupředu. Přes tenkou látku bavlněné košile, nedbale zastrčené v khaki kalhotách, byl štulec víc než přesvědčivý. Ty dva kusy oděvu a sandály bylo asi vše, co na sobě měl. Očividně se oblékal ve velkém spěchu. Obešli luxusní mříž chladiče cadillaku a zastavili u dveří spolujezdce.
„Otevřete dveře a nasedněte," přikázal Daniel. Chetti Síngh se vecpal na lesklé kožené čalounění sedadla a ze vzdálenosti několika palců hleděl do otvorů hlavně. Potil se mnohem víc, než by se slušelo na teplotu nočního vzduchu. Korálky potu mu vyrážely na skobovitém nose a stékaly po tvářích do pletence vousů. Bylo z něj cítit kari koření a strach, ale v očích mu ještě skomírala jiskřička naděje, když Danielovi podával klíče od vozu.
„Budete řídit, ne? Tady máte klíče. Vydávám se plně do vašich rukou. Naprosto."
„Dobrý pokus, pane Singhu." Daniel se chladně usmál. „Ale vy a pan Purdey se ted neobejdete bez vzájemné pozornosti. Jen se posuňte za volant. A pěkně pomalu." Chetti Singh nemotorně přemistoval objemnou tělesnou schránku přes sloupek řazení mezi sedadly a mručel námahou. Daniel mu pomáhal hlavní.
„Tak je to v pořádku. Vedete si dobře, pane Singhu." Daniel vklouzl na sedadlo spolujezdce a pušku položil do klína, aby zůstala z dohledu náhodného pozorovatele, ale její hlaveň nepřestávala lechtat dolní žebra Chettiho Singha. Volnou rukou zavřel dveře.
„Nastartujte, pojedeme." Když vyjeli, světla reflektorů olízla trávník před garáží a na něm i nehybné tělo jednoho z rotvajlerů.
„Moji psi - dcera je měla tak ráda."
„Má moji upřímnou soustrast," vracel mu Daniel výsměch z minulé noci, ale pak dodal: „To zvíře jen spí, není mrtvé."
Vyjeli na cestu. „Můj obchodní dům ve městě hoří. To je určitě vaše dílo, doktore. Uvědomte si, že je to investice za spoustu miliónů."
„Nezbývá než vyjádřit hlubokou soustrast i vám." Daniel pokýval hlavou. „Těžký život, pane Singhu. Ale dovedu si představit, že pojišťovací společnost bude plakat víc než vy.
Ted však pojedeme k vašemu skladu, ano?"
„Skladu? K jakému skladu?"
„Tam, kde jsem se včera brzy ráno setkal s vámi a s Chawem.
Přesně k tomu skladu." Chetti Singh odbočil správným směrem.
Potil se stále víc a pach kari a česneku dělal vzduch uvnitř vozu nedýchatelným. Daniel zapnul klimatizací. Mlčeli a Chetti
Singh neustále pokukoval do zpětného zrcátka. Očekával zřejmě nějakou pomoc, ale cesta byla prázdná. Teprve když zastavili na semaforu před vjezdem do průmyslové čtvrti, osvítily zezadu vnitřek cadillaku světla jiného automobilu a vedle zastavil šedý landrover. Daniel pohlédl stranou a zaregistroval hranaté okraje policejních čepic dvou strážníků sedících na předních sedadlech. Cítil, jak Chetti Singh vedle ztuhl a jak nenápadně sahá na kliku dveří.
„Prosím nedělejte to, pane Singhu," napomínal ho Daniel mírně.
„Krev a střeva na potazích by úplně znehodnotila prodejní cenu vašeho cadillaku." Chetti Singh pomalu ochabl. Jeden z policistů se otočil a díval se na ně. „Usmějte se na něho,"
vyzval Daniel svého spolujezdce. Chetti Singh otočil hlavu a zavrčel jako vzteklý pes. Strážník rychle sklopil oči, na semaforu naskočila zelená a tandrover vystartoval.
„Nechte je před námi," zněla další Danielova instrukce. Na příští křižovatce odbočil policejní vůz doleva.
„To se vám docela povedlo," pochválil ho Daniel. „Jsem s vámi spokojen." „Proč mě chcete oddělat tak barbarským způsobem. doktore?"
„Nekazte si skóre takovými nejapnými otázkami," odbyl ho
Daniel. „Vy víte, proč to dělám."
„Slonovina vás přece nemusela zajímat, doktore."
„Loupež slonoviny by měla zajímat každého poctivého člověka. Ale máte pravdu, to není ten pravý důvod."
„Myslíte tu záležitost s Chawem? To nebylo nic osobního.
Nemůžete mě vinit za to, že se snažím chránit. Doktore, jsem velmi bohatý člověk a rád bych vám nahradil jakoukoliv újmu, kterou jsem snad způsobil vaší cti nebo přímo vaší osobě.
Mluvme o sumě," vykoktal Chettí Singh. „Deset tisíc -
amerických dolarů samozřejmě," dodal rychle.
„To má být vaše poslední nabídka? Zdá se mi mizerná, .pane Singhu."
„Ano, máte pravdu. Řekněme dvacet pět - ne dejme tomu padesát, padesát tisíc dolarů."
„Johnny Nzou byl nejlepší přítel, .jakého jsem kdy měl,"
odpověděl Daniel tiše. „Měl nádhernou ženu a tři děti. Chlapci dali jméno po mně."
„Máte mě v hrsti, ale nevadí. Kdo je Johnny Nzou?" zeptal se Chetti Singh už poněkud jistějším hlasem. „Dobrá. Řekněme dalších padesát tisíc pro něho. Sto tisíc celkem. Dám vám je a vy zmizíte. Zapomeneme na všechny hlouposti,

jako by se nic nestalo. Souhlasíte, doktore?“
„Na to je trochu pozdě, pane Singhu. Johnny Nzou byl strážcem parku v Chiwewe.“ Chetti Singh tiše vydechl. „Je mi to strašně líto, doktore. To nebyly mé příkazy…“ V jeho hlase zazněl náznak paniky. „S tím já nemám nic společného. To Číňan - to byl íňan.“
„Povězte mi něco o číňanovi.“
„Když vám o něm řeknu, přísaháte, že mi neublížíte?“ Zdálo se, že Daniel nepřiměřeně dlouho zvažuje nabídku.
„Dobře,“
přikývl konečně. „Zajedeme do skladiště a tam si nerušeně pohovoříme. Vy mi povíte všechno, co víte o Cheng Ning Gongovi, a já vás pak okamžitě propustím, aniž bych se vás dotkl.“
Chetti Singh se otočil a ve světle přístrojové desky studoval
Danielovu tvář. „Věřím vám, doktore Armstrongu. Myslím, že jste čestný člověk. Věřím, že dodržíte své slovo.“
„Do písmene, pane Singhu,“ ujistil ho Daniel. „Jen pokračujte v jízdě ke skladišti.“ Minuli pilu. Celé nádvoří bylo jasně osvětleno a pod dlouhým přístřeškem pilně pracovaly skupinky dělníků. Hlučné kotouče pil spolehlivě přehlušily vrčeni klimatizace cadillaku.
„Kšefty se hýbou, pane Sínghu? Pracujete i v nočních směnách.“
„Mám velkou zakázku z Austrálie. Musí odejít koncem týdne.“
„Určitě chcete žít dost dlouho, abyste si užil zisků. Pak ale nezbývá než spolupracovat.“ Na konci ulice ze tmy vystoupily obrysy skladiště. Chetti Singh zastavil u hlavní brány. Nikdo jim nevyšel vstříc a všude byla tma.
„Opačné řízení,“ poznamenal Chetti Singh s poukazem na ovládání cadilaku. S omluvným pokrčením ramen podával Danielovi elekronickou kartu s lesklým plastikovým povrchem.
Byla podobná té, kterou měl Chawe. Zároveň spustil u Daniela elektricky ovládané okno. Daniel se natáhl oknem a vsunul kartu do štěrbiny v ovládací skříňce. Závora se zvedla a
Chetti Singh vjel dovnitř. Když projeli, závora automaticky klesla dolů.
„Váš hlídací leopard vám musí ušetřit spoustu peněz na mzdách.“ Danielův hlas zněl mile a přátelsky, ale tlak ústí hlavně na žebra Chettiho Singha nepolevil. „Nechápu jen, jak dokážete zajistit, že je zvíře tak zlé. Podle mých zkušenosti leopard nenapadá člověka, pokud není vyprovokován.“
„.Máte pravdu.“ Od chvíle, kdy byl obchod uzavřen, se
Chetti Singh cítil mnohem volněji. Přestal se potit, a dokonce mu poprvé zahrál na rtech úsměv. „Muž, od kterého jsem to zvíře koupil, mi přidal radu, jak v případě potřeby čas od času šelmu nabudit. Tak je to. Lechtám ji horkou pájkou pod ocasem…“ Znovu se zasmál a tentokrát skutečně pobaveně. „Pane na nebi, máte vidět, jak je potom zlá. Takový rachot jste ještě nezažil.“
„Vy to zvíře schválně mučíte, aby bylo zlé?“ zeptal se
Daniel překvapeně. Tón jeho hlasu jasně dával najevo znechucení a nesouhlas, ale Chetti Singh nedbal.
„Vy Angličané a ta vaše láska ke zvířatům. Je to přece jen forma výcviku - aby bylo efektivnější. Zranění jsou pouze povrchová a rychle se hojí.“ Dojeli před hangár a Daniel ještě jednou použil kódové karty, aby otevřel roletové dveře. Když projeli, roleta těsně za nimi s hlukem zapadla.
„Zajedte támhle na rampu,“ přikázal Daniel. Výkonná světla vozu přelétla nosníky s vlnitou krytinou zadní stěny objemného prostoru haly s řadami uloženého zboží. Když cadillac najížděl na rampu, světla reflektorů zamířila vzhůru a zachytila na okamžik leoparda. Velká kočka se krčila na samém vršku hromady přepravních beden. Ze tmy zaplály žluté oči, šelma se víc přikrčila a s temným zavrčením odhalila bílé tesáky. V
následujícím okamžiku zmizela za bednami.
„Všiml jste si, že má zraněnou tvář?“ zeptal se Chetti
Singh vyčítavě. „To je vaše práce, doktore Armstrongu. A pak mě obviňujete z krutosti. Zvíře je nyní mimořádně agresivní a nedá se ovládat. Možná že ho budu muset nechat utratit, protože začíná být nebezpečné i pro mě a moje lidi.“
„To stačí.“ Daniel nereagoval na výčitky. „Tady si můžeme promluvit. Vypněte motor a zhasněte světla.“ Daniel zapnul stropní světlo v kabině a měkká zář vystřídala tvrdé ostré světlo reflektorů. Ještě chvíli seděli mlčky a pak se Daniel tiše otázal: „No tak, pane Singhu, kdy a jak jste se seznámil s Cheng Ning Gongem?“
„Došlo k tomu před třemi lety. Náš společný přítel mi řekl, že se zajímá o slonovinu a další zboží, které bych mu mohl dodávat,“ začal Chetti Singh.
„Co mělo být to další zboží?“ Když Chetti Singh váhal,
Daniel ho ostře pobídl hlavní pušky a mírně napomenul:
„Dodržujme podmínky obchodu.“
„Diamanty…“ Chetti Singh uhýbal nepříjemnému tlaku hlavně.
„Z Namibie a z Angoly. Smaragdy ze andwany a také vzácné drahokamy z tanzanijských dolů v Arushe… A nějaké dagga z kraje Zulů..:.“
„Zdá se, že máte přístup k mnoha zdrojům, pane Singhu.“
„Jsem byznysman, doktore. A mystim že dobrý, ne-li nejlepší. Proto také se mnou pan Ning obchoduje.“
„Pak to musí být oboustranně výnosné, že ano?“ Chetti Singh pokrčil rarrreny. „Měl možnost využívat diplomatické pošty. Naprosto bezpečné zásilky…“
„S výjimkou zboží, které je příliš objemné,“ namítl Daniel.
„Jako třeba poslední zásilka slonoviny.“
„Přesně jak říkáte,“ souhlasil Chetti Singh. „Ale i pak jsou konexe jeho rodiny nadmíru prospěšné. Tchaj-wan je vhodný entrepót.“

„Povězte mi detaily vašich transakcí. Datum, zboží a hodnotu…“
„Bylo jich mnoho,“ protestoval Chetti Singh. „Nepamatuji si je všechny.“
„Před chvílí jste se prohlásil za výborného podnikatele.“
Daniel ho znovu pobídl puškou a Chetti Singh se znovu pokusil odtáhnout, ale neměl kam, zavřené dveře už další pohyb neumožňovaly.
„Jsem jistý, že si pamatujete všechno i o té nejmenší z nich.“
„Dobrá,“ kapitulova.(. „K první došlo před třemi lety na začátku února. Zkušební zásilka slonoviny v hodnotě pěti tisíc dolarů. Dopadla dobře. Do konce měsíce se uskutečnil další obchod, rohy nosorožců a slonovina, šedesát dva tisíce dolarů.
V květnu téhož roku pak smaragdy za čtyři statisíc…“ Z časů, kdy dělal reportéra, měl Daniel vycvičenou paměť a dokázai si zapamatovat i podrobné údaje, dokud neměl možnost si je zapsat. Výčet aktivit trval dvacet rrinut. Hlas Chettiho
Singha,až doposud stručný a strohý, přešel náhle do mírnějšího tónu.
„Pak je tu poslední případ. Ten, o kterém víte.“
„Dobře,“ přikývl Daniel. „Přejděme tedy k události v
Chiwewe. Čí to byl nápad, pane Singhu?“
„Velvyslance. Byla to jeho myšlenka,“ vyhrkl Chetti Singh.
„Myslím že lžete. Je velmi nepravděpodobné, aby věděl o skladu slonoviny, to nebyla veřejná informace. Mám dojem. že tohle spadá spíš do vašeho pole působnosti…“
„Ano, ano,“ přitakal Chetti Singh. „Věděl jsem o skladu už pár let. Čekal jsem na příležitost. Cheng přišel s tím, že by potřeboval něco velkého. Blížil se konec jeho poslání a měl se vrátit domů na Tchaj-wan. Chtěl udělat dojem na rodinu, na svého otce.“
„Ale lidi na přepad jste najímal vy, ano? To by Ning nedokázal, neměl vaše styky.“
„Ale já nedal příkaz, aby zabili vašeho přítele.“ Hlas se mu roztřásl. „Já nechtěl, aby se to stalo.“
„Vy jste naopak chtěl všechny nechat naživu, aby mohli vypovídat na policii a ukázat na Ninga.“
„Ano - ne, ne! To byl Ningův nápad. Já nemám rád zabíjení, doktore.“
„Proto jste také poslal Chaweho se mnou na vyjížd7cu do hor?“
„Ne! Vy jste mi nedal možnost volby, doktore Armstrongu.
Prosím chápejte mě. Jsem podnikatel, obchodník, ne bandita.“
„Dobře, nechme to zatím tak. Nyní mi povězte o vašich dalších plánech s Ningem. Určitě jste mínili pokračovat v tak lukrativním partnerství i po jeho návratu na Tchaj-wan.“
„Ne!“
„Prosím nelžete. To by odporovalo naší dohodě.“ Daniel přitlačil na pušku. Chetti Singh zasténal.
„Ano, řeknu vám to. Ale tohle bolí. Nemohu mluvit za těchto podmínek.“ Daniel trošku povolil.
„Musím vás varovat, pane Singhu. Budu velmi rád, když mi dáte záminku pro zrušení dohody. Dcerám Johnnyho Nzou bylo deset a osm let. Vaši muži je znásilnili. A jeho synovi
Danielovi, mému kmotřenci, nebyly ani čtyři. Tomu rozbili lebku o stěnu. Nebyl to pěkný pohled, věřte mi. Uděláte mi velkou radost, když zrušíte náš kontrakt.“ „Prosím, doktore, nechci ty věci poslouchat. Sám mám rodinu. Musíte mi ověřit, že jsem nechtěl…“
„Mluvme raději o Ningovi a nechme stranou vaše jemné city, pane Singhu. Měli jste s Ningem plány do budoucna, je to tak?“
„Prodiskutovali jsme jisté možnosti,“ připustil Chetti Singh.
„Ningova rodina vlastní v Africe řadu investic. Po této poslední zásilce se Chengovo postavení v rodině nepochybně vylepší. Cheng očekává, že ho otec pověří vedením africké divize rodinného podniku - společnosti Lucky Dragon.“
„A vy máte v těch plánech samozřejmě svoje místečko, že ano? Vaše zkušenosti určitě přijdou vhod. O tom jste zajisté s Ningem také mluvili?“
„Ne …“ Chettí Síngh hlasitě vykřikl, když se mu ocel hlavně zabořila mezi žebra. „Doktore, prosím nedělejte to: IYpím vysokým krevním tlakem a takové necivilizované zacházení je vyložený jed pro moje zdraví.“
„Jaké jsou vaše další plány s Chengem?“ trval na svém Daniel.
„Kde zamýšlíte operovat příště?“
„Ubomo,“ vyjekl Chetti Singh. „Lucky Dragon se chystá přesunout do Uboma.“
„Ubomo?“ překvapeně se zeptal Daniel. „Prezident Omeru?“
Suverénní stát Ubomo patřil k jednomu z úspěšných příběhů na kontinentu. Rozkládal se na úbočí Great Rift Vailey podobně jako Malawi. Země hor a jezer ve východní části Afriky, kde můžete najít jak otevřené savany, tak i původní rovníkové pralesy. A podobně jako Hastings Banda, představoval i prezident Omeru osvíceného diktátora, vládnoucího osvědčeným a věky prověřeným africkým stylem. Díky němu byla země bez dluhů a zatím se jí vyhýbaly zničující kmenové války. K Danielovi se dostaly zprávy o tom, že Omeru žije v cihlovém domku krytém vlnitým plechem a že si sám řídí svůj landrover. pádné mramorové paláce, žádné luxusní černé mercedesy. Aby dal příklad svým lidem, létá prý na zasedání Africké jednoty v turistické třídě veřejných aerolinií. Byl pro svou zem majákem naděje naprosto nevhodný typ pro spolupráci se společností Lucky Dragon.
„Oreru? To se mi nechce věřit,“ kroutil hlavou Daniel.
„Omeru je muž včerejška. Je starý a zbytečný. Brání změnám a jakémukoliv rozvoji. Brzy odejde, už je to zařízeno. Co nevidět se v Ubomu dostane ke kormidlu nový rnuž, mladý, dynamický…“
„A chamtivý,“ dodal Daniel. „Co s tím vším má co dělat Cheng a Lucky Dragon?“

„Podrobnosti neznám, tak dalece mi Cheng nevěří. Chtěl po mně jen, abych do Uboma poslal své lidi. Mají být připraveni plnit moje instrukce, až přijde ten den.“
„Kdy k tomu má dojít?“
„Jak už jsem vám řekl, já nevím. Ale myslím že brzy.“
„Tento rok? Nebo příští?“
„Nevím. Musíte mi věřit, doktore. Nic jsem vám nezamlčel.
Splnil jsem své závazky dohody. Nyní je řada na vás. Doufám že jste čestný muž, Angličan a gentleman. Je tomu tak, doktore?“
„Jak zněla naše dohoda, pane Singhu? Osvěžte mi paměť,“
zeptal se Daniel, ale tlak hlavně nezrrrírnil ani na okamžik.
„Slíbil jste, že mě okamžitě propustíte, až vám řeknu vše, co vim o Chengovi. A bez zranění.“
„Zranil jsem vás snad, pane Singhu?“
„Ne, zatím ne.“ Chetti Singh se začal opět potit. Výraz tváře bílého muže nevěstil nic dobrého. Daniel se rychle nahnul přes Chettiho Singha a dřív, než Sikh stačil zareagovat, sáhl na kliku jeho dveří.
„Jste volný, pane Singhu. Můžete jít,“ řekl Daniel tiše, uvolnil dveře a druhou rukou ho vystrčil ven z vozu. Chetti Singly ktery uhýbal před tlakem hlavně, se už i tak opíral celou vahou těla o dveře, které se po uvolnění zámku zprudka otevřely. Dopadl na záda na betonovou podlahu skladu, dvakrát se překulil a v šoku zůstal ležet bez hnutí. Daniel zavřel dveře cadíllaku a zajistil je. Chvíli se nedělo nic. Chetti
Singh dál ležel na zemi a Daniel si ho přes nerozbitné sklo měřil nelítostným pohledem. Odněkuá z temných prostor skladu se ozvalo drsné leopardí zavrčení. Chetti Singh vyskočil a vrhl se ke dveřím cadillaku. Škrábal nehty po skle bočního okna a tvář měl zkřivenou děsem.
„To mi nemůžete udělat. Je tu leopard… Prosím, doktore!“
Jeho hlas tlumilo okenní sklo, ale i tak z něho šla hrůza. V
koutcích úst se mu objevila pěna. Daniel se založenýma rukama a pevně semkutými rty na něho nezúčastněně hleděl.
„Cokoliv,“ vykřikoval Chetti Singh. „Dám vám cokoliv…“
Ohlédl se přes rameno za sebe, a když hlavu otočil zpátky k
Danielovi, hrůza v jeho očích hraničila se šílenstvím. Zahlédl v šeru kroužit stín smrti.
„Peníze,“ volal úpěnlivě a růžovými dlaněmi vytrvale bušil do skla. „Prosím! Dám vám třeba - milión dolarů. Dám vám, cokoliv budete chtít, jen mě pusfte dovnitř. Prosím snažně prosím, doktore! Nenechávejte mě tady.“ Leopard vyprskl a náhlou explozi zvuku naplnila nezměrná hrozba. Chetti Singh se otočil a přitisknutý zády k boku vozu zděšeně zírat do temnoty.
„Zpátky, Nandi!“ vykřikl a hlas mu přešel do fistule.
„Zpátky! Zpátky do klece!“ Když Daniel zapnul světlomety, uviděli leoparda oba. Plížil se přikrčený v uličce mezi stohy beden. Oči mu žlutě svítily a ocasem švihal ze strany na stranu v hypnotizujícím rytnw. Šelma sledovala Chettiho Singha.
„Ne!“ vykřikl Chetti Singh. „Nemůžete mě nechat napospas té bestii. Doktore! Pro všechno na světě…“ Leopardí samice zvedla horní ret a tiše, nenávistně zavrčela. Na khaki kalhotách Chettiho Singha se objevila tmavá skvrna, která se zvětšovala. Kolem jeho sandálů začala narůstat kaluž.
„Roztrhá mě! To je nelidské. Prosím… To nesmíte dovolit -
pusfte mě dovnitř!“ Náhle Chettimu Singhovi povolily nervy.
Opustil cadillac a rozběhl se k zavřeným dveřím haly. Byly vzdáleny necelých padesát stop, ale uběhl sotva polovinu té vzdálenosti, když ho kočka dostihla. Běžela za ním nízko u země a zvedla se teprve v okamžiku, když skočila Chettímu Singhovi na záda.
Připomínali na okamžik podivné hrbaté zvíře se dvěma hlavami, ale vzápětí váha šelmy strhla Chettiho Singha na podlahu. Na zemi se zmítalo řvoucí klubko a vzteklé vrčení leoparda doplňovaly výkřiky Chettiho Singha. Sikh se na okamžik zvedl na kolena, ale leopard na něj okamžitě skočil zpátky a zaútočil mu na obličej. Když se ho snažil zadržet holýma rukama, šelma se zakousla do jeho zápěstí. I v uzavřeném voze bylo slyšet, jak kosti v ruce Chettiho Singha praskají, jako by leopard hryzal tvrdou topinku. Chetti Singh otřesně zavyl.
Bolest mu dodala nadlidské síly. Dokázal se postavit i s šelmou visící na jeho ruce. Její zadní nohy drásaly kalhoty a trhaly kůži z přední části Singhových stehen. Kalhoty od rozkroku až ke kolenům zabarvila směs moče a krve. Potácel se halou, až narazil do stohu lepenkových krabic, které se s rachotem zřítily. Neměl dál sílu udržet váhu zvířete a znova upadl. Leopard stojící nad ním kousal a trhal. Pohyby Chettiho
Singha ztratily koordinaci a začaly ochabovat jako pohyby elektrické hračky se slábnoucí baterií. Slábl i jeho křik.
Daniel otočil klíčkem startéru. Když se motor rozběhl, šelma odskočila od oběti, nejistě zírala na vozidlo a ocasem kmitala ze strany na stranu. Daniel opatrně vycouval z rampy a zajel ke dveřím. Zastavil tak, aby ho vůz odděloval od zvířete, nechal motor běžet a vystoupil. Nespouštěje kočku z očí, couval k ovládací skříňce dveří. Vložil kartu do drážky a těžká roleta s rachotem vyjela nahoru. Nechal kartu v zámku, odhodil pušku a pozpátku vyšel dveřmi ven. Třebaie ho částečně chránil cadillac a šelma měla svou obět, dával pozor, aby neudělal žádný kvapný pohyb, který by mohl leoparda vyprovokovat k útoku. Konečně byl mimo útočný kruh. Obrátil se a odešel do noci. Pomocí Chaweho karty se dostal přes bránu.
Venku na ulici začal klusat. Až ráno najdou Chettiho Singha, budou myslet, že z nějakého nevysvětlitelného důvodu si po vyhlášení požárního poplachu spleti budovy a při otvírání dveří ho napadlo jeho vlastní zvíře. Daniel si byl jistý, že v cadillaku ani na jiných věcech nezanechal žádné otisky ani jiné důkazy, které by svědčily proti němu. Na konci plotu Daniel zastavil a ohlédl se. V otevřených vratech skladu svítily reflektory vozu a v jejich světle se na prahu mihlnízký

černý stín. Mířil ven k plotu. O pár vteřin později leopard s lehkostí ptáka přeskočil drátěné pletivo oplocení.
Daniel se usmál. Věděl, že ubohé zmučené zvíře zamíří bez váhání ke svému domovu, k mlhavým zalesněným horám. Po všem, co zakusilo, si zaslouží svobodu, pomyslel si. Za půl hodiny byl zpátky u vypůjčeného votkswagenu. Odjel na letiště a zaparkoval ho na dvoře půjčovny Avis. Klíče vhodil do schránky prázdné kanceláře a odešel k svému landcruiseru na veřejném parkovišti. V hotelu Capital rychle sbalil do plátěné tašky pár svých věcí. Z vázanky si udělal provizorní řemen a hodil tašku přes rameno, předchozí námaha se nepříjemně projevila na zraněné ruce. Ospalý recepční mu potvrdil kreditní kartu a
Daniel se svým nevelkým zavazadlem nasedí do landcruiseru.
Nemohl potlačit zvědavost, a zajel ještě tedy k obchodnímu domu Chettiho Singha. Samotná budova nedoznala žádné újmy. Jen vzadu v uličce, za dohledu několika místních zvědavců v nočních úborech, hasiči kropili dohořívající odpadky pod začernalou stěnou traktu. Vyjel z Lilongwe směrem na západ, zpátky k hraničnímu přechodu do Zambie. Čekaly ho tři hodiny jízdy. Zapnul rádio a naladil ranní program stanice Malawi.
Poslouchal hudbu a zprávy. Bylo šest hodin a právě se blížil k hranicím, když začal ranní blok zpráv. Hned po informaci o zboření Berlínské zdi a masovém stěhování východních Němců na západ, se ozval vzrušený hlas.
„Právě jsme obdrželi zprávu, že významný malawijský podnikatel pan Chetti Singh byi převezen na jednotku intenzívní péče do všeobecné nemocnice v Lilongwe. Mluvčí nemocnice prohlásil, že pan Chetti Singh utrpěl rozsáhlá zranění způsobená viastním leopardem. Jeho stav je hodnocen jako kritický. Okolnosti útoku zatím nejsou známy, ale policie hledá jistého zaměstnance pana Chettího Singha jménem
Chawe Gundwana. Policie doufá, že by jim mohl pomoci při pátrání. Osoby, které mohou podat informaci, kde se pan Gundwana nalézá, se žádají, aby tak učinily na nejbližší policejní stanici.“ Daniel vypnul rádio a zaparkoval před budovou rnalawijské celní a pasové kontroly. Čekal potíže. V
tuto dobu už by mohlo být vyhlášeno pátrání i po něm, zvláště byl-li Chetti Singh schopen mluvit a uvedl jeho jméno. Ten člověk neměl přežít. S tím Daniel nepočítal. Domníval se, že leopard dokončil svou práci lépe. Udělal chybu, když vyjel s cadillakem příliš brzy. Odlákal tím leoparda od kořisti. Jedna věc byla jistá: Chetti Singh bude potřebovat pár galonů krve a v Africe představuje transfuze další nemalé riziko. Zanotoval si vlastní verzi starého popěvku: Popel popelu a prach prachu.
Když nedostal ho leopard, HIV nažene mu strachu. Vzal pas a s trochou nejistoty vešel do budovy pasové kontroly. Ale obavy se ukázaly lichě. Mužové zákona byli usměvaví a plní zdvořilosti.
„Líbil se vám pobyt v Malawi, pane“? Rádi vás tu zase uvidíme, pane. Vrafte se brzy zpátky, pane.“ Starý Hastings Banda je vycvičil dobře. Vážili si turistů. Věděli, co znamená turistika pro život každého z nich. Jejich jednání nemělo nic společného s odmítavým „nemáme“, které tak zřetelně znělo v jiných částech kontinentu. Když se blížil k hraničnímu přechodu na zambijské straně, vložil do pasu pětidolarovou bankovku. Stoyardová vzdálenost mezi oběma zeměmi mu připadala jako obrovský skok zpátky do temna minulých věků.
Hodinu po příjezdu do Lusaky zavolal Michaeloe s, vi
Hargreavemu a ten ho pozval na večeři.
„Kam máš namířeno dál, ty toulavý beduíne?“
ptala se ho Wendy, když mu servírovala druhý přídavek svého proslulého pudinku Yorkshire.
„Bože! Vedeš tak dobrodružný a romantický život, že ti budu muset doopravdy najít ženu, než poblázníš všechny naše manžely. Jak dlouho se zdržíš?“
„To záleží na tom, co mi řekne Michael o našem společném známém Ning Cheng Gongovi. Je-li ten chlápek ještě stále v Harare, pak pojedu tam. Pokud ne, možná do Londýna nebo také na Tchajwan.
„Stále ještě naháníš toho Číňana?“ zeptal se Michael, když vytahoval zátku z láhve dobrého červeného vína Deuxiéme cru, kterou vytáhl z diplomatického vaku. „Můžeme vědět, jak se momentálně věci mají?“ Daniel pohlédl na Wendy. Protáhla obličej. „Myslíte, že bych měla odejít do kuchyně?“
„Nebud malá, Wendy. Já před tebou nikdy neměl žádné tajemství,“ uklidnil ji Daniel a pak se obrátil k jejímu manželovi. „Ověřil jsem si naprosto nezvratně, že Ning Cheng Gong připravil přepad skladu slonoviny v Chiwewe.“ Michaelova ruka se sklenicí zůstala stát v půli cesty k ústům.
„Tak už vím, oč běží, můj milý. Vzpomínám si, že Johnny
Nzou byl tvůj kamarád. Ale Ning! Víš to jistě? Je to přece velvyslanec, ne gangster.“ „Je obojí,“ upřesnil Daniel. „Plán vymyslel jistý Sikh z Lilongwe jménem Chetti Singh. Mají mezi sebou ještě spoustu dalších tajenvství. Nejen slonovinu, ale všechno možné od drog až po diamanty.“
„Chetti Singh… Nedávno jsem narazil na to jméno.“ Michael vzpomínal pár vteřin. „Ano, v dnešních ranních novinách. Prý ho zle zřídil jeho vlastní leopard, je to tak?“ Náhle změnil tón.
„Zrovna v době, kdy jsi byl v Lilongwe. Jaká náhoda, Danny.
Má to něco společného s tvou rukou na pásce a tvým namyšleným výrazem?“
„Přece mě znáš. Víš, že jsem se polepšil,“ ujišťoval ho Daniel.
„Nebyl bych schopen ani pomyslet na nějakou hrubost, ale během našeho krátkého rozhovoru jsem se dozvěděl něco, co by mohlo zajímat i bývalého špiona s MI6. Pak bohužel došlo k té neštastné nehodě s leopardem.“ Michael se zatvářil bolestně.
„Jsou zde dámy, chlapče. Nebudeme vzpomínat na staré záležitosti. Už víckrát nepoužívej takových nevhodných termínů.“ Wendy vstala. „Když o tom tak uvažuji, budu se muset podívat na Cheffie. Za deset minut jsem zpátky. Doufám, že to stačí, aby si chlapečkové svěřili svá tajemství.“ Vzala sklenku s vínem a odešla.
„Vzduch je čistý,“ zabručel Michael. „Ven s tím, Danny.“
„Chetti Singh mi prozradil, že se chystá převrat v Ubomu.

Victor Omeru to má údajně spočítané.“
„To snad ne. Omeru ne. To je jeden z dobrých chlápků. A
nosí bílý klobouk. Ale tohle nebude stačit. Znáš nějaké podrobnosti?“
„Bohužel, ne mnoho. Je za tím Ning Cheng Gong a jeho rodina. Ale obávám se, že oni nejsou ti hlavní. Myslím, že jsou jen žhaví sponzoři připravované akce, kteří očekávají výnos ve formě pozdějších práv a privilegií.“ Michael přikývl.
„Obvyklý scénář. Až bude nový vládce Uboma dělit koláč, dostanou klínek. Nemáš představu, o koho jde?“
„Ne. Ale má k tomu dojít brzy. Podle mého odhadu za pár měsíců.“
„Dobrá, budeme prezidenta Omeru varovat. Premiérku možná napadne vyslat na jeho ochranu speciální výsadkářský prapor.
Vím, že má toho stařík zvlášf v oblibě. A nakonec Ubomo je členem Commonwealthu.“
„Budu ti zavázaný, Miku, když se mi na Ning Cheng Gonga podíváš.“
„Je pryč, Danny. Ptáček uletěl. Mluvil jsem zrovna dnes ráno se svým protějškem v Harare. Protože vím, jak ti na Ningovi záleží, neodpustil jsem si při hovoru dotaz. V pátek večer pořádal na ambasádě večírek na rozloučenou a v sobotu odletěl domů.“
„Zatraceně!“ vykřikl Daniel. „Tohle boří všechny moje plány. Chystal jsem se do Harare a…“
„Stejně to nebyl dobry nápad,“ skočil mu do řeči Michael.
„Jedna věc je krmit leopardy jejich vlastními pány, pokud jde o běžné lidi poslušné zákona. Ale napráskat velvyslanci, to je považováno za velmi nevhodné jednání.“
„Už není velvyslancem,“ poznamenal Daniel. „Mohl bych za ním na Tchaj-wan.“
„Další vynikající nápad, jestli ti nevadí, že to tak říkám.
Tchajwan je Ningova parketa. Z toho, co o nich vím, je zřejmé, že jejich rodina vlastní skoro celý ostrov. Můžeš si být jistý, že na každém rohu potkáš někoho z jeho lidí. Jestli už ses rozhodl hrát roli anděla pomsty, uděláš nejlépe, když počkáš. Jestli je pravda to, co jsi mi řekl, bude Ning zase brzy zpátky v Africe. Ubomo je neutrální hřiště a bude ti určitě vyhovovat lépe. Alespoň ti tam mohu krýt záda. V
hlavním městě Kahali máme svůj úřad - a je naděje, že …“
Michael se odmlčel. „Je to trochu předčasné, ale už proskočily řeči, že Kahali má být moje příští působiště.“ Daniel nahlížel do své sklenky, obdivoval rubínové světlo jiskřící ve víně a pomalu upíjel. Konečně vzdychl a přikývl.
„Máš pravdu, jako vždy.“ Usmál se smutně na Michaela.
„Nechal jsem se unést a kromě toho jsem na dně s hotovostí.
Pochybuji, že bych vůbec dal dohromady peníze na letenku do Taipei.“
„Tohle ti nikdy neuvěřím, kamaráde, i když ses ted dlouho hrabal kdesi v močálech. Ale já ti vždy záviděl ty tvoje miliónové kontrakty s televizí.“
„Všechno, co jsem vydělal, je v těch kazetách, které jsi mi poslal do Londýna a jsou mi k ničemu, dokud je nesestříhám a neopatřím komentářem. A s tím také hned začnu.“
„Než odjedeš, měl bys mi říct všechno o té povedené dvojici
Singh a Ning. Budu je sledovat pro případ, že …“
„Že se mi něco stane?“ dokončil větu Daniel.
„Tohle nikdy neříkej, kamaráde. Pust to z hlavy. I když se zdá, žes tentokrát narazil na pár supertěžké váhy.“
„Rád bych nechal landcruiser i s vybavením u tebe v Lusace, jestli je. to možné.“
„S radostí, chlapče drahá. Můj dům je tvůj dům a má garáž je tvá garáž. Nedělej si s tím starosti.“ Příštího dne se Daniel vrátil do Hargreaveho domu. Michael byl v práci, ale
VWendy s domácím personálem mu pomohla vybalit. Za šest měsíců pobytu v buši bylo všechno ve voze ušpiněné a zaprášené.
Vyčištěné věci ukládali zpátky, a co už dosloužilo, vyhodili.
Daniel pořídil soupis nového potuebného vybavení. Pak zajel s landcruiserem do náhradní garáže a připojil baterii na dobíjení. Byl připraven na další expedici, jen nevěděl, kdy k ní dojde. Když Michael přišel domů na oběd, strávil s Danielem hodinku o samotě v jeho pracovně. Pak se i c Wendy posadili k láhvi víra pod marulové stromy u bazénu.
„Předal jsem tvou zprávu do Londýna,“ řekl Danielovi Michael.
„Ómeru je právě v Londýně. Lífad ministra zahraničí s ním měl spěšný rozhovor, ale nezdá se, že by to bylo k něčemu dobré. Tvá výzvědná služba nebyla doceněna. Ten starý páprda odbyl myšlenku na puč mávnutím ruky. Řekl doslova: Můj lid mě miluje. A dodal něco v tom smyslu, že je jejich otcem, a odmítl nabídku premiérky na vyslání pomoci. Přesto ale nečekaně zkrátil návštěvu a odjel domů. Nakonec jsme přece jen udělali kousek dobré práce.“
„Ano. Pravděpodobně jsme ho poslali přímo do lví tlamy,“
komentoval jeho slova Daniel a sledoval, jak mu Wendy sází na talíř čerstvý salát vypěstovaný na vlastní zahrádce.
„Pravděpodobně ano,“ souhlasil Michael vesele. „Ubohý stařík. Když už ale mluvíme o lví tlamě a podobných věcech, mám pro tebe ještě jednu novinu. Zavolal jsem našemu člověku do Lilongwe. Tvůj přítel Chetti Singh je mimo nebezpečí.
Nemocnice hodnotí jeho stav jako vážný, ale stabilizovaný.
Museli prý mu amputovat ruku. Zřejmě mu ji leopard důkladně požvýkal.“
„Kéž by to byla jeho hlava!“
„Nemůžeš chtít všechno. I tak musí být vděčný za malý zázrak. Budu ti psát, pokud zůstaneš v Londýně. Máš ještě byt v Chelsea poblíž Sloane Square?“
„To není byt,“ vmísila se do hovoru Wendy. „Je to staromládenecké doupě s víc než špatnou pověstí.“
„Nic takového, dámo,“ škádlil ji Michael. „Daniel je mnich.

Ten na takové věci nesahá, že ne? Telefonní číslo také zůstalo stejné? 730 a cosi dál, mám ho zapsané někde v pracovně.“
„Ano, stejná adresa, stejné číslo.“
„Zavolám ti, kdyby se něco událo.“
„Wendy, co ti mám přivézt z Londýna, až se vrátím?“
„Mohl bys mi dovézt něco od Fortunů,“ vzdychla. „Ne, jen žertuji. Stačí trochu těch speciálních sušenek ve žluté plechovce, zdává se mi o nich. A nějaké mýdlo Floris a parfém
Fracas. Ách, co takhle prádlo od Janet Rogerové, stejné jako jsi mi přivezl posledně. A když už budeš v nakupování, tak nějaký pravý anglický čaj, třeba Earl Grey.“
„Brzdi, neukojená,“ napomínal ji Michael. „Daniel není velbloud, to přece víš. Drž se trochu zpátky.“ Pozdě odpoledne odvezli Daniela na letiště a posadili ho do letadla Britských aerolinií. Druhý den ráno přistál v Heathrow. Téhož dne večer zazvonil v Danielově bytě v Chelsea telefon. Nikdo ve městě nemohl vědět, že se vrátil, a tak Daniel chvíli rozjímal, má-li odpovědět. Po desátém zazvonění zvedl sluchátko. Takové vytrvalosti nemohl odolat.
„Danny, jsi to opravdu ty, nebo ten prokletý záznamník hovorů? Z.e zásady nemluvím s roboty.“ Hlas Michaela Hargreaveho poznal okamžitě.
„Co se děje, Miku? Je Wendy v pořádku? Odkud voláš?“
„Stále z Lusaky, a jsme oba v pořádku. starý brachu. Mám jen nové zprávy o tvém příteli Omeru. Měl jsi pravdu, Danny, spadla klec. Vojenský puč. Právě jsme dostali signál z našeho úřadu v Kahati.
„Co se stalo s Omeru a kdo je nový muž u moci?“
„Bohužel, Danny, neodpovím ti ani na jednu otázku. Je to zatím všechno trochu zmatené. Nějaké informace by měly být u vás ve zprávách BBC, ale já ti zavolám, hned jak se dozvím něco podrobnějšího.“ Později večer na konci relace BBC 1 byl zařazen soubor fotografií prezidenta Victora Omeru a stručné konstatování státního převratu v Ubomu. Moc převzala vojenská junta. Na televizní obrazovce vypadal Omeru - pozdní šedesátník - na překvapivě hezkého muže. Měl světlou plet odstínu starého jantaru a vlasy jako stříbrné rouno. Díval se z obrazovky klidným přímým pohledem. Záběr vystřídala předpověď počasí a v Danielově duši se usadila melancholie. S
Victorem Omeru se setkal jen jednou před pěti léty. Prezident mu tenkrát poskytl interview o sporu s Ugandou a Zaire kolem práv rybolovu na Albertově jezeře. Byli spolu sotva hodinu, ale Daniela dojalo starcovo vystupování a výřečnost a hlavně jeho oddanost svému lidu, k celé té směsici kmenů, které tvořily jeho státeček. Příkladná byla také jeho starost o zachování lesů, savan a jezer, které tvořily národní dědictví.
„Musíme bohatství našich lesů a jezer zachovat pro naše potomky. Nemůžeme připustit, aby se všechno doslova sežralo tak říkajíc na jedno posezení. Díváme se na přírodní bohatství jako na obnovitelný zdroj, který mají právo využívat všichni obyvatelé Uboma včetně generací, které se ještě nenarodily.
Proto nesouhlasíme s plundrováním jezer našimi sousedy,“ řekl
Omeru a byla to moudrá slova, jaká zřídkakdy zaslechl u jiných státníků. Omeru si okamžitě získal Danielovy sympatie jako člověk, který sdílel jeho vlastní lásku a zájem o rodnou krajinu. Ale nyní byl Omeru pryč a po jeho odchodu bude Afrika zase o něco ubožejším a smutnějším kontinentem. Celé pondělí
Daniel strávil v City v rozhovoru s bankovním manažerem a svým agentem. Dopadlo to dobře a Daniel se vrátil do bytu v půl desáté večer v nepoměrně lepší náladě. Na telefonním záznamníku našel zprávu od Michaela. „Bože, jak já nenávidím ty vynálezy. Danny, zavolej mi, až se vrátíš.“
„Miku, nevytáhl jsem tě z postele?“
„To nic, Danny. Ještě jsem svítil. Jen ždibec zpráv z
Uboma. Novým mužem číslo jedna je plukovník Ephrem Taffari.
Dvaačtyřicet let. Vzdělání: ekonomická škola v Londýně a univerzita v Budapešti. Kromě tohoto o něm dohromady nikdo nic neví. Jisté je, že nechal změnit oficiální název země na
Lidově demokratickou republiku Ubomo. To je špatné znamení - v jazyce afrických socialistů demokratická znamená totéž co tyranská. Proskočily zprávy o popravách členů bývalé vlády, ale to se dalo očekávat.“
„Co je s prezidentem Omeru?“ zeptal se ihned Daniel a jeho samého překvapilo, jakou starost má o člověka, se kterým se setkal tak dávno a ještě jen na chvilku.
„V tom řeznickém seznamu jeho jméno nefiguruje, ale předpokládá se, že byl postaven ke zdi s ostatními-.“
„Dej mi vědět, až zjistíš něco nového o mých přátelích
Chetti Singhovi a Ning Cheng Gongovi.“
„Spolehni se, Danny.“ Daniel byl nucen pustit události v
Ubomu na nějaký čas z hlavy. Celý jeho svět se uzavřel do čtyř stěn střižny studia v Shepherd Bush. Den za dnem proseděl v pološeru a celé své já soustředil na zářiči stínítko editačního monitoru. l Večery končil s očima zarudlýma námahou a s pocity mírných závratí způsobených duševním vyčerpáním. Následovala neměnná rutina. Vypotácel se ze studia na ulici, zavolal taxík a jel do svého bytu s krátkou zastávkou u Patridgeho na Sloane Street, kde si kupoval k večeři pár chlebíčků. Ráno se probouzel dlouho před rozedněním a byl zpátky ve studiu mnohem dřív, než vypukla každodenní invaze lidí dojíždějících do zaměstnání. Tvořivé úsilí ho zcela pohltilo. Zvyšovalo jeho emotivní zaujetí až k bodu, kdy se celé jeho bytí zredukovalo na pohyblivé obrázky, které mu defilovaly před očima. Slova komentáře k nim se mu samovolně rodila v mysli a odříkával je do mikrofonu téměř automaticky. K poznámkám se vracel jen sporadicky. Před očima se mu vybavovaly všechny scény. Dokázal si je oživit do té míry, že při práci přímo cítil horkou pižmovou vůni Afriky, naplněnou prachem. Křik zvířat a hlasy lidí mu zvonily v uších. Danielovo pohroužení do výtvarného procesu ozvučení a jemného řazení obrazových sekvencí bylo tak hluboké, že na celé týdny odsunulo starosti o veškeré současné dění v Africe kamsi do mlhavé dálky. Teprve když uviděl na obrazovce tvář

Johnnyho Nzou a slyšel jeho hlas, dnes už jakoby z hrobu, vehnal mu šok do krve příval adrenalinu. Ocitl se zpátky a zjistil, že jeho rozhodnutí vrátit se neochablo, ale spíše naopak zesílilo. Sám v šeru střižny ujišťoval Jonnyho: „Vrátím se. Nezapomněl jsem na tebe. Neujdou trestu za to, co ti udělali. To ti slibuji, příte“ 1i. Koncem února, tři měsíce poté, co začal s prací, měl nahrubo hotové čtyři sekvence seriálu a mohl je ukázat svému agentovi. Elna Markhamová prodala jeho první produkci a od té doby spolupracovali bez přerušení. Důvěřoval jejímu úsudku a s úžasem obdivoval její obchodní postřeh. Měla bezchybnou schopnost na dolar odhadnout, kam až se dá na trhu jít, a pak i výdrž vyždímat z akce všechno do posledního dolaru. Dokázala sepsat hrůzu budící kontrakt, který pokrýval všemožně představitelnou eventualitu a ještě pár dalších, na které neseděla ani tato definice. Jednou vepsala do jisté smlouvy odvozenou klauzuli, nad kterou se upřímně zasmál. Po dvou letech ale přinesla celé jmění - padesát tisíc dolarů z Japonska, ze země, kterou ani původní Danielovy kalkulace nebraly v úvahu. Elně bylo čtyřicet. Byla vysoká, štíhlá a ohebná jako vrbový prut. S
tmavýma očima Židovky vypadala jako model ze stránek Vogue. Za roky spolupráce se jednou nebo dvakrát málem stali milenci.
Nejblíže k tomu měli před třemi léty, kdy při oslavě zvlášť lukratívního prodeje autorských práv vypili v Danielově bytě láhev Dom Perignonu. Stáhla se zpátky ze samého okraje.
„Jsi nejatraktivnější muž, jakého jsem kdy potkala, Danny.
Jsem si jistá, že bychom spolu vytvořili úžasný pár, ale stále jsi pro mě cennější jako zákazník než jako pouhá další perfektní epizoda.“ Zapnula si halenku a nechala ho v agonii sexuální frustrace. Dnes seděli celé dopoledne v předváděcím sále zády k sobě a sledovali první čtyři díly seriálu. Elna nepromluvila slova, dokud poslední páska nedojela. Pak vstala.
„Zvu tě na oběd,“ řekla. V taxíku mluvila o všem možném, jen ne o produkci. Zavezla ho k Mosimannům na West Halkin Street. Původní kostel, který Anton Mosimann adaptoval na klub, se stal katedrálou gastronomie. Sám Anton - vypadal skvěle v bílém, s velkou šéfkuchařskou čepicí a růžovými tvářemi cherubína - si přišel z kuchyně popovídat k jejich stolu. Takovou čest prokazoval jen svým nejoblíbenějším hostům. Daniel přímo hořel zvědavostí na Elnin posudek práce, ale protože znal její zvyk do nemožnosti protahovat napětí a očekávání, hrál jeji hru. Rozebíral menu a uvolněně tlachal o všem možném. Teprve když objednala láhev Corton-Charlemange, věděl s jistotou, že se jí to líbilo. Blýskla po něm tmavýma očima přes okraj sklenice a řekla svým mírně přiškrceným, sexuálně podbarveným hlasem:
„Úžasné, Armstrongu. Sakramensky úžasné. Zatím tvoje nejlepší dílo. Nedělám si švandu. Chci ty čtyři díly okamžitě.“
Vydychl úlevou. „Ještě je nemůžeš prodat - nejsou hotové.“
„e nemůže? Já? Jen sleduj, jak se za nimi zapráší.“
Nejdříve je předvedla Italům, těm se Danielovy práce vždy velmi líbily. Italové měli své historické a citové vazby v Africe a Itálie byla pro Daniefj la po léta nejlepším odbytištěm. Daniel miloval W Italy a oni zase jeho. Za týden přinesla Elna Danielovi do bytu návrh kontraktu. Daniel přispěl na jednání chlebíčky s uzeným lososem a láhví. Seděli na podlaze, pustili si z CD přehrávače
Beethovena a jedli. Elna mu předčítala kontrakt.
„Líbilo se jim to stejně jako mně,“ poznamenala. „Podařilo se mi z nich vyrazit o dvacet pět procent větší zálohu než při minulé předplatbě.“
„Jsi čarodějka,“ ohodnotil její výkon Daniel. „V tom musí být černá magie.“ Italská záloha pokryla skoro celé náklady na produkci seriálu, zbytek bude zisk. Velký hzard se báječně vyplatil a nyní se nemusel s nikým o výtěžek dělit. Až Elně vyplatí její provizi, bude zůstatek jeho. Pokoušel se představit si, jak bude vypadat konečná suma. Půl miliónu určitě a pravděpodobně mnohem víc. To bude záležet na
Američanech. Když rozprodá práva do celého světa, může to vynést až tři milióny dolarů. Byl dojat sám sebou. Po deseti letech tvrdé práce konečně samostatný. Už žádně zdůvodňování překročeného rozpočtu, žádné další chození s žebráckou miskou od jednoho árogantního sponzora ke druhému. Od nynějška si za svůj osud zodpovídá sám. Sám sobě bude určovat tvořivé záměry a mít právo provést konečný sestřih podle svého scénáře.
Napříště už to bude cesta, jakou si vždy přál, bez vynucené poslušnosti k pohledům, které mu diktovali mecenáši. Byl to dobrý pocit, zpropadeně dohry pocit.
„Co chystáš do budoucna?“ zeptala se Elna a vzala si poslední chlebíček s lososem.
„Ještě jsem o tom neuvažoval,“ lhal. Vždycky v myšlenkách ohříval dva nebo tři příští projekty. „Ještě musím dokončit poslední dva díly.“ „Mám nějaké kontakty na zajímavé partnery, kteří jsou ochotní investovat. Jedna velká naftová společnost by ráda udělala seriál o apartheidu v jihoafrické společnosti a následku sankcí…“
„Kčertu, ne!“ Cítil se královsky, když mohl odmítnout nabídku na práci takovéhoto imperativního charakteru. „To už je studená kaše, zbytky z minulé večeře. Svět se mění. Jen se podívej na východní Evropu. Apartheid a sankce jsou včerejší noviny. Příští rok o tomto čase už ani nemusí existovat.
Přemýšlel jsem o deštných pralesích. Ne v Brazílii, o těch už se ví možná až příliš mnoho. Mám na mysli rovníkové pralesy v Africe. Je to jedno z mála neznámých míst na planetě, a přesto ekologicky nesmírně důležité.“
„To zní dobře. Kdy začneš?“
„Můj ty bože! Ty jsi ale tvrdá úkolářka. Ještě jsem nedokončil jednu práci, a už mě ženeš do další?“
„Když mě Aaron opustil, někdo mě musí držet ve stylu, na ktery jsem zvyklá.“
„Manželské povinnosti bez práv a radostí?“ vzdychl dramaticky.
„Stále o tom samém, hlupáčku? Pořád mě ještě můžeš přemluvit, ale nemuselo by se ti to líbit. Aaronovi se to nelíbilo.“
„Aaron byl velký kokot,“ odpověděl Daniel.
„Část potíží byla v tom,“ zasmála se drsně a sexy, „že nebyl.“ Pak změnila téma. „Mimochodem, co jste si udělali s Jockem? Měla jsem s ním podivný telefonický rozhovor. Tvrdil, že ses namočil do pěkného průseru. Prý jsi ztratil

rozum, překročil všechny meze a málem ho dostal do velkých potíží.
Prohlásil, že už s tebou víckrát nechce pracovat. Je to tak?“
„Ne.třeba to zbytečně zveličovat. Ale jinak ano, je to pravda. Došli jsme tam, kde se naše cesty rozdělily.“
„Škoda. Na seriálu Umírající Afrika odvedl fantastickou práci. Máš už vyhlédnutou náhradu?“
„Já ne. A ty?“ Chvíli se zamyslela. „Měl bys nějaké námitky proti spolupráci se ženou?“ „Nevím, proč bych měl mít. Pokud bude schopná držet krok. Afrika je syrová a drsná země.
Vyžaduje jistou fyzickou odolnost a vytrvalost.“ Elna se usmála. „Ta dáma, kterou mám na mysli, je dostatečně odolná a talentovaná. Máš na to mé slovo. Právě dokončila něco pro BBC
z Arktidy, o inuitských Indiánech nebo Eskymácích, abys .
věděl, oč jde. Je to dobré. Velmi dobré.“ „Rád bych to viděl.“
„Dám ti kopii.“ Elna mu poslala pásku do studia hned příští den, ale Daniel byl tak zaujat svou vlastní prací, že ji jen uklidil do zásuvky stolu. Chtěl si ji pustit večer, ale nestihl to. Ještě tři dny poté, co dokončil seriál, ležela kazeta zapomenutá v šuplíku. Vzrušené události kolem ho plně zaměstnaly. Z Lusaky se zase ozval Michael Hargreave.
„Asi ti budu muset poslat účet za hovory. Jeho Excelenci stojí celý majland.“
„Až tě příště uvidím, koupím ti karton šampaňského.“ v „Ty musíš být v balíku, hochu. Ale já tu nabídku beru. Poslední zprávy hovoří, že tvého přítele Chettiho Singha pustili ze špitálu.“
„Je to jisté, Miku?“
„Jako že je peklo. Pozoruhodné uzdravení, tak to aspoň komentují. Náš člověk v Lilongwe mi to ověřil. Kromě jedné ruky je zbytek Chettiho Singha zpátky ve hře. Měl bys mu k
Vánocům poslat jiného leoparda, ten minulý svou práci jasně odbyl.“ Daniel se smutně usmál. „Slyšel jsi něco o mém druhém kamarádovi?“
„Myslíš Číňana? Bohužel, ptáček nelítá. Sedí pěkně u tatínka v Lucky Dragon.“
„Dej mi vědět, až se zvedne. Já se pár měsíců nepohnu z
Londyna. Tady se ted hraje o všechno.“ Daniel nepřeháněl. Elna právě prodala seriál „iJmírající Afrika“ Kanálu 4 za nejvyšší cenu, jaká kdy byla zaplacena za nezávislou produkci. Dokonce šli tak daleko, že plánovali uvést první část seriálu za šest týdnů v nejsledovanějším čase, v neděli v šest večer.
„Pozvu ti na tu velkou noc společnost významných diváků,“
slibovala Elna. „Bože, panny, já pořád věděla, že jsi špička.
A tohle je natolik dobré, aby se to potvrdilo. Lidé z kontinentálních i severoamerických stanic už jsou pozváni a uvidíš, jak to s nimi zamává. Věř mi.“ V sobotu před večírkem zavolala Danielovi do bytu. „Už jsi viděl tu kazetu, kterou jsem ti poslala?“
„Kterou?“
„Takže neviděl,“ zavrčela. „Tu věc o Arktidě, Arktický sen od kameramanky Bonny Mahonové. Nedělej hloupého, Danny.“
„Zatraceně, já zapomněl. Je mi to líto, Elno. Prostě mi na to nezbyl čas.“
„Pozvala jsem ji na zítřejší večer,“ varovala Elna.
„Hned se na to podívám,“ slíbil a odešel ke stolu pro kazetu. Chtěl ji prohlédnout jen letmo, ale zjistil, že si takový ledabylý přístup nemůže dovolit. Od úvodních záběrů ho dílo plně zaujalo. Začátek obsahoval vzdušné sekvence nekonečné ledové pustiny dalekého severu. Obzvláště snímky ohromného stáda losů plavících se přes otevřenou vodu mezi ledem byly úžasné. Za nimi viselo nízké žluté slunce, a když vůdce stáda, statný býk, vylezl z temné vody a otřepal se, naplnil vzduch kolem sebe deštěm zlatých kapek, které ho obalily svatozáří jako zvířecího boha nějaké pohanské víry.
Vzrušení z pohledu odsunulo do pozadí i jeho profesionální úsudek. Teprve až páska doběhla, pokusil se zamyslet, jakým způsobem autorka dokázala získat takové efekty. Bonny Mahonová zřejmě uměla využít mimořádného osvětlení k tomu, aby snímkům dodala plastičnost a náladu, která Danielovi neodolatelně připomínala mistrovská díla Turnerova. Má-li pracovat v temných hlubinách rovníkového pralesa, stane se využití slabého světla kritickým momentem. Nebylo pochyb, že ta žena má dar takového světla využít. Začal se těšit na setkání. Na sledování seriálu si Elna Markhamová pronajala půl tuctu televizorů a nechala je instalovat do strategických míst svého bytu. Nevynechala ani toaletu pro hosty. Rozhodla se, že nedá nikomu šanci, aby propásl pořad, který přijdou oslavit. Daniel se jako význačný host dostavil o půl hodiny později a musel si probojovávat průchod vstupními dveřmi. Elniny večírky byly mimořádně populární a velká vstupní hala praskala ve švech. Naštěstí vlahý májový večer umožnil hostům rozptýlit se po terasách s vyhlídkou na řeku. Daniel žil už šest měsíců jako poustevník a nyní mu bylo příjemné stát se středem pozornosti. Pochopitelně že většinu přítomných sám znal a navíc jeho pověst byla tak vynikající, že byl hosty dychtivě vyhledáván a neustále ho obklopoval houf obdivovatelů. Daniel byl dost marnivý na to, aby se z té pozornosti netěšil, třebaže věděl víc než dobře, jak prchavá je to záležitost. V
téhle branži jste prostě tak dobří, jak dobrá je vaše poslední produkce. Navzdory rozverné, veselé náladě Daniel cítil, jak v něm s blížící se hodinou H roste napětí. Čím dál hůř se dokázal soustředit na vtipnou konverzaci a pohotové odpovědi na otázky, které vířily vzduchem kolem jako roj kolibříků. Ani ty nejhezčí z řady krásných žen nedokázaly nadlouho upoutat jeho pozornost. Konečně Elna zatleskala a zjednala pořádek.
„Lidi! Lidi! Začínáme!“ Obcházela místnosti a zapínala televizory naladěné na Kanál 4. Hlučný šum očekávání, pohlcený úvodním hudebním doprovodem při prvních titulcích, postupně opadl. Pak najela první série záběrů Danielovy produkce - duch
Afriky předestilovaný do samotné podstaty. Spálenou pláň sépiové barvy pořídku oživovala zeleň akácií s pokřivenými kmeny a korunami připomínajícími ploché kovadliny. Po pláni kráčel jediný slon, starý samec, sivý a

vrásčitý, s mohutnými zakřivenými kly potřísněnými štávami z vegetace. Pohyboval se s ospalou majestátností a kolem něho poletovalo hejno bílých volavek s průzračnými křídly barvy perlové šedi. Daleko na horizontu, v agresivní modři afrického nebe, se vznášela sněhová pyramida Kilimandžára, oddělená od okru sežehnuté země zrcadlením horkého vzduchu. Nabízený pohled měl stejný náboj éterické jemnosti jako volavčí křídla. Připité řeči a smích hostí ustaly úplně a přeplněné místnosti se ponořily do ticha.
Uchvátila je nadčasová majestátnost vize, kterou jim Daniel zprostředkoval.
Vzdech úleku přelétl prostorami bytu, když dvě staré slonice ze stáda od Zambezi zaútočily s vlajícími potrhanými plachtami uší čelně proti kameře. Pod ohromnými chodidly jim odlétávaly spršky červené země a jejich divoký zlobný křik ukončila náhlá kanonáda střelby. Dopady kulek se proměnily v obláčky pštrosího peří tancující na chviličku nad spálenou šedí kůže jejich čel. Pak se ty hory masa zřítily k zemi a třásly se v poslední křeči. Po čtyřicet pět minut vedl Daniel své diváky spoutané zlatými řetězy představ vznešeným. ale zpustošeným kontinentem. Ukázal jim zemi v otřesných kontrastech nadpozemské krásy a kruté ošklivosti. Poslední záběr pohasl, ale mezi diváky ještě několik vteřin panovalo zaražené ticho.
Konečně se začali hýbat a vracet do reality vzdálené šest tisíc mil. Někdo nesměle zatleskal a pak zaburácel neutuchající aplaus. Elna přistoupila k Danielovi, ale zmohla se jen na to, že ho vzala za ruku a tiskla ji. Za chvíli měl Daniel dojem, že se zadusí v návalu těl a smršti gratulací.
Potřeboval prostor k dýchání a teprve po dlouhé chvíli se mu konečně podařilo vyklouznout na terasu. Stál sám u zábradlí, hleděl dolů na tmavou vodu Temže a nevnímal světla proplouvajících lodí. Strávil již první bouřlivou reakci na svou práci, vynesla ho v první části večera do nebetyčných výšek. Jeho vlastní obraz Afriky ho dojal a rozesmutnět. Měl už by mu přivyknout, ale nestalo se. Zvláště ho vzrušovaly scény s Johnnym Nzou a slony. Johnny zirstával v jeho podvědomí po celé uplynulé měsíce, ale dnes se vzpomínky vrátily v plné síle a živosti. Touha, to nepotlačitelné nutkání vrátit se do Afriky, přepadla Daniela náhle a plnou silou, jak tomu bývalo kdysi. Cítil nepokoj a nemohl se soustředit. Ostatní aplaudovali jeho práci, ale pro něho již skončila. Jeho toulavý duch ho hnal dái. Přišel čas pohnout se, vydat se k prvnímu horizontu, k dalšímu lákavému dobrodružství. Někdo se dotkl jeho paže. Chvíli ani nereagoval. Pak otočil pomalu hlavu a uviděl vedle sebe dívku.
Měla rezavé vlasy a tento první dojem byl neobyčejně silný.
Hleděl na koš rozevlátých, ohnivě rudých kadeří. Z ruky na jeho rameni vyzařovala znepokojivá, téměř mužská síla. Žena byla vysoká skoro stejně jako on a rysy jejího obličeje působily velkolepě - měla široká ústa a plné rty s výrazným nosem, ktery před mužským vzhledem zachraňovala jen vzhůru obrácená špička a jemně tvarované chřípí.
„Celý večer se k vám snažím dostat," řekla. V jejím hlubokém hlase zněla sebejistota. „Ale marně. Jste prostě mužem okamžiku." Nebyla hezká. Plet plnou pih jí tvrdě poznamenal vítr a slunce, ale z jejího obličeje zářil jas otevřenosti člověka zvyklého žít pod širým nebem. Ve světlech terasy jí jiskřily zelené oči lemované hustým porostem řas silných tak, že piipomínaly mosazná vlákna. Propůjčovaly jí upřímné, trochu komické vzezření.
„Elna mi slíbila, že nás seznámí, ale já už vzdala čekání.
Jsem Bonny Mahonová." Zašklebila se jako divoška a jemu se to líbilo.
„Elna mi dala vaši kazetu." Nabídl jí ruku a ona ji sevřela pevně a silně. V pořádku, pomyslel si. Bude taková, jak Elna tvrdila. Afrika ji nezastraší. „Jste víc než dobrá. Máte cit a oko pro světlo. Jste velmi dobrá."
„Vy také." Usmála se zeširoka. „Ráda bych s vámi někdy pracovala." Mluvila přímo a bez afektu. Zamlouvala se mu čím dál víc. Pak nasál její vůni. Nepoužívala žádný parfém, byla to čistá nefalšovaná vůně jejího těla, teplá, silná a dráždivá jako afrodiziakum.
„K tomu by mohlo dojít," odpověděl. „Mohlo by k tomu dojít dřív, než si kdokoliv z nás umí představit," dodal a držel dál její ruku. Nepodnikla nic, aby ji vyprostila. Oba si byli vědomi dvojznačnosti i sexuálního podtextu jeho posledních slov. Napadlo ho, jak by to bylo vzrušující mít tuto ženu s sebou v Africe. PÍSEK \ Pár mil na sever od místa, kde si Daniel a Bonny navzájem skládali hold své profesionalitě a fyzickým aspektům, sledoval první díl Umírající Afriky jiný člověk. Sir
Peter „Tug" Harrison byl majoritní vlastník - akcií a výkonný ředitel British Overseas Steam Ship Co. Ltd. Společnost BOSS
stále figurovala na seznamech londýnské burzy pod heslem lodní dopravy, ale za padesát let od chvíle, kdy v ní Peter Harrison získal rozhodující vliv, se její charakter úplně změnil.
Začátky společnosti se datovaly do pozdní viktoriánské doby.
Tehdy začala provozovat malou flotilu výletních parníků do
Afriky a Orientu, ale dokud ji nepřevzal Tug, neměla nikdy příliš vynikající výsledky. Koupil ji na samém začátku druhé světové války za zlomek její hodnoty. Pomocí zisků z válečných operací ji však dokázal rozšířit do několika odvětví a dneska
BOSS představovala pro londýnskou burzu jednu z nejmocnějších konglomerací. Tug byl vždy citlivý na vrtošivost veřejného mínění a na obraz, který společnost na veřejnosti představovala. Měl vyvinutý instinkt pro jemnosti ve změnách společenských názorů stejně jako pro indexy cen zboží a jejich výkyvy na světových trzích. To byl také jeden z nosných pilířů jeho ohromného úspěchu.
„Nálady mají zelenou barvu," oznámil své radě před měsícem.
„Světle zelenou. At už souhlasíme s novou vášní pro přírodu a ovzduší nebo ne, musíme ji vzít na vědomí. Musíme plout na zelené vlně." Seděl právě v pracovně ve třetím poschodí svého domu v Holland Parku. Sídlo stálo uprostřed řady velkolepých městských domů a jeho adresa byla považována za jednu z nejprestižnějších v Londýně vůbec. Pracovnu měl obloženu africkým dřevem, získaným z těžebních koncesí v Nigérii. Na panelech pečlivě vybíraných a vyleštěných tak, že zářily, jako by byly ze vzácného mramoru, visely dva obrazy. Víc ani nebylo třeba, vlastní struktura

dřeva tvořila už sama umělecké dílo.
Naproti pracovnímu stolu se nalézal obraz Madony s dítětem, pocházející z první cesty Paula Gauguina na ostrovy jižního Pacifiku. Druhý obraz, který visel na zdi za jeho stolem, představoval Picassovu barbarsky erotickou malbu býka a nahé ženy. Pohanství světského motivu zatlačovalo do pozadí lyriku a průzračnost Matky boží a jejího syna. Vchod do místnosti strážil pár nosorožčích rohů. Dotyky Harrisonovy ruky vyhladily za desítky let na jejich povrchu lesklé skvrny.
Kdykoliv prošel dveřmi pracovny pohladil některý z nich, staly se jeho amuletem pro štěstí a pohlazení představovalo drobný pověrčivý rituál. Jako osmnáctiletý mladík, hladový a bez groše v kapse, pronásledoval statného nosorožce v horké, žárem se chvějící súdánské poušti. Kromě staré kulovnice a několika nábojů neměl nic. Když třicet mil od břehů Nilu zvíře složil jedinou kulkou do hlavy, krev z roztržené tepny vytvořila v písku drobnou stružku. Na dně té nepatrné ryhy našel Tug
Harrison skelný, voskově lesklý kámen, ktery se mu sotva vešel do dlaně. Diamant byl pouhý začátek. Od toho dne k němu štěstí obrátilo svou laskavou tvář natrvalo. Rohy si ponechal, a kdykoliv se ocitly v dosahu jeho ruky, nikdy je nezapomněl pohladit. Pro něho měly větší cenu než obě slavná díla na bočních stěnách. Pocházel z liverpoolského předměstí. Narodil se tam během první světové války jako syn věčně opilého hlídače na tržišti. Když mu bylo šestnáct, utekl na moře. V
Dar es Salaamu tajně opustil lod, aby unikl sexuálnímu zájmu brutálního prvního důstojníka. Objevil tak tajemství krásy a slibů Afriky, a Harrisonovi Afrika sliby splnila. Jmění, které vyždímal z tohoto drsného kontinentu, z něj udělalo muže stonásobně bohatšího, než je kdokoliv jiný na tomto světě.
Televizní přijímač byl rafinovaně skryt za dřevěným obložením.
Ovládací prvky měl umístěny na komunikační konzole v rohu desky psacího stolu. Jako většina inteligentních a vytížených mužů nevěnoval Tug Harrison pozornost nekonečným bezduchým pořadům a sledoval jen některé vybrané programy, převážně zprávy a události. Ale všechno, co se týkalo Afriky, budilo jeho živý zájem. Proto mu také neušel titulek „Umírající
Afrika“ a nařídil si začátek vysílání na programovatelném budíku. Diskrétní cinkání elektronických zvonků ho vytrhlo ze studia finančních zpráv. Sáhl na ovládací knoflíky a panel na zdi před jeho stolem se tiše zvedl. Nastavil hlasitost a tóny hudebního doprovodu naplnily pracovnu. Na obrazovce se objevil statný slon s bílým Kilimandžárem v pozadí a Tug se mžikem přesunul padesát let zpátky v čase a tisíce mil v prostoru.
Bez hnutí sledoval obrazovku do posledního záběru. Pak se ještě jednou natáhl k ovládacím prvkům a obrazovka potemněla.
Panel tiše zakryl televizor jako víčko ospalé oko. Hug seděl dlouhou chvíli bez hnutí. Pak zvedl pero z osmnáctikarátového zlata a na poznámkový papír napsal „Daniel Armstrong“. Poté se otočil i s křeslem k policím s knihami a vzal do ruky výtisk
Whos Who - krátký výtah životopisů světově známých osob.
Daniel šel ze Shepherd Bush do Holland Parku pěšky. To že byl potenciální milionář mu nebránilo ušetřit pět liber za několikaminutovou jízdu taxíkem. Počasí bylo teplé a nádherné a stromy na j náměstích a v parcích se začínaly halit do svěží jarní zeleně. Šel sám, neosobně pohledem hodnotil mladé dívky v tenkých šatech a krátkých sukních a přemýšlel o Tugu Harrisonovi. Od chvíle, kdy mu Elna předala hovor a Harrisonovo pozvání, byl trochu fascinován.
Pochopitelně že o tom člověku slyšel. Harrisonova tykadla sahala do všech koutů černého kontinentu od Egypta až po břehy řeky Limpopo. Daniel si byl vědom moci a bohatství společnosti
BOSS, ale neznal téměř nic o muži v jejím čele. Harrison se jevil jako člověk, který dokáže uniknout publicitě a pozornosti bulvárního tisku. Kdykoliv Daniel projížděl současnou Afriku, mohl zřetelně vnímat Harrisonův vliv.
Připomínal starého mazaného lva lidožroutazůstávala po něm stopa, ale u kořisti ho někdo zastihl jen výjimečně. Daniel přemýšlel o příčinách Harrisonova mimořádného úspěchu na africkém kontinentu. Harrison znal africké myšlení jako málokdo z bílých lidí. Učil se ho poznávat od chlapeckých let v táborech prospektorů a při sólových lovech v zapadlých koutech divočiny, kde mu jediné společníky dělali po dlouhé měsíce jen muži černé pleti. Mluvil tuctem afrických nářečí a hlavně rozuměl záludné postranní logice Afričanů. Měl je rád, cítil se dobře v jejich společnosti a uměl si získat jejich důvěru. Na svých cestách po Africe mnohokrát potkal muže smíšené krve, jejichž matky pocházely z kmenů Turkana, Shona nebo Kikuyu, kteří se vychloubali, že jejich skutečný otec je
Tug Harrison. Pochopitelně že neexistoval jediný důkaz svědčící ve prospěch jejich tvrzení, ale na druhé straně tito lidé většinou zastávali vlivná a výnosná postavení. Ve sdělovacích médiích proskočily zprávy o Harrisonově návštěvě Afriky velice zřídka, ale jeho soukromé tryskové letadlo
Gulfstream často nenápadně parkovalo někde v zapadlém rohu letištních ploch v Lusace, Kinshase nebo Nairobi. V ústním podání se tradovalo, že je velice váženým a důvěrným hostem v
Mobutuově mramorovém paláci a v prezidentské rezidenci
Kennetha Kaundy v Lusace. Mluvilo se také o tom, že má jako jeden z mála lidí přístup k Renamovým partyzánům v Mosambiku a do partyzánských táborů v buší angolského Savimbi. Přesto byl vítán i legitimními režimy, proti kterým tito partyzáni bojovali. Tvrdilo se také, že může kteroukoliv denní či noční hodinu zvednout telefon a mluvit s de Klerkem, Mugabem nebo s
Danielem Arapem Moi. Pro černý kontinent představoval burzovního makléře, kurýra, poradce, bankéře, prostředníka a vyjednávače. Daniel se těšil na setkání. Už víckrát se pokoušel k Harrisonovi dostat, ale bez úspěchu. Dnes jako zvaný host, který nemusí čekat před odmítavými dveřmi, se cítil poněkud nesvůj. Předtuchy mu už mnohokrát dobře posloužily v africkém buši a varovaly ho včas před nebezpečnými zvířaty i před daleko nebezpečnějšími lidmi..
Vstupní dveře mu otevřel černý sluha v plandavé bílé kanze a červeném fezu na hlavě. Jakmile na něho Daniel

promluvil plynulou svahilštinou, jeho dřevěná maska změkla v širokém bělostném úsměvu. Vedl Daniela po širokém mramorovém schodišti, kde výklenky na odpočívadlech zdobily čerstvé květiny a zdi obrazy ze slavné Harrisonovy sbírky. Daniel mezi nimi poznal vzácná díla Sisleye, Dufyho a Matisse. Před vysokými dveřmi z červeného rhodesijského teaku ustoupil černý sluha stranou a uklonil se. Daniel vešel do místnosti a zůstal stát uprostřed hedvábného quamského koberce s figurálními vzory. Když Tug Harrison vstal od stolu, bylo okamžitě .jasné, jak přišel ke své přezdívce. Byl to silný kostnatý muž pevné tělesné stavby. Jeho pečlivě střižený oblek s růžovými proužky dokázal jen zčásti zaretušovat hranatou robustnost jeho postavy s výrazným mozolem v pase. Stříbrná koruna vlasů, lemující jeho převážně holou lebku, připomínala mnišskou tonzuru. Bledé lesklé temeno hlavy kontrastovalo s jeho vráscitou opálenou tváří, kterou klobouk nestačil uchránit před tropickým sluncem. Jeho čelist dávala tušit rozhodnost a pronikavý pohled varoval před nemilosrdnou inteligencí.
„Armstrongu," řekl, , je dobře, že jste přišel." Jeho hlas zněl teple a nasládle a byl neúměrně tichý k celému Harrisonovu zjevu. Napřáhl ruku přes stůl, aby donutil Daniela přistoupit blíždrobná lekce nadřízenosti.
„Je dobře, že jste mě pozval, Harrisone." Daniel převzal jeho styl, opomněl titul a oslovil ho stejným tónem. Harrisonovy přivřené oči signalizovaly, že pochopil. Podali si ruce a pevností stisku se vzájemně měřili a manifestovali svou sílu, ale nenechali hru dojít do chlapáckého souboje. Har rison pokynul Danielovi do koženého křesla pod Gauguinem a přivolal sluhu.
„Letta chai, Chelibi! Vezmete si trochu saje, Armstrongu?"
Zatímco sluha plnil šálky, Daniel si prohlížel rohy na zdi u vstupu.
„Takové trofeje se nevidí často," řekl a Harrison odešel od stolu ke dveřím. Poplácával a hladil nosorožčí roh s láskou, jako by šlo o ruku krásné a milované ženy. „Ne, to opravdu ne," souhlasil. „Když jsem ho zastřelil, byl jsem ještě chlapec. Šel jsem za ním patnáct dní, byl listopad a teplota o poledni dosahovala padesát stupňů ve stínu. Patnáct dní a dvě stě mit napříč pouští." Zavrtěl hlavou.
„Jak pošetilé věci děláme, když jsme mladí."
„A jak pošetilé věci děláme, když zestárneme," dodal Daniel a Harrison se usmál.
„Máte pravdu. Život bez trochy pošetilosti není žádná zábava." Vzal šálek s čajem, který mu podal sluha. „Děkuji, Selibi. Zavři za sebou, až odejdeš." Selibi přitáhl obě křídla dveří a Harrison se vrátil za psací stůl.
„Sledoval jsem včera večer vaši produkci na Kanálu 4,"
přešel Harrison k věci. Daniel naklonil hlavu a čekal.
Harrison usrkl čaje. Drobný porcelánový šálek vypadal v jeho rukou nezvykle křehce. Měl ruce bojovníka - zjizvené tlapy poznamenané tropickým sluncem, těžkou fyzickou prací a letitými konflikty. Nehty zušlechtěné manikúrou nějak nezapadaly do celkového rámce a k neúměrně zvětšeným kloubům jeho prstů se nehodíly vůbec. Harrison položil koflíček i s podšálkem před sebe na desku stolu a opětně pohlédl na Daniela.
„Vystihl jste to správně," řekl. „Naprosto správně." Daniel nechal jeho slova bez komentáře. Vycítil, že jakýkoliv náznak skromnosti nebo odmítání by ho jen popudil.
„Podal jste fakta přímo a vyslovil pravdivý závěr. Byla to žádoucí a vítaná změna po všech těch sentimentálních a neinformovaných žvástech, které denně musíme poslouchat.
Dostal jste se na kořen afrických problémů, kmenové roztříštěnosti, nevzdělanosti, přelidnění a korupce. Řešení, které nabízíte, zní rozumně." Harrison pokývl hlavou. „Ano, vystihl jste to přesně." Zamyšleně pozoroval Daniela. Jeho vybledlé modré oči měly podivný, nevyzpytatelně prázdný výraz, jakým se dívají oči slepce. Nenech se ukolébat, varoval Daniel sám sebe. Ani na okamžik. Nenech se obměkčit lichotkami, je to jeho záměr. Číhá na tebe jako starý lev.
„Máte schopnost ovlivnit veřejné mínění jako málokdo,"
předl Harrison dál. „Máte výbornou pověst a také mezinárodní obecenstvo. Lidé věří vaší vizi a své představy stavějí na tom, co jim řeknete. To je dobré." Pokývl hlavou ještě uznaleji. „To je velmi dobré. Rád bych vám pomohl a povzbudil vás."
„Děkuji." Koutek Danielových úst se zvedl v ironickém úsměvu. Jednou věcí si byl jistý: Tug Harrison nedělá nic jen z dobré vůle. Jeho pomoc a povzbuzení nebudou zadarmo.
„Jak vám říkají vaši známí? Danieli, Dane, Danny?"
„Danny."
„Moji přátele mi říkají Tug."
„Já vím," řekl Daniel.
„Jsme si blízcí svým myšlením. Spojuje nás stejné zaujetí pro Afriku. Myslím, že bychom měli být přátelé, panny."
„Také si myslím, Tugu." Harrison se usmál. „Chápu, že máte všechny důvody být podezíravý. Mám svoji pověst. Ale člověka nelze posuzovat jen podle jeho pověsti."
„To je pravda," Daniel mu vrátil úsměv. „Ted mi ale povězte, co po mně chcete."
„Zatraceně!" Harissonův obličej znovu změkl v úsměvu.
„Líbíte se mi. Mám zato, že si budeme rozumět. Oba věříme, že člověk má právo žít na této planetě a jako nejdokonalejší zvířecí druh má také právo využívat zemi ve svůj prospěch, pokud to provádí na bázi únosnosti nároků a obnovitelnosti zdrojů."
„Ano," přitakal Daniel. „V to věřím také."
jsem nic jiného ani nečekal. V Evropě člověk obdělává půdu, kácí lesy a zabíjí zvířata po staletí, a přesto jsou pole stále úrodnější, lesy hustší a zvěř početnější, než tomu bylo před tisíci lety."
„Jistě, pokud nezačne foukat vítr z Černobylu nebo nepadá kyselý déšť," namítl Daniel. „Ale ano, musím souhlasit, že Evropa je specifický kontinent. Afrika, to je jiný příběh."
„My oba Afriku milujeme," přerušil ho Harrison. „A já cítím, že musíme proti zlu bojovat. Můžu pro zlepšení bídných

podmínek v chudých krajích kontinentu ledacos udělat. Třeba prostřednictvím investic a poradenství nabídnout části africké populace lepší život. Vy se svým přesvědčovacím talentem byste se mohl utkat s nevědomostí, která kolem Afriky panuje. Mohl byste uvést na pravou míru zmatené názory kabinetních ochranářů a městských fanatiků bojujících za práva zvířat.
Těch, kteří jsou odříznuti od země, lesů a zvěře a kteří v domnění, že přírodu ochraňují, jí ve skutečnosti škodí.“
Daniel zamyšleně přikývl. Nebyla by dobrá taktika odporovat tomu muži dřív, než řekne vše, co zamýšlí, celý návrh, ke kterému se bezpochyby dopracovává. „Všechno, co jste zatím řekl, dává smysl, ale ocenil bych, Tugu, kdybyste mohl být trochu konkrétnější.“
„Správně,“ souhlasil Harrison. „Určitě znáte stát Ubomo, že ano?“ Daniel cítil lechtání elektrických výbojů na chlupech v zátylku. Přišlo to tak neočekávaně a přitom tak bizrním způsobem, že v tom cítil hru osudu. Něco ho neodolatelně táhlo tím směrem. Trvalo mu chvíli, než se vzpamatoval a řekl:
„Ubomo, krajinu s červenou zemí? Ano, byl jsem tam, ale těžko bych se mohl považovat za znalce této země.“
„Od šedesátých let, kdy získala od Británie nezávislost, zůstala trochu pozadu.“ Harrison pokrčil rameny. „Není toho mnoho, co by se o ní dalo říct. Stala se lénem arogantního starého diktátora, který bránil pokroku a jakýmkoliv změnám.“
„Victora Omeru,“ přikývl Daniel. „Jednou jsem se s ním setkal, ale to už bylo před léty, když se hašteřil se sousedy o práva rybolovu na jezeře.“
„To bylo pro něj typické. Ze zásady odporoval všem změnám.
Chtěl udržet staré zvyky a tradiční styl života a ze svých lidí chtěl udělat krotké a poslušné poddané.“ Harrison zavrtěl hlavou. „Ale to už je historie. Omeru je pryč a v čele vlády nyní stojí mladý a dynamický muž. Prezident Ephrem Taffari je ten, kdo otevře zemi a vrátí její lid do dvacátého století.
Kromě ryb má Ubomo další významné přírodní bohatství - dříví a minerály. Dvacet let jsem se pokoušel prezidenta Omeru přesvědčit, že je třeba využít přírodního bohatství ve prospěch jeho lidu. Odmítal s neústupností zaslepence.“
„Ano, byl tvrdohlavý,“ souhlasil Daniel. „Ale mně se líbil.“
„Ach, to ano, byl takový tatík k pomilování,“ souhlasil Harrison.
„Ale to už není důležité. Země je zralá pro vývoj a v zastoupení mezinárodního konsorcia, v němž BOSS zastává vedoucí úlohu, jsem vyjednal koncese a získal hlavní podíl na připravovaném rozvoji.“
„Nezdá se tedy, že byste mě ještě k něčemu potřeboval.“
„Přál bych si, aby všechno šlo tak hladce, jak se to jeví.“
Harrison zavrtěl hlavou. „Hysterie, která zachvátila celý svět, se bohužel nevyhnula ani nám. Podle zákonů psychologie se každého masově populárního hnutí zmocní fanatikové a zavlečou ho mimo hranice zdravého rozumu. Kyvadlo veřejného mínění pak vždy hrubě překmitne bud v jednom, nebo v druhém směru.“
„Musíte čelit vlně nesouhlasu proti vašim plánům na využití přírodního bohatství Uboma. To se mi snažíte říct, Tugu?“
Harrison nahnul hlavu na stranu a Danielovi tím gestem připomněl orla, velkého holohlavého dravce. „Jste upřímný, mladý muži, ale to jsem mohl očekávat.“ Sedl si za stůl a vzal do ruky soubojovou pistoli s rukojetí vykládanou slonovinou, používal ji jako těžítka. Zatočil s ní na ukazováčku a zlaté cizelování hlavně zajiskřilo jako kateřinské kolo.
„Během Omeruova prezidentování pracovala v Ubomu žena, vědecká pracovnice,“ pokračoval Harrison. „Mezi ní a stařík panovaly velmi přátelské vztahy a on jí poskytl zvláštní privilegia, která odmítal všem ostatním výzkumníkům a žurnalistům. Publikovala knihu o obyvatelích lesů v Ubomu. My oba bychom je nazvali Pygmeji, ale tento termín nezní v dnešním klimatu moderně. Ta kniha má titul…“ Harrison se zamyslel a Daniel mu napověděl.
„Ta kniha se jmenuje The People of the Tall Trees - Lidé z
Vysokého lesa. Četl jsem ji. Napsala ji Kelly Kinnearová.“
„Setkal jste se s ní?“ otázal se Harrison.
„Ne,“ zavrtěl hlavou Daniel. „Ale rád bych. Píše dobře.
Její styl mi připomíná Rachel Carsonovou. Je snad …“
„Dělá potíže,“ nenechal ho domluvit Harrison. „Hrabe se ráda ve sračkách.“ Hrubý termín, který nečekaně použil, zněl z jeho úst nějak nepatřičně.
„Budete mi to muset vysvětlit,“ Danielův hlas zůstal nevzrušený a ani jeho nezúčastněný výraz se nezměnil. Nechtěl deklarovat své myšlenky, dokud tak neučiní protějšek.
„Když se dostal k moci prezident Taffari, nechal si tu ženu zavolat. V ten čas zrovna pracovala v lesích. Vyložil jí svůj plán rozvoje země a požádal ji o podporu, ale neměl úspěch.
Kelly Kinnearová si zachovala jakousi zcestnou loajalitu ke starému prezidentovi a odmítla Taffariho nabídku přátelství.
Samozřejmě že má právo na svůj názor, ale ona pak spustila celostátní kampaň, nařkla Taffariho z porušování lidských práv a obvinila ho, že chce nekontrolovanou těžbou vyrabovat přírodní zdroje země.“ Harrison rozhodil své mohutné zjizvené ruce. „Ve skutečnosti svou ženskou hysterií všemožně napadá novou vládu a přitom pro takové útoky neexistují žádné logické nebo faktické důvody. Taffari neměl jinou možnost a donutil ji balit. Vykázal ji z Uboma. Jak jistě víte, je britskou občankou, takže přijela do Anglie. Bohužel se nepoučila z lekce v Ubomu a pokračuje v tažení proti jeho nové vládě.“
„BOSS snad nemá důvody obávat se někoho, jako je ona?“
zvídal Daniel opatrně. Harrison na něho zostra pohlédl, hledaje v jeho otázce náznak ironie. Poté znovu začal prohlížet zbraň v ruce.
„Ta žena si vybudovala svým psaním jistý vliv. Je výřečná a…,“ Harrison zaváhal, „pohledná. Podařilo se jí ukrýt svůj fanatismus pod roušku rozumné logiky, která je, jak jistě netřeba dodávat, založena na falešných předpokladech a

zkreslených skutečnostech. Získala podporu strany Zelených zde i na kontinentu. Máte sice pravdu, BOSS se nemá čeho obávat ze strany této zjevné šarlatánky, ale ona dokáže nepříjemně otravovat. Na obrazovce působí velmi dobře. Nyní se dokonce dověděla o našich zájmech v Ubomu a o plánech konsorcia na rozvoj té oblasti. Spolu se svými sympatizanty dělá velký hluk. Nedávno jste o tom mohl něco číst v Guardienu.“
„Ne.“ zavrtěl Daniel hlavou. „Nečtu Guardian a kromě toho jsem byl v poslední době plně vytížený. Stojím tak trochu mimo.“
„Dobrá, řeknu vám to tedy sám. Nepatrně mi komplikuje život. Na nadcházející výroční valné hromadě se musím zpovídat vlastníkům akcií. Právě jsem se dozvěděl, že ta žena získala malý blok akcií BOSS, které ji opravňují zúčastnit se schůze a promluvit. Můžete se vsadit, že si přivede s sebou radikální tisk a tlupu těch bláznů z organizace Děti země. A ti se chopí příležitosti a spustí pěkný cirkus.“
„Nepříjemné, Tugu.“ Daniel přikývl, stěží potlačuje úsměv.
„Jak bych vám s tím měl pomoci já?“
„Váš kredit u veřejnosti i ve vědeckých kruzích daleko převáží vliv Kelly Kinnearové. L1ž jsem o vás hovořil s lidmi z různých oborů lidské činnosti. Jste velmi uznávaný a vaše názory o Africe jsou brány vážně. Navrhuji vám, abyste odjel do Uboma, zdokumentoval skutečná fakta a prověřil íidaje, které uvádí Kinnearová. To ji smete ze scény jako uschlý list.
Televize je mnohem účinnější médium než tisk a já vám mohu zaručit maximální prostor ve vysílání. BOSS má velkou kapitálovou účast v médiích…“ Daniel poslouchal a čím dál méně věřil svým uším. Připadalo mu to, jako by klient nabízel prostitutce extra odpornou perverzi. Cítil vzrůstající chut vysmát se té hrubé urážce své cti. Tenhle muž si o něm opravdu myslí, že je na prodej. Potřeboval vynaložit velké úsilí, aby seděl dál, poslouchal a tvářil se neutrálně.
„Samozřejmě můžu také zaručit plnou spolupráci prezidenta
Taffariho a jeho vlády. Zajistí vám všechno, co budete potřebovat. Stačí požádat a budete mít k dispozici vojenské dopravní prostředky - helikoptéry říční hlídkové čluny. Budete moci jít, kam se vám zachce, třeba i do uzavřených oblastí lesních rezervací. Můžete mluvit s kýmkoliv…“
„I s politickými vězni?“ Daniel si nemohl pomoct. Otázka mu vyjela z íist takřka proti jeho vůli.
„S politickými vězni?“ opakoval Harrison nechápavě. „Proč byste, kčertu, potřeboval mluvit s politickými vězni? Má to přece být dokumentace životního prostředí ve prospěch rozvoje zaostalé společnosti.“
„Předpokládejme, že bych chtěl mluvit se zadržovanými politickými odpůrci.“
„Podívejte, mladý muži. Taffari je progresivní vůdce, jeden z mála čestných a oddaných mužů na kontinentu. Nemyslím, že by držel své politické odpůrce ve vězení. To není jeho styl.“
„Co se stalo s prezidentem Omeru?“ zeptal se Daniel a nahnul se v křesle. Harrison odložil soubojovou pistoli na knihu s dokumenty. Hlaveň mířila Danielovi na prsa.
„Mám to chápat jako výraz nepřátelství proti vládě Uboma?“
zeptal se Harrison tiše. „A k mému návrhu?“
„Ne,“ popíral Daniel. „Jen potřebuji vědět, do čeho jdu.
Jsem podnikatel stejně jako vy, Tugu. Chci tvrdá fakta, ne tvrdý obchod. Tomu vy přece rozumíte. A jsem jistý, že vy byste na mém místě nepostupoval jinak. Jestli mám něčemu propůjčit své jméno, musím vědět, oč jde.“
„V pořádku,“ Harrison si vydechl. Takovým argumentům rozuměl. „Omeru byl umíněný stařec a Taffari neměl jinou možnost než ho na přechodnou dobu uklidit do ústraní. Měi domácí vězení a byto s ním zacházeno dobře. Zůstal mu k dispozicí jeho právník, a když umřel na srdeční zástavu, měl u sebe i osobního lékaře. Taffari ještě neoznámil jeho smrt. Ta informace by mohla zavádět nežádoucím směrem.“
„K hromadné popravě bez soudu,“ dodal Daniel. Cítil nával smutku za starého prezidenta.
„Mohlo by to tak vypadat,“ přikývl Harrison. „I když
Taffari mě ujistil - a já nemám důvod mu nevěřit, že v případě bývalého prezidenta tomu bylo jinak.“
„Dobrá. Přijímám vaše vysvětlení k tomuto bodu,“ pokračoval
Daniel. „A ted k ceně za požadovanou práci. Nebude levná. Jen tak od oka bych hádal pár miliónů. Chápu-li dobře, chcete prvotřídní práci. Kdo ji zaplatí? BOSS?“
„To je myslím docela jasné,“ potvrdil Harrison. „Vaše produkce se může zařadit jako jedna položka firemní propagandy. Nebo ne. Zajistím finance raději zvenčí. Peníze dostanete od jedné společnosti z Dálného východu. Je sice členem konsorcia, ale v tomto stadiu ještě není přímo spojená s BOSS. Vlastní filmovou společnost v Hongkongu, kterou byste mohl použít jako zástěrku.“
„Jak se jmenuje ta dceřina společnost? A kde má sídlo?“
pokračoval ve vyptávání Daniel. Předtucha osudovosti, kterou pocítil na začátku, se v něm ozvala znovu.
„Jedná se o tchajwanskou firmu, nepříliš známou, ale velmi bohatou. Prvotřídní lidé na jednání, to vás mohu ujistit. Ale pochopitelně že já osobně podepíšu kontrakt, který si s nimi vyjednáte.“
„Jak se ta společnost jmenuje?“
„Je to poněkud vzletný název, typicky čínský. Lucky
Dragon.“ Daniel na něho chvíli zíral a nezmohl se na slovo. Po zavraždění Jonnyho Nzou se jeho osud jakýmsi nepochopitelným způsobem střetával s osudem Ning Cheng Gonga. Pochopil, že musí hru dohrát do úplného konce.
„Vylekal jsem vás něčím, Danny?“ Harrison se tvářil starostlivě a Daniel si uvědomil, že dal své pohnutí příliš najevo.
„Ne, ne. Jen jsem zvažoval nabídku. V zásadě ji přijímám.“
Vzpamatoval se. „Pochopitelně že to závisí na kontraktu. Zbývá ještě projednat spoustu podrobností. Budu požadovat procenta z hrubého výnosu a odsouhlasený rozpočet na reklamu. Musím si vybrat štáb, hlavně kameramana, a taky bych chtěl právo konečného sestřihu.“

„Jsem si jistý, že se na detailech shodneme.“ Harrison se usmál a jedním prstem otočil hlaveň pistole tak, aby víc nemířila na Daniela. „Vyřidte svému agentovi, aby mi co nejdříve zavolal. A ted myslím, že máme slunce definitivně nad ráhnem a můžeme naši dohodu zapít něčím silnějším, než je darjeeling.“
„Poslyšte, Bonny, bude daleko jednodušší, když j si seženete agenta,“ radil jí Daniel vážně. „Mě netěší se s vámi dohadovat. Zastávám názor, že )l umělec má pracovat tvořivě a ne zkoumat slovíčka v kontraktu.“
„Danny, vy se mnou budete jednat čestně a já k vám budu upřímná. Mně se zase nezamlouvá platit dvacet procent svých těžce vydělaných peněz prostředníkovi. A kromě toho s vámi nesouhlasím. Sepsání pracovní smlouvy může stejně ukojit kreativitu jako namalování obrazu nebo odhadnutí úhlu záběru.“
Odkopla boty. Silná bosá a pěkně tvarovaná chodidla působila stejně příjemně jako její ruce. Usedla na Danielovu koženou pohovku, složila dlouhé nohy v džínách pod sebe a zvrátila se dozadu. „Tak začneme domlouvat byznys.“
„Dobrá, dejme se do toho,“ kapituloval. „V zásadě platím lidi ze štábu v hodinové mzdě, ale přesčasy neznám. Budeme pracovat, když bude co na práci a tak dlouho, jak bude zapotřebí. Pojedeme, kamkoliv řeknu, a budeme žít na zemi, žádné pětihvězdičkové ubytování.“
„To mi vychází na dva tisíce za týden,“ řekla líbezně.
„Dolarů?“
„Liber. Nejsme v New Yorku, bráško Dane. Jsme v Londýně.“
„To je tvrdé. Tohle bych nikde nedostal ani já sám,“ protestoval.
„To ne, ale vy pravděpodobně dostanete dvacet pět pro:,ent z hrubého zisku a já se budu muset spokojit s všivými pěti procenty.“
„Pět procent ze zisku ke dvěma tisícům navrch? Za týden?“
Danielovi hledělo z tváře zděšení. „Vy snad žertujete.“
„Kdybych žertovala, tak bych se asi smála, ne?“
„Nikdy dříve jsem nemusel smlouvat s kameramanem - promiňte - s osobou za kamerou.“
„Jakmile si jednou na to zvyknete, zjistíte, že to ani tak nebolí.“
„Já vám to řeknu takhle: dvanáct set týdně a zapomeneme na procenta.“
„Tady je hrozně mizerná akustika. Danny, chlapče, nechce se mi ani věřit, že jsem slyšela dobře. Myslím, že mě nemíníte urážet, nebo snad ano?“ „Udělala byste mi malou laskavost, slečno Mahonová? Zapjala byste si horní knoflíček u košile, než se domluvíme.“ Ostře ohraničený klín v horní části hrudi, kam se dostalo slunce, měla silně pihovatý stejně jako tvář, ale dál, mimo něj, byla její kůže bez poskvrny a mléčně bílá.
Tenkou bavlněnou látku košile zvedaly pevné prsy, nespoutané žádným dalším prádlem. Pohlédla dolů do svého hlubokého výstřihu a zašklebila se uličnicky. „Je s nimi něco v nepořádku?“
„Ne, vůbec ne. Proto si také stěžuji.“ Zapjala knoflíček.
„Slyšela jsem dobře sedmnáct set padesát a pět procent?“ zeptala se.
„Máte pravdu s tou akustikou, nebude v pořádku,“ připustil
Daníel. „Já říkal patnáct set a jeden a půl procenta.“
„Dvě procenta,“ loudila, a když s povzdechem souhlasil, dodala vychytrale:“A stovku denně odlučného.“ Trvalo jim téměř tři hodiny, než se shodli na podmínkách jejího zaměstnání, a na konci Daniel zjistil, že se mu líbí ještě víc. Byla pěkně nepoddajné děvče.
„Potřebujeme dát smlouvu na papír?“ zeptal se. „Nebo na to stačí ruka?“
„Podání ruky postačí bohatě,“ odpověděla. „Pokud budu mít papír, který to pojistí.“ Odešel do pracovny, naťukal na počítači návrh smlouvy a zavolal ji, aby si znění zkontrolovala na obrazovce. Postavila se za něho a nahnula se mu přes rameno. Jeden z jejích prsů se mu zabodl do waeun PSEŇ
zad. Byl horký jako meloun tsama, který ležel přes poledne v poušti pod žhavým kalahárským sluncem.
„Nezmiňujete se tady o letenkách v první třídě,“ namítla.
„A že plat běží ode dne podpisu smlouvy.“ Vůně její kůže, které si všiml hned při prvním setkání, byla výraznější. Nasával ji s potěšením. Připomněla mu, že už téměř rok žije v celibátu.
„Hodný chlapec,“ pochválila ho, když doplnil požadované změny. „To se bude výborně hodit.“ Tón jejího hlasu zjemněl a rezonoval v Danielově tónině. Ve vůni jejího těla zachytil zřetelné změny. Ucítil stopy pižma ženského vzrušení. Plnila ovzduší mrakem feromonů, které v odezvě stavělo jeho feromony do nejvyšší pohotovosti. Stěží se soustředil na tisk kopií smlouvy. Potřeboval je čtyři: po jedné pro ně dva, další pro
Elnu a poslední pro právní oddělení BOSS. Bonny se při podpisu znovu přes něho nahnula a tentokrát se opřela o jeho záda naplno. Její horký dech ho hladil po líci. Podala mu pero a on přidal svůj podpis pod její.
„A ted ruku.“ Napřáhl pravici. Nevšímala si jí, rozepnula mu přes rameno košili na prsou a vsunula svou rukou dovnitř.
„Dovedu si představit něco více zavazujícího než obvyklé podání ruky,“ zašeptala a nehty mu štípla bradavku.
Zasténal, ale víc vzrušením než bolestí.
„Danny, chlapče, ty a já budeme muset strávit sami v džungli šest měsíců nebo tak nějak. A já jsem děvče se zdravým apetýtem. Stane se to dříve nebo později, a já bych raději dřív. Čekat, až budeme tam, a pak zjistit, že se nám to nelíbí, to by bylo učiněné peklo. Nemyslíš?“
„Tvá logika je nenapadnutelná,“ zasmál se, ale jeho smích zněl drsně a roztřeseně. Zatáhla ho za chomáč chlupů na hrudi, aby ho donutila vstát.
„Kde je ložnice? Trochu pohodlí neuškodí.“
„Pojd za mnou.“ Vzal ji za ruku a vedl ke dveřím. Uprostřed ložnice se pokusil ji obejmout. Ustoupila o krok dozadu.
„Ne,“
řekla. „Nedotýkej se mě. Ještě ne. Chci to protáhnout, dokud to bude snesitelné.“ Stála čelem k němu vzdálená na délku

paže. „Dělej to, co já," přikázala a začala si rozpínat košili. Její neuvěřitelně drobné bradavky mu připomněly miniaturní poupata vyřezaná z růžového korálu.
„Jsi svalnatý a zarostlý jako grizzly. Naskakuje mi z tebe husí kůže," řekla a Daniel sledoval, jak jí prsa rostou do růžových hrotů, zkrabatělá kůže dvorců potemněla. Jeho tělo reagovalo mnohem dramatičtěji a ona ho beze studu pozorovala.
Jen se usmívala, když si odpínala pásek u kalhot. Džíny jí byly poněkud těsné a musela se svíjet a kroutit, aby je dostala dolů.
„Exodus," řekl, „kapitola třetí."
„To není originální." Pohlédla na sebe s uspokojením. „Už jsem si to znění přivlastnila dřív. Hořící keř." Lenivě nehty pročesávala ohnivé rouno pod plochým bílým břichem. Bylo husté, křehké a tiše praskalo. Tak dráždivě erotické gesto ještě nezažil.
„Pospěš," povzbuzovala ho. „Zůstáváš pozadu." Spustil kalhoty na kotníky.
„Koho to tu máme?" Prohlížela si ho bez obalu.
„Připraveného a v pozoru, dychtivého obětovat se v hořícím keři. Natáhla ruku a zkušeně ho uchopila. „Pojd ke mně, můj malý manekýne," šeptala přidušeně a s uličnickým smíchem ho táhla k posteli. Generální ředitelství společnosti BOSS se nacházelo v City na Blackfriars právě naproti hospodě.
Vedle ní na stejné straně ulice stál stary klášter, kterému místo vděčilo za název. Daniel a Bonny vystoupili z hlavního vchodu podzemní dráhy a zůstali stát, aby se v klidu podívali na budovu.
„Doprdele!" prohodila Bonny sladce. „Imperiální římské rokoko trochu líznuté stylem Barnum a Bailei." Sídlo BOSS dělalo z budovy Unileveru, postavené níže v ulici, chudou sestřičku. Na každý řecký sloup Unileveru připadalo pět sloupů
BOSS a na každou sochu olympského boha jich měl BOSS tucet.
Navíc tam, kde Unilever používal žulu, pyšnil se BOSS mramorem.
„Kdybych tohle viděla dřív, trvala bych na pěti tisících za týden." Bonny mu stiskla paži. „Tak mám dojem, že jsem nenaletěla jen v jednom směru." Stoupali po hlavním schodišti a z podstavců se na ně mračily sochy bohů. Prošli otáčivými dveřmi ze skla do vstupní haly na šachovnici z černých a bílých čtverců mramoru. Nad hlavami jim svítilo zlacení klenutého stropu. Zdobily ho panely s malbami v rokokovém stylu, zobrazující Poslední soud a Desatero přikázání. Nebylo snadné určit, který je který, oba oplývaly rozvinutými interakcemi mezi nymfami, cherubíny a serafíny.
„Bože, smiluj se nad námi, neboť jsme zhřešili." Bonny obrátila prosebné oči ke stropu.
„Ano, a nebylo to lehké," zamumlal Daniel. Vrchní úředník pro věci veřejné je čekal u přijímacího pultu. Měl na sobě trojdílný tmavý oblek a ztělesňoval představu mladé exekutivy společnosti BOSS.
„Heno, jsem Pickering," pozdravil je. „Vy jste určitě doktor Armstrong a slečna Mahonová." Přejížděl Bonny očima od rusé hřívy až po kovbojské boty a byl viditelně rozpolcen.
Jeho názor osciloval mezi radikálním nesouhlasem s její vestou v kombinaci džínoviny a kůže a neméně radikálním souhlasem s jejím poprsím. „Byl jsem určen k vyřízení záležitosti Ubomo."
„Prima. Dejme se do toho." Danielovi se podařilo odvést úředníkovu pozornost od Bonnyina výstřihu. Vedl je vzhůru příkrym schodištěm, za které by se nemusela stydět žádná světová opera, a cestou si hrál na turistického průvodce. Pokynul k zrcadlovým panelům. „Francie, samozřejmě. Versailles po revoluci. Tamty dva to jsou Gainsboroughsy, tapisérie je
Aubusson a támhle je Constable…" Nechali za sebou nádheru místností pro veřejnost a ponořili se do labyrintu chodeb nahoře v zadním traktu budovy. Minuli řadu drobných kanceláří oddělených prefabrikovanými příčkami, kde ,:, v šumu klimatizace pracovaly armády úředníků. Jen málo z nich zvedlo hlavy, když procházeli kolem.
„Dobytek." Bonny štouchla loktem do Daniela. „Jak mohou vydržet na těchto jatkách ducha?" Konečně je Pickering dovedl do zasedací místnosti, která očividně patřila nižší a střední exekutivě. Podlahu kryly lepené čtverce průmyslové gumy a výkresy po stěnách nabízely informace o dělení společnosti a organizační schémata. Laminátový nábytek byl vybaven chromovaným kováním a plastikovým čalouněním. Daniel se jen usmál, když si představil, jak by asi tato místnost kontrastovala se zasedací místností hlavní rady. V rohu zasedačky u stolku s občerstvením na ně čekali čtyři muži. Pickering je představil.
„George Anderson, jeden z našich starších geologů. Má na starosti rozvoj těžby nerostných surovin v Ubomu. A tohle je jeho asistent Jeff A.itkens. Tady pan Sidney Green koordinuje využití dřevařských a rybářských koncesí a pan Nevine Lawrence je z právního oddělení. Bude vám kromě jiného schopen zodpovědět vaše otázky týkající se finančního zajištění. A
nyní bych vám rád nabídl sherry." K celkově uvolněné atmosféře však neskonale víc než sherry přispěla přítomnost Bonny
Mahonové. Pickering jim povolil deset minut a pak je nahnal do křesel s umělohmotným povrchem ke konferenčnímu stolu s imitací dýhy vlašského ořechu.
„Nuže, nemíním se příliš držet oficiality. Tohle bude en famille. Mám instrukce, že tahle schůzka má být upřímná a otevřená. Musíte se cítit volně a svobodně, doktore
Armstrongu. Můžete klást jakékoliv otázky, které vás napadnou, a my se je pokusíme zodpovědět co nejlépe. Na úvod mi dovolte vyslovit naši hrdost nad tím, že BOSS je součástí obrovského projektu, jehož cílem je vzkříšení ekonomie Ubomo a rozvoj jeho bohatých přírodních zdrojů pro blaho obyvatel této malé a krásné země." Sám si dovolil pokrytecký samolibý úsměšek a přešel do obchodního tónu. „Aktivity BOSS v Ubomu se dělí do čtyř skupin. V první řadě to jsou naleziště nerostů, pak dříví a rozvoj zemědělství, za třetí rybolov a vodní projekty a konečně hotely, kasina

a turistický ruch. Doufáme, že rozkvět těchto čtyř odvětví nakonec přivede Ubomo na první místo mezi prosperujícími státy afrického kontinentu. Drive než požádám naše experty o výklad ekonomického potenciálu
Uboma v detailech, chtěl bych uvést některá základní čísla a fakta. Podívejme se na mapu.“ Pickering se obrátil ke stojanu s audiovizuální technikou a ztlumil stropní světla.
„Ano, v pořádku, zde ji máme.“ Na plátně na zdi se objevila mapa Uboma. „Lidově demokratická republika Ubomo,“ začal, „se rozkládá ve východní části centrální Afriky na úbočí Great
Rift Valley mezi jezerem Albertovým a Edwardsovým. Na západě hraničí se Zaire, bývalým Belgickým Kongem, a na severu s
Ugandou…“ Pickering objel ukazovátkem hranice země. „Hlavní město Kahali leží na břehu jezera na úpatí pohoří Ruwenzori, nebo jak udává mnohem romantičtější název, Mountains of the
Moon - Měsíčních hor. První evropský objevitel, který zaznamenal existenci těchto hor, byl kapitán John Hanning Speke. Procestoval tuto oblast v roce 1862.“ Pickering změnil obrázek na plátně. „Celkový počet obyvatel Uboma se odhaduje na čtyň milióny, ale je třeba říct, že sčítání lidu se tam nikdy nekonalo. Zde můžete vidět kmenové dělení. Největší je kmen Uhali. Avšak prezident Taffari a většina jeho vojenské rady pochází z kmene Hita. Celkově Ubomo představuje jedenáct kmenových skupin. Nejmenší z nich jsou Bambutiové, obecně známí jako Pygmejové. Asi dvacet pět tisíc těchto zakrslých lidí žije v severním pásu rovníkového deštného pralesa, v oblasti, kde BOSS získal hlavní těžební koncese.“ Pickering odváděl dobrou práci. Pečlivě sestavené informace prezentoval živě a zajímavým způsobem, ale neuvedl téměř nic, co by už
Daniel neznal. Bonny měla pár otázek a Pickering adresoval odpovědi jejímu výstřihu. Daniel zjistil, že ho Pickeringova neschopnost odtrhnout oči od křivky Bonnyiny hrudi začíná zlobit, činil si na to teritorium vlastnické nároky. Po Pickeringovi vstali postupně ostatní experti a vyložili plány
BOSS. Sidney Green jim pak s erudicí architekta popsal turistická střediska a kasina, která vyrostou na břehu jezera.
„Hlavní turistický zájem očekáváme z jižní Evropy, zvláště z
Itálie a Francie. Let z Říma sem netrvá ani osm hodin. Počet návštěvníků odhadujeme na půl miliónu ročně. Kromě turistiky chystáme ještě velké vodohospodářské projekty.“ Pokračoval v líčení, jak bude voda z jezer přečerpávána do mělkých přehrad, kde budou pěstováni sladkovodní garnáti a jiní exotičtí vodní živočichové.
„Naším cílem je sklidit ročně ze samotných jezer milión tun sušeného proteinu a k tomu další milión tun sušených a mražených ryb. Uvažujeme o vysazení vysoce užitkových druhů ryb, které by zvětšily výtěžnost domorodých druhů.“
„Jaký dopad budou mít všechny tyto zásahy na ekologii samotných jezer?“ zeptal se Daniel nesměle. „Mám na mysli stavby mol a přístavů pro jachty a nasazení exotických vodních živočichů do jezer, třeba kaprů a asijských garnátů.“
Green se zasmál jako obchodník s ojetými vozy. „To právě zkoumají týmy expertů,“ vysvětloval blahosklonně. „Zprávy mají být připraveny do půli tohoto roku. Ale my v tomto směru nečekáme iádné potíže.“ Docela přesné, pomyslel si Daniel. Nebudou přece dělat vlny, když je najímá a platí můj dobrý přítel Tug.
Sidney Green se nadýchl, aby pojednal o zemědělském potenciálu.
„Moucha tse-tse, Glossina morsitans, znemožňuje v níže položených lesnatých savanách státu využití velké plochy panenské země pro dobytkářství. Při nejbližší příležitosti se chystáme ve spolupráci s vládou Uboma uskutečnit program leteckého postřiku, ktery by hrozbu hmyzu odstranil.
Jakmile se to podaří, chov skotu se stane velkým přínosem pro ekonomii země.“
„Letecký postřik?“ otázal se Daniel. „Jakou chemikálii míníte použít?“
„S potěšením můžu konstatovat, že společnost $OSS získala za velmi výhodnou cenu několik tisíc tun selfrinu.“
„Má výhodná cena něco společného se zákazem selfrinu ve
Spojených státech a evropských zemích společného trhu?“
„Ujišťuji vás, doktore Armstrongu,“ Green se zdvořile usmál,
„že v Ubomu selfrín zakázán nebyl.“
„To je vynikající.“ Daniel pokývl hlavou a vrátil mu úsměv.
Věděl, jak voní sSelfrin. Zažil ho v močálech Okawanga a v údolí Zambezi a viděl, jakou spoušt natropil mezi všemi druhy hmyzu a drobnými savci, kteří se hmyzem živí. „Dokud je jeho použití legální, nemůže mít nikdo nejmenší námitky. Je to tak?“
„Přesně tak, doktore Armstrongu.“ Sidney Green vyměnil obrázek v diaprojektoru. „Oblasti savany nevhodné pro chov dobytka budou osázeny bavlníkem a cukrovou třtinou. Vodu pro zavlažování budeme čerpat z jezer. Močály a mokřiny na severu plánujeme vysušit - ale to je pochopitelně dlouhodobá záležitost. Naše okamžité příjmy budou zajištěny těžbou dřeva v lesnatých partiích západního úbočí hor.“
„Vysoký les?“ zabručel Daniel.
„Prosím?“
„Ne, nic. Nic důležitého. Prosím pokračujte. Zdá se mi to fantastické.“
„Samozřejmě že těžba dřeva bude koordinována s důlními operacemi. Ani jeden projekt by sám o sobě nebyl ziskový, ale spojením obou budou vysoce lukrativní. Ve skutečnosti dříví zaplatí přímé vstupy do projektu a příjmy z těžby nerostů pak budou téměř v celém objemu představovat zisk. Ale to už vám vysvětlí náš starší geolog George Anderson.“ Andersonův výraz byl stejně kamenný jako jeho geologické vzorky. Přednášel suchým hutným stylem.
„Jediná doposud objevená využitelná naleziště surovin leží pod porostem lesů, které pokrývají nižší části severních svahů hor v údolí řeky Ubomo.“ Posunul kurzor na mapě do oblasti severní strany hor. „Lesní porosty skýtají na padesát druhů ekonomicky významných dřevin. Mezi jinými africký dub, africký mahagon a také africký ořech, červený cedr a tropický topol z rodu Bombacacae. Nebudu vás unavovat botanickými názvy, stačí když řeknu, že jejich existence garantuje naše ekonomické předpoklady. Ostatně, to už uvedl můj kolega.“ Unaveně pokývl hlavou směrem

ke Greenovi a ten mu poklonu vrátil záňvým úsměvem obchodníka.
„Le.sní půdu tvoří většinou vyluhovaný laterit, jehož barva dala řece jméno Ubomo - Červená řeka. Je po ní vlastně pojmenován celý stát. Naštěstí povrchové vrstvy laternu nejsou silné, obvykle méně než padesát stop. Pod nimí leží sloje předcambríjských formací.“ Na rtech mu zahrál kratičký suchý úsměv. „Nechci vás zatěžovat technickými termíny, ale musím uvést, že tyto horniny obsahují vysoký podíl vzácné zeminy monazitu a také nezanedbatelný obsah platiny, která je rovnoměrně rozložena v horních sférách. Není známa žádná jiná formace, která by obsahovala takovéto zvláštní spektrum rud.
Každý jednotlivý nerost se vyskytuje v nízkých koncentracích -
v některych případech jde jen o stopová množství. Těžit každý zvlášf by se nevyplatilo, ale jejich společná těžba vypadá velmi slibně a dřevo získané při skrývce nalezišf její ziskovost ještě zvýší.“
„Promiňte, pane Andersone,“ přerušil ho Daniel. „Vy uvažujete o povrchovém dolování v údolí řeky Ubomo?“ George Anderson se zatvářil, jako by dostal záchvat žaludečních křečí.
„Doktore Armstrongu, termín povrchové dolování obsahuje emotivní náboj s negativními podtóny. Společnost BOSS nikdy a nikde na světě žádné povrchové dolování neprováděla. Na tomto prohlášení musím trvat se vší rozhodností.“
„Prosím za prominutí, ale já vždy považoval měděné doly společnosti v chilském Quantru za povrchové doly.“
Anderson vypadal uraženě. „Otevřené lomy, doktore Armstrongu. Žádné povrchové doly.“
„Je v tom nějaký rozdíl?“
„Pochopitelně že ano. Avšak domnívám se, že zde není čas ani vhodné místo na vysvětlování těchto rozdílů. Jen bych chtěl připomenout, že otevřené lomy, které zamýšlíme vybudovat v Ubomu, berou plně v úvahu citlivý ekosystém této oblasti.
Provedeme zpětnou zavážku a rekultivaci. BOSS uplatňuje k přírodě zelený přístup. Ve skutečnosti jsme přesvědčeni, doktore Armstrongu, že až uskutečníme všechny své záměry, prostředí se v místě výrazně zlepší.“ Anderson se uklidnil.
„Ano, určitě. Musím znovu opakovat, že BOSS je zelená společnost. Taková je politika sira Petera. Vím, že dokonce zvažuje změnu firemního loga. Jistě víte, že společnost má ve znaku hornický špičák a radlici. Sir Peter nyní zamýšlí doplnit zelený strom, který bude symbolizovat náš zájem o přírodu.“
„To zní velmi pěkně.“ Daniel se smířlivě usmíval. Věděl, že celá diskuse bude referována Tugu Harrisonovi, ne-li přehrána ze záznamu, který je s velkou pravděpodobností právě pořizován. Pokud by vystupoval otevřeně nepřátelsky nebo tvrdě oponoval záměrům firmy, jeho volná letenka do Uboma se vypaří a s ní i kontakt na Lucky Dragon a Ning Cheng Gonga. „S
ujištěním, které jste mi, pánové, dali, můžu odjet do Uboma s čistým svědomím a udělat všechno, abych světu ukázal enormní výhody, jaké pro zemi vyplynou z intenzívního rozvoje, který plánuje konsorcium BOSS.“ Mluvil pro skrytý mikrofon a slova zdůraznil pauzou. „A nyní bych od vás potřeboval architektonickou maketu hotelů a další výstavby na břehu jezera. Rád bych totiž nafilmoval pobřeží, jak vypadá dnes, a do obrazu promítl chystaný projekt. Vynikne tak jeho usazení do okolní scenérie.“
„Zajisté, Sídney Green se o to postará,“ přikývl Pickeríng.
„Dobře. Pak bych rád věděl podrobnosti o současném průměrném příjmu na hlavu obyvatele Uboma a odhad, jak tento příjem bude vypadat řekněme pět nebo deset let poté, co začnou působit výhody rozvojového programu.“
„Postaráte se o to, Nevine, ano?“ Schůzka pokračovala ještě půl hodiny, než mohl Daniel pronést závěrečné prohlášení.
„Jako výrobce filmu potřebuji nějaké téma. Všeobecný koncept vývoje Afriky těchto dnů se dá nazvat traumatem. Je zavalena zdánlivě nepřekonatelnými problémy demografickými, ekonomickými a politickými. Chtěl bych zde uhodit na jinou strunu. Chtěl bych ukázat světu, jak by se věci mohly a měly vyvíjet. Vidím téma mé produkce jako…“ Odmlčel se na chvíli pro dramatický efekt a pak vztáhl ruku jakoby k imaginárnímu plátnu.
„ Uborno, dálaice k budoucnosti Afriky. „ Muži za stolem propukli ve spontánní aplaus a Pickering znovu naplnil sklenice sherry. Když je odváděl zpět k východu z budovy, prohlásil žoviálně:
„Myslím, že jednání proběhlo dobře, že jste oba udělali dobrý dojem.“ Zářil jako spokojený učitel po závěrečných zkouškách.
„A ted něco extra pro vás. Sám sir Peter Harrison…“ Hlas mu přešel do slavnostního tónu, jako by právě vzýval nějaké božstvo.
„Sir Peter Harrison vyjádřil přání setkat se s vámi a slečnou Mahonovou osobně.“ Ani nečekal na jejich souhlas a táhl je k výtahům. V přijímací místnosti Harissonovy kanceláře nečekali ani pět minut. Dřív než stačili ohodnotit nedocenitelná umělecká díla na stěnách a ve vitrínách, vzhlédla k nim jedna ze sličných sekretářek a usmála se.
„Prosím pojdte za mnou. Sir Peter vás očekává.“ Vedla je ke dveřím v protější stěně a Pickering odpadl. „Počkám na vás tady. Nezdržujte se déle než tři minuty, sir Peter je velmi vytížený muž.“ Okno Harrisonovy pracovny zhlíželo přes Temží na Národní divadlo, stojící na protějším břehu. Jak se Tug otáčel od okna, jeho holá lebka zasvítila odraženým sluncem jako zrcadlo heliografu.
„Danny,“ řekl a podával mu svoji sukovitou pravici.
„Starali se o vás dobře?“
„Nemohli to udělat lépe,“ ujistil ho Daniel. „Pod dojmem toho. co jsem se od nich dozvěděl, napadlo mě téma připravované práce: Ubomo - dálnice k budoucnosti Afriky.“
„To se mi líbí!“ bez váhání řekl Harrison, ale současně sledoval Bonny Mahonovou. Pochvala mohla stejně dobře platit jejímu poprsí jako Danielovu názvu. Přesně tři minuty od chvíle, kdy vstoupili do vnitřní svatyně BOSS, potáhl Tug Harrison manžety své košile Turnbull and Asser, oba manžetové knoflíčky stejné jako náramkové hodinky byly ze zlata

a diamantů.
„Rád jsem vás viděl, Danny. Bylo pro mě potěšením setkat se s vámi, slečno Mahonová, ale nyní mě omluvte …“ Před vchodem do budovy čekal taxík.
„Účet platí společnost,“ vysvětloval Pickering. Potřásl jim rukama na rozloučenou a pohledem vzdal poslední hold hrudníku
Bonny Mahonové. „Zaveze vás, kamkoliv budete chtít.“
„Caviar Caspia,“ oznámil řidiči ledabyle Daniel. Když se usadili u okna za stolem odděleným diskrétní přepážkou od hlavní místnosti útulné hospůdky, Bonny zašeptala: „Kdo platí?“
„BOSS,“ ujistil ji.
„V tom případě si dám čtvrt kila běluhy a teplé Mini se smetanou.“
„Dobrá trefa,“ souhlasil Daniel. „Přidám se k tobě a podělíme se o láhev šampaňského. Máš chut na Pol Rogera, nebo Widow?“
„To, nač mám opravdu chuf, počká, až se vrátíme k tobě. Ale mezitím by mohla čekání zkrátit - a v tobě probudit sílu tygra lahvinka Widow.“ Lascivně přivřela víčka. „Budeš ji potřebovat, tu hrozbu míním vážně.“ Bonny se pustila do kaviáru s radostí a chutí školáka, který přestál pololetí.
„Takže, jaké je tvé mínění o společnosti BOSS?“ zeptal se potom Daniel.
„Myslím, že Tug Harrison je velmi sexy muž. Vůně skutečných peněz a moci je silnější afrodiziakum než kaviár a šampaňské.“
Zašklebila se něho. Měd jejího horního rtu zarámoval bílý lem kyselé smetany. „Vzbudila jsem v tobě žárlivost? Jestli ne, tak zapomeň.“
„Jsem žárlivostí bez sebe. Ale když pomineme Harrisonův sexappeal, co si myslíš o plánech BOSS v Ubomu?“
„Šmirglování mozků!“ vyhrkla s plnou pusou nerozžvýkaného blini. Ten výraz Daniela obzvlášt nabudil. „Strašné!“ Ale šla ještě dál. „Kdybys mi zaplatil dost na to, abych mohla koupit balík akcií BOSS, nebudu váhat. Někdo se chystá udělat z Uboma velký bordel.“
„To je všechno, na cos přišla?“ Daniel se smíchem pokusil trochu ventilovat své překvapení. Je to opravdu tatáž dívka, která vyčarovala tak kouzelné evokující scény losů v slunečním světle Arktidy? „Velký bordel? Slyšel jsem dobře?“
Chvíli se zdálo, že ji jeho otázka zmátla, ale pak to přešla s lehkým srdcem. „Pochopitelně, milý. Co jiného v tom vězí?“
Zametla poslední drobky běluhy a palačinek plněných jikrami. „Myslíš, že ten tvůj čerstvě otevřený účet snese další porci jiker?
Chudá pracující dívka se k nim nedostane tak často.“ Bonny
Mahonová byla nervózní. Pocity, které zažívala, jí nepřipadaly normální, navykla si příliš na těsné objetí džín.
Ale příležitost byla natolik mimořádná, že vyžadovala změnu její běžné garderoby.
Strávila dokonce nekonečně dlouhou dobu v kadeřnickém salónu. Obvykle se jí dařilo, nebo také nedařilo - ta vzpomínka jí vyloudila na rtech úsměv upravit si vlasy sama.
Nyní musela připustit, že děvče od Michaeljohna odvedlo lepší práci. Hodnotila pozorně svůj vzhled v antickém zrcadle s pozlaceným rámem, které nabízelo své služby naproti křeslu v hale hotelu Ritz na Piccadily.
„Není to špatné,“ přiznávala. „Na sto kroků bych mohla být považována za dámu.“ Opatrně si prohrábla čerstvé lokny módně natřené vlasovým želé.1o gesto pro ni nebylo typické a prozrazovalo nervozitu, s jakou očekávala nadcházející setkání. Sekretářka, která telefonicky schůzku domlouvala, jí nabídla, že se pro ni vůz zastaví v jejím bytě, ale Bonny stydlivě odmítla. Možnost, že by ji někdo spatřil v jejím doupěti, jí nepřipadala nejvhodnější. Musela šetřit a oblast jižního Londýna, kde v současné době žila, se dala stěží považovat za reprezentační. Hotel Ritz, který jí přišel na mysl jako první alternativní místo, však působil podstatně větším dojmem, než si přála. I když schůzku navrhla jeho sekretářka, vkládala do možného výsledku setkání velké naděje.
„Považuje to snad za určitý návrh, ne?“ ujištova(a se.
„Způsob, jakým se na tebe díval, nepřipouští pochyby. V tom ses nikdy nespletla. Je to zdroj energie, využij ho.“
Pohlédla na hodinky. Bylo přesně půl osmé. Vypadal jako typ, který si potrpí na přesnost, napadlo ji a nedočkavě pohlédla k hlavním dveřím, ze kterých právě vyšel poslíček a směřoval k ní.
Nenechala nic náhodě, a hned jak přišla, dala spropitné vrátnému a řekla mu, kde ji má hledat.
„Přijel váš vůz, madam,“ ohlásil mladý pikolík. U chodníku stál rolsroyce s jiskřivě šedou metalízou. Neprůhledná okna z kouřového skla dodávala automobilu až surrealistický vzhled.
Když scházela po schodech, pozdravil ji hezký mladý šofér v uniformě barvy holubí šedi a s čepicí olemovanou lesklou kůží.
„Slečna Mahonová? Dobry večer.“ Otevřel zadní dveře a ustoupil stranou. Bonny se zabořila do smyslného objetí měkké šedé kůže od Connollyho.
„Dobrý večer, má drahá,“ pozdravil ji Tug Harrison svým temným melasovitým hlasem. Rozehrál v jejím nitru chvějivý pocit nejistoty a očekávání. Jakmile za ní zaklaply dveře, ocitla se v těsném kokonu bohatství a výsad. Nasála vůni kůže, doutníkového kouře a vzácné vody po holení - neklamné aróma moci.
„Dobrý večer, sire Petere. Je to od vás velmi milé, že jste mě pozval,“ zašvitořila a kousla se zlostí do rtu, znělo to příliš nadšeně a podlézavě. Chtěla přece zůstat studená a nedat najevo, jak ji jeho zájem těší.
„Chez Nico,“ řekl šoférovi a pak stlačil knoflík na opěrce svého sedadla. Zvukotěsné sklo tiše oddělilo kabinu řidiče od pasažérského prostoru.
„Nevadí vám doufám můj doutník?“ zeptal se.
„Ne. Mám ráda vůni dobrých doutníků. Je to Davidoff, že?“
Nehádala. Všimla si odhozené pásky v popelníku - měla oči na detaily - v tom také vězelo tajemství jejího úspěchu za

kamerou.
„Ó!“ podivil se Tug Harrison. „Jste znalec.“ Vypadal pobaveně. Doufala jen, že si nevšiml její drobné lsti, a rychle změnila téma.
„Nikdy jsem nebyla v Chez Nico, ale to pro vás asi nebude překvapením. I kdyby se mi podařilo získat rezervaci stolu, stejně bych nikdy neměla dost na zaplacení účtu. Říká se, že rezervaci je třeba zamluvit týdny dopředu. Je to pravda?“
„Pro někoho to možná platí.“ Tug Harrison se znovu usmál.
„Ani vlastně nevím. Stačí říct sekretářce a ta už zajistí všechno ostatní.“ Bože! Všechno špatně. Cokoliv jí vypadlo z úst, znělo hloupě a zavdávalo příčinu, aby se mu znelíbila.
Zbytek krátké cesty raději mlčela a nechala mluvit jeho. Přes nepodařený vstup do večera, začaly její představy znovu nabírat výšku. Ještě není nic ztraceno. Kdyby se jí podařilo dobře rozehrát partii alespoň od této chvíle, mohla by to být šance pro budoucnost - budoucnost, ve které by nechyběl rols-royce, večeře u Nika, otevřený účet u Harrodse a Harveye
Nicolse a byt na Mayfair nebo v Kensingtonu. A také dovolená v
Acapulku, v Sydney nebo v Cannes a k tomu sobolí kožich -
bohatství a radovánky bez konce. Mohla by to být ohromná hra, jen kout železo, dokud je žhavé. Téměř celé odpoledne strávila s Dannym v posteli, ale nyní měla dojem, že se to stalo před sto lety a v nějaké napůl zapomenuté zemi. Nyní tu byl sir
Peter Harrison a nový svět plný slibů.
Restaurant ji překvapil. Očekávala pompézní, tlumeně osvětlenou atmosféru, ale opak byl pravdou. Jásavé světlo provokovalo k veselosti a skleněné mozaice stropu vévodila zahradní zeleň a nálada art nouveau. Její vlastní nálada rostla a stoupala na lehkých křídlech fantazie.
Když je vedli k zvláštnímu stolu do rohu místnosti v podobě písmena L, hovor u ostatních stolů utichal a hosté za nimi zvědavě otáčeli hlavy. Hned je ale zase měli pohromadě a šeptali si jeho jméno a poslední drby na jeho účet. Tug Harrison byl živou legendou. Být po jeho boku a sledovat závistivé pohledy jiných žen v Bonny zanechávalo dobré pocity.
Byla si dobře vědomá, jak výrazně působí její vysoká atletická postava s ohnivými vlasy. Vcítila se do mysli hostů a v duchu slyšelajejich dohady ojejím postavení v životě sira Petera.
„Bože prosím, ať je to pravda. Ale nesmím na to tak usilovně myslet. Musím se při víně víc uvolnit. Perrier a pohotový vtip, to by měla být hesla večera.“
Věci se však odvíjely mnohem snadněji, než čekala. Tug
Harrison byl galantní a pozorný. Veškerou pozornost a šarm věnoval jen jí. Cítila se přímo hýčkánajeho péčí.
Z kuchyně k nim přišel Nico Ladenis prohodit pár slov s
Tugem Harrisonem. Při svém satanském vzhledu a pověsti, která ho předcházela, působil přímo úděsně. Protože podával nejlepší jídla v Anglii, očekával, že s nimi bude také nakládáno s patřičným respektem. Pokud byste si objednali gin s tonikem a vyřadili tak nejjemnější chufové buňky svého patra hned na počátku konzumace jeho nebeských pokrmů, mohlijste očekávatjen hněv a opovržení. Tug objednal chlazené La Ina pro sebe a
Dubonnet pro Bonny. Menu s Nikem probíral se stejným zaujetím, jaké obvykle věnoval čtvrtletní zprávě společnosti BOSS.
Když Nico odešel a poslal jednoho ze svých podřízených pro objednávku, Tug se obrátil k Bonny a zeptal se jí, co si vybrala. Odpověděla s předstíranými dívčími rozpaky. „Ach, všechna ta jídla zní tak úžasně, že se nedokážu rozhodnout sama. Neobjednal byste i pro mě, sire Petere?“
Usmál se a ona cítila, že konečně najela na správnou kolej.
Cítila jeho vzrůstající zájem a její intuice nabírala cestovní rychlost. Zjevně byl rád pánem v jakţkoliv situaci, dokonce i při výběru jídla.
S Chevalier-Montrachet, které objednal jako doplněk k jejímu lososu, zacházela velice opatrně. Přiměla ho ke vzpomínkám z mládí na dobrodružství v Africe. Nebylo vůbec těžké předstírat zájem ojeho příběhy, protože byl víc než dobrým vypravěčem ajeho hlas měl hladkost sametových rukaviček. Nic nevadilo, že byl starý a obličej měl vrásčitý a plný záhybů volné kůže zrezivělé tropickým sluncem. Nedávno někde četla, možná v
Sunday Times Magazine, že jeho osobní jmění převyšuje tři sta miliónů liber. Co znamenalo pár vrásek ajizev proti takové sumě?
Tak, má drahá.“ Tug si složeným ubrouskem osušil kožovité rty. „Co byste řekla návrhu dát si kávu v Holland Parku? Rád bych s vámi projednal několik drobných záležitostí.“
Chvíli skromně váhala. Může si dovolit vzdát se tak rychle?
Neměla by hrát trochu ménó dostupnou? Neměla by vyčkat další žádosti? Ale co“ když žádná další nebude? Zachvěla se při té myšlence.
„Jdeme na to hned, děťátko,“ zašeptala v duchu a usmála se.
„Díky, sire Petere. Velice ráda.“
Nádhera domu v Holland Parku ji ohromila. Jen stěží ovládla svědění v zátylku a neškrábala se jako překvapený turista, když ji vedl do své pracovny a posadil do jednoho z hlubokých kožených křesel. Byla to typicky mužská místnost. Na stěně u dveří se na dřevěných panelech vyjímaly rohy nosorožce. Všimla si také obou obrazů a zachvěla se při představě jejich ceny.
„Není vám zima, drahá?“ Byl pozorný a ihned přikázal černému sluhovi ve vlající bílé kanze zavřít okno. Šálek kávyjí do dlaní vložil osobně.
„Modrá Keňa,“ řekl. „Speciálně pěstovaná na mých plantážích na svazích hory stejnéhojména.“

Propustil sluhu a zapálil si doutník.
„A nyní, má drahá…“ Vyfoukl ke stropu oblak kouře.
„Povězte mi, spíte s Danielem Armstrongem?“ Otázka byla tak nečekaná, tak alarmující a ostrá, že ji vyvedla z míry. Než se dokázala ovládnout, vyhrkla: „S kým, ksakru, myslíte, že mluvíte?“ Zvedl převislé stříbrné obočí. „Á, konečně temperament odpovídající barvě vašich vlasů. Avšak vaše otázka je na místě, a tak na ni odpovím přímo. Myslím si, že mluvím s
Thelmou Smithovou. To jméno je uvedeno ve vašem rodném listě, nemám pravdu? Otec neznámý. Moje informace hovoří, že matka zemřela v roce 1975 na předávkování. Heroin, domnívám se.
Stalo se to v době, kdy podobné zboží mělo volnou cestu do
City.“ Bonny na něho tupě zírala. Udělalo se jí nevolno a studený potjí vyrazil na čele.
„Podobně jako životní dráha vaší matky byla vaše vlastní kariéra, řekněme, pestrá. Ve čtrnácti nápravné zařízení pro mladistvé za krádež v obchodě a za držení marihuany. Pak v osmnácti devítiměsíční trest na svobodě za loupež a prostituci. Zdá se, že jste okradla jednoho ze svých klientů.
Ve vězení pro ženy jste v sobě objevila zájem o fotografii.
Odseděla jste si jen část trestu, za dobré chování vás po třech měsících pustili na svobodu.“ Usmál se na ni.
„Prosím opravte mě, jestli jsem něco neuvedl správně.“
Bonny cítila, jak se v křesle zmenšuje. Bylo jí špatně a zima. Mlčela.
„Opatřila jste si jiné jméno, poněkud křiklavější, a nastoupila do svého prvního zaměstnání u Petersonovy televize v Kanadě. Propustili vás v květnu 1981 kvůli krádeži a následnému prodeji videozařízení, které patřilo společnosti. Žalobu ale nepodali. Od té doby máte rejstřík čistý.
Napravená, nebo snad chytřejší“? V každém případě vás příliš netíží morální zábrany a pro peníze jste ochotná udělat téměř všechno.“
„Vy parchante,“ zasyčela. „Sváděl jste mě. Myslela jsem…“
„Ano, myslela jste, že toužím po vašem bezesporu svůdném těle.“ Zavrtěl lítostivě hlavou. „Jsem už stařec. Jak plameny dohořívají, zjistil jsem, že mé chutě zjemněly. Se vším respektem k vašemu nepopiratelnému šarmu bych vás mohl klasifikovat jako
Beaujolais nouveau - zdravé mladé víno, chutné, ale postrádající zralost a výraz. Víno pro mladší patro, jako je třeba Dannyho Armstronga. V mém věku dávám přednost něčemu jako Latour nebo Margaux staršímu, jemnějšímu a vyšší třídy.“
„Vy starý bastarde! Ted mě urážíte.“
„To nebyl můj záměr. Chtěl jsem jen, aby bylo mezi námi jasno. Chci po vás něco jiného než tělo a vy chcete peníze. Můžeme se dohodnout. Je to čistě komerční záležitost. A ted se vrátíme k původní otázce. Spíte s Danielem Armstrongem?“
„Ano,“ zavrčela. „Chystám se ho umrdat k smrti.“
„Jaký výrazný posuv v termínech. Chápu-li dobře, váš vztah nekomplikuje žádný sentimentální cit, alespoň ne z vaší strany.“
„Je jen jedna osoba, kterou skutečně miluji. A ta sedí před vámi.“
„Totální upřímnost,“ usmál se. „Čím dál lépe. Zvláště když
Armstrong není zrovna ten typ, který by bral věci tak lehce.
Máte na něho jistý vliv a dokážete s ním pohnout. Můžeme spolu uzavřít obchod. Co byste řekla dvaceti pěti tisícům liber?“ Ta suma Bonny vylekala, ale potlačila radost a dala na svou intuici. Odmítla ho výsměšně. „Řekla bych, výš, kamaráde!
Někde jsem četla, že jste zaplatil desetkrát víc za koně.“
„Á. To byla přece plnokrevná klisna s neposkvrněným rodokmenem. Sama byste se zajisté nechtěla řadit do stejné kategorie?“ Zvedl ruce, aby předešel její bouřlivé reakci. „To stačí, má drahá. Byl to pouze malý žert. A ubohý, připouštím.
Prosím odpustte mi, hledám ve vás obchodního spojence, ne milenku ani přítelkyni.“
„Pak bude lépe vysvětlit mi nejdřív, co mám udělat, než začneme mluvit o ceně,“ prohlásila živě s vychytralým pohledem. Vysloužila si první náznak uznání v mysli Tuga Harrisona.
„Je to vskutku velice jednoduché…“ A řekl, co od ní očekává. Příští týden trávil Daniel den co den v čítárně Britského muzea. Stalo se to už neměnnou součástí jeho příprav na další úkol. Ke knihám o Ubomu si ještě u knihovníka vyprosil všechny tituly pojednávající o Kongu, Rift Valley a jezerech v něm a o afrických rovníkových pralesích. Začal s knihami Spekeho a Burtonové a přešel na Mungo Parky a Alana
Mooreheada. Četl je už kdysi před Lety a nyní je jen prolistoval. Potřeboval si oživit v paměti popisy těchto oblastí, a proto se zaměřil na nejnovější publikace průzkumů prováděných ve dvacátém století. V seznamu literatury našel také knihu Kelty Kinnearové „The people of the Tall Trees „.
Vyžádal si ten titul a na záložce uprášeného obalu studoval autorčinu fotografii. Byla docela pohledná, měla zajímavou tvář a pevný pohled. Reklamní popis neuváděl datum jejího narození, ale pouze její tituly a vědecké hodnosti. Původně vystudovala medicínu, ale měla také doktorát antropologie z univerzity v Bristolu.
„Pokud doktorka Kinnearová neprovádí výzkumy v terénu, žije se svými dvěma dogami a kočkou na chalupě v Cornwallu.“ To bylo vše. Víc osobního záložka neuváděla a Daniel se vrátil k fotografii. Její pozadí tvořila stěna mohutných afrických stromů. Stála zřejmě na mýtině v lese a byla prostovlasá a oblečená v pánské košili. Tmavé vlasy měla sčesané dozadu a spletené do mohutného čopu, který jí visel přes rameno na prsa. Ze snímku se nedalo dost dobře usoudit, jakou má postavu, ale vypadala spíše štíhlá, s nevýraznými prsy. Z

hnízda překrásně tvarovaných klíčních kostí vyrůstal dlouhý krk čistých půvabných linií. Nad obeliskem jejího krku se skvěla pevná hranatá čelist doplněná výraznými lícními kostmi
- rysy typické pro tváře severoamerických Indiánů. Tenký, spíše kostnatý nos dokresloval rozhodnost naznačenou křivkou jejích úst. Rozhodnost, která by se dala nazvat umíněností.
Ale dominantní na celé tváři byly široko posazené oči mandlovitého tvaru. Hleděly chladně do kamery. Odhadl, že při fotografování jí mohlo být něco málo přes třicet, ale neměl z čeho usoudit, kolik jí může být nyní.
„O něco víc," uzavřel dohady. „Žádný div, že mého přítele
Tuga vylekala. Tahle dáma si zřejmě vybírá vlastní cesty."
Přeběhl několik prvních stránek knihy a přečetl úvod, ve kterém se Kelly Kinnearová zmiňovala o prvních psaných zprávách v antické literatuře, které pojednávaly o Pygmejích.
Začínaly raportem egyptského vojevůdce Harkhufa jeho mladičkému faraonovi Neferkarovi. Dva a půl tisíce let před Kristem vedl Harkhuf výpravu na jih s cílem najít prameny
Nilu. V depeši z terénu, která byla objevena ve faraonově hrobce o čtyři a půl tisíce let později, Harkhuf popisuje, jak přišli k ohromným lesům na západ od Měsíčních hor a jak se v těch tmavých a tajemných místech setkal s malými lidmi, kteří zpěvem a tancem uctívali svého boha. Tím bohem byl samotný prales a popis jejich tanců a obřadů byl tak evokující, že faraon vyslal za Harhufem posla s příkazem, aby zajal několik malých božských tanečníků a přivedl je do Memfisu. Tak se
Pygmejové stali ve starém Egyptě známými postavami. Od těch dob se objevily spousty podivných legend o zakrslých lesních lidech, většinou fantastických až děsivých. Dokonce název těch lidiček vznikl z nedorozumění. „Pugme" byla řecká jednotka délky definovaná jako vzdálenost od lokte ke kotníkům prstů.
Takovou představu měli o jejich velikostí lidé, kteří je nikdy v životě nespatřili. Tohle všechno už Daniel někde četl, a tak rychle přešel k zajímavějším částem knihy, k popisu autorčina tříletého pobytu mezi Pygmeji uprostřed hlubokých rovníkových pralesů Uboma. Kinnearová byla zkušená profesionální antropoložka s pronikavým pozorovacím talentem pro detaily a schopností utřídit svá pečlivě shromážděná fakta. Dokázala z nich pak vyvodit rozumné závěry a přitom neztratila vypravěčskou živost. Pro ni Pygmejové nebyli jen objektem vědeckého bádání, ale živé lidské bytosti se svými individuálními charaktery a zvláštnostmi. Představila je v knize jako laskavé a milujfeí osobnosti zobrazené na pozadí nádhery Vysokého lesa budícího zbožnou hrůzu. V jejím podání to byli veselí lidé žijící v úžasné shodě s přírodou.
Lidé vyjadřující svou duši zpěvem, tancem a skřítkovským humorem. Lidé, kteří jsou hodni lásky jiných. Na konci knihy čtenář musel neodolatelně sdílet s autorkou její porozumění a zjevnou náklonnost k Pygmejům a její hluboký zájem o lesy, ve kterých žili. Daniel zavřel publikaci a chvíli seděl, vychutnávaje dobrý pocit, který v něm navodila. Nebylo to poprvé, co zatoužil setkat se s touto ženou, schopnou vyvolat tak kouzelné pocity. Dnes ale konečně věděl, jak a kdy to udělá. Výroční valná hromada akcionářů společnosti BOSS se měla konat týden před Danielovým odjezdem do Uboma a Pickering z oddělení pro styk s veřejností poslal Danielovi pozvánku.
Zvána byla i Bonny. Výroční schůze probíhala jako vždy v sále gene e , rálního ředitelství BOSS v Blackfriars a jako vždy začínala v poslední červencový pátek v půl jj osmé večer. Měla trvat hodinu a dvacet pět minut. Úvodních deset minut se četl zápis z minulé schůze, hodinu zabrala zvučná próza předsednické zprávy sira Petera a konečně následovalo patnáct minut chvalozpěvu členů jeho správní rady, završeného hlasy díků a uznání od jednotlivců nasazených do řad vlastníků akcií. Závěrem les zdvižených rukou jednomyslně schválil usnesení. Tak tomu bylo pokaždé, patřilo to už k tradici společnosti. Vstup do sálu pečlivě hlídali uniformovaní členové bezpečnostní služby, kteří pečlivě kontrolovali jméno každé osoby podle aktuálního seznamu akcionářů a soupisu zvlášf pozvaných hostí.
Sir Peter si zřejmě nepřál, aby mu divocí Irové nebo fundamentalisté za odstranění Rushdiho hodili uprostřed jeho projevu do sálu bombu. Stejně tak by mu nebylo milé, kdyby se nezávislí novináři, odboráři či jiní pobudové nacpávali jako prasata u stolu plného delikates nebo napájeli u bohatě vybaveného baru vedle. Danielovi nevyšlo načasování odjezdu z Chelsea. Měli odjet do Blackfrairs o půl hodiny dříve, ale Bonny se na poslední chvíli začala cítit nadmíru zdravá a Daniel jako správný džentlmen nemohl jejímu přání nevyhovět. Potom byli nuceni sprchovat se spolu a Bonny vyprovokovala vodní válku, která změnila koupelnu v promáčený kamrlík. Voda dokonce přetekla přes práh do chodby. Likvidace pohromy si vyžádala čas, a aby schválností nebylo málo, museli ještě bojovat o taxík. Když se jim konečně podařilo na Kings
Road jeden zastavit, dostali se na nábřeží do dopravní zácpy.
V době, kdy už sir Peter plným tempem omračoval své posluchače výčtem aktivit společnosti za uplynulých dvanáct měsíců, vystupovali teprve z taxíku před budovou BOSS. Všechna sedadla v sále byla obsazená a vzadu se tlačil celý dav návštěvníků, na které nezbyla místa k sezení. Daniel protlačil Bonny do rohu blízko baru a vrazil jí do ruky velkou whisky se sodou.
„To by tě mohlo na půl hodinky udržet," šeptal jí. „Jen se, prosím tě, nezačni zase cítit zdravá, dokud nebudeme zpátky doma." Usmála se na něho. „Už na to nemáš, zbabělče?"
Akcionáři kolem nich se začali mračit a šeptem je napomínali.
S předstíraným klidem se kajícně připojili k všeobecnému oceňování vtipu a erudice sira Petera „Tuga" Harrisona. Stál u mikrofonu na pódiu uprostřed dlouhých stolů s členy správní rady po křídlech. Našli byste mezi nimi indického maháródžu, hraběte, nějakého podvodníka z východní Evropy a celé hejno řadových baronetů. Všechna ta jména a tituly se dobře vyjímaly na hlavičkách dopisů společnosti, ale nikdo z přítomných v sále neměl nejmenší pochyby, kdo ve společnosti BOSS drží skutečné otěže síly a moci. Sir Peter mluvil s levou rukou ležérně zastrčenou v kapse a ukazováčkem pravé ruky občas zamířil do řad posluchačů. Když k tomu došlo, jeho prst vystřelil jako hlaveň namířené pistole, a dokonce i Daniel sebou vždy trhl a zamrkal, jako by střela mířila na jeho hlavu. Všechno, co sir Peter

potřeboval říct, byly jen dobré zprávy. Začal výsledky těžby nafty pod hladinou vod kanálu Pemba, pokračoval sklizní bavlny a burských oříšků v
Zambii, atakdál, až skončil ohlášením zvýšeného hrubého zisku a vypsaných dividend. Při každém novém sdělení proběhl shromážděním radostný šum. Sir Peter pohlédl na hodinky. Z
plánovaných padesáti minut zbývalo už jen deset, nastal čas přejít k plánům a projektům budoucnosti. Usrkl ze sklenice vody, a když znova spustil, jeho hlas zněl sametově a svůdně.
„Vaše Lordstva, dámy a pánové, slyšeli jste všechny špatné zprávy a…," udělal pauzu na smích a salvu potlesku, „a nyní mi dovolte uvést zprávy dobré. Takovou dobrou novinou je
Ubomo, Lidově demokratická republika Ubomo, a účast vás, členů společnosti, na budování nové éry v této malé krásné zemi.
Máme příležitost zajistit nejen zaměstnanost, ale také prosperitu pro smutně zanedbané společenství čtyř miliónů duší." Dalších devět minut akcionáře hypnotizoval sliby nových zisků a nebetyčného růstu dividend a pak proslov uzavřel slovy: „A tak, dámy a pánové, to, co vidíme před sebou, je
Ubomo - dálnice k budoucnosti afrického kontinentu."
„Zatraceně!" zasykl Daniel, ale jeho hlas pohltila bouře potlesku. „Tohle je bezostyšný plagiát. Ten starý lump mi to řslo prostě sebral." Když se sir Peter posadil, dal tajemník společnosti fóru účastníků dvě minuty na plné vyjádření souhlasu. Pak se nahnul nad svůj mikrofon.
„Vaše Lordstva, dámy a pánové, nyní otvírám diskusi z pléna. Mají prosím akcionáři nějaké dotazy? Předseda a celá správní rada se vynasnaží je zodpovědět co nejlépe." Jeho zesílený hlas ještě doznívál v sále, když se ozval první příspěvek.
„Mám otázku na předsedu rady." Hlas patřil ženě a byl čistý, sebevědomý a nečekaně hlasitý - tak hlasitý, až to sirem Peterem cuklo. Daniel se celou dobu snažil v přeplněné hale najít doktorku Kinnegrovou, ale bez úspěchu.
Bud se nedostavila, nebo se ztratila v davu ostatních akcionářů, pomyslel si a další pátrání vzdal. Nyní nebylo pochyb, komu ten hlas patří. Kelly Kinnearová stála na svém křesle ve třetí iadě vysoko nad hlavami ostatních. Daniel se spokojeně zazubil. Síla jejího hlasu se vysvětlila, mluvilapřes megafon. Bylo záhadou, jak se jí podařilo propašovat ten přístroj pod jestřábími zraky ochranky, ale používala ho s výrazným efektem. Na mnoha jiných schůzích, kterých se kdy Daniel zúčastnil, ztratily otázky z pléna svou sílu prostě proto, že je většina přítomných neslyšela, a vůbec nezáleželo na tom, jak byly či nebyly podvětné. Následné výkřiky typu:
„Co říká?" a „Nahlas!" odsoudily hru k neúspěchu už od prvního podání. To ale nebyl případ Kelly Kinnearové. Vysoko nad křeslem, dobře viditelná všem přítomným, bušila ze vzdálenosti třiceti kroků do sira Petera Harrisona jasným mladým hlasem.
Byia menšího vzrůstu, než si Daniel představoval, ale její drobnější postava jemných tvarů měla švih a eleganci ptačího těla a síla osobnosti, která z ní vyzařovala, mnohonásobně převyšovala její fyzickou velikost.
„Pane předsedo, společnost BOSS nedávno doplnila do svého znaku symbol zeleného stromu. A já bych chtěla vědět, jestli vás to opravňuje skácet ho?" Sál opanovalo zaražené ticho.
Její nečekaný zjev vykouzlil na tvářích většiny účastníků obdivné až pobavené úsměvy. Ale tuto typicky mužskou reakci na hezkou dívku vystřídaly po úvodních slovech výrazy nejistoty.
„Po třicet let, sire Petere," pokračovala Kelly Kinnearová,
„od okamžiku, kdy jste se stal předsedou správní rady, znělo heslo společnosti: Vykopat, vykácet a zastřelit, co se dá!"
Zmatek v tvářích přešel v mračení. Akcionáři si vyměňovali ustrašené pohledy.
„BOSS už spoustu let zaměstnává profesionální lovce, kteří masakrují divokou zvěř. Její maso slouží jako levná potrava pro tisíce firemních zaměstnanců.
Tato politika levné stravy skončila teprve nedávno. Tak vypadala filozofie zastřelit, co se dá." Štíhlý, sluncem opálený krk Kelly Kinnearové potemněl narůstajícím hněvem a silný cop tmavých vlasů jí kmital mezi lopatkami na zádech jako ocas podrážděné lvice.
„Celých třicet let BOSS drancuje nerostné bohatství zemí
Afriky a zůstaly za ním v krajině jen zející krátery devastace ovoce mentality vykopej, co se dá. Po třicet let společnost kácí panenské lesy a půdu osazuje bavlníkem, podzemnicí olejnou a jinými výnosnými plodinami, které vysávají půdu. Poté ji otráví dusíkatými hnojivy, a ty zamoří potoky a řeky.
Tak vypadá v praxi filozofie skácej, co se dá." Daniel si s překvapením všiml, že se třese po celém těle.
„Ty výnosné plodiny neposkytují žádnou potravu pro lidi, kteří dříve z této půdy žili a po čase jsou donuceni odejít ze svého zničeného prostředí a odsouzeni k životu ve smradlavých předměstských brlozích nových měst. Chamtivost společnosti
BOOS jim přisoudila roli vyvrženců." Sir Peter otočil hlavu k tajemníkovi společnosti a zvedl obočí. Tajemník poslušně vyskočil z křesla.
„Uvedte laskavě své jméno a předneste svůj dotaz stručně a jas" ně.
„Jmenuji se Kelly Kinnearová a právě předkládám svou otázku. Dáte mi možnost?"
„To není otázka. Vy jen napadáte…"
„Vyslechněte mě," přerušila ho a rozhlédla se po tvářích akcionářů v sále. „Většina z nás staví svůj vlastní blahobyt vysoko nad potřeby tropických lesů a jezer ve vzdálené Africe.
Královské dividendy, které BOSS vyplácí, jsou pro nás mnohem cennější než exotičtí ptáci, vzácná zvířata a domorodé kmeny.
Je velmi snadné omílat slova o ochraně životního prostředí, dokud se nedotknou našich kapes."
„K věci! K věci prosím!" Tajemník už křičel. „Nedržíte se jednacího pořádku. Vy nekladete otázky." PÍSEM

„V pořádku," obořila se na něho Kelly. „Zde máte otázku.
Uvědomuje si pan předseda, že zatímco my sedíme tady, jeho lidé ničí tropické pralesy v Ubomu?" Hleděla na něho pronikavě. „Uvědomuje si pan předseda, že v přímém důsledku operací BOSS již vyhynulo v divočině LJboma na padesát botanických druhů?"
„To je ostuda! Sedněte si!"
„Vymizení těchto druhů se nás přímo dotýká. Povede nakonec ke zničení naší vlastní existence, k vyhynutí člověka na planetě Zemi." Mezi akcionáři narůstaly projevy nesouhlasu.
Sir Peter Harrison se jen usmíval a lítostivě kroutil hlavou, ale nepokusil se čelitjejímu útoku. Věděl dobře, na kterou stranu se přikloní vlastníci akcií.
„Porad se!" vykřikl někdo znovu."Ty hloupá děvko!"
„Doktorko Kinnearová," hulákal tajemník, „musím vás vyzvat, abyste se ihned posadila. Toto je záměrný pokus rozbít náš program."
„Obviňuji vás, pane předsedo," Kelly namířila chvějící se ukazováček na sira Petera, „obviňuji vás z násilí." Zazněly protestní výkřiky a někteří z akcionářů vyskočili ze sedadel.
„Hanba!"
„Ta žena je blázen!" Jeden muž se pokusil dostat se k ní blíž, ale zdálo se, že má kolem sebe malou skupinkou svých zastánců, půl tuctu mužů a žen v běžném oděvu, ale s rozhodnými výrazy ve tvářích. Shlukli se kolem ní a jeden mladík usměrnil útočníka.
„Nechte ji mluvit!"
„Obviňuji vás se znásilňování Uboma. Vaše buldozery už rvou jeho lesy."
„Pošlete ji ven!"
„Doktorko Kinnearová, jestli se neuklidníte a nesednete si, donutíte mě, abych vás nechal vyvést násilím."
„Jsem vlastníkem akcií. Márn právo …"
„Vyholte ji!" V předních řadách zavládl chaos a křik. Sir Peter Harrison se tvářil znuděně a nezúčastněně.
„Odpovězte mi!" ječela na něho Kelly z klubka své zápasící ochranky. „Padesát druhů muselo zmizet z povrchu zemského, abyste mohl jezdit ve svém rollsu."
„Služba! Služba!" křičel tajemník. Z rohů sálu se odlepili muži v uniformách a hnali se na místo šarvátky. Jeden z nich loktem odstrčil Daniela a dral se dopředu. Daniel si nemohl pomoci. Mírným pootočením chodidla v kotníku zajistil, že špička lesklé polobotky strážce pořádku narazila na patu své družky. Muž zakopl a setrvačností padal. Uprostřed vřavy a protestů vletěl po hlavě do řady křesel před sebou a strhl na zem sedící poslúchače. Do praskotu lámaných sedadel zazněl ženský výkřik. Nastala pravá žeň pro fotografy z novin, jejich blesky osvětlovaly sál jako při letní bouřce.
„Zatímco vaše ústa jsou plná licoměrných plytkostí a dáváte si do znaku zelené stromy, vaše stroje rvou útroby jednoho z nejcennějších a nejzranitelnějších lesů na této planetě."
Zesílený hlas Kelly Kinnearové přehlušoval vřavu. Stála pořád na křesle - drobná heroická postava kymácející se pod náporem dotírajících útočníků.
„Tý lesy vám nepatří. Ty lesy nepatří ani krutému tyranu, který se chopil moci v Ubomu a ktery je vaším spolupachatelem v násilí. Ty lesy patří bambutijským Pygmejum, kmenu mírumilovných lidí, kteří v nich žijí od nepaměti. My, přátelé země, spolu se všemi čestnými lidmi na celém světě voláme:
Dejte pryč své chamtivé ruce od …" Tři členové bezpečnostní služby vytvořili bojovou formaci. Muži, kteří v černých uniformách připomínali novozélandské vojáky z přední linie, prorazili kruh obránců kolem Kelly Kinnearové a pokoušeli se ji stáhnout z její improvizované tribuny.
„Nechte mě!" ječela a megafonem rozdávala rány kolem sebe, dokud se nerozpadl na kusy. Pak zůstala bezbranná. Když ji táhli mezi sebou k východu, kopala, škrábala a kousala s vehemencí rozlícené šelmy. V sále se rozhostilo napjaté ticho.
Akcionáři se váhavě vraceli na místa, urovnávali si šaty a kontrolovali svá zranění. Vypadali jako lidé, kteří právě přežili výbuch bomby. Sir Peter na pódiu beze spěchu vstal a přistoupil k mikrofonu.
„Dámy a pánové, mohu vás ujistit, že toto představení v plénu nei bylo plánované. Jménem společnosti BOSS a jménem správní rady , se vám za ten incident omlouvám. Jestli k něčemu posloužil, tak jedině k ilustraci potíží, s jakými se musíme utkávat, když se snažíme zlepšit život svých bližních."
Postupně začalo rozrušení opadat a účastníci schůze se zaposlouchali do sytých svůdných tónů jeho hlasu. Po všech těch obviněních a veřejném odsouzení působila jeho slova jako balzám.
„Doktorka Kinnearová je notoricky známá svými přehnanými postoji. Vyhlásila válku jedné ženy vládě prezidenta Taffariho a udělala ze sebe v jeho zemi stejnou výtržnici, jakou předvedla dnes večer zde. Dámy a pánové, sami jste ji viděli v akci, a tak vás asi nepřekvapí, že byla vyhoštěna z Uboma a oficiálně prohlášena v zemi za osobu nežádoucí. Její zlobná odveta vychází z čistě osobních důvodů. Pokládá se za ukřivděnou a hojí se způsobem, kterého jste právě byli svědky." Odmlčet se a zakroutil hlavou.
„My se však nesmíme dopustit té. bláhové chyby, abychom uvěřili, že její dnešní vystoupení byl ojedinělý akt ubohé zbloudilé duše. Bohužel, dámy a pánové, v tomto zblázněném světě dneška jsme obklopeni celou armádou levicových šílenců.
Ta dáma, která nás právě opustila…" Z publika zazněl nejistý smích, ještě se úplně nezotavili z účinku přesvědčovacích snah
Kelly Kinnearové. „Ta dáma je jednou z těch, kteří upřednostňují bídu a živoření desítek tisíc našich bližních před poražením stromu, před pluhem v brázdě a před zabitím třeba i jediného zvířete." Znovu udělal pauzu a stroze se usmál, nechávaje na posluchače působit celou váhu své osobnosti. Upevňoval nad nimi svou nadvládu, kterou na minutku

otřásla drobná odhodlaná žena s megafonem. „Je to nesmysl.
Člověk má stejné právo na život, jako všechny ostatní druhy žijící na této planetě. BOSS se nezříká své odpovědnosti za slav životního prostředí. Jsme zelená společnost odhodlaná postarat se o dobré podmínky pro všechno živé na zemi. Pro lidi, zvířata i rostliny. Minulý rok, v předstihu realizace některých našich projektů, jsme vynaložili více než sto tisíc liber na ekologické studie. Dámy a pánové, sto tisíc liber jsou velké peníze," počkal si na potlesk sálu. Daniel si všiml, jak pečlivě se vyhnul srovnání s celkovým zdanitelným ziskem společnosti BOSS za stejnou dobu. Cifra se blížila hodnotě miliardy liber. Jakmile vlna potlesku opadla, pokračoval: „Ty peníze jsme utratili ne proto, abychom udělali na někoho dojem, ne jako nějaké velkolepé gesto pro veřejnost, ale jako nefalšovaný a upřímný pokus udělat dobrou věc pro celý svět. V
hloubi svých srdcí jsme presvědčeni, že naše počínání je správné. Stejně tak tomu je i u vás, akcionářů, nejdůležitějších členů naší společnosti. Naše svědomí je čisté, dámy a pánové! Můžeme jít směle kupředu s důvěrou a nadšením. Musíme zachovat společnost BOSS takovou, jaká vždy byla. Jako jednu z velkých sil dobra v jinak smutném a nemravném světě." Schůze trvala o dvacet minut déle, než bylo zvykem. Z velké většiny to prodloužení padlo na oltář ovací, kterými stojící shromáždění odměnilo improvizovaný projev svého předsedy. Poprvé nebylo tradiční hlasování vyjádřeno zvednutými pažemi, ale spontánním bouřlivým potleskem.
„Tug rozbil bláznivé vyslance zelených," zněly titulky v ranních vydáních bulvárního tisku. Všeobecné mínění médií se shodlo na tom, že víc než o konfrontaci šlo o vraždění neviňátek. Z Heathrow do Kakali v Ubomu neexistovalo přímé letecké spojení. Letiště Ephrema Taffariho, jak zněl jeho nový název, nebylo schopno přijímat velká dopravní letadla mezinárodních leteckých společností. Přestože Světová banka půjčila dvacet pět miliónů dolarů na úpravu hlavní ranveje a přestavbu letištních budov, stavební práce se zastavily z prostého důvodu: půjčený kapitál se z velké části vypařil. Z
řečí na ulicích Kahali se dalo usoudit, že zmizelé fondy našly šťastný domov na účtu jisté švýcarské banky. Na dokončení projektu bylo zapotřebí dalších dvaceti pěti miliónů a Světová banka vyžadovala před uvolněním nové půjčky podstatně přísnější záruky. Cestující museli prozatím létat do Uboma přes Nairobi. Daniel letěl do Nairobi letadlem Britských aerolinií a zaplatil téměř pět set liber za nadměrnou váhu zavazadel, kterou představovalo Bonnyino videozařízení. V
Nairobi museli přenocovat, letadlo Air Ubomo odlétalo do
Kakali až druhý den. Ubytovali se v hotelu Norfolk a Daniel využil volný den k tomu, aby přiměl Bonny natočit pár záběrů na doplnění hlavního tématu. Hlavně však chtěl ověřit Bonny v akci a zvyknout si na společnou práci v terénu. Bylo to něco jako generálka kostýmů. Najal kombi s odříznutou střechou a kikuyujským řidičem a vyjeli do národního parku Nairobi. Park, ktery začínal na okraji města, představoval jedno z mnoha afrických překvapení. Několik mil od baru lorda Delamare v hotelu Norfolk jste se mohli stát svědky, jak divocí lvi zabíjejí svou kost. Hranice parku sahaly až k blízkostí letiště Joma Kenyatty a pasoucí se antilopy ani nezvedly hlavy, když nízko nad nimi přelétala s řevem obrovská trysková letadla. Daniel už zde natáčel mnohokrát a strážce parku byl jeho dobry přítel. Pozdravili se svahilsky a podali si ruce nadvakrát stylem dlaň - palec. Strážce s nimi poslal jednoho ze svých starších pomocníků a Danielovi půjčil carte blanché, umožňovala mu jet, kamkoliv si zamane, a dokonce dovolovala porušit i striktní pravidlo parku a vystoupit při filmování z vozu. Pomocník je zavedl na břeh řeky, kde si v lesíku akácií nosorožec těžkopádně namlouval svou říjnou družku. Ta aluviální monstra byla tak zaujata sama sebou, že Daniel s
Bonny mohli opustit automobil a přiblížit se k ním. Aniž by to dal najevo, sledoval Daniel pečlivě Bonnyino počínání. Videokamera Sony byl špičkový model, a třebaže vypadala štíhle a lehce, byla dost těžká na nošení i pro muže. Daniel, zvědavý, jak to Bonny zvládne, se neměl k tomu, aby jí pomohl, a když se o to pokusil černý průvodce, zastavil ho strohým příkazem ve svahilštině. Za posledních pár týdnů se důvěrně seznámil s jejím tělem a věděl dobře, že neoplývá žádným přebytečným tukem a že její končetiny disponují štíhlými pevnými svaly. Byla ve výborné kondici jako trénovaný atlet.
Při hravých zápasech musel vynaložit veškerou svoji sílu, aby ji dokázal přemoct a dostat do postele, když ho k tomu často až urážlivě vyzývala. Netěšilo ji milování bez jisté hrubosti a únosné míry brutality. Přesto ho i tak překvapila lehkost, s jakou zvedla kameru a šla s ní v horku přes nerovný rozbitý terén akáciového hájku. Za období deštů se do rozmočeného jílu otiskla nesčetná kopyta buvolů a tlapy nosorožců. Hluboké stopy, které nyní slunce vysušilo do tvrdostí kameniny, číhaly na neopatrný kotník jako pasti. Situaci ztěžovaly všudypřítomné trny. Bonny se všem nástrahám vyhýbala s udivující lehkostí. Nosorožec předváděl agresivitu družce zatoulané do jeho výsostného teritoria. Držel ji v zajetí své touhy, a pokaždé když se přiblížila k hranici hájeného území, odehnal ji zpět. Odfukoval při tom hlučně jako parní stroj a mohutnýma nohama vířil oblaka prachu. Kdykoliv se přiblížil, samice koketně kroutila šedým zadkem ze strany na stranu v předstíraném odmítání jeho pozornosti, ale pachové poselství její říje ho hnalo do stále větší extáze. Vždy po několika minutách odbíhal obnovit značení hranic svého území a varovat případné soky, kteří by zatoužili rušit jeho plamenné námluvy.
Jakmile se ocitl na pomyslné hranici, otočil zadek ke stromu nebo keři sloužícímu za hraniční kámen, stočil ocas nahoru na záda a z pochvy vráscité kůže vysunul mohutný růžový penis.
Nasměroval ho dozadu mezi zadní nohy a proud moče, ktery vyrazil jako z požární hadice, málem povalil cíl. Jakmile obhájil svou čest, běžel zpátky k upejpavé samici, která bez meškání vyběhla k opačnému konci teritoria s roztouženým chrochtajícím nápadníkem v patách. Za ideálních podmínek by se dal označit zrak nosorožců za slabý. Primitivní vášeň z nich však udělala téměř slepé tvory. Ale i tak museli být Bonny a
Daniel připraveni každým okamžikem utéct nebo se ukrýt, protože divoký a nevyzpytatelný útok rozohněných zvířat nešlo nikdy vyloučit. Kdyby se jim pak nepodařilo zmizet dostatečně rychle, mohli skončit pod rohovitou kůží těžkých tlap nebo s vyleštěným rohem v břiše. Natáčení nosorožců představovalo těžkou, nebezpečnou práci se smrtí stále na

dohled. Bonny se však nejen nezalekla, ale zdálo se dokonce, že ji nebezpečí vzrušuje a provokuje. Oči jí hořely a pot jí smáčel ohnivé vlasy. Na košili se jí objevily velké tmavé skvrny. Běželi akáciovým lesíkem od jednoho kmene ke druhému, připravení couvnout před nenadálým útokem. Kromě odvahy předváděla Bonny i úžasnou fyzickou odolnost. Daniel ji obdivoval. Sám bez zátěže cítil, jak mu ubývá v horku sil, ale na ni, jak se zdálo, těžké podmínky neplatily. Nosorožec se znenadání otočil. Asi v záplavě dráždivého parfému, kterým družka plnila jeho rozšířené nozdry, zachytil cizí pach. Vyrazil přímo k ním a Daniel chytil Bonny za rameno.
„Nehýbej se!“ zašeptal naléhavě. Klekli na kolena a strnuli v absolutní nehybnosti. Ze vzdálenosti dvaceti stop si je mohutná supící hora svalů měřila prasečíma očkama, krvavýma vášní a zlobou. Zvíře čekalo na sebemenší pohyb, který by mu naznačil, že to, co vidí, není kámen ani keř, a tudíž si zaslouží pocítit plnou váhu jeho žárlivého hněvu. Daniel se snažil zadržet dech, ale jeho plíce rozcvičené předcházející námahou se vehementně dožadovaly kyslíku. Blízko u levého ucha zaslechl znenadání tiché předení. Aniž by pohnul hlavou, zašilhal stranou a oci mu málem vypadly z důlků. Ke své hrůze zjistil, že Bonny nepřestala natáčet. Nechtěl uvěřit, objektiv kamery byl jen několik stop od nosorožcovy tlamy. Zřetelně bylo vidět jeho široké chřípí a lesklou růžovou nosní tkáň, a ona to natáčela. Daniel byl ohromen víc než kdykoliv předtím.
Za tou kamerou je snad sám dábel, pomyslel si. Jock by už dávno seděl v letadle na cestě domů. Zvíře se zprudka obrátilo pohybem tak rychlým a svižným, že se zdál až nemožný u tak obrovského tvora. Láska přemohla agresivitu a nosorožec s dychtivým funěním a chrochtáním odklusal zpátky za svou partnerkou. Bonny se smála a Daniel nevěřil tomu, co slyší.
„Jdeme za ním!“ Svižně vyskočila na nohy. Když se dostali blíž k zamilovanému páru uprostřed loučky bledé trávy na břehu vyschlé říčky, samice konečně podlehla neodbytnému dvoření partnera. Dovolila mu položit bradu na svůj zadek a v tiché pokoře vychutnávala jeho laskání.
„Připrav se,“ upozornil Daniel šeptem Bonny. „Dojde k tomu každým okamžikem.“ Jen to dořekl, býk vyskočil na samici. Bonny zachytila celou titánskou křeč, napětí a zmítímí obrovských těl. Ve chvilce však bylo po všem. Nosorožec slezl ze své družky, stál, těžce oddychoval a funěl.
„Máš, cos chtěla, už jsme riskovali víc než dost,“ šeptal Daniel.
„Zmizme odtud.“ Chytil ji za paži a táhl zpátky. Pomalu couvali krok za krokem a pozorně sledovali nosorožce. Ve vzdálenosti sto yardů od zvířat Daniel usoudil, že už nebezpečí pominulo. Otočili se proto a šli směrem k automobilu ještě rozechvěni rizikem nedávného zážitku. Smáli se a bezstarostně žertovali a ani je nenapadlo ohlédnout se. Náhle Daniel vykřikl:
„Podívej! Vrací se k nám.“ Nosorožec se valil těžkopádným tryskem přímo k nim. Bez zaváhání či odchýlení od směru se na ně řítil, zlostné oči upřené na hrozivě zahnuté rohy.
„Myslím, že nás zvětřil.“ Rychle se rozhlédl kolem.
Nejbližší úkryt nabízel keř dvacet kroků před nimi. „Poběž!“
chytil Bonny za ruku. Rozběhli se k němu společně a zalezli pod jeho převislé větve. Zahnuté rudé špičky trnů jim trhaly šaty a drásaly nekrytou kůži.
„Běží dál.“ Prach a námaha změnila Bonnyin hlas v drsné krákání.
„K zemi a nehýbej se!“ Přitisknutí na kamenitou půdu s hrůzou sledovali, jak se rozzuřený samec blíží k jejich úkrytu.
„Tentokrát se nemíní zastavit.“ Zdálo se, že se Bonny poprvé bojí. Čtyřtunové prehistorické monstrum s hrůznými rohy jim vyrostlo před očima. Býk očichal trnité větve jejich chatrného útulku, přes chvějící se listy jim do tváří vpadl jeho dech. Pak se náhle a naprosto neočekávaně otočil jako na obrtlíku a ze vzdálenosti několika stop na ně vystrčil tlustý kulatý zadek. S děsem v očích zahlédli mezi jeho zadníma nohama obnažený penis.
„Jsme na jeho hranici,“ vydechl Daniel.
„Chystá se poznačit ten keř! Nás!“ Růžová hasičská proudnice mířila přímo na ně.
„Jsme v pasti,“ vyjekla Bonny, trny jim nedovolovaly zalézt dál.
„Co budeme dělat?“
„Zavřeme oči a budeme myslet na Anglii.“ Rychlostí tropického orkánu je obalil kouřící mrak. Nebyl to žádný formální střik. Hotová příbojová vlna palčivé tekutiny strhla
Danielovi klobouk z hlavy a oba je kompletně promočila.
Nosorožec spokojeně zavrtěl ocasem, zadupal zadníma nohama a těžkopádným poklusem vystartoval zpátky. Daniel s Bonny se posadili a zděšeně na sebe zírali. Hlavy měli mokré, jako by stáli v monzunovém lijáku, a z listí je skrápěly čůrky neuvěřitelně páchnoucí tekutiny. První se vzpamatoval Daniel.
Pomalým teatrálním gestem si dlaní setřel obličej od čela až po bradu. Pak pohlédl zkoumavě na ruku. „Tak ted…,“ řekl zasmušile, , jsem opravdicky pochcaný.“ Bonny na něj ještě chvíli hleděla a pak vykřikla divoce a vesele. Chytila ho kolem krku a začala se smát. Objímali se mokří a páchnoucí a řičeli, až už nemohli. Po kratičkém přerušení začali znovu.
Nosorožčí moč jim slepila vlasy do smrdutých lepkavých pramenů a na jejich oblečení vykouzlila abstraktní vzory.
Do areálu hotelu Norfolk se protáhli zadním vchodem vedle kuchyně a přeběhli trávník ke svému bungalovu.
Následujících dvacet minut strávili pod sprchou. S neutuchajícím řehotem se navzájem mydlili a šamponovali, dokud svá těla nezbavili posledního zbytku nevábného parfému. Později se posadili ve froté koupacích pláštích k televizoru a Bonny připojila přehrávač. Hned první záběry na obrazovce Daniela utvrdily v přesvědčení, že udělal dobře, když si najal Bonny Mahonovou.
Její technika nesla jasné znaky profesionality. Měla jemné oko a cit pro přesné časování. Věděla bezchybně, kdy vzít záběr zblízka a kdy je vhodnější odstup, ale daleko nejdůležitější byla jiná vlastnost: měla výrazný styl, styl, který ho upoutal už při zhlédnutí jejího filmu o Arktidě.
„Jsi dobrá,“ řekl jí, když stínítko obrazovky potemnělo.

„Jsi zatraceně dobrá.“
„Ještě ani nevíš jak,“ zubila se na něho. „Teprve se začínám strefovat do světla tady. Je úplně jiné. Víš, každé místo je jiné. Dej mi ještě týden a pak teprve doopravdy poznáš, jak jsem dobrá.“ O hodinu později, když převlečeni v čistých šatech procházeli chladným šerem keňského večera, zůstali na minutku stát u ptačí voliéry umístěné na trávníku mezi chatkami a obdivovali zářivé barvy turaků a zlaté náprsenky špačků. K hotelové jídelně se trousili i další hosté. Daniel si vůbec nevšiml drobné postavy, která postávala nedaleko. Žena se znenadání otočila a pozdravila ho. „Prosím omluvte mě, že ruším. Nejste vy Daniel Armstrong?“ Jakmile ji
Daniel poznal, okamžitě vystartoval. „Doktorka Kinnearová!
Nedávno jsem vás viděl na valné hromadě společnosti BOSS.“
„Ach, vy jste tam byl také?“ zeptala se s úsměvem.
„Neviděla jsem vás.“
„Ne. Zdálo se, že jste měla zrovna jiné starosti.“ Daniel jí vrátil úsměv. „Jak dopadl váš megafon? Spravili vám ho?“
„Japonský zmetek,“ odpověděla Kelly Kinnearová. „Párkrát s ním praštíte někoho přes hlavu a rozpadne se vám na kusy.“
Měla smysl pro humor - to už poznal z jejího psaní -, ale její oči byly mnohem hezčí, než dokázala zprostředkovat zaprášená fotografie na záložce knihy. Líbila se mu na první pohled.
Musel to dát zřejmě dostatečně najevo, protože Bonny mu vytrhla ruku z dlaně. Daniel se zatvářil provinile.
„Rád bych vám představil svou asistentku Bonny Mahonovou.“
„Jsem lovec světla, žádná asistentka,“ opravila ho trpce.
„Ano,“ souhlasila Kelly. „Znám vaši práci. Natočila jste
Arkticky sen. Je výborný.“ Podívala se na Bonny přímým odzbrojujícím pohledem a Bonny se trochu začervenala při té chvále. Alespoň Danielovi to tak připadalo.
„Děkuji vám. Ale měla bych vás varovat, doktorko
Kinnearová. Já nečetla vaši knihu.“
„To vás řadí k většině sedmi set miliónů lidí, slečno
Mahonová.“ Kelly vycítila náznak antagonismu v hlase druhé ženy, ale nedala najevo, že by se jí to v nejmenším dotklo.
Obrátila se zpátky k Danielovi. „Myslím, že jsem viděla všechno, co jste za ta léta vytvořil. Po pravdě máte na svědomí, že jsem se ocitla v Africe. Když jsem dokončila studia, odešla jsem pracovat na Borneo, studovat kmen Penan.
Pak jsem ale uviděla jeden z vašich dřívějších seriálů o jezerech v Rift Valley. Ten úplně změnil můj názor a já už se na Borneo nevrátila a zamířila do Afriky.“ Kelly se odmlčela a rozpačitě usmála. „Vím, že to bude znít strašně pubertálně, ale já jsem vaše nadšená fanynka. Abych řekla pravdu, potloukám se tady od chvíle, kdy jsem se doslechla, že jste odletěl do Nairobi. Doufala jsem, že tu na vás narazím. Musím s vámi mluvit.“
„Vy nejste ubytována v hotelu Norfolk?“ Danielovy sympatie k ní stoupaly od minuty k minutě. Konečně je těžké nemít rád někoho, kdo se prohlásí za vašeho obdivovatele.
„Dobrý bože, ne.“ Kelly se znovu zasmála. Překvapivě veselý úsměv odhalil dokonalé zuby bez jediného kazu, ani stoličky neměla plombované. „Já nejsem úspěšný televizní producent.
Jsemjen ubohá zavrhnutá výzkumnice bez sponzora. Smith and
Westonové stáhli svou dotaci, když mě Taffari vyhodil z Uboma.“
„Pak mi dovolte, abych vás pozval na steak,“ nabídl jí Daniel.
Steak! Už při té myšlence se mi sbíhají sliny. Od chvíle, co jsem zpátky v Africe, živím sejen burskými oříšky a sušenými rybami.“
„Ano, proč byste se k nám nepřipojila, doktorko Kinnearová,“
řekla sladce jedovatým hlasem Bonny s důrazem na zájmeně v množném čísle.
Kelly na ni chladně pohlédla. „Je to od vás velice milé, slečno Mahonová.“ Jiskra nepřátelství mezi nimi přeskočila jako výboj statické elektřiny. Způsobjejich komunikace byl pro
Daniela těžko srozumitelný na to, aby ho mohl docenit. Přátelsky se usmál.
„Pojdme najít nějakéjídlo,“ řekl a vedl je ke dveřím grilu Ibis.
„Co děláte tad v Nairobi doktore Armstron u otázala se
Kelly. „Chystáte se točit v Keni?“
„Danny, prosím,“ vyzvalji k odložení formalit. „Po pravdějsme na cestě do Uboma.“
Uboma!“ Kelly ztuhla a pohlédla na něho. „To je úžasné. Je to přesně látka pro vás, mikrokosmos rodící se nové Afriky. Jstejeden z mála lidí, kteří to mohou udělat dobře.“
Vaše důvěra je lichotivá, ale také zavazující.“ Daniel se na ni usmál a na okamžik zapomněl na Bonny. Stiskla mu ruku, aby ho upamatovala na svou přítomnost.
„Zaplatím vám za večeři tím, že vám řeknu všechno, co vím o
Ubomu,“ navrhla Kelly.
Ujednáno,“ souhlasil Daniel. Vešli do měkkého, tlumeného světla grilu, do vůně květin a tichých akordů piana.
Když ty dvě ženy prohlížely menu, Daniel je nenápadně srovnával.
Rozdíl jejich velikostí bil do očí. Bonny měřila téměř šest stop a Kelly byla nejméně o půl stopy menší. Lišily se ovšem i v mnoha dalších detailech, od barvy vlasů a očí až po odstín pleti. Ale Daniel tušil, že rozdíly sahají daleko za viditelné spektrum fyzických znaků.
Bonny byla smělá, přímá a téměř chlapské nátury v postoji k ži votu. Už od prvních dnů jejich známosti u ní Daniel objevil hlubi ny, které by raději nechal neprozkoumané. Na druhé straně byly způsoby Kelly Kinnearové totálně

ženské, třebaže zjejí knihy po znal, že dokáže být rozhodná a nebojácná. Žít ve velkém lese s Bambutü jako jedinými společníky, to vyžadovalo zvláštní druh , odvahy. Její kniha mu rovněž napověděla, žeje to žena inteligentní a jemná, s těžištěm zájmů posunutým víc do oblasti duchovních hodnot života. Její vystoupení v sále BOSS však svědčilo jasně i o protikladech její povahy - agresivitě a bojovném duchu.
Každá z obou žen byla přitažlivá naprosto něčím jiným. Bonny byla křiklavá valkýra s měděnými vlasy, nemohti jste ji přehléd nout už na vzdálenost padesáti kroků. Kelly se naproti tomu halila dojemných pastelových odstínů. Byla tišší a mnohem diskrétnější a měla rysy, které se měnily s úhlem pohledu. V klidu její tvář s přísnými ústy a nosem vypadala téměř tuctově, ale sotva se usmá la, její obličej jako by roztál. Jak už si na fotografü v knize všiml, nejvýraznějším prvkem jejího zjevu byly oči, velké, tmavé a su gestivní. Zářily v nich bud veselé skřítkovskéjiskřičky, nebo hoře ly ohněm vášnivé upřímnosti a pronikavé inteligence. A ještě měla něco, co fotografie neukázala. Daniel se potutelně usmál.
Její prsa byla miniaturními uměleckými díly.
Kelly vzhlédla od menu a zachytila směr jeho pohledu. S výra zem zklamání, jako by od něho čekala něco lepšího, posunula jí delníček tak, aby zakryia hrud předjeho zpytavým zrakem.
Kdy pokračujete v cestě do Uboma?“
„Odlétáme zítra,“ odpověděla za Daniela Bonny, ale Kelly si ne všímalajejího vstupu a adresovala příští otázku výlučně Danielovi.
Byl jste už v Ubomu po převratu?“
Ne. Naposledjsem ho navštívil před čtyřmi lety.“
„To byloještě za časů prezidenta Omeru,“ poznamenala Kelly.
„Ano, setkal jsem se s ním. Líbil se mi. Co se s ním stalo?
Slyšel jsem, že zemřel na infarkt.“
Kelty neurčitě pokrčila rameny, a protože k nim přišel vrchní pro objednávku, změnila předmět hovoru. „Můžu si skutečně objednat steak, nebo to byl od vás jen krutý žert?“
„Dejte si ten největší,“ vybídl ji velkomyslně Daniel. Když jim jídlo donesli, Daniel se vrátil k původnímu tématu.
„Slyšel jsem, že jste s prezidentem Omeru vycházela nezvykle dobře.“
„Kdo vám to řekl?“ Kelty zvážněla a Daniel se na poslední chvíli zarazil. Jméno Tuga Harrisona nebylo zrovna vhodné před touto ženou připomínat.
„Myslím, že jsem to vyčetl někde v časopisu. Ale už je to dávno,“ vycouval opatrně.
„Ach, ano.“ Kelty mu usnadnila ústup. „Zřejmě v Sunday
Telegraph. Otiskli kdysi Victorův medailon a o mně tam byla čestná zmínka.“
„Asi tomu tak bylo. Co se děje v Ubomu? Slíbila jste mi o něm vyprávět. Nazvala jste Ubomo mikrokosmem rodící se Afriky. Vysvětlete mi to.“
„Ubomo má všechny velké potíže, kterými trpí kterýkoliv jiný stát v Africe: kmenovou různost, populační explozi, bídu a negramotnost. A nyní, když je prezident Omeru pryč a vládu převzala ta svině Taffari, čeká zemi další řada problémů: tyranie jedné strany, doživotní prezident, zahraniční vykořisťování, korupce a nevyhnutelná občanská válka.“
„To zní jako charakteristika perfektní společnosti. Začněme s kmenovým dělením. Povězte mi nejdříve o něm.“
„Kmenová roztříštěnost je největší kletbou Afriky.“ Kelty se zakousla do krvavého bifteku a na chvíli zavřela oči blahem. „Nebesa,“ zašeptala. „Dobrá tedy, kmenová skladba v
Ubomu. Celkem tam žije šest kmenů, ale z toho jen dva jsou významnější. Nejpočetnější, Uhali, čítá tři milióny duší z celkového počtu čtyř miliónů obyvatel. Tradičně je živí zemědělství a jezera. Jsou to mírní, pracovití lidé, převážně rolníci a rybáři. A přece je po staletí zotročoval mnohem menši kmen Hita. Hitové jsou aristokratičtí lidé blízce příbuzní s kmeny Massajů a Samburů v Tanzanii a Keni. Bohužel, jsou také mnohem divočejší. Odpradávna pastevci a válečníci, žijí pro svůj dobytek a pohrdají zbytkem lidského společenství včetně Evropanů jako - a to není přehnané přirovnání - prašivými psy. Jinak jsou to nádherní lidé, vysocí, štíhlí. Kterýkoliv hitský morani nižší šesti stop je považován za trpaslíka. Jejich ženy s tvářemi královen Nilu jsou úžasné a staly by se ozdobou pódia na kterékoliv módní přehlídce v Paříži. Přes svůj velkolepý vzhled však zůstali krutými arogantními lidmi.“
„Vy nejste objektivní, Kelty. Uvažujete jako oni, jako kterýkoliv jiný příslušník určitého kmene.“ Kelty zavrtěla smutně hlavou.
„V tomto případě je můj postoj oprávněný. Před rokem 1969, než se Britové stáhli z Uboma, probíhaly volby podle westminsterského vzoru a moc samozřejmě získal pouhou převahou počtu kmen Uhali. Viktor Omeru se stal prezidentem a byl to dohry prezident. Tím nechci říct, že byl svatý, ale byl přinejmenším stejně dobrý jako kterýkoliv jiný vládce v
Africe. Podle mého názoru dokonce zatraceně lepší než většina z nich. Pokusil se docílit mírového spolužití všech kmenů, ale
Hitové byli příliš pyšní, příliš hrdí na svou krev. Jako rození válečníci a zabijáci postupně ovládli armádu a výsledek na sebe pochopitelně nedal dlouho čekat. Despota Ephrem
Taffari se stal doživotním prezidentem. Necelý milión Hitů nyní vládne většině tří miliónů příslušníků jiných kmenů včetně Uhalijců a mých milovaných malých Bambutiů.
„Povězte mi něco o Bambutiech, o lidech z Vysokého le.sa,“
vybídl ji Daniel a Kelty se radostně usmála.
„Ach, Danny, vy znáte titul mé knihy?“
„Nejen to. Já ji skutečně četl, a ne jednou. Po pravdě třikrát - naposled před týdnem,“ zazubil se na ni. „S rizikem, že budu vypadat jako puberfák,“ vracel jí její vlastní frázi,

„vám musím říct, že jsem váš fanda."
„Jejda!" Bonny promluvila poprvé za patnáct minut.
„Promiňte, že se ozývám." Daniel na ni úplně zapomněl a nyní se natáhl, aby pohladil její pihovatou ruku vedle na ubrusu.
Ale Bonny ji stáhla a položila do klína, dřív než se jí stačil dotknout.
„Ráda bych ještě nějaké víno, pokud to vůbec někoho zajímá," řekla s ohrnutým nosem. Daniel jí poslušně naplnil sklenku a Kelly se taktně soustředila na poslední sousto na svém talířku. Daniel konečně přerušil trapné ticho. „Mluvili jsme o Bambutiech. Pokračujte prosím." Kelly se na něho podívala, ale neodpověděla hned. Zdálo se, že zápasí s těžkým rozhodnutím. Daniel čekal.
„Podívejte," promluvila konečně. „Chcete je poznat? Dobrá.
Ale co kdybych vás místo vyprávění vzala do pralesa a ukázala vám je? Jak by se vám líbilo natočit je v jejich přirozeném prostředí? Můžu vám ukázat věci, které ještě nikdo nikdy nenafilmoval. Scény, které málokterý člověk ze Západu vůbec kdy spatřil."
„To je ohromná příležitost, Kelly. Zatraceně, nenapadá mě zrovna nic jiného, co bych točil raději. Ale je tu jeden problém. Prezident Taffari vás nemá zrovna v lásce a pověsí se vám na paty. Nechá vás sledovat, jen co položíte nohu na půdu
Uboma." Kelly se zasmála. Zvuk jejího smíchu si opravdu zamiloval, zurčel tak mile, že v něm vyvolával příjemný pocit a touhu smát se s ní. „Ten milý hoch Ephrem není moc na sledování, dává přednost jiným trikům."
„Ale jak se vám podaří dělat mi průvodce po Ubomu bez
Taffariho požehnání?" Nepřestala se usmívat. „Žila jsem v pralese déle než pět let. Taffariho moc končí tam, kde začíná Velký les. Já tam mám spoustu přátel a Taffari spoustu nepřátel."
„Jak se k vám dostanu?"
„To nebude třeba. Najdu si vás." „Povězte, Kelly, proč riskujete život a chcete se vrátit? Jaká práce je tak důležitá, že ji musíte dělat bez sponzora, bez jakékoliv finanční podpory a ještě pod hrozbou vězení a možná i smrti?"
Upřeně na něho hleděla. „Tohle je nečekaně hloupá otázka. V
pralese je dost práce, aby mi vystačila na celý život. A kromě toho mám rozdělanou práci o fyziologii Bambutiů. Studovala jsem příčiny zakrslosti Pygmejů. Pochopitelně že nejsem jediná, kdo se o tento problém zajímá, ale já mám poněkud jiný úhel pohledu. Až doposud se všichni zaměřili na růstové hormony…" Odmlčela se a pokračovala s úsměvem. „Nebudu vás nudit podrobnostmi, ale věřím, že jim nechybějí hormony samy, ale receptory hormonů."
„Ale my se vůbec nenudíme." Bonny se ani nesnažila zastřít ironii v hlase. „Jsme fascinováni. Chystáte se dát Pygmejům nějakou injekci a proměnit je všechny v obry, jako jsou
Hitové?" Kelly se nenechala vyvést z míry. „Malé postavy
Bambutiů jsou užitečnou mutací. Jsou ideálně přizpůsobeni pro život v deštných pralesích."
„Tomu nerozumím," ozval se Daniel. „Vysvětlete, jak může být malý vzrůst výhodou."
„Dobrá, když se na to ptáte. Za prvé je to vyzařování tepla. Pro takové drobné bytosti je mnohem snadnější zbavit se nadbytečného tepla vznikajícího v organismu ve vlhkém nehybném ovzduší pod klenbou stromů. Pak jim jejich velikost umožňuje pohybovat se rychle a obratně v hustém tropickém porostu.
Egypťané a první novodobější objevitelé skutečně věřili, že ovládají schopnost stát se neviditelnými. Dokážou vám jednoduše zmizet před očima." Její nádherné oči hořely nadšením a láskou, když vyprávěla o lidech, které přijala za vlastní. Daniel objednal dezert a kávu, ale Kelly ještě zdaleka nevyčerpala téma.
„Další oblast mých výzkumů je dokonce důležitější než hormony a jejich receptory. Bambutiové mají úžasné znalosti o rostlinách a jejich vlastnostech, zejména léčivých účincích.
Počet různých botanických druhů rostoucích v deštných pralesích se odhaduje na víc než půl miliónu a u stovek z nich už je užitečnost pro člověka prokázána. Věřím, že klíč k léčbě většiny našich neduhů a chorob třeba rakoviny nebo AIDS - je ukryt v těchto rostlinách. Mám už v tomto směru slibné indicie."
„Vědecká fantazie," výsměšně poznamenala Bonny s pusou plnou čokoládové zmrzliny.
„Sklapni, Bonny," utrhl se na ni Daniel. „To je přece fantastické. Jak jste daleko se svým výzkumem?"
Kelly protáhla obličej. „Ne tak daleko, jak bych si přála.
Staré bambutijské ženy mi pomáhaly sbírat listy, kůru a kořeny. Popsaly mi jejich vlastnosti a já se pokusila je katalogizovat a izolovat jejich aktivní látky. Ale mou laboratoří je chatrč krytá doškem a ted jsem i bez peněz a přátel…"
„Přesto bych to rád viděl."
„Uvidíte to," slibovala a byla natolik dojatá jeho zájmem, že ho chytila za paži.
„Žiju v Gondale. Přijedete tam?" Bonny sledovala dívčinu ruku na opáleném svalnatém Danielově předloktí. Byla to drobná ruka, čistá a elegantní, jako ostatně vše na jejím těle.
„Sir Peter bude mít určitě velký zájem o složení léku proti
AIDS," řekla Bonny, stále hledíc na její ruku. „BOSS ho může prodávat přes své farmaceutické společnosti. Přinese miliardy
„BOSS? Sir Peter?" Kelly prudce stáhla ruku z Danielovy paže a zírala na Bonny. „Jaký sir Peter? Kdo je sir Peter?"
„Tug Harrison, drahoušku," odpověděla Bonny s potěšením.
„Tug financuje produkci, kterou se chystá Daniel natočit v
Ubomu. Záměr je takový, že Danny a já ukážeme světu, jak proklatě záslužnou činnost tam BOSS vyvíjí. Má se to nazývat
Uboma, dálnice k budoucnosti Afriky. Není to ohromný titul?
Bude to Danielovo mistrovské dílo…" Kelty nečekala, až Bonny skončí, vyskočila z křesílka a převrhla šálek s kávou,

která se rozlila po ubruse a šplíchla Danielovi do klína.
„Vy!“ Kelty na něho hleděla spatra. „Vy a to monstrum
Harrison? Jak jste mohl?“ Otočila se a vyběhla z restaurace, razíc si cestu hloučkem amerických turistů, kteří jí stáli v cestě. Daniel už také stál a utíral si kalhoty polité kávou.
„Proč jsi to, ksakru, udělala?“ zavrčel na Bonny.
„Ty a ta doktorka z lesa jste se na můj vkus skamarádili trochu moc.“
„Čert tě vem,“ utrhl se na ni Daniel. „Zkazila jsi možnost natočit něco unikátního. Promluvíme si o tom později.“
Nazlobeně vyšel za Kelly Kinnearovou, ale v hotelové hale ji nenašel, a tak zamířil ke vstupu a zavolal vrátného.
„Neviděl jste ženu …,“ nedořekl, když zahlédl Kelly dál na ulici. Seděla obkročmo na motorce a právě nakopávala startér.
Když stroj naskočil, prudce stočila řídítka a naklonila ho do ostré otáčky. Motor, vyjící ve vysokých obrátkách, vystřeloval modré prskavky nedokonale spáleného oleje.
„Kelly!“ křičel na ni. „Počkejte! Dejte mi možnost vysvětlit. Vytočila naplno rukojei plynu a motocykl se při rozjezdu zvedl na zadní kolo. Když ho míjela, otočila k němu rozhořčený obličej. Daniel by mohl přísahat, že jí po tvářích tekly slzy.
„Najatý střelec! Jidáš!“ vykřikla a byla pryč. Zahlédl ještě, jak od stupačky silně nahnutého stroje vylétl z asfaltového povrchu cesty roj jisker, a žena zmizela v dopravním ruchu na Kimathi Avenue. Daniel doběhl na roh ulice.
Ještě ji na okamžik zahlédl dvě stě yardů dál. Skláněla se nad řídítky jako žokej v cíli dostihu a cop za ní vlál ve větru bláznivé jízdy. Rozhlížel se po taxíku, kterým by se za ní vydal, ale hned mu došla marnost takového počínání. S náskokem, který už měla, a při hbitosti hondy neměl automobil šanci ji v hustém provozu dohonit. Otočil se a rázoval zpátky k hotelu s rozhodnutím, že si podá Bonny Mahonovou. Ještě než došel k hotelovému vchodu, uvědomil sí nebezpečí konfrontace v současné náladě. Mohlo to skončit jedině zuřivou hádkou a rozbitím jejich vztahu. To by ho zase tak moc nemrzelo, ale nemohl si dovolit ztratit kameramana. Hledání rovnocenné náhrady může trvat týdny a skončit zrušením kontraktu se společností BOSS. To by znamenalo i konec nadějí dostat se v
Ubomu k firmě Lucky Dragon a Ning Cheng Gongovi. Zmírnil krok a uvažoval. Potěšení srazit Bonny hřebínek by ho přišlo příliš draho. Bude lepší nejdřív někam zapadnout a uklidnit se.
Vybral si bar Jumbo, jeden z vykřičených podniků poblíž nádraží. Byl plný turistů, černých vojáků v maskáčích a barových holek. Některá děvčata byla docela hezká. Korálky ozdobené Samburky, Kikuyujky a Massajky v pestrých sukních a s barevnými stuhami zapletenými ve vlasech vypadaly velice přitažlivě. Daniel si našel stůl v rohu a sledoval, jak evropští turisté středního věku vyvádějí na tanečním parketu.
Pomáhalo mu to zlepšit mizernou náladu. Nedávná zpráva uváděla, že devadesát osm procent barových dívek v Nairobi je
HIV pozitivních. Přijmout naplno všechno, co tyto dámy nabízely, bylo totéž jako si koledovat o smrt. Po hodině a po opakované dvojité whisky Danielova zlost opadla dostatečně, aby mohl zamířit zpátky k hotelu Norfolk. Vešel do bungalovu a uprostřed obývacího pokoje našel na podlaze odhozené Bonnyiny khaki kahoty i s kalhotkami. Ten večer ho její nepořádnost vyvedla z míry ještě víc než obvykle. V ložnici byla téměř tma. Rozptýlené světlo ze dvora tlumené záclonami umožňovalo
Danielovi rozeznat pod přikryvkou obrysy Bonnyina těla. Tušil, že spánek jen předstírá. Svlékl se potmě, vklouzl nahý do svého kouta postele a ležel bez hnutí. Celých pět minut se nikdo z nich nepohnul ani nepromluvil. Teprve pak Bonny zašeptala: „Nerozdá si to tatínek se svou malou holčičkou?“
Šišlala ve snaze napodobit dětský hlas. „Jeho malá holčička dnes strašně zlobila…“ Dotkla se ho. Její hedvábná, teplá dlaň mu sjížděla po boku. „Chtěla by mu ted ukázat, jak toho litu“ je. Chytil ji za zápěstí, ale bylo už pozdě. Její šikovnost a rychlost zvítězila a za chviličku už ji ani nechtěl zastavovat.
„Sakra, Bonny,“ protestoval. „Zkazila jsi příležitost…“
„Pšš! Nemluv,“ zašeptala. „Holčička to tatínkovi nahradí.“
„Bonny…“ Hlas se mu kamsi propadl. Pustil jí ruku. Ráno, když před zaplacením kontroloval hotelový účet, všiml si sto dvaceti keňských šilinků u položky „Mezinárodní telefonní hovory“. Obrátil se k Bonny.
„Tys měla včera večer nějaký dálkový hovor?“
„Volala jsem matce, že jsem v pořádku. Vím, jsi skrblík, ale doufám, že se kvůli tomu na mě nebudeš zlobit.“ Danielovi na její podrážděné odpovědi cosi nesedělo. Když vyšla ven, aby dohlédla na uložení svého nádobíčka do taxíku, Daniel zvedl sluchátko, zavolal ústřednu a zeptal se operátora na číslo hovoru, který mu naúčtovali.
„Londýn 727 6464, pane.“
„Můžete mi zavolat to číslo znovu?“
„Už vyzvání, pane.“ Po třetím zazvonění se ozval hlas.
„Dobré ráno. Čím mohu sloužit?“
„Kam jsem se dovolal?“ zeptal se Daniel, ale protějšek byl ve střehu.
„Koho si přejete, prosím?“ Danielovi připadal hlas známý.
Ten silný africký přízvuk? Zariskoval.
„Jste to vy, Selibi?“ zeptal se svahilsky.
„Ano, zde je Selibi. Chcete mluvit s Bwana Mkubwa? Koho mám ohlásit?“ Daniel odložil sluchátko a chvíli na něj hleděl.
Selibi byl sluha Tuga Harrisona. Takže včera večer, když seděl v baru Jumbo, Bonny volala Harrísonovi do domu.
„Čím dál podivnější,“ bručel si pro sebe. „Slečna Bonny není jen to, za co se vydává - ledaže by její matka žila v Holland Parku.“ Letadlo Air Ubomo do Kahali bylo zaplněno do v, posledního místečka. Směs cestujících, většinou

podnikatelů, politiků nebo nižších státních úředníků, doplňovalo několik černých vojáků v maskovacích uniformách s ozdobnými stužkami v baretech s neodmyslitelnými černými brylemi. Turistu byste mezi nimi asi hledali marně - nedalo se ani čekat, že by se nějaký objevil, dřív než BOSS otevře první hotel a kasino na břehu jezera. Letuška, vysoká dívka z kmene Hitů v barevném národním šatě, roznášela balíčky sušenek a plastikové kelímky s vlažným čajem. Ve tváři měla povýšený výraz královny rozdávající almužnu svým chudým poddaným. V polovině čtyřhodinového letu zmizela na toaletě s černým vojákem a palubní služba přestala fungovat. Nad východním okrajem Rift
Valley se dostali do silné vzdušné turbulence a korpulentní černy obchodník na jednom z předních sedadel bavil všechny okolo hlasitým zvracením snídaně. Letuška ani nevyhlédla z toalety. Konečně se dostali nad jezero. Jako mnoho jiných názvů s koloniální příchutí byl změněn i název tohoto jezera, ale Daniel dával přednost starému označení Albertovo před novým názvem Mobutu. Azurově modrá hladina posetá bílými vločkami plachet rybářských člunů připomínala rozlohou moře, v jistý moment nebyl v dohledu žádný břeh. Teprve po chvíli se z oparu začalo nořit východní pobřeží země.
„Ubomo," zašeptal Daniel víc pro sebe než k Bonny.
Romantika a tajemství toho názvu stačily, aby ho začala pálit kůže na předloktí. Půjde po stopách velkých afrických cestovatelů a objevitelů. Stejnou cestou prošel kdysi Speke a
Stanley a za ním desetitisíce bezejmenných lovců, otrokářů, vojáků i dobrodruhů. Něco z těch romantických pocitů a z historie musí zachytit ve své práci. Po těchto vodách se plavily starověké arabské lodice naložené slonovinou a otroky, bílým a černým zlatem, zbožím, které představovalo ve své době největší exportní artikl kontinentu. Některé prameny uvádějí, že ve vnitrozemí bylo pochytáno jako zvěř a shromážděno na břehu celkem pět miliónů duší. Při transportu přes jezero je nacpali do lodí jako sardinky do konzervy. První vrstva otroků musela lehnout na dno. Poskládali je jako lžičky do šuplíku, jednoho ke druhému stylem záda - břicho. Pak přes ně položili desky odnímatelné paluby tak, že ode dna zůstala nezera vysoká osmnáct palců. Na ně naložili druhou vrstvu lidských bytostí a přikryli je další palubou. A tak to šlo dál, dokud nebyla lod naložena čtyřmi patry sténajících otroků. Za příznivého větru trvala plavba přes jezero dva dny a tři noci. Arabským otrokářům stačila ke spokojenosti poloviční výtěžnost. Ke slovu přišel proces přirozeného výběru, jen silní vydrželi. Na druhém břehu vytáhli ven živá individua pokrytá zvratky a výkaly a nechali je odpočívat, otroci potřebovali nabrat sílu pro závěrečnou fázi transportu. Mrtvé naházeli do vody čekajícím krokodýlům. Když otrokář usoudil, že jsou zbylí otroci zase v pořádku, přikovali je do pout na dlouhé řetězy, každému naložili jeden sloní kel a hnali je k pobřeží. Daniel uvažoval, jestli by nemohl nasimulovat hrůzy obchodu s otroky pomocí herců a najaté lodice. Hned si také puedstavil povyk kritiků a recenzentů, kteří mu často vytýkali přehnané násilí a divokostí popisované v jeho dílech. Na to měl jen jednu odpovědi
„Afrika je divoký kontinent plný násilí. Každý, kdo se to snaží před vámi skrýt, je špatný vypravěč." Pro africké květy byla a je nejlepším hnojivem krev. Pohlédl přes lesklé plochy vod k severu. Tam někde nahoře, kde vytéká z jezera Nil, ležel klín země zvaný enkláva Lado. Kdysi oblast patřila belgickému králi - byla jeho osobním majetkem -, ale po jeho smrti připadla Súdánu. Když se tak stalo, belgické koloniální síly narychlo opustily Lado a zanechaly tam mocenské vakuum.
Evropští pašeráci slonoviny využili příležitosti a rychle se tam nahrnuli. Bez váhání se vrhli na stáda slonů a vybili je. Karamojo Bell popisuje ve svém životopise, jak v Ladu sledoval jedno sloní stádo od úsvitu až do západu slunce. Musel běžet, aby jim stačil. Zastavoval jen proto, aby mohl střílet, a hned zas běžel dál. V jediném takovém krvavém dni zabil třiadvacet slonů. Jak málo se změnilo od těch časů, pomyslel si Daniel smutně. Zabíjení a rabování pokračuje. Afrika krvácí a volá civilizovaný svět na pomoc, ale co se tu dá dělat? Padesát členských států Organizace africké jednoty je schopno dohromady vyrobit stejný hrubý domácí produkt jako malá Belgie.
Mohou.vůbec země vyspělého světa Africe pomoct? uvažoval dál.
Pomoc, která doposud na tento ohromný kontinent přišla, zmizela jako kapka deště v písku Sahary. Cynici definují pomoc rozvojovým zemím jako systém, který umožňuje, aby chudí v bohatých zemích dávali peníze bohatým v zemích chudých. Ti si je následně uloží do švýcarských bank. Smutnou pravdou se stalo, že Afrika přestala hrát první housle. Jakmile padla
Berlínská zed a východní Evropa se začala vynořovat z temna komunismu, stala se Afrika jaksi nadbytečnou. Zbytek světa jí sice nepřestal vyjadřovat sympatie, ale s pomocí nespěchá. A
Evropa sama obrátila svůj zájem ke slibnějším objektům kousek za humny. Daniel vzdychl a pohlédl na Bonny, pohodlně usazenou na vedlejším sedadle. Rád by se s ní o své myšlenky podělil, ale ta jen odkopla sandály, holými koleny podepřela opěradlo sedadla před sebou a četla jakýsi brakový románek v sešitkovém vydání. V ústech ledabyle převalovala žvýkačku. Tak se raději dál díval z okna. Pilot začal klesat a pobřeží Uboma jim běželo v ústrety. Savanu červenohnědé barvy, jakou má kožešina antilopy impala, oživovaly stromy akácií. Rybářské vesnice na břehu jezera se jako korálky navlečené na šňůrce tiskly k úzkému pruhu zelených zahrad a polí živených vodou z jezera.
Vesnické děti zamávaly na letadlo nad hlavami, a když pilot naklonil stroj v poslední zatáčce před přistáním, Danielovi se na chvíli otevřel výhled do dálky na modré hory lemované tmavými plochami lesů. Letuška, která se konečně vynořila z toalety, si v poklidu urovnala sukni a vyzvala cestující, aby se připoutali. Nenatřené pozinkované střechy města proletěly pod křídly a stroj tvrdě dosedl na prašnou přistávací dráhu.
Pojížděli kolem konstrukce z betonových sloupů a ocelových nosníků, která se jednou, až zase budou peníze, stane velkou příletovou halou nového letiště Ephrema Taffariho. Letoun zastavil před omšelým stavením z nepálených cihel, reliktem vlády prezidenta Omeru. Jakmile se otevřely dveře letadla, přepadlo je úmorné vedro, a než se dostali k letištní budově, byli úplně zpoceni. ,F ,f ž
Vysoký důstojník v maskovací uniformě a hnědočerveném baretu zahlédl Daniela v houfu tlačících se pasažérů a vyšel mu naproti.

„Doktor Armstrong? Poznal jsem vás podle fotografie na záložce vaší knihy.“ Podal mu ruku. „Jsem kapitán Kajo a budu vám dělat průvodce po dobu vašeho pobytu v zemi. Prezident
Taffari mě osobně žádal, abych vás přivítal a ujistil o jeho plné spolupráci. Sir Peter Harrison je jeho dobrý přítel. Prezident vyslovil přání setkat se s vámi ihned, jakmile si odpočinete po namáhavé cestě. Na počest vašeho příjezdu do Uboma dokonce chystá koktejlový večírek.“ Kapitán Kajo ovládal angličtinu výborně. Byl to vzhledný mladý muž s typickou postavou příslušníka kmene Hitů, štíhlá a vysoká postava převyšovala Daniela o několik palců. Když pohlédl na Bonny
Mahonovou, v očích mu zajiskřilo.
„To je moje kameramanka, slečna Mahonová,“ představil ji
Daniel a Bonny s nemenším zájmem kapitánovi pohled oplatila. V
armádním landroveru, naloženém zavazadly a videozařízením, se
Bonny nahnula k Danielovi a zeptala se: „Je pravda, co se říká o Afričanech, že mají…,“ hledala vhodný výraz, „že jsou velcí?“
„Nikdy jsem se o to nezajímal,“ zasmál se jíz,ivě. „Ale mohl bych ti to zjistit.“
„Nemusíš se obtěžovat,“ vrátila mu úsměšek. „Když bude zapotřebí, zjistím si to sama.“ Od chvíle, kdy se dověděl o jejím tajném telefomítu Tugu Harrisonovi, jeho pochyby vzrostly. Už jí nedůvěřoval vůbec, a dokonce se mu líbila čím dál míň. Bylo novoluní a odlesky čistých jasných hvězd tančily na zčeřené hladině jezera. Kelly Kinnearová seděla na přídi malé plachetnice a poslouchala tiché vrzání ráhnoví, sténajícího pod mír ným náporem noční brízy. Zvedla tvář k obloze plné hvězd a tiše odříkávala lyrická jména souhvězdí, která v té záplavě rozeznala. Hvězdy byly jednou z věcí, které bude v pralese postrádat. Hustá klenba korun stromů je beznadějně zastíní. Těšila se z té krásy do zásoby, aby jí vzpomínky vydržely po dobu, kdy se bez nich bude muset obejít. Muž u kormidla donekonečna opakoval tichý refrén písně za usmíření duchů hlubin djinni, kteří ovládali vrtošivý vítr posouvající lodici po tmavé hladině jezera.
Kellyina nálada byla stejně proměnlivá jako vítr. Upadala a hned zase rostla a měnila směr. Vyhlídka návratu do lesa ji povznášela. Těšila se na setkání se svými milovanými přáteli a na život mezi nimi, ale zároveň se bála těžkostí, které ji ještě čekaly na cestě do bezpečí Velkého lesa. Cítila úzkost při pomyšlení, co všechno způsobily politické změny po puči za dobu její nepřítomnosti. Už i tak ji dost rozteskňovaly vzpomínky na devastaci pralesa za pár krátkých let od chvíle, kdy poprvé vešla do zeleného šera jeho tichých chrámových prostor. Těšilo ji uznání i sliby podpory, kterých se jí dostalo během pobytu v Anglii a Evropě. Bohužel, většinou však zůstalo jen u podpory morální, bez financí či materiálního zabezpečení. Musela zapojit všechno své nadšení a rozhodnost, aby se dokázala dívat do budoucna s optimismem. Musíme vydržet a zvítězíme, opakovala si neustále. Znenadání a naprosto bez souvislostí ji přepadly vzpomínky na Daniela Armstronga a cítila se znovu neštastná. Dostala zlost. Na pozadí slepé víry a obdivu, který k němu cítila dřív, než ho poznala, jí jeho zrádnost připadala nějak horší a zrůdnější. Vytvořila si o něm představu z toho, co viděla na obrazovce, a z několika článků, které o něm otiskli v novinách a časopisech. Ta představa byla až přehnaně příznivá nejen proto, že byl hezký, výřečný a jeho zjev na stínítku neodolatelný, ale hlavně kvůli jeho hlubokému porozumění a vášni pro ubohý a zdevastovaný černý kontinent.
Sdílela s ním tytéž pocity. Psala mu dvakrát na adresu televizního studia, ale dopisy se k němu bud nedostaly, nebo je přehlédl v množství pošty, kterou určitě dostával. V každém případě se odpovědi na ně nedočkala. r f, Potom v Nairobi, když je nečekaná náhoda svedla dohromady, jí Daniel Armstrong náhle vzal veškeré naděje. Byl milý, soucitný a přístupný, a ona cítila, že jejich náklonnost je vzájemná. Byli lidmi stejného světa a podobných zájmů a náhlá jiskra sympatií, která mezi nimi přeskočila, nesla náboj ještě něčeho daleko silnějšího. Přitažlivost působila oboustranně a oba si jí byli vědomi. Nebyla to pouze nepopiratelná fyzická atraktivnost, došlo i k setkání a splynutí duší. Kelly se nepovažovala za osobu citově založenou. Těch pár milenců, které měla, obdivovala pro jejich intelekt. Prvním se stal profesor na medicíně, jemný muž o dvacet pět let starší než ona. Zůstali doposud přáteli. Dva další byli spoiužáci a čtvrtého si nakonec vzala. Paul dokončil medicínu ve stejném roce jako ona a odešli spolu do Afriky. Za šest měsíců zemřel na uštknutí smrtelně jedovaté lesní mamby. Nevynechala jedinou příležitost, aby nezašla na jeho hrob pod mohutným kapokovým stromem hluboko v lesích na břehu řeky Ubomo. Čtyři milenci ve dvaatřiceti letech? Ne, opravdu nebyla sexuálně založená, ale intenzívní gravitační pole Daniela Atmstronga nemohla necítit, a po pravdě nevynaložila nejmenší úsilí, aby mu vzdorovala.
Byl to bezesporu typ muže, který jí přinejmenším vyhovoval. A
pak to vše skončilo lží a zklamáním. Jednoduše se ukázal stejným jako ostatní. „Nájemný střelec,“ syčela nahněvaně. „Pracuje pro BOSS a toho netvora Harrisona.“ Pokoušela se zlostí přebít pocit ztráty, který obsadil místo po zhrouceném ideálu. Uvěřila Danielu Armstrongovi, upřela na něj svoji důvěru a on ji zradil. Vymažeš ho ze svého života, rozhodla se. Už na něj nebudeš myslet, nezaslouží si to. Byla však k sobě natolik upřímná, aby si uvědomila, jak nesnadné to bude.
Kormidelník na ni ze zádi tiše zavolal svahilsky. Vytrhla se z myšlenek a pohlédla dopředu. Půl míle před nimi se ve světle hvězd nezřetelně bělila čára drobného příboje. Ubomo. Přijíždí domů. Dobrá nálada se jí vracela. Náhle se od kormidla ozval tlumený výkřik a posádka - dva černí muži v bederních rouškách vyběhli na příd. Ve spěchu skasali hlavní plachtu a hodili ji i s ráhnem na podlahu. V několika dalších vteřinách se iod s holým stožárem tiše kolébala na temné vodě.
„Co se děje?“ volala Kelly tiše a kormidelník stejně tiše odpověděl: „Hlídkový člun.“ Vzápětí sama zaslechla ve větru tlumené vrčení motoru a strnula. Posádku člunu tvořili příslušníci kmene Uhali, věrní bývalému prezidentovi. Za nedodržení zákazu vycházení a plavbu na jezeře po setmění riskovali životy stejně jako ona. Krčili se na otevřené palubě, hleděli do tmy a poslouchali, jak se hluk motoru blíží. Dělový člun daroval novému režimu jistý arabský naftový šejk. Rychlé plavidlo o délce čtyřiceti stop bylo vyzbrojeno dvěma kanóny umístěnými v otočných pancéřovaných

věžích na přídi a zádi. Člun už přečkal třicetiletou službu v Rudém moři a v poslední době většinu času prozahálel v Kahali uvázaný u mola, čekal na náhradní díly k porouchanému motoru. Jako naschvál si však vybrali k přejezdu jezera noc, kdy byl schopen plavby. Člun připlouval od jihu a Kelly zahlédla pěnu kolem jeho přídě. Instinktivně se přikrčila a zvažovala svoji situaci. Při současném kurzu je musí z člunu uvidět, a když je chytí, zastřelí posádku bez soudu. V poslední době se veřejné popravy na pláži staly demonstrací nového styiu vlády Ephrema
Taffariho. Pochopitelně že ji zastřelí s nimi, ale to v této chvíli Kelly tolik netrápilo. Ti dobří muži riskovali životy kvůli ní, a ona ted musí udělat všechno, aby je zachránila.
Když na plachetnici nenajdou ji ani žádný kontraband, zůstane posádce šance vymluvit se z potíží. S téměř naprostou jistotou dostanou výprask a pokutu a možná jim zabaví i lod, ale popravě by mohli uniknout. Přitáhla si k sobě batoh a rychle uvolnila řemínky, které držely nafukovací matraci. Rozbalila lehátko s nylonovým potahem a zběsile ho začala nafukovat, ale oči při tom nespustila z tmavého stínu hlídkové lodi.
Roztřesenými prsty uzavřela zátku plnicího ventilku poloprázdného lehátka, nezbývalo času naplnit ho pořádně. S batohem na zádech zavolala na kormidelníka: „Díky, příteli. Mír s tebou a necht tě Alláh ochrání.“ Lidé na jezeře byli až na řídké výjimky muslimové.
„Mír s tebou,“ odpověděl kormidelník a Kelly zaslechla v jeho hlase náznak úlevy a vděčnosti. Věděl, že. to dělá pro něho a jeho posádku. Posadila se na okraj lodi a spustila nohy nad vodu. S měkkou matrací přitisklou na prsa se zhluboka nadechla. Když skočila, zavřela se jí nad hlavou překvapivě studená voda. Váha batohu ji na chvíli stáhla dolů do hlubiny, ale pak se přece jen prosadil vztlak matrace a vytáhl ji zpátky ke hladině. Vynořila se s očima plnýma vody a prudce dýchala. Pár minut zápasila s vrtkavým uhýbajícím plavidlem, než se jí podařilo dostat alespoň horní půlku těla na lehátko.
Nohy jí sice plandaly ve vodě a popruh batohu ji řezal do ramena, ale měla konečně hlavu trvale nad hladinou. Vlny, které jí co chvíli pleskaly do tváře, hrozily každým okamžikem převrhnout chatrné plavidlo. Ohlédla se po plachetnici a s překvapením zjistila, jak už je daleko. Viděla, že mezitím stihli nasadit ráhna a vztyčit plachty. Pomalá lodice se otočila a ujížděla co nejrychleji pryč od nebezpečného pobřeží a hlídkového člunu.
„Hodně štěstí.“ Příští vlna ji umlčela. Dusila se, kašlala vodu. Když se po chvíli znovu ohlédla, neviděla už ani plachetnici, ani hlídkový člun. Obě lodi někam ve tmě zmizely.
Opatrně začala kopat nohama. Dávala pozor, aby neporušila vratkou rovnováhu matrace a také šetřila síly na noc, která ji čekala. Uvědomila si, že jezero je domovem monstrózních krokodýlů, viděla kdysi snímek jednoho z těch netvorů. Od konce silného hřebenatého ocasu až po špičku ohyzdné tlamy prý měřil osmnáct stop. Vypudila ten nepříjemný obrázek z hlavy, zorientovala se podle hvězd a zamířila k souhvězdí Orionu na západním horizontu. O několik minut později zpozorovala v dálce záblesk světla. Napadlo ji, jestli to není světlomet z dělového člunu, zamířený na pr chající plachetnici. Rozhodla se ale nehledět zpátky, nechtěla vědět, co se stane s posádkou, která jí pomáhala.
Stejně pro ně už víc udělat nemohla. V pravidelném tempu vytrvale kopala nohama. Po hodině stále nevěděla, nakolik se jí podařilo přiblížit se ke břehu. Batoh se jí svezl z ramenou do vody a fungoval jako vlečná kotva, ale neměla odvahu se ho zbavit. Bez základní výbavy by byla úplně ztracená. Plavala už druhou hodinu a začínala slábnout. Musela zastavit a odpočívat, v lýtku jedné nohy se ozvala křeč. Vítr mezitím ustal a do ticha se nesly pravidelné tlumené zvuky připomínající sípavý dech spícího starce. Trvalo chvíli, než si je správně vyložila.
„Příboj na pláži,“ zašeptala a do nohou se jí vrátila síla.
Konečně ucítila vztlak vody, která v hloubce pod jejím tělem překonávala lavici mělkého dna u břehu. S těžkým batohem za sebou plavala nemotorně a pomalu jako želva. Ted už viděla proti hvězdnému nebi i siluety palem na pláži. Zadržela dech a zkusila si stoupnout. Voda se nad ní ještě zavřela, ale v hloubce šesti stop narazila špičkami chodidel na písek dna.
Vyburcovala v sobě sílu k závěrečnému útoku. O pár minut později se už mohla postavit. Příboj ji sice srážel na kolena a nakonec musela lézt po čtyřech, ale vytrvale se vlekla k úzké pláži a vytouženému úkrytu v ostrůvcích papyru za ní.
Vodotěsné náramkové rolexy, svatební dar od Paula, ukazovaly několik minut po čtvrté. Brzy začne svítat a ona musí dál do vnitrozemí, dřív než ji objeví pobřežní hlídka. Ale byla natolik vyčerpaná a ztuhlá chladem, že se nedokázala ani pohnout. Seděla a neohebnými prsty se snažila otevřít batoh a vylít vodu, která zdvojnásobila jeho váhu. Vyždímala pár kusů náhradního oblečení a zbytek věcí otřela, jak to jen šlo.
Cukrová tyčinka, kterou při práci snědla, jí rychle dodala trochu energie. Po chvíli se cítila mnohem lépe. Poskládala věci zpátky do batohu, přehodila ho přes rameno a zamířila podél břehu jezera k severu. Držela se v dostatečné vzdálenosti od písku pláže, kde by si jejích stop mohla všimnout hlídka Hitů. PÍSEM waeus SONŮ sMire V pravidelných vzdálenostech se před ní objevovaly zahrady a stavení krytá došky - shambas. Štěkající psi ji donutili zdaleka je obcházet. Nechtěla, aby ji někdo zahlédl, a doufala jen, že se vydala správným směrem. Podle větru a podle toho, jak kapitán plachetnici řídil k cíli na břehu, usoudila, že musí na sever.
Vlekla se už téměř hodinu a tušila, že urazila sotva pár mil.
Ulevilo se jí, když náhle před sebou zahlédla bledou oblinu klenby malé mešity. V perlové šedi rozbřesku svítila matně jako lebka holohlavého člověka. Pokusila se běžet, ale jak ji váha batohu a únava táhly dolů, skončil pokus v polovičním klopýtavém klusu. Ucítila kouř ohně a hned nato zahlédla i jeho slabou zář. Byl přesně tam, kde měl být, pod tamarindovým stromem. Když se doplahočila blíž, rozeznala i postavy dvou mužů dřepících u ohně.
„Patricku!“ zavolala chraptivým hlasem. Jedna z postav vyskočila a běžela jí naproti.
„Patricku,“ opakovala a zakopla. Kdyby ji muž nezachytil, určitě by upadla.
„Kelty! Alláh bud pochválen. Už jsme tě málem odepsali.“
„Hlídkový člun…“ Nedostávalo se jí dechu.
„Ano. Slyšeli jsme střelbu a viděli světlo. Mysleli jsme, že tě dostali. Patrick Omeru byl jedním ze synovců bývalého

prezidenta, a až doposud se mu dařilo unikat Taffariho čistkám. Když přijela do Uboma poprvé, našla v něm Kelty spolehlivého přítele. Sundal jí batoh ze zad. Vydechla úlevou, mokré popruhy jí bolestně rozedřely kůži na ramenou.
„Uhas oheň," nařídil Patrick bratrovi a ten okamžitě nohama nahrnul na žhavé uhlí písek. Vzali Kelty mezi sebe a vedli ji kolem polorozpadlé mešity k tamarindovému háji, kde stálo nákladní auto. Pomohli jí nahoru na podlahu ložného prostoru, který páchl po sušenýchrybách. Ležela na holých prknech přikrytá plachtou. Konečně jí bylo zase teplo, a tak brzy usnula, přestože se nakládák bez přestání otřá naučila usnout a spát i za těch nejméně pohodlných podmínek.
Probralo ji ticho a klid. Nevěděla, jak dlouho spala, ale bylo již světlo a pohled na hodinky jí prozradil, že je po deváté ráno. Ležela dál nehnutě pod plachtou a poslouchala mužské hlasy vedle vozu. Věděla dobře, že není radno upozorňovat na svoji přítomnost. O pár minut později z ní Patrick stáhl plachtu.
„Kde to jsme, Patricku?"
„V Kahali, ve starém domě. Je tu bezpečno." Nákladák stál na malém dvorku starého arabského domu. Budova byla zchátralá a dvůr plný smetí a slepičinců. Část drůbeže seděla na hřadě pod okapem a zbytek se hrabal v odpadcích povalujících se všude kolem. Ve vzduchu visel těžký pach zatuchliny a kanálu.
Od prezidentova pádu očividně postihly Omeruovu rodinu těžké časy. Flekaté zdi spoře zařízené místnosti, kam Kelly zavedli, zdobily zažloutlé výstřižky z novin. Patrickova žena připravila kuře na paprice servírované s mísou manioků a banánového kompotu. Jídlo bylo chutné a Kelly měla pořádný hlad. Ještě nedojedla a do místnosti vstoupilo několik mužů.
Vešli tiše, dřepli si vedle stolu na holou podlahu a vyprávěli, co se událo v Ubomu za dobu její nepřítomnosti. Na čele jí přibývalo vrásek, jen málo z toho, co slyšela, byly zprávy radostné. Věděli, kam se chystá, a když řekli, co chtěli říct, nenápadně se vytratili. Když Patrick vstal a tiše prohlásil „Je čas jet dál", venku už byla dávno tma. Plošina nákladního vozu byla naložena koši sušených ryb, pod nimiž se nacházel úkryt pro Kelly. Vplížila se do něho po čtyřech a Patrick za ní podal její batoh. Otvor uzavřel dalšími koši s nevábně vonícím obsahem. Motor po opakovaných pokusech konečně naskočil a nákladák kodrcavě vyjel ze dvorku na poslední úsek cesty. Kelly čekalo necelých tři sta mil jízdy po rozbitých vozovkách. Chvíli hledala pohodlnou polohu a pak usnula.
Probouzela se, jen když vůz zastavil a uslyšela zvučnou arogantní svahilštinu Hitů na další z nesčetných silničních kontrol. Jednou Patrick zastavil na pustém úseku ve stepi, aby si mohla ulevit. Nacházeli se v otevřených savanách pod úpatím
Velkého zlonm. Někde z blízkého okolí se neslo hučení skotu.
Napadlo ji, že hitská manyatta nebude daleko. Příští probuzení měl na svědomí nezvyklý pohyb vozidla a monotónní zpěv. Ten nostalgický chór převozníků jí napověděl, že se blíží k domovu. Škvírou mezi koši, kterou si v noci zvětšila na jakousi malou špehýrku, uviděla rozlehlé vody řeky Ubomo, obarvené oranžově fialovými tóny svítání. V úzkém zorném poli její omezené vyhlídky se míhaly siluety převozníků, přitahujících prám rukama za vodicí lano natažené přes řeku.
Obraz Velkého lesa se nečekaně živě objevil Kelly před očima.
Od přívozu už k němu nebylo daleko. Široký říční tok určoval přirozenou hranici mezi lesem a savanou. Když tu stanula poprvé, překvapila ji náhlost přechodu. Na východním břehu se až k jezeru otevírala travnatá savana s řídkými stromy akácií, zatímco druhý břeh strážila gigantická bariéra neporušené stěny tmavých stromů, vysoká nejmíň sto stop. Nad ní, o dalších padesát stop výš, kralovaly koruny skutečných gigantů rostlinné říše. Tehdy jí prales připadal odpudivý a nahánět jí hrůzu. Cesta, která se v něm ztrácela jako v tunelu, jí neodbytně připomínala králičí noru. Od té chvíle uplynulo pár let a les odstoupil do pozadí. Podlehl sekerám vesničanů chtivých půdy, kteří vytrvale uždibovali z jeho okraje. Káceli velikány rostoucí po staletí a pálili je na místě: na dřevěně uhlí a hnojivo. A les ustupoval před vražedným náporem. Dnes se už linie lesa vzdálila dobrých pět mil od přívozu. Po uvolněné ploše se rozlezly shamba.s se svými políčky a plantážemi manioku. Dříve obdělávaná půda zarůstala býlím a druhotným porostem. Chudá lesní půda stěží vydržela rodit dva tři roky, pak se vyčerpala a rolníci byli nuceni vyrvat lesu další obživu.
I tam, kde se cesta dostala až k hranici lesa, už dávno nekončila v tunelu pod korunami vegetace, jak tomu bývalo dřív. Z obou stran lemovaly silnici půl míle široké pruhy odlesněné plochy. Rolníci stavěli své vesnice u cesty a místo pro zahrady a pole zase urvali lesu kolem: Tak vypadala v praxi nesmírně destruktivní kultivační metoda známá po celém světě jako „slasti and burs" setni a spal. Kmeny skutečných velikánů, na které neměly drobné sekery rolníků nárok, pokořili tak, že kolem nich rozdělali drobné ohně, které živili po týdny. Až se plameny prohlodaly přes tvrdé jádro, dvě stě stop vysocí obři se sami odporoučeli k zemi. Cesta byla jako oštěp s hrotem napuštěným jedem civilizace, vržený do útrob lesa. Kelly cestu nenáviděla, viděla v ní kanál infekce a korupce do panenského lůna pralesa. Jak vyhlížela svou špehýrkou, zjistila, že cesta se oproti vzpomínkám podstatně rozšířila. Kamiony dřevařských a důlních společností a ostatní těžké mechanismy ji rozbrázdily hlubokými kolejemi.
Po převratu, kdy byly uvolněny těžební koncese mocným cizím syndikátům, se provoz na ní neúměrně zvýšil. Už za doby svých studií zjistila z pečlivě vedených záznamů, že cesta způsobila změnu rozložení místních vodních srážek. Míli široký pruh byl zbaven ochranného slunečníku lesní klenby a na obnaženou zem zaútočilo tropické slunce. Při intenzívním zahřívání půdy vznikaly silné stoupavé proudy, které vytlačily dešfová mračna nad lesem. Kolem cesty dnes pršívalo zřídka, přestože nad nedalekými rozlohami neporušeného lesa se roční průměr srážek stále držel blízko ohromující hodnoty tří set palců. Okolí cesty trpělo suchem, prachem a vedrem. Listy mangovníků vadly během dne a lidé kolem cesty si na ochranu před pálivým sluncem stavěli barazas, otevřené, doškem kryté verandy na kůlech. Bez lesů se údolí řeky Ubomo brzy promění v malou
Saharu. Kelly viděla v cestě novodobou lesní Sodomu a Gomoru.
Cesta se stala pokušením i pro Pygmeje. Řidiči kamionů měli peníze a potřebovali maso, med a ženy. Bambutiové, zkušení lovci, dokázali obstarat med i maso a jejich mladé dívky, jemné a drobné, s velkými prsy a vždy usměvavé, byly

pro urostlé muže kmene Bantu zvlášť přitažlivé. Cesta sváděla
Bambutie a lákala je ven z jejich lesní tvrze. Ničila jejich přirozený způsob života a nutila je k neúměrnému lovu a k vyčerpání svých přirozených rezerv. Tam, kde dřív nacházeli obživu pouze pro svůj kmen, lovili dnes maso na prodej. Kolem cest vyrostly u každé nové vesnice malé obchůdky dukas. Zvěře začalo ubývat a Bambutiové, jak Kelly dobře věděla, se brzy ocitnou v pokušení lovit v samém srdci pralesa, ve vzdálených centrálních partiích, kde jim tradice a náboženství až doposud lov zakazovaly. U cesty objevili Bambutiové mimo jiné také palmové víno, lahvové pivo a líh. Stejně jako ostatní lidé s kulturou doby kamenné, australské domorodce a Inuity v Arktidě nevyjímaje, měli malou imunitu proti alkoholu, a na opilého
Pygmeje byl žalostný pohled. Kmenové tradice nijak nebránily bambutijským dívkám v sexuálním předmanželském životě.
Dovolovaly jim všechny experimenty a potěšení, kterých se jim s chlapci kmene zachtělo. Platilo jediné omezení: milenci se při styku nesměli objímat. Nesezdaným párům bylo dovoleno držet se pouze za lokty, ale jejich hrudi se nesměly dotknout.
Pohlavní akt byl pro dívky přirozenou radostnou událostí a vyjádřením náklonnosti, a protože měly od přírody laskavé a přátelské povahy, stávaly se bambutijské krasavice pro vychytralé řidiče kamionů snadnou kořistí. Dívky, chtivé potěšení, vy,ěnity svou přízeň za tretku, láhev piva či pár šilinků. Jako přídavek k té ošidné koupi si odnášely syfilidu, kapavku nebo daleko zhoubnější AIDS. Ve svém proklínání cesty si Kelly přála objevit nějaký způsob. jak zabránit neustále se zrychlujícímu procesu degradace a ničení, ale cítila, že žádný neexistuje. BOSS a další syndikáty vyrazily na pochod jako monstrózní obludy a lesy, jejich půda, stromy, zvířata, ptáci i lidé byli objekty příliš křehkými. Mohla jedině doufat, že se jí podaří trochu přispět ke zpomalení procesu a v konečném důsledku možná i k záchraně alespoň fragmentů vzácné kultury lesních lidí před tavicí pecí pokroku a vykořisfování. Nákladák znenadání prudce odbočil z cesty a v mracích červeného prachu zajel k jednomu z dukas stojících při okraji silnice. Průzorem Kelly poznala, že stojí na zadním dvorku typického vesnického krámu. Měl stěny z hlíny a střechu kryly došky z palmových listů. Před obchodem blokoval místo dlouhý dřevařský kamion, jehož řidič dojednával koupi sladkých jamů a pruhů sušené zvěřiny zčernalé kouřem.
Patrick Omeru a jeho bratr začali skládat koše s rybami, aby je prodali majiteli krámu. Při práci se tiše a nenápadně domlouvali s Kelly v jejímu úkrytu.
„Jsi v pořádku, Kelly?“
„Ano, Patricku. Jsem připravena odejít,“ odpovídala šepiem.
„Vydrž ještě, doktorko, musíme se ujistit, že okolí je bezpečné. Armáda pravidelně hlídkuje po cestách. Zeptám se majitele obchodu, určitě ví, kdy vojáci přijíždějí.“ Patrick pokračoval ve skládání ryb. Šofér kamionu před obchodem se konečně dohodl na ceně a odnášel si svůj nákup do kabiny,
Motor s řevem naskočil a tahač se dvěma mohutnými návěsy za sebou vyjel v oblacích výfukových plynů na rozježděnou cestu.
Oba návěsy byly plně naložené kmeny afrického mahagonu dlouhými přes čtyřicet stop. Každý z kmenů měl průměr kolem pěti stop a náklad dohromady reprezentoval nejmíň sto tun vzácného tvrdého dřeva. Jen co odjel, Patrick zavolal uhalijského obchodníka a tiše spolu hovořili. Po chvíli živnostník zavrtěl hlavou a ukázal směrem, odkud přijeli. Patrick pospíšil ke svému vozu.
„Rychle, Kelly. Hlídka se má vrátit každým okamžikem. Ale jejich vůz uslyšíme hodnou chvíli před tím, než se objeví. Ten muž říká, že vojáci se do lesa nikdy nepouštějí, bojí se lesních duchů.“ Odtáhli stranou koše kryjící východ z úkrytu a
Kel(y po čtyřech vylezla a seskočila na sluncem spálenou zem.
Byla celá pokřivená a ztuhlá a nejdříve se musela trochu rozcvičit. Zvedla ruce nad hlavu a kroucením v bocích se pokoušela narovnat páteř.
„Kelly, musíš si pospíšit,“ poháněl ji Patrick. „Víš, ta hlídka… Kdybych alespoň s tebou mohl někoho poslat, aby tě ochránil.“ Kelly se usmála a zavrtěla hlavou. „Jakmile se dostanu do lesa, budu v bezpečí.“ Ta vyhlídka ji rozveselila, ale Patrick se dál tvářil ustaraně.
„Les je zlé místo.“
„Ty se také bojíš djinni, Patricku?“ škádlila ho a rovnala si batoh na zádech. Dobře věděla, že Patrick nikdy nevstoupil do hlubokého lesa. Většina lidí z kmene Uhali nebo Hita se svorně bála lesních duchů. Kdykoliv se také naskytla příležitost, snažili se Bambutiové vylíčit ty zlomyslné lesní vládce v nejhorších barvách a vymýšleli si strašidelné historky o setkáních s nimi. Drobný vynález Bambutiů, jak udržet černé muže v odstupu od svych tajemných končin, fungoval spolehlivě.
„Samozřejmě že ne, Kelly,“ ohradil se Patrick dotčeně.
„Jsem vzdělaný člověk, nevěřím na djinni ani na jiné zlé duchy.“ Ale jen to dořekl, oči mu zabloudily k temné hradbě stromů, zvedající se těsně za půlmílovým pásmem zahrad a plantáží, zachvěl se a změnil téma hovoru.
„Nechäš mi zprávu jako obvykle?“ zeptal se. „Musíme vědět, jak se mu daří.“
„Neměj obavy,“ usmála se a chytila ho za ruku. „Díky, Patricku. Díky za všechno.“
„Jsme to my, kdo by měl děkovat, Kelly. Necht ti Alláh dopřeje mír.“
„Salaam aleikum,“ odpověděla. „Mír i s tebou, Patricku.“
Obrátila se a odcházela pod široké baldachýny zelené klenby banánovníků. Po desítce kroků zmizela z dohledu. Jak procházela zahradami, plnila si kapsy a volné místo v batohu zralými plody manga a banány. Byl to běžný zvyk Bambutiů.
Vesnici se zahradami považovali za součást svého lovného území. Pygmejové si půjčovali všechno, co zůstalo bez

dozoru, ale podloudné krádeže pro ně nepředstavovaly až tak velkou legraci. Daleko zajímavější jim připadalo využít důvěry vesničanů a pomocí rafinovaných triků na nich vyloudit jídlo a cennosti. Kelly se musela usmát při vzpomínce na starého Sepooho, který se vychloubal svými povedenými kousky před zbytkem kmene, kdykoliv se vrátil z vesnic do loveckých táborů v pralese. Nyní si dopřávala plodů za zahrad se stejně lehkým svědomím. jak to dokázal starý Sepoo. V Londýně by ji pouhá představa krádeže u Selfridges dokázala poděsit, ale čím víc se blížila k lesu, tím víc začínala zase myslet jako lidé, kteří v něm měli svůj domov. Šio přece o přežití. Na konci poslední zahrady narazila na plot z trnitých keřů, který bránil vstupu nočním návštěvám obyvatel lesa. Plot v pravidelných intervalech zdobily kůly s umouněnými vlajkami a amulety juju, měly udržet lesní démony a djinni dál od vesnice. Kdykoliv Bambutiové míjeli tyto svědky pověrčivostí vesničanů, vždy je málem složily záchvaty smíchu. Pro ně to byly důkazy úspěchu jejich drobné propagandy. Kelly našla v plotě díru úzkou tak, že umožňovala volný průchod právě tak pro Pygmeje, který ji zřejmě také vysekal. Protáhla se ven.

Stála na kraji lesa. Zvedla oči za křikem v korunách stromů sto stop nad hlavou. Zahlédla v nich poletující hejno šedých papoušků. Vstup do lesa ztěžovala hustá vegetace. Kamkoliv zasvitlo slunce na zem, vybujelo na ní houští druhotného podrostu. Pod ním vedla stezka Pygmejů. Nevysoká Kelly se musela pořádně sehnout, aby po ní prošla. Středně urostlý

Pygmej byl o stopu menší než ona a jim stačilo prosekat si mačetami tunely právě tak pro Svoje postavy. Pokud byly konce useknutých výhonků svěží, nebylo obtížné se jim vyhnout, ale když zaschly, staly se z nich nebezpečně ostré čepele číhající ve výši Kellyiny tváře a očí. Musela se proto pohybovat s krajní opatrností. Aniž si toho byla vědoma, postupovala rychle. Naučila se již od Pygmejů chodit v lese stejně svižně a elegantně jako oni. Označit někoho, že se pohybuje v lese jako wazungu, patřilo mezi Bambutii k největšímu výsměchu.

Wazungu byl hanlivý výraz pro lidi zvenku, pro každého cizince. O Kelly však sám starý Sepoo s uznáním prohlásil, že chodí jako opravdoví lidé a ne jako bílí wazungu. Okrajový pás hustého podrostu byl široký pár set stop a končil náhle. Kelly se ocitla na půdě skutečného tropického lesa. Připadala si jako v ponorce. Světlo se dostávalo dolů nesčetnými odrazy od vrstev listoví, takže celý lesní svět se halil do zeleného šera. Vlhký a teplý vzduch voněl tlejícím listím a houbami. Ve srovnání s vedrem, prachem a nemilosrdným sluncem venkovního světa působil les jako příjemné útočiště. Kelly zhluboka naplnila plíce voňavým vzduchem a rozhlédla se. Oči si musely chvíli zvykat na to podivné nazelenalé šero, a tak mrkala, aby urychlila jejich adaptaci. Tady už nebránil ve výhledu žádný nízký podrost. Kmeny stromů - ztracené kdesi vysoko v zelených prostorách nad hlavou - jí připomněly mohutné sloupy chrámu v Karnaku na břehu Nilu. Silná kyprá vrstva spadaného listí vyvolávala pocit chůze po vzácném orientálním koberci. Dodávala pružnosti krokům a šustila pod nohama, upozorňovala lesní tvory na její příchod. Nebylo by příjemné narazit bez varování na divokého červeného buvola nebo šlápnout na smrtelně jedovatou zmiji, která svinutá odpočívala na zemi.

Kellyin lehký a svižný krok doprovázel rytmický šelest listí.

Zastavila se pouze na okamžik, aby si uřízla hůlku a kapesním nožem ostrouhala její konec do špičky. Do kroku si pobrukovala starou bambutijskou píseň velebící les. Tuto neoficiální hymnu

Bambutiů ji naučila Sepooeho žena Pamba. Pro ně byl les jejich dobrem, uctívali ho zároveň jako matku i otce. Sami nevěřili ani zbla přehnaným povídačkám o zlých démonech, jejichž existenci tak vehementně podporovali, když se skrytou škodolibostí líčili černým vesničanům jejich vyvádění. Pro

Bambutie představoval les celý vesmír a božstvo, které se bud vzdává svého bohatství, nebo je odmítá vydat. Božstvo, které může vzít člověka na milost, ale také ho zničit, když překračuje jeho zákony a zraňuje ho. Za léta strávená pod klenbou stromů Kelly napůl převzala filosofii Bambutiů, a proto ted, když sama kráčela po jeho půdě, lesu zpívala.

Brzy po poledni začalo pršet. Byl to jeden z pravidelných denních lijáků. Těžké kapky bušily jako štěrk do horních pater pralesa a hluk, který působil, připomínal hučení vzdálené řeky při povodni. Kdyby stejnou prudkostí dopadly na holou zem, rozrušily by tenkou vrstvu prsti, vyhloubily v ní hluboké jizvy, a výsledek? Zbrázděné stráně hor, vytrhaná vegetace a rozvodněné řeky působící nevýslovnou spoušt. Nejvyšší galerie větví stromů v lese ztlumily proudy vod, svedly je po kmenech a rozprášily v neškodnou mlhu a růžence kapek crčící do tlustého koberce listí a humusu. Půda tak stačila vsáknout náhlý příval deště a utlumit jeho zlovolnou sílu. Toky řek, místo aby se zkalily bahnem a zahltily stromy vyrvanými z kořenů, tekly dál krotké a křišťálově čisté. Když jí déšt začal smáčet košili, svlékla ji a schovala do nepromokavé kapsy batohu. Aby ji popruhy neřezaly do ramen, uvázala si na čelo pás látky tak, jak to dělávaly pygmejské ženy, a břemeno přivázala k němu. Šla dál s volnýma rukama a nahou hrudí a nechala se laskat deštěm horkým jako čerstvá krev. Bavlněné šortky a pár plátěných sportovních bot bylo vše, co na sobě měla. Minimální šat byl přirozený lesní styl oblékání.

Bambutiové nosili pouze bederní roušky z lýka stromů. První belgické misionáře, kteří Bambutie objevili, urážela nahota lesních lidí. Bez meškání poslali do Bruselu pro šaty, kabátky a kalikové kalhotky - samozřejmě vše v dětských velikostech a

Bambutie donutili v nich chodit. Ve vlhku lesů se trvale mokré šatstvo ukázalo silně nezdravým. Pygmejové poprvé získali zkušenosti se zápalem plic a jinými dýchacími potížemi. Po nucených omezeních městského životního stylu bylo příjemné pohybovat se polonahá a volná. Kelly se těšila z dopadu deště na holou kůži, jejíž čistě krémově bílým odstínům dodávalo měkké zelené světlo dojem průsvitnosti. Pevné drobné hroty ňader jí pružně poskakovaly v rytmu chůze. Šla rychle. Občas odbočila a zastavovala jen, aby sebrala houby s lesklými kloboučky hlaviček a jasně oranžovými plátky podhoubí. Patřily k nejchutnějším mezi třiceti jedlými druhy, které znala. Na druhé straně věděla nejmíň o padesáti jiných druzích hub, které se jíst nedaly. Pár z nich bylo jedovatých tak, že přinášely smrt v několika hodinách po požití třeba i jediného sousta. Déšt již ustal, ale ze stromů ještě crčely šňůry kapek. Zastavila se, když zahlédla štíhlý úponek popínavé rostliny plazící se vzhůru po mahagonovém kmeni. Špičkou hole vyhrabala z

promočené půdy čisté bílé kořeny. Jemně křupaly mezi zuby a chutnaly sladce jako cukrová třtina. Den se klonil ke svému konci a světla ubývalo. Zelené stíny potemněly a přikradly se blíž. Kelly se začala rozhlížet po místě na přenocování. Nemínila se zdržovat stavbou úkrytu, který by ji ochránil před deštěm. Pro jednu noc jí bohatě postačí dutina vykotlaného stromu. Přestože vrstva navlhlého listí tlumila zvuk jejích kroků, byly pořád ještě dobře slyšitelné. Znenadání ticho lesa prořízl explozívní sykot, jako když praskne pneumatika automobilu. Zdroj zvuku, který patřil k nejděsivějším, jaké kdy v lese zažila, se nacházel necelých deset stop před ní. Nedokázalo se mu vyrovnat ani hučení rozezleného buvola nebo vzteklé chrochtání velkého černého kance. Kelly instinktivně uskočila zpátky. Z rovnoměrného kroku se ocitla zničehonic půl metru ve vzduchu a dopadla stejně tak daleko zpátky na vlastní stopy. Roztřesenýma rukama shodila z čela na zem pás s břemenem. Ruka jí bleskově zajela do kapsy batohu. Vytáhla z ní prak. Podle něho ji Bambutiové kdysi pojmenovali Kara-Ki. Třebaže se jí vesele posmívali, ve skutečnosti je udivovala svou zručností při zacházení s touto zbraní. Prak nedokázal zvládnout ani starý Sepoo, i když ho trpělivě učila tajům jeho použití. Nakonec svou snahu vzdal s povýšeným prohlášením, že zbraní hodnou opravdového lovce je jedině luk a šíp a tato hloupá věcička je tak vhodná leda pro děti. Tak se z ní stala Kara-Ki - ta, co střílí z luku pro děti. Jediným rychlým pohybem natáhla pružné gumové pásy chirurgického zaškrcovadla. Střílela ocelovými kuličkami z ložiska. Na lesní zemi před ní se něco pohnulo. Vypadalo to jako hromádka listí nebo afgánský kobereček v barvách zlata, okru a měkce fialových odstínů. Pruhy, diamanty a černé hlavice šípů, které ten výtvor zdobily, mátly oko. Kelly rozeznala ve zdánlivě amorfní hmotě stočeného hada. Závity jeho maskovaného těla, silné jako její lýtko, šalebně splývaly s okolím a působily nezvykle svůdně. Gabunská zmije má pověst druhého nejjedovatějšího hada v Africe. Primát drží lesní mamba. Uprostřed pyramidy závitů se zvedal na esovitě zahnutém krku trojúhelník hadí hlavy. Její konec, plochý a pokrytý šupinami, trochu připomínal prasečí rypák. V rohovitých vypouklinách hlavy větší než obě její pěsti dohromady, se blýskaly oči z čistého leštěného topasu. Uhrančivě Kelly pozorovaly. Mezi pysky výsměšné tlamy kmital ze strany na stranu černý rozeklaný jazyk. Kelly mířila jen zlomek vteřiny a pak vzduchem zasvištěla lesklá ocelová kulička. Mihla se měkkým zeleným šerem jako kapka rtuti a zasáhla zmiji do kořene nosu s takovou silou, že se jí lebka rozletěla na kusy.

Ohyzdná hlava ucukla zpátky a výhrůžný sykot přešel do smrtelného chroptění. Velké závity těla se dál křečovitě svíjely a navzájem se proplétaly. V šeru se zalesklo bledé hadí břicho pokryté šikmými řadami šupin. Kelly opatrně obešla zmiji s ostřím klacku připraveným k výpadu. Když rozbitá hadí hlava zůstávala ležet bez pohybu, vyrazila kupředu, připíchla ji hrotem tyčky k zemi a držela ji tak dlouho, dokud se hadí tělo kolem ní neovinulo. Pak vytáhla nůž, zuby otevřela čepel a jediným řezem oddělila hadí hlavu od těla. Nechala bezhlavé tělo dokončit poslední reflexivní pohyby a poohlédla se po nocovišti. Nehledala dlouho. Nedaleko v patě vykotlaného stromu objevila útulnou dutinu - perfektní noční úkryt.

Bambutiové se nikdy nenaučili primitivně rozdělat oheň.

Vyřešili problém tak, že jejich ženy přenášely žhavé uhlíky z jednoho táboňště do druhého. Pro Kelly byl ten úkol nepoměrně jednodušší. S pomocí velkého plastikového zapalovače ve chvilce plápolala před noclehárnou drobná příjemná vatra.

Otevřela batoh a připravila tábor. Vybavená špičatým klackem a zavíracím nožem se vrátila k tělu mrtvé gabunské zmije. Deset kilo masa - tolik nejmíň vážilo - představovalo daleko víc potravy, než mohla sama spotřebovat.

Ale v pralese nezůstane nic dlouho bez povšimnutí a už za tu krátkou chvíli objevili příležitost červení lesní mravenci. Kecly uřízla kus tlusté střední části, zbavila ho mravenců a několika zkušenými řezy odstranila kůži. Od páteře odřízla dva pláty čistého bílého masa a položila je nad žhavé uhlí na mřížku spletenou ze zelených větviček. Na uhlíky přihodila ještě pár lístků z drobného keře. Aromatický kouř dodá masu chut a příjemnou vůni. Zatímco se hadí pochoutka grilovala, navlékla na větvičku houby s oranžovým podhoubím. Vložila ji do ohně a pravidelně s ní otáčela jako s rožněm. Houba měla výraznější chut než lanýže a zmije na grilu chutnala jako směs ústřic a masa z kuřat krmených mlékem. Hlad a námaha udělaly svoje a způsobily, že Keliy marně vzpomínala, kdy jedla něco lepšího. Večeři zapila několika doušky sladké vody z nedalekého potůčku. V noci ji probudilo hlasité funění a mlaskání ozývající se poblíž jejího úkrytu. Nepotřebovala se ani dívat, aby poznala, kdo ji to vyrušil. Obrovské lesní prase dosahuje váhy až 650 liber a v kohoutku může dorůst výšky tří stop. Tato největší a nejvzácnější prasata na světě dovedou být po vydráždění stejně nebezpečná jako lev. Ale

Kelly poslouchala zvuky hostiny na zbytcích hada beze strachu, a když zvíře dokončilo pozdní večeři a začalo čenichat blíž u jejího úkrytu, přihodila jen na žhavé uhlíky pár větviček.

Oheň se znovu rozhořel, prase polekaně zachrochtalo a odklusalo hlouběji do lesa. Ráno se umyla v potůčku, rozčesala si ještě vlhké vlasy a přepletla je. Nový lesklý cop jí těžce visel uprostřed nahých zad. Pojedla studené zbytky hadi pečínky a hub od večeře, a jakmile se ukázalo dost světla, vyrazila na cestu. Měla sice v batohu kompas, ale nepotřebovala ho. Řídila se podle kolonií hub a hnízd mravenců, která se nalézala vždy jen na jižní straně kmenů. Také směr potoků a stružek, které musela často překračovat, poskytoval dobrou orientační pomůcku. Během odpoledne konečně narazila na vyšlapanou a dobře udržovanou stezku. Vydala se po ní směrem na jihozápad a nešla ani celou hodinu, když uviděla spolehlivý orientační bod. Mohutný kmen věkovitého stromu spadlý přes potok vytvářel jakýsi přirozený můstek. Sepoo jí kdysi tvrdil, že ten strom tam leží

„od počátku času“, což v jeho terminologii znamenalo od doby, kam sahá jeho životní paměť. V myslích Pygmejů nepředstavoval čas a čísla nějak přesně definované pojmy. Počítali jednoduše:

jedna, dvě, tři a mnoho. V pralese, kde se roční období nevyznačovala změnou deštů nebo teploty, odvozovali svůj kalendář od fází měsíce a stěhovali se z jednoho tábora do dalšího při každém úplňku. Tak se nikdy nezdrželi na jednom místě dost dlouho, aby vybili zvěř nebo sesbírali všechno ovoce v okolí. Za měsíc nestačili ani svými výkaly znečistit potoky a zamořit půdu. Povrch stromu sloužícího za most byl vyleštěný nesčetnými dotyky drobných bosých chodidel

a Kelly ho pečlivě prozkoumala, jestli nenese nějaké čerstvější stopy po blátě. Zklamaně pospíchala na nedaleké místo, kde doufala, že najde své známé. Ale byli pryč. Podle stavu okolí usoudila, že jim místo sloužilo za poslední tábor. Museli ho opustit už před týdny při minulém úplňku. Existovaly tři nebo čtyři další lokality, kam by mohli odejít. Nejvzdálenější z nich ležela o sto mil dál ke středu obrovského území, které Sepoo a jeho kmen kmen považovali za své. Neměla však z čeho vydedukovat, kam se uchýlili tentokrát. Jako všechna rozhodnutí kmene, bylo i totu přijato na poslední chvíli po živé debatě, které se mohl zúčastnit se stejnou vahou hlasu každý člen společenství.
Kelly se usmála při představě, jak asi spor vyřešili. Zažila to už víckrát. Některá z žen, a nemusela to být zrovna žena nejstarší, nařkla muže včetně toho svého z hlouposti a tvrdohlavosti, sebrala svůj čelní popruh s rancem, naklonila se dopředu, aby vyrovnala váhu břemene, a vykročila na stezku.
S výkřiky nesouhlasu ji následovali i ostatní. Bambutijská společnost neznala náčelníky nebo vůdce. Hlas každého dospělého příslušníka kmene měl stejnou platnost i váhu bez ohledu na věk či pohlaví. Jen několik speciálních záležitostí, jako třeba kam postavit sítě na chytání zvěře, nechávali obvykle mladší na zkušenosti starších lovců. Ale ani to se neobešlo bez pádných argumentů a diskusí. Kelly se rozhlédla po pustém tábořišti, pobavená tím, co všechno tam lidé krrrene zanechali. Byly tu dřevěné paličky a moždíře na roztloukání hlíz manioku, zachovalý ocelový krumpáč, tranzistorové rádio s vykuchanými vnitřnostmi a spousta dalších věcí zjevně vypůjčených od vesničanů kolem cesty.
Kelly považovala
Bambutie za nejméně materiálně založené lidi na světě.
Vlastnictví jim prakticky neříkalo nic, a jakmile radost z krádeže vyprchala, ztratili rychle zájem o nabyté předměty.
„Příliš těžké na nošení," odpověděli Kelly na její dotaz.
„Vždyf si kdykoliv můžeme od wazungu půjčit další." Oči se jim při té vyhlídce rozzářily radostí, ječeli smíchy aplácali se po zádech. Jediný majetek, kterého si vážili natolik, aby ho podrželi a předali svým dětem, byly sítě k lovu. Každá rodina vlastnila asi sto stop dlouhou síť upletenou z lýka a sítě při lovu spojovali v jednu společnou délku. Ulovená zvěř se pak dělila podle časově orientovaného systému rovným dílerrt mezi všechny účastníky lovu. Pochopitelně že se ani to neobešlo bez delších vzrušených debat. Žili z bohatě prostřeného stolu lesů a nepotřebovali hromadit bohatství. Své oblečení, roušky z lýka, mohli vyměnit za nové kdykoliv, stačilo jen pár hodin práce s dřevěnou paličkou. Zbraně také nebyly nenahraditelné.
Oštěpy a luky vyráběli z tvrdého dřeva a tětivy splétali z vláken lýka. Oštěpy ani šípy neměly kovové hlavice, jejich hroty pouze vytvrdili v ohni. iroké listy mongonga jim poskytovaly krytinu pro jejich chýše postavené ohnutím pružných kmínků mladých stromů. Teplo a pohodlí v noci zajišfovaly malé ohně. Bůh lesa jim přál dostatek potravy, k čemu by jim pak byl další majetek? Kelly doposud nepoznala jiné lidi, kteří by byli tak naprosto spokojeni se svým údělem. Ta skutečnost také velkým dílem přispěla k jejich půvabu. I1ž se těšila, jak s nimi znovu splyne, a to, že je nezastihla, jí kazilo náladu. Seděla na kládě uprostřed opuštěného tábora, pozorovala, s jakou překvapující rychlostí se místa zase zmocňuje džung le, a zvažovala, kam se vydat. Bylo bláhové snažit se uhádnout, kam odešli, a íiplně nerozumné zkoušet je dohonit.
Jejich stopy už dávno smyl déšť a překryly stopy zvěře. Sama trochu znala jen tuto relativně malou oblast, dál leželo na dvacet tisíc čtverečních mil panenského pralesa, který nikdy neviděla a kde by se mohla ztratit jednou provždy. Musí se vzdát myšlenky hledat je. Musí jít do svého základního tábora do Gondaly, do „Domova šfastného slona". Za nějaký čas ji tam
Bambutiové najdou sami a do té doby nezbude, než aby byla trpělivá. Seděla ješeě hodnou chvíli a naslouchala šepotu lesa. Člověku s nenavyklým sluchem se les může zdát pustým a tichým místem, ale jakmile přivyknete poslouchat v pozadí zdánlivého ticha, poznáte, že les je stále plný živých zvuků.
Doprovod k té tiché lesní sonátě rněl na starosti orchestr hmyzu: zněl chvěním tónů podobných doznívání jemného úderu smyčce na struny houslí, drnčením a chřestěním drobných kastanět, teskným kvílením a basy nejpodivnějších dechových nástrojů. Z horních galerií koncertní síně se přidával zpěv a křik ptáků doplněný praskáním větví a naříkavými steny opic.
Listím vystlané pódium přírodního amfiteátru plachým baletním krokem přecupitala trpasličí antilopa. Když se Kelly zaposlouchala pozorněji, zdálo se jí, že v korunách stromů někde v dálce zaslechla slaboučký čistý hvizd, o kterém kdysi
Sepoo slavnostně prohlašoval, že patří chameleonu. Dává prý tak ve známost, že včelí úly přetékají medem a že nastala medová sezóna. Usmála se a vstala. Věděla dobře, že chameleon nedokáže hvízdat - a přece… Znovu se usmála, urovnala si batoh na zádech a zamířila po vyšlapaném chodníku ke Gondale.
Stále častěji nalézala kolem cesty známá místa a charakteristické útvary. Nezvyklý tvar stromu, křižovatku stezek, písečný břeh říčky, kterou stezka přetínala, a také záseky na stromech. Ty před lety vysekala mačetou sama.
Blížila se k domovu. V zákrutu stezky narazila na kouřící kupu žlutého hnoje, vysokou až po kolena. Rychle se rozhlédla kolem. Ráda by věděla, jestli to byl
Stařec, nebo Jednouchý - sloní samci se silnými kly, kteří se často potulovali v lesích kolem Gondaly. ‚Kdysi še sloní stáda prohánělа po otevřených savanách podél břehů jezera a v enklávě Lado na sever od pralesa. Avšak století nemilosrdného pronásledování změnilo zvyky slonů. Zahájili ho arabští otrokáři a jejich přisluhovači vyzbrojení předovkami na černý střelný prach a později je vystřídali sportovní lovci z
Evropy. Zlatokopové bílého zlata s rychlopalnými zbraněmi zdecimovali stáda a jednotlivci, kteří přežili, utekli do lesů. Třebaže je zahlédla jen zřídka, pocit, že sdílí les s těmito velkými inteligentními zvířaty, naplňoval Kelly zvláštním uspokojením. Konečně i její domov po nich dostal své jméno. U příští říčky zastavila, aby se napila. Oblékla si tričko a upravila vlasy, za pár hodin už bude přece doma.
Právě odložila hřeben a řemínkem si zavazovala konec copu, když ji zmrazil nenadálý zvuk. Zněl divoce a působil

děsivě.
Sebrala hůlku a vyskočila na nohy. Řev se ozval znovu. Cítila, jako by ji někdo hladit záda hrubým smirkovým papírem, srdce se jí rozbušilo a dech zkrátil. Slyšet leoparda za dne nebylo obvyklé, tato skvrnitá kočka patřila k nočním tvorům, ale v pralese bylo třeba věnovat pozornost všemu neobvyklému.
Leopard zařval o kousek blíž, z porostu na břehu proti proudu řeky. Kelly zvedla hlavu a poslouchala. S tím leopardem nebylo něco v pořádku. Hlavou jí blesklo podezření. Přikrčila se a čekala. Dlouho bylo ticho a zdálo se, že celý les poslouchá, kdy znovu uslyší ten drsný hlas. Když se konečně ozval nahoře na břehu, nebyl od ní vzdálen víc než padesát stop. Tentokrát
Kelly poslouchala pozorně a její podezření se potvrdilo.
Zakřičela tak, až se málem sama polekala, a vyběhla k místu, odkud zvuk přišel. Hůlkou mávala nad hlavou. Z rozvlněných lotosových listů vyběhla drobná tmavá postava a pádila pryč.
Kelly se ohnala až za hlavu a na nahé hnědé půlky dopadla řízná rána. Následoval bolestný výkřik.
„Ty zlomyslný skřete!“ ječela Kelly a znovu se ohnala.
„Chtěls mě vyděsit?“ Tentokrát ale minula, zakrslík přeskočil keř před ní a schoval se za něj.
„I malý krutý dáble.“ Vyhnala ho z keře a on ho oběhl, zajíkaje se předstíraným strachem a zadržovaným smíchem.
„Zmaluju ti zadek dofialova, že ti bude pavián závidět,“
vyhrožovala a postavička před ní hopsala a uhýbala právě na hranici dosahu prutu. Nyní už se smáli oba. „Sepnu, ty příšerko, tohle ti nikdy neodpustím!“ křičela Kelly.
„Já nejsem Sepoo, já jsem leopard,“ klopýtal smíchy a Kelly ho málem dostihla. Zaspurtoval, aby jí unikl, a radostně ječel. Nakonec to musela vzdát. Stála opřená o klacek, vyčerpaná honičkou a smíchem. Sepoo padl na zem, chytal za břicho, válel se, objímal si kolena a škytal, až mu slzy smáčely líce a rýhami vrásek stékaly dozadu za uši.
„Kara-Ki,“ zahýkal, říhl si a znovu se rozřehtal. „Kara-Ki, nebojácná Kara-Ki se bojí starého Sepooa!“ To byl fór, který bude vyprávět u táborových ohňů nejméně tucet měsíců. Sepoomu trvalo pěknou chvíli, než vystřízlivěl a vysmál se dosytosti.
Kelly stála nad ním, láskyplně ho pozorovala a občas se připojila k výbuchům jeho veselosti. Postupně jejich četnost opadla, až mohli zase hovořit normálně. Dřepěli vedle sebe a povídali si. Bambutiové už dávno ztratili svůj vlastní jazyk a převzali jazyky wazungu, se kterými se příležitostně stýkali.
Mluvili podivnou směsicí svahilštiny a nářečí kmene Uhali a
Hita, kterou přibarvovali svými vlastními termíny. Ráno Sepoo zastřelil šípem opici colobus. Nádhernou černobílou kožešinu nasolil s úmyslem, že ji prodá v některém krámku při cestě. Z
masa připravil nad malým ohněm oběd. Jak tak jedli a povídali si, Kelly pozorovala, že její společník není úplně ve své kůži. Pro Pygmeje nebylo snadné zůstat vážným delší čas.
Jejich spontánní smysl pro legraci nešlo jen tak jednoduše potlačit a nakonec vždy vybublal nahoru i u Sepooa, ale Kelly přesto cítila, že se pod vrstvou jeho veselosti skrývá něco, co tam nebylo, když ho viděla naposled. V jeho výrazu byl náznak starostí a obav, smutek, který zatemňoval jiskry v očích a tlačil dolů koutky jeho úst. Nedokázala ale rozpoznat, oč jde. Začala se vyptávat na ostatní příslušníky kmene a na jeho ženu Pambu.
„Štěká jako opice z vršku stromu… a brblá jako hrom na nebi,“ Sepoo se zazubil a z očí mu hleděla láska, která nevyprchala ani po čtyřiceti letech manželství. „Je z ní protivná stařena. Když jsem jí řekl, že si budu muset najít nějakou mladší a hezčí, odpověděla, af prý mě má kterákoliv holka, která bude dost hloupá na to, aby si mě vzala.“
Vítězoslavně se rozřehtal a plácal se do stehen, opičí sádlo mu na vráskité kůži nohou zanechávalo lesklé skvrny.
„A co ostatní?“ sondovala dál Kelly příčinu jeho stísněné nálady. „Došlo k nějakým rozporům v kmeni? Jak se daří bratrovi Pin-imu?“ Pirri permanentně zosobňoval potenciální zdroj neshod. Mezi oběma nevlastními bratry panovala sourozenecká rivalita. Oba byli mistry v lovu a nejstaršími mužskými členy nepočetné lesní komunity. U bratrů se spíše čekalo, že budou udržovat přátelské vztahy, ale Pirri nebyl čistý Bambuli, jeho otec byl Hita. Kdysi dávno v době, na kterou se už nikdo z kmene nepamatoval, se jejich matka, tehdy ještě panna. zatoulala na okraj lesa, kde ji chytila jakási skupina Hitů. Byla malinká, mladá a hezká a jeden Hita si ji pro potěšení podržel pár nocí v táboře. Kdyby neutekla, asi by ji zabil poté, co se jí nabažil. Ta zkušenost přivedla na svět
Pirriho. Byl od dětství vyšší než všichni ostatní lidé z kmene, měl jemnější rysy, bledší plej a typická ústa a nos Hitů. Lišil se i povahou, byl mnohem agresivnější a hrabivý jako žádný jiný Bambuti, kterého kdy Kelly potkala.
„Pirri je Pirri,“ odpověděl Sepoo vyhýbavě a letitý antagonismus čpěl z jeho slov na dálku, ale Kelly vycítila, že to není starší bratr, koho se Sepoo boji. Třebaže jim do
Gondaly chybělo jen pár hodin cesty, seděli dál a povídali si.
Večer je zastihl dřepěl u ohně. Schylovalo se k dešti a Kelly využila posledního světla k nařezaní náruče ohebných prutů ze stromu selepe. Jak ji to kdysi Pamba naučila, zasadila je v kruhu do měkké země, ohnula jejich konce k sobě a svázala je, vznikla tak kostra tradiční bambutijské chýše.
Mezitím Sepoo odešel a vrátil se, právě když Kelly dokončovala hrubou stavbu. Na zádech vlekl náklad kvalitní krytiny - listů mongonga. Postavení kompletního útulku jim zabralo sotva hodinu. Bouřka už je zastihla pěkně v suchu a teple, při ohýnku dojídali zbytky opičí pečínky. Kelly konečně ulehla na své nafukovací lehátko a Sepoo se stulil na hromádku měkkého listí vedle ní, ale nikdo se spaním nepospíchal. Kelly cítila, že stařec ještě nespí, a čekala. Z temnoty, která mu posloužila jako zástěrka pro rozpaky, konečně zašeptal: „Spíš, Kara-Ki?“
„Poslouchám, starý otče,“ zašeptala a stařec vzdychl. Byl to zvuk radikálně odlišný od obvyklého veselého uchechtnutí.
„Kara-Ki, Matka a Otec se zlobí. Nikdy jsem je nepoznal tak rozhněvané,“ řekl Sepoo a Kelly věděla, že Otcem a Matkou míní dvojjediného boha kmene Bambutiů, nejvyšší božstvo lesa, muže i ženu v jedné osobě. Kelly chvíli mlčela

a přemítala o závažnosti takového prohlášení.
„To je vážná věc," odpověděla konečně. „Co je tak rozhněvalo?"
„Jsou zranění," řekl Sepoo tiše. „Řeky zrudly jejich krví."
To bylo překvapující pojetí a Kelly si mlčky představovala, co tím Sepoo míní. Jak může v řece téct krev lesa"? ptala se sama sebe.
„Nerozumím dobře, starý otče, o čem mi to vyprávíš?"
„Má skrovná slova nestačí na vysvětlení," zašeptal Sepoo.
„Došlo ke strašnému znesvěcení a Matka s Otcem trpí. Asi přijde Molimo." Kelly zažila návštěvu Molima jen jednou za celou dobu, co strávila s lidmi kmene Bambuti. Ženy byly tehdy vyloučeny z účasti a Kelly musela zůstat s Pambou a ostatními zavřená v chýši. Ale když se Molimo prohánět nočním lesem, slyšela dobře jeho hlas podobný hlasu divokého buvola a troubení rozzuřeného slona. Když se Kelly ráno vyptávala, co je to za tvora, Sepoo odpověděl vyhýbavě: „Molimo je Molimo.
Je to lesní tvor - hlas Matky a Otce."
Dneska Sepoo mluvil o jeho návštěvě zase a Kelly se trochu zachvěla pověrčivou hrůzou. Tentokrát ale nezůstane s ženami v chýších, rozhodla se ihned. Tentokrát se dozví něco víc o tom bájném stvoření. Prozatím ale pustila myšlenku na Molima z hlavy a soustředila se na znesvěcení, ke kterému došlo kdesi hluboko v lesích.
„Sepoo," zašeptala, „jestli mi nemůžeš povědět o té strašné věci, nemohl bys mi ji ukázat? Doved mě k řekám, ve kterých teče krev lesa." Sepoo potáhl ve tmě nosem, zachrchlal a odplivl si do žhavého uhlí. Pak zabručel: „Dobrá, Kara-Ki.
Ukážu ti je. Ráno po cestě do Gondaly odbočíme a já ti ukážu krvavé řeky." Ráno byl zase plný života, jako by včera ani k žádnému vážnému rozhovoru nedošlo. Kelly mu přinesla dárek -
švýcarský armádní nůž. Sepoo byl uchvácen všemi těmi čepelemi, otvíráky a nástroji, které vytahoval z červené plastikové rukojeti. Bleskově se s ním pořezal. Kokrhal smíchy, cucal si palec a pak ho zvedl a pyšně předvedl Kelly důkaz úžasné ostrostí drobného ocelového plátku. Kelly věděla, že nůž s největší pravděpodobností do týdne ztratí nebo ho v náhlém impulzu dá někomu z kmene, stejně jako to udělal se všemi ostatními dárky, které mu dala. Ale v tuto chvíli byla jeho až dětská radost naprostá a upřímná.
„Nyní mě musíš zavést ke krvavým řekám," připomínala mu, když si upravovala pás na čele. Jeho oči na okamžik posmutněly. Pak se ale zazubil a otočil se jako na obrtlíku.
„Pojd za mnou, Kara-Ki. Uvidíme, jestli ještě pořád umíš chodit v lese jako praví lidé." Brzy sešli z vyšlapané stezky a Sepooji rychle vedl po tajných neoznačených pěšinách.
Tančil před ní jako skřítek a zeleň se za ním beze stopy zavírala. Tam, kde Sepoo prošel vzpřímený, musela se Kelly shýbat. Opožďovala se proto a co chvíli ho ztrácela z očí.
Žádný div, že jim staří Egypťané přisoudili vlastnost udělat se neviditelnými, pomyslela sí a přidala do kroku, aby mu stačila.
Kdyby se Sepoo pohyboval tiše, asi by ha opravdu ztratila.
Ale jako všichni Pygmejové si i on za chůze prozpěvoval, smál se, brebentil a pakřikoval na Kelly. Jeha hlas ji vedl a současně varoval nebezpečné tvory o jejich přítomnosti a snižoval tak na minimum možnost nečekané konfrontace. Věděla, že se snaží jít co nejrychleji, chtěl ji vyzkoušet a trochu potrápit. Rozhodla se nezirstat příliš pozadu. Odpovídala na jeho otázky a přidávala se k jeho pochvalným písním, a když se konečně po několika hodinách zastavil na břehu řeky, objevila se jen o pár vteřin později. Zazubil se na ni, ale hned nato mu oči zmizely v pavučině vrásek. Zavrtěl hlavou v nechtěném obdivu, ale Kelly si nevšímala jeho ocenění. Její oči upoutala řeka. Šlo o jeden z přítoků Uboma, řeky, která sama pramenila vysoko v Měsíčních horách pod čelem ledovce ve výši patnácti tisíc stop. Tam začínala hranice trvalé sněhové pokrývky.
Cesta této řeky vedla zpočátku zastávkami jezer a zkr<ztkami vodopádu. Napájená silnými dešti, bičujícími takřka bez ustání svahy horského hřebene, který patřil beze sporu mezi nejmokřejší horské oblasti, pokračovala pásmem vřesu a pustých bažin dolů přes lesy gigantických prehistorických kapradin.
Pod nimi vstoupila do bambusových houštin - domova goril a antilop bongo se spirálovitými rohy. Z nich se propadala další tři tisíce stop rozervaným předhůřím, dokud nezmizela pod baldachýny obrovských listnatých stromů deštného pralesa. Tuto řeku Bambutiové nazývali Tetwa po stříbrné okounovité rybě. V
její průzračně čisté vodě na mělčinách se žlutým písčitým dnem se jich prohánělа celá hejna. Bambutijské ženy při lovu této ostnaté ryby odkládaly dokonce i skrovné bederní roušky. S
košíky upletenými z rákosu a lýka obstoupily mělčinu, plácaly o hladinu a vzrušeně vykřikovaly, když palekané stříbrné ryby vyskakavaly z jiskřící vody. Tak tomu bývalo do doby, než řeka začala krvácet. Kelty na ni zděšeně civěla. 3o8
Řeka v těch místech nebyla širší než padesát yardů a hustá vegetace se tlačila až po hranicí vody. Nahoře se koruny stromů téměř dotýkaly a vysoko nad středem proudu prosvítal jen úzký nepravidelný pruh oblohy. Celou šíří od břehu ke břehu tekla zahuštěná rudá tekutina. Nebyla to jasná červeň krve, tlumil ji sytý nahnědlý odstín. Ta tíživě chmurná barva měla v sobě cosi zlomyslného. Ta tam byla jiskřivá čistota toku: voda tekla těžce a ospale pomalu jako vyjetý motorový olej. Písek na mělčinách pokrývala silná vrstva kalu stejné barvy. U břehu se jako ostrůvky podzimního listí hromadily mrtvoly ryb.
Jejich lebky hleděly prázdnými očními důlky a vlhký nehybný vzduch pod klenbou stromů otravoval příšerný puch rozkládajícího se rybího masa.
„Kdo to udělal, Sepoo?" zašeptala Kelly, ale Sepao jen pokrčil rameny a veškerou pozornost věnoval listu černého domorodého tabáku, který balil do ruličky. Když Kelly scházela k řece, zapálil si ten primitivní dautník žhavým uhlíkem, který nosil na krku v balíčku zelených listů. S víčky pevně sevřenými blahem vypustil oblak modrého kouře. Jakrnile

Keliy šlápla na písečné žebro, zapadla po kalena do bahna. Nabrala ho trachu do dlaně a třela vzorek mezi prsty. Bylo kluzké, mazlavé a jemné jako hrnčířský jíl. Zabarvilo jí kůži do adstínu tmavé sang de boeuf. Pokoušela se ruku opláchnout, ale kalná voda rychle obarvila i její zbytek. Z prstů jí kapala rudá tekutina jako krev z ruky vraha. Znovu nabrala trochu bláta a zvedla ho k nosu, nijak výrazně nevonělo. Vylezla zpátky na břeh a zpovídala Sepooho. „Kdo tohle udělal, starý otče? Co se stalo?“ Žmoulal své cigáro, kašlal a nervózně se uchichtával, uhýbaje před jejím pohledem.
„Nu tak, Sepoo, řekni mi to.“
„Nevím, Kara-Ki.“
„Jak to že nevíš? Tys nešel nahoru, abys zjistil, co se tam děje?“ Sepoo si pozorně prohlížel žhnoucí konec své rozkoše.
„Proč jsi to neudělal?“ trvala na odpovědi Kelly.
„Bál jsem se, Kara-Ki,“ zamumlal a Kelly si uvědomila, že
Bambutiům se ta věc musí jevit jako nadpřirozený úkaz.
Nepůjdou proti proudu zamořené řeky ze strachu před neznámem, které by mohli objevit.
„Kolik řek vypadá jako tato?“
„Mnoho, mnoho,“ pokyvoval hlavou Sepoo, což znamenalo víc než čtyři.
„Vyjmenuj rni je,“ nedala mu pokoj a Sepoo odříkal jména všech řek, které kdy v regionu viděla, a ještě pár, o kterých věděla jen z doslechu. Vypadalo to, že je zamořena celá spádová oblast řeky Ubomo. Tohle nebylo nějaké místní znečištění, ale dalekosáhlá pohrom , která ohrožovala nejen celé území lovišf Bambutiů, ale také posvátné srdce pralesa.
„Musíme se vydat proti proudu,“ rozhodla Kelly na závěr a
Sepoo vypadal, že se dá každou chvíli do pláče. „Čekají na tebe v Gondale,“ pospíšil si s námitkou, ale Kelly ani nenapadlo pustit se s ním do diskuse. Už se dostatečně poučila z příkladů žen kmene, zvláště Pamby. Zvedla batoh, nasadila pás na čelo a vyrazila proti vodě. Dvě stě yardů šla sama a pomalu jí začínal spadávat hřebínek. Lesy vpředu pro ni byly naprostou neznámou a jít sama, pokud by ji Sepoo odmítl doprovázet, hraničilo se šílenstvím. Pak ale kousek za sebou zaslechla Sepooho. Hlasitě nadával a dušoval se, že už neudělá dál jediný krok. Kelly spadl kámen ze srdce a zrychlila.
Dalších dvacet minut se Sepoo vlekl za ní a opakovaně vyhrožoval, že se každým okamžikem otočí a opustí ji. Jeho hlas však postupně ztrácel na rozhodnosti, docházelo mu, že to
Kelly nemíní vzdát. Pak se zničehonic rozesmál a začal zpívat.
Snaha zůstat nazlobený byla nad jeho síly. Kelly na něho zavolala přes rameno a přidala se k refrénu příštího popěvku. Po chvíli ji Sepoo předběhl a ujal se vedení. Následující dva dny sledovali proti proudu tok řeky Tetwy a její stav se zhoršoval s každou mílí. V korytě už teklo skoro čisté bah
SMITM no, husté jako ovesná kaše. Místy se objevovaly bubliny z rozkládajících se rostlinných zbytků. Do pachu tlejícího dřeva se mísil zápach hnijících ryb, ptáků a drobných živočichů, které bahno uvěznilo a zadusilo. Po odpuzující hladině plavaly jejich mrtvolky s nafouknutými břišky a vysychající zbytky jejich těl lemovaly červené břehy. Příštího dne pozdě odpoledne došli na hranici lovišf Sepooho kmene.
Nestál tam žádný hraničník či nějaké jiné značky, ale Sepoo se přesto zastavil, sundal tětivu z luku a v toulci z kůry obrátil všechny šípy. Tím dal Matce a Otci lesa najevo, že míní respektovat jejich posvátné území. V praxi to znamenalo, že za touto hranicí nezabije jediného živého tvora, neulomí větev ani nerozdělá oheň. Následně zapěl pygmejskou píseň na usmíření lesa, která byla současně žádostí o povolení vstupu do posvátných míst. Ach, milovaná matko všech kmenů, tvé prsy nám daly první doušek rnléka a kolébaly nás v temnotách. Ach, ctěný otče našich otců, tys nás učinil silnými, naučil si nás způsobům lesa a dals nám své tvory k obživě. Ctíme vás a obdivujeme… Kelly stála kousek stranou a mlčky ho pozorovala. Zdálo se jí příliš troufalé připojit se k jeho slovům. Ve své knize Lidé z Vysokého lesa probrala detailně tradici centrálních partií pralesa a rozvedla moudrost zákona
Bambutiů. Místa, kam směřovali, byla zásobárnou života v lese.
Odtud se rozléval do jejich lovišf, obnovoval je a poskytoval obživu. Ta oblast sloužila také jako nárazníková zóna oddělující kmen od jeho sousedů. Zabraňovala tak třenicím a hádkám o hranice území. Byl to jeden z mnoha důkazů moudrostí systému, který Bambutiové vyvinuli k zajištění a správě své existence. Tak se stalo, že Sepoo a Kelly tábořili té noci na prahu země zaslíbené. Po setmění se rozpršelo, což
Sepoo prohlásil za neklamné znamení lesního božstva, že je příznivě nakloněno jejich další cestě proti proudu řeky. Kelly se musela ve tmě usmát. V údolí řeky Ubomo průměrně pršelo tři sta nocí do roka, a kdyby tomu tak této noci nebylo, Sepoo by si to pravděpodobně vyložil jako ještě výraznější souhlas. Na cestu vyrazili hned za rozbřesku. Těsně před nimi vyběhla z porostu malá antilopa chocholatka a důvěřivě zastavila o pět kroků dál, aby si je prohlédla. Sepoo instinktivně sáhl po svém luku, ale ovládl se. Stálo ho to nezměrné úsilí a třásl se jako v záchvatu malarické horečky. Maso toho zvířete bylo mimořádně křehké, šťavnaté a chutné.
„Běž!“ syčel Sepoo zlostně. „Už at jsi pryč. Nevysmívej se mi! Nepokoušej mě! Já tvým svodům nepodlehnu…“ Antilopa zmizela a Sepoo se obrátil na Kelly. „Jsi můj svědek, Kara-Ki.
Vydržel jsem. To zvíře poslali Matka a Otec, aby rně vyzkoušeli. Žádná normální antilopa by nebyla tak hloupá, aby zůstala stát na pár kroků. Ale já byl silný, že ano, Kara-Ki?“
loudil její uznání a Kelly mu stiskla svalnaté rameno.
„Jsem na tebe pyšná, starý otče. Bohové tě milují.“ Šli dál. Odpoledne třetího dne se Kelly náhle zastavila v půli kroku a zvedla hlavu za zvukem, který v lese ještě neslyšela.
Utlumený zeleným příkrovem zněl slabě a byl přerušovaný, ale jak šli dál, sílil a byl zřetelnější s každou ušlou mílí. Nyní už vyvolával představy určících lvů na lovu. Stával se z něho pochmurný řev, který Kelly děsil a naplňoval

zoufalstvím. Řeka
Tetwa již netekla, přehrazovaly ji bariéry větví a trosek. V
mnoha místech špinavá břečka vystoupila z břehů a zaplavila les. Co chvíli byli nuceni brodit se po pás v páchnoucí bažině. Pak se znenadání ocitli na kraji lesa ve slunečnirn svitu tam, kde možná po milióny let slunko nezasvitlo. To zjištění bylo šokující. Pohled, který se před nimi otevíral, by si Kelly nedokázala představit ani v nejhorších nočních můrách. Hleděla na tu spoušť, dokud nepřišla noc. Teprve když tma milosrdně přikryla hrůznou scénu, otočila se a vracela zpátky. V noci ji probudily slzy a zjistila, že se ji
Sepoo snaží hlazením po rameně utišit. Zpáteční cesta kolem umírající řeky se Kelly vlekla, jako by ji v batohu tížil náklad smutku. Sepoo musel zkrátit krok, aby mu stačila. O pět dní později došli do Gondaly. V této části lesa představovala Gondala unikát. Louka porostlá žlutou sloní trávou měla rozlohu necelé půlky akru. Její zvedající se jižní konec přecházel v zalesněné horské úbočí. Po velkou část dne vysoké stromy chránily svými stíny travnatou plochu, která tak zůstávala studenější, než by tomu bylo při plném náporu tropického slunce. Ze dvou stran svíraly tento klín volné země malé říčky. Tam, kde se terén zvedal, otevírala se grandiózní vyhlídka přes vršky stromů směrem na severozápad. Byl to jeden z mála vyhlídkových bodů v údolí řeky Ubomo, odkud rozhledu nebránily lesní velikány. Studený vzduch nad pasekou byl také mnohem méně vlhký než v lese. Jako už mnohokrát předtím zůstala Kelly stát na kraji lesa a pohlédla na vzdálené vrcholky hor. Měsíční hory se obvykle halily do rubáše mraků, ale tohoto rána, jakoby na oslavu jejího návratu, odložily závoj a svítily čisté a nezahalené v celé své jiskřící nádheře. Ledem pokrytý masiv hory Mount Stanley trčel vzhůru mezi zlorny Great Rift Valley do výšky téměř sedmnácti tisíc stop. Její vrchol zářil neposkvrněnou bělí sněhu a byl až bolestně krásný. Přinutila se odtrhnout oči od té nádhery a rozhlédla se po louce. Uviděla své sídlo a zároveň laboratoř -
ambiciózní budovu postavenou z klád omítnutých jílem a přikrytou došky. Její stavba ji stála skoro tři roky práce. Pomoc domorodých přátel si stěží zasloužila označení sporadická. Zahradu níže pod stavením zavlažovala voda z říčky a před nezvanými návštěvníky z lesa ji chránil plot.
Nepyšnila se záhony květin - nesloužila k ozdobě. Poskytovala velkou část obživy pro malou komunitu Gondaly. Jakmile vyšli z lesa, pár žen pracujících v zahradě je spatřilo a s výkřiky radosti běžely Kelly přivítat. Jen některé pocházely z kmene
Bambuti, většinu tvořily Uhalijky, oblečené v tradičních pestrobarevných sukních dlouhých až na paty. Obklopená štěbetajícím hloučkem šla k domu. Zmatek venku vylákal z laboratoře osamocenou postavu. Starý muž s vlasy bílými jako sníh na sto mil vzdáleném Mount Stanley byl oblečen ve světle modrém safari obleku a na nohou měl sandály. Zastínil si rukou oči, a když poznal Kelly, jeho vážný obličej roztál v úsměvu.
Z tmavé inteligentní tváře mu svítily bílé a překvapivě zdravé zuby.
„Kelly!“ Rozpřáhl doširoka ruce. Došla na verandu a rozběhla se k němu. „Kelly,“ opakoval znovu a uchopil ji za paže. „Už jsem o tebe začínal mít starost. Čekal jsem tě o pár dnů dřív. Moc rád tě vidím.“
„Já vás také strašně ráda vidím, pane prezidente.“
„Poslyš, děvče. Už jím nejsem, alespoň ne v očích Ephrema
Taffariho. Jak dlouho už je tomu, co jsme se spolu naposled zúčastnili ceremonie?“
„Victore,“ opravila se rychle. „Moc jste mi chyběl a já vám toho mám tolik co říct. Ani nevím, kde začít…“
„Později,“ zavrtěl svou nádhernou šedivou hlavou a objal ji. Věděla, že je mu už přes sedmdesát, ale sálala z něj síla a elán, jako by mu bylo polovic. „Nejdřív mi dovol, abych ti ukázal, jak pečlivě jsem se po čas tvé nepřítomnosti staral o tvou práci. Měl jsem raději zůstat u vědy a necpat se do politiky,“ řekl, vzal ji za ruku a táhl do laboratoře. Hned na prahu se pustili do živé odborné diskuse. Prezident Victor
Omeru zamlada studoval v Londýně. Domů do Uboma se vrátil s diplomem elektrotechnického inženýra a po nějaký čas byl zaměstnán u koloniální správy. Pak ale na místo rezignoval a vedl hnutí za nezávislost. Zájem o vědu a techniku ho však neopustil a Kelly vždy udivovaly jeho znalosti a zkušenosti.
Po krvavém puči vedeném Ephremem Taffarim uprchl s hrstkou věrných do lesů a našel útočiště u Kelly Kinnearové v Gondale.
Za deset měsíců od té doby se osada na palouku stala generálním štábem odporu proti Taffariho tyranii a Kelly patřila mezi nejdůvěrnější agenty. V době kdy zrovna nepřijímal návštěvy z lesa a neplánoval kontrarevoluci, stával se z něho Kellyin asistent. Velice záhy se pro Kelly stala jeho pomoc nedocenitelnou. Hodinu či dvě šťastně pobíhali od mikroskopu ke křivulím a klíckám s pokusnými krysami, až to vypadalo, jako by oba schválně odkládali okamžik, kdy budou muset začít rozhovor o nepříjemné realitě. Kellyin výzkum pochopitelně trpěl nedostatkem odpovídajícího vybavení a laboratorního materiálu. To vše už mělo být dávno v Gondale, ale poté, co byl sesazen Victor Omeru a Kelly odmítli další finanční podporu, se podmínky ještě zhoršily. Omezovaly ji čím dál víc. Přes všechny potíže se však dopracovali k vzrušujícím objevům. Především se jim z dužiny stromu selepe podařilo izolovat látku s antimalarickými účinky. Selepe byl běžný strom, ktery Pygmejům poskytoval dvojí užitek: z jeho dřeva stavěli své příbytky a léčili jím horečku. Malárie představuje v Africe neustálou hrozbu a stále častěji se objevují nové viry resistentní na syntetická profylaktika. Brzy by se mohla malárie znovu zařadit vedle AIDS k největším hrozbám na kontinentu. Zdálo se ironií, že obě tyto metly lidstva mají svůj původ právě v jeho kolébce, v oblasti Great Rift Valley ve východní Africe. Zde se kdysi člověk poprvé napřímil a udělal své počáteční nesmělé kroky ke slávě i hanbě. Proč by se také na stejném místě zeměkoule nemohl zrodit definitivní lék na tyto nemoci? Ta myšlenka vytrvale živila jejich naději.
Kromě léčení malárie zvažovali Kelly s Victorem Omeru ještě další možnosti. Bambutiové byli zvlášf náchylní k rakovině slinivky břišní. Bylo to dáno některymi prvky jejich diety a také prostředím, ve kterém žili. Barnbutijské ženy používaly k léčení této choroby odvar z hořké mléčné dužiny kořenů jisté popínavé rostliny. Kelly byla sama svědkem několika zázračných uzdravení. S Victorem Omeru se jí podařilo izolovat alkaloid, který považovali za aktivní látku léku. Zkoušeli

ho a výsledky vypadaly povzbudivě. Stejného alkaloidu použili k léčení tří
Uhalijců z tábora, kteří trpěli AIDS. Bylo sice příliš brzy na jistotu, ale výsledky vzbuzovaly optimismus. Vzrušení z nich a radost ze shledání jim vydržela po celý čas skrovného oběda -
salátu, který pojedli na verandě bungalovu krytého došky.
Kelly se přímo vyžívala v konverzaci s tímto vzdělaným člověkem. Přítomnost Victora Orneru změnila její osamělý život v Gondale. Milovala sice své drobné přátele z lesa. ale ti přicházeli a odcházeli, jak je napadlo, a třebaže jejich mentalita jednoduchého štěstí jí vždy působila radost, nemohla nahradit povzbuzení, které přinášel vzdělaný duch. Victor Omeru byl muž, jehož mohla otevřeně a bez výhrad obdivovat, respektovat a milovat. Pokud Kelly dokázala posoudit, tento muž vždy překypoval humanitou a soucitem ke svým bližním a přitom neztrácel hluboký zájmem o svět, ve kterém žili, a tvory, se kterými se o něj dělil. Viděla v něm opravdového patriota, naprosto oddaného svému malému národu. Navíc v něm poznala jediného Afričana, který se dokázal povznést nad kmenový nacionalismus. Celý svůj politický život se snažil zmírnit a neutralizovat těžkou kletbu kmenové nesnášenlivosti.
Považovali ji oba za nejtragičtější skutečnost africké reality.
Mohl stát příkladem pro politiky celého kontinentu včetně zástupců nejvyšší rady Organizace africké jednoty. Když takřka holýma rukama dokázal vyrvat moc koloniální správě, pouhá číselná převaha příslušníků jeho kmene ho vynesla do prezidentského úřadu. Znamenalo to také konec staletím kruté nadvlády pyšné aristokracie Hitů.
Největší krize přišla hned v prvních dnech nezávislosti. Lidé kmene Uhali se vrhli na Hity a proměnili následných pět dnů v krvavé orgie odplaty, při kterých přišlo o život dvacet tisíc
Hitů. Dav vypaloval marmatras a Hity, kterým se podařilo uniknout plamenirm. rozsekal mačetami nebo ubil motykami. Nástroje sloužící po staletí k obdělání půdy a rubáni lesů pro své pány, obrátili proti nim. Pyšné ženy Hitů, vysoké, vznešené a krásné, vysvlékli z jejich z dlouhých rób a ustřihli jim jejich pečlivě splétané vlasy, které je tak proslavily. Pak je nahé přivedli před jásající uhalijský dav, který na ně házel výkaly a hnůj. Nakonec jich většinu narazili na kůly oplocení jejich vlastních usedlostí.
Mladé ženy a dívky uvazovali koženými řemínky za kotníky mezi dva voly a zvířata pak donutili táhnout opačným směrem, až oběf roztrhli. Kelly ty ukrutnosti nezažila, v té době ještě chodila v Anglii do , školy, ale legenda o prezidentově statečnosti vešla do historie ze$ mě. Vyšel mezi dav a neohroženě se postavil mezi příslušníky svého kmene a jejich oběti. Pouhou autoritou své osobnosti ukončil zabíjení a zdánlivě ušetřil krven Hitů před genocidou. Přesto jich tisíce zahynuly a desetitisíce našly útočiště v sousedních zemích j
Ugandě a Zaire. Desetiletí vlády prezidenta Omeru bylo naplněno nezměrným státnickým úsilírn zchladit žár kmenové nenávisti a přesvědčit Hity v exilu, aby se vrátili do Uboma.
Dal jim zpět jejich stáda a pastvinu a snažil se zbavit jejich mladé muže krunýře tradičního pastevectví a přimět je ke vzdělání a k úsilí změnit Llbomo v moderní stát. Aby vyvážil těch strašných prvních pět dnů nezávislosti, zastával k lidem kmene Hita víc než shovívavý postoj. Demonstroval svou důvěru tím, že je nechal postupně převzít řízení policie a malé armády. Sám Ephrem Taffari vystudoval v zahraničí za stipendium nadace založené Victorem Omeru a udržované mimo jiné také příspěvky z jeho skrovného prezidentského platu. Nyní Victor Omeru platil za velkodušnost a lidé kmene Uhali j zase. projednou sténali pod útlakem Hitů.
Jak už se v Africe stávalo často, cyklus násilí a brutality dokončil další oběh. Přesto i ted, při diskusi na verandě bungalovu, mohla Kelly vyčíst v tmavých očích
Victora Omeru starost a vpravdě otcovský zájem o blaho všeho svého lidu. Připadalo jí kruté zvětšovat jeho starosti, ale nemohla to déle před ním skrývat.
„Victore, nahoře v srdci bambutijských lesů se děje něco hrozného s řekami. Něco tak strašného, že stěží dokážu najít slova, abych vám to popsala.“ Poslouchal ji bez přerušení, ale když skončila, prohlásil tiše:
„Taffari zabíjí naše lidi i naši zem. Supi už cítí ve vzduchu smrt a slétají se, ale my je zastavíme.“ Kelly ho ještě tak nahněvaného neviděla. Tvář mu ztvrdla a oči měl přímo strašné.
„Victore, oni jsou mocní a bohatí. Hodně bohatí.“
„Není síla, která by se vyrovnala síle čestného člověka a spravedlivé věci,“ odpověděl a jeho přesvědčení a odhodlanost působily nakažlivě. Kelly cítila, jak se její zoufalství vytrácí a na jeho místo se vrací důvěra a optimismus.
„Ano,“ zašeptala. „Najdeme způsob, jak je zastavit. Pro dobro této země to musíme udělat.“
„Formosa“ znamenalo krásný a název odpovídal skutečnosti. Tak alespoň hodnotil ostrov Tug Harrison, když rols-royce Silver Spirit opustil příbřežní roviny a šplhal k zeleným horám. Cesta opisovala oblouk kolem úbočí jednoho ze štítů Tug se na okamžik zahleděl přes širokou úžinu
Formosa na čínské výsostné území, číhající v modré dálce jako drak. Pak cesta znovu zahnula a ocitli se zpátky pod korunami cypřišů a cedrů. Jeli čtyři tisíce stop nad vlhkými tropickými rovinami a ruchem Taipei, jedné z nejuspěchanějších a nejbohatších metropolí Asie. Zde nahoře v příjemně studeném vzduchu se zdál dokonalý klimatizační systém rollsu nějak nadbytečný. Tug měl čistou hlavu a cítil se uvolněně. Usmíval se. Mít vlastní tryskové letadlo byl bezesporu příjemný pocit.
Gulfstream byl připraven, letěl kamkoliv Tug zatoužil a kdykoliv se mu zachtělo. Nemusel snášet nepohodlí velkých letišf, nebyl nucen tlačit se záplavou nemytého davu. Nečekaly ho ani míle koridorů, ani karusely se zavazadly a jejich hrou na nervy - přijedou kufry, nebo ne? Neobtěžovali ho žádní protivní úředníci, nosiči a řidiči taxíků. Tug zažil příjemnou cestu z Londýna přes Abu Dabi, Bahrain, Brunei a Hongkong - v každém z těch měst měl rozehranou nějakou větší či menší partii - a pobyl tam den nebo dva. Zvláště zastávka v
Hongkongu se vyplatila. S blížícím se termínem přechodu teritoria pod čínskou správu měli nejbohatší a prozíraví podnikatelé v Hongkongu zájem vyvézt kapitál. V trvale pronajatém apartmá hotelu Peninsula podepsal dvě smlouvy, které by mu měly v příštích několika letech přinést deset miliónů liber čistého zisku. Jakmile první pilot Tugova

Gulfstremu přistál nataipeiském letišti, letová kontrola ho navedla na diskrétní stojánku za hangáry společnosti Cathey Pacifik. Tam už čekal připravený rols-royce a nejmladší syn
Chengovy rodiny, aby Tuga přivítal. Celní a pasovou kontrolu odbyli dva uniformovaní úředníci, které hostitel přivedl na palubu letadla. S mnoha úsměvy a poklonami orazítkovali Tugův červený diplomatický pas, na jeho soukromý bar nalepili pečetě
„celní uzávěra“ a během pěti minut byli zase venku. Mezitím několik sluhů v bílých kabátech a rukavičkách přemístilo stylovou soupravu Tugových kufrů od Luise Vuittona do rollsroyce. Od přistání uběhla sotva čtvrthodinka a rols-royce prosvištěl branou letiště. Tug se cítil tak dobře, že měl sklony k filozofování. Nostalgicky srovnávtl své cesty z dob, kdy byl mladý a chudý a musel bojovat. Pěšky, na kole nebo místními autobusy přešel a přejel africký kontinent tam a zpátky. Vzpomínal na svůj první nákladák - fordku V-8 s předními blatníky podobnými sloním uším a hladkými pneumatikami, na kterých se bez defektu nepodařilo nikdy překonat vzdálenost delší padesáti mil, a na motor držený pohromadě vázacím drátem a nadějí. V tom čase byl na něj úžasně pyšný.
Dokonce jeho první let do Londýna na palubě staříčkého hydroplánu Sunderland, který kdysi létal v Africe, mu trval deset dní.
Letadlo přistávalo tankovat na vodách Zambezi, na velkých jezerech a nakonec i na samotném Nilu. Aby člověk dokázal skutečně ocenit luxus, musí nejdříve zažít a překonat těžké podmínky. Tug v pevné víře překonal první dny. které byly nesmírně těžké. Přestože se tehdy radoval z každého z nich, přece jen, u všech rohatých, jemný dotyk hedvábí a měkké objetí čalounění rollsu nejsou také věci k zahození, pomyslel si a těšil se na jednání, které ho čekalo. Miloval zuřivé šarvátky za jednacím stolem a rád měnil styl zápasu. Když to situace nabízela, dokázal blýsknout šavlí stejně dobře jako uchopit dýku. Bylo-li třeba, uměl zakřičet, bouchat pěstí do stolu a klít se stejným zápalem jako australsky horník v opálových dolech nebo texaský pořízek od vrtné věže. Ale neméně dokonale se dovedl usmívat a šeptem nalévat do uší protivníka medem oslazený bolehlav lži. Muž, se kterým se měl setkat, zřejmě ovládá umění vyjednávat stejně dobře. Vskutku miloval každý okamžik souboje a to ho udržovalo mladým. Bodře se usmál na mladíka sedícího vedle sebe na bledě zelených potazích zadních sedadel rollsu a stočil hovor na orientální netsuké a keramiku.
„V roce 1944 generalissimus Čankankajšek převezl výkvět čínského umění z vnitrozemí na ostrov,“ řekl Ning Cheng Gong a Tug přikývl.
„Všichni civilizovaní lidé jsou mu také za to vděční,“
poznamenal. „Kdyby to nebyl učinil, Maova kulturní revoluce by všechno zničila.“ Při řeči si Tug prohlížel nejmladšího syna svého hostitele. Třebaže zatím nevypadal na představitele nějaké moci v Ningově finanční dynastii a doposud ho zastiňovali jeho starší nevlastní bratři, Tug si o Chengovi opatřil celou sbírku informaci.
Existovaly určité náznaky, že Cheng. který se otci narodil ve stáří jako nejmladší dítě otcovy třetí ženy, krásné anglické dívky, se stal jeho oblíbencem. Jak se často stávalo, směs orientální a západní krve nesla výrazné prvky obou rodičů. Zdálo se, že má skutečně dobrý rodokmen, protože byl chytrý, dábelsky nennilosrdný a měl štěstí. Tug Harrison nikdy nepodceňoval prvek štěstí. Někteří lidé ho prostě měli a jiní ne. a to bez ohledu, jak byli, nebo nebyli chytří . Zdálo se, že starý Ning Heng HSui vychoval syna dobře. Připravoval ho na život trpělivě a pilně, jako se připravuje zdravé plnokrevné hříbě na první velký závod. Dopřál Chengovi veškeré výhody s výjimkou jedné: nedovolil mu, aby vyrostl měkký. Po získání diplomu na Čankajškově univerzitě odešel Ning Cheng Gong ihned k tchajwanské armádě splnit vlasteneckou povinnost. 3eho otec neučinil nic, aby zastavil povolávací rozkaz, a Tug to považoval za další fázi kalicího procesu. Tug Harrison vlastnil také kopii záznamů o Chengově vojenské službě. Vedl si dobře, velmi dobře. Službu dokončil u generálního štábu v hodnosti kapitána. Skutečnost, že velitel tchajwanské armády byl osobním přítelem Ning Heng HSuiho měla na tento postup až druhořadý vliv, hlavní roli sehrály Chengovy schopnosti.
Celkově nadmíru výborné vysvědčení kazil jediný drobný stín:
na kapitána Ninga byla podána civilní žaloba, kterou vyšetřovala vojenská policie. Týkala se smrti jisté dívky v taipeiském bordelu. Plné znění záznamu z vyšetřování bylo z
Ningovy dokumentace odstraněno a zůstal jen osvobozující výnos generálního prokurátora zdůvodněný neopodstatněností žaloby.
Jakmile Tug vycítil v aktech zásah ruky Ningova otce, okamžitě to zvýšilo jeho respekt k moci a vlivu rodiny. Po skončení vojenské služby nastoupil Ning Cheng Gong k tchajwanskénw diplomatickému sboru. Zřejmě ho starý Heng nepovažoval ještě za dostatečně zraléřo, aby mohl zastávat význačnější funkci u
Lucky Dragon. I tam Chengův postup připomínal dráhu meteoru, do čtyř let se stal velvyslancem. Nic na tom neměnil fakt. že šlo o maličkou a nevýznamnou africkou zemi, podle záznamů si i tam vedl dobře. Tugovi se podařilo získat i dokumenty o jeho službě pro tchajwanské ministerstvo zahraničí. Stály ho na úplatcích víc než deset tisíc liber, ale přesto je Tug považoval za výhodnou koupi.
Našel v nich další důkaz o Chengově nezvyklých erotických choutkách. Z vod Zambezi jednou vytáhli tělo mladé černé dívky, které krokodýli stihli ohryzat jen zčásti. Jisté zohavení dívčiných genitálií a prsů vedly policii k dalšímu vyšetřování. Zjistili, že v té době se v lovecké chatě nedaleko dívčiny vesnice na jižním břehu Zambezi zdržoval tchajwanský velvyslanec. Děvče navštívilo pozdě večer Chengův bungalov a později ji už živou nikdo neviděl. Až sem dospělo vyšetřovaní, které zastavil příkaz prezidentské kanceláře.
Nyní jeho velvyslanecká mise skončila a Cheng rezignoval na diplomatickou službu vůbec. Konečně se dočkal postavení ve společnosti Lucky Dragon, otec mu přidělil odpovídající místo viceprezidenta. Tugovi se zamlouval. Nejenže byl chytrý, ale jeho vzhled lahodil oku člověka ze Západu. V jeho rysech se zřetelně uplatňoval vliv matky, a třebaže měl černé vlasy, jeho oči postrádaly epikantické záhyby horních víček.
Angličtinu ovládal bezchybně. Kdyby Tug zavřel oči, mohl si vedle sebe představit mladého Angličana z vyšších vrstev. Byl milý a uhlazený a jen stěží postřehnutelný náznak v rysech napovídal sklony k nemilosrdné krutosti. Ano,

Tug se rozhodl.
Tohle je nadějný muž a jeho otec na něho může být pyšný. Tuga přepadl známý pocit lítosti, když si vzpomněl na své vlastní neschopné potomky, tři slabé darmošlapy. Mohl se jen utěšovat, že chyba musela být v krvi matek, každého měl totiž s jinou ženou. Vybíral je tehdy podle jejich tělesné přitažlivosti. V
postaveném penisu není mnoho moudrostí, zavrtěl lítostivě hlavou. Právě naopak, spíš to vypadá, že blokuje přívod krve do mozku. Oženil se se čtyřmi ženami, a nebyly to jeho sekretářky. Tři z nich mu daly tři syny, kteří jako by jim z oka vypadli - všichni tři byli hezcí, líní a nezodpovědní.
Stín, který mu vběhl do dnešní slunečné pohody, se projevil vráskami na čele. Většina mužů věnuje větší pozornost a péči chovu svých koní a psů než výběru matky pro své děti.
Otcovství byl jediný podnik v celém životě, v němž Tug Harrison naprosto neuspěl.
„Už se těším, až uvidím otcovu sbírku slonoviny." Tug se obrátil k Chengovi a pustil z hlavy nevýnosnou lítost.
„Můj otec vám ji jistě rád ukáže," usmál se Cheng. „Je jeho největším potěšením. Po Lucky Dragon, pochopitelně."
Když to dořekl, rolís projel další vlásenkou cesty a před nimi se objevila brána Ningova sídla. Tug už ho viděl na fotografii, ale přesto nebyl dostatečně připraven na skutečnost. Okamžitě se mu vybavily přezdobené gigantické sochy v zahradách Tiger
Balm v Hongkongu. Nad vstupní branou jako prehistorické monstrum číhal Šťastný drak. Leskl se smaragdově zeleným keramickým obkladem kombinovaným zlatou fólií a zvedal zahnuté drápy, chystal se vzlétnout na křídlech o rozpětí možná padesáti stop. Oči mu svítily jako žhavé uhle a doširoka otevřené krokodýlí čelisti lemovaly ježaté aleje zubů.
„Můj ty bože!" řekl Tug tiše a Cheng se omluvně usmál.
„Otec je trochu podivín," vysvětloval. „Zuby jsou z opravdové slonoviny a oči tvoří pár rubínových spinelů ze Srí Lanky. Dohromady váží něco přes pět kilogramů. Jsou to unikátní kameny a jejich hodnota přesahuje milión dolarů, proto ta ozbrojená stráž." Oba strážci se postavili do pozoru, když se rol ls přiblížil k bráně. Byli oblečení v polovojenských uniformách se šňůrami a na hlavách jim seděly naleštěné helmy z nerezavějící oceli podobné těm, jaké nosí čestná stráž u Čankajškova hrobu v Taipei. Automatické zbraně
Tugovi napověděly, že jejich výlučným úkolem nebude jen strážit rubínové oči Šťastného draka. Doslechl se, že mladý Cheng využil svých vojenských kontaktů a muže, kteří strážili jeho otce, osobně vybíral z řad elitní jednotky tchajwanských námořníků. Když se starý Ning Heng HSui prosekával na výsluní moci, udělal z nejedné ženy vdovu a z dětí sirotky. Dokonce se proslýchalo, že byl kdysi hlavou tajné hongkongské mafie a že dodnes udržuje s Tongy úzké styky. Dnešní generace ho znala spíše jako umělce, poetu a sběratele umění, ale zůstalo ještě dost těch, kteří pamatovali staré časy a velice rádi by mu oplatili pár nevyrovnaných účtů. Tuga osobní historie starého muže nijak neodpuzovala stejně jako sexuální deviace jeho nejmladšího syna. Sám měl pár svých vlastních tajemství a v africké divočině by dokázal najít nejeden neoznačený hrob. Celý svůj život prožil mezi nemilosrdnými muži dravčích povah a musel s nimi soupeřit. Neměl nejmenší morální předsudky, bral lidstvo takové, jaké našel, a hleděl si víc zisku, který mohl vytěžit af už z jeho síly, nebo slabostí. Když se rolís protáhl pod obloukem břicha Šťastného draka, Cheng pokývnutím hlavy opětoval pozdrav strážím v stříbřitých helmách. Vjeli do fantastického světa zahrad a jezer, pagod a klenutých čínských můstků. V teplých vodách jezírek se jako živé šperky prohánělа hejna barevných rybek khoi a nad hřebeny pagod kroužili sněhobílí holubi.
Rododendrony v plném květu na hladké svěží zeleni trávníků, zvlněných jako záhyby hedvábného kimona kolem boků krásné dívky, dokreslovaly rozkošný obraz míru a pohody, který tolik kontrastoval s nevkusnou sochou draka u hlavní brány. Rolts dojel před vstup do budovy, která Tugovi připadala jako miniatura Zimního paláce v Pekingu. Fontány kolem vystřelovaly do chladivého horského vzduchu oblouky bílé vodní tříště a po obou stranách klenutého vchodu čekaly řady sluho v bílých fracích. Když Cheng s Tugem procházeli kolem, zdravili je hlubokými úklonami. Dřevem obložené stěny odsunuté stranou umožňovaly dokonalý výhled na blízké zahrady, které se tak staly součástí interiéru. Jednoduchý nábytek byl mimořádně pfrsobivý a svítící podlaha z červeného cedru naplňovala vzdwh vůní dřeva, připomínající aroma krabice na doutníky. Celý efekt podtrhoval pár vzácných keramických nádob, kterými by se určitě rádo pyšnilo kteréhokoliv muzeum na světě. Obsahovaly ústřední motiv místnosti - aranžmá větviček třešňových květů.
„Služebná vám hned připraví čaj, sire Petere," řekl Cheng.
„A další vám připraví lázeň a vybalí vaše zavazadla. Pak si možná budete chtít hodinku odpočinout. Můj otec vás zve na oběd půl hodiny po poledni. Vrátím se pro vás o něco dříve a doprovodím vás do hlavního domu." Tug si uvědomil, že tohle je jen jeden z domů pro hosty, ale nedal najevo žádné překvapení a Cheng pokračoval. „Pochopitelně že všichni sloužící jsou vám k dispozici, pokud byste něco potřeboval." Cheng poslední větu mírně zdůraznil, že vyzněla až trochu potměšile. „Stačí požádat kteroukoliv ze služebných. Jste ctěným hostem mého otce a velice by ho pobouřilo, kdyby vám cokoliv chybělo."
„Jste s otcem velice laskaví." Tug vrátil mladému muži poklonu. Bývaly časy, a není tomu příliš dávno, kdy by Tug plně využil diskrétní nabídky. Ale dnes už byl vděčný, že rušivý a nekontrolovatelný prvek sexuality vymizel z jeho potřeb. Už příliš mnoho mladické energie věnoval sexu a nakonec kromě tří nevydařených synů a pár zbytečně vyiozených miliónů na alimenty byl výsledek nulí>vý. LJž ne. Opravdu byl rád, že to má za sebou, jeho existence se zklidnila a začala být vyváženější. Mládí je předražená perioda života každého člověka, plná zmatků, úzkosti a neštastných tužeb. Dvě čínská děvčata, která ho vedla po obložených schodech do kouřící navoněné lázně, měla na sobě pouze tenké bílé sukénky. Mohl si zblízka prohlédnout jejich krémově bílou kůži a znalecky ohodnotit kontrasty třešňově červených bradavek. Zvládl to s jemným nostalgickým náznakem neklidu v rozkroku.
„Ne," znovu se ujistil, když se ponořil do vody. „Jsem rád, že už nejsem mladý." Tug odmítl vyšívanou róbu s motivem draka, kterou před něj děvčata rozložila, a oblékl si raději svoji košili značky Turnbull a Asser a tmavý oblek od Sawile

Row s MCC vízankou. Tu mu komorník čerstvě napařil.
„Zatraceně směšný oblek. Připadal bych si v něm jako klaun, a ten starý lišák Heng to ví, a proto se mě pokoušel do něho navléct. V dohodnutý čas ho čekal mladý
Cheng. Očima přejel Tugův oblek, ale nedal překvapení nijak znát. Jeho výraz se nezměnil. Nenaletěl jsem vám, co? pomyslel si Tug škodolibě. Nejsem včerejší, víme? Procházeli po krytých cestičkách. Nespěchali. Co chvíli zůstali stát a obdivovali lotosové květy, lekníny a rododendrony, až konečně zahnuli do klenuté brány ověnčené závěsy modrých wisterií. Před nimi se znenadání objevil hlavní dům. Byl to překvapující výtvor z čistého bílého mramoru, s keramickými střešními taškami na hřebenech a lomenicích, moderní, a přesto nekonečně klasický.
Tug ani nezpomalil a cítil zklamání muže po boku. Cheng očekával, že Tug bude zaraženě zírat jako ostatní návštěvníci. Patriarcha Ning Heng HSui byl velmi starý muž, určitě nejmíň o deset let starší než Tug. Kůži poznamenanou stařeckými skvrnami měl seschlou a plnou záhybů. Tugovi připomínal mumii
Ramsese II. z muzea v Káhiře. Na levé líci mu rostla bradavice barvy a velikostí zralé moruše. Obecná čínská pověra tvrdila, že chlupy rostoucí z bradavice na tváři přinášejí štěstí, Heng
HSui je proto nikdy neholil. Z malé hlavičky purpurového salátu trčel štětec chlupů a jako stříbrný střapec visel dolů pod bradu na jednoduchou tuniku ze surového hedvábí krémové barvy. Proto na mě nastražil to dračí vyšívání, pomyslel si, když tiskl starcovu ruku. Byla suchá a studená, s kostmi lehkými, jaké mají ptáci. Henga vysušilo stáří, ale oči mu plály živě a divoce. Tuga napadlo, že takové oči by docela slušely lidožravému draku z Komoda. „Sire Petere, doufám, že jste si odpočinul po cestě, a věřím, že jste v mém skrovném domě nalezl veškeré pohodlí," spustil suchým tenkým hlasem, který zněl jako šelest podzimního listí ve větru. Jeho angličtina však byla perfektní. Zatímco si vyměňovali zdvořilosti, měřili se a odhadovali jeden druhého. Setkali se poprvé, veškerá dosavadní vyjednávání vedl Tug s jeho staršími syny. Tři starší synové a Cheng stáli v řadě za svým otcem a čekali. Heng HSui je jednoho po druhém přizval ptačím mávnutím bledé ruky a oni přísně v pořadí podle věku předstupovali a zdvořile Tuga zdravili. Poté Cheng pomohl otci do do sedátka vyloženého polštáři, s výhledem na zahradu. Tugovi neušlo, že čest tohoto úkonu připadla na nejmladšího a ne na nejstaršího syna, jak bývalo zvykem. Třebaže si zbývající bratři nevyměnili jediný pohled a jejich výrazy zůstaly beze změny,
Tug cítil, jak se v příjemném horském vzduchu vznáší stín sourozenecké rivality a žárlivosti. Mohl ji takřka nahmatat. Rychle postřeh zařadil mezi ostatní poznatky o rodině. Sluha jim donesl bledý jasmínový čaj v miskách z porcelánu tenkého tak, že Tug přes stěnu nádobky viděl obrysy svých prstů. Všiml si krémového odstínu na bílém listu, který ji zdobil. Při zběžném pohledu odstín splýval s pozadím. Misky, mistrovské dílo hrnčíře císaře Ching Ti z dynastie Ming, pocházely z patnáctého století. Tug vyprázdnil misku a pak, když ji vracel na malovaný tác, nechal ji vyklouznout z prstů. Dopadla na cedrovou podlahu a rozbila se na stovky drobných střípků.
„Je mi to hrozně líto," omlouval se Harrison. „Jsem tak nešikovný…"
„To nic." Heng HSui naklonil elegantně hlavu a pokynul sluhovi, aby smetl střepy. Sluha se třásl, když si klekal na podlahu, cítil hněv svého pána. ‚Doufám, že to nebylo nic cenného?" zeptal se Tug s úmyslem starce potrápit a vyzkoušet, splácel mu trik s vyšívaným oděvem. Zlostnému člověku s nenávistí v srdci by to mělo pěkně narušit soudnost. Tug sledoval reakci Heng H Suiho a oba dobře věděli, že si je Tug plně vědom nesmírné ceny misky.
„Neměla žádnou cenu. Ujišfuji vás, sire Petere, pouhá tretka. Už na to nemyslete," konejšil ho stařec, ale Tug věděl, že ho dostal. Za seschlou maskou se střapcem vousů na líci číhal muž plný vášně. Ale dokázal předvést styl i třídu a ovládl se. Rovnocenný protivník, usoudil Tug. Neměl velké iluze o partnerství společností BOSS a Lucky
Dragon založeném výhradně na základě vzájemné výhodnosti takového spojení. S největší pravděpodobností bude stejně jen dočasné. Rozbitím misky získal nad patriarchou momentální výhodu vyvedi ho z rovnováhy. Stařec dopil zbytek obsahu vlastní misky navlas stejné s tou, kterou rozbil Tug, a pak zvedl ruku v tichém příkazu. Jeden ze sluhů k němu přiklekl a podal do jeho vráscité ruky čtverec hedvábí. Heng HSui vytřel pečlivě misku, pak ji do látky zabalil a podal Tugovi.
„Dárek pro vás, sire Petere. Doufám, že naše přátelství nebude lak křehké jako tato malá hračka." Tug musel přiznat, že Heng srovnal jeho výhodu. Tugovi nezbyla jiná možnost než přijmout neúměrný dar, pokud nechtěl po této drobné výtce ztratit tvář.
„Budu ji opatrovat jako důkaz šlechetnosti dárce," odpověděl.
„Syn," Heng pokynul rukou, protkanou modrými žilkami, k
Chengovi, „mi řekl, že jste vyslovil přání vidět mou sbírku slonoviny. Sbíráte slonovinu také, sire Petere?"
„Ne, ale zajímám se o všechny věci pocházející z Afriky.
Mohu se pochlubit tím, že znám o afrických slonech mnohem víc než kterýkoliv jiný průměrný člověk. Vím, jakou moc připisují vaši lidé slonovině."
„Máte pravdu, sire Petere. Nikdy se nepřete s žádným
Číňanem o účinnosti amuletů, zvláště ne těch ze slonoviny.
Celá naše existence je ovládána astrologií a nadbíháním štěstěně."
„Třeba Lucky Dragon?" poznamenal Tug.
„Lucky Dragon? Docela určitě." Zdálo se, že Hengovy pergamenově suché tváře v úsměvu popraskají. „I drak nad branou do mého sídla má tesáky z čisté slonoviny. Celý život podléhám jejímu kouziu. Začal jsem kariéru v dílně svého otce jalo řezbář slonoviny.
„Ano, já vím. Netsuké nesoucí váš osobní styl řezby jsou ceněny stejně jako práce řezbářských mistrů starověku," odpověděl Tug.
„Ach, ty vznikly když jsem měl ještě jistou ruku a ostrý zrak," zavrtěl Heng skromně hlavou, ale hodnotu svých výtvorů nepopřel.

„Opravdu by mi udělalo velikou radost, kdybych spatřil vaše práce," pobídl ho Tug a Heng pokynul nejmladšímu synovi, aby mu pomohl vstát. „Takže je uvidíte. Rozhodně je uvidíte, sire
Petere." Muzeum slonoviny bylo stranou hlavního domu. Šli pomalu krytými pěšinami přes zahrady a přizpůsobovali se těžkému dýchavičnému kroku starce. U jednoho ozdobného rybníčku Heng zastavil, aby nakrmil rybky khoi. Pobavilo ho jejich bláznění a dravost, s jakou se vrhalyna potravu.
„Lačnost, sire Petere. Kde bychom oba byli bez lačnosti?"
„Zdravá chtivost je pohonnou látkou kapitalistického systému," souhlasil Tug.
„A hloupá, bezmyšlenkovitá chtivost jiných lidí je zdrojem našeho bohatství, nemám pravdu?" Tug souhlasně pokývl hlavou a šli dál. U vchodu do muzea stála další stráž v lesklých stříbřitých přilbách. Tugovi nemusel nikdo říkat, že stráž hlídá muzeum nepřetržitě.
„Vybraní muži." Heng zachytil jeho pohled. „Důvěřuju jim víc než moderní elektronice." Cheng na moment pustil otcovu paži, aby mohl na kontrolní skříňce bezpečnostního systému vytukat kód. Mohutné vyřezávané dveře se otevřely automaticky a Heng je uvedl dovnitř. V muzeu bez oken chybělo přirozené světlo a exponáty nasvěcovalo zkušeně instalované umělé osvětlení. Klimatizace zajišťovala íuoveň vlhkostí vhodnou pro slonovinu. Pneumatické ovládáni tiše zasyčelo a dveře se za nimi zavřely. Tug udělal sotva tři kroky a zarazil se. Upřeně hleděl na exponát uprostřed mramorové podlahy.
„Poznáváte je?" zeptal se Heng HSui.
„Jistě, pochopitelně," přikývl Tug. „Viděl jsem je sice jen jednou a je to už dávno. Byly v sultánově paláci na Žanzibaru, ještě před revolucí. Objevily se různé spekulace, co se s nimi později stalo."
„Ano. Získal jsem je po revoluci v roce 1964, když musel sultán do exilu," přitakal Heng. „Jen málo lidí ví, že jsou v mém vlastnictví." Stěny místnosti byly natřeny modrou barvou, tím zvláštním odstínem bledé modře africké polední oblohy. Barva měla zdůraznit efekt vystavených exponátů a rozměry vstupní síně byly zřejmě navrženy pro stejný účel - aby podtrhly nádheru páru sloních klů. Kly byly delší než deset stop a jejich průměr u kořene by byl příliš i pro pas mladé panny. Legenda, kterou na ně před sto lety napsal inkoustem úředník sultána Barghashe, uváděla jejich váhu po příchodu klů na Zanzibar. Tug přeluštil arabský nápis, těžší z klů vážil
235 liber a druhý pouze o pět liber méně.
„Dnes už jsou lehčí," Heng HSui předešel Tugovu otázku.
„Vyschly o dvaadvacet liber, ale stále ještě mají čtyři muži co dělat, aby některý z nich unesli. Představte si to zvíře, které je kdysi Tug, který studoval historii Afriky, znal příběh těchto mimořádných trofejí. Byly to nejslavnější kly, jaké svět znal. Ulovil je před sto lety na jižních svazích
Kilimandžára otrok zvaný Senoussi. Jeho pán, ničema jménem
Shundi, proslul coby jeden z nejkrutějších a nejbezohlednějších otrokářů a obchodníků se slonovinou na pobřeží východní Afriky. Drancování té oblasti otrokáři se stalo pověstným. Když Senoussi slona poprvé uviděl, byl tak ohromený, že neměl odvahu hned střílet. Krčil se za mušketou s křesadlovým zámkem a hodiny s respektem pozoroval obrovské zvíře, než sebral dost odvahy, aby se přiblížil a vehnal mu olověnou kuli do srdce. Podle líčení Senoussiho, odběhlo zvíře po ráně pouhých sto kroků a padlo. Byl to velice starý samec s posledními čtyřmi stoličkami, takřka úplně opotřebovanými, čekala ho už stejně jen pomalá smrt podvýživou. Třebaže jeho tělo nebylo nijak mimořádně velké, měl nesmírně vyvinutý krk a hrud, zřejmě následkem nošení těžkého břemena klů. Senoussi tvrdil, že slon musel nejdřív zvednout hlavu a s ní i špičky klů od země, než se dokázal pohnout z místa. Když v Zanzibaru Shundi vyložil kly na trhu, vzbudily mezi obchodníky se slonovinou velké vzrušení. Sultán je od Shundiho odkoupil za tisíc liber šterlinků - v těch dobách to byly úžasné peníze. Tug kly spatřil v paláci sultánova následníka, když se zatoulal na Z.anzibar při obhlídce pobřeží. Nyní přistoupil blíž a s posvátnou úctou pohladil dlaní jeden z nich. Špičky mohutných bledých oblouků se vysoko nad jeho hlavou téměř dotýkaly. Tohle byl legendární poklad a Tugovi se zdálo, že nějakým způsobem ztělesňuje historii a duši celého černého kontinentu.
„A ted mi dovolte, abych vám ukázal zbytek své drobné sbírky," přerušil chvíli mlčení Ning Heng HSui a vedl ho od klů ke klenutému průchodu umístěnému nenápadně umístěnému v zadní stěně vstupní místnosti. Vnitřek stavby tvořil labyrint spoře osvětlených chodeb. Měkké koberce v barvě půlnoční modři tlumily zvuk jejich kroků. Do stěn chodeb stejné barvy byly z obou stran vestavěny vitríny. Rozměry prosklených skříněk byly přizpůsobeny velikostí každého jednotlivého exponátu a jejich osvětlení umožňovalo zhlédnout i ty nejjemnější detaily vystavených předmětů. Aranžmá vytvářelo dojem, jako by se exponáty volně vznášely v okolním šeru. Nejdříve došli k expozici náboženských a posvátných předmětů. Tug uviděl bibli v deskách ze slonoviny vykládané drahými kameny a zobrazující dvojhlavého orla ruského impéria.
„Petr Veliký," zamumlal Heng. ,"leho osobní bible." Byla zde také kopie starého Torahu, zažloutlého pergamenu navinutého na přeslenu ze slonoviny v pouzdře ze stejného materiálu s vyřezávanou Davidovou hvězdou.
„Pochází z velké synagogy v Konstantinopolu, kterou zničil byzantský císař Theodosius," vysvětloval dál Heng. Mezi ostatními poklady se nalézaly ikony vykládané diamanty, hinduistické sochy boha Višnu a kopie koránu v obalu z tepaného „.
zlata a slonoviny, starověké křesfanské sošky Panny a svatých, všechny pochopitelně ze slonoviny. Jak procházeli zšeřenými chodbami dál, vystavené předměty ztrácely svou svatost a nabývaly světského charakteru. Bible a sošky vystřídaly dámské vějíře, hřebeny a náhrdelníky z doby starých beků a Římanů a také neobvyklý předmět tvarem připomínající váleček na těsto. Byl dlouhý dvě stopy a jeden jeho konec byl vyřeZán ve tvaru hlavy mužského údu. Tug nevěděl, oč jde, a Heng nevzrušeně vysvětloval.
„Patřil ruské carevně Kateřině. Její lékař ji přesvědčil, že slonovina je velmi dobrý lék na syfilidu. Pato atrapa byta zhotoverla podle jejího vlastního návrhu." příležitostně Heng vybídl syna, aby otevřel některou z výloh a umožnil

Tugovi vzít exponát do rukou a prohlédnout si ho zblízka.
„Skutečná radost ze slonoviny pramení z jejího dotyku, když ji držíte v dlani," poučoval Heng. „Je stejně smyslná jako kůže krásné ženy. Všimněte si zrnitosti, té jemné mřížkové struktury, kterou nedokáže napodobit žádný umělý materiál."
Mezi exponáty Tug objevil předmět ve tv<rru a velikostí fotbalového míče, vyřezávaný jako mřížoví. Uvnitř vězelo osm dalších volných koulí, jedna v druhé, jako slupky cibule.
Umělec vyřezal vniťrní sféry přes nepatrné otvory vnějších vrstev. Uprostřed poslední, nejmenší koule se skvělo poupě rtiže vyvedené do posledního detailu.
„Tři tisíce hodin práce a pět let života mistra. Jak můžete ocenit takové dílo?" zeptal se Heng. Dvě hodiny poté, co vstoupili do muzea, vešli do poslední místností. Nacházely se v ní netsuké. Za doby vlády šoguna Tokugawy bylo v Japonsku dovoleno nosit osobní ozdoby pouze příslušníkům aristokracie.
Mezi nově se vynořující početnou stuední vrstvou se knoflíky netsuké, nošené na pásech nebo sloužící k zajištění krabiček na léky či váčků na tabák, staly významnou složkou oděvu.
Prestiž majitele rostla s krásou a rafinovaností řezby.
ji Heng shromáždil kolekci čítající přes deset tisíc kusů. Bohužel, není schopen, jak Tugovi sdělil, vystavit víc než pár nejmilejších, mezi nimi také své vlastní výtvory. Ty byly vystaveny odděleně, a Tug měl zase jednou možnost vzít je do ruky a obdivovat řemeslnost jejich provedení.
„Samozřejmě že jsem musel své vlastní práce najít a odkoupit zpátky." Heng se usmíval a potahoval si vousy visící z levé tváře.
„Ještě pořád mám ve světě agenty, kteří vyhledávají tná díla. Odhaduji. že nejmSň stovka z nich stále uniká mému zájmu. Dám deset tisíc dolarů za každý knoflík, který mi přinesete, sire Petere," sliboval. „A zasloužil by si tu cenu do posledního centu," přisvědčil Tug a dál prozkoumával titěrně pupeny ze slonoviny. Ztvárnění detailů bylo zarážející a náměty zahrnovaly nejrozmanitější scény ze světa lidí a zvířat. Našli byste tu ptáky a savce, muže a krásné ženy a děti i ve všech možných pozách, při zábavě, při práci, ve válce stejně ja j ko při milování nebo ve smrti a při Zrození. Hengovi se jako umělci podařilo proměnit i prosté světské věci v cosi pozoruhodného a vzrušujícího. Předměty, které se lehceř mohly stát pouhou pornografií, působily oduševněle a nadpozemsky vzletně.
„Máte vzácný dar," uznale chválil Tug. „Srdce i oko velkého umělce." Shoda mezi těmito dvěma muži však neměla dlouhého trvání. Když se vrátili do hlavního domu, čekal na ně dlouhý pracovní stůl, na který mezitím sluhové připravili psací potřeby a lehké občerstvení. Na prahu se vyzuli a usedli na podušky okolo stolu. Začala opravdová práce. V Londýně
Tug projednal a podepsal s jedním ze starších Ningových synů předběžnou dohodu, kterou měl nyní patriarcha ratifikovat. Tug nečeka.i žádnou lehkou záležitost a neměl odejít zklamaný. Krátce po půlnoci odložili jednání. Cheng vyprovodil Tuga do domu pro hosty, kde na něho čekaly dvě služky s čajem a občer stvenítn. Pomohly mu do nočního úboru, stáhly přikrývku z široké a nezvykle nízké postele a čekaly. Propustil je a ony okamžitě odešly. Nedokázal odhadnout, kde jsou instalovány skryté mikrofony a videokamery, ale byl si jistý, že někde jsou. Zhasl světlo a chvíli ležel tiše spokojený s pokrokem, kterého dosáhl. Pak zdravě usnul a probudil se dychtivý dalšího souboje. Příští den v půli odpoledne si Tug Harrison a
Heng HSui potřásli rukama. Ze všeho, co se Tug o starci dozvěděl, vyplývalo, že je to muž obdivuhodně pevných zásad, stejně jako byl on sám. Věřil, že stvrzení podáním ruky je pro něho stejně závazné jako podpis na oficiálním dokumentu.
Pochopitelně že právníci obou stran zkomplikují a zamlží znění dohody, ale nepodaří se jim už zviklat ústřední pilíře smlouvy. Mezi Tugem a Hengem bylo podání ruky svaté jako čest bukanýrů.
„Je tu ještě jedna věc, kterou bych s vámi rád prodiskutoval," zašeptal Heng a Tug se zamračil.
„Ne, ne, sira Petere. Je to osobní záležitost. Nemá co dělat s naší dohodou." Tug si oddechl.
„Udělám, co bude v mých silách, abych vám pomohl. Oč jde?"
„Sloni," řekl Heng. „A slonovina."
„Ach tak." Tug se usmál a přikývl. „Mohlo mě to napadnout."
„V době, kdy krvežíznivý šílenec Idi Amin převzal moc v
Ugandě, žili na území ugandského národního parku poblíž
Murchisonových vodopádů na řece Niiu největší sloni z celé Afriky," začal zeširoka Heng.
„Ano," souhlasil Tug. „Sám jsem v parku viděl tucet zvířat s kly o váze přes sto liber. Ale Aminovi pohůnci je vybili a kly ukradl sám Amin."
„Nevybili všechny, sira Petere. Ze spolehlivých zdrojů mám zprávy, že největší z nich unikli. Překročili hranice Uboma a dostali se do deštných pralesů na svazích Měsíčních hor, do oblasti, kde má váš syndikát část svých koncesí."
„To je možné," připustil Tug.
„Víc než možné. Je to skutečnost," ujišťoval Heng. „Můj syn
Cheng," pokynul směrem k nejmladšímu ze synů, „má v Ubomu spolehlivého agenta. 3menuje se Chetti Singh. Znáte ho?"
„Něco málo jsem o něm slyšel." Tug se opět zamračil. „Jen co si vzpomenu… Ano, má co činit s nezákonným obchodem se slonovinou a rohy nosorožců. Slyšel jsem, že je hlavou celého pytláctví v Africe."
„Chetti Singh v uplynulých deseti dnech navštívil lesy v údolí řeky Ubomo," pokračoval Heng. „Na vlastní oči viděl slona s kly s téměř stejně velikými jako ty, které jsem vám dnes ukázal." r ,
„Jak si představujete moji pomoc?" naléhal Tug.
„Chci ty kly," zašeptal Heng a věkem zbrázděná maska jeho tváře jen stěží skryla sběratelskou vášeň. „Víc než všechny suroviny a a dříví z lesů chci tu slonovinu." ,

„Prezident Taffari by mohl podepsat výjimku na zvlášf chráněnou zvěř. Věřím, že mu ústava takovou možnost dává. A když ne, I může ji změnit. Předpokládám, že váš přítel už bude schopen zajistit ulovení, je přece králem pytláků. Pokud se tak stane, pošlu pro kly do Uboma své letadlo a nechám je dovézt sem. Nevidím v tom žádný problém, pane Ningu.“
„Díky, sira Petere,“ usmál se Heng. „Je něco, čím bych vám mohl oplatit laskavost?“
„Ano.“ Tug se nahnul dopředu. „Abych řekl pravdu, je.“
„Stačí jen říct,“ vybízel ho Heng.
„Než to udělám, musím vás informovat o nové vlně hysterie, která zachvátila západní svět. Naštěstí vás se tyto problémy nedotýkají. Mezi mladými se objevily nové názory a bohužel je přejali ti, u nichž by se dalo očekávat více rozumu. Jejich filozofie hlásá, že člověk nemá právo využívat přírodní bohatství planety. Má nám být odepřeno právo dolovat v zemi rudy, protože naše výkopy hyzdí krásu přírody. Má nám být zakázáno kácet stromy pro dříví a lovit živé tvory kvůli masu, kožešině nebo slonovině, protože je prý veškerý život jaksi posvátný.“
„To je nesmysl,“ odmítl Heng názor prudkým nesouhlasným gestem a v jeho tmavých očích zajiskřilo. „Člověk se stal tím, čím je, jen proto, že tyto věci dělal odjakživa.“ Dotkl se postupně cedrového obkladu vedle sebe, lemu hedvábné tuniky, zlata a slonoviny na svých prstenech a drahocenné porcelánové misky před sebou. „Toto všechno bylo kdysi vytěženo, vykáceno nebo zabito a stejně tak tomu je s potravinami, které jíme.“
„Vy a já to víme,“ souhlasil Tug. „Ale to nové šílenství je něco, s čím je třeba počítat podobně jako s náboženským fanatismem jako s džihádem, nebo chcete-li svatou válkou.“
„Nechci věc nikterak zlehčovat, sire Petere, ale Západ ještě citově nedozrál. Líbí se mi představa, že my, lidé Východu, máme lepší filozofii. Nás jen tak lehce nezachvátí vlna přehnaného jednání.“
„Proto na vás také apeluji, pane Hengu. Moje společnost
BOSS se právě stala obětí takové kampaně. Pozornost britské veřejnosti je upřena k našim aktivitám v Ubomu. Zavinily to skupiny lidí, které si dávají pošetilé názvy jako Creenpeace nebo Děti Země.“ Heng se zašklebil a Tug přikývl. „Vím, že to zní hloupě a neškodně, ale jednu takovou organizaci vede fanatická žena a ta si vybrala za cíl moji společnost. Už nám dokázala způsobit jisté škody. Mírný, ale zřetelný pokles v prodeji i v příjmech může být rovnou připsán na vrub její kampaně. Na některých našich význačných trzích ve Spojených státech a Spojeném království zavládla nervozita. Žádají nás, abychom vycouvali z Uboma nebo alespoň omezili naši účast v tamních aktivitách. Já osobně jsem dostal výhružné dopisy.“
„Přece byste je nebral vážně?“
„Ne, pane Ningu, to ne. Ale ty dopisy pocházejí od lidí, kteří vyhazují do vzduchu laboratoře s pokusnými zvířaty a zapalují obchody kožešníků. Proto si myslím, že by bylo prozíravé zmenšit roli BOSS v Ubomu nebo alespoň utvořit o ní u veřejnosti lepší mínění.“
„Co navrhujete, sire Petere?“
„Zaprvé jsem již najal nezávislého filmového producenta, který je dobře známý jak v Evropě, tak i v Americe. Měl by natočit televizní pořad o Ubomu se zdůrazněním výhod, které přinese naše účast při rozvoji země.“
„Doufám, že nechystáte odkrýt před kamerou veškeré operace syndikátu, sire Petere?“ V Hengově otázce zazněl polekaný tón.
„Samozřejmě že ne, pane Ningu. Producent filmu bude pečlivě veden, aby ukázal syndikát v nejlepším možném světle. Pravděpodobně bude nutné připravit jisté aranžmá pro filmování.“
„Předvést jakousi show, přehlídku nejlepšího,“ upřesňoval Heog.
„Přesně tak, pane Ningu. Budeme ho držet stranou citlivějších oblastí našich projektů.“ Heng přikývl. „To je moudré. Zdá se, že už jste začal i bez mé pomoci.“
„Pane Ningu, vy jste v lepší pozici ne.ž já. Ti takzvaní zelení lidé na vás zde na Tchaj-Ovanu nemohou a vaši Čířané jsou příliš pragmatičtí, aby zaujali k dolování a těžbě dřeva tak amatérský postoj. Zvláště když téměř veškerý vytěžený objem bude směřovat na váš ostrov. Vám nemůže uškodit jejich bláhové, ale pro nás nebezpečné jednání.“
„Ano.“ Heng přikývl. „Myslím, že to, co jste řekl, dává smysl. Nechápu ale, kam tím míříte?“
„Chtěl bych, aby Lucky Dragon představoval hlavu syndikátu.
Přál bych si, aby místo mého člověka odešel do Uboma někdo z vasich nejlepších mužů a vzal si na starost tamější operace.
Já pošlu své geology, lesní specialisty, architekty a vy dáte k dispozici čínské experty. Já postupně odprodám své akcie v syndikátu předním hongkongským společnostem a jiným východním subjektům. Pochopitelně že pak spolu budeme dál diskrétnií řídit činnost syndikátu, ale BOSS zdánlivě zmizí ze scény.“
„Stanete se neviditelným, sire Petere.“ Heng se uculoval, očividně pobavený Harrisonovým návrhem.
„Neviditelný To se mi líbí,“ smál. se Tug s nírn. „Mohl bych věda, koho hodláte poslat do Llboma, aby tam převzal vedení?“ Ning Heng HSui se přestal smát a zamyšleně si potahoval stříbrný chomáč visící z jeho tváře.
Synové sedící opodál se nahnuli nad lesklou desku stolu a se zjevnou snahou potlačit dychtivost viseli na otcových rtech pohledy plnými očekávání.
„Ehm!“ Heng si odkašlal a svlažil suché rty douškem čaje.
„To si vyžádá jisté úvahy. sire Petere. Necháte mi týden nebo dva na rozmyšlenou?“
„Samozřejmě, pane Ningu. Chápu, není to lehká volba. Budu otřebovat někoho chytrého a zasvěceného.“ zaváhal a hledal vhodné přídavné jméno, když právě zavrhl termín
„nemilosrdného“ - takové označení mu připadalo příliš názorné,
„ale silného a přitom diplomatického.“
„Sdělím vám své rozhodnutí telefonem. Kde vás zastihnu, sire Petere?“
„Nuže, zítra ráno odlétám do Sydney a odtud přímo přes

Nairobi do Kahali v Ubomu - za prezidentem Taffarim. Ale mé letadlo má přímé spojení přes družici. Můžete se se mnou spojit za letu stejně snadno, jako bych seděl ve vedlejší místnosti.“
„Tyhle moderní zázraky.“ Heng z<rkroutil hlavou. „Pro starého muže je někdy obtížné se přizpůsobit.“
„Zdá se, že u vás nelze hovořit o stáří jinak než v souvislosti se zkušenostmi a myšlenkovou zralostí, pane Ningu. Vaše kuráž a elán jsou stále mladé.“ iugova slova byla jen z části lichocením a Ning Heng HSui sklonil graciézně hlavu.
Cheng trpělivě čekal na nejvhodnější okamžik k předání dárku, který otci přivezl z Afriky. Od návštěvy sira Petera Harrisona na Tchaj-wanu uběhly již téměř dva týdny a otec ještě neoznámil - rodině .avůj verdikt o tom. který ze synů povede 4. operace syndikátu v Ubomu.
Bratrům bylo jasné, že to musí být někdo z nich. Věděli to od okamžiku, kdy Angličan přednesl svou žádost. Cheng si dohře všiml, jak se bratři naklonili nad stůl. V jejich očích si přečetl své SMITH i vlastní vzrušení a očekávání. Od té doby také bratři chodili kolem sebe jako psi s bolavýma nohama.
Rozsah investic společnosti Lucky Dragon v syndikátu Ubomo byl bezprecedentní. Jakmile se projekt a jeho financování rozběhne naplno, rodina bude muset dát dohromady téměř miliardu dolarů.
Většinu z té částky půjčí banky v EJongkongu a v Japonsku.
Musí to být jeden z jeho synů. Ning Heng HStri by nikdy tolik nevěřil cizímu člověku, a jedině jeho stáří ho donutilo delegovat úkol na některého z nich. Ještě nedávno by uchopil otěže v Ubomu do svých rukou, ale dnes se jich musí vzdát ve prospěch jednoho z potomků. Za tu čest by byl každý z nich ochoten zabíjet. Otcova I volba bude také konečným a jasným rozhodnutím o tom, kdo z nich se stane jeho dědicem. Cheng toužil po tom vyznamenání tak silně, že nemohl spát a ztratil úplně chat k jídlu. Za dva týdny shodil na váze a ve tvářích se mu objevily propadliny. Při tréninku v tělocvičně s najatými sparingpartnery bylo nejlépe vidět, jak má tělo vyhublé až k hranici podvýživy. V obalutuhého svalstva hrudníku se mu rýsovalo každičké žebro, ale jeho údery a kopance přesto neztratily nic z dřívější razance a propadlé oči mu při boji svítily z temně lemovaných očních důlků žárem horečnaté vášně.“ Nacházel si stále nové záminky, aby mohl být v otcově společnosti. Nehnu) se od něho, ani když stařec maloval nebo uspořádával svou sbírku slonoviny. Doprovázel ho i do zahradní svatyně na meditace s konfucionářskými kněžími,
<rle stále cítil, že ještě nenadešla ta pravá chvíle přijít s darem. Věřil, že stařec se nakonec bude rozhodovat mezi ním a druhým bratm:m Wu. Nejstarší bratr Fang hyl sice rázný a nemilosrdný, ale chyběla nu lstivost a nrizanost. Byl by z něj dobrý seke.rník, ale ne vůdce. Třetí ze sourozenců, Ling, se vyznaoval vrtkavým temperamentem. By) chytrý stejně jako Wu neho Cheng, ale snadno zpanikařil a měl tendenci podléhat zuřivosti, když se věci obracely proti němu. Ling se nestane hlavou Štastného Draka - mohl být nanejvýš mužem číslo dvě, ale číslo jedna nikdy. Cheng dospěl k závěru, že ae bude rozhodovat mezi ním a Wuem. Už jako dítě v něm vycítil hlavního konkurenta a nenáviděl ho s primitivní zlobou. jaké je jen dětská duše schopna. Dokud žila
Chengova anglická matka, chránila ho před jeho nevlastními bratry, ale po její smrti jim byl vydán na milost. Trvalo tri roky, než se naučil stát na vlastních nohou a ještě více se vetřel do přízně svého otce. Cheng cítil svoji šanci, svoji jedinou příležitost získat nadvládu. Jeho otec byl starý, ba víc než starý, byl přestárlý. Navzdory jeho zdánlivé síle a energii Cheng tušil, že se přiblížil okamžik otcovy smrti.
Může přijít každou chvíli, kterýkoliv den. Při té myšlence ho vždy zamrazilo. Věděl dobře, že pokud si neupevní své následnictví ještě za života otce, Wu mu ho za pomoci svých pravých bratří vyrve z rukou v ten den, kdy otec skoná. Věděl také, že otec stojí před okamžikem, kdy musí rozhodnout o projektu Ubomo. Věděl, že jeho chvíle přišla. Cítil, že ho životní příliv nese k pevnině štěstí a že se nyní musí otočit a plavat s ním, než voda opadne a on navždy uvázne v blátě u břehu.
„Ctěný otče, něco pro vás mám. Malý a skrovný dtikaz úcty a vděku, který k vám cítím. Směl bych vám ho dát?“ Zdálo se, že při volbě vhodného okamžiku stálo štěstí na Chengově straně.
Stařík se cítil svěží, jeho úsudek byl bystrý a tělesné síly do jisté míry obnovené. Posnídal zralé fíky a jablko a při cestě do svatyně, kde ho Cheng dohonil, právě skládal klasický verš ódu na horský štít, který se vypínal nad jeho sídlem. Báseň začínala: Miláček mraků jenž la.lcá její tvář… Docela dobrá, i když ne tak jako jeho malby nebo řezba slonoviny, myslel si Cheng. Přesto nadšeně zatleskal, když ji stařec dorecitoval.
„Žasnu kolik génia může sídlit v jediné osobnosti. Přál bych si jen, abych z něj zdědil alespoň zrnko.“
Lekl se, že to trochu přehnal, ale stařík přijal chválu a na okamžik pevněji sevřel Chengovu paži.
„Jsi dobrý syn,“ řekl. „A tvá matka…,“ jeho hlas zněl teskně,
„tvá matka byla žena…“ Zavrtěl hlavou a Cheng nevěřícně zíral, jak oči starce zvlhly. Myslel, že se mu to zdá, protože otec nikdy nepodléhal slabostí a sentimentu. Když se však znovu podíval, otE covy oči byly zase čisté a jasné, ,tařík se usmíval. ř Toho rána se Heng zdržel ve svatyni mnohem déle než obvykle. , Chtěl zkontrolovat, jak pokračují práce na jeho hrobce. Přizval jednoho z neislavnějších věštců - geomantiků, který měl najít vhodné i na místo pro hrobku a orientovat samotný hrob tak, aby nestál an území dračí hlavy, ani dračího ocasu. Obojí by rušilo starcův po y srnrtný spánek. Geomantik pracoval s kompasem a kouzelnou É brašnou a téměř celou hodinu dirigoval kněze a pomocníky, jak mají správně položit mramorový sarkofág. Přípravy vlastního pohřbu povznesly Henga do příjemné uvol něné nálady, a když práce skončila, Cheng se chopil příležitosti t a požádal o svolení předat svůj dárek.
Heng se usmál a přikývl. „Můžeš mi ho přinést, můj synu.“
„Běda, otče.! Povaha dárku to nepřipouští. Musím vás dovést k němu.“ Hengův výraz se změnil, v tyto dny už zřídka opouštěl sídlo. Uvažoval, že odmítne, ale Cheng předvídal jeho reakci.
Jen zvedl ruku a rolís, zaparkovaný u živého plotu za lotosovými jezírky, se tiše rozjel. Než stihl stařec vážně protestovat, Cheng mu pomohl dovnitř, usadil ho pohodlně na zadní sedadlo a přes kolena mu přehodil kašmirový kobereček.
Šofér už věděl, kam má s nimi jet. Po krátké jíz“ „ , dě Je horská silnice dovedla do pobreznrch rovin, ale Cheng ani

Heng necítili horko a vlhkost vzduchu, kabina vozu je spolehlivě oddělovala od hlučného provozu na cestě plné autobusů, motocyklů Vespa, bláznivých taxíků a těžce naložených kamionů. Při vjezdu na Chung Ching South Road ve čtvrti
Hsimending šofér zpomalil a projel branou hlavního skladiště společnosti Lucky Dragon. Když strážní u vjezdu poznali osoby na zadních sedadlech, spěšně se postavili do pozoru. Vůz zamířil do otevřených dveří jednoho hangáru. Když vjeli dovnitř, ocelová roleta dveří se za nimi samočinně zavřela a rollsroyce zastavil u jedné z nákladních ramp. Cheng pomohl otci z vozu, a drže jeho loket, vedl ho ke křeslu z teakového dřeva vyloženého vyšívanými hedvábnými poduškami. Vyjímalo se na rampě jako trůn a byl z něho rozhled po í:elém prostoru skladiště. Jakmile otce pohodlně usadí(, pokynul sluhovi, ahy přinesl čerstvě připravený čaj a posadil se na sedátko u starcových nohou. Srkali čaj a hovořili o běžných věcech. Cheng záměrně oddaloval okamžik předání daru, aby otci okořenil čekání. Jak dalece se mu to podařilo, nedokázal posoudit, stařík na sobě nedal nic znát a na podlahu před sebou téměř nepohlédl. Snědí dělníci klečeli před nimi v řadě čelem k trůnu. Cheng je nechal obléct do jednotných černých tunik s emblémy Lucky Dragon vyšitými na zádech jasně červeným hedvábím. Oblečení doplňovaly čelní pásy stejného odstínu. Nacvičil s nimi číslo perfektně, protože klečeli bez hnutí s hlavami uctivě skloněnými. Konečně po deseti minutách povídání oslovil Cheng otce. „Tohle je dárek, který jsem vám přivezl z Afriky." Ukázal na řady beden složených za dělníky.
„Je tak žalostně malý, až se stydím vám ho nabídnout." „Čaj?"
Heng se zasmál. „Bedny čaje? Ten mi vystačí do konce života. Je to pěkný dárek, můj synu."
„Vím, je velice skrovný, ale mohl bych pro vás nechat jednu bednu otevřít?" zeptal se Cheng a stařec souhlasně přikývl.
Cheng zatleskal a deset dělníků vyskočilo na nohy. Doběhli k jedné z beden a vynesli ji dopředu. Pracovali rychle a zkušeně. Půl tuctu úderů kladivem a několik záběrů páčidla stačilo a víko první bedny bylo volné. Heng konečně trochu ožil a naklonil se v křesle kousek dopředu. Dva muži zvedli první kel obalený černými lístky čaje. Cheng už se dávno předtím postaral, aby v ní byly největší a nejpěkněji tvarované kly z celé zásilky. Na jeho žádost Chetti Singh už ve skladišti v Malawi nechal označit bednu, do které je uložili. Abnormálně dlouhé kly měřily přes sedm stop. Nebyly sice tak silné a tupé jako typické masivní kly slonů žijících dále na sever od Zimbabwe, ale z estetického hlediska byly daleko hezčí. Měly vyvážený poměr síly k délce a elegantní křivku kuželů. Jejich hladký a čistý povrch byl bez poskvrny a u kořene je zdobila růžová patina. Heng radostí nechtěně spráskl ruce a hlasitě vykřikl.
„Přineste mi ho blíž!" Dva dělníci s těžkým břemenem vystupovali potácivým krokem po betonových schodech na rampu.
Když pak poklekli a položili kel před starce, Heng láskyplně poplácal trofej a v očích zapadlých do pavučiny vrasek mu zajiskřilo.
„Krásné!" zašeptal. „Nejkrásnější ze všech výtvorů přírody.
Krásnější než perly a peří nejvzácnějších ptáků." Zmlkl náhle, když prsty nahmataly na povrchu klu drsnou plochu. Sehnul se níž a znovu vykřikl. „Tenhle kel má oficiální cejch. ZV - to je značka zimbabwské vlády. To je legální slonovina, Chengu?"
Znovu spráskl ruce. „Legální slonovina, můj synu. Ta písmena ji dělají mnohem hodnotnější. Jak jsi to dokázal? Kolik klů je tu celke.rn?" Otcova nepotlačovaná radost dávala Chengovi křídla a musel se velmi ovládat, aby zůstal dál pokorný a úslužný.
„Každá z těch beden obsahuje slonovinu, ctěný otče. A každý kel nese tuto značku."
„Jak jsi je získal?" dál vyzvídal Heng, ale hned nato zvednutou rukou zastavil Chengovu odpověd.
„Počkej!" zarazil ho. „Počkej, neříkej nic!" Chvíli mlčky hleděl na syna „Ano. Tak je to. Vím už, odkud ta slonovina pochází." Pokynem ruky poslal černě oděné dělníky z doslechu, nahnul se k Chengovi a ztlumil hlas. „Před nějakým časem jsem četl, že banda pytláků přepadla vládní sklad v Zimbabwe. To místo se jmenovalo Chiwewe. Bandity zlikvidovali, ale slonovina se ztratila. Je to tak, můj synu?"
„Stejný článek jsem četl i já, ctěný otče." Cheng sklopil oči a čekal. Ticho se protahovalo. Konečně promluvil Heng.
„Člověk, který naplánoval tuto akci, byl chytrý a odvážný.
Nebál se zabíjet, ahy dosáhl toho, co chtěl," zašeptal stařec.
„Obdivuji tento druh lidí. Takovým jsem byl za mladých let i já."
„Takovým mužemjste stále, otče," řekl Cheng, ale stařec zavrtěl hlavou.
„Jsem pyšný na to, že k tomuto druhu mužů patří naůj syn,"
pokračoval Heng. „A nyní mi můžeš ukázat zbytek daru."
Chengovi se zdálo, že vyrostl v očích svého otce až ke hvězdám. Vrtěl se na sedačce radostí a vykřikoval řízné příkazy dělníkům. Začali otvírat další bedny. Následující dvě hodiny Heng prohlížel zásilku slonoviny. Rozplýval se nad každým kusem a vybral si víc než tucet klů do své speciální sbírky. Obzvláště se zajímal o nezvykle tvarované a zdeformované kly. Nerv jednoho z nich poškodila ručně ulitá olověná kule z pytlácké muškety, když zdeformovaná střela zůstala uvězněna u kořene klu. Následkem zranění se původní kel rozvětvil do čtyř samostatných výhonů, které se kolem sebe ovíjely jako provazce lana. Spletené spirály slonoviny připomínaly roh legendárního jednorožce. Heng byl nadmíru spokojen. Cheng zažil zřídka otce tak čilého a výřečného, ale dvouhodinová prohlídka ho nakonec přece jen unavila. Pomohl mu proto nastoupit do rollsu a přikázal řidiči vrátit se do rodinného sídla. Heng opřel hlavu do měkkých kožených potahů a zavřel oči. Cheng ho opatrně přikryl kašmírovým koberečkem v domnění, že usnul. Když starci jedna ruka sjela na sedadlo, opatrně ji zvedl a vrátil zpátky do klína. Než ji zakryl, pohladil ji jemně a něžně, aby starce neprobudil, hubená kostnatá ruka byla studenrí, jako by patřila mrtvole. Tenké dlouhé prsty však znenadání sevřely
Chengovo zápěstí a stařec, oči stále zavřené, promluvil.

„Nebojím se smrti, synu," zašeptal. „Hrozím se jen toho, že všechno, čeho jsem dosáhl, bude zničeno nedbalou rukou. Tvůj bratr Wu je silný a chytrý, ale schází mu duch. Nemá vztah k jemným a krásným věcem. Nemá rád poezii, malování ani slonovinu." Zvedl víčka a pohlédl na syna jasnýma neúprosnýma očima ještěrky.
„Vím, Chengu, že ty jsi zdědil mého ducha, ale až dodnes jsem pochyboval, že máš také tvrdost válečníka. To byl důvod, proč jsem tak dlouho váhal mezi tebou a Wuem. Dar, který jsi mi dnes nabídl, však změnil můj názor. Vím, jak jsi slonovinu získal. Vím, žs rnusel vymačkat štávu ze zralé třešně." Heng oblíbeným eufemismem nahrazoval výraz „prolévat krev". „A vím také, že ses toho nezalekl. Uspěl jsi v těžkém podniku, a jestli to bylo díky štěstí, nebo chytrostí, mě příliš nezajímá. Štěstí i chytrost mají pro mě stejnou důležitost. Stisk zesílil až k prahu bolesti, ale Cheng neucukl ani se neodtáhl. Pošlu tě do Uboma, můj synu. Jako reprezentanta společnosti Lusky Uragon." Cheng se sehnul a políbil ruku v otcově klíně.
„Nezklamu vás, otče," sliboval a v koutku oka se mu pomalu rodila jediná slza radosti a pýchy. Zatřpytila se jako drahokam a spadla na bledou vrásčitou kůži starcovy ruky. Ning Heng HSui formálně vyhlásil své rozhodnutí následující den ráno. Učinil tak, sedě za Jakovaným stolem s očima upřenýma do zahrady. Cheng pozoroval při jeho slovech tváře svých bratří. Wu zůstal netečný jako jeho portrét, který před lety otec vyřezal do slonoviny, tvář měl stejně prázdnou, hladkou a krémově žlutou. Když ale vracel přes stůl Chengův pohled, jeho oči vypadaly strašně. Jakmile otec skončil, trvalo ticho jen chvíli, ale bratrům, kterým se zřítila klenba jejich světa, se zdála nekonečná. Konečně promluvil Wu. ..Ctěný otče. Tvá moudrost zahrnuje vše. My, tvoji synové, se skláníme před tvou vůlí jako klasy rýže před severním větrem." Všichni čtyři se hluboce uklonili, až se čely málem dotkli desky stolu. Když se napřímili, tři z nich hleděli na Chenga, a ten si v té chvíli uvědomil, že možná získal až příliš mnoho. Jeho reputace náhle stoupla a zastínila důležitost všech bratrů dohromady. S poeitem, jako by rnu po páteři sjížděl ledový rampouch, zjisti4, že bratři na něho hledí očima krokodýlů. IVebude si moci dovolit v Ubomu neuspět, to věděl jistě. Budou čekal a vEChno mu oplatí, kdyby v nové funkci neobstál. Jakmile byl Cheng zpátky ve svých pokojích, jeho ob.rvy se rozplynuly v radosti z úspěchu.
Zbývalo ještě mnoho udělat, než se vrátí do Afriky, ale v tomto okamžiku by se stejně nedokázal soustředit. Zítra určitě začne, ale dnes ne. Byl přímo nabit vzrušením a jeho myšlenky nepokojně těkaly bez cíle. Potřeboval se uklidnit, spálit ten přebytek energie, která ho fyzicky i duševně vynášela do závratných výšek. Věděl přesně, jak toho docílit, měl svůj soukromý rituál duševní očisty. Byl ale nebezpečný, strašně nebezpečný. Už několikrát ho přivedl na samý okraj katastrofy.
Nehezpečí sa! o však tvořilo součást rituálu, bylo základem jeho účinnosti. Uvdomoval si plně, že stačí malá chyba a ztratí všechno. Monumentální úspěch několika posledních dnů, otcovo rozhodnutí a následnictví vyrvané bratrům, to vše může v okamžení zmizet. Riziko bylo ohromné a naprosto neúměrné prchavému ukojení, kterého mohl dosáhnout. Možná to byly pohnutky hazardního hráče, které ho nutily zahrávat si s vlastní záhubou. Po každé podobné epizodě si vždy sliboval, že už nikdy víc nepropadne šílenství, ale pokušení se vždy ukázalo silnějším. zvláště v okamžicích, jako byl tento.
Jakmile vstoupil do pokoje, žena mu připravila čaj a pak svolala děti, aby otci složily povinnou úctu. Chvíli s nimi hovořil, nejmladšího synka vzal i na klín, ale byl příliš roztržitý a brzy je poslal pryč.
Odešly s viditelnou úlevou, formální dotazy v nich vyvolávaly úzkost. S dětmi to prostě neuměl. Ani s těmi svými.
„Otec si mě vybral pro Ubomo," sdělil ženě.
„To je veliká pocta," řekla. „Přeji ti to. Kdy odjedeme?"
„Pojedu sám," odpověděl a v jejích očích zahlédl úlevu.
Rozladilo ho, že to dala tak zřetelně najevo. „Samozřejmě že pro vás pošlu hned, jak se zabydlím." Sklopila oči. „Budu čekat na tvůj pokyn." Nedokázal se soustředit na její slova, v hlavě mu hučela rozbouřená krev.
„Hodinku si odpočinu. Dohlédni, aby mě nikdo nerušil. Pak musím zajet do města. do odjezdu mě čeká ještě spoustu práce.
Na noc domů nelařijdu, přespím v bytě na Tunhua Road. Dám ti vědět, kdy se vrátím." Když v pokoji osaměl, vzal přenosný telefon, položil ho na stůl a upřeně na něj hleděl, promýšleje každé slovo, které se chystal říct. Dech se mu zrychlil a zkrátil jako člověku, který právě vyběhl do schodů. Když konečně na telefon sáhl, třásla se mu mírně ruka. Přístroj byl vybaven speciální kódovanou rušičkou a hovory z něho nešlo nahrávat. Žádná osoba ani policie či armáda nemohly zaregistrovat číslo, které právě navolil. To číslo znalo jen málo lidí. Jednou se mu svěřila, že ho dala pouze nejvzácnějším klientům. Zvedla sluchátko po druhém zazvonění a okamžitě poznala jeho hlas. Oslovila ho krycím jménem, které mu sama přidělila.
„Nepřišel jste ke mně už téměř dva roky, Muži ze Zelených hor."
„Byl jsem pryč."
„Já vím. Ale i tak jste mi chyběl."
„Chtěl bych přijít dnes večer." „Budete si přát speciality?"
„Ano." Při té myšlence se Chengovi sevřel žaludek. Cítil, jak mu ze směsi strachu, odporu a vzrušení začíná být nevolno.
„Říkáte to na poslední chvíli," odpověděla. „A cena se od minulé návštěvy zvedla."
„Cena nehraje roli. Můžete to pro mě udělat?" Slyšel úzkostlivý tón svého vlastního hlasu. Mlčela a Cheng věděl, že ho napíná schválně. Už se chystal na ni zakřičet, když odpověděla změněným hlasem: „Máte štěstí." Její slova podbarvil až oplzle sladký tón.
„Dostala jsem nové zboží. Můžu vám nabídnout hned dvě.
Vyberete si." Cheng polkl naprázdno a musel si odkašlat, aby dokázal mluvit dál. „Mladé?" zeptal se.
„Velmi mladé, něžné a nedotčené."

„Kdy budou připraveny?“
„V deset večer,“ odpověděla. „Ne dřív.“
„V mořském pavilonu?“
„Ano. U brány vás budou čekat v deset,“ z.důraz,nila. „Ne dřív, ne později.“ Cheng zajel do bytu. Tunhua Ruad byla nejprestižnější část valkoměsta a nájem také podle toho vypadal. Naštěstí šel na účet společnosti Lucky Dragon. Svého porsche nechal v podzemní garáži a do apartmá v nejvyšším patře vyjel výtahem. Když se osprchoval a začal převlékat, nebylo ještě šest hodin. Na přípravu zbývala spousta času. Z
bytového komplexu vyšel pěšky a vydal se po Tungua Road.
Miloval taipeiské renao. Renao, výraz čínského původu, se nedal prakticky přeložit do žádného jiného jazyka. Znamenal zároveň rozjařenost, živost, radost a hlučnost. Byl právě měsíc duchů - sedmý lunární měsíc, ve kterém se zemřelí vracejí z podsvětí na zem, aby se zjevovali lidem. Naštěstí se duchové dali uplatit dary a jídlem a také se doporučovalo držet je od těla ohňostroji a dračími průvody. Cheng se zastavil a s potěšením zatleskal zástupu vedenému monstrózním drakem. Měl ohromnou papírovou hlavu a hadí tělo s pěti páry lidských nohou. Prskavky a ohnivě žabky poskakovaly v cloně modrého dýmu u nohou přihlížejících, kapela mlátila do bubnů a gongů a děti křičely vzrušením. Přesně tak vypadalo pravé renao a Chengovo vzrušení rostlo. Razil si cestu tlačícími se zástupy až k Východnínn zahradám, kde opustil hlavní tepnu směřující do centra velkoměsta a vešel do tmavé uličky.
Věštec, který Chengovi předpovídal budoucnost už deset let, byl starý muž s řídkými šedivými vlasy a s bradavicí na tváři navlas podobnou té, jakou si pěstoval Chengův otec. Nosil tradiční róbu doplněnou mandarinskou čepici a sedával se zkříženýma nohama v budce kryté závěsy, obklopen svou věšteckou výbavou. Cheng ho uctivě pozdravil a na mužovo pozvání si dřepl naproti němu.“
„Neviděl jsem vás už dlouhý čas,“ vytkl mu stařec a Cheng se omluvil.
„Nežil jsem na Tchaj-Ovanu.“ Dohodli se na ceně a požadovaném druhu proroctví. „Stojím před velkým úkolem,“ vysvětloval Cheng. „Přál bych si duchovní posilu.“ Stařec přikývl a radil se se svým čarodějným breviářem a hvězdným almanachem. Důležitě pokyvoval hlavou a mumlal si cosi pro sebe. Nakonec odul Chenovi kameninovou misku s bambusovými třískami. Cheng s ní rázně zatřepal a pak tyčinky vyklopil na kobereček, který ležel mezi nimi. Každá tyčinka byla pomalovaná znaky a emblémy a stařec studoval sestavu,v jaké dopadly na zem.
„Ten úkol na vás nečeká zde na Tchaj-Ovanu, ale za oceánem,“ řekl a Cheng si oddechl, starý muž neztratil formu. Povzbudivě přikývl.
„Je to nesmírně složitý úkol a zúčastní se ho mnoho lidí.
Cizinců a cizích dáblů.“ Cheng znovu přikývl.
„Vidím mocné spojence, ale také mocné nepřátele, kteří se postaví proti vám.“
„Znám své spojence, ale nevím, kdo bude mým protivníkem,“ přerušil ho Cheng.
„Svého nepřítele již znáte. Už s vámi jednou bojoval a tehdy jste ho porazil.“
„Můžeš mi ho popsat?“ Věštec zakroutil hlavou. „Poznáte ho, až ho zase potkáte.“
„Kdy se tak stane?“
„Neměl byste cestovat v měsíci duchů. Musíte se připravit zde na Tchaj-wanu. Odjedte až první den osmého lunárního měsíce.“
„Dobře.“ Chengovi se to hodilo. „Porazím toho nepřítele ještě jednou?“ „Taková otázka si žádá další věštbu,“ zasktrhral stařec a Cheng se zašklebil - poplatek bude dvojnásobný.
„Dobrá,“ souhlasil. Stařec posbíral třísky z bambulu zpátky do misky a Cheng je po zamíchání znovu vysypal na rohožku.
„Nyní se objevili dva nepřátelé.“ Věštec vylovil z hromádky dvě tyčinky. „Jeden je muž, kterého znáte, a druhý žena, kterou jste ještě nepotkal. Budou společně mařit vaše snažení.“
„Zvítězím nad nimi?“ otázal se Cheng úzkostlivě a stařec důkladně pozoroval rozsypaná dřívka.
„Vidím sněhem pokrytou horu a velký les. To bude bitevní pole. Budou tam zlí duchové a démoni…“ Starcův hlas odumřel, když zvedl jednu bambusovou tyčinku.
„Co ještě vidíš?“ pobídl ho Cheng. Ale stařec si odkašlal a odplivl. Vyhnul se Chengovu pohledu. Bambusová tříska byla natřená bíle - barvou pohromy a smrti.
„To je všechno. Nic víc už nevidím,“ zamumlal. Cheng vytáhl z kapsičky další tisícovku tchajwanských dolarů a položil ji vedle hromádky tyčinek.
„Porazím své nepřátele?“ zeptal se. Bankovka zmizela pod kostnatými prsty věštce jako při eskamotérském představení.
„Budete na vrcholu slávy,“ sliboval stařec, ale stále nedokázal pohlédnout přímo na zákazníka. Cheng odešel od budky se smíšenými pocity vyvolanými dvojznačnou odpovědí.
Potřeboval írtěchu víc než kdy jindy, ale bylo jen málo po osmé hodině a ona trvala na tom, aby přišel přesně v deset. Ulička hadů ležela nedaleko. Cheng se po cestě ještě zastavil v chrámu Dragon Mountain, kde ve zdobné pyramidální peci umístěné v předsíni zapálil svazek bankovek pro usmíření duší předků plížících se nocí. Odešel z chrámu a přešel noční trh, kde stánkaři nabízeli široký sortiment nejrozmanitějšího zboží. Vzadu na tržišti před chatrnou dřevěnou boudou nabízely své služby prostitutky. Namalované dámy hlasitě lákaly potenciální zákazníky a čumilové komentovali jejich výzvy smíchem a peprnými poznámkami. Dobré renao, pomyslel si Cheng a jeho nálada opět zamířila vzhůru. V Uličce hadů se jeden na druhém tlačily krámky nabízející plazy. Před každým obchůdkem stály stohy drátěných košíků a výlohy oplývaly výběrem pestrobarevných hadů. po nichž ulička získala. r své jméno. L1 vstupních dveří většiny obchůdků měli uvázanou živou šelmu - malého munga. Cheng se, zastavil a sledoval zaranžovaný souboj 1 drobného štíhlého dravce s kobrou dlouhou dobré čtyři stopy. Kolem se rychle shromáždil hlouček nadšených zvědavců. Kobra s pruhovanou kápí doširoka roztaženou se zvedla proti šelmě a kývala se jako květina na stonku a nehybnýma černýma

očima sledovaly kroužícího protivníka. Neklidným rozeklaným jazykem chytala ve vzduchu jeho pach. Nlungo přitancoval blíž, a když kobra zaútočila, bleskově uskočil zpátky. Had ztratil na okamžik rovnováhu a zůstal rozvinutý. Toho šelma okamžitě využila ke smrtelnému výpadu. Zuby ostrými jako jehly se pevně zakousla za lesklou šupinatou hlavu plaza, jehož tělo se svíjelo ve smrtelné křeči. Majitel krámku rychle oddělil rnunga od jeho oběti a odnášel hada dovnitř se dvěma či třemi nedočkavými zákazníky v patách. Cheng se k nim nepřipojil. Měl svůj hadí krám a vybíral si jen speciální druhy hadů. Nejvzácnější, nejdražší a nejefektivnější. Hadí doktor poznal Chenga v davu už na dálku. Vlastnil vyhlášený obchod a k tomu, aby přitáhl pozornost zákazníků, nepotřeboval předvádět zápasy s mungem. S úsměvy a hlubokými úklonami vedl Chenga do zadní místnosti kryté závěsy před zvědavými pohledy z ulice. Cheng ani nemusel vyslovit své přání, obchodník ho už za léta dobře znal. Byl Cheng, kdo ho seznámil s Chetti Singhem a z rostředkoval mu dodávk needovatěších hadů z Afrik . První zásilka plazů se k němu dostala dokonce v Chengově diplomatickém vaku. Pochopitelně se neobešla bez tučné provize jako ostatně i všechny ostatní.
Cheng hadího doktora přesvědčil, aby začal obchodovat i se vzácnými africkými ptáky. Opeřence mu nezasílal nikdo jiný než
Chetti Singh a roční obrat obchodu díky rozšířenému sortimentu dosahoval v poslední době hodnoty čtvrt miliónu amerických dolarů. Za pár holohlavých ibisů nebo čápů se sedlovitým zobákem byli sběratelé z Evropy a z Ameriky ochotni zaplatit neuvěřitelné sumy. O africké papoušky byl nemenší zájem, třebaže nedosahovali barevnosti jihoamerických druhů. Chetti
Singh dokázal obstarat všechno a Cheng inkasoval další peníze.
Přesto i tak hlavní podíl příjmu hadího doktora plynul z prodeje jedovatých hadů. Pro čínské kavalíry s upadající potencí byla jedovatost měřítkem hodnoty: čím jedovatější, tím cennější. Dokud Chetti Singh neposlal první zásilku, byla africká mamba na Tchajwanu a v čínském vnitrozemí naprosto neznámým hadem. Dnes se mamby prodávaly nejdráž ze všech druhů, těžko byste ji pořídili za méně než dva tisíce amerických dolarů. Hadí doktor nabízel zvlášt krásné exempláře. Vystavoval je v drátěných klecích, postavených vedle stolu s deskou z nerezavějící oceli. Nyní si natáhl pár tlustých kožených rukavic dlouhých až po loket. Za časů, kdy obchodoval jen s kobrami, by se takové opatrnosti vysmál.
Pozvedl padací dvířka klece a vsunul dovnitř dlouhou ocelovou tyčku s vidlicí na konci. Zručně přitiskl hadí hlavu k podlážce klece, a když se syčící plaz ovinul kolem tyčky, hadí doktor otevřel dvířka naplno a uchopil hada za hlavou. Pečlivě hledal palcem a ukazováčkem místo za hrboly lebky tak, aby měl jistotu, že se had nevykroutí ze sevření. Když uvolnil tlak vidlice, šest stop dlouhé hadí tělo obtočilo doktorovo předloktí. Mamba se divoce svíjela a pokoušela se uvolnit hlavu. Z. tlamy rozevřené doširoka jí trčely krátké jedové zuby posazené v měkké bledé tkáni dásní. Z jejich hrotů, jako rosa z rtržových trnů, skapávala čirá tekutina. Muž položil hlavu hada na malou kovadlinku a rozbil ji jediným prudkým úderem dřevěné paličky. Hadí tělo sebou dál mrskalo v posmrtné křeči. Cheng nevzrušeně pozoroval, jak hadí doktor nabodává kroutící se tělo na hák, břitvou otevírá břišní dutinu a chytá krev do malé skleněné odlivky. Se zručností chirurga vyňal jedové váčky a vložil je do skleněné misky. Do jiné misky dal játra a žlučník. Pak hada zbavil kůže. Kruhovým řezem ji nařízl těsne za hlavou a stáhl jako jemnou punčošku z dívčí nožky. Hadí doktor sundal z háku již nehybné, leskle růžové tělo a položil ho na ocelovou desku stolu. Několika údery sekáče ho naporcoval na kusy, které vhodil do kotlíku vařící vody nad plamenem plynového sporáku.
Ma gické zaklínadlo, které mumlal, když přidával koření a byliny, se nezměnilo od dob dynastie Han - dvě stě let před Kristem -, kdy j doktorův dávný předchůdce položil základy tohoto umění. Zatímco se polévka vařila, hadí doktor se vrátil ke stolu a do malého moždíře vylil žluč a přidal játra.
Když je keramickou stěrkou rozmělnil na kaši, zvídavě pohlédl na Chenga.
„Přejete si také tygří šťávu?“ zeptal se. Byla to jen zdvořilostní otázka, Cheng pil jed pokaždé. Opět přišel na řadu hazardní flirt se smrtí. Kdo by měl nepatrně bolavé dásně, škrábanec na jazyku nebo krvácející ranku v krku, hltanu či zažívacím traktu, hadí jed by slabinu objevil a zabil by ho během několika minut. Stačil by i žaludeční vřed nebo vřed na dvanácterníku a neminula by ho neodvratná, mimořádně drsná smrt. Hadí doktor vhodil do moždíře průsvitné jedové váčky, rozetřel je s původním obsahem a vzniklou kaši vyškr,idal stěrkou do kádinky s temnou hadí krví. Za stálého míchaaní přidal ze tří láhví jakési další tekutiny. Kelímek s tmavou srnší, hustou téměř jako med, podal Chengovi a ten se zhluboka nadechl a jedním rázem obsah vypil. Chutnal í hořce po žluči. Postavil prázdnou nádobu na stůl, nevzruseně seděl s rukama v klíně a hadí doktor nad ním odříkával magické formule z čarodějné knihy.
Cheng dobře věděl, že pokud ho jed nezabije, vyzbrojí jeho mužství neobyčejnou silou: zvadlý penis promění v ocelové kopí a varlata v dělové koule. Tiše čekal na první příznaky otravy, ale ani po deséti nninutách necítil žádnou nevolnost.
Místo toho se mu úd napůl ztopořil. Jakmile se pohnul, aby mu dopřál v kalhotách víc volnosti, hadí doktor s úsměvem spokojeně pokývl hlavou.
Rituální kúra vypadala nadějně. Odešel ke sporáku a vrátil se s kotlíkem. Nalil část jeho obsahu do misky, přidal kousky vařeného hadího masa a spolu s párem tyčinek ze slonoviny přisunul nádobku k Chengovi. Když Cheng dojedl maso a vypil polévku, dostal druhou várku. Na závěr večeře dal svoji spokojenost najevo hlasitým říhnutím a hadí doktor odpověděl dalším úsměvem a pokývnutím hlavy. Cheng pohlédl na hodinky, bylo devět. Vstal a uklonil se. „Díky za pomoc,“ řekl formáfiě.
„Jsem poctěn, že vám má pokorná snaha přináší potěšení.
Přeji vašemu ocelovému meči spoustu šfastných hodin v sametové pochvě.“ O ceně nebylo třeba hovořit: hadí doktor si ji odečte z provize za dodávky afrických ptáků a hadů. Cheng se rychle vrátil n, Tunhua Road. Uvelebil se na černém koženém potahu sedadla za volantem svého porsche a pár minut vychutnával pocit plné erekce. Pak nastaTtoval a vyjel z garáže. K

mořskému pavilonu dorazil za čtyřicet minut. Pozemek kolem budovy byl ze t.ří stran obehnán vysokou zdí krytou střískami z keramických tašek. Ctvrtou stranu strážilo samo moue.
Tradičně klenutý oblouk brány zdobily barevné papírové lampióny a celek působil jako vstup do zahrady radostí v pohádkové říši. Cheng věděl, že lampióny byly rozsvíceny výlučně na jeho počest. Stráže informované o jeho návštěvě mu při vjezdu nebránily. Cheng projel a zaparkoval pod skalkou za domem. Uzamkl vůz a ještě chvíli zůstal venku a zhluboka vdechoval vzduch vonící mořskými řasami. U malého mola uviděl motorový člun. Věděl, proč tam čeká. Věděl, že se rychlé plavidlo dokáže za necelé dvě hodiny přenést nad kilometrové hloubky Východočínského moře. Tam zatížený předmět, jako třeba lidské tělo, klesne do pravěkého bahna, odkul ho nikdo neáokáže vynést. Usmál se, erekce za dobu jízdy pominula zanedbatelně. WILBUR
SMITM Zamířil k pavilonu postavenému v tradičním stylu.
Chengovi připomínal dům s vrbami z dekoru modrých porcelánových talířů. Sluha, který mu vyšel u dveří vstříc, ho zavedl dovnitř a přinesl mu čaj. Když Cheng vstupoval
Návěsem z korálků do vnitřní místnosti, bylo přesně deset hodin: Nezvykle štíhlá žena v těsné brokátové tunice a hedvábných dlouhých kalhotách vypadala jako chlapec. Nedokázal nikdy odhadnout její věk, protože jí tvář pokaždé kryla maska líčidel, jakou mívali herci Pekingské opery. Zpod víček hekticky podmalovaných růží karmínového odstínu na něho hleděl pár mandlových očí, silně zvýrazněných černým uhlem. Klrmínová barva, kterou Číňané pokládají za velmi atraktivní, agresivně kontrastovala s popelavě bílým čelem a křiklavě šarlatovými rty.
„Vítejte v mém domě, Muži ze Zelených hor.“ „Jsem poctěn, paní Myrtový květe.“ Posadila se na pohovku vedle Chenga a zavedla zdvořilou konverzaci. Cheng při hovoru nenápadně položil na stůl před sebe levný kufřík z imitované kůže. Všimla si ho okamžitě, ale ani se to nedotkla. Sklonila jen hlavu a do místnosti neslyšně vplula její pornocnire. Musela je pozorovat. z korálkových závěsů. Odešla stejně ti:ze, jako přislz, a kufřík zmizel s ní. Trvalo pár minut, než peníze v zadním pokoji přepočítala a uložila do bezpečí.
Pak se vrátila a klekla si vedle své nadřízené. Výměna pohledů stačila na potvrzení, že částka byla v pořádku.
„Nabízela jste výběr ze dvou?“ Zeptal se Cheng. „Ano,“
přikývla. ..AIe nechcete se nejdříve přesvědčit, že mistnost vyhovuje vaemu vkusu a vybáveni je v pořádku?“ Vedta Che.nga do specialní komoru umístěné vzadu v pavilonu. Ústřední kus nábytku představovala kompletní gynekologické kieslo i s popruhy. Odnímatelný pla,tikový přehoz mohl bý, po použití vyměněn a zničen a podlahu kolČrn kuesla kryla fólie z umělé hmoty. Strop i stěny byly obložené snadno omyvatelnou keramikou. podobně jako operační sál v nemocnici mohla být místnost rychle uvedena do sterilní čistoty, v jaké se právě nacházela. Cheng přistoupil ke stolu s nástroji. Na podnose ležel výběr úhledně stočených hedvábných nití různých délek a průměru. Zvedl jednu z nich a protáhl ji mezi prsty. Erekce, která mezitím částečně pominula, se znovu přihlásila v plné síle, když obrátil pozornost k sadě nerezových gynekologických nástrojtr.
„Výborně.“
„Půjdeme,“ řekla a vzala ho za ruku. „Nyní si můžete vybrat.“ Zavedla ho k malému okénku ve zdi. Stáli vedle sebe a hleděli do prostoru za jednostranně průhledným sklem. Žena, která převzala peníze, přivedla za chvíli do místnosti dvě mladičká děvčata. Obě dívenky měly dlouhé tmavé vlasy a drobné naducané tvářičky. Z Kambodže nebo z Vietnamu, hádal Cheng podle světlé, ořechově hnědé pleti. Obě byly oděny v bílém.
Podle čínské tradice to bula barva smrti.
„Co jsou zač?“ zeptal se.
„Lidé z člunu,“ odpověděla. „Jejich lod přepadli piráti v
Jihočínském moři. Všechny dospělé pobili a ony jsou siroty bez jména a domova. Nikdo ani neví, že žijí, :z nikdo je nebude postrádat.“ Žena je začala zkušeně svlékat, aby vydráždila skrytého diváka jako při opravdovém striptýzu. Jednomu z děvčat bylo sotva čtrnáct, ale mělo už dobře vyvinutá prsa a pod břichem tmavý kobereček ochlupení. Druhá ještě nedorostla do puberty, jemné chmýří nestačilo zakrýt brázdu jejího buclatého přirození a její prsa připomínala poupátka květin před prvním rozpukem.
„Tu mladou!“ chraptivě zašeptal Cheng. „Chci tu mladší.“
„Ano,“ odpověděla jeho společnice, „tušila.jsem, že si ji vyberete. Přivedou vám ji za pár minut. Můžete si ji nechat, jak dlouho chcete. Není naspěch.“ Odešla a ze skrytých reproduktoru se znenadání ozvala hudba hlasitá čínská melodie s gongy a bubny, která pohlcovala jakékoliv jiné zvuky. Zanikly v ní i výkřiky děvčátka. Kolonisté viktoriánské doby vybírali místo pro sídlo vlády v Ubomu pečlivě. Nakonec ho postavili na vyvýšenině s výhledem na jezero a obklo pili trávníky s exotickými stromy dovezenými z Evropy, které jim měly připomínat domov. Pozdravy ledovců a věčného sněhu, přicházející s večerní brízou z Měsíčních hor na západě, dokázaly otupit hrany úmornému vedru. Vládní budova se od časů koloniální éry nezměnila. Stavba z. červených cihel <t kolem dokola obkiopená verandami se síťovin u proti hmyzu působila asi stejně honosně jako pohodlný ranč. Victor Omeru ji ponechal v původním stavu, neměl ve zvyku plýtvat penězi na veřejné budovy. Když byl potřebný jeho lid, nemyslel na zvýšení osobní prestiže. Pomoc, kterou získal z Ameriky a
Evropy, šla v plném rozsahu do zemědělství, na vzdělání a zdravotní účely. Toho večera se verandy a trávníky sídla hemžily hosty. Daniel s Bonny dostali k dispozici armádní landrover, a když s ním přijeli, hitský desátník v maskovací kombinéze a samopalem přes rameno je navedl na volné parkovací místo mezi dva vozy s diplomatickými značkami.
„Jak vypadám?“ zeptala se Bonny, když ve zpětném zrcátku spěšnč zkontrolovala svůj make-up.
„Sexy,“ odpověděl po pravdě Daniel. Načechrala si vlasy do mohutné zlatorusé hřívy. Zelená minisukně jí těsně obepínala hýždě a stehna. S ohledem na svou robustní postavu měla nohy až neuvěřitelně pěkně tvarované.
„Zatracená sukně! Podej mi ruku.“ Z landroveru bylo na zem vysoko a při vystupování se jí sukně shrnula nahoru. Krátký záblesk jejích krajkových kalhotek způsobil, že černému kaprálovi málem vypadly oči z důlků. Z listoví stromů

jacaranda zářily reflektory a vojenská kapela vyhrávala džez se zřetelným koloritem afrického beatu. Danielovi zvedl náladu a dodal pružnosti jeho krokům.
„To vše na tvoji počest," jízlivě poznamenala Bonny.
Daniel se usmál. „Vsadím se, že tohle Taffari říká každému svému hostu," odpověděl. Kapitán Kajo, který je přivítal na letišti, jim spěchal vstříc okamžitě, jakmile vkročili na trávník. Lž z dvaceti kroků nespustil oči z Bonnyiaých nohou, ale oslovil Daniela.
„É1, doktor A.rmstrong. Prezident Taffari se už po vás ptal. Dnes večer jste jeho čestným hostem." Vedl je po schodech nahoru na verandu. Daniel poznal Taffariho okamžitě, i když k nim stál obrácen zády. l3yl nejvyšší ze všech urostlých hitských důstojníků, kteří doslova zaplavili verandu. Měl na sobě vojenskou, kaštanově hnědou blůzu podle vlastního návrhu, ale na rozdíl od ostatních nenosil baret.
„Pane prezidente," oslovil ho Kajo uctivě a Taffari se otočil, na prsou se mu zablýskla celá sada medailí. „Mohu vám představit doktora Daniela Armstronga a jeho asistentku slečnu Mahonovou?"
„Doktore!" pozdravil Taffari Daniela. „Jsem velký obdivovatel vašich prací. Těžko byeh dokázal vybrat někoho lepšího, kdo představí světu moji zem. Až doposud jsme žili v tenmotě a středověké izolaci, ve které nás držel svržený konzervativní tyran, ale ted nastal čas postavit Ubomo na vlastní nohy. A vy Wirn v tom pomůžete, doktore. Pomůžete nám přivést Ubomo do dvacátého století tím, že na nás soustředíte pozornost světa."
„Udělám všechno, co bude. v mých silách," ujišioval ho
Daniel opatrně. Třebaže už viděl Taffariho fotografii, nebyl připravený na jeho šarm a výřečnost. Působil vskutku impozantně a šířil kolem sebe auru moci a sebedůvěry. O celou hlavu převyšoval Danielových šest stop výšky a jeho obličej s rysy egyptského faraona vypadal jako vyřezaný z tmavého jantaru. Taffariho oči sjely z Daniela na Bonny Mahonovou.
Směle mu pohled vrátila a ,pičkou jazyka si navlhčila dolní ret.
„Vy jste kameramanka Sir Peter Harrison mi poslal vaši videokazetu Arktický sen. Pokud dokážete zobrazit Ubomo se stejným pochopením a profesionalitou, budu velice potěšen, slečno Mahonová."
Pohlédl do jejího výstřihu, kde nad okrajem zelených šatů s hlubokou rýhou nešetrně spoutaných prsů ustupovaly velké zlaté pihy úzkému pruhu neposkvrněné kůže.
„Jste nesmírně laskavý, pane prezidente," odpověděla a Taffari se měkce usmál.
„Tohle mi ještě nikdo neřekl," připustil, ale pak změnil téma hovoru. „Co si myslíte o mé zemi?"
„Přijela jsem teprve dnes," omlouvala se Bonny, ale hned složila osobní kompliment. „Ale jezero je rozkošné, lidé urostlí a muži tak úchvatní…"
„Hitové jsou urostlí a nádherní lidé," souhlasil Taffari.
„Zato Uhalijci jsou malí a oškliví jako opice, dokonce i jejich ženy." Důstojníci kolem se potěšeně zasmáli a Bonny polkla údivem.
„Tam, odkud přicházím, nemluvíme pohrdlivě o jiných etnických skupinách," řekla a dodala: „Nazýváme to rasismem, a ten je nemoderní." Chvíli na ni zíral, nebyl zvyklý, aby ho někdo napomínal. Pak mu na rtech zahrál tenký studený úsměšek.
„Dobře, slečno lahonová, ale my v Africe mluvíme pravdu.
Jestliže jsou lidé oškliví nebo hloupí, řekneme to rovnou.
Nazýváme to tribalismem a ten, ujišťuji vás, je mimořádně módní." Jeho suita propukla v hurónský smích a Taffari se obrátil zpátky k Danielovi.
„Doktore, vaše asistentka je žena silných názorů, ale vy, jak vím, jste se narodil v Africe a já věřím, že máte mnohem větší pochopení. Lze to najít ve vašich pracích. Vy jste dokázal ukázat na problémy, jakým musí čelit tento kontinent. Na bídu, která. je z nich nejhorší. Afrika je chudá, doktore, a je nečinná a lhostejná. Rozhodl jsem se to změnit. Chci, aby rná země získala sebedůvěru a našla odvahu využít svého přírodního bohatství, aby nabrala sílu a rozvinula genialitu svého lidu. A po vás chci. doktore, abyste toto úsilí zaznamenal." Důstojníci v hnědofialových blůzách nadšeně zatleskali.
„Udělám to nejlepší, čeho budu schopen," znovu sliboval Daniel.
„Jsem si tím jistý, doktore Armstrongu," odpovídal
Danielovi, ale jeho oči už zase visely na Bonny. „Dnes večer je zde i britský velvyslanec. Myslím, že byste ho rád pozdravil." Zavolal jejich průvodce. „Kapitáne Kajo, zavedte doktora Armstronga k siru Michaelovi." Bonny vykročila za
Danielem, ale Taffari ji dotykem ruky zastavil. „Ještě neodcházejte, slečno Mahonová. Chtěl bych vám vysvětlit pár věcí, jako třeba rozdíl mezi Uhalijci a vysokými krásnými
Hity, které tolik obdivujete." Bonny se k němu obrátila, provokativně vystrčila pravou kyčel a zkřížila ruce na hrudi, její utiskované prsy málem vyskočily ze svěrací kazajky zelených šatů Taffarimu pod nos. „Nemůžete posuzovat Afriku evropskými měřítky," pokračoval s očima fixovanýma do výstřihu. „My zde děláme věci jinak." Bonny koutkem oka sledovala Daniela. jak v doprovodu Kaja schází na osvětlený trávník. Pak přistoupila k Taffarimu a pohlédla mu do očí, které ji pozorovaly z mírného nadhledu.
„Prima!" odpověděla. „Ráda hledám nové a nezvyklé cesty."
Daniel zůstal stát na schodech, na přeplněném trávníku zahlédl známou postavu. Pak s úsměvem seběhl zbytek schodů a chytil muže za paži.
„Sir Michael, neuvěřitelné! Nikdo jiný než sám britský velvyslanec. Podívejme na tichou vodu. Kdy se to stalo?"
Michael Hargreave uchopil Danielův loket s naprosto nediplomatickou radostí. „Tys nedostal můj dopis? Všechno se seběhlo neuvěřitelně rychle. Vytáhli mě z Lusaky, a než bys řekl švec, Její Veličenstvo mě pláclo mečem přes obě

ramena a řeklo: Vstarite, sire Michaeli. A bylo po všem. Pak rně šoupli sem. Ale tys vážně nedostal můj dopis?“ Daniel zavrtěl hlavou.
„Blahopřeje, sire Michaeli. Její Veličenstvo se pěkně opozdilo, už dávno sis to zasloužil.“ Hargreave zrozpačitěl a pustil Danielovu ruku. „Kde máš drink, ty starý dáble?
Nedotýkej se whisky! Věř mi, je to místní výroba: krokodýlí chcanky v láhvi. Zkus džin.“ Zavolal obsluhu. „Nechápu jen, proč jsi nedostal můj dopis. Zkoušel jsem ti i volat do Londýna, ale nikdo to nebral.“
„Kde je Wendy?“
„Zpátky v Luxace. Poslal jsem ji balit. Vrátí se za pár týdnů. Mimochodem, posílá ti pusu a můj nástupce slíbil, že ti pohlídá landcruiser i s vybavením.“
„Ona věděla. že mě tu najdeš?“ zeptal se Daniel překvapeně.
„Tug Harrison nám prozradil, že jsi v Ubomu.“
„Ty znáš Tuga Harrisona?“
„V Africe ho zná každý. Má prsty téměř ve všem. Gádal mě, abych na tebe dohlédl. Pověz mi o svém novém poslání. Prý se chystáš ukázat Taffariho a společnost BOSS v lepším světle, tak mi to alespoň tvrdil Harrison.“
„Je to trochu komplikovanější, Miku.“
„Jako bych nevěděl. Komplikace, o jakých se ti zatím ani nesnilo…“ Zatáhl Daniela stranou do rohu trávníku z doslechu ostatních hostí. „Ale ze všeho nejdřív. Co si myslíš o Taffarim?“
„Nekoupil bych od něho ojetou káru bez toho, abych zkontroloval pneumatiky.“
„Prověř si také motor, když už v tom budeš,“ zasmál se Michael.
„Ten chlap by dokázal udělat z Idi Amina matku Terezu.
Slyšel jsem, jak ti servíroval padesát lyrických slov o svých plánech na rnír a prosperitu v zemi.“
„Daleko víc než padesát,“ opravil ho Daniel. „Ve skutečnosti se za tím skryvá mír pro Hity, prosperita pro Taffariho a útlak pro Uhalijce. Hoši z MI 6 už se zmínili, že má u bank ve Švýcarsku a na Channel Islands otevřena početná konta s pěknými sumičkami. Americká pomoc.“
„To by tě nemělo překvapovat. Každý to tak dělá, nebo ne?“
„Bohužel, máš pravdu, to musím přiznat. Ale začíná se chovat ošklivě k Uhalijcům. Sejmul i Victora Omeru, který byl extra slušná třída, a nyní provádí pěkná svinstva se zbytkem kmene. Proskočily už zprávy o jeho temných skutcích. Ještě jsme je neprověřili, ale dokonce sama premiérka je znechucená.
Abych nezapomněl mám nějaké noviny o tom tvém kamarádíčkovi.“
„Mém kamarádíčkovi?“ „Lucky Dragon. Copak jsme zapomnli? Že neuhádneš, koho poslali, aby zde řídil dračí operace?“
„Ning Cheng Gonga,“ odpověděl Daniel tiše. Muselo k tomu dojít, proto přece přijel do Uboma. Cítil celou dobu, že se tady s Chengem znovu střetne.
„Tys četl moji poštu,“ obvinil ho Michael žertem. „Je to skutečně Ning Cheng Gong. Přijede příští týden a Taffari pořádá party na jeho uvítání. Není vyhnutí, čeká nás další setkáni s našim milým Ephremem. Ani ty se mu nevyhneš.“ Zmlkl a pohrdl na Daniela.
„Není ti něco, chlapče? Bereš snad antimalarika, nebo rre? Zbledl jsi jako stěna.“
„Jsem v pořádku,“ odpověděl Daniel, ale hlas rrěl drsný a chraptivý. Před očima se nnu zjevil obraz ložnice v domku v Chiwewe a zprzněná těla Mavis ajejích dcer. Udělalo se mu špatnž a celý se chvěl.
„Pověz mi o Ubomu a o Taffarirn všechno, co bych měl vědět.“ požádal Michaela.
„To je na dlouhé povídání, chlapče. Ted ti stihnu říct akorát titulky, ale když se zítra zastavíš na ambasádě, dám ti podrobnější školení a můžeš si prohlédnout jisté dokumenty.
Jen očima, pochopitelně. Kromě toho mám odložených pár láhví originálního Chivasu.“ Daniel zavrtěl hlavou. „Zítra ráno už začínáme točit na pobřeží jezera. Taffari rrám dal k dispozici téměř celé námořnictvo - jeden napůl rozpadlý dělový člun z druhé světové války. Ale večer byctr snad mohl za tebou zaskočit.“ Když přišel čas odejít, Daniel se rozhlížel po
Bonny Mahonové, ale nikde ji neviděl. U baru spatřil kapitána
Kaja ve společnosti dalších důstojníků. Zamířil k němu. „Už odcházím, kapitáne.“
„To je v pořádku, doktore. Prezident Taffari je uŤ také pryč, jste volný.“ Jedině podle očí se dalo poznat, že je Kajo opilý. Jeho bělmo mělo slabý opar kávového nádechu, běloch by měl oči červené. „V kolik hodin se zítra ráno setkáme, kapitáne?“
„V cest před domem pro hosty, doktore. Stavím se pro vás.
Nesmíme se opozdit, nímořnictvo na nus bude čekat.“
„Neviděl jste slečnu Mahonovou?“ zeptal se Daniel na závěr.
Jedeil Z přítomných důstojníků se opile zahihňal a Kajo protáhl obličej.
„Ne, doktore. Byla tu před nějakým časem, ale už dobře hodinu jsem ji neviděl. Musela odejít. Ano, ted si vzpomínám, že jsem jí viděl odcházet,“ dodal a odvrátil se. Daniel odcházel na parkoviště k landcruiseru a snažil se nevypadat rozmrzele. Dojel k domu pro hosty a zaparkoval vůz pod verandou. V oknech byla tma. Bonny už možná zhasla světlo a usmla. Přestože svůj názor oa ni už radikálně zkorigoval, neubránil se ostnu zklamání, když v ložnici pod moskytiérou uviděl prázdné postele. Dává mi příležitost skončit to, pomyslel si, ale radost, kterou mu představa přinesla, byla nečekaně malá. Napil se domorodého džinu právě dost, aby ho rozbolela hlava. Sebral u postele Bonnyinu tašku a odnesl ji do druhé ložnice. Pak odešel do koupelny a do pytlíku na toaletní potřeby shrnul její kosmetiku a vysypal ji do umývadla v jiné koupelně na konci chodby. Podržel chvíli hlavu pod kohoutkem se studenou vodou a vzal si tři tablety anadinu.

Poté shodil oblečení na podlahu a zalezl nahý pod moskytiéru.
Probudila ho světla ret7ektorů automobilu před domem. Štěrk na příjezdové cestě zaskřípal pod pneumatikami, světla přeběhla strop a přes záclony osvítila stěnu nad jeho hlavou. Ozvaly se hlasy, práskly zavírané dveře a vozidlo odjelo. Uslyšel kroky na verandě a uzrání vstupních dveří. O minutku později se potichu otevřely dveře lojnicc a Bonny se vplížila dovnitř.
Rozžal světlo u postele a ona ztuhla uprostřed místnosti s taškou v jedné a :, lodičkami v druhé ruce. Rozcuchané vlasy jí ve světle zářily jako změť smaltovaných drátků a před bradu se jí táhla šmouha rozmazané rtěnky. Chichotala se a Daniel si uvědomil, že je opilá.
„Máš vůbec ponětí, jaké riziko podstupuješ, ty hloupá děvko?“ přivítal ji hořce. „Tady je Afrika a to, co dostaneš, popisuje slovo se čtyřmi písmeny. Hláskuje se AIDS.“
„Pšt! Pšt! Žárlíme, že? Jak víš, co jsem dělala, miláčku?“
„Žádné velké tajemství. Ví to každý, kdo byl na večírku.
Přesně to, co dělá každá kurva.“ Zlostně se po něm ohnala.
Uhnul ráně směřující na jeho hlavu a setrvačnost ji složila na postel. Stržená moskytiéra jí obaliladlouhé nahé nohy a minisukně vyhrnuiá skoro do pasu odhalila nahé půlky svítící bělostí pštrosích vajec.
„Mimochodem,“ pokračoval Daniel, „zapomněla sis u Ephrema kalhotky.“ Mátožně se zvedla na kolena a stáhla si sukni.
„Mám je v kabelce, zlato.“ Nejistě vstala. „Doprdele, kde mám věci?“
„Ve svém pokoji naproti přes chodbu.“
„Tak takhle si to představuješ?“ vyjela.
„Snad si nemyslíš, že budu dojídat zbytky po Ephremovi?“
Daniel se snažil ovládat. „Táhni, děvko.“ Sebrala kabelku a boty a mašírovala ke dveřím. Tam se obrátila, chvíli stála a s komickou elegancí opilce hledala rovnováhu.
„Je to pravďa, co se říká,“ řekla s pomstychtivým uspokojením.
„Jsou velcí. Větší a lepší, než si kdy byl a budeš ty.“
Daniel právě dopíjel druhý šálek ranního čaje, když Bonny vyšla na verandu a bez pozdravu se posadila ke stolu naproti němu. Měla na sobě svůj obvyklý pracovní kostým: vybledlé modré džíny a vršek ze stejného materiálu. Oči měla kalné a tvář ztrhanou. Kuchař z domu pro hosty, pozůstatek koloniálních časů, jim naservíroval tradiční anglickou snídani. Dokud Bonny likvidovala talíř vajíček na slanině, přetrvávalo ticho. Pak zvedla oči.
„Co bude dál?“
„Natočíš film,“ řekl. „Přesně jak to stojí v kontraktu.“
„Stále mě ještě chceš?“
„Jako kameramanku ano. Ale ode dneška je to pouze pracovní vztah.“
„To mí docela vyhovuje,“ souhlasila. „Už jsem stejně začínala být trochu nervózní a nedokážu to dost dobře skrývat.“
Daníel prudce vstal a sel si do ložnice pro své vybavení. Byl ještě příliš rozzlobený, aby mohl podstoupil riziko hádky. Než se sbalil, přijel kapitán Kajo se třemi černými vojáky na zadních sedadlech landroveru. Pomohli odnést těžké videovybavení a naskládali ho do vozidla. Daniel posadil
Bonny vedle kapitána a sám se vecpal dozadu k silně ozbrojeným
Hitům. Kahali bylo téměř stejné, jak si ho pamatoval ze své poslední návštěvy. Široké prašné ulice s asfaltovým povrchem rozežraným rakovinou výmolů lemovaly řady domů podobných těm, jaké se objevují ve starých filmech o Divokém západě. Jediný rozdíl, který Daniel zaregistroval, byla nálada lidí.
Uhalijské ženy sice stále nosily své turbany a dlouhé barevné ryby s pokorou diktovanou muslimským vlivem, ale jejich tváře byly odměřene a bez výrazu. Na otevřeném tržišti, kde řady žen dřepěly se zbožím rozloženým před sebou na čtvercích látky, bylo vidět málo úsměvů a žádný smích. Všude hlídkovali ozbrojení vojáci a lidé odvraceli tváře, když je landrover míjel. Turistů zde bylo velice poskrovnu. Neholení a odrbaní lidé vyvolali Danielův smutný úsměv. Účastníci safari na cestě napříč Afrikou se právě dohadovali o ceně za rajčata a vajíčka. Zaplatili si malou ukázku očistce - safari ve vnitrozemí znamenalo amébovou dyzentérii a nekonečné defekty rra pěti tisících mil výmolů a silničních zátarasů -
dovolenou, která nemá žádné stálé účastníky. Jedna zkušenost vystačí na celý život. V přístavu už čekal dělový člun a bosí námořníci v tmavě modrych uniforrrrích. Odnesli vybavení na prkennou palubu a kapitán Danielovi na uvítanou potřásl pravicí.
„Mír s vámi,“ pozdravil ho svahilsky. „Mám příkaz zavézt vás, kamkoliv budete chtít.“ Vypluli z přístavu a zamířili podél břehu jezera na sever. Danielovi na přídi se brzy vrátila dobrá nálada. Tmavá, kouzelně modrá voda jiskřila v ranním slunci a na severním horizontu trčel jediný mraiček.
Svítil jako peří racka a velikostí ho také připomínal. Voda se v bílé pěně rozbíjela o kamenné břehy hluboké průrvy - kolébky rodícího se Nilu.
Skutečný počátek Bílého Nilu byl už po dvě tisíciletí předmětem debat a dodnes nezavládl jednotný názor. Údajně leží tam, kde se vody z jezera Victoria spojují s vodou Albertova jezera a začínají tu neuvěřitelnou pout ke Káhiře a do Středozemního moře. Ale možná také pramení výš, z bezedného jezera napájeného věčnými sněhy hor Crophi a Mophi, jak o tom psal Herodes dlouho před narozením Krista. Voda, po které se právě plavil, působila na Daniela přímo mysticky, jako by to byla krev života pumpovaná samotným srdcem tohoto divokého kontinentu. S tváří smáčenou sprškami vody se Daniel obrátil k západu a snažil se zahlédnout romantické horské štíty, které se měly v dálce objevit. Ale stejně jako po většinu dní v roce zůstaly ztracené v modrém oparu africké oblohy. Mnoho dřívějších objevitelů prošlo nedaleko Měsíčních hor a nemělo o jejich existenci ani potuchy. Dokonce i ten nemilosrdný zamerikanizovaný

míšenec z Walesu Henry Morton Stanley žil měsíce v jejich stínu, než se věčné mraky roztrhly a překvapily ho vyhlídkou na zasněžené štíty a záři vé ledovce.
Otočil se a pohlédl na Bonny Mahonovou, která filmovala z otevřeného můstku člunu. Měla kameru na rameně a zabírala nedaleký břeh. Protáhl obličej v nechtěném obdivu. Přes jejicl2 vzájemné osobní problémy musel uznat, že je profesionálka. Ta ženská při své cestě do pekla asi nakonec pořídí perfektní záběry samotného dábla. Ta představa ho přinutila k úsměvu a otupila hrot jeho odporu k ní. Vrátil se do kajuty pod můstkem a na stůl si rozložil mapy a skici architektů, kterými ho vybavili v BOSS. Místo pro stavbu hotelu a kasina leželo m, břehu vzdáleném sedm mil od přístavu v Kahali. Daniel vyčetl z mapy, že se jedná o hlubokou zátoku stráženou ostrovem na vjezdu. Do zátoky ústila řeka Ubomo tekoucí kaňonem Creat Riftu a napájená vodou z rozlehlých lesů i štítů pokrytých sněhem. Volba místa pro vybudování rekreačního komplexu, kterým chtěl Tug Harrison změnit Ubomo v nejžádanější oblast pro turisty z jižní Evropy, se na mapy jevila takřka ideální. Daniel však po chvíli našel i jednu nevýhodu: na břehu zátoky stála velká rybářská vesnice. Jak usi Tug Harrison a Ning Cheng Gong situací vyřeší?“ napadlo ho. Evropští milovníci slunce budou sotva ochotni dělit se o pláž s domorodci a jejich rybářskými sítěmi a pach ryb sušených na slunci jim nepřidá na chuti k jídlu. Vesnice rozhodně nezvýší atraktivitu Zátoky orlů, jak byl celý projekt pojmenován. Když dělový člun objížděl ostrov a před plavidlem se otevřela vlastní zátoka, kapitán zavolal seshora na
Daniela, a ten nechal mapy a vyšel na palubu. Okamžitě mu došlo, jak přišla zátoka ke svému jménu. Ostrov na vjezdu do zátoky byl hustě zarostlý lesem fikusů a divokých mahagonovníků, které díky sladké jezerní vodě vyrostly do igantických rozměrů. Ve větvích vysoko nad kamenitým břehem a vodní hladinou uviděl stovky hnízd říčních orlů. Tito holohlaví ptáci s rusým a kaštanově zbarveným peřím patřili ke skupině nejpohlednějších afrických dravců. Posedávali na kdejakých vyvýšených bodech nebo vykružovali nad vodou velká vzdušná kola. Při letu zakláněli hlavy a vyd<ívali divoké skřeky tolik příznačné pro africký kolorit. Lod zakotvila a posádka spustila na vodu malý nafukovací člun, který odvezl
Daniela a Bonny na ostrov. Celou hodinu pak natáčeli orlí kolonii. Daniel pomohl Bonny s kamerou do koruny vzrostlého fikovníku, kde za neustálého dotírání starých ptáků natáčeli mladé orly v hnízdě. Ptáci s roztaženými pařáty a žlutými zakřivenými zobáky dokořán měnili směr prudkých náletů na poslední chvíli, jako by je chtěli nárazy vzduchu vířeného mohutnými křídly shodit z nejistého posedu ve větvích. Když konečně slezli na pevnou zem, jejich vzájemný antagonismus byl ten tam a znovu spolupracovali jako sehraný filmařský tandem.
Na závěr Kajo házel ze skalnatého útesu mrtvé ryby a Bonny se snažila zachytit strhující vzdušné souboje dravců soupeřících o nabízenou potravu. Po návratu na dělový člun kapitán zvedl kotvu a zajel Hlouběji do zátoky. Místo působilo přímo úchvatně. Z modré vody vybíhaly příkré útesy vulkanických vyvřelin a mezi nimi zářily pláže. oranžového písku, sevřené černými stěnami skal. Ještě jednou slezli do gumového člunu a po chvíli přistáli na pláži nedaleko ústí řeky Ubomo. Kapitán
Kajo a dva lodníci zůstali u člunu a Daniel s Bonny vyšplhali na vrcholek útesu, odkud byl nádherný panoramatický výhled na záliv a jezero. Pod nimi ležela rybářská vesnice rozložená kolEm ústí řeky. Možná dvacet lodic s plachtovými stožáry leželo vytažených na břehu, ale mnohem víc jich bylo na jezeře. Celá rybářská flotila s plachtami podobnými křídlům racků se vracela do zátoky z nočního lovu. Po pláži pobíhaly nahé černé děti, hrály si a skotačily v mělké vodě u břehu.
Muži posedávali na vytažených lodicích nebo seděli se zkříženýma nohama a opravovali poškozené sítě. Řada dalších sítí se sušila na slunci při okraji pláže. Všudypřítomny pach ryb stoupal až k nim nahoru na útes. Několik žen v půvahných dlouhých sukních roztloukalo elegantními pohyby obilí a tlouky v jejich rukou dopadaly v jednotném rytmu do vysokých dřevěných moždířů. Jiné zase dřepěly u otevřených ohňů, nad kterými stály zčernalé trojnohé hrnce na přípravu jídla.
Daniel vybíral jednotlivé scény a Bonny je podle jeno instrukcí natáčela.
„Co se stane s vesničany?“ zeptala se, aniž odtrhla oko od hledáčku videokamery. „Co budou dělat za tři týdny? Kopat základy pro hotel a kasino?“
„Myslím, že je přemístí někam jinam,“ odpověděl Daniel.
„V Africe zacházejí vládci se svými lidmi jako s figurkami na šachovnici…“ Zmkl a zastínil si oči, aby lépe viděl na silnici vedoucí po břehu jezera směrem k hlavnímu městu.
Čerstvý vítr z hor pomalu snášel nad modrou hladinu vody těžký červený mrak.
„Půjč mi kameru, podívám se teleobjektivem.“ Bonny mu ji podala a Daniel nastavil transfokátor na nejdelší ohnisko. Po cestě přijížděla kolona vozidel.
„Armádní nákladáky,“ oznámil. „A transportéry … Řekl bych, že na nich vezou buldozery.“ Vrátil jí kameru a Bonny se podívala na kolonu také.
„Nějaké vojenské cvičení,“ hádala. „Můžeme to nafilmovat?“
„Všude jinde v Africe by se nevyplatilo namířit optiku na cokoliv vojenského, ale tady máme osobní ferman samotného prezidenta. Tak do toho!“ Bonny rychle postavila lehký stativ, ktery používala při záběrech na velkou vzdálenost, a zaostřila na blížící se vojenský konvoj. Daniel poodešel zpátky k okraji skály a podíval se dolů. Kapitán Kajo a oba muži posádky člunu leželi na pláži a Kajo zřejmě spal Lmavený nočním hýřením.
Daniel se loudavé vracel zpátky k Bonny. Konvoji, který se mezitím přiblížil k okraji vesnice, vyběhl naproti houf dětí a psů. Usmívající se děti zůstaly stát při okraji cesty a mávaly na vozy. Zatímco psi se mohli uštěkat, kamiony dojely na volné prostranství uprostřed vsi, na jakousi náves sloužící zároveň za fotbalové hřiště. Muži v maskáčích vyzbrojeni samopaly AK47 seskáli na zem a seřadili se. Na kabinu prvního kamionu vyšplhal hitský důstojník a megafonem začal mluvit k vesničanům. Na útes donesly nárazy větru jen útržky hlasu zkresleného elektronikou a Daniel zdaleka nezachytil všechno, co důstojník vesničanům ve svahilštině oznamoval. Smysl sdělení však pochopil. Obviňoval

vesničany, že přechovávají politické disidenty a brání vládě v uskutečňování ekonomických a zemědělských reforem, čímž vyvíjejí kontrarevoluční činnost.
Ještě mluvil, když muži v uniformách napochodovali na pláž, obklíčili děti a rybáře a hnali je na náves. .. . ,\
Mezi vesničany nastal zmatek. Děti bázlivě vykukovaly za sukněmi matek a muži rozhořčeně gestikulovali k vojákovi na kabině nákladáku. Část komanda se rozběhla po vesnici a začala vyhánět obyvatele z doškových chýší. Jakýsi stařec se vzpouzel opustit svůj dům a voják ho srazil pažbou zbraně. Nechal ho ležet v prachu na zemi a připojil se k ostatním vojákům, kteří vykopávali dveře chýší a řvali na lidi uvnitř. Jiná skupina vojáků čekala u vody na posádky vracejících se plachetnic. Ty po přistání vyháněli bajonety na břeh. Bonny ani nevzhlédla od hledáčku kamery. „To je ohromné! Bože, tohle je realita. To je na cenu Emmy, nekecám!“ Daniel neodpovídal. Její jásavé vzrušení by ho nemělo tolik popuzovat. Sám jako bývalý novinář věděl, co je to získat čerstvý a provokativní materiál, který dokáže ivednout hladinu adrenalinu v krvi televizního diváka dychtícího vidět nepokoje a násilí. Ale to, co se dělo tady, připomínalo obscénní záběry jednotek SS vyklízejících evropská ghetta. Vojáci začali nakládat vesničany na čekající kamiony. Do jejich výkřiků se mísil nářek matek hledajících v tlačenici své děti. Části obyvatel vesnice se podařilo sbalit si žalostné rance s kouskem majetku, ale většina měla ruce prázdné. Všeobecný zmatek dovršil řev dieselových motorů, dva žluté buldozery začaly sjíždět po lyžinách trajlerů. První se právě dostal na zem, prudce zatáčel na místě se zastaveným jedním pásem a současně spouštěl mohutnou radlici. Zaleskla se v odpoledním slunci a o pár vteřin později již bořila stěnu nejbližší chatrče. Její došková střecha se okamžitě propadla.
„Nádherné!“ mumlala Bonny. „Lépe by to ani nešlo udělat. To byl neuvěřitelný záběr!“ Ženy začaly výt a skučet tím zvláštním mrazivým způsobem, typickým pro vyjádření afrického žalu. Jakýsi domorodý muž se vysmekl z davu a běžel k nedalekému poli cukrového čiroku. Voják na něho výstražně zakřičel, ale muž jen sklonil hlavu a zrychlil. Krátká dávka z automatu zapraskala jako série prskavek při ohňostroji, muž upadl a zůstal ležet bez hnutí. Žena s kojencem v nůši na zádech a druhým děckem v náručí vykřikla a rozběhla se k němu, ale voják jí zahradil cestu a bajonetem ji zatlačil zpátky mezi ostatní.
„Mám to!“ jásala Bonny. „Všechno to mám. Střílení a všechno je na pásku. Doprdele, to je úžasné!“ Vojáci přivyklí drilu byli neúprosní. Všechno proběhlo neuvěřitelně rychle a do půl hodiny od začátku akce byli obyvatelé vesnice na kamionech.
Jen na jezeře zůstalo ještě několik rybářů. První vůz plně naložený vesničany vyjel z vesnice a zamířil po cestě zpátky tam, odkud přijel. Domky jeden za druhým kapitulovaly pod nájezdy buldozerů.
„Bože, jen at mi nedojde páska!“ šeptala Bonny úzkostlivě.
„Taková příležitost se objeví jednou za život.“ Daniel od začátku operace nepromluvil. Byl Afričan a viděl likvidovat už mnoho vesnic, ale stále ještě nepřivykl utrpení černých lidí.
Před očima se mu zjevily obrazy partyzánského tábora v
Mosambiku a vesnice zplundrované renamskými povstalci. Dobře si pamatoval i deportace prováděné přívrženci apartheidu v
Jižní Africe, kterých byl svědkem. Bylo mu nevolno, když pozoroval dohrávku tohoto drobného dramatu. Zbývající rybářské čluny s nic netušícírrti posádkami připlouvaly k pláži, kde je čekající vojáci vyvlékali na břeh přímo k nákladákům. Sotva zmizel zdohledu poslední lidský náklad, jeden z buldozerů zamířil na pláž a shrnul opuštěné lodi na hromadu. Vojáci sebrali těla ubitého starce a zastřeleného muže a vlekli je k pohřební hranici. Oběti s hlavami bezvládně zvrácenými dozadu hodili na změť rozdrcených člunů, stožárů a potrhaných plachet. Chvilku potom, co jeden z nich přihodil nahoru zapálený došek, vyšlehly chtivé plameny a žár donutil vojáky s rukama před obličejem odstoupit dozadu. Buldozery ještě nějaký čas přejížděly sem a tam po místech, kde stávaly chýše a ocelovými pásy urovnávaly terén. Po pronikavém hvizdu se vojáci rychle seřadili a nastoupili do zbývajících vozidel. V
krátké chvíli vyšplhaly na návěsy transportérů i oba buldozery a kolona vyjela na prašnou cestu.
Ticho, které zavládlo po jejím odjezdu, přerušoval jen tlumený šelest brízy ve skalní stěně a vzdálené praskání plamenů.
„Je dokonáno.“ Daniel se snažil mluvit neutrálním tónem.
„Místo je volné pro nový hotel. Taffarího investice pro štěstí a blaho jeho lidu je zajištěna…“ Hlas se mu zlomil, nemohl dál. „Ten darebák! Ten krvavý vrah…“ Zjistil, že se celý chvěje zlostí a odporem, a potřeboval velké úsilí, aby dokázal své city udržet pod kontrolou. Došel na okraj útesu s výhledem na pláž. Dělový člun stál zakotvený na svém místě v hluboké vodě uprostřed zátoky, ale gumový člun na břehu hlídal už jen jeden z námořníků. Kapitán Kajo i druhý muž byli pryč. Dalo se čekat, že je střelba a hluk demolice z nedaleké vsi probudí a přiláká. Daniel pátral po Kajovi. Konečně ho zahlédl, jak leze na skalní stěnu o půl míle dál. Podle pohybů se dalo poznat, že spěchá. Hledal je. Co minutu se zastavil a s dlaněmi na ústech se je snažit přivolat. Daniel ustoupil zpátky, aby byl z dohledu, a řekl Bonny přísně:
„Nikdo se nesmí dozvědět, co jsme natočili. Je to silné jako dynamit.“
„To tedy je!“ souhlasila Bonny.
„Dej mi tu kazetu. Postarám se o ni pro případ, že by chtěli kontrolovat, co jsme natočili.“ Bonny vyňala pásku a podala mu ji. Zabalil ji do trika a uložil dospod ruksaku.
„Dobře, a ted odtud vypadněme, než nás Kajo zmerčí. Nesmí ho ani napadnout, co všechno jsme viděli.“ Bonny rychle sbalila vybavení a vydala se za Danielem, který odcházel do vnitrozemí, pryč od bývalé vesnice na břehu. V několika minutách už se proplétali mezi křovisky ve vysoké trávě savany. Velkým obloukem se vraceli k ústí řeky do zálivu. Když slezli z pobřežního útesu na pláž, Daniel chvíli zastavil, aby se Bonny mohla vydýchat.
„Nepochopím, jak mohou nechat filmaře volně v oblasti, kde se zrovna chystají zlikvidovat vesnici,“ kroutila hlavou Bonny.
„Typický africký kiks,“ vysvětloval Daniel. „Někdo zapomněl říct někomu jinému. Při posledním převratu v Zambii

přerušil jeden ze spiklenců rozhlasové vysílání a ohlásil revoluci, zatímco v kasárnách ostatní revolucionáři v poklidu snídali.
Popletl si datum. Puč měl sice začít v neděli, ale o týden později. AWA. Už můžeš jít dál?“ Bonny se zarazila. „AWA?“
„Afrika zase zvítězila,“ usmál se Daniel zasmušile.
„Pojdme!“ Tvářili se nenápadně a vykročili bok po boku na pevný mokrý písek při okraji vody. Nafukovací člun uviděli z dálky, ate pohled na zbořenou vesnici dál zakrýval skalní výběh. Neušli ani dvě stě kroků, když na ně Kajo zavolal z vršku skály. Zastavili se a zamávali mu, jako by ho právě zahlédli. „Ten si určitě pouští do kalhot,“ šeptala Bonny.
„Samými obavami, jestli jsme se nestali svědky nájezdu na vesnici.“ Kajo bez meškání vyrazil dolů. V strmějších partiích sestupu klouzal a sjížděl po zadku. Když je konečně na pláži dostihl, sotva popadal dech.
„Kde jste byli?“ vyzvídal.
„Dál na pobřeží,“ odpověděl Daniel. „Filmovali jsme místo, kde bude stát kasino, a ted jdeme dolů. Chtěli bychom ještě natočit rybášskou vesnici, kde má stát hotel.“
„Ne! Ne!“ Kajo uchopil Daniela za paži. „To stačí. Žádné další filmování, musíme už zpátky na lod. Pro dnešek natáčení skončilo.“ Daniel setřásl jeho ruku a chvíli se s ním dohadoval. Nakonec se s předstíranou nechutí nechal dovést k nafukovacímu člunu, ktery je promptně dopravil na dělový člun.
Jakmile Kajo vystoupil na můstek, vyměnil si šeptem pár slov s kapitánem a oba pohlédli k ústí zátoky. Nad vodou se ještě válely cáry kouře z hořících rybářských člunů. Kapitán od námořnictva vypadal ustaraně a příkazy k odplutí vydával nezvykle hlasitě a řízně.
Bonny vzala kameru, a dřív než tomu mohl Daniel zabránit, ji namířila zpátky k pobřeží. Kapitán Kajo bleskově seběhl z můstku a rozběhl se k ní.
„Ne! Počkejte!“ křičel. „Tohle nesmíte filmovat!“
„Proč ne? Vždyt je to jen požár v buši, nebo ne?“
„Ne! Vlastně ano! Je to požár v buši, ale to patří k utajovaným skutečnostem.“
„Přísně tajný požár v buši?“ posmívala se Bonny a poslušně sklonila kameru. Když zase osaměli, Daniel jí domlouval.
„Nebud tak zatraceně chytrá. Ten drobný fórek by se nám nemusel vyplatit.“
„Právě naopak. Přesvědčila jsem Kaja o naší nevině,“
oponovala. „Kdy mi vrátíš kazetu?“
„Zatím si ji nechám,“ odpověděl. „Kajo nás určitě podezírá.
Vsadím se, že až budeme zpátky v Kahali, podívá se ti na nádobíč“ ko. Když se člun dostal ke svému molu v přístavu, byla už tma. Během transportu videozařízení z lodi do automobilu zmizela Bonnyina hliníková krabice se záznamovým materiálem. Bonny křičela na Kaja a šermovala mu vztyčeným ukazováčkem před obličejem. Vyhrožovala, že si bude stěžovat
Taffarimu na jeho neschopnost, ale Kajo se jen přihlouple usmívat. „Nemějte strach, slečno Mahonová,“ uklidňoval ji.
„Pásky se zase najdou. To vám mohu osobně zaručit.“ Druhý den ráno se Kajo objevil v domě pro hosty a s mnoha úsměvy a omluvami podával Bonny ztracenou krabici. „Je tam všechno a v pořádku, slečno Mahonová. Pitomý uhalijský nosič ji zapomněl na člunu. Prosím přijměte moji nejupřímnější omluvu.“
„Můžeš si být zatraceně jistá, že si přehráli všechny kazety,“ ujišťoval ji Daniel, když Kajo odešel. Poklepal si na zapnutou kapsu bundy. „Nechám ji u Mika na britské ambasádě.
Tam jedině bude v bezpečí. Půjdeš se mnou?“
„Mám smluvenou schůzku,“ odpověděla vyzývavě.
„Jestli jdeš navštívit svého nového přítele, tak si dávej backa. To je vše, co ti můžu poradit. Po dnešku znáš jeho styl, ne?“
„Ephrem je čestný muž,“ hájila ho dotčeně. „Nevěřím, že by měl něco společného s vyhlazením vesnice.“
„Věř si čemu chceš, ale nikomu nepovídej o té pásce. Ani
Tugu Harrisonovi.“ Bonny ztuhla a hleděla na něho nepřirozeně bledá.
„O čem to mluvíš?“ zeptala se nechápavě.
„Poslyš, Bonny, neměj mě za hlupáka. Zkontroloval jsem si účet za telefon z hotelu Norfolk v Nairobi. Vím, žes volala Tugovi. Kolik ti platí za to, že mě špehuješ?“
„Šíliš nebo co?“ protestovala uraženě.
„Asi ano. Jinak bych se do tebe nezamiloval, že? Ale ty budeš ještě větší šílenec, jestli Tugovi o té nahrávce řekneš.“
Odvrátila se a Daniel odjel na britskou ambasádu.
Budovu velvyslanectví obklopovala vysoká zed a bránu hlídali vojáci v bojových uniformách s hnědofialovými barety
-
příslušníci Taffariho osobní gardy. Michael Hargreave vyšel ze své kanceláře Daniela přivítat.
„Dobré ráno, sire Mickeyi.“
„Danny, hochu, včera večer jsem mluvil s Wendy, moc tě pozdravuje.“
„Kdy přijede?“
„Ještě pár týdnů to bohužel potrvá. Její matce není nějak dobře, a tak to z Lusaky vzala oklikou přes Anglii…“ V družném rozhovoru vedl Michael Daniela do své kanceláře, ale jakmile za nimi zaklaply dveře, jeho chování se změnilo.
„Mám pro tebe nové zprávy, Danny. Tvůj Číňan už přijel.
Přivezlo ho ráno letadlo společnosti BOSS. Mám informace, že přiletěl z Tchaj-Ovanu přes Nairobi a okamžitě se odebral převzít vedení do hlavního stanu syndikátu v Lake House. V
pátek večer pořádá Taffari mejdan na jeho počest. Počítám, že dostaneš pozvání z úřadu vlády.“
„To by mohlo být zajímavé.“ Daniel se zasmušile usmíval.

„Ilž se těším, až zase uvidím toho seladona.“
„Může k tomu dojít dřív, než si myslíš.“ Michael Hargreave mrkl na hodinky. „Ale ted tě musím opustit, hochu. Mám při obědě přednést proslov před shromážděním ubomských rotariánů. Věřil bys tomu? Ty materiály, co jsem ti slíbil, má moje sekretářka.
Zavede tě někam, kde si je můžeš v klidu prohlédnout. Pak jí je vrat. A pamatuj, Danny! Žádné poznámky nebo fotografování. Jen očima prosím.“
„Díky, Miku, jsi fenomenální. Ale mám ještě jednu prosbu.“
„Tak to vysyp. Cokoliv, co potěší bližního. Takové je motto rodiny Hargreavů, ty ho neznáš?“
„Neuložil bys mi ve svém sejfu jednu věc, Miku?“ Michal zamkl zalepenou obálku s kazetou obsahující záznam ze Zátoky orlů do osobního trezoru. Vyšli na verandu, kde si pódali ruce a Michael se omluvil. Daniel sledoval, jak ho uniformovaný šofér usazuje do diplomatického vozu. Přestože se na jeho kapotě třepetal Union Jack, desetiletý rover by už potřeboval přinejmenším nový lak. Velvyslanec v Ubomu zřejmě neměl postavení úměrné nároku na rols-royce. Daniel se vrátil za
Michaelovou sekretářkou. Dovedla ho do malé zadní místnosti a položila před něho složky s dokumenty. Když po třech hodinách velvyslanectví opouštěl, jeho původní mínění o Ephremu
Taffarim bylo potvrzeno stonásobně.
„Je to pěkně lstivý pták. A také pěkně ostrý,“ bručel si
Daniel pro sebe, když startoval landrover. „Bonny Mahonová si ještě užije švandy.“
Eskorta motocyklů s vyjícími sirénami musela zpomalit na rozbité cestě přes novou chudinskou čtvrt přistěhovalců, která rychle vyrostla okolo hlavního města.
Slepice a prasata s křikem opouštěly před kolonou asfaltový povrch silnice plný kráterů. Černý mercedes, nejčerstvější dar naftového magnáta ze Středního východu, byl důkazem vysokého ocenění, kterému se u prezidenta Taffariho těšil jeho dnešní host. Taffari poslal svůj nový prezidentský vůz do Lake House, aby přivezl Ning Cheng Gonga k audienci.
Ning, pohodlně usazený za šoférem, sbíral první dojmy z Uboma. Po všem, co viděl v Asii a v částech Afriky, kde sloužil, ho ubohost a špína brlohů ani nepřekvapovala, ani neodpuzovala. Od otce se naučil dívat se na hemžení lidí jako na Zdroj levné pracovní síly a odbytiště pro výrobky a služby, které potřeboval prodat.
„Bez těch lidí by nebylo zisku,“ připomínal mu otec při mnoha příležitostech. „Čím víc jich je, tím lépe. Všude tam, kde je lidský život levný, dá se vydělat bohatství. Naše společnost Lucky Dragon musí potírat jakékoliv snahy omezovat populační růst třetího světa, protože lidé jsou naším hlavním artiklem na trhu.“ Cheng se usmál otcově moudrostí.
Historie bohužel ukazovala, že i ona má své limity. Otcův pohled platil jen dotud, dokud lidská populace nebyla kontrolována a omezována vnějšími faktory, které umožnily běžnému člověku znovu získat důstojnost a určitý podíl kontroly nad svým osudem. Například feudálnímu systému v Evropě zlomily vaz strašné morové epidemie a plenění středověku, které zredukovalo lidskou populaci do té míry, že lidé získali punc vzácnosti a mohli svou práci výhodně prodávat. Velké války tohoto století rozbily třídní systém založený na bohatství a zděděných privilegiích. Přivedly na dnešní vyšinutý svět pojem lidských práv, který učí obyčejné lidi podřadných ras, že jsou rovni těm urozenějším. Podle Chengova názoru, který se ztotožňoval s názorem jeho otce, si obyčejný člověk nezasloužil žádná podobná božská práva o nic víc, než si antilopa v divočině zaslouží zvláštní ochranu před lvem.
Jakmile lidská masa dosáhne takových proporcí, že život jedince ztratí cenu, vždy se vynoří velcí dravci - jako třeba Lucky Dragon. Současná Afrika se k tomu stavu rychle blížila, hemžila se podřadnými lidskými bytostmi jako úl včelami.
Vzpomněl si na kambodžské děvčátko z člunu, jehož tělo odpočívalo kdesi v tmavých hloubkách Čínského moře. Takových, jako bylo ono, jsou milióny a desítky miliónů. V Africe v
Jižní Americe a bůhví kde ještě a jsou určeny pro něho a muže jemu podobné. V kvapem rostoucí populaci Afriky Cheng vytušil jedinečnou příležitost. Byl to také hlavní důvod, proč tento kontinent tak neodolatelně lákal společnost Lucky Dragon. Proto nyní jel na setkání s prezidentem země, kterou brzy donutí vydat mu své bohatství. Bude vysávat její štávu, odhazovat prázdné slupky a trhat nové ovoce z plného stromu. Zasmál se té metafoue a pozvedl oči k zeleným pahorkům nad městem, kde stála vládní budova. Prezident Ephrem Taffari vyhnal na přivítání čestnou stráž v kaštanově hnědých uniformách a bílých tropických přilbách. Na zeleň trávníku nechal položit rudý koberec, po kterém sám vyšel vstříc Ning
Cheng Gongovi, aby ho osobně pozdravil a potřásl mu rukou.
Zavedl ho na prostornou verandu a posadil do vyřezávaného křesla pod zvolna kroužící listy stropního ventiíátoru. Dva uhalijští sluhové v bílých róbách až ke kotníkům, přepásaných šarlatově rudými šerpami, na hlavách fezy zdobené střapci, přinesli stříbrný tác s orosenými sklenicemi. Cheng odmítl šampaňské a vzal si sklenici čerstvě vymačkané pomerančové štávy. Ephrem Taffari v sněhobílých bavlněných kalhotách se posadil do křesla naproti, přehodil nohu přes nohu a kouzelně se na Chenga usmál.
„Přál bych si, aby naše první setkání proběhlo neformálně a uvolněně,“ vysvětloval a omluvným gestem ukázal na svou sportovní košili a sandály. „Proto mi jistě prominete běžné oblečení a nepřítomnost mých ministrů.“
„Samozřejmě, Vaše Excelence..“ Cheng upil pomerančové štávy.
„Jsem také rád, že mám možnost mluvit s vámi volně a bez omezení, což by přítomnost jiných lidí stěží dovolila.“
„Sir Peter Harrison o vás mluvil jen v superlativech, pane
Ningu, a to je muž, jehož názoru si nesmírně vW ím. Jsem si jist, že naše vztahy budou oboustranně prospěšné.“
Dalších deset minut si vyměňovali komplimenty a ujištění o přátelství a dobré vůli. Oba byli zběhlí v květnatých formulacích, v tom se jejich jinak odlišné kultury shodovaly. Jak tak kroužili a pomalu se přibližovali podstatě svého setkání, instinktivně registrovali tahy a protitahy soupeře.

Konečně Cheng vytáhl z náprsní kapsy svého bílého tropického saka zalepený dopis. Lesklá, krémově zbarvená obálka se znakem
Lucky Dragon vyraženým na přeložce byla už sama cenným unikátem.
„Pane prezidente, můj otec i já chceme věřit, že se naše úsilí ve vaší zemi setká s pochopením. Byli bychom rádi, kdybyste přijal důkaz našeho zájmu a nejvřelejšího přátelství.“ Cheng vyslovil svou nabídku tónem, jako by šlo o drobný nezávazný dárek, ale přitom si oba dobře uvědomovali, že jde o velký a dlouhodobý obchod. Taffari měl i další želízka v ohni. Mezi jinými přišla více než zajímavá nabídka od arabského naftového šejka, dárce dlového člunu i prezidentského mercedesu, a sir Peter Harrison musel naplno využít svého úžasného vlivu, aby doslova urval podíl účasti pro tandem BOSS a Lucky Dragon. V obálce se nacházela druhá splátka dohodnuté sumy pro Ephrema Taffariho. První část už byla zaplacena před deseti měsíci při podpisu úvodní smlouvy.
Tafari převzal obálku a obrátil ji, aby zkontroloval pečet.
Jeho dlouhé, elegantně tvarované prsty působily v kontrastu krémově bílého papíru obálky nezvykle tmavě. Nehtem palce rozřízl obálku a vytáhl dva složené dokumenty. První z nich bylo potvrzení o uložení deseti miliónů amerických dolarů na účet renomované švýcarské banky a druhý pak notářsky ověřený doklad o převodu akcií. Celých třicet procent akciového kapitálu syndikátu bylo upsáno na jméno Ephrem Taffari.
Registrovaný název syndikátu zněl: Společnost pro rozvoj
Uboma. Prezident vrátil dokumenty do obálky a beze spěchu ji zasunul do kapsy své květované sportovní košile.
„Práce nepokračují tak rychle, jak jsem doufal,“ řekl stále ještě zdvořilým tónem, ale podstatně odměřeněji. „Doufám, že se to s vaším příjezdem změní.“
„Jsem si vědom zpoždění. Jak jistě víte, zastavil se zde v
Kahali minulý týden můj zástupce. Informoval mě o situaci.
Část viny padá na hlavu bývalého vedení dosazeného společností
BOSS. Objevila se jistá neochota využít všech dostupných prostředků. Pan Pulvis z BOSS,“ Cheng udělal drobné znevažující gesto, „který se již touto dobou vrací zpátky do Londýna, byl citlivý člověk.
Víte, jak dovedou být tihle Angličané nedůtkliví. Můj zástupce mi však také sdělil, že se nám nedostává pracovních sil?“
„Ujišfuji vás, pane Ningu, že dostanete tolik lidí, o kolik požádáte.“ Taffariho úsměv uvázl na mělčině delikátně naservírované výtky.
„Třicet tisíc,“ řekl Cheng tiše. „To je původní a vámi potvrzený odhad, Vaše Excelence. Až doposud máme k dispozici sotva deset tisíc.“
„Zbytek dostanete do konce tohoto měsíce.“ Taffari se už v
3bec neusmíval. „Vydal jsem již potřebné rozkazy armádě.
Shromáždí veškeré politické vězně a disidenty a pošle je do pracovních táborů v lesích.“
„Budou to příslušníci kmene Uhali?“ zeptal se Cheng.
„Pochopitelně,“ podrážděně reagoval Taffari. „Snad jste si ani na okamžik nemyslel, že vám pošlu Hity?“ Cheng se usmál nad absurditou jeho poznámky. „Můj zástupce mi potvrdil, že
Uhalijci jsou dobří dělníci, tvrdí, inteligentní a poslušní.
Jen jich pro začátek potřebujeme víc. Zdá se, že jsme podce.nili problémy s terénem a klimatem. Cesty jsou mizerné a naše stroje se topí v blátě. Budeme je muset z části nahradit lidmi.“
„Ano, ale já BOSS varoval před touto eventualitou,“ ohradil se Taffari. „Angličané neradi používají to, co považují za…“ Zaváhal.
„Ten muž, Pulvis, mluvil o nucené práci jako o práci otrocké.“ Zdálo se, že ho ta přesná definice mírně pobavila.
„Takoví jsou lidé ze Západu,“ přitakal Cheng. „Angličané jsou na podobné věci dost vysazení, afe Američané jsou ještě horší. Virbec nerozumí Africe ani Asii. Jejich rozum končí u
Suezu…“ Odmlčel se. „Ale já vás mohu ujistit, pane prezidente, že nyní povede operace syndikátu člověk z Východu. Uvidíte sám, že já západním útlocitem trpět nebudu.“
„Je potěšení pracovat s někým, kdo rozumí životním nezbytnostem,“ komentoval Chengovo ujištění Taffari.
„To mě přivádí k projektu kasina a hotelu v Zátoce orlů.
Vyrozuměl jsem ze zprávy svého zástupce, že se tam kromě úvodního průzkumu nic neudělalo. Tvrdil, že na místě určeném pro hotel stále stojí rybářská vesnice.“
„Už ne,“ usmál se Taffari. „Strhli jsme ji před dvěma dny, hned po Pulvisově odjezdu. Vesnice se stala hnízdem kontrarevolučních aktivit. Moji vojáci zajistili všechny disidenty a dvě stě nových práce schopných vězňů je už na cestě do lesů. Připojí se k vašim stávajícím pracovním silám. Stavba hotelu může začít.“
„Vaše Excelence, vidím, že my dva budeme dobře spolupracovat. Mohl bych vám ukázat úpravy, které jsem udělal v Pulvisově harmonogramu prací?“ Otevřel kufřík a vylovil z něj velkoformátové sestavy z počítače. Zabraly celou plochu stolu mezi nimi. Taffari se nahnul nad stůl a se zájmem sledoval Chengův výklad o tom, jak modifikoval termíny bezmála všech operací syndikátu. Na konci přednášky Taffari nešetřil obdivem. „Tohle všechno jste stihl v krátkém čase od svého příjezdu do Uboma?“ zeptal se, ale Cheng zavrtěl hlavou.
„Ne všechno, Vaše Excelence. Některé změny byly provedeny ještě před odletem z Taipei. Stalo se tak za pomoci otce a vedení Lucky Dragon. Jen část plánů potřebovala změnu po mém příjezdu do Kakali, podle doporučení mého zástupce a jeho zprávy o problémech, které nás v lese potkaly.“
„Pozoruhodné!“ Taffari kroutil hlavou. „Zdá se, že mínění sira Petera Harrisona o vás stojí na dobrém základě.“
„Plány jsou jedna věc,“ namítl skromně Cheng, „a jejich uskutečnění druhá.“
„Jsem si jist, že přinesete stejnou energii a oživení i do druhé části operace.“ Taffariho pohled sjel na hodinky.

„Očekávám na oběd hosty …“
„Je mi líto, Vaše Excelence, že jsem vás zdržel déle, než bylo třeba.“ Cheng se chystal vstát.
„Vůbec ne, pane Chengu. Absolutně trvám na tom, abyste se oběda zúčastnil. Určitě vás potěší setkání s mými dalšími hosty, členy filmového týmu, které najal sir Peter Harrison.“
„Ach, ano.“ Cheng se zatvářil pochybovačně. „Sir Peter
Harrison vysvětloval mému otci a mně také, proč zamýšlí natočit film o Ubomu. Avšak já si nejsem jistý, že s ním v této věci souhlasím. Angličané mají jisté pořekadlo o spících psech. Podle mého názoru není vhodné přitahovat pozornost světa k našim aktivitách. Nejraději bych projekt zrušil a poslal filmaře z Uboma pryč.“
„Obávám se, že je na to už pozdě.“ Taffari zavrtěl hlavou.
„Dostalo se nám velmi nepříznivé publicity. Existuje jistá žena, chráněnka bývalého prezidenta Omeru…“ Deset dalších minut diskutovali o plánu Tuga Harrisona na eliminaci propagandy Ke(ly Kinnearové protipropagandou vlastní.
„V každém případě,“ poznamenal Taffari, „můžeme vždy z filmu vyloučit cokoliv, co se nám nebude líbit. Sir Peter Harrison vložil klauzuli o našem souhlasu do kontraktu. Můžeme nakonec odmítnout celou konečnou produkci a zničit všechny kopie filmu, když to budeme považovat za vhodné.“
„Doufám, že jste udělal opatření, aby ti lidé nespatřili naše choulostivější operace? Mám na mysli pracovní tábory, hlavní těžbu dřeva a povrchové doly.“
„Důvěřujte mi, pane Ningu. Uvidí jen základní schéma. Navíc je stále doprovází můj spolehlivý armádní důstojník.“ Přerušil výklad, jakmile zaslechl zvuk přijíždějícího automobilu. „Aha!
To bude určitě muž, o kterém mluvím, kapitán Kajo a kameraman.“
„Kameraman?“ zeptal se Cheng a sledoval, jak přes trávník k nim míří černý důstojník s Bonny Mahonovou.
„Nepřesné, vidte.“ Taffari se zasmál. „Má vůbec angličtina výraz pro ženu za kamerou?“ Vstal a šel přivítat hosty. Kapitán Kajo srazil paty a zasalutoval. Taffari si ho nevšímal, kapitánův úkol skončil. Udělal proto čelem vzad, vrátil se k armádnímu vozu a nasedl. Věděl, jak se čekání může protáhnout. Cheng si prohlížel ženu, kterou Taffari vedl přes verandu. Stavba její kostry a tvary těla postrádaly jemnost.
Byla nezvykle robustní a prsatá a také ústa a nos měla na jeho vkus příliš velké. Její pihovatá plet a měděně rudé vlasy ho přímo odpuzovaly. Způsob, jak flirtovala s Taffarim, mu připadal vulgární a její hlas i smích příliš hlučné. Její sebevědomé jednání a silné končetiny jako by Chenga ohrožovaly a vyzývaly jeho mužství. Nelíbily se mu ženy stejně asertivní a silné jako muži. Srovnával její robustní vzhled s útlostí a jemnou slonově bílou pletí žen své vlastní rasy, s jejich rovnými černými vlasy a podřízeností v chování. Přesto vstal, usmál se zdvořile a potřásl jí rukou.
Viděl, že Taffarimu ta žena učarovala. Věděl také, že Tafiari má k dispozici nejméně tucet krasavic z kmene Hita a napadlo ho, že důvodem jeho zájmu musí být jistá změna, novost, kterou toto hrubé stvoření přináší. Třeba považoval získání bělošky ke svým hrám za zvýšení osobní prestiže. Hned také došel ke škodolibému závěru: Ta žena ho brzy omrzí a pak se jí zbaví stejně rychle, jako jí nabyl.
„Pan Ning je výkonným ředitelem Společnosti pro rozvoj
Uboma,“ řekl Taffari Bonny. „Prakticky je to váš šéf.“ Bonny se usmála. „Dobře tedy. Mužu vám nahlásit, šéfe, že makáme jako o život.“ „To rád slyším, slečno Mahonová,“ odpověděl
Cheng, ale úsměv jí nevrátil. „To. co děláte, je důležitý úkol. A kolik jste stihli doposud udělat?“
„Pracovali jsme zde v Kahali a na jezeře. Zdokumentovali jsme místa pro nový hotel a kasino.“ Oba, Chen i 1affari, pozorně vyslechli její hlášení.
„Kam se. chystáte vyrazit dál?“ chtěl vědět Cheng.
„Až to tady dokončíme, pojedeme nahoru do lesů, do místa zvaného Sengi-Sengi. Samozřejmě pokud dostaneme svolení,“
pohlédla na Taffariho, „Vaše Excelence.“
„Přirozeně, drahá slečno Mahonová,“ ujistil ji Taffari.
„SengiSengi je základní projekt na využití bohatství lesa.“
Cheng přikývl. „Při první příležitosti se tam sám podívám.“
„Proč byste nemohl přijet do Sengi-Sengi, když tam budeme filmovat?“ navrhla Bonny. „Dodalo by to celé produkci větší váhu, kdybyste se v pořadu objevil osobně, pane Ningu.“ Chvíli se odmlčela, napadla ji jiná myšlenka. S chlapeckým úsměvem se obrátila na Ephrema Taffariho. „Bylo by úžasné, kdybychom natočili i vás, pane prezidente. Udělali bychom interview přímo na místě projektu v Sengi-Sengi. Sdělil byste nám své naděje a sny o rozvoji vaší země. Zkuste o tom uvažovat, Vaše Excelence.“
Ephrem Taffari se usmál a zavrtěl hlavou. „Jsem příliš zaměstnaný člověk. Nemyslím, že se mi podaří najít volný termín.“ Bonny však vytušila, že ho ta myšlenka láká. Byl natolik politikem, aby si nenechal ujít možnost získat lepší tvář před širokou televizní veřejností.
„Znamenalo by to cenný přínos,“ zpracovávala ho dál. „Pro příznivý obraz Uboma i vás osobně. Lidé velkého světa vás znají jen z doslechu. Až vás uvidí na obrazovkách, změní to úplně jejich představy. Z pohledu profesionála vás mohu ujistit, že budete působit na obrazovce zatraceně úžasně. Jste urostlý, hezký a máte působivý melodický hlas. Přísahám, že dokážu, abyste vypadal na obrazovce jako filmová hvězda.“
Nápad se mu zjevně zalíbil, rád poslouchal lichotky. „Dobře, snad …“ Oba věděli, že si přeje být ještě chvíli přemlouván.
„Mohl byste zaletět do Sengi-Sengi helikoptérou,“ navrhla
Bonny. „Zabere to půl dne, sotva víc…“ Udělala pauzu, sugestivně našpulila rty a dotkla se jeho paže. „Pokud se samozřejmě nerozhodnete zůstat o den nebo dva déle. To by také lépe vyhovovalo mým záměrům.“ Daniel s Bonny vyjeli z Kahali v nezbytném do , provodu kapitána Kaja. Cesta, která byla jen o málo delší dvou set mil, jim trvala dva

dny. V autě však strávili jen zlomek té doby. Většinu f času jim zabrala dokumentace měnícího ,e venkova a rolnických kmenů žijících ve svých tradičních manyattas kolem cesty. Kapitán Kajo jim ulehčil práci vyjednáváním s představenými kmenů. Za pár šilinků ubomské měny zařídil, že mohli zastavit a natáčet v kterékoliv hitské vesnici kolem cesty. Vděčným objektem pro kameru se staly mladé dívky koupající se u napajedel, oděné pouze do titěrných sukniček z korálků.
Pozornosti kamery neušly ani úpravy vlasů, se kterými si po koupeli vzájemně pomáhaly. Neprovdané dívky si totiž vylepšovaly své účesy směsí kravinců a červeného jílu. Po složité proceduře se jim na hlavách tyčily rafinované výtvory, které ještě přidaly pár palců k jejich už i tak dost výrazné výšce. Zachytili také vdané ženy, jak se v dlouhých zástupech vracejí od studní do vesnice s plnými kalebasami vody na hlavách. Při chůzi se graciézně vlnily ve vlajících mateřských tógách. Filmovali stáda strakatého vícebarevného skotu na pozadí zlatavé trávy savany a plochých korun akácií. Zvířata s typickými hrby na hřbetech a silnými širokými rohy tupě hleděla do objektivu. Neušla jim ani scéna, kdy mladí pastevci pouštěli žilou statnému černému býku. Nejdříve mu stáhli krk koženým řemenem, pak hrotem šípu propíchli naběhlou tepnu pod kůží a do kalebasy ve tvaru láhve chytali šarlatově rudý pramínek krve. Když byla nádoba zpola plná, hrstí bláta zatřeli ránu na zvířecím krku a obsah kalebasy doplnili mlékem z vemena nejbližší krávy. Krapet kravské moče přidaný na závěr proměnil směs v hustou sýrovitou sraženinu.
„Nízký obsah cholesterolu," vysvětloval Daniel Bonny, která udiveně civěla. „A podívej, jaké mají ti Hitové postavy."
„Dívám se," ujistila ho Bonny. „Ó bože, jak já se dívám."
Celý oděv pastevců tvořil pouhý pruh červené látky přehozený přes rameno a uvázaný v pase řemenem. Vůbec nebránili větru, aby jim příležitostně zvedl cíp jejich chatrných zástěrek, a když se Bonny s kamerou přiblížila, nechali ji natáčet podle chuti vše, co ji zajímalo. S mužnou arogancí hleděli do kamery a vystavovali na obdiv prodloužené ušní boltce zakončené náušnicemi z kostí nebo ze slonoviny. Na silnici potkávali tahače s návěsy plnými klád. Váha masivních vozidel a jejich nákladu tlačila mohutné pneumatiky dvanácti náprav hluboko do povrchu cesty. Zvířený prach se usazoval na vegetaci po obou stranách silnice a jeho temně červený příkrov se tá hl na míli daleko. Bonny jásala nad efektem slunečního světla pronikajícího clonou prachu, ze které se jako předpotopní monstra vynořovaly dřevařské kamiony. Konečně druhého dne dorazili k přívozu přes řeku na okraji Velkého lesa. Bonny s úžasem zakláněla hlavu a očima měřila výšku stromů a objem jejich kmenů.
„Jsou jako sloupy podpírající nebe," vydechla a obrátila kameru do korun. Jakmile opustili otevřené savany, změnila se kvalita vzduchu i charakter světla. Vjeli do vlhkého bujícího světa rovníkového pralesa. Zpočátku sledovali hlavní silnici uprostřed mílového pásu otevřené vegetace a teprve po padesáti mílích odbočili na nově vybudovanou komunikaci prosekanou panenským lesem. Čím hlouběji pronikali, tím blíž se stromy tlačily k cestě, až se nakonec jejich větve nahoře setkaly a vytvořily tunel spoře osvětleným nerovnoměrným nazelenalým světlem. Dokonce i řev motorů těžkých tahačů jedoucích proti nim se zdál slabší, jako by stromy chtěly utlumit a pohltit cizí nepřátelské zvuky. Povrch cesty byl zpevněn kmeny položenými napříč těsně vedle sebe a zasypán vrstvou křemenného štěrku.
„Valníky odvážející rudu se vracejí od jezera s nákladem štěrku," vysvětloval kapitán Kajo. „Bez posypu by se cesta brzy proměnila v bezedný močál. V lese prší skoro každý den."
Zhruba v mílových intervalech potkávali pracovní brigády čítající kolem sta dělníků. Udržovali cestu. Rozhazovali štěrk a pokládali nové kmeny pro zpevnění vozovky.
„Co je to za lidi?" zeptal se Daniel.
„Trestanci," odpověděl Kajo se zjevným opovržením.
„Nenecháváme je pod zámkem zbůhdarma projídat peníze. Dostali možnost vydělat si na obživu a odpracovat svůj dluh vůči společnosti."
„Trochu moc vězňů na tak malou zemi," poznamenal Daniel.
„Musíte mít, v Ubomu vysokou kriminalitu."
„Uhalijci jsou banda darebáků a zlodějů. Jsou s nimi jen potíže." Pohlédl na dělníky a do neproniknutelné zelené hradby za nimi a zachvěl se.
„Nenávidím tahle místa," vyhrkl nečekaně. „Je to sídlo temna a zla, vhodné leda pro opice a jejich blízké příbuzné bambutijské Pygmeje."
„Uvidíme nějaké Pygmeje" dychtivě zvídala Bonny.
„Kolem cesty najdete několik krotkých, zkouší obchodovat,"
neochotně odpověděl Kajo, „a jejich ženy se kurví s řidiči nákladáků. Ale zbytek jsou divoši a drží se v lese jako zvěř. Ty neuvidíte. Nikdo je neuvidí." Znovu se zachvěl. „Nenávidím tahle místa," opakoval. „Měli bychom vykácet všechny lesy kolem, dříví prodat a získat nové pastviny pro naše stáda." Z
ohnivého projevu bylo cítit lásku k dobytku, největšímu kmenovému bohatství Hitů.
„Když zmizí stromy, přestane pršet. Pak vyschnou i řeky, které tetrou do jezera a napájejí vaše stáda. Všechny věci v přírodě spolu navzájem souvisí. Když odstraníte jednu, zničíte i ostatní," začal vysvětlovat Daniel, ale Kajo jen zavrčel a dál zápasil s řízením vozu, smýkajícího se po nerovném podloží cesty.
„Nemusíte mě poučovat, doktore Armstrongu. Já mám univerzitní diplom, a možná se vám to bude zdát divné, ale umím i číst. Znám všechny ty vypočítavé teorie, které vy a lidé vám podobní propagují. Vám bohatým bílým lidem se velice dobře radí, jak máme se svými stády hladovět. Pak přijedete coby zazobaní turisté, pár dnů obdivujete krásu přírody a divoké zvěře a vrátíte se zpátky do svých přepychových apartmá v New Yorku nebo zámků v Anglii…" Zarazil se a nabral dech.
„Promiňte, doktore. Nechtěl jsem vás urazit. Ale my Afričané máme také právo na slušný život a musíme žít tady. Stromy, které tak obdivujete, patří nám. Máme prudce rostoucí populaci a musíme se o ni postarat. Přírůstek obyvatelstva v Ubomu dosahuje ročně šesti procent. Potřebujeme potravu, přístřeší, vzděláni. Naši lidé volají po ptadě

a tyto lesy nám nejsou k ničemu, dokud je nevyužijeme. Musíme je vykácet nebo spálit a na jejich místě založit zahrady a pastviny.“ Daniel smutně poslouchal. Kajo byl inteligentní a vzdělaný mladý muž.
Jestliže i on tolik lpí na tradičních pohledech, jaká je potom naděje přesvědčit negramotné venkovské obyvatelstvo, lidi, které natáčeli v jejich manyattas?
„Vypočítavé teorie bílých…“ Takové názory mohou proměnit celý kontinent v poušf. Jednou se možná bude Sahara rozkládat od Káhiry až po Stolovou horu strážící mys Dobré naděje.
Konečně dorazili do Sengi-Sengi. Cesta končila ve velké osadě uprostřed lesa. Nejvyšší stromy nechali stát, ale nižší dřeviny a podrost vykáceli, les musel uvolnit místo strojním dílnám, správním budovám a ubytovnám pro osazenstvo. Ubytovny dělníků postavili z materiálu získaného na místě. Stěny sroubené z hrubých klád nesly vrstvu červeného jílu, která nahrazovala omítku, a střechu kryly došky. Dílny a kanceláře byly modulové stavby z prefabrikátů, které se daly snadno rozebrat a postavit někde jinde. Kajo zastavil před hlavní budovou, jednou z dočasných staveb stojících na cihlových pilířích. Zvýšené dno bylo chráněno před zatopením při každodenních průtržích a proudění vzduchu kolem něj zlepšovalo chlazení interiéru. Cestou po schodech nahoru jim Kajo oznámil: „Musím vás představit místnírrnu manažeru SRU.“
„Co znamená SRU?“ chtěla vědět Bonny.
„Společnost pro rozvoj Uboma,“ vysvětloval Kajo a byl by mluvil dál, ale vešli do přijímací místnosti. Sekretářka ředitele vzhlédla od psacího stroje. Hitská dívka mezi dvaceti až třiceti, zřejmě absolventka nové technické univerzity v Kahali, byla oblečena podle západní módy. Její silně nalíčené rty a výrazné oční stíny se zdály neslučitelné s přirozenou krásou žen v domorodých vesnicích.
„Jste zřejmě ti lidé od filmu,“ přivítalat je živou svahilštinou.
„Už na vás čekáme.“
„Opozdili jsme se …,“ začal vysvětlovat Kajo, ale zmlkl, když se otevřely dveře kanceláře. Objevil se v nich usměvavý ředitel.
„Vítejte v Sengi-Sengi,“ hlaholil bodře a vykročil k ním.
„Měli jste přijet už včera, ale lépe pozdě než vůbec.“ Kajo, ktery stál před Danielem, ho na moment zastínil, ale jakmile ustoupil stranou, Daniel s ředitelem na sebe překvapeně pohlédli.
„Pan Chetti Singh?“ řekl Daniel tiše. „Nečekal jsem, že vás ještě někdy uvidím. Je to pro mě velká radost.“ Vousatý Sikh zůstal stát, jako by narazil do neviditelné stěny, a zíral na Daniela.
„Vy se znáte?“ divil se Kajo. „Jaká šfastná náhoda.“
„Jsme staří přátelé,“ odpověděl Daniel. „Sdílíme stejný zájem o život divoké zvěře, zvláště o slony a leopardy. Jak se daří, pane Singhu?“ Daniel k němu vykročil s úsměvem a nataženou rukou.
„Při našem posledním setkání vás postihla malá nehoda, nemám pravdu?“ V Singhově snědé pleti se popelavá barva projevila jen nepatrně. S velkým přemáháním se vzpamatoval z šoku. Chvíli z jeho očí sršely blesky a zdálo se, že Daniela napadne, ale pak přijal předstírané přátelství a pokusil se o úsměv. Dopadlo to, jako když leopard vycení zuby. Napřáhl levou ruku, aby přijal pravici nabízenou Danielem. Prázdný pravý rukáv měl přeložený a připnutý na rameni. Pod proužkovanou látkou saka se rýsoval pahýl ruky amputované těsně pod loklern. Typické zranění divokou kočkou, pomyslel si
Daniel. Leopard dokáže rozkousat kosti tak, že je žádný chirurg na světě nedá dohromady. Při zběžném pohledu se nezdálo, že by Chetti Singh utrpěl nějaká další zranění, jen jeho kdysi blahobytné tělo postrádalo jakýkoliv nadbytečný tuk. Byl vyhublý jako obět AIDS a zažloutlé bělmo jeho očí také nesvědčilo o vynikajícím zdravotním stavu. Zřejmě prožil těžké chvilky, ze kterých se ještě úplně nevzpamatoval. len jeho vousy zůstaly jako dřív husté, hladké a mírně zvlněné.
Jejich konce měl zasunuté pod bezkonkurenčně bílým turbanem.
„Opravdu nečekaná radost, doktore. Rád vás zase vidím.“ Oči usvědčovaly jeho slova ze lži. „Díky za vaše sympatie, ale naštěstí jsem již naprosto v pořádku. Kromě kousku ruky mi nic nechybí.“ Zašermoval zbytkem paže. „Je to mrzuté a já očekávám plnou kompenzaci za ztrátu od těch, kdo se o ni přičinili. Ale to nic.“
Jeho ruka studila jako kůže ještěra. Rychle ji vyprostil z
Danielova sevření a obrátil se k Bonny a Kajovi. Srdečně je pozdravil a jeho úsměv byl nesrovnatelně přirozenější. Když se ale otočil zpátky k Danielovi, smích mu z tváře vymizel.
„Takže vy jste, doktore, přijel proto, abyste nám svou televizní show zajistil nehynoucí slávu? Stanou se z nás filmové hvězdy…“ Pozoroval Daniela upřeným pohledem, jakým se dívá hroznýš na zajíce. Pro Daniela mohlo setkání se Sikhem skončit daleko větším šokem nebýt Mika Hargreaveho, který ho upozornil, že Chetti Singh útok leoparda přežil. Ale od té doby uběhly měsíce a Daniel nečekal, že se Chetti Singh objeví v Ubomu, tisíc mil od místa, kde se s ním naposled setkal.
Když však o tom uvažoval, zjistil, že se na to mohl a měl připravit. Mezi Ning Cheng Gongem a Sikhem existovalo silné pouto. Jestliže Ninga poslali do Uboma, pak si přirozeně vybral za asistenta někoho, kdo znal místní terén tak dokonale jako Chetti Singh a kdo měl navíc v zemi spolehlivou sít konexí. Z retrospektivního pohledu bylo jasné, jak Chengův výběr dopadne. Sikhova organizace infiltrovala všechny státy střední Afriky. Měl své agenty všude a věděl, koho má zastrašit a koho uplatit. Ale ze všeho nejvíc ho k Ning Cheng
Gongovi poutala loajalita, strach a chamtivost. Daniel měl předvídat, že Chettí Singh bude číhat v Ningově stínu, a připravit se na jeho odvetu. Nemusely to být až Sikhovy oči, které Daniela upozornily na smrtelné nebezpečí, ve kterém se ocitl. Jediný únik před jeho odvetou nabízela cesta v lese, ale tu na každé míli hlídaly stráže společnosti nebo vojenské kontroly. Chetti Singh se ho určitě pokusí zabít a může zvolit čas i místo, kde to udělá. On sám nemá ani zbraň, ani žádný účinný způsob obrany.

„Je už příliš pozdě, abych vás provedl po táboře," obrátil se na Bonny a Kaja. „Za chvíli bude tma a vy byste se jistě rádi dostali do pokojů, které jsme vám připravili…" Odmlčel se a obličej se mu rozzářil. „Kromě toho vám musím sdělit vzrušující novinu. Právě jsem dostal zprávu z vládního domu v
Kahali. Sám prezident Taffari přijede do Sengi-Sengi. Přiletí zítra ráno helikoptérou a uvolil se poskytnout interview před kamerou přímo zde na místě našich operací. Ujišťuji vás, že je to velká čest. Taffari je muž, kterého nelze brát na lehkou váhu. Bude ho doprovázet další nesmírně důležitá osoba, generální ředitel společnosti
SRU pan Ning Cheng Gong. Možná bude také souhlasit s vystoupením ve vaší produkci…" Když jim Singhova sekretářka ukazovala, kde buó dou spát, spustil se déšt. Kapky rachotily po střeše budovy, jako by na ni dopadala hrachová zrna. Z
promáčené země se pařilo a mlha halila klenbu f lesa do modré clony podobné kouři. Dívka jim rozdala levné plastikové deštníky s výrazným sloganem „SRU - lepší život pro všechny" a vedla je mezi budovami po chodníku z dřevěných kuláčů. Řada malých místností pro hosty zabírala celou délku chaty paipomínající stáj. Základní vybavení pokojů bylo jednotné a skrovné: postel, židle, stůl a příborník. Uprostřed chaty se nalézala společná umývárna a záchod. Daniel si pečlivě prohlédl svůj pokoj. Velmi jednoduchý zámek dveří měl spíše symbolický význam - povolil by při prvním rozhodnějším náporu.
A kromě toho měl Chetti Singh určitě k dispozici náhradní klíče. Okno bylo sice vybaveno sítovinou proti moskytům a jiná, podobná, visela i nad postelí, ale ty poskytovaly ochranu jen proti hmyzu. Tenké stěny propouštěly zvuky z vedlejších místností, Daniel zřetelně slyšel, jak Kajo v sousedním pokoji přechází sem a tam. Vypadalo to na mimořádně příjemný pobyt.
„Tak, člověče, můžeš vyhlásit soutěž," řekl si Daniel potichu s protáhlým obličejem. „Můžeš hádat, kdy se tě Chetti Singh pokusí zamordovat. První cena bude týdenní dovolená v
Sengi-Sengi a druhá čtrnáctidenní pobyt tamtéž."
Večeři podávali v jídelně vyšších kádrů - montované chatě vybavené barem a kantýnou. Když Daniel s Bonny vešli do místnosti plné cigaretového kouře a hlasitých hovorů, nikdo z přítomných tchajwanských a britských inženýrů si Daniela ani nevšiml. Zato Bonny jako obvykle způsobila malou senzaci.
Zvláště skupina Britů, kteří popíjeli pivo a házeli šipky u baru, byla evidentně vyvedena z míry. Tchajwanci se spíše starali o sebe a Daniel vycítil, že mezi oběma skupinami panuje napětí. Jeho dojem mu později potvrdil jeden britský inženýr. Ning prý od chvíle, kdy převzal vedení SRU, vyhazuje britské techniky a dosazuje na jejich místa Číňany.
Bonny okamžitě zapadla mezi britskou reprezentaci a po večeři ji
Daniel našel házel šipky ve společnosti dvou svalnatých důlních inženýrů. Když zahlédla, že odchází, dostihla ho na cestě ke dveřím a jízlivě zašeptala: „Nechf je ti tvá prázdná postel měkká, miláčku." Vrátil jí poznámku stejně jízlivě.
„Nikdy jsem nemiloval davy." Jak kráčel tmou po kluzkém, blátem zaneseném chodníku, ucítil v zádech nepříjemné svědění.
Přesně do těch míst by mu někdo mohl ze tmy zabodnout nůž, napadlo ho. Přidal do kroku. Sáhl na kliku dveří svého pokoje, stlačil ji, ale dovnitř nespěchal. Čekal minutu, jestli se něco uvnitř nepohne, a teprve pak strčil ruku za dveře a nahmatal vypínač. Když místnost ožila světlem, opatrně vešel a zamkl za sebou chatrné dveře. Potom zatáhl závěs, usedl na postel a začal si rozvazovat boty. Chetti Singh měl na výběr, jak se ho zbavit. Možností bylo tolik, že je prostě nešlo uhlídat a zabezpečit se proti všem. Jak tak uvažoval, ucítil, jak se pod pokryvkou jeho postele, něco pohnulo. Ten pomalý vlnivý pohyb směřoval k jeho stehnu. Páteří mu projel studený blesk strachu. Celý strnul. Míval odjakživa nepřekonatelný odpor k hadům. První zkušenost zažil s kobrou ve svém dětském pokojíčku, když mu bylo něco málo přes čtyři roky. Dodnes si dokázal živě vybavit pitvorný stín, který roztažená kápě hada vrhala na stěnu pokoje v tlumeném světle noční lampy, kterou maminka postavila vedle postýlky. Dobře si pamatoval i agresivní sykot, kterym had reagoval na jeho ustrašený křik, než se v pokoji objevil otec v pyžamu. Nyní s naprostou jistotou věděl, že pod přikrývkou je had. Dal ho tam
Chetti Singh nebo někdo z jeho lidí. A určitě to bude nějaký mimořádně jedovatý druh. Možná mamba, kluzká a lesklá se
„rty", které se smějí, anebo lesní kobra černá jako smrt. A co když odporně tlustá gabunská zmije? Daniel vyskočil z postele a otočil se. Se srdcem až v krku se rozhlížel po zbrani.
Uchopil židli a silou, kterou ho vybavil strach, ulomil jednu nohu. S dřevem v ruce se konečně zase ovládl. Těžce dýchal a zaplavil ho náhlý příval studu. Jako strážce zvěře čelil nejednou divokému útoku rozzuřeného buvola, slona i velkých koček. Coby voják byl nucen seskočit padákem na území nepřítele a bít se muž proti muži. A nyní se tady třese a lapá po dechu při pouhé představě hada? Vrátil se k posteli. Zvedl ruku s nohou od židle, druhou uchopil roh přikrývky a zprudka ji strhl dolů. Uprostřed prostěradla seděla pruhovaná lesní myš. Měla dlouhé bílé fousky a její zvědavé lesklé oči bázlivě mrkaly zaskočené náhlým světlem. Daniel tak tak stačil zadržet ránu, oba na sebe chvíli překvapeně hleděli. Když ale
Danielovi začala cukat ramena nervózním smíchem, myška vypískla a seskočila z postele. Bleskově přeběhla podlahu pokoje a zmizela v díře za dřevěným obložením. Daniel klesl na postel a prohýbal se smíchy.
„Můj ty bože," vydechl. „Chetti Singhu, ty se asi nezastavíš před ničím, vid? Jaké další ohavné triky máš ještě v rukávu?"
Helikoptéra přiletěla od jihu. Zaslechli zvuk jejího rotoru dlouho před tím, než se mihla mezerou v korunách stromů. Klesala na mýtinu s elegancí tlusté dámy, která si sedá na prkénko klozetu. Vzhled helikoptéry - stroje starší francouzské provenience - napovídal, že musela zažít léta těžké služby dlouho předtím, než se s několika dalšími dostala do Uboma. Pilot vypnul motor a listy rotoru ještě pomalu dojížděly, když se z kabiny pružně vyhoupl Taffari. V bojové uniformě a výsadkářských botách vypadal velice působivě. Bonny přiklusala s kamerou a on ji odměnil úsměvem snad

stejně širokým a možná zářivějším, než byly stužky medailí na jeho hrudi. Vykročil vstříc uvítacímu výboru s Chetti Singhem v čele. Za ním rozvážně slézal po přistaveném žebříku Ning Cheng
Gong, oblečený v tropickém oděvu krémové barvy. Jeho plef, téměř totožného krémového odstínu, ostře kontrastovala s jeho očima, tmavé a blýskající připomínaly leštěný onyx. Rychle se rozhlédl, jako by něco nebo někoho hledal, a spatřil Daniela, který stál opodál mimo záběr kamery. Ning Cheng Gongův pohled jen olízl Danielův obličej jako černý jazyk zmije a zapadl kamsi do dálky za ním. Jeho výraz se vůbec nezměnil. Nedal najevo ani náznak poznání, ale Daniel věděl s naprostou určitostí, že Chetti Singh už stačil svého šéfa informovat o jeho přítomnosti. Daniela však polekala vlastní reakce. Věděl, že Chenga přiveze helikoptéra, a připravil se na setkání, ale přesto zažíval přímo fyzický šok rovnající se ráně pod žebra.
Musel se hodně ovládat, aby normálně reagoval na prezidentův pozdrav a nabízenou ruku.
„Á, doktor. Jak vidíte, Mohamed přišel k hoře. Vyšetřil jsem jedno odpoledne na spolupráci při filmování. Co mám dělat? Jsem ted pod vašim velením."
„Jsem vám velice vděčný, pane prezidente. Scénář je připravený. Celkem bych potřeboval asi pět hodin vašeho času, včetně líčení a zkoušení…" Daniel odolával pokušení pohlédnout směrem k Chengovi do chvíle, než zasáhl Chetti Singh.
„Doktore Armstrongu, rád bych vás představil generálnímu řediteli SRU, panu Ningovi." Daniela přepadl divný pocit nereálna, když potřásal Ningovi rukou, usmíval se a říkal: „My už se známe. Setkali jsme se krátce v Zimbabwe, když jste tam zastával funkci velvyslance. Doufám, že si vzpomínáte?"
„Promiňte." Cheng zakroutil hlavou. „Ale při své službě jsem potkal tolik lidí…" Předstíral, že si na Daniela nevzpomíná. Daniel se přemohl a usmíval se dál. Zdálo se mu neuvěřitelné, že naposled viděl tohoto muže v údolí Zambezi pár hodin před tím, než objevil zmrzačená a zneuctěná těla
Jonnyho a jeho rodiny. Za dobu, co Danielova zloba dřímala v jeho podvědomí, nejenže dozrála, ale byla dokonce mnohem intenzívnější. Nejraději by hlasitě vykřikl: „Ty hnusný, chamtivý řezníku!" Mučila ho touha zatnout pěsti a na kaši rozbít tu jemnou uhlazenou tvář. Už doslova cítil, jak mu pod klouby prstů praskají Chengovy čelisti. Pak by vyloupl ty jeho neúprosné žraločí oči, rozmačkal je mezi prsty a ruce si umyl v jeho krvi. Odvrátil se, jak nejrychleji mohl. Už by se dál nedokázal ovládat. Poprvé uviděl jasně před očima to, co musí udělat. Musí zabít Ning Cheng Gonga, i kdyby měl při tom sám zahynout. Nesliboval si od toho žádné osobní ukojení, splní jen to, co přísahal nad mrtvým tělem svého přítele. Byla to povinnost a dluh památce Jonnyho Nzou.
„Možná si myslíte, že stojím na můstku nějaké válečné lodi…" Ephrem Taffari se usmál do objektivu Bonnyiny kamery. „Ale já vás ujišťuji, že tomu tak není. Tohle je ve skutečnosti ovládací plošina mobilní důlní jednotky číslo jedna. Tady ji znají pod sympatickou zkratkou MOMU." Třebaže kamera zabírala pouze Taffariho, zbytek plošiny se hemžil personálem společnosti. Hlavní inženýr s geologem zběžně poučili prezidenta, o čem má povídat, a ověřili si, že pochopil potřebné technické detaily. Osádka stroje se nehnula od řídícího pultu - provoz složitého mechanismu se nesměl zastavit ani kvůli tak významné návštěvě, jakou byl prezident státu. Daniel režíroval záběry a Chetti Singh s Chengem přihlíželi zpovzdálí. O Taffariho make-up se postarala sama
Bonny a Danielovi nezbylo než konstatovat, že se v tom vyzná jako každá jiná maskérka, se kterou kdy pracoval.
„Stojím právě sedmdesát stop nad zemí," pokračoval Taffari,
„a řítím se vpřed závratnou rychlostí sto yardů za hodinu."
Usmál se vlastní vtipnosti. Daniel musel uznat, že Taffari je přirozený herec, pohyboval se před kamerou naprosto uvolněně.
Svým šarmem a hlasem určitě zaujme ženskou část diváků kdekoliv na světě.
„Vozidlo, na kterém jedu, váží celých tisíc tun … Jak
Taffari mluvil, Daniel si dělal poznámky na okraj scénáře. V
následujícím záběru se měl objevit celkový pohled na gigantický stroj, pohybující se na pásech. Dvanáct nezávislých ocelových pásů o šířce deseti stop dodávalo obřímu vozidlu potřebnou stabilitu v nerovném terénu. Hydraulická ramena automaticky udržovala hlavní plošinu ve vodorovné poloze a vyrovnávala těžkopádný houpavý pohyb pásů kopírujících nerovný lesní terén. Rozměry monstra se mohly směle měřit s velikostí bitevní lodi, o které se zmínil Taffari v úvodní poznámce. Na délku stroj měřil sto padesát yardů a na šířku nejmíň čtyřicet. Taffari se otočil a ukázal přes zábradlí.
„Tam dole," řekl, „má obluda čelisti a tesáky. Půjdeme se na ně podívat." Do kamery se to lehce řekne, ale znamenalo to přemístit se dolů, vybrat úhel záběru a secvičit další scénu.
Ale s Taffarim bylo radost pracovat. Stačilo mu jednou projít text a věděl, co má říkat. A také to řekl s přirozeným smyslem pro tempo řeči a bez jediného zadrhnutí, a to musel téměř křičet, aby ho bylo slyšet v okolním hluku. Záběry stroje v akci byly poutavé. Exkavátory na dlouhých ramenech připomínaly krky žiraf pijících u napajedla. Pohybovaly se nezávisle nahoru a dolů a zuřivě rotujícími noži krájely zem a vyklápěly ji dozadu na pásy dopravníků.
„Tyhle hladové krky dosáhnou třicet stop pod zemský povrch.
Vykopou čtyřicet yardů široký příkop a vynesou na povrch víc než deset tisíc tun zeminy za hodinu. Nikdy se nezastaví, dnem i nocí se prokousávají dál." Daniel pohlédl dolů do obřího příkopu v červené zemi. Tady by pohodlně zmizelo tělo, třeba moje tělo, napadlo ho a bezděčně zvedl hlavu. Ning Cheng Gong a Chetti Sing ho pozorně sledovali. Stáli na ovládací plošině sedmdesát stop nad ním a měli hlavy těsně u sebe. Povídali si něco, ale jejich hlasy se utopily v řevu rotujících nožů a hluku dopravních pásů. Pohledy však Danielovi spolehlivě napověděly, o čem se baví. Střet očí trval jen okamžik, pak se oba rychle podívali jinam a odešli od zábradlí. Od tohoto okamžiku se Daniel jen s potížemi dokázal soustředit na práci.
Filmový tým ještě jednou vyšplhal na centrální plošinu MOMU.

Chetti Singh s Ningem z plošiny někam zmizeli, ale Danielovi to na klidu nepřidalo. Právě naopak. Z nadhledu plošiny sledovali kulové mlýny - čtyři masivní ocelové bubny ležící vodorovně na základně MOMU. Otáčely se podobně jako buben v domácí pračce, ale s tím rozdílem, že tato monstra byla dlouhá čtyřicet yardů a každé z nich skrývalo sto tun litinových koulí podobných munici pro starodávná děla. Červená zemina z dopravníků mizela v ústí bubnů, kde ji padající koule rozdrtily na jemný prášek. Na opačném konci vyplivovaly bubny rozdrcenou horninu do zásobníků separátoru. Skupina s kamerou se po ocelovém můstku přesunula nad separátor a Taffari pokračoval ve výkladu. „Získáváme zde dva cenné minerály, jeden je těžký a druhý magnetický. Vzácná zemina monazit je extrahována silnými magnety.“ Jeho hlas se téměř utápěl v hluku stroje, ale to Daniela neznepokojovalo. Později udělá s Taffarim další nahrávku ve studiu a originální zvukový doprovod nahradí čistým záznamem.

„Zbytek horniny zbavené monazitu odchází do separačních nádob, kde je lehčí materiál odplaven a zůstane jen těžká platinová ruda.“ vysvětloval Taffari dál. „Jedná se o velmi choulostivou část operace. Kdybychom používali v separačních nádobách chemické katalyzátory a činidla, dokázali bychom získat přes devadesát procent obsahu platiny. Avšak vhodné chemické látky jsou jedovaté. Mohly by z nádob uniknout a s dešti se dostat do řek, kde by zabily všechno živé, co s nimi přijde do styku - zvířata, ptáky, ryby, hmyz i rostliny. Jako prezident Lidově demokratické republiky Ubomo jsem vydal neodvolatelný zákaz používat při těžbě platiny podobných látek.“ Taffari se odmlčel a pohlédl přímo do kamery. „V této věci máte mé absolutní ujištění. Bez chemické úpravy sice výtěžnost rudy klesne na šedesát pět procent, což představuje ztrátu desítek miliónů dolarů. Ale já i vláda jsme rozhodnuti smířit se s touto ztrátou, jen když zabráníme jakémukoli riziku chemického zamoření. Jsme pevně rozhodnuti udělat všechno, co je v našich silách, aby se naše i vaše děti mohly těšit ze života v bezpečné a šťastné zemi.“ Byl naprosto přesvědčivý. Když jste slyšeli jeho hluboký vemlouvavý hlas a dívali se do jeho vznešené tváře, nemohli jste prostě pochybovat, že svá slova nemyslí upřímně. Dokonce i s Danielem to hnulo a jeho kritické schopnosti v té chvíli ustoupily kamsi do pozadí.

„Ten parchant by dokázal prodávat vepřové v synagoze,“ zaklel potichu, pokoušeje se probudit k životu svůj profesionální cynismus.

„Stop,“ vyštěkl. „Končíme. Bylo to úžasné, pane prezidente.

Velice vám děkuji. Kdybyste nic nenamítal, můžete ted odejít na oběd, tady jsme skončili. Odpoledne bych s vámi rád natočil poslední scény nad mapami a modely.“ Jako džin z lampy se objevil na plošině Chetti Singh. Doprovodil Taffariho dolů a odvezl ho zpátky do tábora, kde, jak Daniel věděl, na něho čekal přebohatě prostřený stůl. Jídla i likéry přivezla helikoptéra z Kahali. Když odešli, Daniel s Bonny nasnímali poslední záběry MOMU, které již nevyžadovaly Taffariho přítomnost. Zachytili, jak temně rudý platinový koncentrát proudí do stotunového přepravního kontejneru, který po naplnění automaticky klesl na plošinu připraveného trajleru.

Ve tři hodiny odpoledne dokončili poslední záběr a vydali se zpátky na základnu Sengi-Sengi. Přijeli právě v okamžiku, kdy prezidentský oběd končil. Uprostřed konferenční místnosti hlavní budovy stál model typické důlní scény, zhotovený ve zmenšeném měřítku. Obsahoval i maketu jednotky MOMU a sloužil pro ilustraci celého projektu. Model, náročné dílo techniků

BOSS z Londýna, byl postavený ve správných proporcích a vypracovaný do nejmenších detailů. Daniel uvažoval prostřídat záběry modelu se záběry skutečného terénu s opravdovým MOMU v akci, natočenými z vrtulníku. Věřil, že na stínítku obrazovky budou rozdíly jen stěží postřehnutelné. Poměrný model ukazoval důlní trasu širokou šedesát yardů, kterou připravili dřevorubci a buldozery postupující před MOMU. Daniel plánoval obětovat pár dní na filmování samotného kácení. Podívaná na padající velikány lesa je vždy působivá a těžkopádné pohyby žlutých buldozerů vytahujících kmeny z džungle a jejich nakládání na návěsy tahačů mohly také vynést zajímavé záběry.

Dnes však musel beze zbytku využít dne, dokud byl prezident svolný ke spolupráci. Všiml si, jak Bonny kolem Taffariho poskakuje a uculuje se. Při pudrování jeho tváře mu něco šeptala do ucha - dávala nepokrytě najevo. že jsou milenci.

Taffari, již dost připitý, ji bez zábran hladil a upřeně civěl na její košatou hrud, kterou mu strkala přímo pod nos. Ona se snad opravdu vidí první dámou Uboma, kroutil hlavou Daniel. A

přitom nemá ani ponětí, jak Hitové zacházejí se svými ženami.

Kéž by se tak stalo! Zasloužila by si to za své chování. Vstal a přerušil tu veřejnou mileneckou předehru. „Jestli jste připraven, pane prezidente, rád bych vás měl zde vedle stolu.

Bonny, chtěl bych tu scénu zachytit odtud. Snaž se dostat do hledáčku generála Taffariho i model.“ Taffari se postavil na určené místo a nacvičili scénu. Zvládl to na první pokus a bez chyby.

„Velmi dobře, pane prezidente, takže pojedeme naostro. Jsi připravená, Bonny?“ Taffariho vycházkovou hůl z leštěné slonoviny a z rohoviny nosorožce zdobila vyřezávaná ručka ve tvaru miniaturního slona. Špacírka vypadala spíš jako maršálská hůl než módní doplněk hlavy státu. Možná počítá s tím, že časem sám sebe povýší, pomyslel si jízlivě Daniel. Nyní však Taffarimu posloužila hůlka místo ukazovátka. „Jak můžete vidět,“ ukázal na model před sebou, „důlní trasa je úzký průsek lesem široký pouhých šedesát yardů. Je pravda, že v tomto pruhu jsou vykáceny všechny stromy a odstraněna ostatní vegetace tak, aby se v něm mohl pohybovat MOMU.“

Udělal pauzu a vážně pohlédl do kamery. „Tohle není bezhlavá destrukce lesa, ale prozíravá sklizeň, jako když rolník sklízí úrodu ze svých polí. Tento nepatrný pruh naruší méně než jedno procenta rozlohy lesa a za MOMU pojedou buldozery, které zahrnou příkop a obnoví původní stav terénu. Příkop sám vytrvale sleduje vrstevnici tak, aby nedocházelo k erozi půdy.

Jakmile bude rýha zaplněna, přijdou na řadu botanici a volnou plochu osází semeny a sazenicemi pečlivě vybraných odrůd stromů. Některé rychle rostoucí druhy poslouží jako zemní koberec chránící půdu před erozí a jiné, s pomalejším růstem, vyrostou za padesát roků natolik, že je bude možno těžit znovu. Až k tomu dojde, já už tu nebudu, ale budou tu moji vnuci. Operace je naplánovaná tak, že roční těžba nikdy nepřekročí jedno procento lesní výměry. Nemusíte být

matematiky, abyste si spočítali, že v době, kdy celá operace skončí, se bude psát rok 2090. V té době bude stromům, které nyní v roce 1990 zasadíme, rovných sto let a celý cyklus může začít znova.“ Sebevědomě se usmál do objektivu, nádherný a šarmantní. „Ještě za tisíc let budou lesy Uboma přinášet užitek dosud nenarozeným generacím a poskytovat útulek živým tvorům tak, jak tomu bylo doposud.“ Všechno, co řekl, dává smysl, uvažoval Daniel. Sám viděl důkazy přímo v akci. Úzký pruh vykáceného lesa nemůže vážně ohrozit existenci žádného botanického nebo živočišného druhu. Taffari propagoval stejnou filozofii, ve kterou věřil i Daniel a kterou považoval za přirozenou. Filozofii rozumně omezené těžby, plánovaného a disciplinovaného využití přírodních zdrojů v takovém rozsahu, aby se vždy znovu stihly samy obnovit. V té chvíli zapomněl i na svůj odpor k Taffarimu. Dokonce cítil, že by mu rád zatleskal. Místo toho si však odkašlal a řekl: „Pane prezidente, předvedl jste mimořádný výkon. Byla to inspirující slova. Děkuji vám.“ Chetti Singh seděl na sklopené dveřní plošině na óť f zádi landroveru a na stehně uhlazoval jakýsi dokument. Levou rukou již vládl s pozoruhodnou Y),/ zručností.

„Tenhle cár papíru tomu bere jakoukoliv radost,“ poznamenal mrzutě.

„Také to není míněno jako zábava,“ odpověděl Ning Cheng

Gong suše.. „Má to být dárek pro mého ctihodného otce. Považuj to za práci.“ Chetti Singh k němu vzhlédl a mile se usmál.

Nebyl to upřímný smích. Nelíbila se mu změna, která se s

Ningem očividně stala po jeho návratu z Taipei. Vyzařovala z něj jakási nová, až arogantní sebedůvěra, energie a rozhodnost. Poprvé cítil, že se ho bojí, a ten pocit ho vůbec netěšil.

„S radostí jde práce lépe od ruky,“ oponoval Chetti Singh, aby se dostal z defenzívy, ale zjistil, že nedokáže snést neúprosný pohled černých Ningových očí. Sklopil zrak a četl:

LIDOVĚ DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA UBOMO Zvláštní prezidentské povolení Nositel tohoto povolení pan Ning Cheng Cong nebo jeho zplnomocněný zástupce je tímto zvláštním prezidentským výnosem oprávněn kdekoliv na území republiky Ubomo sledovat, odchytit nebo ulovit následující chráněné druhy divoké zvěře. A

to: pět exemplářů .slona (Loxodonta Africana). Z důvodů vědeckého výzkumu je také zmocněn vzít si a vlastnit, vyvézt, popřípadě prodat kteroukoliv část výše uvedených exemplářů včetně kůže, kostí, masa a klů. Ephrem Taffari prezident republiky Povolení bylo ušito horkou jehlou. Neexistoval totiž žádný vzor pro znění podobného dokumentu, a když Cheng prezidenta požádal o povolení, načmáral ho na poznámkový papír. Vládní tiskárna mu dala formu a opatřila ho hlavičkou republiky Ubomo. Do dvanácti hodin byl tištěný dokument předložen prezidentu Taffarimu k podpisu.

„Jsem pytlák,“ vysvětloval Chetti Singh. „Nejlepší pytlák v

Africe a tenhle papír ze mě dělá pouhého agenta, sluhu.

Obyčejného řeznického učně…“ Cheng se rozmrzele odvrátil.

Chetti Singh ho začínal nudit, byly zde snad jiné věci ve hře než malicherné pocity. Zamyšleně se procházel po lesní mýtině.

Blátivá a rozježděná zem klouzala pod nohama a sražená vlhkost mu zamlžovala bry le. Sundal je, zastrčil do náprsní kapsy rozhalenky a očima přejel zelenou oponu džungle bující kolem.

Temná a hrozivá hradba vyvolávala nepříjemné pocity. Snažil se potlačit nervozitu a zkontroloval čas.

„Má zpoždění,“ řekl ostře. „Kdy přijde?“ Chetti Singh pokrčil rameny a jednou rukou skládal dokument.

„Nechápe čas tak jako my. Je to Pygmej, přijde, až se mu to bude hodit. Možná že je tady a pozoruje nás, možná přijde zítra nebo za týden.“

„Už nemůžu ztrácet víc času,“ utrhl se Cheng. „Čeká jiná důležitější práce.“

„Důležitější než dar pro tvého ctěného otce?“ zeptal se

Chetti Singh a ironicky se usmál.

„Čert aby vzal tyhle černé!“ Cheng se znovu odvrátil. „Jsou tak nespolehliví.“

„Jsou to opice,“ přisadil si Chetti Singh. „Malé, ale užitečné opice.“ Cheng znovu obešel mýtinu, boty mu čvachtaly v červeném bahně. Zastavil se před Chetti Singhem.

„Co s Armstrongem?“ zeptal se. „Musíme to s ním nějak vyřídit.“

„Ano, jistě!“ zazubil se Chetti Singh. „Ale tohle musí být skutečná zábava.“ Masíroval si pahýl lokte. „Zdává se mi o něm každou noc už pomalu celý rok, ale nikdy mě nenapadlo, že ho dostanu tak krásně naservírovaného zde v Sengi-Sengi. Jako kuře ke grilování.“

„Musíš ho zlikvidovat, dokud je tady,“ zdůrazňoval Cheng.

„Nesmíš si dovolit nechat ho odejít živého.“

„Neměj obavy,“ ujišťoval Chetti Singh. „Té záležitosti jsem už věnoval spoustu úvah. Chci, aby doktor odešel příkladně symbolickým a útrpným způsobem, ale přitom jednoduše vysvětlitelným. Něco jako neštastný zásah osudu.“

„Jen s tím dlouho neotálej,“ varoval ho Cheng.

„Mám ještě celých pět dnů,“ namítl Chetti Singh sebejistě.

„Nemůže dokončit svou práci v Sengi-Sengi dřív, než Cheng ho netrpělivě přerušil. „Je tu ještě ta rusovlasá žena, jeho asistentka. Co uděláme s ní?“

„Momentálně si s ní užívá Taffari. Ale i přesto si myslím, že by bylo prozíravé poslat ji na dlouhou cestu společně s doktorem Armstrongem Chetti Singh se náhle odmlčel a vstal. Když Cheng otevřel ústa, aby pokračoval v hovoru, umlčel ho rozhodným gestem. Celou další minutu naslouchal se vztyčenou hlavou a pak řekl krátce: „Myslím, že je tady.“

„Jak to víš?“ Cheng nechtěně ztišil hlas do opatrného šepotu. Odkašlal si a nervózně přejel očima džungli.

„Poslouchej,“ odpověděl Chetti Singh. „Ptáci.“

„Já nic neslyším.“

„Přesně tak," přikývl Chetti Singh. „Zmlkli." Postoupil k zelené stěně lesa a zvýšil hlas. „Vylez, at se můžeme pozdravit jako přáte," lé.
Z mezery v hradbě porostu se jako přízrak vynořil Pygmej. Byl zarámovaný věncem zeleného listí a sluneční paprsky pronikající klenbou stromů na palouk tancovaly na jeho lesklé kůži a dávaly vyniknout každému svalu malého, ale sporého těla. Drobnou pohlednou hlavu trochu hyzdil široký rozpláclý nos a v černých prstýncích vlny jeho kozí bradky prokmitávala stříbrná šed.
„Zdravím tě, Pirri, velký lovče," uvítal ho Chetti Singh lichotkou. Drobný mužík vyšel pružným vznešeným krokem na mýtinu.
„Máš tabák?" zeptal se s dětskou otevřeností. Chetti Singh se usmál a podal mu plechovku Uphill Rhodesianu. Pirri odšrouboval víčko, ubalil drobnou kuličku žlutého tabáku a vecpal si ji pod horní ret. Spokojeně zahučel.
„Není tak malý, jak jsem si myslel," prohodil Cheng, když si ho prohlédl. „Ani tak černý."
„Není plnokrevný Bambuti," vysvětloval Chetti Singh. „Jeho otec byl Hita, alespoň se to říká."
„Umí vůbec lovit?" zeptal se Cheng pochybovačně. „Myslím, jestli dokáže zabít slona?" Chetti Singh se rozesmál. „Je nejlepším lovcem z celého kmene. Ale to není všechno. Vlastní ještě další ctnosti, které jeho bratři nemají. Vděčí za ně své smíšené krvi."
„Co to má být?" zvídal Cheng.
„Chápe cenu peněz," odpověděl Chetti Singh. „Ostatním
Bambutiům majetek a bohatství neříkají nic, ale Pirri je jiný.
Je už natolik civilizovaný, aby věděl, co je to chtivost."
Pirri je poslouchal, a protože nerozuměl jedinému anglickému slovu, cucal svůj smotek tabáku a otáčel se střídavě k tomu muži, který právě mluvil. Měl na sobě jen prostou bederní roušku z lýka, na zádech luk a u pasu mačetu v dřevěném pouzdře. Zničehonic jim vpadl do hovoru.
„Kdo je ten wazungu?" zeptal se svahilsky a vystrčil svou zarostlou bradu na Chenga.
„Je to velký bos, a bohatý," ujistil ho Chetti Singh. Pirri odstoupil, obcházel Chenga na svalnatých nohách s vyboulenými lýtky a zvědavě si ho prohlížel.
„Jeho kůže má barvu malárie a jeho oči jsou oči mamby,"
oznámil závěr svého průzkumu. Cheng rozuměl svahilsky dost, aby se naježil.
„Možná zná cenu peněz, ale neví, co je to respekt."
„Takoví jsou Bambutiové," pokoušel se ho uklidnit Chetti
Singh. „Jsou jako děti. Řeknou, co jim slina přinese na jazyk."
„Zeptej se ho na slona," vybídl Cheng a Chetti Singh přešel do svahilštiny.
„Přišel jsem, abych se tě zeptal na slona," řekl Pirrimu a ten se poškrábal v rozkroku, nabral do hrsti obsah své bederní roušky a zamyšleně ho potěžkával.
„Á, slon!" řekl váhavě. „Co bych měl vědět o slonu?"
„Jsi nejlepší lovec mezi Bambutii," lichotil mu Chetti Singh.
„V lese se nepohne lísteček, aby o tom Pirri nevěděl."
„To je pravda," souhlasil Pirri a upřeně hleděl na Chenga.
„Líbí se mi náramek na ruce bohatého wazungu," dodal. „Než začneme mluvit o slonu, chtěl bych ho jako dárek."
„Chce tvé hodinky," překládal Chetti Singh Chengovi.
„Já rozumím!" odsekl Cheng. „Je drzý. Co bude divoch dělat se zlatými rolexy?"
„Asi je prodá za setinu ceny řidiči nejbližšího kamionu,"
odpověděl Chetti Singh a pásl se na Chengových rozpacích.
„Řekni mu, že se nenechám vydírat. Nedám mu svoje hodinky,"
prohlásil rozhodně a Chetti Singh jen pokrčil rameny.
„Řeknu mu to," souhlasil, „ale to znamená konec dárku pro ctěného otce." Cheng chvíli váhal a pak odepjal zlatý náramek ze zápěstí a podal ho Pygmejovi. Pirri zakvokal radostí, držel hodinky v obou rukou, otáčel jimi na slunci a pozoroval třpyt drobných diamantů kolem ciferníku.
„To je krásné," uculoval se potěšeně. „Tak krásné, až jsem si vzpomněl na slona v lese."
„Povez mi o něm," vybídl ho Chetti Singh.
„V lese kolem Gondaly je hodně slonic s mladými," začal Pirri,
„a dva velcí sloni s dlouhými bílými zuby."
„Jak dlouhými?" zvídal Chetti Singh a Cheng, který sledoval hovor z odstupu, dychtivě poslouchal.
„Jeden slon je větší než ten druhý. Jeho zuby jsou takhle dlouhé." Pirri sňal luk za zad, zvedl ho nad hlavu a postavil se na špičky. „Takhle dlouhé," opakoval, „kam až dosáhnu lukem, od špičky ke hlavě, ale nepočítám, co skrývá lebka."
„Jak silné?" zeptal se Cheng otrockou svahilštinou a chraptivým hlasem. Pirri se k němu otočil a drobnýma, téměř dětskýma rukama napůl objal svůj pas.
„Takhle silné," odpověděl. „Tak silné jako já."
„To je ale moc velký slon?" zakroutil pochybovačně hlavou
Chetti Singh a Pirri se zatvářil uraženě.
„Je největší ze slonů a já ho viděl na vlastní oči. To říkám já, Pirri, a je to pravda."
„Chci, abys toho slona zabil a přinesl mi jeho zuby," řekl
Chetti Singh tiše. Pirri zavrtěl hlavou.
„Ten slon už není v Gondale. Když do lesa přišly stroje ze žlutého železa, utekl před jejich hlukem a kouřem do posvátného srdce lesa, kde nemůže lovit žádný muž. Tak to říká

Matka a Otec. Tam já slona zabít nesmím.“
„Zaplatím ti bohatě za jeho zuby,“ zašeptal Chetti Singh svůdně, ale Pirri znovu rozhodně zavrtěl hlavou.
„Nabídni mu tisíc dolarů,“ naléhal Cheng anglicky, ale Chetti Singh se zamračil.
„Tohle nech na mně,“ ohradil se. „Přece nezkazíme obchod netrpělivostí.“ Obrátil se zpět k Pirrimu. „Dám ti deset balíků krásné látky, která se líbí ženám, a padesát hrstí skleněných korálků - dost na to, aby před tebou roztáhlo svá stehna tisíc panen.“ Pirri nepřestal kroutit hlavou. „Je to posvátné místo,“ trval na svém. „Matka a Otec by se rozzlobili, kdybych tam lovil.“
„Přidám ti k látce a korálkům dvacet železných seker a deset nožů dlouhých jako tvá ruka.“ Pirri se začal kroutit celým tělem jako štěně. „Je to proti právu a zvyku. Můj kmen mě začne nenávidět a vyžene mě.“
„Dám ti ještě dvacet lahví džinu,“ pokračoval Chetti Singh,
„a tolik tabáku, kolik uneseš.“ Pirri si divoce masíroval rozkrok a zuřivě koulel očima. „Tolik tabáku, co unesu!“ Začal chraptět. „Nemůžu to udělat. Zavolají Molima. Přinese kletbu Matky a Otce…“
„Dostaneš navíc dvacet stříbrných tolarů Marie Terezie.“
Chetti Singh sáhl do kapsy kabátu a vytáhl hrst stříbrňáků.
Svůdně se na slunci blýskaly, když s nimi pohazoval v dlani.
Pirri po nich chvíli hladově šilhal a pak děsivě zaječel, vyskočil do vzduchu a vytasil mačetu. Chetti Singh i Cheng ustoupili nejistě o krok zpátky v očekávání útoku. Ale Pirri se otočil a s mačetou nad hlavou zaútočil na zelenou hradbu lesa. Začal zuřivě sekat nejbližší keř. Řval zlostí a pokušením a od svištící čepele odlétávaly listy, výhonky a celé větve: Kousky kůry a bílých štěpin pršely na zem. Konečně se zastavil, opřel se o mačetu, svalnatý hrudník se mu zvedal těžkým dechem. Vzlykal námahou a ponížením a po tváři mu stékal do vousů pot. Pak se napřímil, přistoupil k Chetti Singhovi a řekl: „Zabiju pro tebe velkého slona a přinesu ti jeho zuby. Potom mi dáš všechny ty slíbené věci. Nezapomeň na tabák.“ Chetti Singhovi trvalo skoro hodinu, než se s landroverem dostal na hlavní tah silnice, kde pracovali vězňové a velké hlučné trajlery odvážely rudu a dříví. Sotva vyjeli z rozbité dřevařské cesty a připojili se ke koloně vozů jedoucích do Sengi-Sengi, Chetti Singh se s úsměvem obrátil na svého společníka.
„O dárek pro tvého otce je postaráno. Nyní musíme zaměřit všechnu naši vynalézavost a um na malý dárek pro mě - chci hlavu doktora Armstronga na stříbrném talíři a s jablkem v ústech.“
„Daniel si již dlouho v modlitbách přál tenhle okamžik. Stál sám vysoko na ovládací plošině MOMU. Pršelo. Vzduch zhoustl a zmodral padajícími proudy vody a byto vidět sotva na dvacet kroků. Bonny se i s videokamerou schovala před deštěm do kabiny na konci plošiny a oba hitští strážní sešli na dolní podlaží. Daniel zůstal na horní plošině na chvíli sám. Přivykl již dešti, od chvíle, co přijel do
Sengi-Sengi, mu oděv prakticky nevyschl. Stál přitisknutý k rohu ocelové stěny řídicí kabiny a závěsná lávka ho jen částečně kryla před dorážejícím lijákem. Co chvíli mu prudký závan větru hodil do tváře spršku těžkých kapek a donutil ho přivřít oči. Znenadání se otevřely dveře kabiny a na plošině se objevil Ning Cheng Gong. Nevšiml si Daniela a odešel k čelnímu pažení. Zůstal stát pod velkým plátěným slunečníkem, nahnul se přes zábradlí a pozoroval lesklé nože exkavátoru, které sedmdesát stop pod ním vykusovaly zeminu. Na podobnou chvíli Daniel čekal. Poprvé byl s Chengem sám a Cheng byl zranitelný.
„Tohle bude za Johnnyho,“ zašeptal a na podrážkách z měkké gumy se zezadu neslyšně plížil po ocelových plátech plošiny k
Chengovi. Stačilo jen zastavit, uchopit ha za kotníky, trochu přizvednout a postrčit. Viděl už, jak Cheng padá přes zábradlí mezi nože, které ho v mžiku rozkouskují. Kulový mlýn dokončí dílo, části jeho těla rozdrtí na kaši a smísí se stovkami tun horniny. Už se téměř odhodlal k činu, ale na poslední chvíli nechtěně zaváhal zděšen tím, co se chystá udělat. Šlo přece o chladnokrevně vykalkulovanou vraždu. Jako voják zabil mnohokrát, ale nikdy tímto způsobem. Na chvíli se mu udělalo nevolno, opovrhoval sám sebou.
„Je to za Johnnyho,“ přesvědčoval sám sebe, ale bylo již pozdě. Cheng se otočil. PÍSEIr SMITN WILBUR SNU Počínal si rychle jako mungo při střetu s kobrou. Ruce mu bleskově vyběhly nahoru a dlaně s pevně semknutými prsty symbolizovaly čepele zbraní exponenta bojového umění. Tmavýma nenávistnýma očima si měřil Daniela. Chvíli proti sobě stáli připraveni se na sebe vrhnout. Pak Cheng zašeptal: „Promrhal jste svou šanci, doktore. Žádná další nebude.“ Daniel ustoupil. Zradil
Jonnyho svou slabostí. Za starých dnů by se mu to nemohlo stát. Vyřídil by Chenga rychle a definitivně a měl by z toho radost. Ted bude Tčhajwanec ve střehu a o to nebezpečnější.
Daniel odcházel znechucen vlastním selháním. Jeden z hitských strážných se mezitím vrátil na plošinu a ted se opíral o zábradlí na opačné straně plošiny. Hnědofialový baret měl stažený přes oko a samopal u boku namířený na Danielovo břicho. Viděl všechno. Byla už půlnoc a Daniel nemohl usnout.
Pomyšlení, že vyvázl jen o vlásek, ho znervózňovalo a bylo mu zle, když uvažoval o divokém rysu vlastní povahy, který ho přivedl na myšlenku takové brutální odvety. Ale ani náhlý záchvat svědomí nedokázal v jeho mysli zastavit rozjetý vlak spravedlivé pomsty. Když se ráno probudil, zjistil, že jeho touha po odplatě nepolevila. Jen náladu měl všivou a nervy pocuchané. Špatná nálada vyústila v definitivní rozchod s
Bonny Mahonovou. Začalo to tím, že se dostavila k denním programu pozdě. Nechala ho čekat na dešti téměř čtyřicet minut, než se konečně uráčila vyjít ven.
„Když jsem řekl v pět hodin, neměl jsem na mysli odpoledne,“ zavrčel jí v ústrety. Zašklebila se na něj celá růžová a na výsost spokojená.
„A co bys rád, abych udělala, ó Pane ? Harakiri?“ zeptala se. Už se chystal k slovní palbě, když si uvědomil, že musela právě vylézt z Taffariho postele, ani se nestačila osprchovat.
Zachytil pižmový odér jeho milostného zájmu a musel se odvrátit. Popadl ho takový vztek, že se stěží ovládl, aby ji

neuhodil.
„Pro Kristovy rány, Armstrongu, vzpamatuj se," uklidňovala ho tiše, „nebo tě ta zlost roztrhá na kusy."
Celý zbytek dopoledne pracovali v ovzduší vzájemné nesnášenlivosti. Natáčeli buldozery a motorové pily při práci v lese, kde dřevorubci čistili trasu pro monstrózní MOMU.
Podmínky pro práci byly otřesné. Déšť, bahno, padající stromy a těžké stroje pohybující se všude kolem nepřidaly Danielovi na náladě. Dokázal však udržet jazyk za zuby až do chvíle, kdy
Bonny před polednem oznámila, že jí došla páska a že musí do tábora pro novou.
„Co je to za nedopečeného kameramana, kterému dojde uprostřed natáčení materiál?" zeptal se jízlivě a Bonny vyjela: „Já vím, co tě žere, milý hochu. Není to páska, co ti chybí, ale dobrý chutný koláč. Nenávidíš mě za to, co dostává místo tebe Ephrem. Chybí ti zelenooké monstrum."
„Máš přehnané mínění o pokladu, na kterém sedíš," opáčil
Daniel zlostně. Hádka od toho momentu rychle gradovala. Bonny mu ječela do tváře. „To co ty, si ke mně ještě nikdo nedovolil, hulváte jeden! Můžeš si strčit svoji práci i své urážky do levého ucha nebo jiného tělesného otvoru."
Brodila se bahnem směrem k landroveru.
„Nech kameru v autě," křičel za ní Daniel, veškeré videozařízení měl z půjčovny. „Dostaneš zpáteční letenku do Londýna a pošlu ti šek na to, co ti dlužím. Máš padáka."
„Ne, nemám, chlapče drahá. Vzpomněl sis příliš pozdě. Já ti dávám výpověď! Nezapomeň na to." Bouchla dveřmi landroveru, nastartovala a rozjela se. Od divoce roztočených kol odlétávaly kusy červeného bahna. Zůstal stát s otevřenou pusou a jeho mizerná nálada se ještě zhoršila. Opožděně vymýšlel tucet dalších jedů, které by jí hodil na hlavu, kdyby mu dala šanci. Bonny byla neméně vzteklá, ale její zlost měla mstivý charakter a dlouhodobější trvání. Hnala svoji představivost k nejkrutějším odplatám, jaké si dokázala vymyslet. Když se blížila k táboru Šengi-Sengi, dostaly její úvahy konkrétnější formu.
„Budeš litovat každého špinavého slova, cos mi řekl, chlapečku," slibovala hlasitě a mstivě se uchechtávala. „Už nenatočíš v Ubomu jediný záběr. Ty ani žádný jiný kameraman, kterého si najdeš místo mě. To si sakramentsky dobře pojistím." Jeho dlouhé tělo leželo vláčné a poddajné a v šeru moskytiéry se mu kůže leskla potem milování jako vyprané uhlí. Ephrem
Taffari ležel na zádech na zmuchlaném bílém prostěradle a
Bonny ho v té chvíli považovala za nejkrásnějšího muže, jakého kdy viděla. Pomalu sklonila hlavu a opřela tvář o jeho nahou hrud. Hladká kůže bez chlupů byla studená. Jemně dýchla na jeho bradavku a sledovala, jak se krčí a tuhne. Zářila pohodou. Byl úžasný milenec, lepší než kterykoliv z bílých mužů, jaké kdy měla. Nikdo se mu nevyrovnal a ona by mu ráda udělala radost.
„Musím ti něco říct," zašeptala k jeho hrudníku. Jediným lenivým pohybem ruky jí shrnul kadeř rusých vlasů z čela.
„Oč jde?" zeptal se hlubokým sytým hlasem tiše a téměř bez zájmu. Věděla dobře, že její příští prohlášení ho zase přivede k plné pozornosti, a odkládala ten okamžik. Bylo příliš sladké protahovat napětí a vychutnávat potěšení do poslední kapky.
Cítila dvojí zadostiučinění - pomstí se Danielovi a Taffarimu přinese důkaz své loajality.
„Oč jde?" opakoval. Nabral plnou hrst jejích vlasů a zkroutil je právě na hranici bolestivosti. Vzdychla masochistickým požitkem, bolest uměl působit mistrovsky.
„Říkám to proto, abych ti dokázala, jak jsem ti oddána. Jak moc tě miluji," zašeptala. „Po dnešní noci nebudeš mít nejmenší pochyby o mé lásce." Zasmál se a prsty zabořenými ve vlasech jí jemně zacloumal hlavou ze strany na stranu. Zabolelo to víc.
„To nech na mém úsudku, moje malá rusá lilie, a prozrad mi tu strašnou věc."
„Je to strašné, Ephreme. Podle příkazů DanieÍa Armstronga jsem natočila deportaci vesničanů ze Zátoky orlů. Tam, co má stát nový hotel." Ephrem Taffari přestal dýchat. Bonny napočítala dvacet úderů jeho srdce, než zvolna vydechl a začal opět normálně dýchat. Pulz se mu poněkud zrychlil, když ji tiše vybízel. „Nevím o čem to mluvíš. Vysvětli mi to."
„Když přišli vojáci do vesnice, byli jsme s Danielem nahoře na útesu. Daniel mi nařídil, abych vše nafilmovala."
„A co se tam dělo?"
„Viděli jsme, jak bourají domy a pálí čluny. Pak naložili vesničany na nákladní auta a odvezli je pryč …" Zaváhala.
„Pokračuj," rozkázal. „Co jste ještě viděli?"
„Vojáci zabili dva lidi. Jednoho starce ubil voják k smrti a druhý zastřelil muže, který se pokusil utéct. Jejich těla hodili do ohně."
„A tys to všechno natočila?" zeptal se Ephrem. V tónu jeho hlasu se objevilo něco, co způsobilo, že znejistěla a pocítila strach.
„Daniel mě donutil…"
„Já sám nevím nic o té události ani o násilí, ke kterému tam došlo. Nevydal jsem žádný příkaz," ujišťoval ji a ona mu uvěřila. Obavy pominuly.
„Jsem si jistá, žes o tom nevěděl."
„Musím ten film vidět. Bude to důkaz proti těm, kdo se dopustili takové zvůle. Kde je?"
„Dala jsem kazetu Danielovi."
„Co s ní udělal?" zvídal Ephrem. Jeho hlas nabíral na hrozivosti.
„Chtěl ji uložit na britské ambasádě v Kahaii. Velvyslanec sír Michael Hargreave je jeho dávný přítel."
„Promítl ji velvyslanci?" pokračoval ve výslechu Ephrem.
„Myslím, že ne. Prohlásil, že je to dynamit, ale že ho nepoužije, dokud nedozraje čas."
„Takže pouze vy dva s Armstrongem víte, že film existuje?"

Tímto způsobem o věci doposud neuvažovala. Pocítila nevolnost.
„Ano. Myslím, že ano. Pokud o tom Daniel nikomu neřekl, já určitě ne.“
„Dobře.“ Ephrem pustil její vlasy a lehce ji pleskl po tváři.
„Jsi správné děvče. Jsem ti za to vděčný. Dokázala jsi mi své přátelství.“
„Je to víc než přátelství, Ephreme. Nikdy jsem necítila k jinému muži to, co k tobě.“
„Vím,“ zašeptal, zvedl jí hlavu a políbil na ústa. „Jsi úžasná žena. To, co já cítím k tobě, je den ode dne silnější.“
Vděčně přivinula své plné tvary k jeho dlouhému štíhlému tělu pantera.
„Musíme dostat film od sira Michaela zpátky. Mohl by způsobit nedozírné škody mé zemi i mně, jejímu prezidentovi.“
„Měla jsem ti o tom říct dřív,“ omlouvala se. „Ale teprve nyní jsem si uvědomila, jak moc tě miluji.“
„Ještě není tak pozdě,“ ujišťoval ji. „Ráno promluvím s
Armstrongem. Dám mu své slovo, že poženu viníky před spravedlnost. Musí mi vydat film jako důkaz proti ním.“
„Nemyslím, že to udělá,“ pochybovala. „Ta páska je senzační. Pro něj má cenu miliónu. Nebude chtít se jí jen tak vzdát.“
„Pak mi musíš pomoct. Nakonec je to také tvoje dílo.
Pomůžeš mi, má rusá a bílá lilie?“
„Ty víš, že ano, Ephreme. Udělám pro tebe cokoliv,“
zašeptala. Bez jediného dalšího slova ji miloval tou krásnou zničující láskou, které byl schopen jen on. Usnula. Když se probudila, stále pršelo. V tom strašném zeleném pekle džungle snad nepřestávalo pršet nikdy. Kapky rachotily na střeše bungalovu pro velmi vzácné hosty a všude byla tma. Rukou instinktivně hledala Taffariho, ale lůžko po jejím boku bylo prázdné. Prostěradlo, na kterém ležel, již vychladlo, musel být pryč delší dobu. Možná že odešel do koupelny, napadlo ji a uvědomila si tlak v podbřišku, který ji probudil.
Zůstala ležet a poslouchala, jestli se nevrací. Po pěti minutách se ale vysoukala zpod moskytiéry a klopýtala tmou ke dveřím koupelny. Zakopla o křeslo a narazila si prsty u nohy.
Konečně nahmatala vypínač a mžourala do oslnivé záře bílých obkládaček. Koupelna byla prázdná, ale zvednutá sedačka na klozetové míse jí napověděla, že tu byl. Sklapla ji dolů a ještě napůl ve spánku se na ni nahá posadila. Zcuchané vlasy jí spadly přes oči. Venku déšť bičoval zem a okno ozářilo světlo vzdáleného blesku. Jak se Bonny natahovala pro toaletní papír, opřela se hlavou o tenkou přepážku oddělující vedlejší pokoj. Uslyšela nezřetelné mužské hlasy. Pomalu se probouzela a zvuky ze sousedního pokoje ji začaly zajímat. Přitiskla ucho na stěnu a rozeznala Ephremův hlas, zněl ostře a rozkazovačně.
Někdo mu odpovídal, ale v šumu deště nedokázala rozeznat, komu druhý hlas patří.
„Ne,“ opakoval Ephrem. „Dnes v noci. Chci to mít z krku.“
Bonny už byla v plném střehu a déšť, jakoby v předtuše dramatického zvratu, náhle ustal. V nastalém tichu slyšela odpověď a poznala, kdo ji vyslovil.
„Podepíšete zatykač, pane prezidente?“ Byl to Chetti Singh, jeho přízvuk byl nezaměnitelný. „Vaši vojáci by mohli zařídit popravu.“
„Neblázněte, člověče. Chci, aby to proběhlo v naprosté tichosti. Vezměte si na pomoc Kaja a zařidte to jak chcete, ale udělejte to hned a beze svědků. Žádný výslech, žádné zápisy. Prostě se ho zbavte.“
„Á, ano, rozumím. Řekneme, že odešel filmovat do džungle.
Později můžeme vyslat pátrací oddíl, ktery po něm nenajde žádné stopy. Jaká škoda? Ale co s tou ženou? Může dosvědčit naši akci v Zátoce orlů. Chcete se současně zbavit i jí?“
„Nebudte idiot! Budu ji potřebovat. Pomůže mi vydolovat kazetu z ambasády. Později, až budu mít pásku bezpečně v rukou, uvážím, co s ní. Zatím vezměte do džungle jen
Armstronga a skončete to s ním.“
„Ujišiuji vás, pane prezidente, že mi nic jiného neudělá větší radost. Bude mi trvat možná hodinu, než se domluvím s kapitánem Kajo, ale do svítání bude všechno vyřízeno. To vám slavnostně slibuji.“ Ozvalo se hrkání židlí následované těžkými kroky a bouchnutím dveří. V zasedací místnosti bungalovu zavládlo ticho. Bonny zůstala chvíli sedět zaražená tím, co právě vyslechla. Pak se rychle zvedla a hrábla po vypínači, do koupelny znovu vpadla tma. Pospíchala k posteli, vklouzla pod moskytiéru a bez hnutí čekala, že se Ephrem každou chvíli vrátí. Myšlenky se jí ztřeštěně honily hlavou. Byla zmatená a měla strach. Nic takového ani v nejmenším nečekala. Domnívala se, že když se Ephrem zmocní pásky, prohlásí Daniela za nepřítele státu a okamžitě ho vyhostí ze země nebo něco v tom smyslu. Nebylo jí zdaleka jasné, co s Danielem udělá, ale ani na okamžik jí nepřišlo na mysl, že by ho mohl dát zabít, nemilosrdně zašlápnout jako obtížný hmyz.
Došlo jí, jak byla naivní. Šok poznání byl k nevydržení.
Žádnou opravdickou nenávist nikdy k Danielovi necítila, právě naopak. Dokud ji nezačal nudit a dráždit, byla k němu tak laskavá, jak jen vůbec dokázala být. Když mu ji přebral
Taffari, pochopitelně se urazil a vyhodil ji, také mu k tomu dala důvod. Ale nenávist? Ne. Určitě ne takovou, aby mu přála smrt.
„Ted se drž raději zpátky,“ domlouvala sama sobě. „Je už příliš pozdě, Danny si musí poradit sám.“ Zůstala v posteli a čekala, až se vrátí Ephrem. Když ale nepřicházel, myšlenky jí zabloudily zpátky k Danielovi. Byl jedním z mála mužů, které upřímně obdivovala a měla i ráda. Byl slušný, hodný a hezký a byla s ním švanda… Přerušila řetěz myšlenek.
„Jen af ti nezačne krvácet srdce,“ napomínala se tiše.
„Prostě to na Dannyho dopadne tvrději, než jsi čekala.“ Ale v
Ephremových slovech zazněla nepřímá hrozba i pro ni. „Až budu mít pásku bezpečně v rukou, uvážím, co s ní,“ znělo jí v uších. Posadila se v posteli a poslouchala: Ephrem stále nepřicházel. Venku přestalo pršet úplně. Váhavě vylezla zpod moskytiéry a od nohou postele zvedla župan. Přistoupila ke dveřím vedoucím na verandu bungalovu a potichu je

otevřela. Po špičkách se vykradla ven na verandu zčásti osvětlenou světlem ze zasedačky. Došla na místo, odkud mohla vidět do místnosti, ale sama zůstala ve stínu. Ephrem Taffari seděl obrácen zády k oknu za stolem u vzdálenější stěny pokoje. Měl na sobě tričko a maskáče, kouřil cigaretu a prohlížel si papíry rozložené na desce stolu. Zdálo se, že je jimi plně zaujat. Doběhnout k chatě pro hosty na východní straně tábora a zpátky do ložnice by mohla stihnout za deset minut. Možná i dřív. Dřevěné dláždění chodníku bude mokré a plné bláta, uvažovala. A je bosá… Daniel také nemusí být ve svém pokoji. Hledala všemožné výmluvy, aby ho nemusela jít varovat. Nic mu nedlužím, uvažovala dál, ale znovu slyšela
Ephremův hlas: „…vezměte do džungle jen Armstronga a skončete to s ním.“ Odstoupila od okna a ještě chvíli váhala, co udělat. Ale příští minuta už ji zastihla pod korunami stromů, ze kterých ještě pršely kapky. Uklouzla, narazila si koleno, ale hned vyskočila a běžela dál. Přední část županu si umazala červeným blátem. Mezi stromy uviděla světlo v okně chaty pro hosty. Když přiběhla blíž, s úlevou zjistila, že je to okno Danielova pokoje. Nešla na verandu, ale seskočila z chodníku a obešla chatu. Daniel měl zatažený závěs a Bonny jemně zaškrábala na sítku v okně. Uslyšela hrknutí odstrčené židle. Škrábla po sífce ještě jednou a Daniel se tiše zeptal:
„Kdo je to?“
„Pro živého boha, Danny, to jsem já, Bonny. Musím s tebou mluvit.“
„Pojd dál, otevřu dveře.“
„Ne, ne. Pojil ven ty. Jsem v zoufalé situaci, nesmí mě tu nikdo uvidět. Pospěš si, člověče!“ Za půl minuty se na pozadí světla z pokoje mihla Danielova ramenatá postava.
„Danny, Ephrem ví o pásce z Orlí zátoky.“
„Jak se o ní dověděl?“
„Na tom ted nezáleží.“
„Tys mu to řekla, že?“
„Čert tě vem - přišla jsem tě varovat. Vydal příkaz, aby tě okamžitě popravili. Chetti Singh a Kajo mají pro tebe přijít a odvést tě do džungle. Nechtějí žádné důkazy.“
„Jak to víš?“
„Neptej se na hlouposti a věř mi. Vím to. Nemůžu se zdržet déle. Musím zpátky, jinak zjistí, že jsem pryč.“ Obrátila se k odchodu, ale Daniel ji chytil za ruku.
„Díky, Bonny,“ řekl. „Jsi lepší, než si sama myslíš.
Nechceš jít se mnou?“ Zavrtěla hlavou. „Já se o sebe postarám,“ odpověděla. „Jen už, proboha, odtud vypadni. Máš sotva hodinu času. Běž!“ Vytrhla se mu a zmizela mezi stromy.
Uviděl ji ještě jednou na kratičký okamžik: světlo z bungalovu proměnilo její zcuchané vlasy v růžovou svatozář. V dlouhém bílém županu vypadala jako anděl.
„Jako anděl,“ mumlal si pro sebe a celou minutu stál ve tmě a zvažoval, co podnikne. Pokud šli po něm jen Chetti Singh a
Ning Cheng Gong, měl stále šanci. Stejně jako jeho svazovala i je nutnost pracovat v tajnosti, nemohli na sebe zaútočit otevřeně. Ale nyní měl Chetti Singh jasný pokyn, aby ho zabil.
Měl zvláštní prezidentské povolení. Daniel se usmál stejně radostně jako nemocný vlk. Bonny měla pravdu: Musí co nejrychleji pryč ze Sengi-Sengi. Dřív než se dostaví kati. Z
rohu budovy rychle přehlédl verandu a okolí. Všude byla tma a ticho. Vrátil se zpátky do svého pokoje a z příborníku vytáhl malou cestovní kabelu. Obsahovala jeho osobní dokumenty, pas, letenky, kreditní karty a cestovní šeky. Kromě oblečení a taštičky s toaletními potřebami už nic cenného v místnosti neměl. Oblékl si lehkou větrovku a ujistil se. že má v kapse klíče od auta. Pak zhasl světlo a vyšel ven. Landrover stál na opačném konci verandy. Opatrně otevřel dveře a hodil tašku na sedadlo pro spolujezdce. Vzadu leželo kompletní vybavení pro natáčení a bylo tam i pár tábornických potřeb a lékárnička, ale žádná zbraň. Zbyl mu jedině stary lovecký nůž.
iNastartoval. Hluk motoru se nesl nocí nezvykle hlasitě.
Nerozsvítil světla a jemně povoloval spojku, držel motor záměrně v nízkých otáčkách. Pomalu vyjel ztemnělým táborem k hlavní bráně. Věděl, že bránu na noc nezavírají a že ji hlídá jediný strážný. Daniel si nedělal iluze, jak daleko se s landroverem dostane. K přívozu přes řeku Ubomo vedla ze
Sengi-Sengi jen jediná cesta, a tu každých pět mil blokovaly hlídané závory. Stačilo rádiem ze Sengi-Sengi upozornit hlídky, a budou na něho čekat s prstem na spoušti samopalů.
Ne, po cestě to nepůjde, bude rád, když projede bránu, a pak nezbude než se vydat do džungle. Vůbec ho taková vyhlídka netěšila. Kdysi za války se naučil, jak přežít v suchém světě rhodeského buše daleko na jihu. Podmínky v deštném pralese budou naprosto jiné, ale neměl na výběr. Nejdřív se musí dostat ze Sengi-Sengi, pak bude řešit problémy tak, jak se objeví. Tak tohle je problém číslo jedna, povzdychl a zachmuřil se, reflektory u hlavní brány ozářily tábor jasným halogenovým rozbřeskem. Od baráku, kde byli ubytováni strážní, vyběhlo půl tuctu postav. Bylo zřejmé, že se oblékali ve spěchu, pár jich mělo na sobě jen spodní prádlo. Daniel poznal kapitána Kaja a Chettiho Singha. Kajo šermoval pistolí a
Chetti Singh klusal za ním, křičel a mával na blížící se landrover. Jeho bílý turban odrážel světla reflektorů a svítil jako lucerna. Strážný se pokoušel uzavřít bránu, ale stačil jen jedním křídlem zahradit půlku cesty. Zapnul světla, položil dlaň na spínač houkačky a rozjel se naplno. Muž pohotově uskočil stranou, landrover odhodil nezajištěné křídlo brány a s řevem projel. Daniel zaslechl střelbu a cítil, jak kulky prorážejí hliníkovou karosérii landroveru. Sehnul se za volantem co nejníž a tvrdě sešlápl plynový pedál. Když mu ve světlech reflektorů letěla vstříc první zatáčka pokropila zád vozu další série střel. Zadní okno explodovalo v ohňostroji skleněných střepin a něco ho udeřilo do zad nedaleko páteře.
Ve válce už byl jednou postřelen a pamatoval si ten pocit.

Poloha zásahu napovídala, že střela pronikla do plic - za daných podmínek smrtelné zranění. Čekal jen, kdy ucítí dusivý příval krve do plicní komory.
„Jed, dokud můžeš," povzbuzoval se a plným plynem projel zatáčku po dvou kolech. Když pohlédl do zpětného zrcátka, táborová světla už zmizela a jen slábnoucí zář mezi stromy prozrazovala, že vzadu se nachází něco jiného než džungle.
Cítil, jak mu po zádech stéká horká krev, ale nedusil se, ani ho nepostihla slabost, alespoň doposud ne. Zranění nebolelo, mohl jasně uvažovat a mohl jet dál. Věděl přesně, kde je umístěna první závora. „Pět mil přede mnou," opakoval si, „na prvním přejezdu přes řeku." Vzpomínal, jak vypadá cesta před uzávěrou. Projel po ní šestkrát během posledních tří dnů a dokázal si vybavit téměř každou zatáčku a každou odbočku, která z ní vedla. Musel se rozhodnout.
Narovnal se a pevněji opřel do sedadla, rána v zádech zabolela jako bodnutí nožem.
Nekrvácel příliš. Krev asi teče dovnitř, napadlo ho. „S
tímhletím daleko nedojdeš, chlapče," pesimisticky komentoval své vyhlídky, ale jel dál a čekal, kdy se přihlásí slabost.
Před prvním zátarasem odbočovalo z hlavního tahu celkem pět dřevařských cest. Tři z nich, které nebyly delší dobu používané, už hrubě zarostly, ale po dvou z nich jezdily kamiony denně. Vybral si první z nich asi dvě míle od Sengi-Sengi. Odbočka mířila na západ k zairským hranicím, vzdáleným skoro devadesát mil. Cesta ale po pěti mílích končila v místě, kde křižovala trasu MOMU. Tam by mohl nechat landrover a dojít zbývajících osmdesát mil pěšky. Věděl dobře, že ho čeká nezmapovaný prales s vysokými horami na posledním úseku cesty. Musel by překonat sněhová pole a ledovce alpských rozměrů. Když ale pomyslel na kulku v zádech, uvědomil si, že fantazíruje. Stejně nikdy tak daleko nedojde. Cesta, po které jel, byla rozježděná a vytlučená pneumatikami těžkých nákladáků. Stal se z ní močál, bahno, které barvou i konzistencí připomínalo výkaly. Landrover co chvíli zapadal do kolejí hlubokých po kolena a hrabal se přes tu spoušť jen díky náhonu na všechna čtyři kola. Odlétající bahno zalepilo reflektory a ztlumilo jejich světlo do té míry, ževiděl sotva na dvacet kroků před sebe. Zranění začínalo bolet, ale hlavu měl stále jasnou. Dotkl se ukazováčkem špičky nosu, aby si zkontroloval koordinaci pohybů. Nezdálo se, že by ji ztrácel.
Znenadání se v dálce před ním objevila světla. Proti němu přijíždělo nějaké vozidlo a Danielovi okamžitě svitla možnost, kterou situace nabízela. Zpomalil a zkoumal neporušený okraj džungle svírající z obou stran cestu. Spíš vycítil než uviděl mezeru v listoví a směle do ní vjel. Prodíral se možná padesát metrů zdánlivě neproniknutelným houštím. Větve mu dřely karosérii ze stran a menší stromky ohýbal pod rám vozu. Měkká půda lesa dusila kola, rychlost jízdy klesala, až nakonec vůz definitivně uvázl. Daniel vypnul motor, zhasl světla a poslouchal, jak kamion projíždí. Jakmile řev mohutného naftového motoru utichl, naklonil se nad volant, aby mohl zkontrolovat zranění. Zajel rukou za záda a s obavami opatrně posouval prsty ke zdroji bolesti. Náhle vykřikl a ucukl.
Rychle zapnul osvětlení kabiny a překvapeně zíral na ostrý řez přes bříško ukazováčku. Znovu sáhl na záda a opatrně ohmatával ránu. Hlasitě se zasmál, mezi žebra se mu zasekla střepina skla ze zadního okna. Rána byla sice delší, ale jen povrchová.
Vytáhl střep a pozorně si ho prohlédl, měl ostré nerovné okraje a byl celý od krve. Rána začala znovu krvácet. „Tak na tohle neumřeš," oddechl si a vyhodil sklo bočním okénkem.
Natáhl se dozadu pro lékárničku založenou videozařízením.
Nebylo snadné si sám ošetřit poraněná záda, ale přece jen se mu podařilo nanést na ránu vrstvu batadinové masti a jakž takž ji ovázat. Neustále přitom poslouchal, neozve-li se zvuk dalšího nákladáku, ale slyšel jen tiché zvuky noční džungle.
Vyhrabal z věcí velkou bateriovou svítilnu a vyšel na cestu, aby zkontroloval její povrch. Jeho naděje se potvrdily, dřevařský trajler svými početnými koly dokonale smazal stopy po jeho vozu. Jen v místě, kde vybočil do lesa, zůstaly otisky pneumatik landroveru. Pečlivě je zahladil suchou větví a obrátil pozornost na poničenou zeleň. Naaranžoval scénu tak přirozeně, jak to jen šlo. Zvedl povalené stromky a konce čerstvě ulomených větví zatřel blátem tak, aby nepřitahovaly pozornost. Po půlhodině práce si byl jistý, že při zběžném pohledu nikdo nepozná, kde vůz opustil cestu.
Jeho snaha prošla vzápětí zkušebním testem. Jakmile zahlédl od
Sengi-Sengi přijíždět světla, zašel kousek dál do lesa, lehl na zem a hrstí bláta si zatřel obličej a hřbety rukou.
Větrovka tmavě zelené barvy splývala s okolím. Sledoval, jak vozidlo pomalu přijíždí, a když se dostalo na jeho úroveň, poznal, že jde o vojenský transportér. Plošina vozu byla plná hitských vojáků a Danielovi se zdálo, že v kabině zahlédl turban Chettiho Singha. Jistý si ale nebyl. Jeden z vojáků silným reflektorem projížděl zeleň okolo cesty. Nebylo pochyb o tom, koho hledají. Daniel zabořil tvář do měkké lesní půdy mezi složené ruce, když kužel světla olízl místo, kde ležel.
Když vozidlo bez zpomalení projelo a zmizelo z dohledu, Daniel vstal a pospíšil k landroveru v houštině. Spěšně vyhledal pár důležitých věcí a nacpal je do malého ruksaku. Přidal k nim kompas a z lékárničky pár obvazů, nějaká antiseptika a tablety proti malárii. Ve voze nenašel žádné jídlo, bude žít z toho, co les dá. Aby neriskoval další krvácení, přehodil si popruh ruksaku jen přes jedno rameno. Napadlo ho, že by rána potřebovala zašít, ale nemělo smyslu se o to pokoušet.
„Musím se dostat přes trasu MOMU ještě před svítáním,"
uvažoval polohlasně. „Je to jediné otevřené místo, kde by mě mohli zahlédnout." Opustil iandrover a vyrazil na západ.
Orientace v tmavém lese byla obtížná a vždy po stu yardech byl nucen rozsvítit baterku a podle kompasu opravit směr. Měkký terén byl nerovný a při kličkování mezi stromy postupoval jen pomalu. Když narazil na těžeb ní průsek MOMU, nebe začínalo blednout. Na druhé straně průseku už rozeznával jednotlivé stromy. MOMU zde projel před několika týdny a nyní pracoval o pár mil dál směrem na sever.
Pokud Kajo s Chetti Singhem neposlali na trasu hlídky, bude i tato část lesa bezpečná. Protože nemohl vyčkávat déle, opustil úkryt a vydal se napříč průsekem. Červené bahno, do kterého zapadal až po kotníky, hrozilo, že ho vyzuje z bot.

Čekal každou vteřinou výkřik nebo výstřel, a když se konečně dostal bez úhony na druhou stranu, těžce dýchal námahou a nervovým vypětím. Pochodoval ještě asi hodinu, než si vzal oddechový čas. V lese začínalo být horko a vlhko jako v tureckých lázních. Svlékl ze sebe všechno oblečení kromě trenýrek a bot a odložené svršky zahrabal do měkké lesní půdy. Byl opálený a kůži měl dostatečně přivyklou vrtochům počasí. Navíc vlastnil přirozenou odolnost proti hmyzímu bodnutí. V údolí Zambezi si nejednou ověřil, že jeho tělo je tolerantní i na píchnutí všudypřítomné mouchy tse-tse. Pokud bude mít v pořádku ránu na zádech, zbytek nebude dělat potíže. Vstal a šel dál. Řídil se podle kompasu a hodinek. Změřil průměrnou rychlost své chůze a čas mu tak zhruba udával vzdálenost, kterou ušel. Vždy po dvou hodinách pochodu deset minut odpočíval. Za soumraku odhadl, že urazil asi deset mil, při takové rychlosti by mohl být na zairských hranicích za osm dní. Nebyl ale tak naivní, aby věřil, že nasazené tempo udrží. Čekaly ho hory s ledovci a sněhovými poli a on neměl skoro žádné oblečení. Tb bude asi zajímavé venku na ledovci v tomhletom oděvu, uvažoval sarkasticky, když uléhal na hromadu vlhkého listí. Probudil se časně, světla bylo právě tolik, aby viděl na ruku před očima.

Měl hlad a rána na zádech nepříjemně bolela. Když si na ni sáhl, ucítil otok a horkost. Tahle drobná infekce mi ještě scházela, pomyslel si a upravil obvaz, jak nejlépe uměl. O

poledni už hlad dosáhl prahu snesitelnosti. Pod kůrou suchého stromu našel hnízdo tlustých bílých larev, chutnaly jako syrové žloutky.

„Když tě to nezabije, možná i ztloustneš," utěšoval se a s kompasem v ruce vyrazil dál na západ. Během odpoledne našel houby, o kterých se domníval, že jsou jedlé, ale pro jistotu uždibl jen kousíček. Později došel k potoku, a jak se shýbal, aby se napil, uviděl u dna tišiny v průzračné vodě tmavý stín.

Uřízl silnější prut a jeden jeho konec zastrouhal do hrotu zakončeného párem neumělých zpětných ostnů. Potom odřízl hnízdo stromových mravenců, visící z větve kapokového stromu, a z povzdálí hodil na vodu hrst velkých červených mravenců.

Stín se téměř okamžitě zvedl ode dna a s chutí sbíral hmyz na hladině. Danielovi se podařilo hned napoprvé zabodnout primitivní oštěp rybě mezi žábra. Okounovitá ryba dlouhá jako

Danielova paže měla šťavnaté nažloutlé maso. Najedl se dosytosti, a co zbylo, vyudil nad ohněm ze zeleného listí.

„Mohla by vystačit na příštích pár dnů," uvažoval nahlas, když strkal do ruksaku zbytek úlovku zabaleného v listí.

Příští ráno se probudil s nesnesitelnou bolestí v zádech a nafouklé břicho nevěstilo také nic dobrého. Dostal průjem a nemohl ani říct, jestli jsou vinni červi nebo houby či voda z potoka. K

poledni ho stihla nepředstavitelná slabost. Přestávky mezi záchvaty průjmu se zkracovaly a ránu na zádech cítil jako žhavý uhel vmáčklý mezi lopatky. Někdy v té době Daniel poprvé vycítil, že je sledován. Instinkt, jehož existenci objevil za časů, kdy býval velitelem skupiny zvědů, mu už mnohokrát dobře posloužil. Johnny Nzou věřil jeho schopnosti předvídat bezvýhradně. Také je nikdy nezklamala. Zdálo se, jako by

Daniel dokázal zachytit zlovolnou koncentraci vůle člověka sledujícího jeho stopu. I přes bolest a slabost cítil stále jeho přítomnost. Věděl to naprosto jistě: někdo jde po jeho stopě. Neustále se ohlížel. Musím zametat stopy, rozhodl se, ale hned si také uvědomil, že to zpomalí jeho postup. Pokud však pronásledovatel, at už domnělý nebo opravdový, není opravdu třída a jestli čas nepoznamenal bývalé Danielovo umění chodit beze stop, pak ho určitě setřese. U brodu přes další říčku se vydal po vodě a od tohoto okamžiku nevynechal jediný dostupný trik, kterým by pronásledovatele zmátl. Ale míli za mílí byl slabší a pomalejší, průjem neustával a zranění na zádech začalo páchnout. S jistotou jasnovidce věděl, že doposud neviditelného lovce má pořád za sebou - a s každou hodinou blíž. Mistr pytláků Chetti Singh vyvinul během let různé způsoby spojení se svými lovci. V některých oblastech to nebyla nijak obtížná záležitost. Na příklad v

Zambii nebo Mosambiku stačilo zajet i - do odlehlé vesnice, promluvit s ženou lovce nebo s jeho bratrem a měl jistotu, že vzkaz najde adresáta. V Botswaně a v Zimbabwe se mohl dokonce spolehnout na úředníky místní pošty a upozornit svého člověka dopisem nebo telegramem. Ale spojit se s divokým Pygmejem v deštném pralese Uboma bylo počínání nejisté a náročné na čas jako nikde jinde. Existoval jen jediný způsob, jak to udělat.

Chetti Singh jel po hlavní cestě, zastavoval u každého obchodu duka a dával se do řeči s kdejakým krotkým Bambutim, kterého potkat. Rozhovor končil stejně: musel ho uplatit, aby donesl zprávu Pirrimu v lese. Bylo nepochopitelné, jak divocí

Pygmejové dokázali udržet komunikaci v těch nekonečných rozlohách deštného pralesa. Ale protože to byti lidé společenští a úpovídaní, stalo se, že hledač medu potkal ženu z jiného kmene, která sbírala léčivé rostliny daleko od svého tábora, a slovo dalo slovo. Vzkaz mohl být také vykřičen přes údolí z jednoho zalesněného vršku na druhý, kde ho převzal jiný poutník, s nímž později splul v kanoi po řece, až nakonec zastihl člověka, kterému byl určen. Někdy to trvalo týdny a jindy, když měl odesilatel štěstí, byla zpráva na místě určení za pár dnů. Tentokrát měl Chetti Singh mimořádné štěstí. Dva dny poté, co poslal vzkaz po skupině ucouraných pygmejských žen, které zastihl u jednoho říčního brodu, přišel Pirri na schůzku. Jako vždy se objevil znenadání a hned požádal o tabák a dárky.

„Už jsi pro mě zabil slona?" zeptal se Chetti Singh zhurta, ale Pirri se jen rozpačitě dloubal v nose a škrábal mezi stehny.

„Kdybys pro mě neposlal, slon už by byl mrtvý."

„Ale není mrtvý," zdůraznil Chetti Singh. „Proto si ještě nezasloužíš ty nádherné dary, které jsem ti slíbil."

„Jen trošku tabáku," škemral Pirri. „Protože já jsem tvůj věrný otrok a mé srdce je plné lásky k tobě. Jen malou hrstku…" Chetti Singh mu dal polovinu toho, co žádal, a zatímco Pirri v dřepu vychutnával požitek z tabákové lahůdky, Sikh pokračoval.

„Všechno to, co jsem ti slíbil, ti dám ještě jednou, když pro mě zabiješ jiného tvora a doneseš mi jeho hlavu."

„Co je to za tvora?" zeptal se Pirri opatrně, přivíraje oči podezřením. „Další slon?"

„Ne," odpověděl Chettí Singh. „Je to člověk."

„Ty po mně chceš, abych zabil člověka?“ Pirri polekaně vstal.
„Když to udělám, přijdou wazungu a uvážou mi kolem krku provaz.“
„Ne,“ ujišťoval ho Chetti Singh. „Wazungu tě odmění stejně bohatě jako já,“ řekl a obrátil se na kapitána Kaja. „Nemám pravdu?“
„Je to tak,“ potvrdil Kajo. „Muž, kterého chceme zabít, je běloch. Je to zlý člověk a uprchl do lesů. My, vládní lidé, tě odměníme, když ho ulovíš.“ Pirri pohlédl na Kaja, pak na jeho uniformu, zbraň a černé brýle a věděl, že má co činit s mocným vládním wazungu. Pečlivě věc zvažoval. Jako mladík zabil v zairské válce bílé wazungu. Bylo to snadné a vláda mu tehdy za to zaplatila. Bílí wazungu byli hloupí a neuměli se v lese chovat. Sledovat je bylo stejně snadné, jako je zabít. Dokonce zemřeli dřív, než si stačili všimnout, že je v jejich blízkostí.
„Kolik tabáku?“ zeptal se.
„Ode mě tolik, kolik uneseš,“ řekl Chetti Singh.
„A já ti dám to samé. Tolik tabáku, kolik dokážeš unést,“ přidal se Kajo.
„Kde ho najdu?“ zeptal se Pirri a Chetti Singh mu řekl, kde má s hledáním začít a kam má ten muž namířeno.
„Chcete jen jeho hlavu?“ zvídal Pirri. „Na jídlo?“
„Ne.“ Chetti Singh se neurazil. „Jen abychom věděli, žes zabil správného muže.“
„Nejdříve vám donesu hlavu toho muže,“ řekl Pirri šťastně.
„Pak tobě donesu zuby toho slona a budu mít víc tabáku než kterýkoliv jiný muž na světě,“ zajásal a jako malý hnědý skřítek zmizel v lese. \ Časně ráno, dřív než vedro zesílilo, pracovala , Kelly Kinearová v gondalské klinice. Měla víc pacientů než obvykle. Většina z nich trpěla iny fekční tropickou frambezií, velkými hnisavými vředy, které se bez včasného léčení dokázaly prohryzat až na kost. Jiní měli malárii nebo zánět očí přenášený mouchami. Objevily se také dva nové případy AIDS. Kelly nepotřebovala krevní testy, aby poznala příznaky - otok lymfatických uzlin a silný bílý povlak, který jako sýrová pomazánka pokrýval jazyk a ústní dutinu postižených. Poradila se s Victorem Omeru a on souhlasil, aby je začala léčit novým způsobem - nadějným výtažkem z kůry stromu selepe. Pomáhal jí stanovit dávky, protože množství látky se u dřívějších případů ukázalo rozhodující. Právě když o nich diskutovali, vyrušil je nějaký hluk přede dveřmi nemocnice. Victor vyhlédl oknem a s úsměvem oznámil Kelly: „Přišli tví malí přátelé.“ Potěšilo ji to a s úsměvem vyšla ven do oslňujícího slunečního svitu. Pod střechou verandy dřepěli Sepoo a jeho žena Pamba. Smáli se a povídali si s čekajícími pacienty. Jakmile ji uviděli, vykřikli radostí a běželi jí vstříc jako o závod. Soupeřili, kdo ji dřív chytne za ruku a poví jí, co nového se přihodilo od posledního setkání. Překřikovali se navzájem a vybírali ta nejšťavnatější sousta ze skandálů a senzací, které kmen zažil.
Každého za jednu ruku je zavedla na jejich obvyklá místa - na nejvyšší stupeň schodiště verandy.
Posadili se vedle ní a bez ustání švitořili.
„Swilli se narodilo dítě. Je to chlapec a říkala, že ti ho přinese ukázat o příštím úplňku,“ sdělovala Pamba.
„Brzy začne velký lov do sítí,“ skočil jí do hovoru Sepoo.
„Připojí se všechny kmeny a …“
„Přinesla jsem ti svazek zvláštních kořenů, jak jsem slíbila, když jsme spolu mluvily naposled,“ pokračovala hlasitě Pamba, aby ji její manžel nevytlačil z Kellyiny přízně. Jasné oči se jí skoro ztrácely v pavučině vrásek a chyběla jí polovina zubů.
„Zastřelil jsem dvě opice colobusy,“ chvástal se Sepoo. „A
jednu kůži jsem přinesl tobě, Kara-Ki. Bude z ní nádherný klobouk.“
„Jsi strašně hodný, Sepoo,“ poděkovala mu Kelly. „Ale co je nového v Sengi-Sengi? Co žluté stroje, které žerou zemi a polykají les? Máš nějaké zprávy o velkém bílém muži s vlnitými vlasy a ženě s vlasy jako oheň, která stále hledí do malé černé krabice?“
„Divné,“ řekl Sepoo důležitě. „Slyšel jsem divné noviny.
Ten velký bílý muž s vlasy jako vlna prý utekl ze Sengi-Sengi a skrývá se v lesích.“ Sepoo ze sebe slova přímo chrlil, aby nemusel pustit ke slovu Pambu. „A vládní wazungu ze
Sengi-Sengi nabídl mému bratru Pirrimu velké bohatství za odměnu, když ho chytí a zabije.“ Kelly na něj pohlédla s hrůzou v očích.
„Zabije?“ vykoktala. „Chtějí, aby ho Pirri zabil?“
„A uřízl mu hlavu,“ přisvědčil Sepoo živě. „Není to zvláštní a vzrušující?“
„Musíš ho zastavit!“ Kelly vyskočila a táhla Sepooho za sebou.
„Nesmíš dovolit Pirrimu, aby ho zabil. Musíš bílého muže zachránit a přivést ho sem do Gondaly. Slyšíš, Sepoo? Jdi hned! A pospěš si! Musíš Pirnho zastavit.“
„Půjdu s ním a dohlédnu, aby udělal, cos mu řekla,
Kara-Ki,“ prohlásila Pamba. „Je to hloupý stařec. Kdyby uslyšel zazpívat medového chameleona nebo potkal v lese některého ze svých starých kamarádů, zapomene na všechno, cos mu nařídila.“ Obrátila se k svému manželovi. „Jdeme, stařiku!“
přikázala a postrčila ho pal cem. „Najdeme toho bílého wazungu a dovedeme ho ke Kara-Ki.
Pojdme, než ho Pirri zabije a odnese jeho hlavu do
Sengi-Sengi.“ Lovec Pirri poklekl a zkoumat stopu. Posunul si luk na zádech a zakroutil hlavou v nechtěném obdivu.
„Ví, že jsem zde, blízko za ním,“ zašeptal. „Jak se to mohl dozvědět? e by byl jedním z fundis?“ Dotkl se stopy, kterou muž zanechal v místě, kde vylézal z vody. Wazungu si počínal rafinovaně, stopy, které po něm zůstaly, mohl rozeznat jen někdo tak zkusený, jako byl Pirri.
„Ano, ty víš, že tě sleduji,“ pokývl hlavou Pirri. „Ale kde ses naučit zakrývat své stopy tak dokonale jako nějaký Bambuli?“ bručel si pod nos. Na stopu wazungu poprvé narazil tam, kde velké žluté stroje požírající zem a polykající

stromy zanechaly v lese hey pruh. Zem tam byla měkká a wazungu v ní zanechal stopy, které by našel i slepý za tmavé noci. Mířil na západ k horám, přesně jak to říkal Chetti Singh. Pirrimu začínalo být zřejmé, že ho čeká snadný lov. Zvláště poté, co u suchého stromu našel odhozenou jedovatou houbu s otisky zubů na kloboučku. Zasmál se. „Tvá střeva budou plná vody a ta z tebe poteče bez přestání jako velká řeka, ty hloupý wazungu.
Zabiju tě, když budeš dřepět a srát.“ Brzy nato objevil místo, kde wazungu spal předcházející noc. Blízko něho našel i místo, kde poprvé vyprazdňoval obsah svých útrob. Zašklebil se a zamumlal: „Ty nestačíš ztloustnout, než tě dohoním a zabiju.“
Pirri plul tiše lesem a v jeho hlubokém šeru splýval se stíny jako proužek tmavého dýmu. Sledoval stopu s dvojnásobnou rychlostí, než ji muž před ním zanechával. Co chvíli nacházel zbytky jeho otrávených žlutých výkalů, ale u malé říčky stopa skončila. Pirrimu trvalo skoro půl dne, než prohledal oba břehy a našel místo, kde wazungu znovu vylezl z vody.
„Jsi chytrý,“ přiznával. „Ale ne tak chytrý jako Pirri.“
Chytil se stopy, ale dál už postupoval pomalu, protože muž, kterého sledoval, byl dobrý. K neuvěření dobrý. Nechával falešné stopy, vracel se a chvílemi šel pozpátku. Pirri musel trpělivě dešifrovat všechny jeho triky. Střídavě se mračil, to když stál před problémem, a pak se zase uznale smál, když našel řešení. „Ano, ty budeš stát za zabití. Dávno už by ses zbavil slabšího stopaře. Ale já jsem Pirri.“ Druhého dne pozdě odpoledne došel na malou mýtinu, odkud poprvé zahlédl wazungu.
Nejdřív si myslel, že je to vzácná lesní antilopa. Zachytil pouze kratičký záblesk pohybu na mírném svahu za údolím širokým míli. Pirriho fenomenální zrak byl na okamžik oklamán.
Zahlédl něco, co vůbec nevypadalo na bílého muže, a teprve po chvíli mu došlo, že se jeho wazungu zřejmě natřel blátem od hlavy až k patě a na hlavu si nasadil klobouk z kůry a listí.
Nebylo snadné rozeznat v něm lidskou postavu.
„Aha!“ Pirri si blaženě třel břicho a za odměnu si povolil špetku tabáku. Nacpal si ho pod horní ret a zahuhňal: „Ano, můj wazungu, jsi moc chytrý. Do setmění tě ani Pirri nedokáže chytit. Ale ráno už bude tvá hlava moje.“ Tu noc se Pirri obešel bez ohně. Spal na okraji světliny, kde naposled uviděl bílého muže, a ráno sotva bylo světla dost na to, aby našel stopu, vyrazil. V půli dopoledne ho našel. Ležel mezi kořeny mohutného afrického mahagonu a Pirri zpočátku myslel, že je mrtvý. Wazungu se pokusil přikrýt spadlým listím - poslední žalostný pokus uniknout neúprosnému lovci. Pirri se blížil pomalu a opatrně. Nedůvěřoval ničemu a nic nenechal na náhodě.
Mačetu se širokou čepelí držel v pravé ruce připravenou k akci. Její ostří se mohlo rovnat ostří břitvy. Když konečně stanul nad Danielem Armstrongem, poznal, že muž ještě žije, byl jen nemocný a špinavý od výkalů. Ztratil vědomí, ale slabě dýchal a z hrdla mu vycházely tiché chrčivé zvuky. Krčil se pod vrstvou napůl shnilého listí schoulený jako pes. Hlavu měl vytočenou tváří nahoru a poi mu na krku pod čelistí vymyl do blátivé masky bílou rýhu - perfektní značku pro čepel popravčího nástroje. Pirri palcem zkusil ostří mačety, mohl by si s ním oholit bradu. Zvedl ji oběma rukama vysoko nad hlavu.
Mužův krk nebyl silnější než krk lesní antilopy - Pirriho běžné kořisti. Mačeta projede svaly i obratli se stejně překvapující rychlostí a hlava odskočí od trupu neméně svižně jako u zvířete. Zavěsí ji na hodinku za vlnité vlasy na větev, a až okape krev, nakonzervuje ji kouřem nad ohněm ze zeleného listí a bylin. Pak uplete z lýka tašku a v ní ji odnese svému pytláckému bosovi Chetti Singhovi a vymění za slíbenou odměnu.
Pirri pocítil slabý záchvěv lítosti a chvíli váhal s mačetou vysoko nad hlavou. Protože byl dobrý lovec, vždy ho při podobné situaci přepadl smutek nad kořistí. Krédo jeho kmene vyžadovalo ctít zvěř, kterou zabíjel, zvlášť když si čest zaslaužila tím, že byla chytrá a statečná.
„Zemři rychle,“ pronesl tiché přání. Ještě to nedořekl, když se za ním ozval tichý hlas. „Počkej, bratře. Zadrž svoji ránu, nebo ti proženu otrávený šíp játry.“ Pirri byl tak překvapen, že vyskočil do vzduchu a otočil se ještě dřív, než dopadl zpátky na zem. Pět kroků za ním stál Sepoo a držel natažený luk s peřím šípu u brady. Jedem napuštěný hrot, černý a lepkavý, mířil nehybně na Pirriho hrud.
„Jsi můj bratr!“ vyjekl Pirri polekaně. „Jsi plodem z lůna mé matky. Přece nedovolíš šípu, aby vylétl.“
„Jestli tomu věříš, můj bratře Pirri, pak jsi ještě větší hlupák, než jsem si myslel. Kara-Ki chce tohoto wazungu živého. Jestli proleješ jedinou kapku jeho krve, projede ti šíp tělem až ke hřbetu.“
„A já,“ Pamba vystoupila ze stínu lesa za Sepoom, já budu zpívat a tančit okolo tebe, až budeš ležet na zemi a sviják se.“
Pirri rychle vycouval. Věděl, že Sepooeho by dokázal navést k čemukoliv a cokoliv mu rozmluvit, ale s Pambou to bylo jiné. Před zdravou zlostí své švagrové měl nesmírný respekt. PÍSEFI Přesto se nevzdal hned. „Nabídli mi velké bohatství, když zabiju tohoto wazungu.“ Hlas se mu třásl.
„Rozdělím se o něj s tebou rovným dílem. Můžeš mít tolik tabáku, kolik uneseš. Dám ti ho.“
„Střel ho břicha,“ přikázala Pamba s očividným potěšením.
Sepooho ruka se třásla námahou, když dopínal luk a mhouřil jedno oko, aby lépe zamířil.
„Počkej,“ zaječel Pirri a obrátil se na ženu. „Miluju tě, má drahá sestro. Přece nedovolíš, aby mě ten starý idiot zabil.“
„Dám si ted malý šňupeček,“ řekla Pamba chladně. „Ale jestli tě tady ještě uvidím, až přestanu kýchat…“
„Už odcházím,“ zavyl Pirri a couvl o další tucet kroků. „Už jdu.“ Jen co zmizel v zeleni lesa a byl z dosahu střely, vykřikl: „Jsi bláznivá stará opice…“ Slyšeli, jak kolem sebe zuřivě seká do keřů a nadává zlostí bez sebe. „Jen ubohý starý šimpanz jako Sepoo se může oženit s uslintanou starou čarodějnicí…“ Hluk jeho vzteku pomalu slábl v lese. Sepoo uvolnil tětivu, sklonil luk a obrátil se ke své ženě.
„Už jsem se tak nepobavil od té doby, co Pirri spadl do své vlastní pasti na hřbet chycenému buvolovi,“ řehonil se.
„Ale tebe, má milá, popsal přesně.“ Pamba si ho nevšímala a šla k
Danielovi, který ležel v bezvědomí napůl zahrabaný prstí a listím. Poklekla k němu, spěšně ho prohlédla a prstem mu

vydloubla mravence z koutků očí a nosních dírek.
„Dá mi spoustu práce, než bude v pořádku," prohlásila a sáhla do svého váčku s léky. „Ale jestli tohoto wazungu ztratím, nevím, kde najdu pro Kara-Ki jiného."
Postavil chatrč přímo nad místem, kde ležel. Pak uvnitř zapálil malý ohýnek, aby zahnal mouchy a komáry, dřepl si ke vchodu a pozoroval ženu při práci. V léčení se vyznala snad nejlépe z celého kmev ne a zručné prsty jí jen kmitaly, když čistila ránu na Danielových zádech a přikládala obkladek z drcených kořínků. Do krku mu nalila teplý vývar z bylin, který měl posílit jeho vnitřnosti a nahradit ztracenou tělesnou tekutinu. Krákala povzbuzující slova nad bezvládným wazungu a její nahá prsa, seschlá a vrásčitá, jí visela z kostnaté hrudi jako pár prázdných pytlíků na tabák. Náhrdelníky s korálky ze slonoviny měkce chřestily při každém jejím pohybu. Za tři hodiny nabyl Daniel vědomí. Otevřel oči a nechápavě hleděl na pár lidiček, kteří se nad ním skláněli v zakouřené chýši. Pak se zeptal svahilsky: „Kdo jste?"
„Já jsem Sepoo," řekl muž. „Slavný lovec a uznávaný mudrc kmene Bambuti."
„A já Pamba, žena největšího lháře z celého lesa," doplnila ho a zakuckala se smíchy. Příštího rána průjem ustal a Daniel dokázal sníst trošku vařeného opičího masa a nějaké rostliny, které mu nasbírala Pamba. Další ráno ustoupila infekce z rány na Danielových zádech natolik, že se cítil dost silný na cestu do Gondaly. Zpočátku šel pomalu a musel se opírat o hůl, protože nohy mu chvílemi odmítaly poslušnost a hlava se mu vznášela na ramenou, jako by ji měl plnou vlny. Pamba šla s ním, nutila ho do pomalého kroku a neustále švitořila. Co chvíli vypískla veselým smíchem. Sepoo byl kdesi daleko, potloukal se po lese typickým způsobem Bambutiů. Daniel vytušil, kdo je záhadná Kara-Ki, která poslala Pygmeje, aby ho zachránili, ale kdykoliv mu Pamba dala příležitost, vyptával se jí znovu a snažil se ji přimět, aby mu jeho patronku popsala blíže.
„Kara-Ki je velmi vysoká," řekla Pamba, a Daniel si uvědomil, že pro Bambutie musí být každý jiný člověk na světě neúměrně vysoký. „A má dlouhý špičatý nos." Bambutiové měli nosy bez výjimky placaté a široké, Pambin popis se hodil na každého wazungu. Další výslech raději vzdal a beIhal se mlčky dál za malou ženou. Za šera se znenadání objevil Sepoo s malou lesní antilopou na zádech. Toho večera si pochutnávali na opečených játrech a šťavnatých řízcích. Ráno se Daniel cítil už mnohem lépe a Pamba nasadila rychlejší tempo. Další den odpoledne přišli do Gondaly. Pygmejové Daniela neupozornili, že se blíží konec jejich pouti, a tak když vystoupil z lesa, otevřel se mu nečekaný pohled na malou lesní komunitu s jejími zahradami a říčkami, nad nimiž jako velkolepé kulisy svítily v dálce bílé vrcholky hor.
„Danieli," vítala ho Kelly Kinnearová, když stoupal po schodech na verandu. Daniel, třebaže napůl čekal podobné přivítání, nebyl docela připravený na radost, jakou z opětného setkání cítil. Vypadala svěže, zdravě a půvabně, ale nemohl přehlédnout rezervovanost, s jakou k němu přišla a podala mu ruku. „Moc jsem se bála, že se k vám Sepoo nedostane včas…"
Zarazila se a odstoupila dva kroky.
„Pane na nebi, vy ale vypadáte strašně. Co se vám stalo?"
„Díky za kompliment," usmál se smutně. „Ale abych odpověděl na vaši otázku - hodně se mi toho přihodilo od chvíle, co jsme se viděli naposled."
„Pojdte na ošetřovnu. Nejdříve ze všeho vás trochu prohlédnu."
„Nemohl bych se napřed vykoupat. Sám se necítím dobře ve vlastní blízkostí." Zasmála se. „Ano, trochu silný tabák pro nos, ale to je běžné u většiny mých pacientů. Už jsem si zvykla." Zavedla ho na ošetřovnu a položila na vyšetřovací stůl. Když při důkladné prohlídce uviděla zranění na zádech, poznamenala:
„Pamba odvedla pěkný kus práce. Vpíchnu vám nějaká antibiotika. Až se umyjete, vyměníme obvaz. Potřebovalo to zašít, ale už je příliš pozdě. Budete mít další slušnou jizvu do sbírky."
Když si umývala ruce, ohlédla se na něho přes rameno a řekla s úsměvem: „Vypadáte, jako byste přestál bitvu nebo dvě."
„Vždy to zavinil někdo jiný," ujišťoval ji. „Když už mluvíme o boji, minule jste mi nedala šanci, abych vám něco vysvětlil. Vyskočila jste na motorku a ujela dřív, než jsem stačil cokoliv říct."
„Já vím. To ta moje irská krev."
„Mohl bych vám to vysvětlit nyní?"
„A co tak nejdřív lázeň?" Koupelna se nacházela v doškové chýši a vana z pozinkovaného plechu byla právě tak velká, aby se do ní vešel s nohama přitaženýma pod bradu. Posluha do ní nanosila kbelíky vody ohřáté venku nad otevřeným ohněm. Vedle vany měl připraveno čisté oblečení krátké khaki kalhoty, košili a pár sandálů ze surové kůže. Jeho páchnoucí, krví a blátem umazané trenýrky a boty odnesla služka pryč. Kelly na něho čekala v ošetřovně.
„Jaká to změna?" divila se. „Převážeme ta záda." Posadil se na jedinou židli v místnosti a Kelly si stoupla za něho. Studené a hbité prsty mu jezdily po kůži, a když promluvila, cítil na zádech příjemné teplo jejího dechu. Líbily se mu ty dotyky prstů a neméně dobře mu dělala svěží vůně jejího čistého dechu.
„Ještě jsem vám nepoděkoval za to, že jste poslala ty dva
Pygmeje, aby mě zachránili," řekl.
„Nic mě to nestálo. Nemyslete na to."
„Přesto vám hodně dlužím."
„Příležitostně si o to řeknu."
„Vás bych tady nikdy nečekal," pokračoval Daniel v hovoru.
„Ale když mi vás Pamba popsala, začal jsem tušit, o koho jde. Jak jste se dostala do země a co zde vůbec děláte? Jestli vás tu najde Taffari, ozdobí si hlavu čelenkou s rohy a uspořádá na pláži střelecký den."
„Ale? Tak už i vy začínáte poznávat pravdu o Ephremu
Taffarim? Už pro vás není spasitelem země, jak jste si myslel?"

„Nezačínejte znovu," prosil. „Jsem ještě příliš slabý, abych se mohl hájit."
„Jste stejně slabý jako býk. Jen se podívejte na svoje svaly. Ale dobrá, necháme toho, je čas na injekci. Sundejte kalhoty a lehněte si na stůl."
„Copak? Do ramena by to nešlo?"
„Nemáte na sobě nic, co bych už neviděla. Na stůl!"
Zabručel, ulehl tváří dolů a stáhl si kalhoty napůl.
„Nemáte se za co stydět, fakt. Není to špatné," ujistila ho a zapíchla jehlu. „Tak, a hotovo. Oblečte se. Půjdeme na večeři. Mám pro vás ještě jedno překvapení - hosta ke stolu.
Neviděl jste ho už léta." Před západem slunce vyšli z nemocnice a zamířili ke stavení na konci mýtiny. Po cestě se zastavili a minutku pozorovali nádheru hor ozářených zlatem posledních slunečních paprsků.
„Vzpomínku na tuto krásu jsem si nesla všude, kam jsem se ve světě vrtla," zašeptala Kelly. „Je to jedna z věcí, které mě táhly zpátky." Daniela dojala její reakce stejně silně jako sama nádhera scény. Aby nějak vyjádřil duševní shodu, chtěl jí stisknou ruku, ale odtáhla se a držela si odstup, i když šli po chviličce dál. Večeře se podávala na verandě Kellyina bungalovu, kde za stolem čekal nějaký muž. Vstal, když je viděl přicházet.
„Doktore Armstrongu, rád vás zase vidím." Daniel na něho chvíli překvapeně zíral a pak mu spěchal vstříc.
„Pane prezidente, já slyšel, že jste umřel. Prý srdeční infarkt, nebo Taffariho popravčí četa…"
„Ty zprávy o mé smrti byly trochu přehnané," s úsměvem připustil Victor Omeru a stiskl Danielovi ruku.
„Našla jsem ve skříni s léky krapet whisky," přerušila je Kelly.
„Dnešní večer mi připadá mimořádně vhodný na její ochutnání." Nalila do připravených skleniček trošku nazlátlé tekutiny a vyzvala je k přípitku. „Na Ubomo! At se brzy zbaví tyrana." K večeři měli jednoduše upravenou rybu a zeleninu z gondalských zahrad, ale porce byly pořádné a hovor při jídle pokračoval dál neztenčenou intenzitou. Victor Omeru vysvětlil Danielovi průběh převratu a svého svržení. Popsal mu také, jak uprchl do lesů a co zde dělá.
„S Kellyinou pomocí jsem vybudoval z Gondaly hlavní stan odporu proti Taffariho krutovládě," dokončil vyprávění, ale
Kelly ho dychtivě nutila k dalšímu hovoru.
„Victore, pověz Danielovi, co už Taffari stihl udělat s touto zemí a jejím lidem od okamžiku, kdy se dostal k moci. Danielovi totiž vylíčili Ephrema Taffariho jako černého
Krista. On je tu ve skutečnosti proto, aby vychválil Taffariho ctnosti a…"
„Ne, Kelly," přerušil ji Daniel. „Takhle to není. Celá věc je mnohem komplikovanější. Původně jsem nabídku na filmování přijal z ryze osobních důvodů," pokračoval a pověděl jim o vraždě Jonnyho Nzou a jeho rodiny a Ning Cheng Gongově účasti na ní. Zmínil se také o Chetti Singhovi a o tom, jak ho společnost Lucky Dragon přivedla do Uboma.
„Budu naprosto upřímný," řekl nakonec. „Když jsem přijel do této země, nezajímal mě Taffari ani skutečné problémy Uboma.
kel jsem za odplatou a smlouva na film byla jen prostředkem, jak ji uskutečnit. Teprve později jsem začal poznávat, oč tu ve skutečnosti běží…" Pověděl jim o krutosti v Zátoce orlů a o nucených pracích, které viděl a nafilmoval. Kelty si vyměnila pohled s Victorem a ten přikývl a obrátil se zpět k Danielovi.
„Taffari zajal na třicet tisíc lidí kmene Uhali a nutí je pracovat při těžbě dřeva a minerálů. Udělal z nich otroky a drží je v neuvěřitelně otřesných podmínkách. Umírají v pracovních táborech jako mouchy. Hynou podvýživou, bitím a kulkami dozorců. Ani vám nedokážu popsat ty hrůzy."
„A ničí lesy," skočila mu do řeči Kelty. „Chystá se vykácet milióny akrů deštného pralesa."
„Ale já viděl těžbu rudy na vlastní oči. To, co dělá, se srovnává s mým vlastním přesvědčením o kontrolovaném využití přírodního bohatství na bázi trvalé obnovitelnosti."
Oba, Kelly i Victor, na něho nevěřícně hleděli a pak Kelly zlostně vyjela. „Tak vy schvalujete, co dělá s těmito lesy? Copak jste ztratil rozum? Je to znásilňování a loupež. Můj původní úsudek o vás byl správný. Jste jako oni, jeden z kořistníků."
„Mírni se, Kelly," uklidňoval ji Victor a zvedl ruku.
„Nepoužívej přehnaných a neuvážených slov. Nech Daniela, at nám řekne, co viděl a nafilmoval." Kelly se s viditelným úsilím ovládla, ale zůstala dál bledá a oči jí hořely zlostí.
„Tak tedy, Danieli Armstrongu, povězte nám, co vám Taffari ukázal a nechal natočit?"
„Předvedl mi jednotku MOMU při práci…"
„Tak MOMU," neudržela se Kelly. „MOMU, jedinečný."
„Kelty, prosím," zastavil ji Victor. „Nech nejdříve Daniela domluvit, než začneš." Těžce dýchala, ale přikývla a posadila se. Daniel pokračoval.
„Natáčeli jsme s Bonny MOMU v provozu a Taffari vysvětloval, jak bude trasa za ním upravena a znovu zalesněna."
„Zalesněna!" vyhrkla Kelty a Victor jen bezmocně pokrčil rameny a nechal ji mluvit. „Můj ty bože! Neřekl vám taky o chemikáliích, které začal používat v posledních týdnech, aby získal platinovou rudu ze zeminy na konci kulových mlýnů MOMU?"
„Ne." Daniel zavrtěl hlavou. „Tvrdil, že je pevně rozhodnutý nedovolit použití chemikálií při úpravě rudy. I za cenu dvacetiprocentní ztráty platiny."
„A vy jste mu uvěřil?" divila se Kelty.
„Viděl jsem to na vlastní oči," namítl Daniel, začínala ho zlobit.
„Všechno jsem přece natáčel. Pochopitelně že jsem mu uvěřil." Kelty vyskočila od stolu. Z vedlejší místnosti přinesla mapu Uboma a rozložila ji na stůl před Daniela.
„Ukažte mi, kde jste viděl MOMU v akci," přikázala. Daniel se zorientoval v mapě a zabodl ukazováček do místa na

sever od Sengi-Sengi.
„Někde tady," řekl. „Pár mil severně od Sengi-Sengi."
„Naivko!" utrhla se na něho Kelly. „Taffari vás dostal.
Ukázal vám zkušební provoz, malou show pro vaše uklidnění.
Hlavní těžba probíhá zde." Položila dlaň na místo o padesát mil výše na sever.
„Zde je Wengu. A nabízí zatraceně rozdílný pohled od toho, který vám ukázal Taffari."
„Čím se tak liší?" dožadoval se vysvětlení Daniel. „A mimochodem, označení za naivku se mi vůbec nelíbí."
„Nechal jste se oblafnout." Kelly zmírnila tón. „Ale já vám řeknu, jak se skutečná těžba liší od zkušební. Ze všeho nejdřív je …"
„Počkej, Kelly," přerušil ji mírně Victor Omeru. „Nemluv o tom. Bude daleko lepší, a také asi spíš uvěří, když mu to ukážeš." Chvíli zaraženě hleděla na Victora a pak přikývla.
„Máš pravdu, Victore. Zavedu ho do Wengu a všechno mu ukážu."
Otočila se k Danielovi. „A když už tam budete, můžete také natočit, co ten darebák provádí s lesem, a ukázat to švému velkému příteli Tugu Harrisonovi, pokud už o tom dávno neví."
„Já nejsem kameraman," ohradil se Daniel.
„Jestli jste se za celou tu dobu, co se motáte kolem natáčení, nenaučil, jak zacházet s videokamerou, pak nejste příliš chápavý, doktore Danieli."
„Dobrá, s kamerou něco svedu. Nebude to žádné umění, ale nejdříve bych musel nějakou mít. Kde bych si ji tak mohl opatřit uprostřed lesů?"
„Co se stalo s tou, kterou vlastnila vaše rusovlasá přítelkyně?"
„Bonny není má přítelkyně. Velice pohotově vznášíte obvinění," začal zvýšeným hlasem, ale zarazil se a pohlédl na Kelly.
„Sakra!" zaklel. „Máte pravdu. Nechal jsem kameru v landroveru. Pokud ji nenašli Taffariho hoši, je tam pořád."
„Proč se pro ni nevrátíte a nepřinesete ji?" zeptala se
Kelly jízlivě. „Pošlu s vámi Sepooho."
„Přinesl jsem ti hlavu bílého wazungu," oznámil v, lovec
Pirri dramaticky. Sundal ze zad tašku upletemou z lýka a hodil ji před Chetti Singha. Vypadla z ní hlava a Chetti Singh uskočil , zpátky a vykřikl znechucením. Na hlavě nezůstalo ani kousek kůže a zbytek svaloviny v rozkladu páchl tak silně, že se mu chtělo zvracet.
„Jak víš, že je to hlava bílého wazungu?" zeptal se Chetti Singh.
„Protože já, lovec Pirri, říkám, že je."
„To není zrovna nejlepší záruka, ale to nic," zabručel
Chetti Singh anglicky a hned přešel do svahilštiny. „Muž, který nosil tuto hlavu, je už mrtvý delší čas, červi a mravenci ho napůl sežrali. Toho jsi nezabil ty, Pirri."
„Ne," přiznal Pirri. „Ten hloupý wazungu snědl jedovaté houby a zemřel v lese dřív, než jsem ho stačil dostihnout a zabít. Mravenci ho obrali, jak říkáš, ale já jeho hlavu donesl, a to byl náš obchod." Pirri předvedl všechnu svoji důstojnost a vytáhl se na plné čtyři stopy a šest palců výšky.
„Nyní mi musíš dát vše, cos nasliboval. Hlavně tabák." Pirri nemínil vzdát se lehce naděje, kterou tak dlouho živil, i když už ji málem sám považoval za ztracenou. Hlavu vyhrabal z hromadného hrobu v lese, kam hitské stráže naházely těla mrtvých otroků z tábora.
„Jak víš, že je to hlava toho bílého wazungu?" vyzvídal
Chetti Singh dál. Nevěřil Pygmeji, ale na druhé straně se potřeboval zavděčit Ning Cheng Gongovi a Taffarimu a neměl odvahu připustit možnost, že Armstrong unikl. Pirri mu nabízel snadné řešení.
„Je to ten wazungu," trval rozhodně na svém Pirri a Chetti
Singh se s jeho ujištěním prozatím smířil.
„Seber to…," dotkl se špičkou boty páchnoucí lebky, „a zahrab někde v lese."
„A co moje odměna? A tabák?" úzkostlivě se ohradil Pirri.
„Nedonesl jsi mi celou hlavu - kůže a vlasy chybí - a nemůžu ti dát celou odměnu. Dám ti ji, až mi přineseš zuby slona, jak jsme se domluvili." Pirri už neudržel nával zlosti a vytáhl mačetu.
„Schovej svůj nůž," řekl Chetti Singh mírně. „Nebo ti odstřelím hlavu tímhle." Vytáhl z kapsy pistoli Tokarev a namířil na Pirriho. Pirriho zamračený výraz přešel do blahosklonného úsměvu.
„To byl jen malý žen, ó pane. Jsem tvůj otrok," omlouval se a zastrčil mačetu do pouzdra. „Půjdu a přinesu ti zuby slona, jak si přeješ." Zvedl useknutou hlavu, a když mizel v lese, měl hrud i vnitřnosti k prasknutí nabité vztekem.
„Nikdo nebude podvádět Pirriho." Skřípal zuby a sekal mačetou do kmenů okolo pěšiny. „Pirri zabije muže. který ho podvedl," přísahal. „Chceš hlavu, ty jednoruký špinavý chlape.
Dostaneš hlavu. Svou vlastní." „Daniel Armstrong je mrtev,"
oznámil Chetti Singh. „Pošel v Lese, Bambuli mi přinesl jeho hlavu." „Nemůže to být omyl?" zeptal se Taffari.
„Ne," ujistil ho Chetti Singh. „Viděl jsem ji na v - vlastní oči."
„To znamená, že posledním žijícím svědkem je ta žena." Ning
Cheng Gong se zatvářii spokojeně. „Měl byste se jí co nejdříve zbavit, Vaše Excelence. Mohla by zmizet v lese stejně jako
Armstrong." Ephrem Taffari zachřestil kousky ledu v prázdné sklence a kapitán Kajo spěšně přešel místnost a vzal mu pohárek z ruky. U malého baru ho naplnil džinem a tonikem.
„Zapomněl jste na videozáznam?" zeptal se Taffari, když mu

Kajo uctivě podával plnou sklenici.
„Samozřejmě že ne," odpověděl Cheng. „Ale jakmile to z velvyslanectví dostaneme, žena musí pryč." Zaváhal chvíli.
„Mohl bych se o to postarat sám." Ephrem Taffari se usmál a pohlédl na něho přes obroučky brýlí. „Á, ano." Pokývl hlavou.
„Už jsem slyšel, že máte velmi neobvyklého koníčka, pane Ningu."
„Nevím zrovna, na co narážíte, pane prezidente," opáčil
Cheng odměřeně. „Nabídl jsem se jen proto, abych zajistil, že to bude řádně provedeno. Nemůžeme si dovolit žádné další kiksy."
„Naprosto správně, pane Ningu," souhlasil Taffari. „Ta žena už mě stejně začíná nudit. Nemám o ni zájem. Až budu mít pásku, je vaše. Zajistěte jen, aby nedošlo k nějakým chybám."
„Spolehněte se na mě, pane prezidente."
„Ano, pane Ningu. Věřím vám stejně bezvýhradně, jako vy věříte mně. Nakonec jsme přece partneři, nebo ne?"
„Dohodl jsem se s Dannym, že si ji vyzvedne osobně." Sir Michael Hargreave si s nedbalým zájmem prohlédl nehty, pak strčil ruku do kapsy a přistoupil k oknu své kanceláře. Zamyšleně hleděl na jezero. „Daniel se nezmiňoval o tom, že bych ji měl předat třetí straně.
Musíte pochopit moji pozici, slečno - ehm - slečno Mahonová."
Čtyřlistý ventilátor u stropu se soustředěně otáčel a přerušovaně pohvizdoval. Bonny usilovně přemýšlela. Věděla, že nesmí dát najevo přílišnou dychtivost, a přitom si dobře uvědomovala možné následky, kdyby se objevila před Ephremem s prázdnýma rukama.
„Nedošlo mi, že v tom bude problém." Vstala. „Danny mě požádal, abych mu pro ni došla, asi bude roztrpčený, když ji nepřinesu. Nenapadlo mě, že by páska měla takovou důležitost, a proto jsem po Danielovi nežádala písemné pověření. I tak vám dě kuji za čas, který jste mi věnoval. Vysvětlím Dannymu, že jste nepokládal za vhodné posílat záznam po mně." Napřáhla ruku, nahodila nejlepší sexy úsměv, jaký svedla, a vypjala prsa. Oči sira Michaela na okamžik sklouzly z její tváře. Zdálo se, že zaváhal.
„Podívejte. Myslím, že bude všechno v pořádku. Vím, že děláte Dannymu asistentku. Ne že bych vás považoval za úplně cizí…" Znovu zaváhal.
„Nechci, abyste dělal něco, co nepovažujete za správné,"
řekla Bonny. „Danny určitě pochopí, že jste mi nedůvěřoval."
„bobry bože! Moje milá mladá dámo, tohle není záležitost důvěry k vám."
„Měla jsem dojem, že ano." Opakovaně nechala spadnout oční víčka.
„Nenamítala byste podepsat doklad o převzetí Omlouvám se.
Vím, že jsem netaktní, ale musím se nějak krýt.".
„Chápu vás, sire Michaeli." Napsal příjemku na papír s hlavičkou velvyslanectví. Bonny ji podepsala a dole připsala celé jméno a číslo pasu. Sir Michael odešel do vedlejší místnosti a Bonny slyšela zasouvat klíč do zámku a pak kovové klapnutím otvíraných dveří sejfu. Vrátil se po několika minutách a podal jí objemnou manilovou obálku s nadepsaným Danielovým jménem. Snažila se nedat příliš najevo úlevu a radost, ale ruka se jí třásla, když obálku přebírala.
„Prosím vyřidte Dannymu mé srdečné pozdravení." Sir Michael ji doprovodil ke vstupním dveřím velvyslanectví. „Kdy se vrací ze Sengi-Sengi?"
„Dnes odpoledne za ním odlétám," zašvitořila Bonny, která se už zase plně ovládala. Potřásli si rukama.
„V sobotu pořádáme pravidelný koktejl," dodal sir Michael mezi dveřmi. „Jestli budete do té doby s Dannym zpátky ve městě, musíte přijít také. Řeknu slečně Rogerové, aby vám poslala do domu hostů oficiální pozvánku."
Zpráva o Danielově zmizení ještě nedorazila na ambasádu,
Ephrem Taffari potřeboval uklidit, dřív nei vyhlásí poplach.
Bonny zamířila k landroveru, kde postával kapitán Kajo. Když nasedla, položila si obálku do klína, a než projeli branou velvyslanectví, stačila ještě siru Michaelovi zamávat a poslat okouzlující úsměv. Pak zhluboka vydechla a zvrátila se do sedadla.
„Prezident Taffari vás očekává na své jachtě, slečno
Mahonová," oznámil jí Kajo, než odbočil na cestu k přístavu na jezeře. Jachta kotvila u vojenského mola poblíž továrny na zpracování ryb. Lod dříve patřila bohatému asijskému podnikateli, jednomu z mnoha, které Taffari po příchodu k moci vyhnal ze země. Nezapomněl přitom pochopitelně zkonfiskovat veškerý jeho majetek, z lodi byznysmana se tak stala prezidentská jachta. Čtyřicet pět stop dlouhé plavidlo elegantních tvarů, vyrobené v loděnicích Camper & Nicholson, bylo vybavené vším přepychem. Většina přístrojů elektronické výbavy sice časem přestala fungovat a nikdo se nestaral o jejich opravy ani je neměnil za nové. Také plachty s nátěrem už nezářily novotou, jen bar byl pořád skvěle zásobený.
Protože jachta málokdy opouštěla své kotviště, nedostatek navigačních přístrojů a plachtařského vybavení nebyl nijak kritický. V hlavní kajutě za salónním stolem z červeného teakového dřeva proti sobě seděli dva muži. Taffari pročítal průběžné měsíční hlášení o zisku a ztrátách společnosti SRU a jeho úsměv nabíral na intenzitě. Ning Cheng Gong ho pozorně sledoval. Když Taffari odložil papíry a vzhlédl, vrátil mu úsměv.
„Jsem příjemně překvapen, pane Ningu. Přijel jste do Uboma teprve nedávno, abyste převzal vedení společnosti, ale výsledky jsou obdivuhodné."
„Jste velmi uznalý, Vaše Excelence." Cheng se lehce uklonil.
„Ale já musím po pravdě říct, že v příštích měsících očekávám mnohem výraznější zlepšení. Můj anglický předchůdce mi zanechal spoustu problémů. Naštěstí jsou už vyřešeny."
„Jak to vypadá s opravářským depem? Je to jedna z oblastí, o které mám prvořadý zájem." Taffariho úsměv vyprchal.

„A právem, pane prezidente. Máme v terénu přes tisíc těžkých strojů, a to nepočítám nasazené MOMU. Než jsem převzal vedení, přišly nás opravy měsíčně na tři milióny dolarů. Jak můžete vidět, tyto náklady se mi podařilo snížit o téměř čtyřicet pět procent…“ Hovořili ještě asi hodinu, než se venku na palubě ozvaly kroky následované zdvořilým zaklepání na dveře kajuty.
„Kdo je?“ zvolal Taffari.
„Kapitán Kajo, pane prezidente… a slečna Mahonová.“
Taffari významně pohlédl na Chenga a Číňan přikývl. Na tu chvíli čekal, a proto také nyní pobýval na palubě jachty místo v domě u jezera.
„Vstupte!“ řekl Taffari rázně. Dveře se potichu odsunuly a
Kajo se skloněnou hlavou vešel dovnitř. Rozpačitě zasalutoval.
„Nechal jsem slečnu Mahonovou v landroveru v docích,“ hlásil.
„Vyzvedla ten balíček?“ zeptal se Taffari nedočkavě.
„Ano, pane. Má ho u sebe.“ Taffari s Chengem si znovu vyměnili spokojené pohledy.
„V pořádku, kapitáne.“ Taffari pokývl hlavou. „Znáte příkazy“
„Ano, pane prezidente. Mám doprovázet pana Ninga a slečnu
Mahonovou na ostrov Lamu a mám - „
„Netřeba je opakovat, kapitáne,“ zastavil ho Taffari.
„Stačí, když je beze zbytku splníte. A ted přivedte slečnu
Mahonovou.“ Vrazila do kabiny jako uragán a zamířila rovnou k
Taffarimu. Druhého muže za stolem si ani nevšimla.
„Mám ji, Ephreme,“ zářila. „Tady je.“ Položila obálku před něho na stůl. Vzal ji, roztrhl a vytřepal videokazetu na stůl.
„Víš jistě, že je to ona?“
„Ano. Na štítku je můj popis. Poznám svůj rukopis. Je to určitě ona.“
„Dobrá práce. Jsem s tebou mimořádně spokojený,“ pochválil ji Taffari. „Pojd a porad se ke mně, drahá.“ Přijala nabídku s neskrývanou radostí a Taffari jí sáhl pod stolem na stehno.
„Kapitáne. Kajo.“ Taffari otočil hlavu. „V lednici je láhev šampaňského. Tohle volá po oslavě.“ Kajo u baru zápasil s uzávěrem láhve. Zátka vyletěla ke stropu a na podlahu vystříklo trochu bílé pěny. Šumivý mok nepocházel z Francie, byl z Austrálie, ale nikdo si nestěžoval. Kajo obrácený čelem k baru naplnil trojici sklenek. Podal první číši Bonny a pak obsloužil zbytek v pořadí důležitosti. Taffari pozvedl sklenku a připil Bonny. „Na tebe, má drahá. Zachránila jsi mě a moji zemi před pohromou.“
„Díky, pane prezidente.“ Bonny trochu upila. Všimla si mírně nahořklé chuti, ale nedala to najevo. Zvykla si už zdržovat se poznámek, které by ho mohly urazit, a když jí Kajo sklenku znovu naplnil, vypila ji beze slova. Nepříjemná pachuf byla pryč.
„Myslím, že bychom si mohli před soumrakem vyjet na jezero,“ řekl Taffari. Bonny se na něho usmála a cítila, jako by jí tuhly tváře.
„To by bylo prima,“ chtěla odpovědět, ale z úst jí vyšel jen zmatený blábol. Zmlkla a zaraženě na ně hleděla. Jejich obličeje se začaly ztrácet v podivném šeru a příboji kovových zvuků. Zvonění v hlavě zesílilo a prostor před očima pohltila tma. Zbyla v ní jen malá díra se zmenšující se Ephremovou tváří uprostřed, jako by ho pozorovala opačným koncem dalekohledu. V mozku zpitomělém drogou jí hřměla ozvěna Taffariho slov:
„Sbohem, má drahá.“ Hlava jí klesla na desku stolu. Když se
Bonny Mahonová zhroutila, zavládlo v kajutě na minutu ticho.
Prezident Taffari posbíral ze stolu papíry a složil je do kufříku. Vstal a Kajo si pospíšil otevřít mu dveře. Na prahu se Taffari otočil. Ning Cheng Gong seděl za stolem naproti bezvládné dívce, byl bledý a upřeně ji pozoroval. Ú lávky vedoucí na břeh se Taffari ještě jednou zastavil a naposled oslovil kapitána Kaja. „Zajistěte, aby byla jachta řádně q umytá, než ji dovezete zpátky do přístavu. Víte, jak použít hadice s tlakovou vodou?“
„Vím, Vaše Excelence.“ Taffari odkráčel na břeh ke svému mercedesu, a když odjížděl, Kajo stál v pozoru a salutoval. Nahozený naftový motor jachty si pobrukoval a výfukové plyny tiše bublaly ve vodě pod zádí. Kajo odvázal lod, uklidil lana a postavil se ke kormidlu. Vymanévroval s jachtou od mola a zamířil k výjezdu z přístavu. Plavba na ostrov Lamu trvala dvě hodiny. Když vyhazoval kotvu v závětří skály tvarované jako podkova, slunce už zmizelo z oblohy.
„Jsme na místě, pane Ningu,“ ohlásil do zvukovodu.
„Kapitáne, pomozte mi prosím.“ Kajo sešel do kajuty. Bonny
Mahonová ležela stále v bezvědomí na koberci podlahy. Vynesli ji do otevřeného kokpitu na zádi, a zatímco ji Kajo podpíral,
Ning ji přivázal za kotníky a zápěstí k železnému zábradlí.
Nakonec pod ni rozprostřel fólii z umělé hmoty. Její okraj nechal přepadnout přes zád - úklid paluby bude později mnohem snadnější.
„Už žádnou další pomoc nepotřebuji,“ řekl Kajovi. „Vezměte si gumový člun. Pojedete na ostrov a zdržíte se tam, dokud vás nezavolám. Bez ohledu na to, co možná uslyšíte, zůstanete na ostrově, rozumíte?“
„Ano, pane Ningu.“ Cheng stál na zádi a pozoroval, jak se člun ztrácí v šeru, tři koňské síly závěsného motoru člunu spokojeně předly a kužel Kajova reflektoru neklidně poskakoval po hladině a ztrácel se ve tmě. Kajo konečně připlul ke břehu, motor utichl a zhaslo i světlo reflektoru. Cheng pohlédl na dívku. Visela v poutech a ve svžtle kokpitu vypadala nepřirozeně bledá. Její rozcuchané vlasy připomínaly ohnivý keř. Ještě chvíli vychutnával ten pohled. Fyzicky ho tahle žena vůbec nepřitahovala, na jeho vkus byla stará. Přesto ale cítil, jak se PÍSEM ho zmocňuje vzrušení. Brzy ho ovládne úplně a přenese tam, kde drobné pocity nevole ztratí jakoukoliv důležitost. Opatrně se rozhlédl kolem a ještě

jednou zvážil okolnosti. Ostrov Lamu byl vzdálený dvanáct mil od břehu a vody jezera kolem se hemžily krokodýly. Cokoliv spadne přes palubu a bude k sežrání, okamžitě zmizí. Navíc byl pod ochranou samotného prezidenta Taffariho. Vrátil se k dívce, nasadil ji na paži pod ramenem zaškrcovadlo a masíroval jí žíly v ohbí lokte, až naběhly jako temné provazce. Drogu už použil při mnoha jiných příležitostech a injekční stříkačku s ampulkou protilátky nosil u sebe stále. Jen pár vteřin poté, co jí dávku vpíchl, otevřela Bonny Mahonová oči a nepřítomně na něho hleděla. „Dobrý večer, slečno Mahonová," pozdravil ji
Cheng přiškrceným hlasem. „Užijeme si spolu trochu legrace."
Mezi Danielem a Sepooem se kupodivu vyvinul dobrý vztah takřka okamžitě, třebaže se zásadně jeden od druhého lišili. Velikostí, barvou pleti, stavbou těla, mentalitou - prostě vším. Musí v tom hrát roli splynutí duší, uvažoval Daniel, když následoval Sepooho lesem. Oba byli děti Afriky. Jejich pulz tepal jejím rytmem a jejich duše byla její duší. Rozuměli kráse i divokosti africké přírody, obdivovali ji a cenili si její štědrostí. Znali a milovali její tvory a samisebe řadili mezi její početné živočišné druhy. Večer sedávali u táborového ohně blízko sebe a tiše rozprávěli. Sepoo zasvěcoval Daniela do tajů a záhad lesa a hluboce zakořeněné víry jeho lidu a Daniel rozuměl. Do jisté míry se víra lesních lidí shodovala i s jeho vírou. Proto mu byly blízké argumenty, jimiž Sepoo zdůvodňoval kmenové zvyky. Obdivoval moudrost a ctnost jejich učení. Sepoo si Daniela pokřtil: nazýval ho
„Kuokoa", což zhruba znamenalo „Ten, kterého jsem zachránil". Daniel jméno přijal, třebaže dobře věděl, že je míněno víc jako monument Sepooho skutku a upomínka na dluh, který vůči starci má. Ke trase MOMU přišli pozdě odpoledne a ukrytí na okraji lesa čekali, až padne soumrak. Teprve pak se odvážili přes pruh holé země. Sepoo rychle Daniela dovedl k cestě, kde zůstalo vozidlo, ale najít ho potmě už nebylo tak snadné. Landrover skrytý v zeleni a zabořený po osy v měkké lesní půdě objevili až druhý den. Kolem nenašli žádné lidské stopy a videozařízení leželo neporušené v hliníkových přepravních bednách. Daniel je rozložil na sklápěcí zadní plošinu a důkladně kontroloval. Kamera neběžela. Bud už zeslábly baterie, nebo se na mechanismu přístroje podepsala vlhkost. Na vnitřní straně optiky našel totiž kapičky zkondenzované vody a kryt byl zevnitř vlhký. Daniel byl zklamán, ale nezbylo než doufat, že se mu podaří baterie dobít v Gondale a kameru vysušit a vyčistit tak, aby byla zase schopná provozu. Sepoomu svěřil kovový kufřík s kazetami a sám nesl kameru, objektivy a ostatní příslušenství. Dohromady břemeno vážilo kolem třiceti kilogramů - dost na několikadenní cestu vlhkým parným pralesem. Při takové zátěži se jim cesta protáhla na dvojnásobek a po celou dobu prakticky nepřestalo pršet. V Gondale Daniel požádal o pomoc Victora Omeru, věděl, že má diplom inženýra elektrotechniky. Victor už dokázal, že si ho zaslouží. Postavil pod vodopádem na konci osady turbínu a vybavil ji desetikilowatovým generátorem elektrického proudu o napětí 220 voltů. Stačilo to na osvětlení Gondaly a provoz laboratorních přístrojů Kelly Kinnearové. Daniel tak mohl dobít oba bateriové zdroje pro kameru. Jeden byl beznadějně vadný, ale druhý si dal říct. Ale s kamerou už to nešlo tak lehce. Daniel neměl ani potuchy, kde by měl začet 5 hledáním závady, a tak kameru rozebral Victor. Při čištění a vysoušení našel spálený tranzistor - nahradil ho jiným, vykuchaným z Kellyina plynového spektroskopu. Po dvaceti hodinách práce se kamera zase rozběhla a zbývalo jen vyčistit objektivy. Daniel obdivoval starého muže, jak dokázal něco takového udělat v neuvěřitelně primitivních podmínkách.
„Pane, pokud by se vám nepodařilo získat zpátky prezidentský úřad, okamžitě vás zaměstnám," chválil ho v žertu Daniel.
„To není zrovna nejlepší nápad," poznamenala Kelly.
„Nakonec byste určitě vy pracoval pro něho."
„Fajn, mám kameru, tak co chcete, abych nafilmoval?" začal Daniel vážně.
„Zítra ráno na úsvitu vyrazíme," odpověděla Kelly.
„Já jdu s vámi," upozornil ji Victor Omeru.
„To nepovažuji za moudré, Victore." Kelly na něho pohlédla ustaraně. „Jste příliš cenný a…„
„Po vší té těžké práci bych snad zasloužil drobnou odměnu, nemyslíš?" protestoval a obrátil se k Danielovi. „A kromě toho by vám zase mohla vypovědět technika. Přimluvte se za mě, doktore Armstrongu."
„Jste šovinisté. Oba," protestovala Kelly. „Smluvili jste se na mě, protože jsem jen žena. Budu si muset zavolat na pomoc Pambu."
„Proboha, jen to ne," kroutil hlavou Daniel. „To je příliš těžký kalibr." Ve skutečnosti však sdílel Kellyiny obavy. Victorovi už bylo přes sedmdesát a čekala je náročná cesta -
do Wengu bylo padesát mil. Už se chystal říct něco v tom smyslu, ale Omeru ho rychle předešel.
„Myslím to vážně. Ubomo je moje země. Nemohu se spoléhat jen na zprávy z druhé ruky. Musím sám vidět, co s ní Taffari provádí." Takový argument nešlo vyvracet, a tak příštího rána, když výprava vyrazila, byl Victor Omeru s nimi. Sepoo najal ze svého klanu osm nosičů a Pamba se ustanovila manažerem karavany - aby pojistila, že muži vydrží a neztratí časem zájem, jak bývá u Bambutiů zvykem. Věděla, že by při 44g první příležitosti shodili rance a dali se do rybaření nebo sbírání medu. Pambina jazyka se bál každý muž klanu bez výjimky. Po třech dnech došli k první z krvácejících řek.
Nosiči složili náklad a shlukli se na břehu. Přestal smích i žerty, i Pambě došla slova a vypada la sklíčeně.
Daniel sešel dolů k močálu páchnoucího bahna, zdechlinám zvířat a otrávené vegetaci. Nabral trochu mazlavé látky do dlaně, přičichl k ní a odhodil ji. Pak zkoušel zbavit ruku zbytků špíny.
„Co je to, Kelly?" vzhlédl k ní nahoru na břeh. „Co se tu stalo?"
„To jsou chemikálie. Ty, na které před vámi Taffari přísahal, že je nikdy nedovolí použít." Měla na sobě jen tričko s krátkým rukávem, kratasy a barevnou pásku na čele.
Danielovi se zdálo, že se její útlé tělo rozsype zlostí, jak se třásla.
„Dělali jsme s Victorem rozbory odpadu z důlních oblastí.
Zpočátku to byla čistá zemina - i to bylo dost špatné. Za posledních pár týdnů se ale situace radikálně zhoršila. Začali

používat chemická činidla. Možná víte, že molekuly platiny jsou v rudě obaleny vrstvou sulfidů a ty zhoršují výtěžnost až o čtyřicet pět procent. Tu vrstvu sulfidů je možné odstranit chemicky…“
„A jaké chemikálie používají?“ zvídal Daniel.
„Arzenik.“ Vyprskla to slovo jako vzteklá kočka. „Aby odbourali povlak sloučenin síry, používají dvouprocentní roztok bílého arzeniku.“ Hleděl na ni, jako by nemohl uvěřit.
„Ale to je šílené!“
„Tak jak říkáte,“ souhlasila Kelty. „Kde máte ty rozumné, zodpovědné lidi? Vždyf při těch vražedných orgiích chamtivosti otravují les.“ Vylezl na břeh mrtvé řeky a postavil se vedle ni. Cítil, jak se na něho přenáší její zloba a jak mu zaplavuje vědcmí.
„Ti parchanti,“ zasyčel. Zdálo se, že si uvědomila obrat ve prospěch své věci, protože ho vzala za ruku. Nebyl to žádný něžný dotyk, žádné gesto náklonnosti, jen tvrdý stisk, vášnivý a burcující.
„Ještě jste neviděl všechno. Tohle je jen začátek, skutečný horor zažijete ve Wengu.“ Netrpělivě ho táhla za ruku.
„Pojdte!“ naléhala. „Pojdte a uvidíte. Vsadím se, že potom nezůstanete na jejich straně ani minutu.“ Malá kolona se pohnula. Po pěti hodinách chůze však Bambutiové náhle zastavili, shodili břemena na zem a tiše spolu hovořili.
„Nějaké problémy?“ zeptal se Victor a Kelly vysvětlovala.
„Došli jsme na hranici lovišt klanu.“ Ukázala před sebe.
„Odtud dál už leží posvátné území. Jsou zmateni a mají těžké dilema. Jediný Sepoo zatím viděl, co se děje ve Wengu. Ostatní se zdráhají jít dál, bojí se hněvu lesního božstva - Matky a
Otce lesa. Pochopili, že došlo k velkému znesvěcení, a jsou zděšeni.“
„Co můžeme udělat, abychom je přesvědčili?“ zeptal se Daniel. Kelty zavrtěla hlavou.
„Musíme se držet stranou. To je záležitost klanu. Necháme
Pambu, aby je přemluvila.“ Stará dáma se předvedla v nejlepším světle. Chvílemi na nosiče křičela, ale hned nato její hlas zněl jako vrkání holubice. Hlavy jednoho po druhém přitáhla k sobě a něco jim šeptala do ucha. Pak zazpívala krátký hymnus k lesu a pomazala jejich nahé hrudníky jakousi mastí - to aby je les přijal. Následující tanec neměl daleko k baletu. Cupitala a hned zase vyskakovala a kroužila kolem, vysušená prsa jí pleskala o břicho a její lýková sukénka co chvíli vylétla, aby odhalila nečekaně pohledný útlý zadeček. Po hodině jeden z nosičů sebral svůj náklad a vykročil na chodník do posvátného srdce lesa. Ostatní ho s provinilými úsměvy následovali.
Příští den ráno zaslechli hluk strojů. Jak šli dál, zvuk sílil, ale jinak byl les tichý. Nezahlédli jediného ptáčka ani jedinou opici.
Bambutiové mlčeli také. Drželi se blízko sebe, měli strach a oči jim úzkostlivě bloudily po lese. O poledni Sepoo zastavil pochodující zástup a šeptem se o něčem radil s Kelly. Když ukázal na východ, Kelly přikývla a gestem k sobě zvala Daniela a Victora.
„Sepoo říká, že jsme už velmi blízko. Zvuky v lese klamou.
Stroje pracují už jen pár mil před námi. Nemůžeme jít až na samý okraj lesa, protože jsou tam hlídky.“
„Co chceš dělat?“ zeptal se Victor.
„Sepoo tvrdí, že nedaleko na východ je řada nízkých kopců, odkud je dobrý výhled na oblast těžby. Pamba zůstane zde s nosiči a my čtyři půjdeme dál.“ Daniel vybalil kameru a Victorji zkontroloval.
„Jdeme,“ pobízela je Kelly, „než nás zaskočí tma nebo déšf.“ V zástupu se Sepooem v čele vystoupili na kopec, jehož vršek byi hustě zalesněný. Vysoko nad hlavami se jim zvedaly koruny stromů a níže o zbytek světla soupeřil hustý podrost.
Neviděli dál než na deset kroků. Dole pod nimi hřměly silné motory strojů.
„Co ted?“ zeptal se Daniel rozpačitě. „Odtud uvidíme tak akorát prd.“
„Sepoo zařídil přepychovou rozhlednu,“ uklidňovala ho
Kelly. Sotva to dořekla, přišli k mohutnému stromu - obru mezi obry. Vypínal se vysoko nad ostatní velikány v lese.
„Dvacet Pygmejů nedokázalo obejmout jeho kmen,“ řekla
Kelty. „Už jsme to zkoušeli. Je to posvátný medový strom kmene
Bambuti.“ Ukázala na primitivní žebřík vedoucí nahoru kmenem.
Pygmejové zarazili do hladké kůry dřevěné kolíky vedoucí k nejspodnějším větvím. Odtud výš do koruny zavěsili provazové žebříky z lián s dřevěnými příčkami. Ztrácely se vysoko v galerii zeleně sto stop nad jejich hlavami.
„Stojíte před chrámem Bambutiů,“ vysvětlovala Kelty dál.
„Nahoře v nejvyšších větvích se modlí a nechávají tam oběti lesnímu božstvu.“ Sepoo lezl první, protože byl nejlehčí. Některé shnilé kolíky musel nahradit novými, které zatloukl na původní místo rukojetí mačety. Když byl s generální opravou hotový, pokynul ostatním, aby ho následovali. Kelly šplhala v čele, připravená podat Victorovi pomocnou ruku, kdyby zaváhal.
Daniel s kamerou, zavěšenou na popruhu přes záda, výstup jistil zespodu a směroval Victorovy nohy k dalšímu výstupu, kdykoliv se mu to nedařilo. Trvalo jim dlouho, než konečně všichni tří spočinuli v bezpečné náruči spodních větví.
Vzdušná plošina na spletených větvích připomínala kouzelnou visutou zahradu. Spadlé listí a zbytky větviček časem vytvořily úrodný koberec, ve kterém se uchytila semena nejrůznějších rostlin. Celá plocha zářila pestrými květy toužícími po přízni blízkého slunce. Nad květy poletovali motýli s křídly velkými jako Danielovy dlaně a scénu doplňoval polétavý hmyz jiskřící ve vzduchu jako zářivé smaragdy a rubíny. V té pohádkové zahrádce našli i lilie a divoké gardenie. Daniel zahlédl nevelkého ptáka zbarveného tak pestře, že nevěřil svým očím. Barevný přelud v okamžení zmizel v listoví jako obláček jiskrného kouře. Sepoo je nenechal ani řádně vydechnout a už šplhal dál. V té výšce se síla kmene zmenšila asi na polovinu, ale přesto byl ještě skoro tak mohutný jako jeho sousedé u země.

Připadalo jim, že vystupují z hlubiny oceánu. Zelené šero postupně ustupovalo světlu, až se náhle ocitli na slunci. Zkoprněli úžasem. Stanuli na nejvyšším patře posvátného medového stromu a shlíželi dolů na koberec lesní střechy, ktery se vinil jako mořská hladina.
Neporušená zelená z<íplava se rozlévala na všechny strany s výjimkou severu. Jejich zraky tam zamířily a slova obdivu vystřídalo zděšení. Na severu nebyl žádný les. Od paty zeleného kopce pod nimi, až kam oko dohlédlo k zasněženým vrcholkům hor, les zmizel. Tam, kde se donedávna vypínali lesní velikáni, ležela nekonečná červená pustina.
Stáli na své vzdušné vyhlídce jako přibití a mlčky sledovali tu spoušf, neschopní uvěřit děsivému rozsahu devastace. Holou pláň hyzdily jizvy jako po drápech gigantické dravé bestie.
Prudké deště odplavily prst a vymlely v zemi hluboké rýhy a zářezy. Vyplavenou zeminu ve formě jemného bahna voda odnesla do řek v lese. Hleděli na měsíční krajinu.
„Milosrdný bože!“ Victor Omeru se probudil z šoku první.
„Otřesné, kolik země už stihl zničit. Jaká je asi celková rozloha vykáceného lesa?“
„To nejde spočítat,“ zašeptala Kelly, a třebaže už část té scény viděla dřív, hrůza pohledu ji omračovala. „Půl miliónu akrů, možná milión, nevím. Ale nezapomeňte, že těžba zde začala před necelým rokem. Uvažte, jak to tady bude vypadat za rok, když těmto monstrům,“ ukázala na řadu těžebních strojů
MOMU při okraji lesa, „bude dovoleno pokračovat v díle zkázy.“
Daniel jen s vypětím dokázal odtrhnout oči od nedozírné prázdné země a soustředit se na řadu žlutých strojů. Z výšky jejich vyhlídky vypadaly jako drobounké a neškodné dětské hračky zapomenuté na pískovišti. MOMU udržovaly stupňovitou formaci a připomínaly kombajny sklízející úrodu na nekonečných žitných lánech kanadských provincií. Pohybovaly se tak pomalu, že při letmém pohledu budily dojem, jako by stály na místě.
„A kolik jich je…“ Daniel počítal nahlas a vykřikoval:
„Osm, devět, deset! Jedou v těsných odstupech, to je šířka záběru nejmíň čtyři sta yardů.“
„To snad ani není možné, aby deset strojů dokázalo způsobit takovou pohromu.“ Victorův hlas se třásl. „Jsou jako kobylky nelítostné, žravé a bez citu.“ Před řadou MOMU kosily les pásové traktory, připravovaly volnou cestu pro obří země chtivé stroje. Zrovna před jejich zraky se jeden z velkých stromů zachvěl, zakymácel a začal pomalu ztěžka padat. I na tu dálku slyšeli praskot poddávajícího se živého dřeva. Zvuky připomínaly smrtelné křeče zasaženého zvířete. Pád stromu se zrychloval a jeho PÍSEM sMITM sténání gradovalo v síle i otřesnosti. Dopadl s těžkým žuchnutím na červenou zem a masa listí se naposled zachvěla. Daniel se musel odvrátit. Sepoo, sedící na větvi vedle, plakal. Slzy mu pomalu stékaly po starých vráscitých tvářích a skapávaly na nahá prsa. Pohled na jeho intenzívní soukromý žal byl příliš bolestný. Daniel nevydržel a odvrátil se. Pohlédl dolů právě ve chvíli, kdy se k zemi poroučel další strom. Vzal kameru, zvedl ji k oku, nastavil dlouhé ohnisko a doostřil. Začal pracovat. Filmoval holou rozbrázděnou zem - planinu, na které nezbylo kouska života, jediné zvíře, jediný pták, jediný zelený lístek.
Zaměřil objektiv na řadu strojů. Neúprosně se šinuly v přísné formaci s nekonečnou vlečkou kamionů, které odvážely vytěženou rudu, jako když mravenčí dělnice odnášejí nekonečnou snůšku vajíček své královny. Zachytil červený jed, který skluzy na zádi MOMU bezstarostně vyplivovaly na zničenou zem a který příští déšf splaví do koryt řek a odnese stovky mil daleko.
Zachytil pády stromů poražených frontou žlutých strojů -
pásových traktorů speciálně upravených na pojízdné pily.
Vířící stříbrné kotouče se zakusovaly do kmenů a do vzduchu vysoko tryskaly gejzíry bílých řezin. Nevynechal ani pojízdné jeřáby, nakládající odvětvené a naporcované kmeny na návěsy dřevařských trajlerů. Doufal, že mu kamera - scény viděné jejím hledáčkem - pomůže získat jistý odstup od drsné reality, že dokáže udržet objektivitu pohledu. Marně. Čím déle sledoval tu spoušt, tím větší vztek s ním lomcoval. Jeho zlost dosáhla srovnatelné úrovně se zlostí ženy sedící na větvi vedle něho.
Kelly nijak nedávala průchod svému podráždění, ale Daniel ho cítil ve vzduchu kolem jako elektrický náboj. Ani ho nepřekvapilo, že tak spontánně sdílí její pocity. Zdálo se mu to správné a přirozené. Byli si nyní mnohem blíže. Mezi nimi vzniklo nové pouto, které jen posílilo přitažlivost a vzájemné sympatie, které k sobě pochovali už dřív.
Soumrak je zastihl v koruně stromu, ale oni seděli dál neschopní strávit to, co viděli. Poslouchali vrčení motorů a neklidná světla reflektorů nákladních vozů osvětlujících scénu zmaru jako za dne. Proces ničení běžel dál. Kopání, řezání, rachot a rozsévání jedu a smrti pokračovalo, jako by nemělo skončit nikdy. Teprve když se spustil liják a blesky doprovázené toulavou ozvěnou hromu co chvíli nasvětlily scénu, slezli opatrně ze stromu a smutní se pomalu vraceli k místu, kde zůstala Pamba s nosiči. Ráno vyrazili zpátky parným mlčícím pralesem směrem ke Gondale. Zastavovali jen na chvíli, aby Daniel mohl zdokumentovat zamořené řeky. Při jedné takové příležitosti sešel Victor Omeru dolů, vlezl po kolena do mazlavého nánosu a hovořil na kameru. Jasnými a prostými slovy vyjádřil svůj smutek i zlobu. Jeho hluboký hlas a burcující slova naplňovala láska k zemi a jejím lidem. Stříbrná hříva a ušlechtilé rysy starého muže nepochybně vyvolají pozornost diváků po celém světě. Měl neposkvrněný štít a mezinárodní reputaci natolik silnou, že nikdo nebude vážně pochybovat o pravdivosti jeho slov. Daniel věděl, že pokud by se mu podařilo ukázat tyto záběry světu, vyjádří tím i pocity svého vlastního rozhořčení. Pochodovali nezvykle pomalu a bambutijští nosiči zůstávali stále zaražení a skleslí. I když sami nebyli svědky těžby, Sepoo jim ji popsal víc než věrně a krvácející řeky viděli na vlastní oči. Ale ještě než stačili překročit hranici mezi posvátnou oblastí pralesa a jejich tradičními lovišti, mělo se jim dostat důvodu k dalšímu, mnohem většímu smutku. Narazili na stopu slona, kterého znali všichni. Sepoo ho dokonce nazval jménem. „Stařec s jedním uchem,“ řekl a ostatní souhlasně přikývli. Byl to sloní samec, kterému chyběla půlka levého ucha. Po dlouhé době se poprvé usmáli, jako by potkali starého dobrého přítele, ale jejich smích měl krátké trvání. Když si však stopu prohlédli pozorněji, zazněly překvapené výkřiky, Pygmejové začali šermovat rukama a polekaně se rozhlíželi.

„Co se děje, příteli?“ zeptala se Kelly Sepooho.
„Krev,“ odpověděl Sepoo. „Sloní krev a moč. Je zraněný. Umírá.“
„Jak se to mohlo stát?“ zděsila se Kelly. Stejně jako oni považovala slona za starého přítele. Nejednou na něho v lese narazila při početných toulkách kolem Gondaly.
„Poranil ho člověk. Někdo loví v posvátném srdci lesů proti všem zákonům a zvykům. Podívej, tady je ve stopě zvířete lidská stopa.“ Ukázal na otisk malého bosého chodidla v blátě.
„Lovec je Pygmej. Někdo z našeho klanu se dopustil strašné svatokrádeže. Urazil boha lesů.“ Malá skupinka Pygmejů byla otřesená a zděšená. Shlukli se k sobě jako ztracené děti, drželi se za ruce a uklidňovali navzájem jeden druhého. Poslední dny byly na ně příliš, svět se pro ně převracel naruby. Nejdříve stroje v lese a krvácející řeky a pak takové znesvěcení, kterého se dokonce odvážil jeden z jejich vlastních lidí.
„Znám toho muže,“ zaječela Pamba. „Poznávám tvar jeho chodidla. Byl to Pirri.“ Začali výt a zakrývat si rukama obličeje, protože jestli Pirri zabil slona na posvátném místě, kletba a odplata padne na celý klan, na každého z nich. Lovec Pirri se pohyboval jako stín. Opatrně na , šlapoval na bosých chodidlech, šel v hlubokých šlápotách těžkého zvířete. Tam, kde stoupla no,“. ha slona, byla upěchovaná zem prosta větviček a a listů, které by ho mohly praskáním či šelestem prozradit. Pirri už pronásledoval slona třetí den. Po celou tu dobu se na něho soustředil svým celým bytím. Stal se tak jakýmsi mystickým protějškem zvířete, které lovil. Tam, kde se zastavil slon, aby se popásl na malých rudých bobulích stromu selepe, ucítit Pirri na vlastním patře trpce kyselou chuf jeho plodů. Jinde se zvíře napilo z potoka a Yirri, stojící později na jeho břehu, si představoval, jak mu sladká průzračná voda proudí do žaludku. Na místě, kde slon upustil hromadu žlutého vláknitého trusu, cítil napětí ve vlastních střevech a řitní svěrač se mu nechtěně uvolňoval. Z Pirriho se stal slon a ze slona Pirri. Když ho konečně dostihl, zvíře spalo vstoje v trnité houštině. Větve keřů se proplétaly navzájem a jejich zahnuté trny s rudými hroty by dokázaly stáhnout z člověka kůži zaživa. Přestože se Pirri připlížil velmi tiše a opatrně, slon ucítil jeho přítomnost a probudil se. Roztáhl uši jako plachty na stožáru - jedno měl potrhané a zdeformované - a poslouchal. Neslyšel nic, Pirri byl mistrem mezi lovci. Zvíře zvedlo chobot, nasálo vzduch a vyfouklo ho jemně do tlamy. Čichové žlázy na horním rtu se otevřely jako růžová poupata, otestovaly vzduch, ale ani ony nezachytily nic podezřelého. Pirri přicházel proti lehkému lesnímu vánku a navíc celé své tělo, od kudrnaté hlavy až po růžová chodidla, natřel sloním trusem. Po lidském pachu nezbylo ani památky. V
břichu zvířete zazněly tiché rachotivé zvuky končící jemným vibrátem v hrdle. Sloní píseň zpívaná k lesu měla přinést zprávu, zda to, co cítí, je přítomnost jiného slona, nebo smrtelného nepřítele. PÍSEhI Pirri se krčil na okraji houští a poslouchal sloní zpěv. Pak přiložil dlaně k ústům, polkl vzduch a nechal ho kručet v břiše a vibrovat v hrdle. Pirri zazpíval sloní píseň také. Slon vydechl a zvuk v jeho hrdle změnil charakter, testoval dál neviditelného druha. Pirri ho v odpovědi věrně napodobil a sloní samec uvěřil. Sklopil uši na znamení uklidnění a důvěry. Přijal druha, který za ním přišel.
Vyšel mu vstříc. Šel bezstarostně a houština s praskotem ustupovala před jeho majestátem. Loudavě se blížil k Pirrunu, odstrkuje stranou trnité větve. Pirri nad sebou uviděl zakřivené kužely klů. Byly silnější než jeho pas a delší, než mohl dosáhnout svým oštěpem. Hlavici oštěpu na slona si Pirri vyrobil sám z listu péra nákladáku, které se mu podařilo ukrást v jednom z četných krámků podél cesty. Ohříval ho v ohni a tloukl do něj tak dlouho, až ocel ztratila svou pružnost a dala se snadněji zpracovat. Yirri vytvaroval hrot, zabrousil ho a řemínky surové kůže přivázal k tyčce z tvrdého pružného dřeva. Jak kůže vysychala, ztvrdla a stáhla se a spolehlivě držela hlavici na místě. Když se nad ním slon vynořil, Pirri si lehl na zem a zůstal nehybně ležet, vypadal jako špalek či hromada starého listí. Zvíře se už natolik přiblížilo, že mohl rozeznat každičký záhyb na jeho vrásčité kůži. Vzhlížeje úkosem vzhůru, zahlédl výtok ze žláz na sloní hlavě, jako stružka slzí mu stékal po lících. Pirri sbíral odvahu. Oštěp, který si vyrobil, byl ostrý, těžký a délkou dvojnásobně převyšoval jeho vlastní výšku, ale přesto měl
Pirri pramalou šanci vehnal jeho hrot přes tlustou kůži a svalovinu mezi žebra do srdce nebo plic. Mozek v kostnatém obalu byl úplně mimo jeho dosah. Existoval jediný způsob, jak mohl muž Pirriho velikostí zabít oštěpem obrovského slona.
Pirri vyskočil a vběhl slonovi pod břicho. Když se ocitl mezi jeho zadníma nohama, napřáhl se a vrazil oštěp vzhůru. Hrot oštěpu projel pytlovitou kůží sloního rozkroku a zvíře zaječelo. Z močového měchýře prořízlého ostřím oštěpu vystříkl žlutý proud horké moče.
Svíjející se zvíře sedlo nejdříve na zadek, ale hned nato vyrazilo k zběsilému útěku. Kvílející obr pádil lesem a zeleň mu s praskotem uhýbala z cesty. Pirri se opřel o zkrvavenou zbraň a poslouchal, jak hluk sloního běhu slábne. Počkal, až ztichne úplně, upravil si bederní roušku a vydal se po stopě zkropené kapkami krve a čpící moče. Bude trvat ještě řadu hodin, než slon dokoná, ale jeho osud byl zpečetěn. Lovec
Pirri mu zasadil smrtelnou ránu, se kterou, jak dobře věděl, nedožije zítřejšího západu slunce. Pirri nespěchal. Obvyklá divoká radost z úlovku se nedostavila, v srdci měl prázdno a v duši pocit strašného provinění. Urazil boha lesa a věděl, že ho bůh odvrhne a potrestá. Pirri našel slona příští den ráno.
Klečel s nohayma úhledně složenýma pod tělem a hlava rnu spočívala na stabilní opoře klů, napůl zabořených do měkké země. Oči měl otevřené a noční bouřka omyla jeho kůži do černého lesku. Připadal Pirrimu jako živý, a proto se k němu blížil s nejvyšší opatrností. Nakonec se dlouhým tenkým prutem dotkl otevřeného oka lemovaného hustým porostem řas. Víčko nereagovalo a Pirri se všiml kalného závoje smrti, který překrýval oční pupilu. Napřímil se a odložil oštěp. Lov skončil. Podle zvyku by měl nyní zazpívat bohu lesa modlitbu díků, patřilo se poděkovat za tak velký dar. Nejistě utrousil prvních pár slov modlitby, ale vědomí viny mu nedovolilo pokračovat. Zmlkl. Došlo mu, že už nikdy nezazpívá modlitbu lovce, a hluboký smutek naplnil celé jeho bytí. Rozdělal malý oheň, odřízl ze sloní líce plátek tučného masa a nad žhavým uhlím ho opekl na bodci oštěpu. Ale hned první sousto mu připadalo tuhé a bez chuti. Vyplivl ho do ohně a dlouho seděl vedle svého úlovku, neschopen vstát a setřepat ze sebe pocit smutku, který ho táhl

k zemí.
Konečně vytáhl mačetu z pouzdra a začal vysekávat kly z kostěného pouzdra sloní lebky. Ocel při úderech na lebku zvonila a odlétající úlomky kostí padaly Pirrimu k nohám. Muži jeho klanu ho zastihli v plné práci. Poslední etapu už nemuseli ani sledovat stopu, přivolaly je rány mačetou. Vedeni
Sepooem a Pambou vyšli v tichosti z lesa a obstoupili Pirriho i s mrtvým slonem. Vzhlédl od díla a zdvižená ruka s mačetou mu pomalu klesla. Stál s rukama od krve a neodvážil se pohlédnout jim do očí.
„Rozdělím se s vámi o odměnu, bratři," řekl konečně nesměle, ale nikdo mu neodpovídal. Jakoby na povel se všichni naráz otočili a zmizeli v lese stejně neslyšně, jak se před chvílí zjevili. Jediný Sepoo zůstal.
„Za to, cos provedl, pošle na nás bůh lesů Molima," řekl
Sepoo a zoufalý Piri stál se svěšenou hlavou. Nedokázal ji zvednout a podívat se bratrovi do očí. Jakmile se vrátili do Gondaly, Daniel bez odkla ó l du prohlédl natočený materiál.
Kelly mu uvolnila kout v laboratoři a Victor Omeru se nad ním skláněl a připomínkami mu pomáhal sestavit doprovodný komentář. Záběry získané za poslední dny byly dobré. Považoval se za ucházejícího kameramana, ale věděl, že mu chybí umění a invence někoho, jako byla Bonny Mahonová. To, co natočil, byla technicky kvalitní, ale střízlivá reportáž, reálný obraz těžby dřeva a minerálů v lesích Wenge a následků, které způsobila.
„Chybí tomu kousek lidského citu," prohlásil Daniel při večeři. „Ty snímky apelují jen na rozum, ne na srdce. Potřebují ještě něco navíc."
„Co by to mělo být?" zeptala se Kelly. „Povězte. Já se pokusím to zajistit."
„Možná více záběrů s prezidentem Omeru," uvažoval Daniel nahlas. „Máte osobnost i styl, pane prezidente. Rád bych zkusil ještě něco natočit s vámi."
„Máte mě mít," souhlasil Victor Omeru. „Ale nemyslíte, že je načase odložit formality, Danieli? Nakonec jsme spolu vylezli na medový strom. To už by nás mohlo opravňovat k použití křestních jmen."
„Mám stejný názor, Victore," souhlasil Daniel. „Ale obávám se, že vy sám nebudete stačit na přesvědčení diváků. Měl bych světu ukázat, co se zde děje s obyčejnými lidmi. Musím divákům přiblížit pracovní tábory a podmínky, za jakých tu žijí a pracují uhalijští dělníci. Dalo by se tohle nějak zařídit?"
Victor se k němu nahnul. „Ano," řekl. „Víte, že vedu hnutí odporu proti Taffariho tyranii. Rychle se vzmáháme a jsme den ode dne silnější. I když zatím ještě v hluboké ilegalitě, organizujeme se a snažíme se získat na svou stranu důležité a vlivné lidi. Pochopitelně se rekrutují převážně z kmene Uhali, ale i pár Hitů je rozčarováno Taffariho vládou. Myslím, že budeme schopni zařídit, abyste viděl některý z pracovních táborů. Samozřejmě vás nedostaneme dovnitř, ale budete dost blízko, abyste mohl zachytit každodenní ukrutnosti, ke kterým tam dochází."
„Určitě," přidala se Kelly. „Patrick s dalšími mladými odpůrci režimu přijede v příštích dnech do Gondaly na poradu s Victorem. Mohl by to zorganizovat." Odmlčela se a zamyslela.
„A pak jsou tu také Bambutiové. Můžete ukázat, jak destrukce lesa postihuje Pygmeje a rozkládá jejich tradiční způsob života."
„Tohle je přesně to, co mi ještě chybí," přikývl Daniel.
„Co tedy navrhujete?"
„Ceremoniál s Molimem," odvětila Kelly. „Sepoo se mi svěřil, že Molimo je na cestě, a souhlasil, abyste se stal svědkem jeho příchodu."
Patrick, synovec Victora Omeru, se v Gondale objevil o den dříve, než ho čekali. Doprovázel ho asi tucet soukmenovců, většinou VictoroY. vých příbuzných. Sami mladí a vzdělaní lidé plní zápalu pro věc. Když jim
Daniel promítl natočené pásky a vysvětlil, co ještě potřebuje, nadšeně souhlasili.
„Nechte to na mně, doktore Armstrongu," prohlásil Patrick.
„Zařídím to. Ale nebude to úplně bez nebezpečí, Hitové hlídají tábory pečlivě. Pokusíme se vás dopravit tak blízko, jak to jen bude možné." Když Patrick se společníky opouštěli
Gondalu, Daniel a Sepoo se k nim přidali. Za devět dnů byli oba muži zpátky. Zřejmě pochodovali usilovně a bez odpočinku, protože Daniel byl vyhublý a oblečení měl potrhané a zablácené. Když se dopotácel na verandu bungalovu, Kelly poznala, že je na pokraji vyčerpání. Bez rozmyšlení se rozběhla ho přivítat a v následujícím okamžiku si padli do náruče. Oba je to překvapilo. Chvíli tak zůstali, ale když se
Daniel pokusil sklonit hlavu, aby ji políbil, Kelly se mu vytrhla a místo polibku mu potřásla rukou.
„Už jsme s Victorem měli strach," vykoktala rozechvěle.
Tváře jí hořely nápadným ruměncem a Danielovi připadala okouzlující. Pak rychle pustila jeho ruku. Jakmile se Daniel vykoupal a najedl, dvě hodiny si zdříml a pak předvedl, co na výpravě natočil. Záběry ukazovaly skupiny vězňů na nucených pracích při údržbě silnic. Byly natočeny teleobjektivem z velké vzdálenosti a na jejich kvalitě to bylo znát. Hitští dozorci s pendreky v rukou mlátili polonahé muže a ženy zdánlivě úplně namátkou bez jakéhokoliv zjevného důvodu.
„Podobných záběrů mám nadbytek. Budu je muset vystříhat a nechat jen ty nejpřesvědčivější," uvažoval nahlas Daniel. Jiné pasáže ukazovaly, jak se vyčerpané útvary robotníků plahočí po celodenní dřině zpět do tábora. Následovaly snímky pri mitivních životních podmínek v táboře, zachycené přes drátěné pletivo plotu. Danielovi se také podařilo zaznamenat výpovědi uprchlých vězňů. Jeden z nich se před kamerou vysvlékl donaha, aby ukázal rány, které utržil od dozorců. Na zádech měl pruhy od biče a hlavu plnou jizev po ranách obuškem, mnohé z nich byly sotva napůl zhojené. Mladá žena předvedla své nohy, hnijící tkáň z nich odpadávala od kosti. Tichou svahilštinou popisovala podmínky v táboře.
„Pracujeme celý den v bahně - nohy nám nikdy neuschnou.
Každé poranění nebo škrábnutí se rychle zanítí a končí tím, že nemůžeme chodit." Tiše vzlykla. „A nemůžeme

pracovat.“ Daniel sedící vedle ní na kládě pohlédl do kamery, kterou předtím postavil na stativ. „Tomuhle se v zákopech ve Francii za první světové války říkalo zákopnické nohy. Jde o nakažlivou plísňovou infekci, která mrzačí nemocné a bez léčby způsobí, že nohy doslova uhnijí.“ Daniel se obrátil zpátky k plačící ženě a zeptal se tichou svahilštinou: „Co se stane, když už nemůžete pracovat?“
„Hitové řeknou, že nás nebudou živit, že sníme příliš mnoho jídla pro nic za nic. Odvedou nemocné do lesa…“ Daniel vypnul přehrávač a obrátil se k Victorovi a Kelly. „To, co teď uvidíte, jsou nejotřesnější záběry, jaké jsem kdy natočil. Jsou podobné scénám z nacistických pochodů smrti v Polsku a
Rusku. Kvalita záběrů je povětšině špatná, protože jsme je museli snímat z úkrytu. Je to děsivá podívaná. Možná byste je raději neviděla, Kelly?“ Kelly však zavrtěla hlavou. „Chci je vidět,“ prohlásila rozhodně.
„Dobrá, ale já vás varoval.“ Daniel zapnul video. Upřeně sledovali malé blikající stínítko. Uviděli mýtinu v lese. Buldozer společnosti SRU vyhrabával v měkké půdě příkop v délce zhruba padesáti yardů. Byl nejmíň deset stop hluboký, protože stroj v něm místy úplně zmizel. PÍSEM
„Patrick se od špehů dozvěděl, kde a kdy k tomu dojde,“
vysvětloval Daniel. „Mohli jsme se tak dostat na místo už předcházející noc.“ Buldozer dokončil dílo, vyjel z jámy a zaparkoval nedaleko. Zábžr skončil.
„Následující sekvence jsou natočeny o tři hodiny později,“
komentoval Daniel. Na okraji lesa se vynořilo čelo transportu vězňů, obstoupených z obou stran hitskými dozorci. Všichni vězni byli očividně nemocní nebo zmrzačení. Pomalu se vlekli do zorného pole kamery. Ilékteří se vzájemně podpírali a jiní se belhali s pomocí improvizovaných berlí, několik málo nejubožejších spoluvězni nesli na primitivních nosítkách. Pár žen mělo na zádech přivázané děti. Dozorci všechny nahnali do příkopu a sami se postavili do řady na jeho okraji. Na padesát mužů v maskovacích bojových uniformách začalo bez rozkazu, jen tak náhodně, střílet dolů z automatických zbraní. Kanonáda trvala dlouho. Co chvíli některý z vojáků vyprázdnil zásobník svého samopalu, beze spěchu ho vyměnil za plný a pálil dál.
Pro řadu z nich to zřejmě byla dobrá zábava, protože se smáli a pokřikováli na sebe. Jednomu z vězňů se podařilo vylézt přes okraj jámy. Bylo k neuvěření, jak mohl tak dlouho přežít.
Jednu nohu měl napůl ustřelenou a vlekl se na loktech. Hitský důstojník vytáhl z pouzdra pistoli, postavil se za něho a střelil ho do týla. Muž upadl na tvář a důstojník ho botou odvalil zpět do jámy. Vojáci postupně přestávali střílet a v družném hovoru postávali ve skupinkách při okraji příkopu.
Žertovali a připalovali si cigarety. Buldozerista se vyhoupl za řízení stroje a spustil radlici. Začal nahrnovat hlínu zpátky do příkopu. Když byla jáma zasypaná, pojezdil ještě čerstvou zavážku, aby zeminu zpevnil. Vojáci odcházeli pomalu v neuspořádaném zástupu směrem, odkud přišli, pokuřovali a povídali si.
Daniel vypnul přehrávač a obrazovka zčernala. Kelly vstala a beze slova vyšla na verandu bungalovu. Muži zůstali sedět mlčky, dokud Victor Omeru neřekl tiše: „Pomozte nám prosím,
Danieli. Pomozte mému ubohému národu.“ Lesem letěla zvěst, že přijde Molimo. Na kmenovém shromaždišti pod vodopádem v
Gondale se začaly scházet klany lesních lidí. Přicházeli ze všech možných koutů lesa. Dostavily se i kmeny ze vzdálenosti dvě stě mil v z krajů za hranicemi Zaire - Bambutiové neuznávali žádné hranice mimo svých vlastních. Víc než tisícovka drobných lidiček se shromáždila, aby se stali svědky inspekce strašného Molima. Ženy postavily chýše z listí tak, že vstupní otvory směřovaly k otvorům chýší přátel nebo blízkých příbuzných. Rozesmáté se pak v malých skupinkách houfovaly po celém ležení, ani strach z Molima nestačil potlačit jejich dobrou náladu a přirozenou veselou náturu.
Muži tu zase potkávali staré kamarády a partnery z lovu, které neviděli od posledního společného honu do sítí. Dělili se o tabák a vyprávěli příběhy a klepy se stejnou radostí jako ženy u ohňů na vaření. Děti bez dozoru se honily s křikem kolem chýší, padaly jedno přes druhé jako štěňata při hře, a když je honěná omrzela, plavaly v jezírku pod vodopádem s hbitostí vydřích mládat. Mezi posledními příchozími se objevil lovec
Pirri. Jeho tři ženy se prohýbaly pod nákladem tabáku. Pirri jim nařídil, aby postavily chýši čelem ke stavení jeho bratra Sepooho. Když ji však dokončily, Pamba vyplnila vstup listím a udělala otvor na opačné straně. Podle společenských norem
Bambutiů se dopustila těžké urážky a její počínání se stalo předmětem vzrušených hovorů žen u ohňů, kde štěbetaly jako papoušci na hřadu.
Pirri svolával staré přátele. „Pohledte, kolik mám tabáku.
Pojdte a naplňte si váčky. A tady, podívejte! Pirri má láhve džinu. Pojdte se napít s Pirrim.“ Ani jeden z Bambutiů však jeho nabídku nepřijal. Večer, když se proslavení lovci a vypravěči sesedli kolem společného ohně, vyšel ze tmy pyšně Pirri a s láhví džinu v každé ruce si lokty sjednal místo u táboráku. Přihnul si z otevřené láhve a podal ji muži po levici. „Pij!“ nařídil mu. „A podej ji dál, at se každý podělí o Pirriho štěstí.“ Muž podal netknutou láhev dál, vstal a odešel od ohně. Postupně se zvedali a odcházeli za ním i ostatní, až zbyl jen Sepoo.
„Zítra přijde Molimo,“ upozornil bratra tiše a odešel také.
Pirri, velký lovec, zůstal u ohně sám se svým džinem a měchuřinou napěchovanou tabákem. Sepoo se následujícího rána zastavil v laboratoři pro Daniela a ten ho s kamerou na rameni následoval. Šli docela svižně. Daniel již zvládl triky cestování lesem, a dokonce ani jeho úctyhodná C výška mu nebyla na překážku, aby Sepoomu stačil. Vyšli sami dva, ale po cestě se k nim nenápadně připojovali další. Jako hnědé stíny se zničehonic vynořili před nimi nebo za nimi. Na místo setkání s Molimem došli s početným zástupem Bambutiů. V té době už místo okupovala početná komunita Pygmejů a dřepěla kolem mohutného kmene kapoku. Tentokrát ale nezněl smích, muži mlčeli. Byli vážní a do jednoho upírali oči nahoru do koruny kapokového stromu.

Daniel si dřepl mezi ně a natáčel jejich zamlklé tváře.
„To je dům pro Molima," zašeptal Sepoo tiše. „Musíme pro něho dojít."
Někdo z kruhu vyvolal jméno: „Grivi!" vykřikl. Jeden z přítomných vstal a odešel ke stromu. Z jiného směru se ozvalo: „Sepoo!" Sepoo se postavil k prvnímu vybranému. Brzy u kmene postávalo patnáct mužů nejrůznějšího stáří. Byli mezi nimi slavní lovci, ale i čerství výrostci. Mladý nebo starý, holobrádek nebo zkušený, všichni muži měli stejné právo zúčastnit se obřadu přivedení Molima. Sepoo zničehonic vykřikl a skupina vyvolených vzrušeně vyrazila do lesa. Zmizeli v husté zeleni, odkud po nějakou chvíli zaznívalo jejich zpěv a výkřiky. Pak se objevili s dlouhou bambusovou tyčí. Položili ji na zem u stromu a Daniel přistoupil blíž, aby si ji prohlédl. Vyschlý a opracovaný kmínek bambulu nebyl delší patnácti stop a jeho povrch zdobily vyryté symboly a neumělé karikatury zvířat. Jinak nebylo na bambusové tyči nic zvláštního.
„Tohle je Molimo?" zeptal se Daniel šeptem Sepooho. Okolo bambusu se začali zbožně shlukovat ostatní muži z kmene.
„Ano, Kuokoa, tohle je Molimo," ujistil ho Sepoo.
„Co znamená Molimo?" vyzvídal Daniel dál.
„Molimo je hlas lesa," pokoušel se o vysvětlení Sepoo. „Je to hlas Matky a Otce. Ale než bude moci mluvit, musí se napít." Už dříve vybraný tým mužů odnesl Molima k řece.
Ponořili ho do průzračné chladné vody v tišině říčky a břehy tůně obstoupily drobné postavy. S planoucíma očima napjatě sledovali hladinu. Čekali přes hodinu, než se Molimo do sytosti napil sladké vody z lesního toku. Pak ho vytáhli na břeh. Leskl se a crčela z něj voda. Sepoo uchopil bambusovou troubu a jeden její konec přiložil ke rtům. Ozval se překvapivě lahodný tón, podobný hlasu mladé dívky zpívající v lese. Shromáždění Bambutiů se zachvělo a rozkývalo jako listí vysokého stromu pod náhlým závanem větru. Pak Molimo změnil hlas a vykřikoval jako lesní antilopa lapená do sítě. Hned nato zase štěbetal hlasem šedého papouška za letu a hvízdal jako medový chameleon. Hovořil všemi jazyky lesa. Sepooho vystřídal u nástroje další muž a toho zase jiný.
Po lese se rozléhaly hlasy lidí a duchů a všemožných dalších tvorů, které sice všichni už někdy slyšeli, ale nikdo nikdy neviděl. Znenadání Molimo zatroubil jako slon. Při tom děsivém a zlostném zvuku se všichni muži kmene začali sbíhat k Molimovi, až ho obklopil celý houf dychtivě se tlačících
Pygmejů. Molimo úplně zmizel uprostřed toho vřícího klubka, ale kvílel dál, hřměl a řval, kukal, hvízdal a kdákal stovkami nejnemožnějších hlasů. Pak se stala podivná, přímo magická vžc. Chumel soupeřících mužů změnil charakter, jako by ho už ani netvořily jednotlivé postavy. Muži namačkáni těsně na sebe se stali jediným organisnŽm. Podobně jako hejno ryb nebo ptáků ovládá jednotná vůle, tak i muži kmene Bambuti vytvořili jednu bytost. Proměnili se v jednoho tvora, stali se Molimem, bohem lesa. A Molimo se zlobil. Řval hlasem buvola a kvičel jako velké lesní prase. Rozběhl se po lese na stovce bosých nohou, které přestaly být nohama lidskýma. Otáčel se kolem osy jako medúza v proudu, pulzoval a měnil tvar, pádil hned jedním směrem a hned zase druhým a zuřivě zadupával do země nízkou vegetaci. Vběhl do říčky, nohama rozvířil vodu do bílé pěny, přeběhl ji a pak pomalu, ale s jasným úmyslem, nabíral směr ke shromaždišti kmene pod vodopádem v Gondale. Ženy už z dálky zaslechly Molima přicházet. Nechaly ohně ohni, sebraly děti a běžely se ukrýt do chýši. Ječely hrůzou, zai krývaly vchody a krčily se v šeru s dětmi v náručích. Molimo pádící lesem vyrážel do všech možných stran a jeho děsivý hlas střídavě sílil a slábl. Když se konečně objevil v táboře, rozmetal ohně na vaření a v nekontrolovaném pohybu málem zbořil několik chýší. Chatrné příbytky zůstaly stát nakřivo a jen ustrašený křik dětí prozrazoval, že jsou obydleny. Velké mystické zvíře probíhalo tábořištěm tam a zpátky, jako by nenuhlo najít příčinu své zlosti. Konečně se rozhodlo a nabralo směr do vzdá4enějšího kouta ležení, kde měl chýši Pirri.
Pirriho ženy slyšely zdaleka, jak se Molimo blíží a uprchly do džungle, ale Pirri zůstal. Neodešel s ostatními pro Molima do jeho domu a nyní se krčil v chýši s hlavou v dlaních.
Věděl, že útěk by ho nezachránil, musel se podrobit trestu lesního boha. Molimo kroužil kolem jeho chýše a podobný obrovské lesní stonožce udupával zem nesčetnými páry nohou a řval jako slon, kterému Pirri propíchl měchýř. Pak se zaměřil na Pirriho úkryt. Rozmetal chýši a rozšlapal všechen Pirriho majetek. Tabákový poklad proměnil v prach a rozbil láhve s džinem. Čpící destilát vypila zem. Pirriho zlaté hodinky skončily v ohni a zbytek cenností Molimo rozkopal po táboře.
Pirri nepodnikl nic, aby chránil sebe nebo svůj majetek.
Nakonec přišla řada i na něho. Se zlostným vytím začal Molimo šlapat po něm. Přerazil mu nos, vyrazil zuby, polámal pár žeber a zhmoždil údy. Pak náhle, jako by vybil náboj vzteku, nechal Pirriho být a vběhl zpátky do lesa, odkud se před chvílí vynořil. Hlas měl jiný, zlost byla ta tam. Kňučením a nářkem želel smrti lesa a otrávených řek - litoval hříchů kmene, které na ně seslaly takovou pohromu. Vzdaloval se, jeho nářek slábl, až konečně umlkl v dálce. Pirri se pomalu vzpamatovával. Nesnažil se sbírat zbytky svého majetku, zvedl jen luk a toulec se šípy. Mačety ani sloního oštěpu si nevšiml. S lukem v jedné a toulcem v druhé ruce odbelhal do lesa. Šel sám. Manželky se k němu nepřipojily - byty vdovy.
Budou si muset najít mezi muži kmene nové manžely, protože
Pirri byl mrtvý. Molimo ho zabil a živý člověk ho víckrát neuvidí. A i kdyby někdy někdo potkal mezi vysokými stromy jeho ducha, nevšimne si ho. Pirri pro svůj kmen zemřel navždy.
„Pomůžete nám, Danieli?" naléhal Victor Ome.
„Ano," souhlasil Daniel, „pomůžu vám. Vezj mu nahrané pásky do Londýna a zařídím, aby je uvedly veřejné televize v Londýně, v Paříži - a v New Yorku."
„Neuděláte pro nás ještě něco víc?" zeptal se Victor.
„A co ještě ode mě čekáte?" odpověděl Daniel otázkou.
„Jste voják, a podle toho, co jsem o vás slyšel, dobrý voják. Nepřipojíte se k našemu boji za svobodu?"

„Byl jsem vojákem, ale to už je dávno," opravil ho Daniel.
„Bojoval jsem v kruté a nespravedlivé válce. Začal jsem války nenávidět, jak může nenávidět jen ten, kdo něco podobného zažil."
„Danieli, já mluvím o spravedlivé válce. Tentokrát vás žádám, abyste se postavil proti tyranii."
„Nejsem už voják, jsem novinář, Victore. Tohle není moje válka."
„Ne, vojákem jste zůstal," oponoval mu Victor. „A tato válka je i vaše. Je to válka každého čestného člověka." Daniel neodpověděl hned. Pohlédl stranou na Kelly, jako by od ní čekal podporu, ale výraz její tváře mu naději nepotvrdil. Podíval se zpátky na Victora a starý muž se k němu nahnul blíž.
„My Uhalijci jsme mírumilovní lidé, nemáme potřebné zkušenosti ke svržení tyrana. Potřebujeme zbraně a pak lidi, kteří by nás naučili je používat. Prosím pomozte nám s tím,
Danieli. Seženu tolik mladých a statečných mužů, kolik bude třeba, jen když je vycvičíte a povedete."
„Nechci …," začal Daniel, ale Victor ho předešel.
„Neodmítejte hned. Dnes už neříkejte nic. Ráno mi povíte, jak jste se rozhodl. Ale přemýšlejte o tom. At se vám v noci zdá o mužích a ženách, které jste viděl v táborech, o deportovaných a zabitých vesničanech ze Zátoky orlů a o masových hrobech v lese. Ráno se rozhodnete."
Victor Omeru vstal, zastavil se u Danielovy židle a položil mu ruku na rameno.
„Dobrou noc, Danieli," řekl a sešel po schodech do noci.
Odcházel v měsíčním světle ke své malé chatě vzadu za zahradami.
„Co uděláte?" zeptala se Kelly tiše.
„Nevím. Opravdu nevím." Daniel vstal také. „Řeknu vám to ráno. Ted ale udělám, co mi navrhoval Victor, půjdu spát."
„Ano." Kelly se postavila vedle něho.
„Dobrou noc," řekl. Stála velmi blízko s tváří obrácenou vzhůru. Políbil ji a byl to dlouhý polibek. Odtáhla se jen nepatrně a řekla: „Půjdeme." Vedla ho na verandu k ložnici.
Když se ráno probudil pod moskytiérou, byla ještě tma. Ležela vedle něho, rukou objímala jeho hrud a její teplý dech ho hřál na krku. Cítil, jak se pomalu probouzí.
„Udělám, oč mě Victor žádal," oznámil jí. Na pár vteřin přestala dýchat a pak řekla: „To nebylo míněno jako úplatek."
„Já vím," odpověděl.
„Dnešní noc s tím nemá nic společného," pokračovala.
„Chtěla jsem to od prvého dne, kdy jsem tě potkala - ne, ještě dřív. Od chvíle, kdy jsem na obrazovce zahlédla tvé snímky, už jsem byla do tebe napůl zamilovaná."
„Já už na tebe také čekám dlouho, Kelly. Věděl jsem od počátku, že tě někde najdu, a konečně k tomu došlo."
„Nerada tě tak brzy ztrácím," řekla a políbila ho. „Vrat se mi brzy. Prosím." Daniel odešel z Gondaly o dva dny později. Doprovázel ho Sepoo a čtyři nosiči. Na okraji lesa se zastavil a ohlédl zpátky. Kelly stála na verandě bungalovu a mávala.
Vypadala velice mladě, téměř jako děvčátko, a Daniel cítil, jak se mu svírá srdce. Nechtělo se mu odejít - alespoň ne hned, ne tak brzy poté, co ji našel. Zamával a donutil se jít dál. Když došli k úpatí hor, tropický prales vystřídaly bambusové porosty husté tak, že chvílemi museli jít po čtyřech a plížit se tunely, které v nich prorazila velká lesní prasata. Nad hlavou jim visela kompaktní klenba zeleně. Lezli stále výš, až se ocitli na pustých, vřesem porostlých svazích hor, které se zvedaly dvanáct tisíc stop nad hladinu moře.
Obří starčeky s hlavami jiskřících červených květů stály před nimi jako houfy čekajících obrněných válečníků. Bambutiové zachumlaní do dek, kterými je vybavila Kelly, se cítili mizerně a ztratili všechen svůj temperament. Ještě před průsmykem je Daniel poslal zpátky. Sepoo se zpočátku vzpíral.
„Kuokoa ztratí cestu, když nebude mít průvodce, a Kara-Kí se bude zlobit na Sepooho. Tys ji ještě neviděl opravdu rozhněvanou. To je pohled jen pro opravdu statečné," argumentoval.
„Podívej se támhle." Daniel ukázal nahoru, kde se z mraků klubaly vysoké štíty. „Tam nahoře je taková zima, jakou ještě žádný z Bambutiů nezažil. To bílé, co se svítí, je sníh a led studený tak, že pálí jako oheň." Tak se stalo, že Daniel s drahocennými kazetami pod bundou stoupal dál sám. Prošel morénou ledovce Ruwatamagufa a za dva dny od okamžiku, kdy se rozloučil se Sepooem, došel do Zaire. Omrzly mu tři prsty na rukou a jeden na noze. Zairský oblastní komisař byl zvyklý na uprchlíky přicházející z hor, ale zřídkakdy narazil na bělocha s britským pasem a ochotného postrádat padesát dolarů. Takový běženec se neposílá zpátky. O dva dny později už Daniel plul na parníku dolů po Zambezi a za deset dní přistál i s kazetami na letišti v Heathrow.
Ze svého bytu v Chelsea zatelefonoval Daniel
Michaelovi Hargreavemu na ambasádu do Kahali.
„Dobrý bože, Danny! Řekli nám, že jsi zmi, , zel s Bonny
Mahonovou někde v lesích kolem Sengi-Sengi. Armáda vás hledala."
„Jak bezpečná je tahle linka, Miku?"
„Svoji pověst bych na ni nevsadil."
„Pak ti povím celý příběh, až se setkáme příště. Ale mezitím bych potřeboval obálku, kterou jsem si u tebe uložil. Neposlal bys mi ji příští diplomatickou poštou?"
„Počkej, Danny. Já tu obálku dal Bonny Mahonové. Tvrdila.
žes ji pro ni poslal." Daniel chvíli mlčel. „Ta idiotka. Ona jim vběhla přímo do rány. Takže tohle je vyřízeno. Je mrtvá, Miku, to bych mohl odpřisáhnout. Předala kazetu a oni ji zabili. Mysleli si, že já nežiju, a tak se jí zbavili také. Pěkně zameteno."
„Kdo ji zabil? Kdo jsou oni" dožadoval se odpovědi Michael naléhavým hlasem.

„Ted ne, Miku. Ted nemůžu mluvit.“
„Je mi to moc líto, Danny. Působila velice přesvědčivě, ale já jí na to neměl naletět. Asi začínám být senilní.“
„Žádná velká škoda. Mám náhradou silnější tabíik.“
„Kdy se uvidíme?“
„Brzy, doufám. Dám ti vědět.“ Daniel dostal střižnu k dispozici, hned jak požádal. Pracoval prakticky bez přestávky - práce mu pomáhala překonat smutek a pocit viny za to, co se přihodilo Bonny Mahonové. Cítil se zodpovědný za její smrt.
Konečný střih nemusel být nijak perfektní a nebylo třeba ani dabovat svahilské dialogy do angličtiny. Za čtyřicet osm hodin měl kopii připravenou k předvedení. Tug Harrison nebyl k zastižení. Všechny Danielovy hovory končily na ústředně BOSS a číslo do Holland Parku v seznamu pochopitelně nenašel. Protože si už nedokázal vybavit číslo, na které volal z Nairobi, když ověřoval hovor Bonny 1\Iahonové, nezbylo mu než spoléhat na náhodu. Nenápadně opřený o vůz a s novinami v rukou, jako by na někoho čekal, hlídal vchod do budovy. Štěstí mu přálo a hned první den krátce po poledni zastavil před domem Tugův rols-royce. Daniel dohonil Harrisona na schodech.
„Armstrong? Danny!“ Tugovo překvapení bylo upřímné.
„Slyšel jsem, že jste. zmizel v Ubomu.“
„Jak vidíte ne, Tugu. Vy jste nedostal můj vzkaz? Volal jsem vám nejmíň desetkrát.“
„Nespojili mi vás. Dnešní svět je plný podivínů a šprýmařů.“
„Musím vám ukázat, co se mi podařilo natočit v Ubomu,“
nenechal se odradit Daniel. Tug zaváhal a ostentativně zkontroloval čas.
„Nevyhánějte mě, Tugu. Tahle látka by mohla potopit vás i společnost BOSS.“ Tug přimhouřil oči. „To zní jako hrozba.“
„Jen přátelská rada.“
„Dobrá, pojdte,“ pozval ho dál a otevřel dveře. „Podíváme se, co jste mi donesl.“ Tug seděl za svým stolem a bez hnutí sledoval záznam od začátku až do konce. Neřekl ani slovo, a když stínítko potemnělo a obraz vystřídalo sněžení, dálkovým ovladačem přetočil pásku zpět a mlčky si ji přehrál ještě jednou. Pak vypnul přehrávač, a aniž by se na Daniela podíval, řekl:
„Ten záznam je autentický. Ten jste nemohl zfalšovat.“
„Vy dobře víte, že je pravý,“ odpověděl Daniel. „Víte o těžbě dřeva i o dolování. Ten zasraný syndikát je přece váš. Vy jste vydal příkazy.“
„Mám na mysli pracovní tábory a použití arzeniku. O tom nevím nic.“
„Kdo myslíte, že tomu uvěří, Tugu?“ Tug pokrčil rameny a řekl: „Takže Omeru je naživu?“
„Ano, docela živý a sbírá důkazy proti vám.“
Tug znovu změnil předmět hovoru. „Pochopitelně že tato páska má další kopie.“ Znělo to napůl jako dotaz.
„Hloupá otázka, nemyslíte?“
„Takže přímá hrozba?“
„Další hloupá otázka,“ odpověděl Daniel.
„Chystáte se ten materiál zveřejnit?“
„To už je třetí v pořadí,“ divil se Daniel. „Pochopitelně že s tím vyjdu na veřejnost. Může mě zastavit jediná věc: Když spolu uzavřeme obchod.“
„Jaký obchod mi nabízíte?“ zeptal se Tug tiše.
„Dám vám příležitost, abyste z Uboma vycouval. Dám vám čas k prodeji vašeho podílu v Ubomu společnosti Lucky Dragon nebo komukoliv, kdo bude ochoten koupit.“ Tug neodpověděl hned, ale
Daniel si všiml jeho pohledu, byl v něm náznak ulehčení.
Zhluboka se nadechl. „Co za to?“
„Budete financovat revoluci Victora Omeru proti Taffariho režimu. Nakonec to nebude první převrat v Africe pod vaší taktovkou. Nemýlím se, Tugu?“
„Kolik mě to bude stát?“ trval na svém Tug.
„Jen malý zlomek toho, na kolik by vás přišlo, kdybych tu pásku pustil ven, dřív než se stačíte stáhnout. Můžu zařídit, aby se během půl hodiny kopie dostaly na britské ministerstvo zahraničí a k americkému velvyslanci. BBC je začne vysílat - řekněme v šest hodin…“
„Kolik?“ nenechal se odradit Harrison.
„Pět miliónů v hotovosti na účet švýcarské banky, a hned.“
„Chcete figurovat jako signatář?“
„Ano, a Omeru bude druhý.“
„Co ještě?“
„Přimluvíte se u zairského prezidenta. Je to váš přítel a
Taffariho nemá zrovna v lásce. Chceme, aby povolil tajné přesuny zbraní a munice přes Zaire do Uboma. Jediné, co musí udělat, je zavřít oči.“
„To je všechno?“
„Ano, všechno,“ přikývl Daniel.
„Dobrá, souhlasím,“ řekl Tug. „Dejte mi číslo účtu a já do zítřejšího oběda zajistím převod peněz.“ Daniel vstal.
„Nebudte smutný, Tugu. Není všechno ztraceno. Victor Omeru vám bude velice příznivě nakloněn, až se ocitne zpátky ve svém úřadě. Jsem si jistý, že nebude váhat znovu projednat kontrakt s vámi - pochopitelně tentokrát se spolehlivými zárukami.“

Když Daniel odešel, Tug Harrison se plných pět minut díval na
Picassa. Pak jeho zrak zabloudil na hodinky. Časový rozdíl mezi Taipei a Londýnem představoval devět hodin. Zvedl sluchátko a namačkal kód mezinárodní volby a pak soukromé číslo Ning Heng HSuiho. Ozval se nejstarší syn Fang a předal hovor otci.
„Mám pro vás velmi zajímavý návrh," oznámil Tug starci.
„Nejraději bych přiletěl projednat ho s vámi osobně. Mohl bych se objevit v Taipei do dvaceti čtyř hodin - budete doma?"
Vyřídil ještě dva telefonáty. Nejdříve požádal osobního šéfpilota, aby nechal připravit letadlo, a druhý hovor směřoval do banky Crédit Suisse v Curychu.
„Pane Muldere, chystám se během dvaceti čtyř hodin provést velké přesuny mezi dvěma účty. Prosím zajistěte, aby nedošlo ke zpoždění, až dostanete instrukce." Zavěsil a znovu se zahleděl na obraz, ale nevnímal ho. Uvažoval, jak Ningovi zdůvodní nabídku na odprodej svého podílu ve společnosti SRU.
Co mu řekne? Že má nějaké platební závazky nebo že potřebuje likviditu pro nové nákupy? Která varianta se bude Ningovi líbit víc? Jakou má nasadit cenu? Nesmí být příliš nízká, ta by u starého mazaného orientálce vyvolala okamžitě podezření.
Nemůže jít ani příliš vysoko. Ano, nabídka musí být natolik lákavá, aby vzbudila jeho chamtivost, a přitom dost vysoká, aby nedráždila jeho podezřívavost. Velice delikátní kalkulace
- ještě že bude mít čas během letu zvážit tu záležitost ze všech stran.
„Dostal tě do toho ten rnladý blázen Cheng a bude nanejvýš správné, když to jeho otec zaplatí." Přemýšlel o Ning Cheng
Gongovi. Vybral si až příliš dobře, napadlo ho trpce. Chtěl někoho nemilosrdného a dostal víc, než si přál. Tug samozřejmě věděl o existenci táborů nucených prací, ale neznal podrobnosti o tom, jak jsou vedeny. Nechtěl je znát. Nevěděl nic určitého o použití reagencií na bázi arzeniku, i když podezíral Chenga, že je použije. Čísla udávající zvýšení výtěžnosti platiny byla příliš lákavá a zisk příliš vysoký na to, aby Cheng po chemikáliích nesáhl. Ale Tug netoužil po žádných nepříjemných detailech. Nakonec, uvažoval s filozofickým nadhledem, zvýšená ziskovost těžby rudy mu pomůže snadněji prodat svůj podíl společnosti Lucky Dragon. Ning Heng
HSui si bude myslet, že udělal nejlepší obchod svého života…
„Hodně štěstí, Lucky Dragon," zavrčel Tug. „Budete ho potřebovat do poslední kapky." Tři měsíce od chvíle, kdy tam prošel poprvé, stanul Daniel opět na moréně pod ledovcem Ruwatamagufa.
Tentokrát byl na velehorské podmínky dobře připravený: žádné další omrzliny se nekonaly, a nebyl sám.
Kam až mohl Daniel dohlédnout v zamlženém horském údolí, táhl se řetěz nosičů sehnutých pod svými břemeny. Všichni byli z kmene Konjo, rození horalově schopní nosit těžké náklady i v těchto nadmořských výškách. Bylo jich šest set padesát a každý nesl náklad o váze zhruba osmdesáti liber. Dohromady putovalo přes hory dvacet šest tun zbraní a munice. Nebyly to zbraně nikterak moderní, ale běžné, ověřené nástroje partyzánů a teroristů - všudypřítomné samopaly AK-47 a
Uzi, lehké kulomety RPD a raketomety RPG. Výčet doplňovaly automatické pistole Tokarev a americké tříštivé granáty M
nebo alespoň jejich přesvědčivé napodobeniny vyráběné v
Jugoslávii a Rumunsku. Tyhlety typy zbraní se daly sehnat bez čekání a v jakémkoliv množství za jediného předpokladu: že je zaplatíte hotově. Daniel jen zíral, jak snadno to šlo. Tug
Harrison mu nadiktoval jména a telefonní čísla pěti dealerů:
jednoho na Floridě, dvou v Evropě a zbývající dva operovali na Středním východě.
„Vyberte si," vybídl ho. „Ale zkontrolujte před zaplacením, co dostáváte. Některé věci by se mohly toulat po světě už čtyřicet let." Daniel s poradci proto otevřeli každou bednu a obsah pracně prověřili. Daniel si spočítal, že bude potřebovat minimálně čtyři instruktory. Odjel je hledat do
Zimbabwe. Muži, které našel, bojovali ve válce v buši na obou stranách. Hovořili svahilsky a byli všichni černí - bílé tváře by v Ubomu přitahovaly nežádoucí pozornost. Velitelem čtyřčlenné skupiny instruktorů se stal bývalý major od Ballantynových skautů, muž, který bojoval po boku takových legend, jakými byli Roland Ballantyne a Sean Courtney. Ten urostlý matabelský válečník se jmenoval Morgan Tembi. Do základní skupiny patřili i další rekruti, především náhrada za
Bonny Mahonovou. Shadrach Mbeki, černý Jihoafričan v exilu, dělal dobré věci pro BBC a byl tím nejlepším člověkem za kameru, jakého mohl Daniel v tak krátkém čase získat. Mount
Stanley na severu se vytrvale schovával v mračném příkrovu, jehož šedivý studený strop jim visel sto stop nad hlavami. Na východ ale zůstával výhled otevřený. Daniel hleděl na les hluboko dole. Zelený a bez konce vypadal jako oceán, do kterého se na severu zažírala tmavá skvrna rakoviny. Za pár krátkých měsíců, kdy ji pozoroval ze stejné vyhlídky, se prázdná rozloha důlní oblasti zřetelně rozšířila a prokousala hlouběji. Znenadání mraky definitivně zatáhly oponu vyhlídky a
Daniel se probral z úvah. Začal sestupovat a za ním se dala do pohybu dlouhá stužka nosičů. O tisíc stop níže, na okraji bambusových houštin, na ně čekal Sepoo.
„Rád tě zase vidím Kuokoa, bratře. Kara-Ki ti posílá své srdce," vítal Daniela. „Vzkazuje, abys za ní rychle přisel. Říká, že už se nemůže dočkat." Muži Sepooho klanu prosekali bambusem pěšinu tak, aby nosiči prošli vzpřímení a nemuseli se sklánět. Pod bambusovým lesem na ně čekal i Victor Omeru s uhalijskými rekruty, kteří převzali od nosičů jejich náklady.
Daniel nosiče vyplatil a chvíli sledoval, jak odcházejí zpátky ke své mlhavé vysočině a mizí v bambusovém houští. Po

Kellyině zprávě Daniel jen stěží udržoval krok s těžce naloženou karavanou, a tak se Sepooem vyrazili napřed. Kelty, která jim vyšla naproti, na ně nečekaně narazila v nepřehledném zákrutu stezky. Kousek od sebé se zastavili, hleděli si do očí a zdáío se, že oba nejsou schopni pohybu ani slova. Konečně řekla
Kelty přiškrceným hlasem a s očima upřenýma na Danielovu tvář:
„Běž napřed, Sepoo. Kus napřed!“ Sepoo se jen vesele zašklebil a bez jediného ohlédnutí svižně vykročil. Za dobu Danielovy nepřítomnosti nechal Victor
Omeru postavit na okraji lesa pod vodopádem nový hlavní stan. Byla to jednoduchá barraza s polovičními stěnami a doškovou střechou. Koruny stromů ji kryly před vzdušným průzkumem. Nyní seděl s Danielem na vyvýšeném pódiu na konci přístřešku. Daniel se seznamoval s veliteli sil odporu, kteří seděli čelem k pódiu na dlouhých lavicích z půlených klád jako studenti v přednáškové hale. V převažující většině patřili ke kmeni IJhali a až na pár výjimek je Daniel viděl poprvé. Mezi třiceti osmi přítomnými sedělo i šest významných Hitů. Rozčarováni Taffarim vsadili svůj los na
Victora Omeru, jakmile se doslechli, že stále žije. V plánu, který Daniel připravil a konzultoval s Victorem Omeru, představovali tito Hitové velice významnou roli. Dva z nich zastávali vysoká postavení v armádě a jeden byl vyšší policejní důstojník. Zbylí dva, vládní úředníci, budou moci obstarat potřebná povolení a propustky pro cesty a transporty.
Všichni pak byli schopní dodávat nejčerstvější zprávy. Když
Danielův nový kameraman začal natáčet zasedání, objevily se okamžitě námitky, ale zasáhl Victor Omeru. Jako odměnu za svoji pomoc si totiž Daniel vymínil jeho souhlas k natáčení celé povstalecké kampaně. Shadrach Mbeki naštěstí pracoval velice nenápadně, a tak brzy zapomněli na jeho přítomnost.
Daniel otevřel zasedání představením čtyř instruktorů. Zatímco četl jejich stručné životopisy, každý z nich povstal, aby se ukázal ostatním. Všichni čtyři byli výrazné postavy, ale
Morgana Tembiho brali téměř s posvátnou úctou.
„Tito muži už vycvičili tisíce bojovníků,“ doplnil jejich charakteristiky Daniel. „Nebudou se vyžívat v přehlídkovém drilu nebo leštění bot. Prostě vás naučí ovládat zbraně, které jsme přenesli přes hory, a používat je s maximálním efektem.“
Pohlédl na Patricka Omeru, sedícího v první řadě. „Patricku, můžeš vystoupit a sdělit nám, kolik mužů máš k dispozici a kde se v současnosti nalézají?“ Patrick během Danielovy nepřítomnosti nezahálel a získal pro odboj na patnáct set mladých vlastenců.
„Dobrá práce, Patricku. To je víc, než budeme potřebovat,“
komentoval uznale jeho zprávu Daniel. „Počítal jsem s tisícovkou mužů rozdělených do čtyř útvarů po dvou stech padesáti každý pod velením jednoho z instruktorů. Těžko bychom zvládli ukrýt a připravit větší počet. Ale zbytek dobrovolníků bude zapotřebí pro nebojové úkoly.“ Štábní konference trvala tři dni. Na závěr Daniel znovu oslovil shromáždění.
„Máme jednoduché plány a v tom je jejich síla - bude méně chyb. Celá naše strategie spočívá na dvou zásadách: Za prvé, musíme být rychlí, musíme se dostat za pár týdnů do pozic vhodných pro úder. Druhou podmínkou je naprosté překvapení.
Utajení musí být stoprocentní. Pokud by Taffari jen vytušil, co připravujeme, udělá taková opatření, že nadlouho ztratíme jakoukoliv šanci na úspěch. Ano, pánové, rychlost a utajení jsou základní pilíře našeho úspěchu. Sejdeme se zde první den příštího měsíce. Do té doby připravíme s prezidentem Omeru podrobné plány činnosti. Mezitím budete dostávat příkazy od svých instruktorů ve výcvikových táborech. Přeji nám všem hodně štěstí.“ Pirri byt zmaten a měl zlost. Duši mu naplnila nenávist a neodbytné zoufalství. Už měsíce žil v lesích sám, bez muže, se kterým by si mohl popovídat, nebo ženy, která by r ho potěšila. Noci trávil v ledabyle postavených chýších z listí daleko od příbytků lidí a myslel na svoji nejmladší ženu. Bylo jí šestnáct a měla drobná plná prsa.
Vzpomínal na vlahé teplo jejího klína a hlasitě ve tmě sténal bolestnou představou, že už nikdy víc neokusí slast ženského těla. Přes den se bez zájmu toulal po lese. Už dávno přestal lovit tak intenzívně, jak tomu bývalo dřív. Občas vysedával dlouhé hodiny u lesních jezírek a upřeně hleděl na jejich temnou hladinu. Dvakrát už slyšel volání medového chameleona, ale nešel za ním. Zhubl a brada mu zbělela. Jednou dokonce zaslechl smích a hovor skupinky bambutijských žen sbírajících v lese kořínky a houby. Připlížil se k ním, a jak je z bezprostřední blízkostí pozoroval, měl dojem, že mu pukne srdce. Toužil se k ním připojit, ale věděl, že nemůže. Jednoho dne při potulce narazil na stopy wazungu. Vyčetl z nich, že jich bylo dvacet. Pohybovali se s jasným cílem, bez .r I
odboček a zastávek. Najít v lese cizí lidi byla sama o sobě mimořádná událost, protože Hitové i Uhalijci se báli zlých duchů, a pokud nemuseli, nikdy do Velkého lesa nevstupovali. V
Pirrim se probudil kousek jeho bývalé zvědavosti a začal stopu sledovat. Wazungu museli jít rychle, protože mu trvalo celé hodiny, Í než je dostihl. To, co objevil potom, bylo ještě zajímavější. Hluboko v lese byl tábor a v něm plno mužů. Všichni byli ozbrojeni banduki s podivnými přívěsky ve tvaru banánů - a taky s penisem nebo ocasem - Pirri si nebyl jistý, oč jde. Zatímco ze svého úkrytu přehlížel ležení, muži začali střílet. Banduki vydávaly strašný rachot, který plašil ptáky a přiměl opice ve větvích k zběsilému úprku. To vše bylo pro
Pirriho senzační událost, ale nejúžasnější na celé věci byla skutečnost, že tito mužové nepatřili ke kmeni Hita. V těchto dnech nosili banduki jedině Hitové v uniformách, a tihle mužové byli Uhalijci. Po celé dny Pirri uvažoval o tom, co viděl. Pak se v jeho podvědomí začal probouzet k životu vlastnický instinkt, který od návštěvy Molima už jen skomíral. Napadlo ho, jestli by mu Chetti Singh nedal další tabák, kdyby mu pověděl o mužích se zbraněmi v lese. Nenáviděl sice
Chettiho Singha za to, že ho podvedl I a lhal mu, ale při vzpomínce na tabák se mu pod jazykem začaly sbíhat sliny.

Doslova cítil jeho chuf v ústech. Hlad po tabáku hryzal v jeho útrobách přímo nesnesitelně. Příštího dne se vydal hledat
Chettiho Singha. Cestou si prozpěvoval a hvízdal. Molimo je pryč a on stále žije. Zastavil se jen jednou, aby ulovil colobuse, zahlédl ho v koruně mangovníku živit se sladkými plody. Vrátil se mu starý lovecký pud a přiblížil se k opici na dvacet kroků, aniž by si ho zvíře všimlo. Střelil ji otráveným šípem do nohy. Vřískající opičák zmizel ve větvích, ale uběhl jen kousek a pak spadl dolů paralyzován jedem. Třásl se a chvěl v agonii s pysky ohrnutými a tlamou doširoka otevřenou v děsivém šklebu. Jed na hrotu Pirriho šípu byl čerstvý a silný. Hnízdo malých brouků našel teprve před několika dny. Rozdrtil je v kelímku z kůry a vzniklou pastou pomazal hroty šípů. S žaludkem plným opičího masa a čerstvou kůží, srolovanou v lýkové tašce, vyšel na schůzku s jednorukým Sikhem. Pirri čekal na setkání dva dny. Na mýtinu, kde nedávno stával dřevorubecký tábor, se už zase vracela džungle. Trápil se obavami, jestli majitel malé deka u hlavní cesty předal jeho zprávu Chettimu Singhovi. Už začínal věřit, že se vzkaz dostal k adresátovi, ale Chetti Singh nechce přijít. Možná se dozvěděl, že ho Molimo zabil, a tak se mu také vyhýbá. Už asi nikdo nikdy s Pirrim nepromluví, uvažoval, když seděl sám a čekal. Jeho vzletná nálada byla ta tam, vystřídal ji smutek a zoufalství minulých dní. Chetti
5ingh se objevil druhý den odpoledne. Pirri zaslechl zvuk motoru jeho landroveru dlouho před tím, než přijel, a jeho zloba náhle našla svůj cíl - objekt, na který se mohla soustředit. Prošlo mu hlavou, jak ho Chetti Singh už tolikrát podvedl a přelstil. Uvědomil si, že mu nikdy nedal všechno, co slíbil, tabák vždy vážil míň a v džinu bylo příliš mnoho vody.
Byl to Chetti Singly kdo ho donutil zabít slona, napadlo ho a jeho zlost se stupňovala. Snad ještě nikdy v životě nebyl tak plný zlosti. Už ji nedokázal vybít ani sekáním do stromů kolem. Hrdlo měl stažené a ruce se mu chvěly. Byl to Chetti Singly kdo na něho seslal Molimovu kletbu. To Chetti Singh ubil jeho duši. Zapomněl na ozbrojené wazungu v lese i na hlad po tabáku. Čekal, až Chetti Singh přijede blíž. Zablácený landrover se prodíral houštinou nového porostu a ohýbal k zemi mladé stromky. Konečně zastavil a Chetti Singh vystoupil.
Rozhlížel se kolem a bílým kapesníkem si otíral tvář. Za poslední čas podstatně přibral na váze, byl dokonce vypasenější než v době, kdy přišel o ruku. Na košili mezí lopatkami. tam kde se opíral o kožený potah sedadla, měl tmavou, propocenou skvrnu.
Osušil si tvář, upravil turban a pak se otočil k lesu.
„Pirri! Vylez!“ zvolal roztrpčeně. „Nevidíš, že ze mě teče tuk jako z vepřového kolena nad žhavým uhlím? Tak vylez ven!“
Chetti Singh netrpělivě přecházel okolo vozu. Po chvíli rozepnul poklopec a vymočil se. Když zapínal zip, pohlédl na hodinky.
„Pirri, jsi tu někde?“ Pirri neodpovídal a Chetti Singh zaklel v jazyce, kterému Pirri nerozuměl. Neomylně však vycítil urážku.
„Už nebudu dál čekat,“ vykřikl Chetti Singh a vracel se k landroveru.
„6, pane,“ ozval se Pirri. „Vidím tě! Neodcházej!“ Chetti
Singh se otočil zpátky k lesu. „Kde jsi?“ vykřikl. „Tady, můj pane. Mám pro tebe něco, co ti udělá velkou radost. Něco velmi cenného.“
„Co je to?“ zeptal se Chetti Singh. „A kde, ksakru, vězíš?“
„Tady jsem.“ Pirri vystoupil ze stínů s lukem přes rameno.
„Co je to za hlouposti?“ zlobil se Chetti Singh. „Proč se přede mnou schováváš?“
„Jsem tvůj otrok.“ Pirri se mile usmíval. „A mám pro tebe dar.“
„Jaký dar? Sloní zuby?“ vyzvídal Chetti Singh a jeho hlas ožii chtivostí.
„Něco lepšího. Něco mnohem cennějšího.“
„Ukaž,“ přikázal Chetti Singh.
„Dáš mi tabák?“
„Dám ti tolik tabáku, za kolik ten dar stojí.“
„ukážu ti ho, můj pane,“ souhlasil Pirri. „Jen pojd za mnou.“
„Kam? Jak je to daleko?“
„Jen kousek.“ Pirri zvedl ruku a dvěma vztyčenými prsty vymezil na obloze hodinovou dráhu slunce. Chetti Singh zaváhal.
„Ta věc je moc krásná a má velkou cenu,“ lákal ho Pirri.
„Velice tě potěší.“
„Dobře,“ souhlasil Sikh. „Zaved mě k tomu pokladu.“
Pirri šel pomalu, dávaje Chettimu Singhovi možnost držet krok. Šel velkým obloukem v nejhustších partiích lesa a dvakrát překročil stejnou řeku. V lese, kam neproniklo slunce, se člověk musel řídit sklonem terénu a směrem toku řek. Pirri přivedl Chettiho Singha dvakrát ke stejné řece, ale pokaždé z opačného směru a Chetti Singh byl definitivně ztracený. Bez představy o směru a vzdálenosti byl slepě odkázaný na malého
Pygmeje. Na konci druhé hodiny pochodu neměl na sobě Chetti
Singh nitku suchou. „Jak daleko ještě musíme jít?“ zeptal se unaveným hlasem.
„Už jsme velmi blízko,“ ujišloval ho Pirri.
„Chvilku si odpočinu,“ řekl Chetti Singh a usedl na kmen spadlého stromu. Když za okamžik zvedl zrak, Pirri byl pryč. Chettiho Singha to neznepokojilo, přivykl již nenadálým příchodům i zmizením Pygmeje. „Pirri, vrat se zpátky!“ zavolal, ale nikdo se neozval. Chetti Singh seděl dlouho.
Jednou či dvakrát ještě zavolal na Pirriho, ale hlas měl čím dál víc nejistější. Pomalu se ho zmocňovala panika. Za další

hodinu začal prosit. „Pirri, prosím tě, vrat se. Dám ti všechno, oč si řekneš. Jen se mi ukaž.“ Pirri se hlasitě zasmál a jeho smích z hloubi lesa zvedl Chettiho Singha na nohy. Vydal se směrem, odkud zazněl.
„Pirri!“ žebral. „Vrat se ke mně.“ Smích se ozval z jiného směru a Chetti Singh se za ním bez rozmýšlení rozběhl. Po chvilce se zastavil. Potil se a sotva popadal dech. Zděšeně se kolem sebe rozhlížel. Odkudsi z vlhkého šera se k němu donesl další výsměch. Otočil se a klopýtal za ním. Všechno marné, jako by chytal motýla nebo obláček dýmu. Smích zvonil mezi stromy hned z jednoho a hned zase z jiného kouta lesa. Chetti
Singh začal vzlykat. Uvolněný turban mu zachytila větev, ale ani se nezastavil, aby ho sundal. Zcuchané vlasy a propocené vousy mu zplihle visely na prsa. Upadl, ale zvedl se a běžel dál nevěda kam. Šaty měl roztrhané a ušpiněné blátem.
Vykřikoval svou hrůzu do korun stromů, ale smích z lesa se vzdaloval a slábl, až nakonec ustal úplně. Chetti Singh klesl na kolena a prosebně zvedl sepjaté ruce.
„Prosím,“ šeptal a slzy mu stékaly po tváři. „Prosím nenechávej mě zde samotného.“ Ale les, temný a hrozivý, mlčel.
Pirri po dva dny sledoval, jak Chetti Singh klopýtá a motá se nazdařbůh lesem hodinu od hodiny slabší a zoufalejší. Jak prosí a vykřikuje, zakopává o spadlé větve, padá do potoků a plazí se po břiše nepřičetný strachem a samotou. Z oděvu mu zbyly jen cáry. Divokýma očima šílence zmateně těkal kolem a jeho ruce a nohy plné šrábanců a odřenin přitahovaly mračna much a dalšího křídlatého hmyzu. Druhého dne se mu Pirri ještě jednou ukázal. Chetti Singh zaječel jako žena v šoku, nedokázal se už ani postavit na nohy.
„Nesmíš mě znovu opustit,“ vykřikoval. „Prosím! Řekni si o cokoliv, jen mě nenechávej samotného.“
„Jsem také sám,“ odpověděl nenávistně Pirri. „Jsem mrtvý,
Molimo mě zabil. Mluvíš s mrtvým mužem, s jeho duchem. Nečekej smilování od ducha člověka, kterého jsi poslal na smrt.“ Pirri opatrně zakládal šíp do svého drobného luku, na jeho hrotu se temně leskl jed. Chetti Singh tupě zíral s hubou dokořán. „Co to děláš?“ zaskřehotal. Věděl, co dokáže jed. Viděl již zvířata umírat po zásahu otráveného šípu.
Pirri zvedl luk a natáhl tětivu s šípem k bradě.
„Ne!“ zaječel Chetti Singh a zvedl ruku, jako by chtěl střelu mířící na jeho hrud odrazit stranou. Šíp se zabodl do jeho otevřené dlaně a projel kůstkami mezi ukazováčkem a prostředníkem. Chetti Singh na něj hleděl, jako by nemohl uvěřit tomu, co se stalo.
„Ted jsme mrtví oba,“ řekl Pírri tiše a zmizel v lese.
Chetti Singh dál zíral na šíp v dlani, okolí rány začínalo rudnout účinkem jedu. Ozvala se bolest a byla silnější, než si kdy dokázal představit. Jako by se mu do krve rozléval oheň a běžel nahoru paží až do hrudi. Ta zničující bolest mu po děsivě dlouhý moment nedovolila dýchat ani křičet. Pak už jen zaslechl, jak na něho křičí z korun stromů jeho vlastní agonie. Pirri se zastavil a poslouchal poslední steny Chettiho
Singha. Pohnul se teprve, když les znovu utichl.
„Jsme připraveni,“ řekl Daniel tiše, ale slyšeli ho všichni ve štábu u Gondaly. Muži, kteří už tu seděli před měsícem, byli stejní, a přece jiní. Na rozdíl od minulé schůzky z nich vyzařovala sebedůvěra a rozhodnost. Ještě před zasedáním měi Daniel pohovor s matabelskými instruktory. Byli spokojení. Z výcvikových táborů neodešel jediný muž s výjimkou nemocných a zraněných.
„Už jsou z nich amabutho,“ hlásil Morgan Tembi Danielovi.
„Stali se z nich válečníci.“
„Vedli jste si dobře,“ chválil je Daniel. „Můžete být pyšní na to, co jste dokázali v tak krátkém čase.“ Obrátil se k tabuli opřené o doškovou stěnu a strhl plachtu, která ji halila. Byly na ní grafy a termíny.
„Tohle, pánové, je časový plán naší bitvy,“ řekl Daniel.
„Projdeme ho tolikrát, dokud ho každý z vás nedokáže odrecitovat ze spaní,“ varoval je. „Zde máme naše čtyři útvary po dvou stech padesáti mužích. Každému z nich je přidělen jiný cíl - ústřední kasárna, letiště, přístav, pracovní tábory…“
Daniel vyjmenoval seznam cílů a objektů. „A nyní nejdůležitější ze všech - rozhlas a televizní studio v Kahali. Taffariho bezpečnostní síly jsou silné. Ani s počátečním překvapením neudržíme dobyté objekty déle než několik hodin, pokud nám nepřijde na pomoc veřejnost. Proto musíme ihned zajistit studio. Prezidenta Omeru dopravíme do hlavního města už předem, aby mohl okamžitě pronést výzvu k národu. Jakmile ho diváci spatří na obrazovkách a zjistí, že žije, vyjdou do ulic a pomohou nám v boji. Taffariho úderné jednotky mohou být lépe vyzbrojeny než naše, ale my je rozdrtíme pouhou číselnou převahou. Existuje však ještě jedna základní podmínka úspěchu. Hned v první hodině povstání musíme rozdrtit hlavu hada, musíme dostat samotného Taffariho. Bez
Taffariho se režim zhroutí. Není nikoho, kdo by ho dokázal nahradit. Postaral se o to sám, když povraždil všechny své potenciální rivaly.“
„To nebude tak snadné.“ Patrick Omeru vstal. „Zdá se, že
Taffari má jakýsi šestý smysl, který ho chrání. Za krátkou dobu, co je u moci, přežil už dva pokusy o atentát. Povídá se o něm, že ovládá čáry, jako Idi Amin.“
„Sedni, Patricku,“ přerušil ho Daniel zprudka.
„táry“ bylo nebezpečné slovo dokonce i pro skupinu inteligentních a vzdělaných lidí, kteří se tu sešli. Zůstali stále Afričany a magie zapustila v africké půdě hluboké kořeny tradic.
„Taffari je mazaná svině, to víme všichni. Zřídkakdy spoléhá na rutinu a mění své plány na poslední chvíli. Ruší dohodnuté schůzky bez jakéhokoliv důvodu a každou noc spí v domě jiné ženy, které vybírá namátkou. Je chytrý, ale není žádný čaroděj. Poteče z něj obyčejná červená krev, to vám mohu slíbit.“ Shromáždění mu zatleskalo za uklidňující prohlášení a nálada se zlepšila. Vrátilo se jim původní sebevědomí a dychtivost.
„Jednu rutinu Taffari přesto dodržuje. Alespoň jednou za měsíc navštěvuje Wengu, aby dohlédl na těžební operace.

Rád vidí, jak mu zem vydává své bohatství. Ve Wengu je izolovaný, je to místo, kde je nejzranitelnější.“ Daniel se odmlčel a pohlédl na své posluchače. „Naštěstí máme dobré zprávy od majora Fashoda.“ Pokynul k hitskému důstojníkovi vedle na pódiu. „Jak jistě víte, major Fashod má v Taffariho štábu na starosti dopravu. Je to člověk zodpovědný i za přípravu cest samotného prezidenta. K návštěvám Wengu Taffari vždy používá helikoptéru a nedávno nařídil připravit stroj na pondělí čtrnáctého. S velkou pravděpodobností to znamená, že v tento den podnikne inspekční cestu do Wengu.
Zbývá nám tedy pět dní na závěrečnou přípravu. Ning Cheng Gong seděl na čalouněné lavici v trupu vojenského vrtulníku vedle Taffariho.
Otevřeným otvorem v trupu sledoval rozmazané vrcholky stromů míhajících se pod nízko letícím strojem. V kabině byl hluk a vítr jim trhal slova od úst, museli na sebe řvát, aby si rozuměli.
„Jsou nějaké zprávy o Chetti Singhovi?“ křičel Taffari zblízka Chengovi do ucha.
„Nic,“ odpovídal stejným způsobem Cheng. „Našli jsme jeho landrover, ale to je všechno. Už to budou dva týdny. Musel zahynout v lese podobně jako Armstrong.“
„Byl to schopný člověk,“ pokývl Taffari uznale hlavou.
„Věděl, jak odsouzence přinutit k práci. Dokázal podstatně snížit náklady.“
„Ano,“ souhlasil Cheng. „Těžko za něj budeme hledat náhradu. Znal africká nářečí a rozuměl Africe. Rozuměl …“ Cheng se kousl do rtu, chystal se označit černé lidi hanlivým výrazem.
„Rozuměl systému,“ dokončil větu nepříliš šikovně.
„Zmizel před nedávnem, a už jsme zaznamenali pokles produkce i zisku.“
„Pracuji na tom,“ ujišťoval ho Cheng. „Znám jednoho dobrého důlního experta z Jižní Afriky. Už sem jede. Snad dokáže Chettiho Singha nahradit, umí z lidí dostat práci stejně dobře.“ Taffari přikývl, vstal a přešel kabinu. Přisedl si ke své společnici. Jako obvykle cestoval ve společnosti ženy.
Jeho nejnovější sympatie patřily vysoké hitské dívce s pletí jako černý nefrit, zpívala blues v jednom nočním klubu v Kahali. Taffariho doprovázel také oddíl tělesné stráže -
dvacet tvrdých výsadkářů pod vedením kapitána Kaja. Po zmizení
Bonny Mahonové byl Kajo povýšen. Nastoupil cestu vzhtru,
Taffari dokázal ocenit loajalitu a takt. Chengovi se už protivily časté prezidentské inspekce v terénu. Nenáviděl nízké lety nad džunglí ve starém vrtulníku ubomských vzdušných sil. Piloti vojenských helikoptér byli učinění ďáblové. Jen od jeho příchodu do země už v letce došlo ke dvěma osudným haváriím. Kromě fyzického nebezpečí Chenga znepokojovaly
Taffariho dotěrné otázky a mimořádný zájem o čísla týkající se podrobností těžby a jejích výsledků. Pod výrazně vojenským vzhledem se skrýval neobyčejný účetnický talent. Rozuměl financím, a když začal zisk klesat pod odhadovanou úroveň, dovedl vyvodit rafinované závěry. Měl prostě nos na peníze a vycítil, když se ho někdo snažil podvést. Cheng se pochopitelně snažil vydojit ze syndikátu co šlo. Nedělal to nijak nápadně či bezostyšně - jen zajistil pomalý posuv zisku ve prospěch společnosti Lucky Dragon. Dělal to tak mazaně, že ani zkušený auditor mu na nic nepřišel. Prezident Taffari ho také doposud nezačal podezírat. Cheng zůstal sedět mezi dvěma silně ozbrojenými výsadkáři, a přestože mu bylo z letu trochu nevolno, nepromarnil ani chvilku a v duchu procházel veškeré finanční operace. Hledal nějakou slabinu ve vlastním systému, kterou by Taffari mohl objevit. Nakonec se rozhodl, že hude moudré alespoň dočasně snížit podíl, o ktery syndikát okrádal.
Věděl dobře, že kdyby se Taffari domákl nějakého důkazu o jeho proradnosti, neváhal by ukončit kontrakt jednou provždy. Třeba i s pečetí sedmačtyřicítky Kalašnikov. V lese by přibyl vedle hrobů Chettiho Singha a Daniela Armstronga další neoznačený hrob. Cheng se křečovitě přidržel sedadla, když začali v ostrém náklonu klesat. Dveřním otvorem zahlédl holou červenou zem a na ní linii žlutých MOMU, roztažených při okraji lesa.
Přiletěli do Wengu. Daniel sledoval, jak vrtulník krouží nad přistávací plošinou, zpomaluje a na pozadí purpurových kumulů pomalu klesá nosem mírně nakloněný k zemi. Na betonové ploše se větrem rotoru rozčeřily kalužiny deště a na stožáru vedle pleskal mokrý větrný pytel. Před hlavní administrační budovou čekala malá uvítací delegace tchajwanských a černých vedoucích, důkaz, že
Danielova výzvědná služba pracovala dobře. Ephrem Taffari byl zřejmě na palubě. Z Danielova stanoviště ve větvích starého mahagonu bylo k přistávací plošině tři sta dvacet yardů.
Vylezl nahoru již během noci a Sepoo mu na lehkou nylonovou šňůru přivázal ranec se střeleckou výbavou. Svítání zastihlo
Daniela pod baldachýnem listí a popínavých rostlin. Seděl v maskovací kombinéze, na rukou černé rukavice a přes obličej masku. Malým okénkem vyříznutým v listoví pozoroval místo pro přistání. Jeho výbavu tvořila puška l2emington Magnum ráže mm. 170 gramů těžká kulka s měkkým pláštěm představovala kompromis mezi rychlostí a vysokým balistickým koeficientem -
její dráhu nebude tolik ovlivňovat boční vítr. Pečlivě tu zbraň vyzkoušel a zjistil, že na vzdálenost tři sta padesáti yardů dokáže trvale držet rozptyl střel v poli čtyř palců. To bylo víc než dobré na jistou ránu. Při zásahu do středu hrudi se dalo čekat, že expandující plášť vytrhne Taffarimu plíce.
Podobné úvahy mu připadaly obscénní. Naposled takhle číhal před deseti lety na území kmene Matabele, kde skauti obklíčili kraal velitele přívrženců ZANU. Ten člověk byl příliš lstivý a nepolapitelný. Už dlouho se tro marně pokoušeli zatknout a uvěznit, a proto ho zlikvidovali bez varování. Daniel tehdy střílel a ještě pár následujících dní mu z toho bylo nanic.
Přestal vzpomínat - nemohl si dovolit ředit svou rozhodnost.
Když se pak cíl ukáže v kříži zaměřovače Zeiss, mohly by podobné úvahy o zlomek vteřiny zpomalit prst na spoušti.

Jestli je na palubě vrtulníku Taffari, pak s ním bude určitě i
Cheng. Generální šéf SRU doprovázel prezidenta na všech jeho dosavadních pracovních návštěvách. Pokud by dostal Taffariho prvním výstřelem, mohl spoléhat na překvapení v řadách jeho doprovodu a pak - bude-li dost rychlý - dostane druhou ranou i
Chenga. Při druhém výstřelu už nebude váhat ani v nejmenším.
Schválně si před očima vybavil obraz Jonnyho Nzou, aby se dostatečně zatvrdil. Připomněl si každý děsivý detail scény v
Chiwewe a cítil, jak mu stará nenávist spaluje hrudník.
Nakonec Ning Cheng Gong byl pravým důvodem jeho přítomnosti v
Ubomu. Druhá kulka bude rozhodně patřit jemu. Ale zbýval ještě
Chetti Singh. Daniel pochyboval, že by dostal příležitost vystřelit potřetí, i kdyby Chetti Singh nakrásně byl členem prezidentského doprovodu. Ostrahu tvořili zkušení a vycvičení vojáci. Třetí vystřel už mu těžko dovolí. O Chettiho Singha se postará později, až povstání zdárně skončí. Měl na starosti pracovní tábory a záběry z nich, které se podařilo Danielovi natočit, byly zatraceně silné důkazy na jeho odsouzení. Za krátký čas, než helikoptéra dokončila přistávací manévr, prošel ještě Daniel naposled své příkazy, třebaže už na nich nemohl nic měnit. Victor Omeru čekal v Kakali. Do hlavního města odjel v jednom z dřevařských tahačů v převleku za pomocníka uhalijského řidiče. Zbraně a munici dopravili podobným způsobem - nákladními vozy SRU. Použití tyranova vlastního systému k jeho porážce bylo ironií celé akce. Dvě revoluční komanda byla rovněž usazena v hlavním městě a čekala jen na povel k útoku. Až oddíly vyrazí a obsadí televizní a rozhlasová studia, Victor Omeru přednese své provolání k lidu a vyzve ho k povstání. Oznámí, že Taffari je mrtev, a slíbí konec útlaku a utrpení. Zbývající dva útvary byly rozmístěny ve Wengu a v SengiSengi. Jejich prvním úkolem bude zlikvidovat hitskou ostrahu táborů a vysvobodit třicet tisíc vězňů.
Signálem k povstání rněl být Danielův výstřel do Taffariho hrudi. Victoř i jeho syn Patrick o tom dostanou okamžitě zprávu rádiem. V hlavní správní budově SRU měli výkonný vysílač, ale protože nebylo pravděpodobné, že by se k němu podařilo dostat okamžitě, dostal Daniel záložní přenosnou vysílačku. Kelty, která ji obsluhovala, zavolá do Gondaly a odtud už silná vysílačka dokáže zprávu o začátku povstání předat do Kapali.
Daniel vypracoval čtyři náhradní varianty plánu, které braly beroucí v úvahu nejrůznější předvídatelné faktory, všechny ale počítaly s vyřazením Taffariho. Pokud by Daniel neuspěl v tomto bodě, dalo se očekávat, že Taffari zareaguje s rychlostí a zuřivostí zraněného Iva. Nechtěl na tu možnost ani pomyslet.
Musí prostě Taffariho dostat. Puma už byla sotva padesát stop nad betonovým povrchem přistávací plošiny a pomalu se snášela níž. Daniel přitiskl pažbu pušky k líci a hleděl do jasného pole zaměřovací optiky nastavené na devítinásobné zvětšení.
Pohodlně rozeznával obličeje členů uvítacího výboru. Zvedl zbr aň a našel v zaměřovači obraz helikoptéry. Zvětšení bylo tak silné, že do záběru se vešel jen výsadkový otvor v trupu. Stál tam letový technik a dirigoval přistání. Daniel na něho zamířil a držel v nitkovém kříži sponu bezpečnostního pásu na jeho hrudi. Za mužovým ramenem vyhlédla hlava - baret kaštanové barvy s lesklým mosazným odznakem a pod ním honosná orlí tvář Ephrema Taffariho.
„Je tady," zajásal Daniel. „Je to on." Nasadit zaměřovací kříž mezi tmavé Taffariho oči a snažil se ho tam udržet. Ale pohyb helikoptéry, tlukot Danielova srdce a chvění rukou dávaly jen malou naději na zásah. Daniel se plnou silou vůle soustředil na Taffariho a nutil se k chladné tvrdé rozhodnosti vraha. V té chvíli mu za krk dopadla první kapka deště. Vylekala ho a cíl mu začal v zaměřovači poskakovat. Další kapka dopadla na optiku a na čočce zůstala drobná nerovná stopa vody, která obraz ještě více rozmazala. wasuR
sMIrH O pár vteřin později proměnil pravý tropický liják prostor před optikou v mlhu a modrý opar. Za krk mu tekly proudy vody a Daniel si připadal, jako by seděl pod stupněm horského potoka. O nějaké viditelnosti nemohlo být řeči. Postavy, které měl ještě před chvíli jako na dlani se všemi detaily, se změnily v pohybující se stíny. Členové uvítacího výboru rozevřeli své barevné deštníky a vyšli prezidentovi nabídnout ochranu před nepřízní počasí. I Ve zmateném kolotoči barev zahlédl Taffariho, jak svižně se, skakuje z vrtulníku. Daniel připravený na divadelní pózování před shromážděním a krátkou uvítací řeč, byl zoufalý. Snažil se udržet jeho postavu v zaměřovači, ale někdo z doprovodu přiskočil a zakryl ho deštníkem. Taffari zmizel definitivně.
Mlžná postava Ning Cheng Gonga, která se objevila v dveřním otvoru vrtulníku, odvedla Danielovu pozornost. Zamířil na
„ ni, ale zarazil se, Taffari musí být první. Zoufale přejížděl zaměřovačem tam a zpátky, hledaje původní cíl, ale houf postav ho zvednutými deštníky zastínil úplně. Déšf bil do betonu přistávací i plošiny a dopadající kapky explodovaly v mlhavých sprškách. Podobně tomu bylo s optikou zaměřovače. Z
trupu helikoptéry začali vyskakovat členové Taffariho ochranky a pospíchali přes kaluže k čekajícím automobilům. Taffariho v tom zmatku nenašel. Teprve když Taffari v šikmých provazcích deště zamířil k vedoucímu vozidlu, našel ho znovu. V zamlžené optice rozeznával sotva obrysy jeho postavy. S ohledem na rychlost Taffariho chůze musel předsadit náměr alespoň o dvě stopy. Za daných podmíi nek byl zásah téměř nemožný a jen zázrakem by mohl uspět. Daniel přesto zmáčkl spoušt. Ve stejném okamžiku vyběhl ke svéj mu veliteli jeden muž z ochranky. Výstřel už nešlo zadržet a Daniel viděl, jak se voják zasažený do hrudi otáčí a padá k zemi. Postavy kolem něho se rozprchly na všechny strany. Sám Taffari odhodil deštník a vyběhl k vozu.
Daniel dostal bleskově do komory druhý náboj a znovu letmo vystřelil. Jasně minul, protože Taffari běžel dál. Třetí výstřel už nestihl, Taffari doběhl k landroveru, otevřel dveře a vrhl se na přední sedadla. Daniel na okamžik zahlédl mezi pobíhajícími postavami Ning Cheng Gonga a bez váhání po něm vypálil. Další z výsadkářů klesl k zemi zasažený kamsi do spodní části těla. Ostatní vojáci zmateně hleděli k okraji lesa, nebyli jistí, z které strany střely přicházejí.
Taffariho vůz se rozjel a Daniel zoufale zamířil na hlavu za čelním sklem, nevěděl ovšem, je-li to hlava Taffariho, nebo

jeho řidiče. Čelní sklo se po nárazu kulky roztříštilo, ale vůz pokračoval v jízdě. Daniel vystřílel za prchajícím vozidlem celý zásobník. Když ho doplňoval náboji z opasku.
všiml si, že se po zemi plazí další tři či čtyři vojáci a civilisté. Ozývalo se sílící staccato střelby z ručních zbraní. To muži z povstaleckého komanda zahájili palbu ze svých pozic na okraji lesa. Povstání začalo, ale Taffari stále žil. Daniel viděl, jak Taffariho landrover objíždí velkým obloukem budovu a vrací se k vrtulníku, který byl již dvacet stop nad zemí. Taffari se nakláněl z okna na řidičově straně a divoce gestikuloval na pilota, aby se vrátil na zem. Ze vzdálenějšího okraje džungle se vynořila postava. Daniel poznal Morgana Tembiho, matabelského instruktora. Běžel k vrtulníku raketometem RPG na rameni. Zdálo se, že si ho nikdo z oddílu hitských výsadkářů nevšímá. Na sto kroků od helikoptéry zastavil, poklekl na jedno koleno, zamířil a vystřelil. Raketa s vlečkou bílého dýmu za sebou směřovala ke stroji. Vzápětí kabinu helikoptéry zahalil oblak kouře a plamenů, stroj se ve vzduchu líně převrátil a dopadl rotorem na beton přistávací plochy. Vířící listy rotoru se rozletěly na tisíce kousků a hned nato pohltila trosky ohnivá koule. Morgan Tembi vyskočil a běžel zpátky k lesu, ale nedostal se k němu. Hitské střely ho zasáhly ještě kus před záchranným krytem zeleně. Netrvalo ani minutu a hitští vojáci se vzpamatovali z šoku úplně. Naskákali do landroverů a vyrazili za Taffarim, který již míjel správní budovu a mířil k cestě za ní. Zřejmě si uvědomil počet i sílu útočníků a pochopil, že jeho záchrana spočívá v útěku. Věděl, že cestu do Sengi-Sengi hlídají jeho muži. Tři landrovery s příslušníky ochranky letěly za ním. Civilisté se většinou krčili při zemi a pokoušeli se krýt před křížovou palbou z lesa. Hrstka lidí našla úkryt ve správní budově a mezi nimi byl i Cheng, jehož modrý safari oblek byl dobře viditelný i v hustém dešti. Než ho Daniel dostal na mušku, zmizel ve dveřích. Čtyřem prchajícím vozům už chybělo málo a zmizely by na hlavní cestě v lese. Palba, kterou na ně soustředilo uhalijské komando, byla sice hustá, ale nepřesná. Smrt Morgana Tembiho je zřejmě tak rozrušila, že stříleli bez valného míření jako nezkušení rekruti. Nakonec jimi také byli. Taffari byl daleko z dosahu
Danielovy zbraně. Byl na nejlepší cestě zmizet a celý útok se měnil ve fiasko. Uhalijci zapomněli všechno, čemu je za měsíe naučili. Plán se hroutil a povstání se zdálo být odsouzeno k nezdaru hned v prvních minutách svého trvání. V tu chvíli z lesa těžkopádně vyjel žlutý pásový traktor DIO.
„Alespoň někdo si pamatuje příkazy," vrčel Daniel zlostně, ale zlobil se hlavně sám na sebe, na vlastní selhání. Pásák zablokoval koloně landroverů cestu. Za ním z lesa vyběhla skupinka Uhalijců a za barikádou začali ostřelovat vedoucí vozidlo. Soustředěná palba z malé vzdálenosti se konečně ukázala účinná. Taffari okamžitě poznal, že cesta je neprůjezdná, a prudce otočil vozidlo zpátky. Ostatní vozy ho následovaly. Řidič traktoru tak na poslední chvíli zachránil naději na úspěch revoluce.
Landrovery se na otevřené cestě dostaly znovu na dostřel.
Daniel mířil na Taffariho hlavu, ale vůz se na nerovné cestě příliš smýkat. Pod řadou těžebních strojů MOMU cesta končila definitivně. Tam také vozy zmizely Danielovi z očí. Zavěsil pušku na větev a s pomocí nylonové šňůry slanil ze stromu.
Pospíchal příliš a spálil si dlaně. Přiběhl Sepoo a podal mu
AK-47 s náhradními zásobníky a čtyřmi granáty.
„Kde je Kara-Kí?" ptal se Sepooho za běhu a ten ukázat k lesu. Dvě stě yardů dál se Kelly skláněla nad VKV vysílačkou.
Vyskočila, když Daniela zahlédla.
„Co se stalo?" křičela. „Dostals Taffariho?"
„Všechno jde posraným navrch," vyštěkl Daníel rozmrzele.
„Taffari žije a vysílačku nemáme."
„Můj bože, co budeme dělat?"
„Začni vysílat!" rozhodl. „Pošli Victorovi zprávu, af spustí akci. Jsme v tom až po uši, couvnout se nedá."
„Ale jestli Taffari."
„Sakra, Kelty, kašli na Taffariho a vysílej! Pokusím se ještě všechno zachránit. Taffari z toho není úplně venku. Alespoň ho zatím držíme tady ve Wengu." Kelty přestala namítat a zvedla mikrofon k ústům.
„Lesni základno, tady je Houba. Slyšíte mě?" Přenosná vysílačka neměla dostatečný výkon, aby se s ní dalo dovolat do
Kahali a zpráva musela jít přes silnější soupravu v Gondale.
„Houbo, tady je Lesní základna," ozval se mužský hlas ošetřovatele z gondalské nemocnice.
„Mám zprávu pro stříbrnou hlavu do Kahali. Zní Slunce již vyšlo. Opakuji: Slunce již vyšlo."
„Zůstaňte na příjmu, Houbo." Po pěti minutách ticha se
Gondala ozvala znovu. „Houbo, Stříbrná hlava přijala vzkaz
Slunce již vyšlo." Revoluce tak začala i v Kahali. Za hodinu by se měl Victor Omeru objevit na obrazovkách, a Taffari stále žil.
„Kelly, ted mě poslouchej!" Daniel ji vzal za ruku a obrátil tváří k sobě, aby měl jistotu, že mu dobře rozumí.
„Zůstaneš tady a pokusíš se držet spojení s Gondalou. Nikam neshod, Taffariho sily mohou být roztroušeny všude. Nehneš se odtud, dokud nepřijdu, rozumís?" Přikývla."Bud opatrný, milý."
„Sepoo!" Daniel pohlédl na malého muže. „Cy zůstaneš také. Postaráš se o Kara-Ki."
„Ručím za ni svým životem!" sliboval Sepoo.
„Dej mi pusu!" přitiskla se k Danielovi. Běžel zpátky k budovám. Po stu yardech vykřikl na muže v lese před sebou.
„Omeru!"
„Omeru!" odpovídali. „Slunce již vyšlo!" „Ještě ne úplně,"
bručel si Daniel pro sebe nasupeně a běžel dái. Přidal se k němu asi tucet mužů. Oblečení v modrých džínách vypadali

jako v uniformách.
„Za mnou," velel. Než se dostali k těžebnímu pruhu, běželo s ním už nejmíň třicet mužů. Déšť konečně ustal. Před nimi se rozkládal otevřený prostor rozbité, zjizvené země a tam, kde červená barva přecházela v zeleň lesa, stála řada žlutých MOMU
a připomínala bojovou formaci bitevních lodí. Kus před nimi uvázly v blátě čtyři landrovery. Jejich posádky pospíchaly k nejbližšímu těžnímu stroji. MOMU předstaooval obranyschopnou pevnost a Taffari neváhal ani chviličku. Daniel musel s lítostí připustit, že si nevybral špatně. Ocelové monstrum bylo pro malé ruční zbraně téměř nedobytné. Ani rakety RPG by na masivní ocelovou konstrukci neudělaly velký dojem. Kdo se chtěl přiblížit, musel přes otevřené území. Z horní plošiny
MOMU šlo celou plochu přehlédnout jako na dlani a pevnost byla ke všemu pojízdná. Daniel se rychle ohlédl - kolem sebe už měl na padesát Uhalijců. Byli hluční. Jásali opojení bojem a stříleli na vzdálené Taffariho vojáky. Zbytečně mrhati drahocennou municí, protože Taffari byl již se svými lidmi prakticky z dostřelu. Nemělo žádný smysl muže uklidňovat. Musel je nechat útočit, dokud jsou v bojové náladě a dokud Taffari na MOMU nestihne zorganizovat obranu.
„Za mnou," vykřikl. „Omeru! Slunce již vyšlo!" Vyběhl na volné prostranství a oni ho s křikem následovali.
„Omeru!" vykřikovali. Daniel je vedl přes úseky bahna, kde se bořili po kotníky a místy až po kolena. Taffari mezitím doběhl k MOMU a drápal se nahoru po jednom z bočních žebříků.
Postup Danielových mužů stagnoval a po chvíli se jen stěží vlekli. Taffari začal okamžitě organizovat své výsadkáře, kteří postupně vylézali za ním na ocelovou konstrukci stroje.
Útočníci měli první raněné. Kulky hvízdaly nad jejich hlavami a pleskaly do bahna kolem. Když se Daniel ohlédl, uviděl, jak se muž za ním kácí a padá tváří do bláta. Útok se topil v blátě a Taffariho muži ukrytí za ocelovými štíty mířili dobře. Další povstalci padli. Někteří to již vzdali, otočili se a běželi zpátky z dosahu smrtelného deště. Daniel jim to nemohl zazlívat, nebyli to vojáci. Nedávní řidiči, úředníci a studenti neměli velkých šancí čelit výsadkáům zoceleným výcvikem, kteří se zabarikádovali na MOMU jako v pevnosti.
Horší bylo, že s povstalci umírala v blátě i revoluce. Daniel sám nemohl dál. Hitové už ho zpozorovali a soustředili na něho palbu. Doplazil se k nejbližšímu landroveru a krčil se za ním.
Viděl, že posádka stroje opustila své posty a kryje se na střední plošině. Jeden z výsadkářů je nekompromisně vyhnal dolů a muži ho s ulehčením poslechli. Hnali se na žebříky a skákali do bláta jako námořníci, kteří opouštějí potápějící se loá. Motor MOMU stále běžel a nože exkavátoru dál rvaly zem, ale neřízený stroj jel nazdařbůh a vybočoval z řady.
Když osádky zbývajících strojů viděly, co se děje, snažily se co nejrychleji dostat z dosahu toulavých střel a opouštěly svá pracoviště také. Daniel se i se svými muži ocitl v pasti. Taffariho vojáci ovládli stroj a povstalci nemohli kupředu ani zpátky. Zoufale vymýšlel nějaké řešení, jak se dostat z tíživé situace, ale po zbytku svých zdecimovaných sil nemohl požadovat další útok. Patnách či dvacet střelců na MOMU mělo situaci zcela pod kontrolou. V tu chvíli Daniel zaslechl divný hluk podobný křiku ohromného hejna racků. Zněl jako sténání ztracených duší. Z počátku nebylo vidět nic, ale pak se okraj lesa začal hýbat. Daniel nedokázal říct, oč jde, ale v tom zvuku bylo cosi nelidského.
Pár vteřin později ožila celá fronta lesa. Tisíce tvorů se dalo do pohybu. Táhli jako hmyz, jako lavina stěhovavých mravenců, a bylo jich bezpočtu. Jejich divoký a běsný křik mohutněl a blížil se. Z lesa vybíhali na planinu další a další postavy. Konečně pochopil, co se stalo. To uhalijští otroci přemohli stráže a otevřeli brány pracovních táborů. Věztiové doslova povstali z bahna, protože jím byli celí obalení. Nahé vychrtlé postavy, červené, jako čerstvě vykopané z hrobu, se řítily kupředu na vlně šílenství. Tisícům mužů, žen a dětí svítily z rudých masek jen vzteklé bílé oči.
„Omeru!" ječeli a jejich výkřiky se slévaly v řev podobný hukotu rozbouřeného oceánu narážejícího na skalnaté pobřeží. I
střelba Taffariho výsadkářů zanikla v bouři jejich zloby.
Kulky z automatických zbraní neměly na valící se masu žádný vliv. Tam, kde padl jeden, nahradil ho tucet dalších. Hitské ochrance na MOMU docházelo střelivo. Daniel viděl, jak v panice odhazují prázdné zbraně s rozpálenými hlavněmi a hledají záchranu na horních plošinách. Tam u zábradlí bezmocně sledovali nahou lidskou hordu šplhající nahoru. Taffari uprostřed svých ochránců na nejvyšším patře zkoušel s otroky diskutovat. Výmluvně rozhazoval rukama, ale když první vlna dolezla až k ním, vytáhl pistoli a začal do nich střílet.
Střílel, dokud ho dav nepohltil. Záplava ho spolkla jako gigantická medúza rybku. Ještě jednou se objevil nahoře v řetězu stovek rukou, které si ho podávaly dál. Bojoval do konce, ale marně. Shodili ho z MOMU.
Ephrem Taffari letěl jako pták s přeraženými křídly. Otáčel se bezmocně ve vzduchu a po sedmdesáti stopách volného pádu skončil mezi otáčejícími se noži exkavátoru. Vtáhly ho dovnitř a v jediném krátkém okamžiku z něj nadělaly řezanku. Na MOMU
pokračovala likvidace hitských výsadkářů. Dav je doslova trhal holýma rukama. Zde boj skončil. Daniel vstal a odcházel k lesu, kde zůstala Kelly. Postupoval pomalu, protože ho na každém kroku zastavovali příslušníci povstaleckého komanda.
Zpívali opilí vítězstvím, potřásali mu rukama a plácali ho po zádech. Z lesa ještě zaznívaly ojedinělé výstřely a správní budova hořela. Z tmavého dýmu vysoko šlehaly plameny a praskot hořícího dřeva ukončil rachot zřícené střechy. Lidé, kteří uvnitř hledali záchranu před davem, shořeli zaživa. A dav honil zbytek osazenstva. Bez rozdílu pochytali každého, koho považovali za spojeného s nenáviděným tyranem. Tchajwanské stejně jako černé inženýry a techniky rozsekali rýči a mačetami a části jejich těl naházeli do ohně. Byla to divoká a krutá odplata, ale taková už je Afrika. Daniel nedokázal sledovat ten horor. Nemělo ani smyslu snažit se mu postavit, s tímto šílenstvím nemohl jedinec udělat nic. Trpěli příliš dlouho a jejich nenávist neznala slitování. Sešel z cesty a zamířil k lesu za Kelly. Ušel sto kroků, když mu

vsříc vyběhla malá postava.
„Sepoo!“ zakřičel Daniel. Pygmej přiběhl a chytil ho za ruku.
„Kara-Ki!“ blábolil. Z velké rány na hlavě mu tekla krev.
„Kde je?“ polekaně se ptal Daniel. „Co se jí stalo?“
„Kara-Ki! Sebral ji. Odvedl ji do lesa.“
Kelly klečela u vysílačky a otáčela knoflíkem jemného ladění. Sám přístroj nedokázal překonat vzdálenost do Kahali na břehu jezera, ale Sepoo zavěsil na vršek kapokového stromu anténu a s její pomocí dokázala zachytit stanici Rádia Ubomo.
„Další zpráva je pro Miriam Seboki z Kabute, které je právě dnes osmnáct let,“ znělo z reproduktoru. „Zdraví tě tvůj přítel Abdullah. Přeje spoustu šťastných let a vzkazuje, že tě má moc rád. Požádal pro tebe o písničku. Má to být Jako panna od Madony. Takže, Miriam, tady je, a je jen pro tebe…“ Da ticha lesa vpadla hlučná smečka tvrdých tónů a Kelly ubrala na hlasitosti. Okamžitě zaslechla daleko obscénnější zvuky:
divokou vřavu boje, střelbu a křik umírajících lidí. Snažila se nevnímat ty zvuky a utišit vzrůstající obavy o průběh povstání. Nezbývalo než bezmocně čekat, jak vše dopadne. Hudba náhle skončila a z reproduktoru se nesl jen praskot, který po chvíli vystřídal nový hlas.
„Lidu celé země. Slyšíte stanici, kterou ovládá Svobodná armáda Uboma. Nyní k vám promluví z rozhlasového studia v Kakali sám prezident Uboma Victor Omeru.“ Zazněly tóny vojenské kapely - hrála původní hymnu, kterou Ephrem Taffari po příchodu k moci zakázal. Hymna skončila a po krátké pauze se z reproduktoru konečně ozval hluboký hlas, který Kelly tak dobře znala a tolik milovala.
„Lidé Uboma! Vy, kteří jste trpěli pod jrmern utlačovatele, mluví k vám Victor Omeru. Vím, že většina z vás uvěřila zprávě o mé smrti, ale já k vám nemluvím ze záhrobí. Jsem to já,
Victor Omeru, a jsem živý. Obracím se na vás s radostnou zprávou a přináším vám novou naději. Krvavý tyran Ephrem Taffari už nežije. Skupina věrných a odvážných svrhla jeho krutý režim a on sám dostal, co si zasloužil. Přidejte se k nám! Nad Ubomem vyšlo nové slunce…“ Jeho hlas zněl naprosto přesvědčivě a upřímně, že Kelly sama na chvíli uvěřila v pravdivost jeho slov. Ale pak se k ní donesl hluk boje a nová střelba. Ohlédla se.
Blízko za ní stál muž. Byl to Asiat. Přišel neslyšně a jeho modrý safari oblek byl promočený potem a celý od bláta a krve.
Přes čelo mu visely rovné černé vlasy a na tváři měl mělkou řeznou ránu, krev z ní kapala na předek kabátu. V ruce měl pistoli a v očích divoký výraz štvance. Jeho oči byly tak tmavé, že rozhraní mezi duhovkou a zornicí úplně splývalo - byly to černé oči žraloka mako. Ruka s pistolí se mu třásla a ústa mu křivil vztek smíšený se strachem. Třebaže se Kelly s tím mužem v životě nesetkala, poznala ho okamžitě. Slyšela o něm hovořit Daniela příliš často a také viděla jeho fotografii v novinách Ubomo Herald, které se občas zatoulaly i do
Gondaly. Věděla, že je ředitelem společnosti SRU a mužem, který zavraždil Danielova přítele Jonnyho Nzou.
„Ning,“ vydechla. Vyskočila od rádia a chtěla utéct, ale
Cheng k ní přiskočil a chytil ji za zápěstí. Síla jeho stisku byla šokující. Okamžitě jí paži zkroutil za záda.
„Běloška,“ řekl anglicky, „jako rukojmí…“ Nedokončil větu. Sepoo jí přiběhl na pomoc, ale Cheng se jen ohnal pistolí. Hlaveň zasáhla stařika nad ucho a roztrhla mu kůži na hlavě. Spadl Chengovi k nohám a ten - aniž by pustil Kelly - namířil pistoli na Pygmejovu hlavu.
„Ne!“ vykřikla Kelly, vzepjala se a zády narazila Chengovi do prsou. Neudržel cíl na mušce a kulka se zaryla do země pár centimetrů od stařikova obličeje. Výstiel ho vzpamatoval, odkulil se stranou, vyskočil na nohy a zmizel v houští.
Cheng divoce zkroutil Kelly ruku. Bolest ji donutila postavit se na špičky.
„Bolí to,“ vykřikla.
„Ano,“ souhlasil Cheng. „A já vás zabiju, jestli mi ještě jednou budete odporovat. Ted jděte!“ přikázal. „A nezastavujte, nechcete-li trpět.“
„Kam to jdeme?“ ptala se Kelly. Snažila se zůstat klidná a nedat v hlase najevo bolest. „V lese není kam utéct.“
„S vámi ano.“ odpověděl Cheng. „A přestaňte kecat.“
Postrčil ji tvrdě před sebe. Nepokoušela se dál vzdorovat, protože vycítila, že ten člověk je ve stavu, kdy dokáže udělat cokoliv. Vzpomněla si, jak Daniel vyprávěl o vyvražděné matabelské rodině a o dětech a mladých dívkách, které údajně umučil pro své perverzní potěšení. Pochopila, že její nejlepší a možná jediná šance na záchranu spočívá v tom, že bude poslušná jeho příkazů. Cheng spěchal a nutil do spěchu i
Kelly. Po půl míli těžkého klopýtání s rukou za zády došla na břeh malé říčky. Uvědomila si, že je to Wengu, jeden z přítoků řeky Ubomo, podle něhož dostala oblast jméno. Wengu také patřila ke krvácejícím řekám zamořeným jedovatým odpadem těžebních strojů. Zrádné bahno u břehu nepříjemně páchlo.
Zdálo se, že i Chengovi došlo nebezpečí skrývající se v pokusu říčku překročit. Váhal. Donutil Kelly kleknout na kolena, stál nad ní, těžce oddechoval a nejistě se rozhlížel.
„Prosím,“ zašeptala Kelly.
„Ticho!“ utrhl se na ni. „Řekl jsem nemluvit!“ Aby dodal příkazu větší vážnost, zkroutil jí ruku silněji. Kelly tentokrát nevydržela a hlasitě zasténala. Po chvilce mlčení se znenadání otázal: „Je tohle řeka Wengu? Kterým směrem teče? Na jih, k cestě?“ Kelly si okamžitě uvědomila, kam se ubírají jeho myšlenky. Měl zřejmě dobré znalosti o kraji kolem, byla to nakonec oblast jeho licence. Určitě studoval mapu a věděl, že řeka vytváří na jihu oblouk protínaný hlavni cestou. Ví také, že most je hlídán hitskou posádkou.
„Je to Wengu?“ opakoval otázku a pozvedl jí ruku za zády, až znovu vykřikla bolestí. Už málem odpověděla po pravdě, ale na poslední chvíli se zarazila.
„Nevím,“ zavrtěla hlavou. „Neznám les.“

„Lžete," obořil se na ni, ale byl viditelně nejistý. „Kdo vlastně jste?"
„Jsem ošetřovatelka ze Světové zdravotnické organizace. O lese nic nevím."
„Dobrá." Zvedl ji na nohy. „Jdeme dál!" Postrčil ji kupředu, ale už směrem na jih po břehu Wengu. Zřejmě se rozhodl. Kelly úmyslně zakopávala a šoupala nohama, aby v měkké půdě na břehu zbyly co nejčitelnější otisky. Věděla, že Sepoo půjde po její stopě a s ním určitě i Daniel. Snažila se nenápadně ulomit kdejakou větvičku, která se dostala do její blízkostí. Jak ji Cheng tlačil houštím, podařilo se jí nepozorovaně odtrhnout a upustit knoflíček od košile - další důkaz pro Sepooho, že jde správně. Nevynechala jedinou spadlou větev, aby o ni nezakopla a neupadla. Nechala se pak zvedat a zpomalovala postup, jak mohla. Dávala svým zachráncům možnost, aby je dohnali co nejdříve. Začala hlasitě fňukat a bědovat, a když Cheng výhrůžně zvedl pistoli, zaječela: „Prosím ne!
Nebijte mě!" Dobře věděla, že Sepoo má uši vytrénované z lesa a zachytí její výkřik zdaleka. Podle hlasu zjistí, kde se právě nalézá. Sepoo zvedl knoflíček od košile a ukázal ho Da nielovi.
„Pohled, Kuokoa, Kara-Ki nám nechala stopu," zašeptal. „Je chytrá jako colobus a statečná ‚r jako lesní buvol." v
„Jdeme dál, staříku," netrpělivě ho pobízel Daniel. „Nech si své kecy na později." Sledovali stopu rychle a obezřetně. Sepoo jen ukazoval, kde všude Kelly zanechala nějaké znamení: ulomenou větvičku, otisk podrážky nebo kolen, když záměrně padala.
„Už jsme blízko." Sepoo chytil Danielovu ruku. „Velmi blízko…"
„Pozor, at mu nenaletíme," napomínal ho Daniel. „Může to být léčka…" Když se ale před nimi ozval Kellyin výkřik „Prosím ne! Nebijte mě", Daniel ztratil okamžitě rozvahu a už se chystal vyrazit jí na pomoc. Ale Sepoo ho rozhodně zatahal za ruku."
„Ne! Ne! Kara-Ki netrpí, jen nám dává znamení. Přece tam nepoběžíš jako hloupý wazungu. Začni už používat hlavu."
Daniel se vzpamatoval, ale celý se třásl.
„Dobrá," zašeptal. „Tebe už viděl, ale o mně neví. Obejdu ho a počíhám si na něj níže po proudu. A ty mi ho musíš nahnat, rozumíš, Sepoo? Jako lesní antilopu při lovu do sítě."
„Kozumím. Až budeš na místě, zakřič jako šedý papoušek."
Daniel vyňal z hlavně samopalu útočný nůž a opřel zbraň o kmen stromu za sebou. Nebyla mu ted k ničemu - Cheng by použil
Kelly jako štít. Ozbrojen pouhým útočným nožem odběhl stranou pryč od řeky. Ještě dvakrát zaslechl Kellyiny výkřiky, její pláč a prosby. Měl dobrý přehled o jejich poloze. Netrvalo ani pět minut a tiskl se za stromem u břehu řeky kus po proudu.
Složil dlaně a napodobil hlas hnízdícího papouška. Pak se přikrčil s nožem připraveným k útoku. Z lesa zavříškl Sepoo vysokým hlasem. „Hej, wazungu, vidím tě. Nech Kara-Ki jít, nebo tě střelím otráveným šípem." Daniel pochyboval, že by
Cheng uměl svahilsky, ale to nehrálo roli. Efekt byl stejný,
Sepoo odpoutal Chengovu pozornost dozadu. Skrčil se a poslouchal dál. Za pár minut Sepoo zavolal znovu. „Hej wazungu, slyšíš mě?" Opět zavládlo ticho a Daniel namáhal oči i uši. Kousek před ním zapraskala větvička a ozval se Kellyin ustrašený hlas.
„Prosím, nedělejte …," začala, ale Chengův hrubý šepot ji přerušil.
„Zavři hubu, ženská, nebo ti zlomím ruku."
Byli už blízko. Sevřel pevněji rukojef bajonetu. Zahlédl v zeleni nějaký pohyb a za okamžik i modrou barvu Chengova kabátu. Cheng couval a držel Kelly ve směru, odkud přicházel
Sepooho hlas. Přes rameno jí mířil pistolí, čekal na moment, až se Sepoo objeví. Směřoval přímo k Danielovu úkrytu. Daniel věděl, že Cheng je mistrem bojových umění a že v přímém boji muže proti muži nemá šanci ho porazit. Existovala jediná jistá možnost: vrazit mu zezadu ostří do ledvin. Tím by ho vyřadil okamžitě. Daniel se vyplížil za stromem s bajonetem namířeným šikmo vzhůru. Ve stejný okamžik, kdy napřáhl ruku k ráně,
Cheng prudce uskočil stranou. Daniel neměl tušení, co ho vyplašilo, protože si byl jistý, že sám žádný hluk nezpůsobil. Musel to být zřejmě instinkt bojovníka kung-fu. Bajonet zasáhl
Chenga do boku necelý palec nad kyčelní kloub, ale vysmekl se
Danielovi z ruky. Cheng odstrčil Kelly a otočil pistoli proti tváři útočníka. Danielovi se podařilo jeho ruku s pistolí zachytit a přizvednout, první výstřel skončil neškodně ve větvích nad jejich hlavami. Cheng se částečně vykroutil z Danielova sevření, trhl tělem dozadu, zvedl koleno a nasměroval je Danielovi do rozkroku. Kopanec naštěstí zachytilo Danielovo stehno, ale i tak byla síla úderu zdrcující - úplně mu zchromila nohu. Koutkem oka zahlédl
Chengovu dlaň, která jako ostří sekery letěla ze strany na jeho krk. Nahrbil rameno a hrana ruky mu zasáhla ramenní sval.
Daniel zavrávoral a zčásti uvolnil stisk Chengovy ruky s pistolí. Chengova dlaň se znovu mihla vzduchem a tentokrát si Daniel mohl být jistý, že mu srazí hlavu jako suchou větev.
Zasáhla však Kelly. Vzpamatovala se z šoku, skočila na Chenga a ramenem mu narazila do boku poraněného Danielovým bajonetem.
Náraz změnil dráhu hrany jeho dlaně a úder minul Danielův nechráněný krk. Cheng vykřikl bolestí, zapotácel se a pistole mu vypadla z ruky. Daniel sevřel volnou rukou zezadu Chengův krk a padal pozpátku ve směru Kellyina výpadu. Cheng ztratil rovnováhu a oba slétli z příkrého břehu do řeky. Dopadli o šest stop níž do husté červené kaše, která se nad nimi zavřela. Jejich hlavy se vynořily téměř okamžitě. Oba lapali po dechu, aie nepustili se. Daniel si uvědomil, že se zchromlou nohou Chenga neudrží. Zoufalá Kelly chvíli sledovala situaci dole a pak sebrala bajonet a nohama napřed sjela po zadku bahnitým břehem. Cheng, který už svíral zezadu Danielův krk, stál k ní otočený zády a jeho safari kabát svítil lesklou červení mokrého bahna. Kelly zvedla zbraň co nejvýš a bodla.

První rána sjela po Chengově žebru. Zasténal, začal se sviet, ale Kelly udeřila znovu a tentokrát si hrot našel cestu mezi
Chengovými žebry. Cheng povolil sevření a snažil se otočit, aby mohl čelit útoku. Ze zad mu trčela rukojef a půlka čepele útočného nože. Vztekle vztáhl ruce směrem ke Kelly. Rysy jeho obličeje pokrytého bahnem znetvořila zvířecí zuřivost. Daniel skočil Chengovi po hrdle a váhou svého těla ho tlačil dolů.
Čepel zbraně uvězněná mezi jejich těly zajela hlouběji do
Chengových zad. Z otevřených úst mu vyrazila stružka krve a hledala si cestu v bahně na jeho bradě. Daniel se vzepjal a zatlačil mu hlavu pod hladinu. Jak se Cheng v bahně vzpíral, zvedl ruku a s prsty zahnutými jako drápy slepě hledal Danielovu tvář. Ale Daniel ho držel pevně a ruka pomalu klesla zpátky do bahna. Chengovy pohyby slábly a ztrácely koordinaci.
Kelly se dovlekla ke břehu a užaslýma očima plnýma hrůzy sledovala zápas. Na hladině slizkého bahna pomalu vyrostlo několik velkých bublin, které postupně praskly. Chengovy plíce byly prázdné, ale Daniel dál vytrvale tlačil jeho hrdlo dolů.
„Už je po něm," zašeptala Kelly. „Už musí být mrtvý."
Pomalu uvolňoval sevření, necítil nejmenší pohyb.
Daniel se vlekl ke břehu jako hmyz v sirupu. Když mu Kelly pomáhala na břeh, poraněnou nohu táhl bezvládně za sebou.
Nahoře klečeli a objímali se a nebyli schopni odtrhnout oči od koryta řeky pod nimi. Pomalu se na povrch začmalc. vynořovat něco, co připomínalo špalek dřeva. Husté bahno pokrylo
Chengovu mrtvolu tak spolehlivě, že tvarem sotva připomínala lidské tělo. Hieděii na ni mlčky ještě plných pět minut.
„Utopil se ve vlastní žumpě," zašeptal konečně Daniel.
„Nedokázal bych najít lepší způsob."

Wilbur Smith
Píseň slonů
Z angl. orig. přel. Václav Vanduch.
1. vyd. Frýdek-Místek : Alpress, 1996.
Orig.: Elephant song
ISBN 80-85975-40-8
Kc 159,